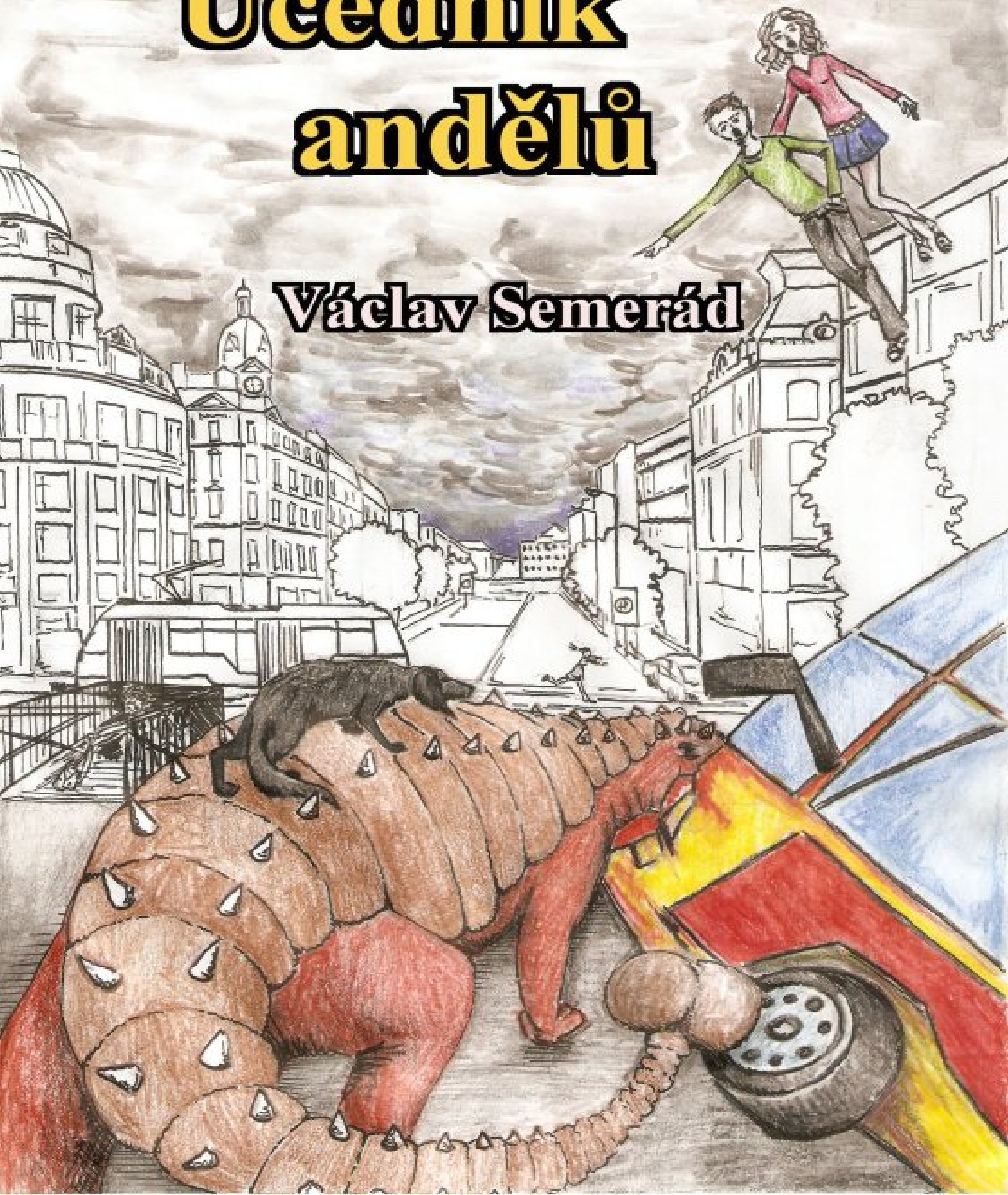

Učedník andělů

Václav Semerád

Autobus

Učedník andělů

Andělská trilogie 2

(Paralelní vesmíry 4)

Dětská science fiction

Václav Semerád

© 2003 Václav Semerád, Praha

Ilustrace: © 2016 Barbora Brunnerová

Veškeré připomínky jsou vítané:
vsemerad@volny.cz

Titul: Učedník andělů

Podtitul: Andělská trilogie 2

Skupina: Paralelní vesmíry 4

Žánr: Dětská science fiction

Autor: Václav Semerád

Ilustrace: © 2016 Barbora Brunnerová

Nakladatel: Autobus

ISBN: 978-80-7453-667-0

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 18.04.2020-20:23 pro SW.

Anotace:

Učedník andělů je druhá kniha z dětské sci-fi trilogie. Bísíája se vrátila domů do světa andělů, ale na Zemi zůstávají její trošičku zmutovaní kamarádi - Olda se psem Čertem a schopnostmi andělských mimozemšťanů. Olda se teď chystá dokázat velké věci a má k tomu úžasné předpoklady. Začne dělat zázraky, naučené od andílka.

Brzy ale zjistí, že to ani se zázraky nebude mít snadné. Dospělí ho nechápou, spolužáci se ho straní a ti, kdo ho dříve šikanovali, se ho bojí. Olda zázračně uzdravuje vděčné nemocné, jenže lékaři ho od nich jako nekalou konkurenci

odhánějí.

Najde si ale nové přátele. Některé mezi spolužáky, jiné mezi dospělými, další až u mimozemšťanů sousedního světa (známými z knih Čtvrtá říše a Čtvrtá Země).

Spolužačka Marie se jako první seznámí s jeho zázraky a po dlouhém váhání, navzdory varování odborníků, svolí s úpravou, která by jí také dovolila dělat zázraky. Nejde o žádnou maličkost, ale o pokoutně prováděnou operaci mozku, jenže Olda pracuje se zázraky a tímto úspěchem přesvědčí odborníka - lékaře, aby se jeho schopnostmi začal opravdu seriózně zabývat...

Narazí ale i na nepřátele. Od našich známých českých byrokratů, kterým jde především (jak jinak) o peníze, po jiné mimozemšťany z nepřátelského sousedního vesmíru, našimi dávnými předky nazývaného Peklo.

Normální verze

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 18.04.2020-20:23 pro SW.

SDÍLENÁ LITERATURA

www.romanyzdarma.cz a www.sw.gurroa.cz

Tento pokus o **sdílenou literaturu** rozesílejte, prosím, dál. Pokud usoudíte, že napsaný text byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta

1479600028/3030

dobrovolný příspěvek (okolo dvaceti korun).

Jde o nový směr v přijímání literatury bez mezičlánků a dalších nákladů (hlavně bez OSA), který by se časem mohl stát přijatelný autorům i čtenářům.

První školní den

Tento příběh je o Oldovi a Máně, dětech se správným srdcem.

„Vstávej, lenochu!“

„Ale mami! Ještě chvíli!“

„Prázdniny skončily, jde se do školy! A Čert chce ještě ven!“

Matka se nedala obломit a černý pejsek jí přizvukoval.

„Oldo, pojd' ještě ven! Než mi zase zmizíš v té pitomé škole!“

Čert, v současné době jediný mluvící pes na světě, byl malý pokojový pes, takový nenápadný černý voříšek. Ačkoliv dokázal ze zvuků vydávat jen obvyklé psí vrčení, kňučení a štěkot, telepaticky se vyjadřoval docela obstojně a dalo se s ním v omezené míře i diskutovat. Je ale nutné přiznat, že měl své specificky psí názory, především na psí slečny.

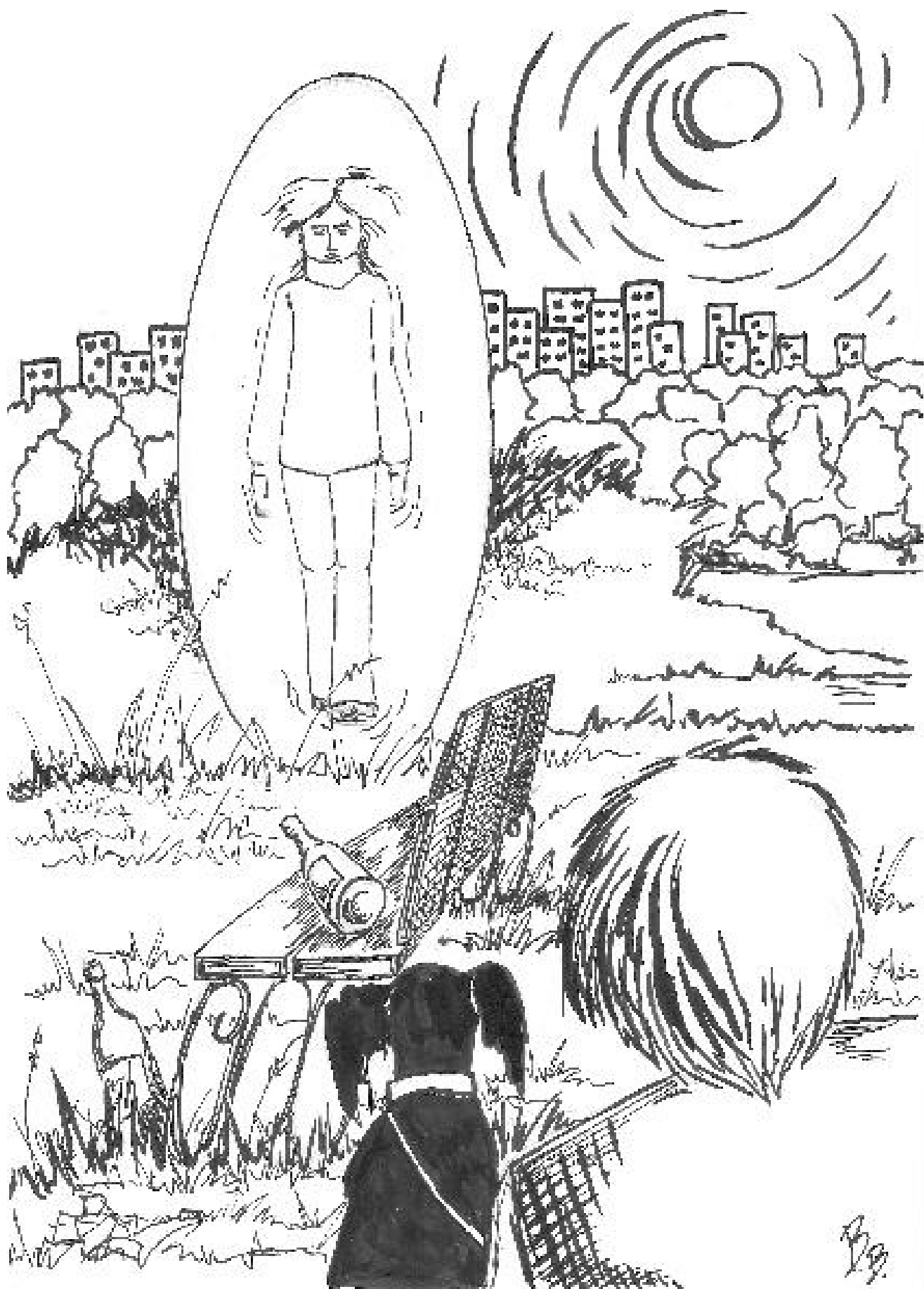

Pejsek Čert

„Ach jo!“ vzdychl si Olda a nemotorně - a neochotně - se vybatolil z pelechu. Nezbylo mu než zavrčct, že už jde...

Oldovi bylo dvanáct let, Čertovi dva. Rodiče mu pejska pořídili s podmínkou, že se o něho bude poctivě starat. Otec tvrdil, že synovi zodpovědnost neuškodí a učit se jí má každý odmala.

Na začátku prázdnin se ale stalo něco, co všem jejich dosavadní život převrátilo. V lesoparku se Oldovi ve světelné záři zjevil anděl. Přesněji - andělka Bísíája.

Bránou přišel návštěvník z vesmíru

Zvláštní na mimozemské návštěvníci bylo, že byla ještě dítě. Vypadala jako

malá holčička, menší než Olda. Neodpovídala přesně jeho představám, jak má anděl vypadat, ale nepochybně pocházela z velice vzdáleného světa. Horší bylo, že jí zpáteční cestu přehradila radioaktivita sousedního vesmíru, andělka uvízla na Zemi a nemohla se vrátit. V nastalé nouzi se musela stůj co stůj domluvit s lidmi Země, ale protože neznala žádnou pozemskou řeč a domluva pomocí obrázků byla nepraktická, zkusila nabídnout Oldovi andělskou telepatickou pojmovou řeč a slibovala mu, že se potom domluví i se zvířaty. Nedůvěřivý Olda ji ale požádal, aby to nejprve vyzkoušela na jeho psovi a tak se stal psík Čertík prvním pozemským tvorem, ovládajícím telepatickou řeč Ogdurů.

Andělka mu k tomu musela přidat inteligenci - ne že by z něho udělala filosofa, ale od té chvíle se s ním dalo celkem rozumně diskutovat.

Když to Olda viděl, neodolal a podstoupil to divné učení také. Teprve od té doby si s andělkou rozuměli a mohl jí sloužit jako tlumočnick. Navíc se telepaticky domluvil i se svým psem, což také nebylo na škodu.

Olda andělce nabídl útočiště v nesnázích. Ta jeho nabídku po krátkém rozmýšlení přijala - zřejmě neměla na vybranou. Přivedl ji domů a seznámil ji s rodiči. Ti naštěstí nezvyklou situaci pochopili a s nabízeným azylem nejen souhlasili, ale vylepšili to pobytem u tetičky na vsi, dohodnutým původně pro Oldu.

Andělka mezi vesnickými dětmi prožila prázdniny, jaké si jistě nepředstavovala. Z původního záměru vydávat ji za Oldovu vzdálenou příbuznou sešlo, když nedokázali utajit její mimozemský původ, ačkoli se snažila chovat nenápadně, jak to šlo. Naštěstí to vesnickým dětem nevadilo a mimozemskou kamarádku mezi sebe přijaly. Bísíája jim na oplátku pomáhala vylepšovat jejich hry.

Nezůstala ale jen u dětských her, snažila se pomáhat i dospělým. Ukázalo se, že ovládá nadpozemské prostředky, kterými dokáže vyléčit i beznadějně nemocné a aspoň částečně vracet lidem mládí. Některé zázraky ale vyžadovaly dvojí křížové působení, potřebovala na ně tedy pomocníka. Aby mohla stařečkům ve vsi vracet mládí, upravila si Oldu ještě víc a kromě telepatie mu věnovala i některé další ze svých schopností.

V polovině prázdnin se ale musela vrátit domů. Rozloučila se s Oldou a aby mohl pomáhat lidem dál, dohodla se ve vsi s Cilkou a také ji upravila, aby byli na léčení dva.

Bohužel si vybrala špatně. Cilka všechno slíbila, ale sotva andělka zmizela, začala se Cilka vytáčet a klást si nepříjemné podmínky.

Z téměř neřešitelné situace Oldu vysvobodil Čert.

Na Zemi se koncem prázdnin objevil další velice podivný tvor z vesmíru. Říkal si Přítel andělů a na Zem přišel pátrat po zmizelé andělské dívence Bísíáje. Brzy zjistil, že se vypravila hledat cestu domů, ale vzala to špatným směrem. Rychle se vydal za ní, ale vypůjčil si k tomu psíka, který mu přislíbil andělku na cizích světech vyčenichat.

Když se potom Čert vrátil, nestačili se divit. Psík se mohl považovat za zkušeného vesmírného cestovatele, navštívil se svým andělským Přitelem skoro tisíc světů a získal za svou službu neobvyklé schopnosti. Sršícím ohněm zaháněl na útěk i obrovské dravé veleještěry, obývající nedaleký svět zvaný Dinosaurie a co bylo nejzajímavější, uměl si sám otvírat mezivesmírné brány! Olda s kamarády toho využili k návštěvě sousedních vesmírů, kde museli psíkovy výjimečné vlastnosti chtít nechtě potvrdit. Návštěv ale brzy zanechali. Na špatně připravené cestovatele tam číhalo příliš mnoho nebezpečí. To jim potvrdily i inteligentní chobotnice z nejbližšího sousedního světa právě toho dne, kdy se dětem podařilo se štěstím uniknout smečce dravých veleještěrů. Na Čerta si netroufali, ale ani ohnivý pes by před nimi bezbranné děti neochránil.

Olda ale po návratu na Zem dostal vskutku geniální nápad.

Částečně za to mohla Bísíája, když svému chráněnci kromě jiných darů věnovala paměťovou pihu, naplněnou množstvím vědomostí. Snad si neuvědomila, že Olda není jen zvědavý, ale především velice vynalézavý kluk.

Olda teď věděl o Ogdurech nejvíc ze všech lidí na Zemi - i když jistě ne všechno. Ogdurská civilizace není technického typu, jako pozemská. Ogdurové nemají auta, lodě ani letadla, místo toho si létají jen tak, sami. Co lidé dokáží pomocí strojů,

zvládnou Ogdurové biologicky. Nestaví si velká města, žijí blíž přírodě, ale při setkání Bísíáji s gangstery se ukázalo, že zdaleka nejsou bezbranní.

Když Bísíája Oldovi vysvětlovala, proč mu nemůže věnovat biologické nástroje, zdůvodňovala to množstvím znalostí, které mu chybí. Trochu se ale přepočítala, Olda tento nedostatek obešel. Jeho postup připomínal opravu švýcarských hodinek kladivem, ale Olda Bísíájin chirurgický orgán drze nahradil primitivní injekční stříkačkou po zemřelém strýčkovi. K přenesení malého množství potřebných buněk stačila a že to nebylo bez bolesti? Olda ji překousl a Čert - za pět špekáčků - také.

Výsledkem bylo, že se pes Čert naučil létat a pomáhat Oldovi při léčení. Závislost na ochotě či neochotě Cilky ke spolupráci tím padla. Olda teď byl závislý jen na pomoci svého psíka Čerta, se kterým se ale domluvil snadněji. Musel být k němu vstřícnější, ale Čert byl rozumný pes a jeho inteligence mu nebránila považovat i nadále Oldu za svou smečku. Bísíája předtím Oldu správně nabádala, aby si vážil psí věrnosti.

Nejzávažnější ale bylo, že Olda naopak získal schopnost otevírat brány vesmírů. Vesmír se před ním otevřel dokořán.

Nejen obrazně, ale i doslova.

Konečně se Olda obul a sáhl na věšák pro vodítko. Čertík se zatvářil rozmrzele.

„Ach jo, co jsem zase provedl?“ protestoval. „To je nespravedlnost...“

„Počkej, máš to jen k lesoparku,“ chlácholil ho Olda. „Víš přece, že strážníci mají řeči, když tě vidí bez vodítka. Ještě by nám dali pokutu!“

„Jednou půjdu demonstrovat k parlamentu za práva psů...“ hrozil psík, ale zřejmě to nemyslel vážně, ani nezkoušel pohazováním hlavy oddálit zacvaknutí karabinky na obojku, jak to dělal ještě před prázdninami.

Z bytu neodešli normálně po schodech, ale přes balkón. Olda se rozhlédl a když se nikdo nedíval, vznesli se, přeletěli zábradlí a měkce přistáli na trávníku před panelákem. Pak zamířili pěšky k lesoparku, ale před rušnou ulicí, kde jezdila spousta aut, se opět vznesli a do lesoparku vletěli ve výši korun stromů. Nikde nikoho neviděli, nemuseli se bát, že někoho k smrti vylekají, až je uvidí létat. Už ve vzduchu Olda odepnul Čertovi vodítko, jak to psíkovi slíbil.

Mezi stromy přistáli, ale ne proto, aby je nikdo neviděl létat. Čert si chtěl přečíst psí zprávy a k tomu musel být nohama na zemi a čumákem těsně nad ní.

Olda by možná raději ještě chvíli létal, ale byla to psí vycházka, on mu dělal jen doprovod a proto vycházel vstříc psíkovi. Vztah pána a psa byl i tak dost nerovnoprávný a kdyby se pes cítil odstrkovaný, možná by tak ochotně nespolupracoval. Ačkoliv Olda se svým psem nikdy žádnou oficiální smlouvu neuzavřel, uznával podvědomě nutnost aspoň částečné vyváženosti jejich vztahu.

Obcházeli spolu místa, kudy chodili nejčastěji. Potkali přitom Oldovu spolužačku Jarču Koutovou s kokršpanělem Danem. Ti už se ale z vycházky vraceli.

Dan začal samozřejmě na Čerta zle vrčet. Jarča mu už zdálky při spatření Oldy s Čertem zkrátila vodítko a připravila se na přetahování se svým psem. Čert s Danem byli staří soupeři a ještě nikdy nevynechali příležitost ke vzájemnému napadání.

Tentokrát to ale dopadlo jinak, z Jarčina pohledu naprosto nepochopitelně.

Čert nejenže na Danovo vrčení nereagoval stejně nepřátelsky, ale Dan se najednou uklidnil a oba psi kolem sebe prošli s přátelským vrtěním ocásků.

„Čoveče, sleduješ?“ oslovila Jarča Oldu místo pozdravu. „Oni by se ani neprali!“

„Čert se přece nepere, je to rozumný pes,“ odvětil suše Olda.

Ačkoliv telepatickou domluvu Čerta s jeho dosavadním protivníkem nezachytil, nepochyboval o tom, že Čert Dana nabídkou psího míru zaskočil natolik, že kokršpaněl, zcela vyvedený z míry, na ni přistoupil.

„No jo, Čert možná, ale Dan by se rval vždycky...“ nechápala dál Jarča.

„Třeba se smířili!“ odvětil jakoby nic Olda. „Nebude to tak lepší?“

„To jistě... ale říkej si co chceš, nechápu to,“ vrtěla hlavou Jarča. „Poslyš, Oldíku, spěchej trochu, ať nepříjdeš pozdě! My už se vracíme a ty jdeš teprve ven.“

„Bez starosti,“ mrkl Olda na hodinky. „Beztak se budeš ještě dlouho strojit do svátečního. Já jdu takhle, takže ušetřím čas.“

„No jo, máti mi letos zase připravila róbu,“ odfrkla si Jarča znechuceně. „Na první den do školy se podle ní džíny nehodí... to je ale otrava... Hele, a kde máš brejle?“

„Brejle už nenosím,“ sdělil jí ledabyle. „Ale z těch šatů si nic nedělej, jestli dnes přijde v džínách jediná holka, budu se hodně divit.“

Šli s Čertem dál a brzy jim Jarča s Danem zmizeli s očí.

Jarča se ani nedivila. Olda brejle nenosí - dobře, co má být? Jenže i to byl jeden ze zázraků Bísíáji. Olda teď měl oči lepší než ostatní. Nejenže nepotřeboval brýle, ale viděl i to, co jiným zůstávalo skryté. Vytahovat se tím ale nechtěl, kdo by byl na to zvědavý?

Došli spolu s Čertem až na obvyklé místečko. Tady, na tom malém kopečku se na začátku prázdnin objevila Bísíája. Oldy se na chvíli zmocnil smutek. Kdoví, kdy a zda ji ještě někdy uvidí?

„Nesmíš si to tak brát,“ zkoušel ho rozptýlit Čert, který Oldovy pocity snadno zachytil, ostatně, Olda se to ani nesnažil skrývat. „Lidských samiček je všude dost!“

„Ty si vážně myslíš, že na ni myslím jako ty na fenky?“ okřikl ho Olda. „Tobě se po ní nestýská?“

„No - uměla krásně drbat,“ ustoupil trochu pes.

„Zvlášť když ti k tomu pokaždé přidala trochu volné energie,“ podotkl Olda.

„Jo, ale co mám od tebe ty **nový játra**, už mi ta energie tak nádherná nepřipadá. Teď abych ji naopak dával já,“ posteskl si psík.

„Neříkej, že je ti s **idarchonem** hůř než předtím!“ okřikl ho Olda.

„Hůř ne, tak se to nedá štěknout,“ připustil Čert. „Ale předtím jsi mě častěji drbal za ušima a s tou energií to byla taková pohoda...“

Pak se otočili a vraceli se domů. Na kraji lesoparku chtěl Olda Čertovi připnout vodítko. Na rohu ulice postávali dva městští strážníci, vodítko tedy bylo namístě.

„Musí to být?“ povzdychl si trpně pes.

„Musí!“ trval na svém Olda. „Nebo bude pokuta. Leda...“

„Leda?“ nadskočil v očekávání pes.

„Leda bys byl celou dobu neviditelný, aby nebyly řeči.“

„Nestačilo by, jen kdyby byly řeči?“ smlouval pes.

„Možná,“ připustil Olda. „Když půjdeš vedle mě a na znamení zmizíš... Já vím, že neviditelnost vyčerpává, ale pokuta by nás vyčerpala víc.“

„Dám si pozor!“ sliboval Čert.

Kráčel pak vzorně Oldovi u nohy, ale kolem strážníků neprošli.

„Co ten pes? Bez košíku a bez vodítka?“ ukázal na Čerta nekompromisně jeden.

„Jakej pes?“ podivil se Olda telepaticky.

Strážník se chtěl nad tou drzostí rozčítit, ale pes v té chvíli zprůhledněl, až úplně zmizel. Strážníkovi zůstala údivem viset dolní čelist.

„Tady byl pes!“ tvrdil dost zaraženě.

„Já ho taky viděl!“ dokazoval mu druhý, stejně vyvedený z míry.

„Kde máte jakého psa?“ popichoval je Olda dál.

Čert se v té chvíli objevil, ale strážníci ho neviděli. To by se totiž museli podívat přímo vzhůru nad sebe, kde se vznášel.

„Hele, Oldo!“ hlásil se směrovaně telepaticky pánovi, aby ho strážníci neslyšeli. „Ani nemusím být neviditelný! A lítání tak nevyčerpává.“

„To bys musel zůstat nad nimi!“ upozornil ho Olda, ale to už se musel věnovat strážcům pořádku, krotícím nad tou záhadou hlavou.

„A co to vodítko?“ ukázal strážník aspoň na vodítko v Oldově ruce.

„Jaký vodítko?“ opáčil Olda.

Vodítko - vlastně poslední důkaz - se vypařilo jako prve pes.

„Já se picnu!“ řekl jeden ze strážníků. „Dneska jsme nechlastali a od včerejška by to snad nemělo být znát!“

„To chce kyselou vokuřku!“ poradil jim Olda, neboť od Édy ve škole slyšel, že to jeho **fotrovi** proti kocovině pomáhá.

„Nebud' aspoň drzej!“ vyjel si strážník na Oldu.

„Vždyť jsem ještě nic neřekl!“ ujistil je Olda. „To vy dva pořád vidíte nějaké psy. Kde je máte? A jsou hnědý, bílý, černý nebo strakatý?“

Vzhledem k tomu, že poprvé promluvil vlastním hlasem, strážcům pořádku došlo, že předtím poslouchali někoho nebo něco jiného. Odlišit telepatii od lidského hlasu není těžké, lidský hlas má svou barvu a Olda skutečně promluvil poprvé.

Situace byla trapná a Olda by se strážníky neměnil. Jen se usmíval.

„Co ještě čumíš? Mazej domů!“ obořil se na něho strážník.

Olda samozřejmě pokrčil rameny a poslechl. Bylo to bez pokuty, proč nezmizet? Ještě zaslechl, jak se ti dva za ním dohadují, jestli je vůbec přípustné sloužit, když má člověk halucinace a jestli tu včerejší oslavu nepřehnali, když je to znát ještě ráno.

To už Olda s Čertem kráčeli vesele spolu. Rušnou ulici přešli spořádaně pěšky po přechodu, aby nebyly řeči, ale řeči zřejmě nehrozily, i když byl Čert viditelný. Mimo strážníků v ulici nikdo nebyl a pes nikomu nevadil.

Na kraji sídliště spatřili ještě Kateřinu Váňovou s jejím boxerem Rexem. Katka už byla nastrojená do školy a proto Rexe venčila jen před domem.

„Nazdar!“ pozdravila odměřeně Oldu.

„Ahoj!“ pozdravil ji. „Ty už jdeš?“

„Nestarej se, jó!“ odsekla chladně Katka.

„Já se nestarám,“ opáčil Olda.

Pak ale mrkl na Čerta a vzápětí Katka málem padla naznak. Oba, pes i jeho pán, se vznesli do výšky a táhlou křivkou přistáli nahoře na balkóně. Olda se ještě otočil a Katce shora zamával, než zmizeli za dveřmi.

Katka zůstala na rohu jako solný sloup.

Před školou už bylo živo a stále přicházely spousty lidí. Prvňáčky vodili na první den do školy jako každoročně rodiče, takže tam byl pochopitelně mumraj.

Olda měl jako většina žáků kytici pro učitele. O tento zvyk se staraly maminky, Oldova nebyla v tomto směru výjimkou. Z dálky se pozdravil s Michalem a Lubošem, zato úplně ignoroval Édu a Karla, vyhlášená třídní esa, rváče a nebezpečnou partu. Édův otecko byl úspěšný podnikatel, na penězích mu nezáleželo a Éda se často vytahoval, co všechno má, po čem ostatní jen marně vzdychali.

Bráška Jirka vloni s Oldou natrénoval chvat **sasae-komi-aši**, aby ho nešikanovali. Oldovi se ten chvat podařilo úspěšně použít, praštil s Édou o zem a tím pádem měl do konce školního roku pokoj. Ale teď už se zase Éda vychloubal, že chodí do soukromé školy na **thajský box** a už brzy s každým zatočí.

Olda si říkal, že jen trouba může dát takového rváče trénovat rvačky, ale Édův otec byl toho názoru, že život je boj a kdo může, rve se jak umí.

Éda s Karlem měli právě kolem sebe své dvě věrné obdivovatelky Irenu a Jolanu, takže se vytahovali jako laciná trička.

„Oldo!“ doběhla ho zezadu Katka. „Prosím tě, co to bylo?“

Vypadala jako trochu přešlá mrazem, ale nebylo divu. Létající člověk a tím méně pes nebývají k vidění všude a každý den.

„Co by bylo?“ dělal nechápavého Olda.

„Viděla jsem to správně, nebo se mi to zdálo?“ snažila se mu připomenout. „Ty

jsi s tím psem doopravdy lítat?"

„Ono to tak vážně vypadalo?“ snažil se ji zlehčit Olda. Raději se otočil a zrychlil krok, aby jí nemusel nic vysvětlovat.

„Taky jsi viděla u Oldy něco neuvěřitelného?“ připojila se ke Katce spolužačka Manča Hadrbošková, která při spatření Oldy neskutečně zvažněla. Měla k tomu ale ještě lepší důvod. Oldu koncem prázdnin vyprovokovala, takže ji jen tak očima zvedl dvacet centimetrů nad zem a nechal ji tam chvíli bezmocně sebou mrskat, takže se teď na něho dívala s ještě větším respektem než Katka.

„Poslyš, nebudeš mi to asi věřit, ale viděla jsem dneska Oldu lítat,“ postěžovala si jí Katka opatrně, jako kdyby to bylo neuvěřitelné tajemství. „Jenže on to teď zapírá.“

„Jéžiši, to buď ráda, že ti nic nevyvedl! Mě zvedl do výšky! Jen tak, očima!“

„Cože?“ zděsila se Katka ještě víc. „Jak to, proboha, dokázal?“

„Čau buchtý!“ oslovil je Éda. „Vo čem je řeč? Snad ne vo tomhle chudáčkovi?“

Hodil přitom pohledem na Oldu, který právě mizel za rohem chodby.

„Hele, vodprejskni!“ odpálila ho Manča. „A dobře ti poradím, Oldovi se zdaleka vyhni, anebo se připrav na něco nepříjemného.“

„Na nepříjemnosti ať se připraví on!“ kasal se Éda. „Ani jiu-jitsu mu nepomůže, až s ním řácky zametu!“

„Měl bys asi vědět, že u přehrady zametl s Igorem Krskem,“ pokračovala opatrně Manča. To bylo ovšem slovo do pranice, Igor byl silák a největší rváč školy.

„Nebásněte!“ odsekl sebevědomě Éda. „S Igorem? On? To vám nežeru! Houpejte si mě jak chcete, ale mlátit se mnou vo zem nezkoušejte!“

„Rozdej si to tedy s Oldou, ale až s tebou zase praští, nevyčítej nám, že jsme tě nevarovaly!“ pokračovala Manča. „Měl's to vidět! Igor odletěl a žbluňkl do vody aspoň deset metrů od břehu! Jdi se ho na to zeptat, pokud ti to přízná.“

Éda jen mávl rukou, ale Katka Manču trochu pozdržela, než odešel.

„Viděla jsem dneska Oldu vážně lítat. I toho jeho čokla!“ opakovala Katka. „To přece není samo sebou, nebo jo?“

„To jsem viděla taky,“ potvrdila jí kamarádka, jako by to bylo něco normálního. „Prostě to dovede, jen nevím jak. Prej to má z nějaký příručky pro eskamotéry.“

„Neblázni!“ otrásla se Katka. „Lítat jen tak nedokáže žádný kouzelník na světě!“

„Pokud je to lítání,“ pokrčila rameny Manča. „Olda ale něco tvrdil o hromadné hypnóze a halucinacích. Pokud se nám to jen zdá... tomu by se snad dalo uvěřit, ne?“

„Halucinací všechno nevysvětlíš,“ pochybovala Katka.

„To tedy ne,“ zvažněla Manča. „Jestli byla halucinace, co prováděl se mnou, tak to byla moc přesvědčivá halucinace. Mrskala jsem se před ním jako úhoř, ale nebylo mi to nic platné, byla jsem jako v beztížném stavu!“

„Budeme si asi na něho muset dávat pozor,“ shrnula to Katka. „Vypadá nevinně,

ale tím větší překvapení by nám mohl připravit.“

Snad ani sama netušila, jakou má pravdu. Beztížný stav se Manče vůbec nezdařilo. O prázdninách zdvihl Olda na dvoře před zděšenou Cilkou očima i traktor jejího otce.

Mohly teď od něho čekat ledacos.

Školní rok začal jako vždycky. Slávy kopec nejen u prvňáčků. Hned při příchodu do tříd se bouřlivě vítali staří kamarádi, kteří se celé prázdniny neviděli. Třídní učitelka Hrdinová dostala jako každý rok hromadu kyttek a pronesla slavnostní řeč; další projev žáci vyslechli ze školního rozhlasu od ředitelky Faustové. Nakonec si zapsali rozvrh na příští týden a Hrdinová s plnou náručí květin odešla.

Přesněji - chtěla odejít. Olda za ní ale vyběhl na chodbu a požádal ji o naléhavý soukromý rozhovor. Překvapená učitelka nejprve zapochybovala, zda to má smysl, ale Olda trval na svém.

„Nebývá to obvyklé,“ namítala pořád ještě udiveně.

„Souhlasím, bude to velmi neobvyklé,“ ujišťoval ji.

„Dobře, pojd' se mnou do sborovny,“ přikývla po krátkém zaváhání. „Na chodbě nebývají soukromé hovory soukromé, hned o nich každý ví.“

Olda s ní tedy šel do sborovny a aby nešel jen tak, nabídl se pomoci nést květiny, na což mu Hrdinová opáčila, že nejsou zas tak těžké, aby je neunesla sama.

„Tak povídej, co máš na srdci,“ vyzvala ho, když složila náklad květin na stolek.

„Chtěl bych si vypůjčit všechny učebnice ze všech ročníků nad námi,“ řekl Olda.

„Nač je potřebuješ?“ zeptala se ho udiveně.

„Chtěl bych se je naučit dopředu,“ upřesnil Olda.

„To snad počká,“ usmála se na něho. „Určitě se časem ke všem dostaneš.“

„Myslím to tak vážně, že nemáte tušení,“ pokračoval Olda. „Nechci čekat, chci se je naučit tak rychle, jak to půjde. Půjčíte mi na okamžik jednu z vašich knížek?“

Natáhl ruku k jejímu stolku, kde měla kromě příprav i soukromé knihy. Hrdinová vyučovala přírodopis a měla plný stůl knih o přírodě. Po krátkém zaváhání přikývla, Olda jednu namátkově otevřel a letmo do ní nahlédl, pak ji vrátil do rukou učitelce.

„Mohu si tady na chvíli, tak na pět minut, sednout?“ požádal ji.

„Co chceš dělat?“ zeptala se ho.

„Uvidíte. Můžete se mi dívat přes rameno,“ řekl vyhýbavě.

Vytáhl z rukávu srolovanou připravenou čtvrtku a z kapsy tužku. Sedl si, čtvrtku přes hranu stolu narovnal, rozprostřel ji a začal kreslit.

Když ale Hrdinová viděla, co dělá, zalapala po dechu.

Olda začal na čtvrtku malovat motýla, přesně toho na namátkou otevřené stránce. Jeho kresba byla ale velice realistická, motýl vypadal jako černobílá xerokopie, byl i na stejném místě stránky, jako v knize. Na zbytek čtvrtky začal

Olda psát tiskacím písmem text. Začal číslem stránky dole a když Hrdinová po straně na této stránce knihu otevřela, zjistila s hrůzou, že Olda píše text slovo od slova naprosto přesně, bez jediné chybičky.

Pak se zvedl a podal čtvrtku zkoprnělé třídní.

„Paní učitelko, to byla ukázka fotografické paměti,“ řekl sebejistě. „Zkontrolujte si to, je to naprosto přesně. Kdykoliv vám to mohu citovat popředu i pozpátku. Proto si chci půjčit všechny učebnice. Ručím vám za to, že je budu do týdne znát nazpaměť, budu jim rozumět a dokážu to i před všemi učiteli. Řekněte mi ale upřímně, má smysl, aby člověk s takovou pamětí seděl zbytečně ve škole?“

„Proboha!“ vyhrkla Hrdinová.

„Chci se příštím rokem přihlásit na medicínu,“ pokračoval Olda. „Tam to bude horší, je to přece jen vysoká škola. I tak odhaduji, že mám naději zvládnout ji... řekněme za dva roky, možná i za rok, podle toho, jak mi to půjde. Uznejte sama, proč bych měl ztrácet čas tady?“

„Ty si myslíš, že čas ve škole je ztracený?“ podívala se na něho opět přísně.

„Pro většinu žáků samozřejmě ne,“ odvětil. „Pro mě ano.“

„Opravdu si myslíš, že jsi tak výjimečný?“ zaútočila na něho.

„Výjimečný...“ zamyslel se. „Jak se to vezme. Z devadesáti devíti procent nejsem ničím zvláštní, o tom si nedělám iluze. Z jednoho procenta... tuhle malou výjimku byste mi uznat měla. Není takovou výjimkou třeba moje paměť?“

„Paměť...“ zamyslela se. „Fotografická paměť ale není dobrý typ paměti. Lehce nabyl, lehce pozbyl, ten otisk brzy vyprchá...“

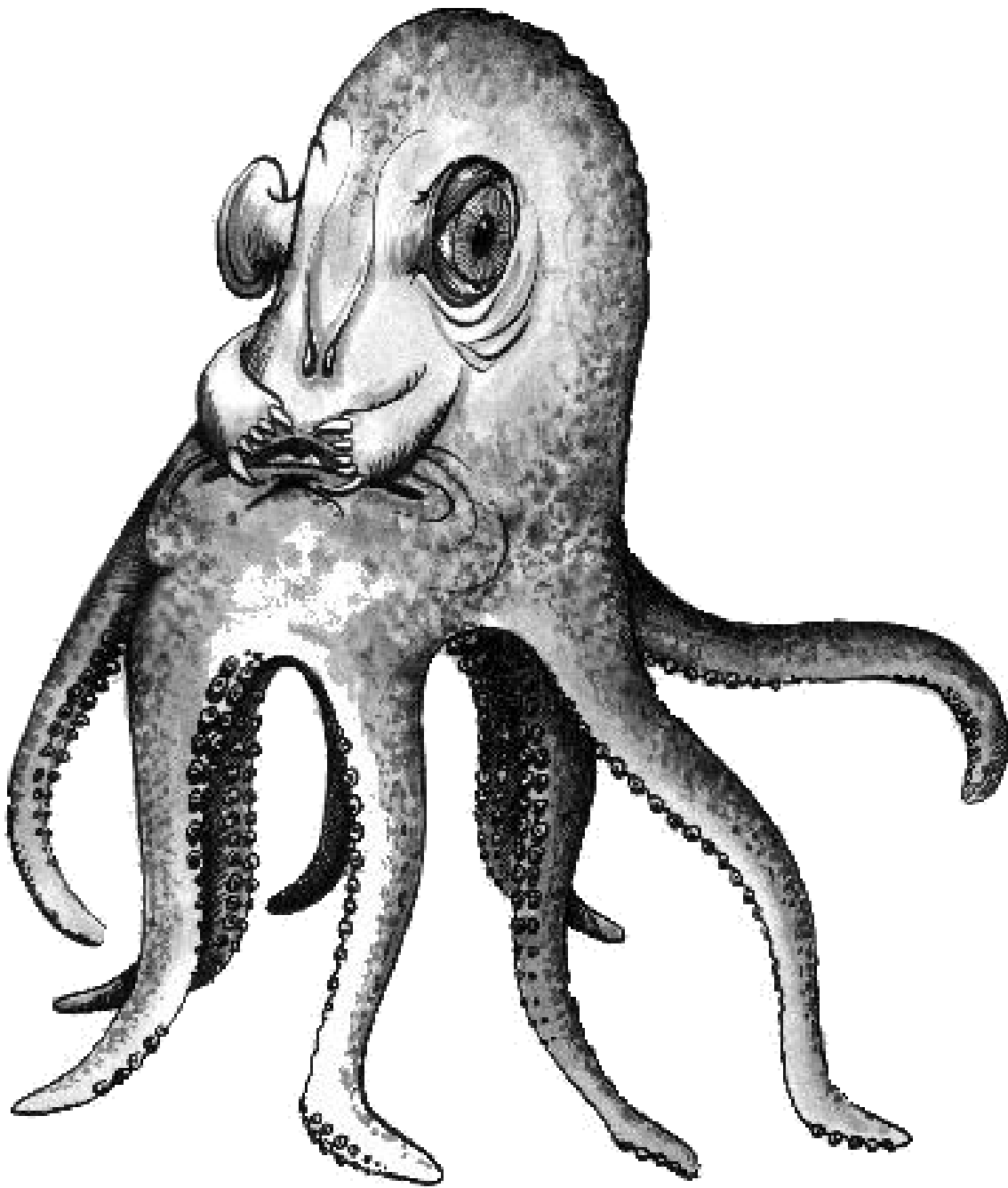
„Tady bude asi každá rada drahá,“ povzdychl si Olda. „Tu paměť nemám dlouho, těžko bych mohl dokazovat její trvanlivost. Leda bych vám nakreslil něco, co jsem viděl letos o prázdninách.“

„Seženu ti papír,“ nabídla se, ale Olda už měl před sebou papír i pastelky. Ani si nevšimla, že by je odněkud vytáhl a neuvědomila si, že to je další záhada.

Zase si sedl a chvíli kreslil. Když skončil, podal výkres učitelce, ale ta byla už delší dobu ohromená, neboť mu nahlížela přes rameno.

„Prosím tě... co to má znamenat?“ vyhrkla.

Na výkrese byla obrovská hnědavá chobotnice v neznámé džungli. Chobotnice mívají zobák, tahle měla jakási divná kusadla, stála vztyčená a dívala se podivně, skoro by se dalo říci rozumně.

„Neslyšela jste ještě o mimozemšťanech?“ podíval se Olda zpříma na učitelku.

„Nedávno bylo ve zprávách, že Spojené státy navštívili lidé z paralelního vesmíru. Bylo tam i pár zmínek o mimozemských tvorech. Tohle je jeden z nich.“

„Máš opravdu bujnou fantazii!“ řekla shovívavě. „Ty fotografie byly přece hodně nezřetelné, netroufla bych si z nich vyvozovat takové podrobnosti.“

„To není fantazie!“ řekl. „Nemám to z fotografií, mluvil jsem s nimi z očí do očí, asi jako teď s vámi.“

„Ty jsi tam přece nebyl! Nechceš mi tvrdit, žeš takové tvory viděl v Čechách?“

„Ne, v Čechách nejsou. Byl jsem přímo u nich. Něco jsem si přinesl, abyste mi to uvěřila,“ řekl nevzrušeně.

Zalovil rukou v kapse a vytáhl nepříliš velké klenotnické pouzderko, v jakém se kupují prsteny nebo náušnice.

„Nebojte se toho, je to už delší dobu mrtvé,“ řekl, když jí podával pouzderko do ruky. „Ale zbytečně na to nesahejte, je to opravdu hodně jedovaté.“

Uvnitř byl na špendlíku napíchnutý sršeň. Byl to ale podivný sršeň, pokud se mu tak vůbec dalo říkat. Se sršni měl společnou jen barvu, to varovné černožluté pruhování s nádechem do červena. Byl ale podstatně větší než sršni bývají a na konci zužujícího se zadečku, zatočeného nahoru jako štír, měl dlouhé, ostré žihadlo. Navíc měl čtyři páry křídel. Byla tenčí, ale bylo jich na sršně nějak příliš mnoho.

„To není ze Země ani ze světa chobotnic,“ řekl Olda vážně. „Ty potvůrky létají až v Dinosaurii - nasbíral jsem si tam pár menších kusů, větší bych neměl kam dát.“

„Kdeže to létá?“ lapala po dechu, ale nemohla od divného hmyzu odtrhnout oči.

„V Dinosaurii, v třetím paralelním vesmíru,“ upřesnil klidně. „Příště vám přinesu vážku. Už minule jsem si ji tam vyhlížel, jen si na ni musím sehnat větší krabici. Má totiž rozpětí křídel půl metru a do krabice od bot se mi nevešla.“

„Ty si chodíš... jen tak... po cizích světech?“ podívala se na něho s nedůvěrou.

„Chodím. Zakázané to nemám, ale nezlobte se, vás tam nevezmu. Některé světy jsou nebezpečné, zvláště Dinosaurie. Něco by vás tam sežralo, ani byste se neotočila.“

„Nebezpečné, říkáš? A ty se tam nebojíš?“

„Nebezpečné by byly pro vás, paní učitelko,“ řekl Olda. „Byl jsem tam vícekrát, už jsem si na to zvykl, ale o vás bych se bál. Neumíte kolem sebe udělat ohnivou clonu, neumíte létat, neumíte dravce přimrazit. Devět z deseti potvor by vás ulovilo už v první čtvrt hodině. Uvažoval jsem, že vám přinesu jako důkaz hlavu menšího veleještěra. Co ji třeba dát do školního kabinetu? Hlava tyrannosaura by se tam nevešla, ale i velociraptor ji má větší než kůň... To by žádná škola neměla! Byl by asi problém s preparováním, ale to by se snad dalo nějak...“

„Prosím tě... to myslíš vážně? A co bys dělal, kdyby tě ti ještěři napadli?“

„To zkoušejí pokaždé,“ odvětil. „Nic si z nich nedělám. Nesahejte na to jedovaté žihadlo, prosím! Je v tom opravdu silný jed. Viděl jsem tyhle potvůrky podíbat ještěra, velikého jako tele. Do pěti minut bylo po něm.“

„A co bys dělal, kdyby šli ti sršni po tobě?“ snažila se ho zřejmě nachytat.

„To už zkusili,“ odvětil Olda. „Přimrazil jsem je. To asi neznáte, každého živého tvora to na místě znehybní. Stačí zvedat je ze země a nabodávat na špendlíky. Naštěstí jsou ty potvory slyšet z dálky, to se nedá přeslechnout. Mám jich doma ještě osm, víc se mi jich tenkrát nevešlo do tašky. Přiznejte mi aspoň jedno procento výjimečnosti, paní učitelko, neprohloupíte!“

Usmál se na ni čtverácky, jako by neviděl její ohromení.

„Chodíš do cizích světů?“ vyhrkla. „Jak jsi k tomu vlastně přišel? Vsadila bych se o cokoliv, že jsi byl ještě vloni průměrný kluk. Nechce se mi uvěřit, že by ses během prázdnin tak změnil.“

„Ano, během prázdnin,“ přikývl vážně. „Trochu to upřesním: po velice důležitém setkání s mimozemšťany. Kdybych vám vykládal, co všechno dnes umím, neuvěříte mi. Leda bych vám ukázal něco neškodného. Viděla jste někdy napůl průhledného člověka? Určitě ne, ale jako učitelku biologie by vás to mohlo zajímat, ne?“

Zprůhlednil se trochu zepředu, až v něm bylo vidět pomalu tepající srdce.

„Jéžiši... to snad ne...“ natáhla k němu ruku, až se ho dotkla. Samozřejmě se její ruka zarazila o jeho neviditelnou kombinézu.

„Raději na mě nesahejte,“ varoval ji se smíchem. „Neviditelnost se po vrstvách sdílí, mohla byste taky zprůhlednět... ale nejspíš by na vás zprůhledněly nejprve šaty.“

„To je taky možné?“ zarazila se a rychle ucukla rukou zpět.

„Už jsem to zkoušel se psem,“ ujistil ji. „Chápete už, proč mě láká medicína? Co by dal každý lékař za to, kdyby na pacientech viděl to co já? Někteří i duši čertu!“

Neodpověděla, jen se k němu trochu naklonila. Fascinoval ji pohled na jeho srdce. Viselo jako ve vzduchu ve strašlivé díře v jeho hrudi, pořád pravidelně tepalo. Pro Oldu to ale bylo náročné a raději se přestal zprůhledňovat.

„Já vím, doktoři na to mají přístroje,“ pokračoval trochu zadýchaně. „Ale určitě to tak krásně nevidí. Nebyla by škoda takový dar zahodit?“

„Říkáš... medicínu,“ opakovala po něm. „Proti tomu bych nic nenamítala, ačkoliv jistě uznáš, že to je podivné... Sama to ale těžko rozhodnu. Uvidíme, co pro tebe mohu dělat, ale zatím budeš muset chodit dál do školy.“

„Nečekám, že by to šlo hned,“ opáčil Olda. „Chtěl bych ještě přinést do školy pár předmětů z jiného světa. Doma bych je mít nemohl, ale ve škole by to mělo větší smysl. Nemůžete o tom taky trochu popřemýšlet?“

„Ty se chceš ještě vypravit do jiného světa? Není to přece jen příliš nebezpečné?“

„Vy byste dokázala takové možnosti odolat?“ podíval se na ni vyčítavě. „Nebojte se, už se tam vyznám. Chodím tam s naším psem, jako hlídač je nedostižitelný. Kromě toho umím létat. To také nebývá obvyklé, že?“

Při těch slovech si zul školní cvičky, zaklonil se a před očima zděšené učitelky

vkročil na stěnu, jako by to byla podlaha. Kráčel po ní až ke stropu, tam se opět pootočil a pokračoval hlavou dolů dál po stropě. Zastavil se až u lustru, nepatrně do něj strčil a od kývajícího se svítidla se pomalu jako poutový balónek snesl zpátky na podlahu, kde po pлавné otočce vzlouzl oběma nohama rovnou do cviček.

„Tohle jsem tedy od tebe nečekala,“ povzdychla si učitelka.

„To má být stížnost, nebo pochvala...?“ znejistěl.

„Oboje!“ odvětila. „Takové překvapení je trochu moc, ne?“

„Dočkáte se možná i větších,“ zvažněl trochu. „Tohle je jen začátek, uvidíte.“

„Ach jo,“ povzdychla si...

Frajeřinka

O Oldově rozhovoru s třídní se spolužáci nikdy nedozvěděli, ani by mu nevěnovali pozornost. Ze školy se vyhrnuli jako velká voda, až je musel už na chodbě umravňovat školník, pan Tichý.

Ani Olda neodcházel spořádaně, to by byl jediný. Hnal se spolu s ostatními, jenže nahoře na schodech mu někdo nastavil nohu a kdyby neuměl létat, čekal by ho pád ze schodů pět metrů do dálky a dva do hloubky a ten by neskončil dobře. Naštěstí se stačil ve vzduchu srovnat a dole na široké podestě schodiště přistát normálně na nohy, ale uměl si představit, co by ten pád znamenal, kdyby...

„Kterej pitomec!“ vykřikl, když dole dopadl a ohlédl se.

Nahoře se křenila známá čísla Éda s Karlem se společnicemi Jolanou a Irenou. Někdo z těch čtyř to musel být, ale kdo? Éda a Karel byli známí rošťáci, světice nebyly ani Irena s Jolanou.

„To byl ale držkopád!“ komentoval to nadšeně Karel.

„Máte kliku, že se s vámi nemíním zdržovat,“ vykřikl nahoru za nimi Olda, otočil se a běžel dál.

„Dávej si radši pozor na schody!“ křičel za ním Éda. „Ať si nerozbiješ brejle!“

„Nevšimli jste si, že Olda už žádné brejle nenosí?“ podotkla na to suše Máňa Hadrbolcová, když je míjela. „A taky se mi nezdá, že by si dole natloukl nebo zlomil nohu. Kdyby tak padal někdo z vás, už by vás dole nakládali na nosítka!“

„Jen se ho nezastávej!“ odsekl Éda.

Samotnému mu ale vrtalo hlavou, jak to Olda dokázal vybrat. Správně se měl po těch schodech skutálet jako pytel brambor.

Před školou už na Oldu čekal Čert. Seděl způsobně na trávníku, aby nepřekážel.

„Jdu ještě na oběd, počkáš na mě před jídelnou?“ zeptal se ho Olda telepaticky.

„Očichám si zatím okolí,“ souhlasil psík, ale také směrovaně na Oldu, aby jejich rozhovor nikdo nezachytil. Otočil se a za neustálého očichávání chodníku zamířil pryč.

„Hele, není to tvůj pes?“ upozornil Oldu Luboš.

„Je. No a co? Počká na mě venku přes oběd.“

„To mu ale hodně věříš!“ podíval se na Oldu Luboš udiveně. „Co když ti uteče? Neměl bys ho nějak... uvázat?“

„Máme džentlmenskou dohodu, že neuteče,“ opáčil Olda. „To je tisíckrát lepší než ho uvazovat. Kdyby chtěl utéci, nic by ho nezadrželo.“

„Poslyš, to jsem ještě neslyšel!“ řekl Luboš. „Jako vtip je to dobrý, ale co až ti ho odchytí městská policie? Za pobíhání psů bez vodítka je přece pokuta!“

„Aby někdo chytil takhle inteligentního psa?“ vyprskl Olda smíchy.

„V železné kleci si ani génus nemusí vědět rady!“ namítal Luboš.

„To možná platí na Zemi,“ řekl Olda. „Ve vícerozměrném vesmíru jsou všechny

železné klece k smíchu.“

Došli zatím zrychleným krokem k budově školní jídelny, vstoupili a zařadili se do fronty před okénkem. Tady se od loňska nic nezměnilo, všechno tu bylo zaběhané už po mnoho let bez nejmenší změny.

„Potíž je v tom, jak se do toho vícerozměrného vesmíru dostat,“ opáčil uštěpačně Luboš. „To asi bude problém, ne?“

„Jaký problém?“ usmál se Olda. „Když víš, jak na to...“

„Ty to snad víš?“ udeřil na něho už trochu našťavaně Luboš.

„To ví i můj pes,“ řekl Olda. „Proto ho nikdo nechytí. Nemusím se o něho bát.“

„Poslouchej, něco takového bys musel nejdřív dokázat,“ ovládl se už zase Luboš.

„Dokážu. Stačí po obědě?“ odsekl Olda.

„Něco takového nemůžeš dokázat ani teď, ani po obědě,“ popichoval ho Luboš.

„Dokázal bych ti to hned, ale byl by průšvih,“ varoval kamaráda Olda. „Kdyby nic jiného, sousední vesmír smrdí jako zkažená vajíčka.“

„Tvrdit můžeš co chceš,“ pokrčil rameny Luboš. „Otázka je, jestli tomu někdo uvěří. Co když naopak sousední vesmír - tedy, pokud existuje - voní jako růže?“

„Tak pozor,“ zvedl prst Olda. „Netušíš, jak snadno bych ti to mohl vyvrátit!“

„Snadno?“ rozesmál se Luboš, až se po něm začali ohlížet i žáci, kteří je do této chvíle nebrali na vědomí. „Na to klidně vsadím i svůj počítač! Mám přitom jistotu, že na něm budu hrát hry ještě hodně dlouho!“

„O počítač nestojím,“ zavrtěl hlavou Olda. „Ale když prohraješ, vezmeš ten průšvih na sebe a vymyslíš si k tomu nějaké hodně věrohodné vysvětlení, platí?“

„A co vsadíš ty?“ opáčil klidně Luboš.

„Hlavu tyrannosaura,“ nabídl Olda. „Jestli si na ni chvílku počkáš.“

„Dobře,“ řekl Luboš. „Můžeme se vsadit. Až ji přineseš...“

„Dobře, ještě lépe, výborně!“ ozvalo se ode dveří. „Můžeme se taky zúčastnit?“

Ani si nevšimli, že mezitím dorazila Édova parta.

„Chceš vsadit hlavu tyrannosaura?“ pitvořil se po Oldovi. „Opravdovou?“

Zřejmě se rozhodl Oldu zesměšnit, ale Olda se nedal.

„To se ví, že ne opravdovou! Jen obrázek!“ odvětil a obrátil se k Lubošovi.

„Podrž mi místo ve frontě, za chvíli ji máš,“ požádal ho, posadil se k nejbližšímu stolku a rozložil si na něm čtvrtku a pastelky. Od setkání s třídní je měl ve hmotové paměti, takže si je teď snadno vytvořil. Pustil se do kreslení a za chvíli měl obrázek hotový. Hlava tyrannosaura na něm cenila zuby opravdu hroživě.

Vstal, vrátil se do fronty a podával výkres Lubošovi, ale otočil ho přitom tak, aby ho viděli i nejbližší čumilové.

„Páni!“ vydechla okouzleně Katka Váňová. „To je nádhera! Jako od Buriana!“

„Lepší!“ řekl sebevědomě Olda. „Burian nikdy žádného neviděl, já ano!“

„Ujde to,“ opáčil Luboš. Podle reakce okolostojících pochopil, že obrázek bude mít mezi spolužáky cenu a jeho majitel získá nemalý obdiv. „Jde o to, jestli tak

snadno dokážeš ty své bláboly o sousedním vesmíru.“

„Bláboly?“ zamračil se Olda. „Žádný bláboly, pamatuj si to. Platí, že ten průšvih bereš na sebe?“

„No samo!“ ušklíbl se Luboš sebevědomě.

Vzápětí by to nejraději odvolal, ale bylo už pozdě.

Bílé plochy na bílé zdi si kromě Oldy nevšiml nikdo. Pak se ale zadní stěna školní jídelny propadla a kolo modravého ohně ohraničilo otvor do změti podivných zelených lián. Skoro současně se začal po jídelně šířit nesnesitelný zápach zkažených vajíček.

„Fůůůj!“ ozvalo se od nejbližších stolků.

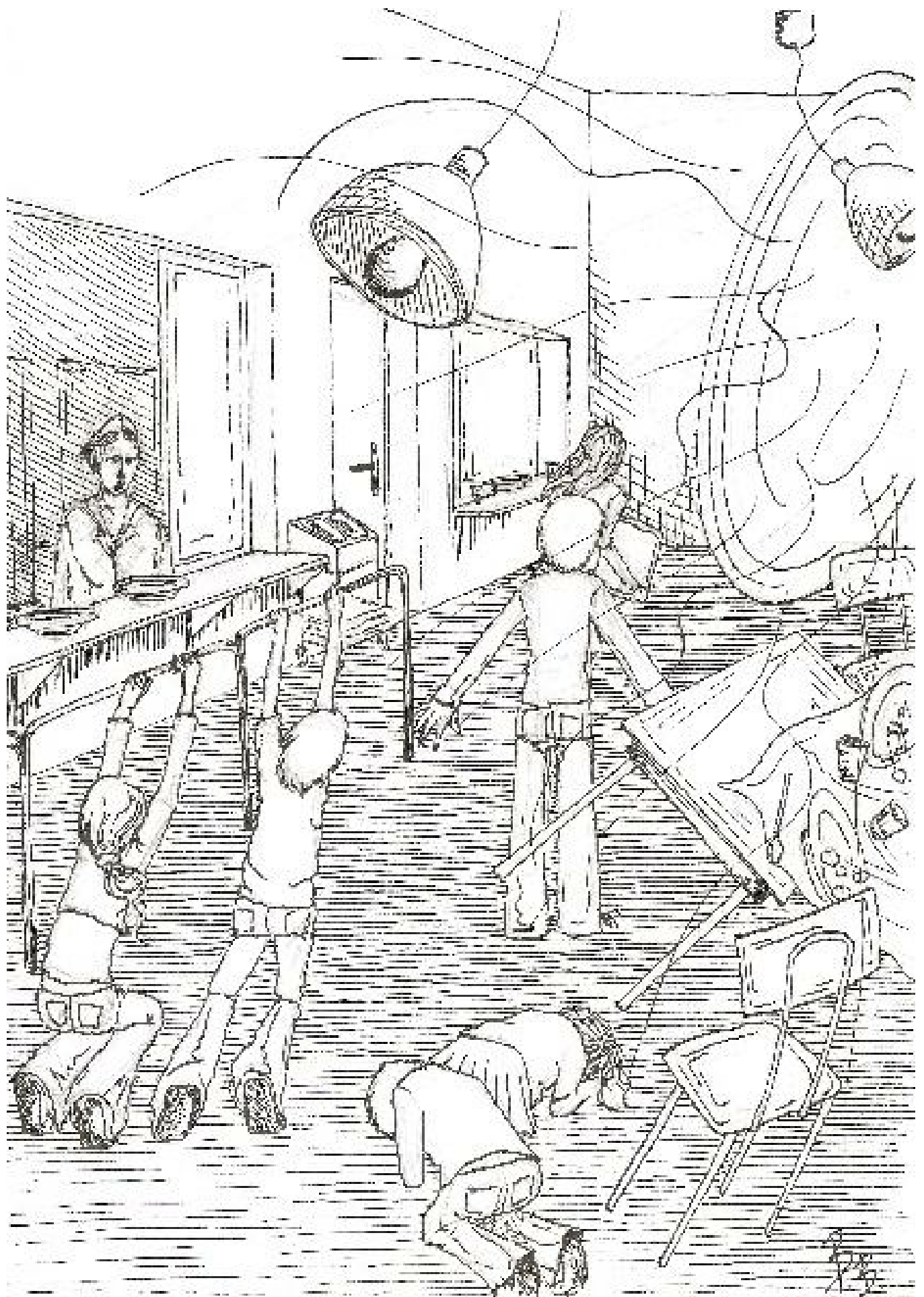
„Který prase!“ ozval se dívčí hlásek.

„Kdo se tady...!“ přidal se kdosi třetí.

Někteří žáci se znechuceně zvedali od jídla, kdosi se slabším žaludkem tam začal dokonce zvracet. Sirovodík byl koncentrovanější, než aby za to někdo mohl, jak většinu žáků v první chvíli mylně napadlo.

V té chvíli ještě mohl Olda zabránit nejhoršímu, ale jak se kochal pohledem na zcela ohromeného Luboše, zapomněl bránu do sousedního vesmíru zavřít. Nevaroval ho ani blížící se zvuk tryskových motorů, ačkoliv jich bylo nějak podezřele mnoho.

Za liánami se náhle ostře zablesklo a ozvala se strašlivá rána.

Nečekaný náraz vzduchu hodil všemi stranou, převracel stolky i židle, vzduchem létaly příbory i talíře s jídlem. Z otvoru ve stěně vystřelily kotouče černého dýmu, ozval se třesk rozbíjeného nádobí a řinkot okenních skel. Olda bránu mezi vesmíry leknutím zrušil, ale bylo už pozdě. Jídelnu rázem naplnil černý dým, nepříjemný sirovodíkový zápach a zoufalý křik vyděšených dětí.

Vypukla strašlivá panika.

„Co se to tu děje?“ ozvalo se ode dveří.

Stál tam učitel Kružík, ale v tom dýmu ho poznali jen po hlasu.

Se zmizením brány se přestala katastrofa zvětšovat, ale dým zatím jídelnu zaplnil a nemizel. Všichni úporně kašlali, mimo sirovodíku byl ve vzduchu znát i ostře štiplavý zápach výbušniny. Stále se ozývaly zvuky kácejících se stolků a rozbíjeného porcelánu. Některé děti jen stály a vřískaly hrůzou, jiné se v panice tlačily ke dveřím.

„Hoří!“ vykřikl někdo.

„Nehoří! A všichni spořádaně ven!“ nařídil Kružík.

Byl to správný povel, ale měl přijít dřív, v této chvíli bylo bohužel pozdě. Žáci se začali do dveří tlačit jako povodeň, Kružíka vytlačili do chodby a dál na ulici. Valili se ven jako stádo ovcí, když do ohrady vběhne smečka vlků. V dýmové cloně se ozývaly bolestivé výkřiky, ale nikdo na ně nebral ohledy.

Až venku před budovou se všichni zastavovali a nakupili se v obloukovitém houfu před vchodem. Byl tu zmatek nad zmatek. Z vytlučených oken jídelny se valily kotouče černého dýmu a ze vchodu se stále hrnuli žáci a po nich i kuchařky. Do toho nějaké menší žačky křičely bolestí, Olda zahlédl jejich podivně zkroucené ruce a došlo mu, že to jsou zlomeniny. Průšvih očividně přesáhl všechny rozumné meze.

Odkudsi se vzal černý pes, Oldův Čertík. Jen Olda věděl, že to není náhoda. Sám si ho zavolal a Čert telepaticky pochopil, že je zle a musí spěchat.

„Ukaž mi ruku!“ vykřikl Olda na brečící prvňáčku, která si levou rukou zoufale přidržovala zlomenou pravačku.

Srovnal jí ruku, až dívenka zavřeštěla bolestí, ale vzápětí udiveně zmlkla, neboť jí ruka náhle přestala bolet. Zato Olda se psem začali dýchat jako po výstupu na kopec.

„Ty sem pojď taky!“ zachytil Olda za ruku další poraněnou dívenku s krvavým šrámem přes obličej.

Potom zastavil zraněného kluka, ošetřil ho a už se sháněl po dalších.

„Oldo, dost! Já už nemůžu...“ vnímali všichni kolem čísi unavený povzdech.

„Nadýchni se pořádně!“ poručil Olda psovi, ale také to už nedokázal nasměrovat. „A pojď sem, musíme stát do kříže, nebo to nebude stačit!“

Pes lapal po dechu, ale ještě se soustředil. Někteří si všimli, jak se náhle zaleskl stříbrem, pak ale začal zase ztěžka oddechovat a lehl si břichem na kamenné dláždění.

Houkání sirén všechny ohlušilo. Hasiči vyskakovali z auta ještě než zastavilo, rozhrnuli dav školáků a hnali se s dupáním bot do jídelny, táhnouce za sebou rozvíjené plátěné hadice. Přijela i sanitka, vyskočil z ní lékař s ošetřovatelem.

„Je tady někdo zraněný?“ vykřikl do davu.

Dvě žačky k němu vedly třetí, podpíraly ji z obou stran. Olda se tam ihned vrhl také a psík po kratším váhání vstal a ploužil se za ním.

„Zavolej do nemocnice, máme tu jasnou frakturu předloktí,“ nařizoval lékař do okénka řidiči, když dívce ruku zběžně prohmatal. „A hod’ mi dlahy!“

„Dovolíš?“ přitáhl mezitím Olda dívku k sobě.

V té chvíli bylo vidět, jak celý zesvětlel a pes u jeho nohou také.

„Za chvíli to bude v pořádku!“ utěšoval Olda dívku.

„Jitka má obličej plný krve!“ hlásil mezitím lékaři zrzavý žák, vlekoucí k sanitce mladší spolužačku.

„Ukaž!“ obrátil se k ní lékař a otřel dívence krev s čela tamponem.

„To je jen umazané, vůbec nic tam nemáš,“ řekl ulehčeně.

Pak se opět obrátil k dívence se zlomenou rukou. Zkoušel jí natáhnout ruku podél dlahy, ale pak se mu něco nezdálo a začal jí ruku prohmatávat.

„Kde je ta zlomenina?“ rozhlédl se kolem. „Kam, k čertu, utekla?“

„To jsem... snad... já...“, připomněla se mu dívka. „Nikdo jiný tu nebyl...“

„Bolí tě to?“ zeptal se jí suše.

„Přestalo, ale bolelo to!“ ujišťovala ho.

„To je nesmysl,“ zavrčel doktor. „Ta zlomenina byla naprosto jasná, ty to můžeš mít leda naštípnuté. Nevadí, pojď si sem sednout, uděláme ti v nemocnici snímek. Kde je ta zlomenina?“

„Nikdo jiný tu přece není,“ ujistily doktora její spolužačky, které ji prve přivedly.

Lékař udiveně kroutil hlavou, ale pak se začal shánět po dalších zraněných. Zdálo se ale, že se už nikomu nic víc nestalo. Mezitím k lékaři dorazil učitel Kružík a začal se ho ptát, jak to vypadá.

„To není možné,“ zavrtěl hlavou, když uslyšel, že zatím nebylo nic vážného. „Viděl jsem tu nejméně jednu žačku se zlomenou rukou.“

„Taky se mi to zdálo,“ přitakal mu doktor. „Ale zatím mám jen jednu naštípnutou ruku, pokud je vůbec naštípnutá. Báł jsem se, že to bude horší.“

„Kdyby se to odešlo bez zranění, tím lépe,“ opáčil Kružík. „Ale přiznám se, také tomu nevěřím, to by byl nemístný optimismus.“

„Co se tady vlastně dělo?“ zeptal se ho lékař.

„To ještě nikdo neví,“ pokrčil rameny učitel. „V jídelně něco explodovalo. Rána to byla pořádná a kouř tam byl také, to mohu potvrdit.“

Takového svědectví ani nebylo třeba, z oken se ještě kouřilo, i když slaběji. Vítr odnášel proužky dýmu za okolní domy.

„Počkat! Co ta holka s obličejem od krve? Jí samotné nic nebylo, ale někdo ji tam musel hrozně zakrvácet!“ vzpomněl si lékař.

Nikdo zraněný se ale nepřibližoval.

Z budovy vyšlo několik hasičů. Zamířili k policistům, kteří uklidňovali dav školní mládeže a už i náhodných okoljdoucích. Také učitel Kružík s lékařem zamířili tím směrem v očekávání, že se něco dozvedí.

„Kdeže to bylo?“ divil se policista. „Ve stropě? To snad nemyslíte vážně!“

„Co se děje?“ zeptal se ho Kružík a představil se jim jako službu konající učitel ze školní jídelny.

„Našli tam tohle,“ ukázal jim policista orvaný kus silného plechu velikosti sešitu.

„Co to je?“ zeptal se ho zdvořile Kružík.

„Kus pláště letecké bomby,“ odvětil policista. „Měl být zaseklý ve stropě. Nějak mi to ale nehraje. Bomba takové velikosti by jídelnu rozmetala. A navíc ani nevypadá jako od války. Skoro jakoby ji vyrobili nedávno. Ale... tohle je snad jasné každému...“

Otočil ten zubatý kus plechu na opačnou stranu.

Na železe barvy khaki s neuvěřitelně otrhanými okraji se skvěl jasně zřetelný černý nacistický hákový kříž.

Trest

V ředitelně byli kromě ředitelky Faustové a Oldy přítomni dva učitelé. Korunní svědek Kružík a Oldova třídní Hrdinová.

„Šest žáků se shodlo, že jsi to provedl ty,“ vyslychala Oldu ředitelka. „Zapírání nemá smysl!“

„Já přece nezapírám,“ odvětil Olda. Stál tu se svěšenou hlavou a bylo mu jasné, že to dobře nedopadne. „Já jen, že to byla hrozně nešťastná souhra náhod.“

„Náhod!“ vybuchla ředitelka. „Náhoda, která způsobí škodu za sto tisíc korun, to už není žádná náhoda, ale trestuhodná nedbalost, pokud ne zlý úmysl!“

„Vždyť je to příšerně nepravděpodobné,“ trval na svém Olda. „Když zabodnete do glóbu náhodně špendlík, jaká je asi pravděpodobnost, že v tom místě budou v reálu padat bomby?“

„Na Zemi dost malá,“ řekl Kružík. „Ačkoliv ani na Zemi nebude úplně nulová.“

„No vidíte!“ vzhledl na něho Olda. „Otevřel jsem bránu do sousedního vesmíru a zrovna tam padaly bomby. Jak jsem to měl vědět? Není to pech?“

„Bránu do vesmíru?“ udeřila na něho Faustová. „Čím jsi ji otevřel? To není žádná hračka pro děti, odevzdej mi to, bude to tak lepší.“

„Nemám co bych odevzdával,“ odvětil Olda.

„Sám jsi mi dnes ráno říkal, že máš něco od mimozemšťanů!“ přidala se proti němu třídní Hrdinová.

„Jo, mám,“ přikývl. „Ale nemám co odevzdávat. Já sám jsem tou bránou.“

„Legrácky tě přejdou,“ upozornila ho suše ředitelka. „Mluvíme s tebou vážně.“

„Nevěříte mi?“ podíval se na ni Olda divoce. „Tak si vezměte tenhle oheň!“

Ředitelka se na něho přísně podívala a chtěla ho pokárat, co si dovoluje, ale místo toho ztuhla překvapením. Olda před sebe natáhl ruku dlaní vzhůru a přímo z jeho holé dlaně šlehal jasně svítící plamen. Učitelé se k němu nevěřícně nahnuli, aby to viděli zblízka, ale neuměli si to vysvětlit. Olda přece nedržel v ruce kahan ani svíčku.

„Čím to děláš?“ zajímal se Kružík. „Jak to, že tě to nespálí?“

„Tam nic nehoří, jen to tak vypadá,“ vysvětloval rychle Olda. „Štěpím volnou energii molekulární kyslík na atomární a ten se exotermicky rekombinuje. Tím vzniká světlo, teplo a proudění vzduchu typické pro plamen. Vytváří se přitom navíc ozon, ale tak malé množství nebude zdraví škodlivé.“

„Jak to víš?“ zděsil se Kružík. Fyzika a chemie byly jeho obory, ale asi by ho tak jednoduché vysvětlení toho jevu nenapadlo.

„Co se přitom děje, vím už z dřívějška,“ vysvětloval Olda. „Doma jsem si přečetl nějaké učebnice fyziky a chemie po Jirkovi, z nich vím, jak se to všechno nazývá.“

Kružík jen údivem lapal po dechu.

„Dobře, to by snad bylo vysvětlení toho ohně,“ připustila ředitelka, také očividně

vyvedená z míry. Ačkoliv to viděla pěkně zblízka na vlastní oči, nechápala to.

„Ted' nám ještě vysvětli, čím to děláš?“ dodala.

„Mám snad v ruce kahan, nebo něco takového?“ vybuchl Olda. „Vy něco vidíte? Proč neuznáte, že mi to jde rovnou z ruky?“

„To přece... to přece není možné,“ vrtěla hlavou Faustová.

„Jistěže,“ přikývl Olda. „Není to možné. A Země je odjakživa placatá a předměty těžší než vzduch nelétají...“

„Prosím tě, zachovej trochu vážnosti,“ napomenul ho Kružík. „Nechceš nám snad tvrdit, že ten oheň, nebo ta iontová rekombinace, vzniká jen tak. Musí to mít příčinu, něco, co to vytváří! Nevzpomínám si, že bych o takovém jevu vůbec slyšel.“

„Copak to zapírám?“ opakoval Olda. „Ano, dělám to. Ale nepotřebuji k tomu ani stroj, ani přístroj, sám jsem tím přístrojem! Stejně je tomu s vesmírnou bránou. Já jsem ta brána! Umím jich vytvořit víc, jedna z nich vede rovnou do Pekla.“

„Náboženské věci laskavě vynech,“ napomenula ho přísně ředitelka.

„To není náboženství, ale věda,“ namítl Olda. „Pochopte, peklo není náboženský výmysl, ale reálný svět, soused naší Země. Jenže příšerně radioaktivní.“

„Jak to můžeš vědět?“ vyhrkl Kružík. „Měřil jsi to snad?“

„Vím to tak věrohodně, že o tom nepochybuji,“ odvětil Olda. „Měřil jste snad vy sám zakřivení Země? Nejspíš ne, ale věříte těm, kdo to změřili před vámi. Jestli máte ve škole nebo doma Geigerův přístroj, přineste si ho, na okamžik vám Gehennu otevřu, ale předem vás varuji, bezpečné to rozhodně není.“

„To snad nebude nutné,“ odvětila suše ředitelka. „Takže chceš tvrdit, že jsi ve školní jídelně otevřel bránu do jiného vesmíru a tam zrovna padaly bomby. Je to tak?“

„Ano, přesně tak to bylo,“ přikývl Olda.

„Jak nám potom vysvětlíš, že do jídelny vletěla střepina s hákovým křížem?“

„Jednoduše,“ opáčil Olda. „V sousedním světě jsem už byl vícekrát. Žijí tam tvorové podobní chobotnicím, naštěstí jsem se s nimi domluvil. Od nich vím, že s nimi od Druhé světové války válčí nějakí Němci, zřejmě fašisti. Utekli tam před koncem války, dokonce tam snad ještě žije Hitler. Tak to přece bylo i ve zprávách, ne?“

„Věděl jsi tedy o tom, že tam občas padají bomby?“ zamračila se ředitelka.

„Na Zemi taky občas padají bomby,“ opakoval po ní. „To snad víme všichni, ale kdo se kvůli tomu bojí otevřít dveře? Zkrátka jsem nečekal, že se dvacítká německých bombardérů Junkers objeví zrovna tam, kde náhodou otevřu vesmírnou bránu. To už byla hodně smolná náhoda.“

„Jak víš, co to bylo za bombardéry?“ zamračila se ředitelka Faustová.

„Zeptal jsem se na to včera večer mimozemšťanů,“ podotkl klidně Olda.

„Ale o té válce jsi věděl a přesto jsi riskoval. A kromě toho, v jiném světě mohou být, co já vím, nebezpečné bakterie. Vlastně jsi riskoval i obrovskou epidemií, vždyť“

to mohla být celosvětová katastrofa!“

„Žádná epidemie nehrozila,“ opáčil. „Ty světy jsou prozkoumané už dávno přede mnou a nikdy se nic nestalo. Ostatně, ani nedávné návštěvy v Americe na Zem žádné mikroby nezavlekly. Tohle byla - prostě nešťastná náhoda.“

„Jenže ta náhoda ohrožovala mnoho tvých spolužáků,“ pokračovala ředitelka beze stopy slitování. „Údajně tam došlo i ke zraněním a škody jsou přes sto tisíc korun!“

„Největší škody nadělali úplně zbytečně hasiči,“ hájil se Olda. „Rozbili, co se dalo. Žádný oheň tam už nebyl. Kouř pocházel ze sousedního světa a když jsem bránu zavřel, přestalo to.“

„To nemohli vědět,“ zastala se jich ředitelka. „A jak to bylo s těmi zraněnými?“

„Já jsem je uzdravil,“ řekl Olda. „Jednu holku jsem vyškrábl doktorovi u sanitky, ani si toho nevšiml. Takže nakonec nikdo zraněný nebyl.“

„Jak - uzdravil?“ znejistěla opět ředitelka i oba zbývající učitelé.

„Mám od mimozemšťanů schopnost uzdravovat,“ řekl Olda tiše. „Použil jsem ji. Sám jsem se pak sotva držel na nohou a Čerta jsem musel domů odnést v náručí.“

„Počkej, co sem pleteš ještě psa?“ přerušila ho Hrdinová.

„Protože mi s uzdravováním pomáhal,“ odvětil Olda. „Má ten dar taky, jenže ho to vyčerpává víc. Nakonec jsme na tom byli nejhůř ze všech my dva.“

„Poslyš, tohle už je opravdu k neuvěření!“ vrtěla hlavou nevěřícně ředitelka.

„Pan učitel tam nějaké zraněné viděl,“ domáhal se Olda jeho svědectví. „Měl by mi to potvrdit. A že v nemocnici nezjistili ani odřeninou, to už snad taky víte.“

„Něco jsem tam viděl,“ připustil Kružík. „Ale mohl jsem se mýlit. Doktor Vaněk ze záchranné služby se také zmýlil, když nahlásil do nemocnice zlomeninu, která se pak vůbec neprokázala.“

„On tu zlomenou ruku vyšetřoval, když ještě zlomená byla,“ řekl Olda. „Pak jsem ji ale uzdravil a než dojeli do nemocnice, srostla tak dokonale, že to nepoznali ani rentgenem.“

„To snad ne,“ vrtěla hlavou Hrdinová. „Odborníci na rentgenu rozpoznají srostlou kost i po letech!“

„Já léčím lépe,“ ujistil ji Olda. „Na méně vyspělých světech tomu říkají zázrak.“

„To přeháníš,“ zamračila se ředitelka. „Zázraky sem netahej!“

„Já je ale dělám,“ podotkl Olda s jistotou. „Uzdravil jsem všechny, nikomu nezůstala ani jizvička. Zeptejte se kteréhokoliv doktora, jestli to není zázrak!“

„Tak proč jsi mi tvrdil, že chceš studovat medicínu?“ vyjela na něho Hrdinová.

„Protože dělám zázraky, ale nevím jak,“ opáčil Olda. „Určitě bych je dělal lépe, kdybych o tom věděl víc. Proto chci jít na tu lékařskou fakultu.“

„Dobře,“ přikývla ředitelka. „Takže připouštíš, že kromě škody vznikla i nějaká zranění. Zřejmě ses je snažil napravit, dejme tomu, že úspěšně. Bylo by sympatické, že ses snažil co nejvíc omezit následky. Ale ty škody nepopřeš.“

„Nepopírám,“ sklonil hlavu Olda. „Už jsem o tom mluvil doma. Naši to zaplatí, já za to taky něco slíznu. Přinejmenším mi prodají do bazaru počítač.“

„Považuješ to za spravedlivé?“ zeptala se ho ředitelka.

„Každá sranda něco stojí,“ přikývl Olda. „Tohle jsem nezvládl, trest musí být.“

„To tedy musí,“ povzdychla si ředitelka. „Víš, Oldřichu, i kdybys měl pravdu s tím uzdravováním a se zázraky, vzala bych ti to jako polehčující okolnost, ale vznikla tam příliš velká škoda na hloupou klukovinu. Zaplacení škod je samozřejmé, navíc dostaneš sníženou známku z chování. Je ti to jasné?“

„Trest musí být,“ sklopil hlavu ještě víc.

„A nepočítej s vyřízením žádosti ohledně vysoké školy,“ pokračovala ředitelka. „Třídni se dnes za tebe přimlouvala, ale sám musíš uznat, že jsi ji zklamal. Budeš dál chodit do školy, je ti to jasné?“

„Cože?“ vyhrkl a zvedl hlavu. „To snad nemyslíte vážně!“

„Myslím to zcela vážně,“ řekla ředitelka suše. „Na studium na vysoké škole pro tuto chvíli zapomeň. Možná máš nějaké výjimečné schopnosti, ale právě jsi prokázal, že ti chybí zodpovědnost. Ta je tam ale nutná.“

„To snad ne!“ vhrkly Oldovi do očí slzy. „Tresty беру, ale tohle... to je příliš! Proč mám dostat za jednu chybu dva tresty? To není spravedlivé!“

„Tady třídni ti připraví nějakou látku navíc, aby ses ve třídě nenudil a aby využila tvých mimořádných schopností. To je asi jediné, co pro tebe můžeme udělat.“

„To ale není spravedlivé!“ opakoval Olda se slzami v očích. „Uznávám, špatně jsem to odhadl, ale žádnou škodu bych nezpůsobil, kdyby tam nepadaly bomby. Ani ve snu by mě nenapadlo, že byste to spojovali s tím druhým.“

„Ono to ale spolu souvisí,“ řekla ředitelka. „Na vysokou školu mají chodit dospělí lidé, kteří už mají nějakou zodpovědnost. Ty jsi zatím dokázal pravý opak. Skončíme to. Dostaneš dvojku z chování a o případném dalším jednání můžeme uvažovat za rok, až dokážeš, že máš k odpovědnosti lepší přístup.“

„To teda bude mít u mě Hitler schované!“ zahrozil Olda. „Já ho snad budu muset vlastnoručně zabít, darebáka!“

Kdyby nebyla situace tak vážná, možná by se tomu všichni zasmáli.

Netušili, že by Olda tu vyhrůžku splnit mohl.

Kdyby ho někdo nepředěšel...

Těšitel

Ze školy přišel Olda domů jako zmoklá slepice.

Nebylo divu. Už předtím se nad ním doma rodiče dlouho radili. Olda se dušoval, že žádnou škodu neudělal úmyslně, naopak se snažil uzdravením poškozených následky katastrofy zmírnit. Nepopíral ale, že šlo o frajeřinku, takže se nakonec dohodli na trestu. Aby se aspoň částečně finančně podílel na uhrazení škod, prodají mu počítač. Finanční sankce, ani ztráta počítače mu příliš nevadily, jeho nové záliby vycházely přímo z něho, ale když přišel se zprávou, že dostane dvojku z mravů, maminka spráskla ruce a Olda viděl, jak jí ukápla slzička.

Mrzelo ho to. Mamince ublížit nechtěl. Nikomu nechtěl ublížit, jen to nedomyslel a nezvládl. Táta ale rozhodl, že trest vynesli a dvakrát trestat za totéž není spravedlivé. Oldův úmysl podporovat nemocné byl ostatně dostatečnou náplastí na tu klukovinu.

Kromě toho Oldu napadlo, jak rodinnou finanční katastrofu odvrátit. Pomohla mu hmotová paměť od Bísíáji - **hiblag**. Rozmnožování peněz mu Bísíája vymluvila, zkusil tedy rozmnožit něco jiného, rovněž cenného.

Nechal si ve zlatnictví ukázat zlatý řetízek. Nedůvěřivá prodavačka jej položila na pult jen na okamžik a bedlivě ho sledovala, ale Olda se řetízku ani nedotkl. Prodavačka ovšem netušila, že si šperk nenápadně uložil do hmotové paměti.

Doma Olda šperk několikrát rozmnožil a kladívkem zlato skoval do malé hrudky. Nepoškozený šperk by měl jistě větší cenu, ale Olda potřeboval jen zlato. Hrudku pak rozmnožil a spolu s maminkou začali obcházet zlatnictví a drahý kov prodávat na váhu. Maminka s Oldou souhlasila, že zlato štěstí nepřináší, takže odolali pokušení prodávat je i potom, když dali dohromady dlužnou částku.

Zaplacení škod ve školní jídelně proto proběhlo nadobyčej hladce, průšvih skončil pro rodinu finančně smírně, jen pro Oldu měl mít ještě dohru na vysvědčení.

To ale nebylo nejhorší. Dvojku z mravů by snesl, ačkoliv nebylo oč stát. Nejhorší bylo, že jeho velkolepé plány dostaly zásah torpédem pod čáru ponoru. Sedět ve škole a učit se celý rok něco, co se za den naučí nazpaměť? Bez neurčitého slibu ředitelky, že se o tom může za rok uvažovat znovu, by si asi na každém kroku nadával. Ale na koho mohl nadávat, než na sebe? Neměl se vytahovat jako laciné tričko! Kdyby nefrajeřil, nic by se nestalo. Proč se nechal Lubošem vyprovokovat?

Luboš ho ale zklamal nejvíc. Při vyšetřování zapřel svůj podíl viny, ačkoliv ji měl podle sázky vzít plně na sebe. Ale co hůř, jako jeden z prvních dobrovolně proti Oldovi svědčil. Nejen to, běžel to žalovat ředitelce v době, když Olda léčil před školní jídelnou zraněné. Po takové zradě ho Olda vyškrtl ze seznamu svých kamarádů. Kamarád by měl člověku v nouzi pomáhat a ne ho potápět.

Éda Sudek a Karel Machatý si samozřejmě přisadili také a i když jejich svědectví nemělo na výsledek vliv, jak už to bývá, když mají darebáci náhodou pravdu, bylo

výjimečně tak v souladu s ostatními, že se mohli Oldovi pošklebovat, jak mu zavařili.

Olda u výslechů nezapíral a bezelstně svědčil sám proti sobě. Táta měl přece na autě taky nálepkou **Co neubrzdíš, neukecaš**.

Druhého dne škola pokračovala jako by nic, obědy zajišťovala sousední jídelna. Převzala žáky ochotně, ale s výhradou, že nejprve obslouží stálé strávníky, takže se tam daly čekat delší fronty.

Hrdinová se při hodině biologie o ničem nezmínila, také vykládala, jako by se nic nestalo. Bylo ale vidět, že jede přesně podle osnov, což Oldu nebavilo, věděl toho víc. Když jí ale po hodině nabídl další mimozemský hmyz, narazil na její odmítnutí.

„Mimozemské artefakty by byly pro školu vítané, kdyby nehrozily další průšvihy při jejich získávání!“ odrazila ho. „Takhle mi nezbyvá než je odmítnout.“

Nechala ho stát na chodbě a odešla. Olda měl chuť mimozemský hmyz ve vzteku na místě rozdupat, ale to si rychle rozmyslel. Ty zbytky by při jejich jedovatosti mohly někomu uškodit. Jen si povzdychl a uschoval krabičky zpátky do tašky.

Kružík začal opakováním loňské látky a oznámil všem, že si příští hodinu napíše malou kontrolní práci, aby se ukázalo, do jaké míry matiku přes prázdniny zapomněli. Snad jen Oldu to nechalo ledově klidným, matematiky se teď nebál.

Loni seděl s Oldou v lavici Ivan Filip, seděli tak ještě na první školní den, ale Ivan si po Oldově průšvihu přesedl k Lubošovi. Olda seděl v lavici sám jako černá ovce třídy a kdykoliv se přiblížil k nějaké diskutující skupince spolužáků, hovor pokaždé umlkal a všichni se na něho dívali jako na dvouhlavé tele.

Dalo by se to vysvětlit tím, že měli spolužáci z Oldy respekt?

Pravda, kdo včetně dospělých dokáže otevřít bránu do cizích světů, o kterých se jen vzdáleně a mlhavě vědělo ze zpráv? Za tím okázalým odstupem ale byla i obyčejná lidská závist a škodolibost, jak to Oldovi nevyšlo.

V době všeobecného posměchu se ve třídě našli jen dva žáci, kteří se za něho více nebo méně otevřeně postavili.

Předně Michal Langmajer. Při vyšetřování nesvědčil, protože v té době v jídelně nebyl, ale nepřipojil se ani k posměváčkům a některé dokonce okřikoval.

„Smát se cizímu neštěstí je malá česká trapnost,“ prohlásil suše. „Ať sousedovi taky chcípne prase, to seš celej ty, Édo! Inteligentní jako celý stádo vopic!“

Holky, které to sledovaly, se rozhiňaly. Éda zrudl, rozhlédl se a hledal očima spojence. Sám si na Michala netroufl, ale nablízku byl jen Karel, s tím nemohl počítat. Karel se zásadně nepouštěl do potyček se silnějšími protivníky, spolu by mohli dělat jen po straně na Michala ksichtíky. Michal tím část posměchu udusil a i když se k Oldovi nepřidal, vysloužil si jeho uznání. Nešel ale tak daleko, aby se s Oldou dal do hovoru, nebo aby si k němu na uvolněné místo přisedl. Zůstal se známým třídním klaunem Járou Vaňkem. Aspoň ho usměrnil, aby šaškoval na jiné

téma než proti Oldovi.

Na konci vyučování, než odešli na oběd, přišla za Oldou i Marie Hadrbošková.

Olda na oběd nespěchal. Věděl, že ho v jídelně budou okukovat i žáci z ostatních škol, takový průšvih se rychle roznese. V roli průšviháře a dvouhlavého telete se necítil dobře. Naštěstí díky nemocné učitelce Bendové odpadlo odpolední vyučování a nebyl tedy nejmenší důvod hnát se do jídelny klusem.

Olda si nejprve pečlivě ukládal věci do brašny a ze třídy vycházel jako poslední.

„Hele, Oldo,“ zastoupila mu na prázdné chodbě cestu Manča. „Holky mě vyslaly, abys nám řekl, co to vlastně máš.“

„Které holky?“ zeptal se jí mrzutě Olda.

„To je vedlejší,“ opáčila důležitě. „Už jsem jim řekla, jak jsi mě zvedl do výšky, taky Jitka to přiznala a o Igorovi už to ví každý. Co to vlastně bylo v té jídelně...?“

„Černá magie,“ odsekl Olda a vykročil ke schodišti do šaten. „A hlavně průšvih, to přece pochopí každý a nepotřebuje k tomu ani extra inteligenci.“

„Neblbni, poslyš...“ chytla ho za rukáv. „Přece nebudeš dělat haura? Vědět, jak ti pomoci, pomohli bychom ti, ale my vážně nevíme jak, když ani nevíme, o co šlo. Jen že jsi měl něco s mimozemšťany. Co to vlastně bylo? Nebyl za tím náhodou ten kluk, co byl s tebou začátkem prázdnin u vody? Myslím toho, co se pak rozplynul...“

„Jo, to byl mimozemšťan,“ souhlasil Olda, ale pokračoval dál dolů po schodech.

„Počkej...“ cloumala mu rukávem, jak cupitala vedle něho a neměla s ním stejný krok. „Je přece normálka, že nás to zajímá. Proč s tím děláš takový drahoty, když o tom stejně víme? To není fér! Když už o nich ví kdekdo...“

„Co není fér?“ zeptal se jí Olda a na okamžik se zastavil na odpočívadle schodů. Podíval se přitom na ni tak přísně, jak dovedl. „Dobře, mám něco od mimozemšťanů, ale když s tím nebudu dělat drahoty, bude zase průšvih. A mně jeden stačí!“

„Nebude průšvih,“ ujišťovala ho rychle. „My o tom nikomu ani necekne.“

„Já vím,“ vzdychl si. „Zůstane to jenom mezi našimi dvěma městy...“

„Ale Oldříšku...“ zatahala ho zase za rukáv. „Bud' trochu fér...“

Podíval se na ni pátravě. Vypadala opravdu jen zvědavě, nezdálo se mu, že by si z něho chtěla dělat legraci, jak ho v první chvíli napadlo.

„Mimozemšťan, co byl tenkrát se mnou u vody, byla andělka,“ rozhodl se, že jí přece jen něco poví. „Rozumíš? Anděl, jenže holka.“

„Oldo...“ zamračila se. „Já to myslím vážně...“

„Já to vážně říkám,“ ujistil ji. „Můžeme andělům říkat mimozemšťané, sami si říkají Ogdurové, ale jsou to přesně ti andělé, co se v pradávných dobách zjevovali našim prapředkům.“

„Čestný?“ podívala se na něho pátravě. Asi mu úplně nevěřila.

„Čestný,“ přikývl. „Co o nich vím, odpovídá tomu, co se o nich ví z dřívějšíka.“

Došli do šatny a Olda se rychle přezul. Manča spěchala taky, aby jí neutekl.

„Andělé by snad měli mít... křídla, ne?“ zkoušela to opatrně.

„Oni je mají,“ odvětil na půl úst. „Jenže ne vždycky.“

„Počkej, tomu nerozumím. To nemá hlavu ani patu! Jak to myslíš - ne vždycky? To jako někdy ano, někdy ne?“

„Přesně tak,“ usmál se trochu trpce Olda. „Ta křídla patří k vesmírné bráně, když k nám přicházejí. Při otevření brány **slýribem** vznikne **ognilmiligji** v podobě **bozgi**. Je to optický jev, vypadá jako labutí křídla a vzniká těsně za příchozím. Naši prapředkové je pak omylem přidělali andělům na záda jako ptákům, kam taky jinam, že?“

„Hele, odkdy používáš mimozemská slova?“ vydechla obdivně. „Nebo sis je teď právě vymyslel?“

„Jsou mimozemská,“ odsekl. „Nevím, jak se to řekne česky a jestli pro to vůbec nějaký český výraz máme... ale to snad nevadí, čeština už převzala stovky cizích slov, jedno nebo dvě navíc ji nezruinuje.“

To už vycházeli na ulici. Školní jídelnu teď měli za náměstím, spolužáci spěchali obsadit výhodná místa ve frontě u výdeje a ulice byla prázdná.

„A ta holka... co vlastně byla zač?“ pokračovala ve vyptávání.

„Co by byla zač?“ pokrčil rameny. „Holka jako ty, jen z jiné civilizace. Udělala si výlet do cizího světa, na tom snad není nic špatného, vybavená na to byla. Na Zemi se ale zasekla a nemohla zpátky. Proto u nás chvíli zůstala.“

„A to bydlela u vás?“ zajímala se.

„Nejdřív u nás,“ souhlasil Olda. „Naši jí upravili pokoj po Jirkovi, je na vojně, bylo tam volno. Pak jsme odjeli k tetičce na venkov.“

„A u tetičky?“ vyzvídala dál.

„Tam jsme spolu spali na peci,“ zasnul se Olda. „Tetička má ještě pec, kde se dá spát. Je to docela prima, jen je tam vidět od plotny. Tetička nás kontrolovala, abychom tam nepáchali alotria.“

„Vy jste tam nedělali... alotria?“

„To ani nešlo,“ usmál se. „Jednak na nás bylo vidět, druhak jsme na nějaká alotria neměli pomyslení. Až na konci Bísíája v noci mizela, ale to jsem se dozvěděl později.“

„Jak - mizela?“

„Chodila si předem prozkoumat cestu dál,“ vysvětloval jí Olda. „Nemysli si, není to jednoduché. Tvrdila, že některé světy jsou plné žravých bakterií, kde se člověk může změnit v hromádku rosolu. Každou noc si odletěla prozkoumat dopředu jeden svět, aby se s nimi nezdržovala, ale to mi řekla až na odchodu. Díky ní vím, kde se nemusím bát žravých bakterií. Další vědomosti mám od Čerta, ten se vrátil ještě z větší dálky.“

„Od Čerta? Toho tvýho psa?“

„Ten pes byl dál, než si dokážeš představit,“ vzdychl si Olda. „Byl na osmi stech

světech, takže je to největší vesmírný tulák na světě a v nejbližším kosmickém okolí.“

„Jak to víš?“ podívala se na něho podezíravě.

„Potvrdil mu to Přítel andělů a tomu to věřím. Čert ostatně umí mluvit taky.“

„Mluvit? Co já vím, tak pořád jen štěká!“ pochybovala.

„Zvuky vydává jako každý pes,“ souhlasil Olda. „Štěká, vrčí nebo kňučí. Ale se mnou používá telepatii a nikdo jiný než já to nevnímá.“

„Telepatii?“ podívala se na něho tázavě.

„Jo,“ přikývl Olda. „A teď pozor, už jsme v jídelně. Nechce se mi dělat o cizích světech přednášku posměváčkům. Ještě by mě dohnali k důkazu jako Luboš a věř mi, o další průšvih vážně nestojím.“

Zařadili se na konec fronty, tvořené žáky ze sousední školy. Zřejmě ještě o Oldovi nevěděli, takže si jich nevšímalí.

„Ty, Oldo... a co tě vlastně všechno naučila... ta andělka?“ nevydržela Máňa, ale šeptala, aby to neslyšeli ostatní.

„Naučila mě toho moc, hlavně zacházet s volnou energií,“ odvětil, ale nenápadně přešel na telepatii směřovanou jen na kamarádku, pro ostatní žáky byl úplně zticha.

„To je co?“ obrátila se k němu potichu.

„Já pro to nemám slova,“ odvětil. „Volná energie je zvláštní. Víím o ní, že vzniká ve hvězdách a snad i v pozemských atomových reaktorech, ale tím si nejsem jistý. Měla by. Četl jsem, že pozemským fyzikům chyběla při výpočtech jaderných reakcí nějaká energie, až vymysleli výjimečně těžko zjiřitelné částice neutrina, které by tu zbytkovou energii odnášely. Mimoszemšťané tvrdí, že to nejsou částice, ale miniaturní bublinky zakřiveného prostoru. Říkají jim volná energie a dovedou je využívat.“

„Já tomu ale vůbec nerozumím,“ přiznala zaraženě. „Ty ano?“

„Já ano,“ odvětil Olda. „Napadlo mě, že by to vysvětlovalo, proč je volné energie na Zemi více než jinde. Na jiných světech pochází z hvězd, u nás se k tomu přidává energie uvolněná v atomových reaktorech. Zakřivení prostoru je zajímavý jev, pojme do sebe více energie, než kolik se vejde do atomové bomby. Bublinky volné energie jsou ale malé, takže se nedají jen tak zjistit.“

„To je na mě moc vědecké...“ otřásla se. „K čemu je to dobré?“

„S volnou energií například létám,“ vysvětloval jí telepaticky Olda. „Ovládám na dálku oheň, umím být neviditelný, využití je zkrátka mnoho. Tím jsem přece zvedal i tebe a Jitku. Když ji pošlu na jiného člověka, změní se v biologicky aktivní sílu. Lidé se rychle uzdravují z nemocí, hojí se jim rány, někteří i mládnou... pořádně to neznám, ale mám odzkoušené, že to působí.“

„To všechno tě ta... andělka... naučila?“

„To a ještě mnohem víc,“ přikývl Olda.

„A můžeš... můžeš to naučit i někoho jiného?“

„Nač to chceš vědět?“ podíval se na ni pátravě. „Chtěla bys to také umět?“

„No jistě, kdo by nechtěl?“ přikývla dychtivě.

Olda se zamyslel.

„Víš, mohl bych tě to naučit,“ pokračoval telepaticky. „Ale není to jednoduché. Ogdurové to neradi dávají barbarům, jako jsme my. Musí mít k tomu vážný důvod. Já si zatím netroufnu někomu to věnovat. Naučil jsem to jen svého psa Čerta, ale to je pes.“

„Psovi to dáš a lidem ne?“ podívala se na něho vyčítavě.

„Psa nenapadne někoho zabít,“ opáčil jen pro ni. „Volná energie může taky zabít. Smím ji používat jen proti zvířatům. Ale vím já, koho by napadlo zabíjet tím lidí?“

„Jak - zabíjet?“ zarazila se. „Igorovi jsi přece nic neudělal?“

„Vidíš. Igora jsem jen šetrně odhodil stranou, ale kdyby mě napadl rozzuřený slon nebo bengálský tygr, zabil bych je rychleji než mrkneš. Je to hrozná síla. Nebudeš mi to věřit, ale na dvoře u Macounů jsem zvedl očima traktor. Když jsi chtěla něco předvést, nadlehčil jsem tě a vyzdvihl ani ne decimetr vysoko, ale v Dinosaurii nás napadlo sedm velociraptorů. To jsou draví ještěři velikosti tygra nebo medvěda, jenže rychlejší. Musel jsem celou partu vynést do výšky padesáti metrů a dravcům jsme uletěli vzduchem.“

„To... to snad ne!“ zarazila se. „Nepřeháníš trochu?“

„Viděla jsi mě létat, nebo ne?“

„Viděla,“ přikývla. „Ale nezlob se, je to všechno příliš... příliš neuvěřitelné.“

„Neuvěřitelné, to je to pravé slovo!“ přikývl. „Neuvěřitelné, jako lidé na Marsu nebo na Měsíci. Ogdurové se tam mohou podívat, kdykoliv se jim zachce.“

„Už jsi tam byl?“ vyhrkla.

„Ne, nemám všechny potřebné schopnosti,“ připustil. „Možná bych tam doletěl, ale chybí mi pořádný skafandr... Ale co bych dělal na měsíci, když umím procházet do jiných světů? Byl jsem s Čertem už v pěti, bylo to úžasné dobrodružství! Kam se na to hrabe měsíc!“

„Říkáš, že jsi tam už s sebou někoho vzal?“ podívala se na něho pátravě. „Co to bylo za partu?“

„U tetičky na venkově jsem se znal s místními dětmi,“ začal. „Podívali jsme se spolu dvakrát do Dinosaurie, ale bylo to nebezpečné, raději jsme toho nechali. Teď už tam chodím jen s Čertem.“

„V čem to bylo nebezpečné?“ chtěla honem vědět.

„V Dinosaurii žijí dinosauři,“ usmál se Olda. „Viděli jsme tam i tyrannosaura, ale víc nás ohrožovali menší velociraptoři. Rozuměj, asi to budou jiné druhy, než jaké žily v pravěku na Zemi, ale jak jsem je měl pojmenovat? Čemu se nejvíc podobali, takové jméno dostali.“

„A teď už tam s sebou nikoho nebereš?“ opáčila zklamaně.

„Raději ne,“ zavrtěl hlavou, aby zdůraznil telepatický zápor. „Každého bych tam musel vodit za ručičku a chránit. Já ani Čert se těch potvor nebojíme. Když jsem poprvé viděl Čerta zahnat tyrannosaura, ještě jsem se o něho bál, ale teď už ne...“

„Čert, ten malej podvraták, aby zahnal...“ vykulila Manča oči. „Nevypadá na to.“

„Nevypadá,“ přikývl. „Ale dokáže to. Čert je velice neobvyklý pes. Možná je to trochu neuvěřitelné, ale kdybys viděla, jak ta obluda vztekle prskala, ale couvala před ním a nakonec se otočila a pelášila! Škoda, že ti to nemůžu ukázat na místě!“

„No dobře... ale co se vlastně stalo v jídelně?“ zkusila změnit téma.

„Vsadil jsem se s Lubošem, že dokážu otevřít bránu do sousedního vesmíru,“ zamračil se Olda. „Nechtěl mi to věřit, tak jsem ji na okamžik otevřel. Sázku jsem vyhrál, ale v sousedním vesmíru byla právě válka, kus bomby vletěl až do našeho světa a tlaková vlna výbuchu taky vykonala své. Průšvih jako hrom byl na světě.“

„Za to jsi ale tak docela nemohl, ne?“ podívala se na něho.

„Ale mohl,“ zamračil se. „O té válce jsem věděl už dlouho, obyvatelé sousedního světa mě před ní varovali. Věděl jsem to ale jen z doslechu, do té doby se nic nestalo, zkrátka mě vůbec nenapadlo, že se strefím rovnou na bojiště.“

„Jak - strefíš? Podle čeho si vlastně vybíráš místo, kde tu bránu otevřeš? Ty tam nějak... dopředu vidíš?“

„Potíž je v tom, že tam nevidím a nic si vybírat nemohu,“ přiznal. „Kde to tady na Zemi otevřu, tam se to otevře i na druhém světě. Světy se proti sobě neustále pootáčejí, nikdy nevím, co bude na druhé straně. Už se mi párkrát stalo, že za otevřenou bránou bylo moře. Nezbylo mi nic jiného než ji zase zavřít a zkusit to jinde nebo jindy.“

„Takže je to... takový skok do prázdna?“

„Tak nějak,“ připustil. „Přítel andělů to uměl spočítat, ale na mě jsou ty výpočty přece jen moc obtížné.“

Což nebyla tak docela pravda, ale nechtěl přiznat, že se o to ani nepokoušel. Asi by zjistil, že je to pro jeho paměť a nové matematické schopnosti docela jednoduché.

„Podle toho, co jsme poznali v jídelně, sousední svět zrovna nevoní,“ vzpomněla si ještě. „Je to takové všude?“

„Není,“ zavrtěl hlavou. „I v tom sousedním světě je takový smrad jen v hustých lesích. Smrdí i jeho obyvatelé, ale dá se to vydržet. Dobrý je, že se s nimi dá hovořit, takže se domluvíme. Musíš na to ale ovládat telepatii nebo němčinu.“

„Němčinu?“ podivila se.

„Jo, němčinu,“ potvrdil to. „Ale já tam od té katastrofy v jídelně ani nechodím.“

„Poslyš, Oldo, nešlo by, abys mezi námi... víš... dal dohromady podobnou partu, jako jste měli na vesnici...“

„Po dosavadních zkušenostech? Ani za zlatý prase!“ opáčil zprudka.

Mezitím se došourali k okénku, dostali na podnosy jídlo a odnesli si je ke stolku. „Víš, Oldo,“ pokračovala Manča nad polévkou, „Není dobře, když jsi na to sám.“ „Mám Čerta,“ odsekl. Na rozdíl od ní se mohl vyjadřovat i s plnou pusou. „To je přece pes!“ zaškaredila se. „Ten ti nepomůže, kdyby ti bylo zle.“ „Možná by ses divila,“ opáčil Olda. „Ale hlavně, nikdy mě nezklame a je to ten nejvěrnější kamarád na světě.“

„Kolikrát už tě někdo zklamal?“ odsekla.

„Chceš to vypočítat?“ povzdychl si neslyšně. „Nejsou všichni stejní, ale... začalo to na vesnici a tady je to ještě horší... Luboš je považoval za kamaráda, ale viděla jsi ten podraz, když proti mně svědčil? Řekni mi, kdo má ještě zájem se mnou kamarádit? Všichni se mi teď vyhýbají jako prašivé kryse! A s podrazáky se ani kamarádit nechci!“

„Všichni nejsou takoví,“ namítla rychle. „Já jsem se tě vždycky zastávala. I proti Igorovi Krskovi, hned na začátku prázdnin, jen si vzpomeň!“

Olda chvíli přemýšlel.

Pravda, Manča se snažila Igora zastavit, i když jen nesmělým upozorněním, aby neblbl, že Oldovi teče krev... nebylo jasné, zda to bylo kvůli Oldovi. Možná Igorovi jen zabraňovala udělat příliš velký průšvih. Postavit se tomu známému rváči otevřeně by ale byla hodně velká odvaha.

„Není to jednoduché,“ trval na svém. „Kdybys věděla oč jde, určitě bys utekla.“

„Myslíš?“ podívala se na něho.

„Nemohu tam brát nikoho, kdo nedokáže to co já,“ pokračoval telepaticky. „Bylo by to příliš riskantní.“

Dojedli mlčky a oba stejně.

„Dej sem ten tác, odnesu nádobí za oba,“ nabídl se.

Podala mu mlčky tác i s talíři. Olda si je urovnal a odnášel, ale Máňa šla s ním.

„Hele, Oldíku...“ zkoušela ho přesvědčit i na ulici. „Někomu bys věřit měl, ne?“

„Vždyť věřím - Čertovi,“ opáčil. „Ten mě nezklame.“

„Ty jsi... hroznej, to ti tedy povím,“ řekla uraženě. „Máš ty vůbec srdce?“

„To jistě mám,“ opáčil. „Chceš je vidět?“

„Nechci,“ odsekla. „Až budu chtít vidět kus ledu, máme doma ledničku!“

„Poslyš...“ podíval se na ni pátravě. „Máš chuť vidět, co budu dělat odpoledne?“

„Někde v cizích světech?“ ožila trochu.

„Ne, v nemocnici,“ opáčil suše.

„Co tam?“ podívala se.

„Dej si domů učení a přijď,“ pozval ji. „Budu na tebe čekat před hlavní bránou, ale nejvýš dvacet minut, jasný?“

„Co tam chceš dělat?“ dorážela na něho.

„To uvidíš,“ mávl rukou.

Když Máňa přišla k nemocnici, rozhlédla se, ale nečekala, že by tu Olda už byl. Měla to na autobus blíž a stihla to jak mohla nejrychleji. Olda stejným autobusem nejel, dřívějším jet nemohl, to se prostě nedalo stihnout.

Proto byla překvapená, když se od vrátnice odlepil Olda i se svým černým psem.

„Kdo tě sem zavezl?“ podivila se. „Přijela jsem přece prvním autobusem!“

„My jsme přiletěli vzduchem,“ opáčil klidně Olda, aniž by otevřel pusou.

Zase telepatie, jak jinak, uvědomila si.

„No dobře...“ zarazila se, ale hned se vzpamatovala. „Kam se jde?“

„Na internu,“ opáčil lakonicky.

Mezitím prošli vrátnicí. Chtěla se divit, jak to, že je tam pustí se psem, ale náhle si všimla, že pes zmizel.

„Kde máš Čerta?“ zeptala se Oldy.

„Přeletí přes plot, sejdem se u interny,“ vysvětloval jí Olda. „Vrátní ho nechtěli přes vrátnici pouštět, neviditelnost by ho stála moc síly, létání přes plot je jednodušší.“

„Ale co uvnitř?“ starala se.

„Uvidíš,“ mávl rukou.

Mezitím došli k interně a Olda zamířil ke vchodu pro personál.

„Je tu sestra Alena?“ zeptal se první sestry v sesterském úboru, na kterou narazili.

„Copak, dnes jste dva?“ usmála se na ně mladá sestřička. „Alenka je na sesterně.“

„Děkujeme,“ řekl za oba Olda.

Vystoupali spolu do schodů. Nahoře je zpozorovala další sestřička.

„Alenko!“ zavolala do chodby. „Těšitel je tady!“

Ze sesterny vyšla starší sestra a hned se na oba usmála.

„Jdete jako vždycky?“ zeptala se Oldy. „Pan Hlaváček už na JIPce není. Zlepšil se, je teď na trojce.“

„Já vím, čekal jsem to,“ souhlasil Olda. „Ale víte přece...“

„Pan Hlaváček se na vás moc těšil...“ podívala se na Oldu sestra Alena prosebně.

„My tam pak zajdeme, ale... kdo je teď na tom nejhůř?“

„Na sedmičce je nová, nějaká mladá... Přivezli nám ji ráno...“

„Můžeme tam?“ ptal se Olda.

„No... nemá se to... ale vy dva můžete. Ale jen na chvíli!“

„Bude nám to stačit,“ rychle souhlasil Olda.

Sestra se rozhlédla, jestli se někdo nedívá, pak jim pootevřela dveře od pokoje, na jehož dveřích byl nápis: **Jednotka intenzivní péče, nevstupovat!**

Manča se zvědavě rozhlížela, ale Olda se tu už vyznal. Nejprve se hnal k oknu. Za ním se ve vzduchu vznášel - černý psík.

„To je dost!“ štěkl na Oldu, ale Manča to také vnímala, jen se otřásla údivem. To psisko vážně mluvilo! Nehledě na to, že se vznášelo ve vzduchu, jako kdyby viselo na neviditelném laně.

„Pojď sem honem!“ zval ho dovnitř Olda.

Pes přistál na pečlivě vydrhnuté podlaze. Manču napadlo, že sestra Alena dostane záchvat, až uvidí ty tápoty. Olda si toho nevšímal a vedl psíka k zadnímu lůžku.

„Nejdřív tady,“ rozhodl.

Postavil se krok od lůžka a počkal, až se psík zastaví. Vypadalo to, jako kdyby pes přesně věděl, kde má stát. Pak se Olda nadechl - a Máně se zježily vlasy hrůzou.

V pokoji se na okamžik rozsvítilo. Olda přitom získal nezvyklou, upířsky bledou barvu, ale ještě nezvykleji působil jeho pes, jeho srst získala na okamžik barvu čistého stříbra. Oba ihned začali dýchat jako po vyčerpávajícím závodě.

„Teď sem,“ rozhodl Olda a hrnul se k dalšímu lůžku. Také pes tam přeběhl a opět se postavil na přesné místo jako předtím. Jako kdyby měli na podlaze značky.

„Jedem!“ nařídil Olda.

Opět se v pokoji rozsvítilo, Manče se zdálo, že trochu méně než prve. Nicméně pes opět zasvítil stříbrem a Olda zbledl ještě víc než prve. Pak zamířili ke třetímu lůžku.

„Oldo...“ zakňučel psík, až Marii opět vstaly vlasy na hlavě. „Oldo... víš co...“

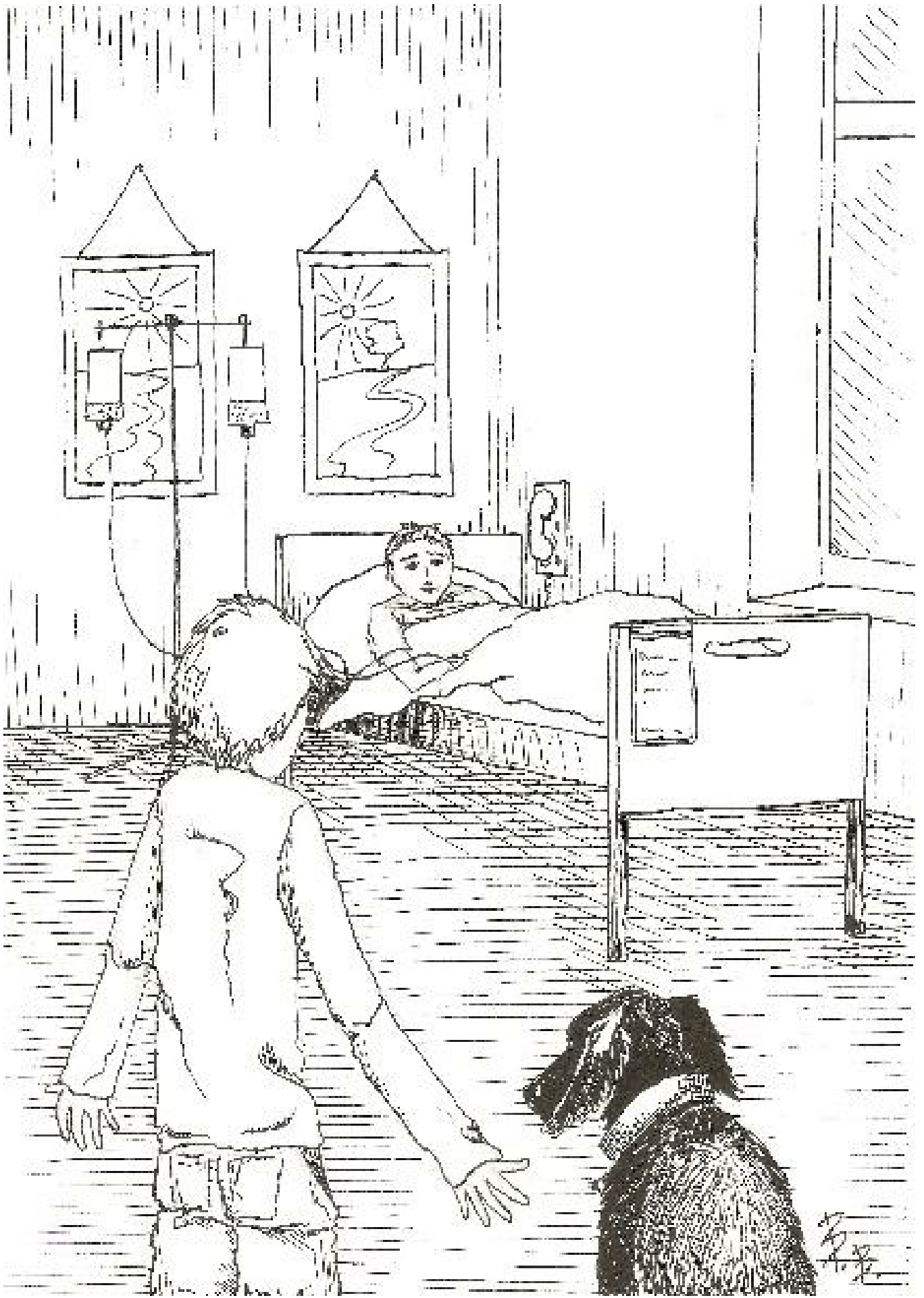
Olda se zastavil a vytáhl z kapsy špekáček, zabalený v průhledné plastické fólii.

„Ale spěchej, nemáme moc času!“ pobídl psa, vybalil uzeninu a podal mu ji.

Pes se pustil do špekáčku, jakoby týden nežral. Slupl jej, jen se olizoval, zatímco Olda rychle, ale pečlivě utíral papírovým ubrouskem mastnou skvrnu na podlaze.

„Pojď, už je to dnes poslední,“ pobízel psa.

Postavili se ke třetímu lůžku. Ačkoliv to Manča očekávala, překvapilo ji, jak ještě víc dokáže Olda zblednout. Vypadal teď velice nezdravě, byl bledý jako papír a dýchal jako po nesmírné námaze.

„Dobrý to bylo,“ pochválil si to.

Pootevřel okno, pak vytáhl z kapsy další špekáček a vybalil jej z papíru. Pes po něm chňapl, s pochoutkou v tlamě vyletěl oknem a zmizel směrem dolů.

„Vidíš?“ oddychoval Olda a trochu se usmál. „Tři lidi za dva špekáčky.“

„Co jste to s nimi dělali?“ vyhrkla Máňa.

„Přidali jsme jim trochu života,“ odvětil Olda vážně. „Aby sis pořád nemyslela, že nemám srdce. Ty lidi to úžasně rychle uzdravuje, už jsme jich odsud dostali osm.“

„Kdo - vy?“ zavrtěla hlavou nedůvěřivě. „Snad doktoři, ne?“

„My,“ přikývl Olda důrazně. „Doktoři tomu říkají zázrak a je to zázrak, dovedou to jen Ogdurové. Bísíája uměla křísit i mrtvé, jen se pojd' podívat!“

Vyvedl ji na chodbu, kde vrchní sestra Alenka hlídala, jestli někdo nejde. Když spatřila Oldu, jen na něho spiklenecky mrkla.

„Koho jste dneska potěšili?“ zeptala se ho.

„Sedmičku, pětku a trojku,“ odvětil Olda. „Sedmička byla ta nejhorší, že?“

„Půjdete ještě vedle?“ zeptala se ho pro jistotu.

„Podíváme se tam, proč ne?“ usmál se na ni Olda.

Vešli do velkého pokoje, plného lůžek s pacienty.

„Á - náš andílek,“ přivítal Oldu starší děda. „Hlaváček! Kde se couráš?“

„Pan Hlaváček ještě včera ležel na jednotce intenzivní péče,“ vysvětloval Olda Marii. „Jak se zdá, dneska už chodí. Dobrý, co?“

„Tady jsi!“ vstoupil do pokoje starší šedovlasý pán a vrhl se k Oldovi. „Poslyš, Oldíku, víš ty vůbec co děláš? To není léčení, to je čistý zázrak!“

„Já to přece vím,“ potřásl Olda podávanou rukou.

„Houby víš!“ namítl pan Hlaváček. „Umíš si to představit? Měl jsem dva infarkty a cukrovku! Po obojím není ani stopy! Dnes jsem poprvé po deseti letech pil slazený čaj a doktor se hrabal ve snímcích, jestli je neprohodili. Omládl jsem snad o deset let!“

„To ještě ne!“ opravoval ho Olda. „Tak rychle se to nemohlo projevit.“

„Nemohlo projevit!“ potřásal hlavou starý pán. „A co moje cukrovka? Je pryč!“

„Jestli se spravila, můžete být jenom rád, ne?“ odvětil Olda bezelstně.

„Poslyš, chlapče...“ sklonil se k Oldovi pan Hlaváček. „Nechtěl by ses podívat do Vinohradské nemocnice? Víš, jeden můj známý tam leží na popáleninách. Co kdyby ses taky na něho podíval? Třeba bys mu pomohl!“

„Tam už mě vyhodili,“ řekl Olda smutně. „Nebyl jsem pro ně dost sterilní.“

„Kdo tě vyhodil?“ zamračil se starý pán.

„Jeden mladý doktor. A seřval kvůli mně sestru, co tam mám co dělat... Radši jsem šel, nechci dělat jiným nepříjemnosti.“

„Měl jsi tam nějakého známého pacienta?“ zeptal se ho pan Hlaváček. „Nejspíš ne, vid'? Co kdybys tam přišel se mnou za Josefem? Já se jen tak vyhodit

nenechám.“

„Uvítal bych to, ale nejprve se musíte uzdravit,“ opáčil Olda. „Nezapomeňte, jak jste vypadal, když vás přivezli. Ale to jste se vlastně neviděl...“

„Necháš nám aspoň telefon?“ vylovil pan Hlaváček ze zásuvky stolku zápisník a tužku.

„To by snad šlo,“ ustoupil Olda a nadiktoval mu telefonní číslo rodičů.

„Mobil nemáš?“ zajímal se pan Hlaváček.

„Naším stačí pevná linka,“ řekl Olda.

„Myslel jsem, že dnešní mladí nedají bez mobilu ani ránu!“ zarazil se Hlaváček.

„Není to úplně nutné pravidlo,“ odvětil Olda. „No co se dá dělat, půjdeme.“

„A neukážeš nám, jak to děláš?“ zeptal se Oldy mladík, dosud tiše sedící na posteli na druhé straně místnosti.

„To nepůjde,“ zavrtěl hlavou Olda. „Už jsem dnes těšil třikrát. A tady to přece nikdo nutně nepotřebujete.“

„František by byl výjimkou,“ odvětil vážně pan Hlaváček. „Víš, bylo by velice zajímavé, kdyby ten tvůj zázrak účinkoval i na něho.“

„A potřebuje to?“ opáčil Olda.

„Rozhodně z nás nejvíc,“ souhlasil pan Hlaváček. „On totiž nevidí.“

„Cože?“ zvažněl okamžitě Olda. „Proč jste mi to neřekli dřív?“

„Zázračný doktor by to snad měl poznat sám, ne?“ zkoušel ho pan Hlaváček.

„Nejsem doktor,“ zavrtěl hlavou Olda. „Nepoznám nemoci, umím jen málo...“

„No, u mě opravdu těžko něco svedeš,“ usmál se František. „To by byl opravdu zázrak, ale tomu bych se sám nejvíc divil.“

„Jak dlouho... nevidíte?“ zeptal se ho Olda.

„Od narození,“ usmál se František.

„Proč jste mi to neřekli dřív?“ bědoval Olda.

„Nic si nevyčítej, chlapče, za tohle nemůžeš,“ usmál se trochu smutně František.

„Přijdu zítra a napravím to,“ sliboval Olda.

„Zítra ráno chtějí Františka propustit domů,“ ujistil Oldu pan Hlaváček.

„Aha,“ řekl Olda a zamyslel se. „Mohl bych tu na chvíli otevřít okno?“

„Proč?“ zarazil se pan Hlaváček.

„Pozvu si sem... Čerta,“ řekl Olda. „Ale nebojte se, je to jen můj pes.“

„Pes?“ podivil se František. „Co se psem tady?“

„Bude u toho nutný,“ odvětil Olda a otevíral okno.

Oknem skočil do místnosti nevelký černý pejsek. Jakoby číhal za sklem, ale jen Máňa tušila, že si ho Olda přivolal telepaticky.

„Čerte, dostaneš dva špekáčky, ale... ještě jednou, ano?“

„Dva?“ ujistil se psík. „Ale víš, že...“

„Bude to hodně potřeba,“ přimlouval se Olda. „Hodně, rozumíš?“

„Tak jo... Dva a dva jsou čtyři, to by šlo...“

V místnosti by byl slyšet pád špendlíku. Kromě Máni, která už to věděla, všichni stáli jako solné sloupy. Ten pes uměl počítat! Ale především, on mluvil!

„Tak pojd’,” řekl Olda.

Došli k Františkově posteli a Olda psíkovi vykázal místo, kde má stát.

Pak se oba nadechli jako před nějakým namáhavým výkonem, v pokoji se trochu rozsvítilo, psí srst zasvítla stříbrem a Olda zbledl jako křída.

Pes si ale po tom výkonu lehl bezmocně na břicho a námahou vyplazoval jazyk. Olda vytáhl z kapsy další špekáček, vybalil a položil před psíka, ale pes neměl sílu ani zmocnit se své oblíbené pochoutky. Jen ležel a lapal po dechu s vyplazeným jazykem.

„Co to... co to bylo?” zeptal se zmateně slepý František.

„Nějaké čáry!” odpověděl mu děda, ležící u dveří. „Bylo u toho divné světlo.”

„O tom nevím... cítil jsem jen nějaké teplo,” řekl František.

„Poslyš, chlapče...” vzpamatoval se trochu pan Hlaváček. „Teplo jsem taky cítil, když jsem ležel tam... Co to bylo za divy?”

„Já jen... aby mi František nezmizel,” řekl Olda a námahou sípal, jako kdyby se právě vynořil z vody. „Kdo ho má pak shánět...”

„Mohli jsme ti napsat jeho adresu,” uvažoval pan Hlaváček.

„Můžete,” řekl Olda namáhavě. „Nevadí, když si na chvílku sednu?”

„Co je?” zpozorněl jeden z pacientů. „Tobě je špatně?”

„To nic...” mávl rukou Olda. „To přejde. Už jsme snesli i víc...”

Posadil se na nejbližší židli. Čert se mezitím natáhl po špekáčku a začal si na něm pochutnávat.

„Ten pes... byl celej jako stříbrnej,” řekl nepřiliš nahlas pan Hlaváček. „Poslyš, chlapče, co to provádíš za kouzla? Nezlob se, ale nepřipadá mi to vůbec přirozené!”

„Jak se to vezme,” odvětil Olda. „Není to nic nenormálního, ale umí to málokdo na světě. Kdyby nás bylo víc, bylo by to lepší...”

„Ale co ten pes?” chtěl vědět pan Hlaváček.

„Čert je můj kamarád, vid’, Čerte?” sklonil se Olda k psíkovi a podrbal ho za ušima. „My jsme správná dvojice, bez něho by to nešlo.”

Čert mezitím dožvýkal špekáček a pomalu se zvedl na nohy. Olda také vstal, vylovil z kapsy další špekáček zavinitý v plastické fólii, vybalil a podal psovi.

„Tady máš a počkej na mě venku,” napomenul ho.

Pes zvolna doběhl k pootevřenému oknu, ale místo aby vyskočil, vznesl se ladně na okenní rám. Pak se odrazil a stejně plynule se snášel na druhé straně na zem.

Olda za ním zavřel okno.

„Dnes už půjdeme,” řekl. „Pět dávek by Čert nevydržel. Já možná taky ne.”

„Poslyš, tobě to připadá normální?” osmělil se pan Hlaváček. „Vždyť to všechno jsou podivné věci. Mluvicí pes, nepozemské světlo a nakonec i to divné uzdravování, to přece není tak docela samozřejmé.”

„Úplně samozřejmé to není,“ připustil Olda. „Je to zatím ve stadiu pokusů. Ani nevím, jak vám to vysvětlit. Leda počkat, až o tom budu vědět víc.“

„Kdo vlastně s tebou tyhle experimenty dělá?“ vyzvídal pan Hlaváček.

„Momentálně já a Čert,“ usmál se Olda.

„Počkej, snad nechceš říci, že tohle všechno děláš jen ty sám?“

„Sám ne, s Čertem,“ trval na svém Olda.

„To přece není možné!“ nevěřil zoufale pan Hlaváček. Ostatní pacienti to také sledovali, ale byli z toho natolik vyvedeni z míry, že se nezmohli ani na slovo.

„Nepřipadá mi normální, aby někdo k pokusům takového významu využíval tak malého kluka. Ale abys to dělal sám, to je přece tak absurdní, že je to úplně nemožné!“

„Nemožné?“ usmál se Olda. „Tohle slovo je ošidné. Co je vlastně nemožné? To, co nedokážeme? Možná se pohybují na hranicích našeho dobře známého světa, možná i kousek za nimi, ale určitě neporušuju přírodní zákony. To podle mě ani nejde.“

„No dobře, ale opravdu to děláš sám od sebe? A co rodiče, vědí o tom aspoň?“

„Vědí,“ přikývl Olda. „Možná nevědí, že jsem právě tady v nemocnici, ale vědí, že to umím a chci to dělat.“

„A oni s tím souhlasí?“

„Copak by mohli nesouhlasit?“ odfrkl si Olda. „Vědí, že umím uzdravovat, proč by mi v tom měli bránit?“

„A tady ta malá slečna, jak ta se na tom podílí?“ ukázal pan Hlaváček na Marii.

„Přišla se jen podívat,“ řekl rychle Olda. „Chtěla vědět, co dělám.“

„Já myslel, že ti pomáhá,“ řekl pan Hlaváček.

„Do dneška jsem o tom neměla tušení,“ špitla rychle. „Vím, že je Olda zvláštní kluk, ale ne, že dělá tohle!“

„Olda je **zlatej** kluk,“ pokýval hlavou starý děda. „Takovejch kdyby bylo víc...“

„Neříkejte!“ ošíval se Olda. „My už půjdeme.“

„Přijdete zítra zase?“ ptal se hned pan Hlaváček.

„Já určitě,“ usmál se Olda.

„Já nevím, ale - možná taky,“ přidala se Marie.

„Víte, slečinko, kdybyste se od Oldy něco naučila...“ podíval se na ni starý děda, až zrudla a raději vyběhla na chodbu.

„Zítra, ano?“ mrkl Olda na sestru Alenku.

„Jen přijď, Oldo,“ loučila se s ním.

U brány se k nim pomalu přišoural Čertík.

„Teda, dneska zalezu do pelechu a nevstanu,“ stěžoval si smutně.

„Byl jsi úplně famózní pes!“ obrátila se k němu Manča a drbala ho za ušima. „Ty buřty sis opravdu zasloužil.“

„On ti nerozumí, když neumíš telepatii,“ upozornil ji Olda.

„Ale rozumí,“ odvětila. „Drbání za ušima rozumí každý pes. Pochvale taky.“

Kráčeli spolu zvolna k autobusové zastávce. Oba se přitom dívali na zem.

„Poslyš,“ obrátila se Marie na spolužáka, aniž by zvedla hlavu. „Vážně jsem to nevěděla... Jak dlouho už to provádíš?“

„Teprve týden,“ řekl stručně.

„Kolik lidem jsi takhle... pomohl?“

„Osmadvaceti,“ usmál se. „Počítám i dnešní. Zajímalo by tě asi, kolikrát to mělo úspěch. Asi u všech, ale u patnácti to opravdu stálo za to.“

„Pokaždé tě to tak... zdrbne?“ zeptala se ho s jemným nádechem soucitu.

„To se srovná,“ mávl rukou hrdě. „To víš, když na někoho pošlu životní sílu, pak mi samotnému chybí, ale za hodinu už to na mě nepoznáš.“

„A co Čert?“ nadhodila.

„To je ještě horší,“ přiznal Olda. „Je to malé psisko a tahle zátěž je na něho moc, ačkoliv sama vidíš, jak rychle se otřepal. A těm lidem to pomohlo. Sestra Alena říká, že na JIPce jde o život, ale dnes, viděla jsi sama, ne? Ta paní na sedmičce byla na umření. Zítra bude možná sama chodit!“

„Takže... život za pár buřtů...“ podotkla tiše.

„Nejen za pár buřtů,“ usmál se trochu Olda. „My dva se krásně doplňujeme. Čert je rád, když jsme spolu a nerad, když na mě musí čekat.“

„Poslyš, ale teď vážně: co bych pro vás mohla udělat?“ vzchopila se a podívala se na něho tak nedětsky vážně, až na ni udiveně vzhlédl. Okamžitě mu na mysli vytanula Cilka Macounová ze vsi, kterou mu vybrala a upravila andělka Bísíája.

Najednou musel ty dvě chtě nechtě srovnat.

Marie Hadrboľcová byla úplný opak Cilky. Cilka chodila jako energická vůdkyně party vždycky v kalhotách. Manča byla nenápadná, zakřiknutá dívenka, právě dnes oblečená do nevýrazných tmavých šatiček. Cilka byla o rok starší a téměř o půl hlavy vyšší než Olda, zvyklá přehlížet všechny shora jako generál. Manču znal ze třídy a mohl se jí dívat rovně do očí. Cilka měla hranatý, opálený pihovatý obličej s dvěma copy, Marie oválný obličej, dlouhé hladké vlasy do půli zad; takový čistě holčičí účes.

To ale byly jen vnější znaky, podle nich se na nic nedalo soudit.

Rozhodovalo, že Cilka zrušila spolupráci, ačkoliv ji Bísíája slíbila a získala tak od ní úžasné nepozemské vybavení, zatímco Marie se začala sama od sebe zajímat, jak by jim mohla pomoci, ačkoliv neměla idarchon, takže jim ani pomoci nemohla.

Leda... když to šlo se psem...

Další úvahy přerušil příjíždějící autobus. Nebyl ani zdaleka plný, snadno si našli volná místa vedle sebe a Čert jim okamžitě zalezl pod nohy.

„To není vůbec jednoduché,“ vzdychl si Olda.

„Dá se to naučit?“ zajímala se. „Když to dokáže i pes...“

„To není jen o učení,“ řekl Olda. „Když ti řeknu všechno, utečeš a budeš se mi pak hodně zdaleka vyhýbat.“

„Považuješ mě zřejmě za husu, co?“ opáčila Máňa tiše. „Za pitomou, nafoukanou husu. Možná nejseš tak daleko od pravdy, někdy si tak sama sobě připadám, ale po tom, co jsem viděla v nemocnici, přece musí být každému jasné, že to není jen tak!“

„Už jsem ti říkal, jak jsem k tomu přišel?“ zkoušel ji zastrašit varovným tónem.

„Říkal,“ odvětila. „Setkal ses s mimozemšťankou, něco s tebou udělala, takže teď létáš a všechno to ostatní. Je to ale takové tajemství, že mi to nemůžeš říct?“

„Tajemství? Trochu,“ přikývl. „Ale ne takové, abych ti to nemohl říci.“

„Tak proč mi to neřekneš?“ dorážela na něho. „To ti za to nestojím...“

Olda se na ni opět podíval tak podivně, až raději zmlkla, ačkoliv měla chuť ve výčitkách pokračovat.

„Jak chceš,“ řekl telepaticky a směřoval to až úzkostlivě na ni, aby to nikdo cizí nezachytil. „Abys věděla, Ogdurové spoustu věcí nedělají technicky. Místo strojů si v břiše vytvářejí úplně nové orgány. Já už je tam mám taky.“

„Tobě se někdo... hrabal v břiše?“ vyjekla údivem a snad v tom byla znát i hrůza z neznámého, jakou znal už pračlověk při pohledu na bleskem zapálený strom.

„Jo,“ přikývl. „A taky v hlavě. Možná na to nevypadám. Ale měl bych teď znát asi tolik co absolvent dvou univerzit. Nejdůležitější jsou ty úplně nové orgány v břiše.“

„Aha... a proto to nemůžeš nikoho naučit...“ pochopila. „Kdo je nemá...“

„Jak říkám, není to jen o učení,“ pokračoval. „Není to ale úplně zabitý. Umím ty orgány vytvořit. Ne všechny, ale něco z toho už dokážu.“

„Ty by sis vážně troufl hrabat se někomu v břiše...?“ zajíkla se údivem.

„Troufl,“ přikývl. „Jinak to nejde, ani Ogdurové to jinak nedělají. Neumím to tak hladce jako oni, ale už jsem si upravil Čerta, ačkoliv je to pes. Prostě to šlo. A nebylo to složité, i když to bylo na hranici možností a na všechno bych si přece jen netroufal.“

„Co třeba neumíš?“

„Nedokážu nikoho naučit telepatii. Na to je nutný zásah do mozku a to je na mě přece jen složité. Neumím nikomu předat vědomosti, vlastně ani nevím, jak. Umím jen **idarchon**, **xeri** a **slýrib**. **Idarchon** zajišťuje energii: pak umím létat, být neviditelný, ovládám oheň a jiné věci. **Xeri** je něco jako elektřina, ačkoliv to elektřina není, ale ty bys rozdíl nepochopila, to se ve škole neučí. **Slýribem** otvírám vesmírné brány a jen tak se dostaneš do sousedních vesmírů.“

„I tak bys toho uměl dost, kdyby to byla pravda...“ podívala se na něho obdivně.

„Je to pravda, ale...“ zamyslel se. „**Idarchonem** a **xeri** se dá vraždit. **Slýribem** asi ne, ale... vlastně taky... kdybych tě hodil do Pekla, živá by ses odtud nevrátila.“

„Do pekla?“ usmála se. „To už si zase děláš legraci, vidí!“

„Nedělám,“ zamračil se. „Peklo je sousední svět a mohl bych ti ukázat, jak to tam vypadá. Za dávných časů k nám odtud přicházeli praví d'áblové, ale teď už se tam nedá žít a ten svět je dokonale pustý.“

Netušil ještě, jak hluboce a krutě se mýlí...

„Odvážil bych se dát to někomu, kdo by toho nezneužil,“ pokračoval. „Ale řekni mi, jak vhodného člověka poznám?“

„Co já vím, těžko,“ souhlasila. „Zejména když kromě psa nikomu nevěříš.“

Byla v tom ostrá výčitka, ale Olda jakoby ji nechtěl vnímat.

„Bísíája, ta andělka, nám umožnila léčit lidi,“ pokračoval. „Na to jsou ale potřeba dva. Proto to dala mně a jedné holce na vesnici. Počítala, že se domluvíme, ale Cilka si to rozmyslela a couvla. Kdyby se mi nepodařilo upravit Čerta, nemohl bych vůbec nic. Čert je pro mě nouzové řešení, je to s ním lepší než nic, ačkoliv se určitě snaží, můžeš mi věřit, přece jsi to dneska viděla.“

„Tobě se to tedy podařilo, takže teď léčíte spolu,“ pochopila.

„Ano,“ přikývl Olda. „Nemusím ti ani vysvětlovat, že Čert je malý pejsek, léčení je pro něho obtížné, ale Cilku nutit nemohu, když nechce. Ona ten slib úplně nezrušila, jen to na radu rodičů odložila, až nám bude oběma osmnáct let.“

„Aha...“ polkla naprázdno Máňa. „A co bys dělal, kdyby se ti nabídl někdo... někdo silnější než tvůj pes? Někdo ochotný léčit s tebou?“

„Tebe to nezastrašilo?“ podíval se na ni čtverácky.

„Neříkám, že zrovna já...“ bránila se honem.

„Ty bys o někom věděla?“ opáčil Olda. „Sem s ním! Ačkoliv, nechci ti lhát, není to jednoduché a byla by to změna na celý život. Umím ty orgány stvořit, ale nikdo na světě je neumí zrušit. I kdyby je nějaký chirurg vyoperoval, narostou znovu.“

„A nebudou v tom břicho... třeba překážet?“ zajímala se.

„Nezdá se, že by mi překážely,“ opáčil.

„No jo, ale ty jsi kluk... víš... my holky to tam máme jinak...“ trochu zrudla.

„Aha...“ pochopil oč jde a na okamžik se zamyslel.

„Bísíája je přece taky holka,“ vzpomněl si naštěstí. „A nevadilo jí to, zřejmě se bojíš zbytečně. Biotechnologie Ogdurů jsou starší než pozemské pyramidy, na všechny chyby jistě přišli už v době, kdy lidé na Zemi lovíli mamuty. Já jim tak věřím, že jsem sám sobě přenesl dva orgány ze psa.“

„Ze psa?“ podívala se na něho dost vyděšeně.

„Já a Čert jsme si je vyměnili,“ usmál se Olda. „Já jsem dostal některé od Bísíáji, Čert jiné od andělského Přítele, ale teprve dohromady to bylo to pravé.“

„Teda...“ vzdychla si. „Tohle vědět... vždyť jsi vlastně tak trochu Frankenštajn!“

„Ale jdi!“ usmál se tomu. „To se nedá srovnávat. Setkali jsme se s mimozemskou civilizací, která je daleko před námi. A něco jsme od ní dostali. Když toho využijeme opatrně a k dobrému, proč ne? Určitě je to lepší než dodávky

kalašnikovů a bitevních letadel do Afriky.“

„To jistě, ale...“

„Poslouchej,“ obrátil se k ní tak vážně, až se otřásla. „Jestli znáš někoho, kdo by se ke mně přidal, dohod' mi ho, přived' mi ho, nebo ho za mnou pošli. Můžeš ho včas varovat, že to nebude jednoduché a bude k tomu potřebovat odvahu. Na druhou stranu, ty dary jsou úžasné, sama jsi to přece viděla. A to nemluvím o výletech do cizích světů. To je dobrodružství, jaké ti na celém světě nikdo neumožní. Beru do party každého, kdo slíbí, že toho nezneužije. Na tom trvat musím, ale to snad pochopíš. Čím nás bude víc, tím lépe. Nejlepší by bylo léčit společně, ale kdyby někdo trval na nezávislosti, upravím mu aspoň psa. Jak vidíš, jde to, i když jen tak - tak.“

„Vystupujeme,“ připomněla mu místo odpovědi.

Autobus zastavil. Vyskočili ze sedadel a hrnuli se k východu. Čert se prosmýkl dopředu a než vystoupili, stihl si očichat sloup s cedulí autobusové zastávky.

„A teď víš skoro všechno,“ usmál se Olda na Manču. „Doufám, že to nebudeš dávat do placu jako dobrý vtip. Upřímně řečeno, na vtip je to příliš vážná záležitost.“

„Za co mě máš?“ zamračila se trochu. „Tak pitomá snad nejsem!“

„Taky doufám,“ řekl. „Kdybys byla, nic bych ti neřekl. Éda a Čarlí by z toho udělali akorát grotesku, tobě snad můžu věřit.“

„Přísahám...!“ zvedla ruku.

„Hele, nechceš, abych tě hodil domů?“ napadlo najednou Oldu.

„Jak to myslíš?“ zarazila se.

„Dej mi ruku,“ napřáhl k ní pravačku. „Ať aspoň něco zajímavého zažiješ!“

„Myslím, že dneska už toho bylo až - až!“ usmála se trochu, ale ruku mu podala.

„Čerte, jdi si lehnout domů,“ poslal pejska napřed. „Přijdu hned za tebou.“

„Počkám na tebe před vchodem,“ opáčil pejsek. „Zatím si to tam dočuchám.“

Pak se otočil a začal se věnovat nejbližším psím pamětihodnostem.

Marie vzápětí pocítila, jak jí mizí pevná půda pod nohama.

Něco podobného už přece zažila, jenže to se bezmocně vznášela sotva čtvrt metru nad zemí a neměla se čeho zachytit. Teď měla podobné pocity, ale než se vzpamatovala, zjistila, že kolem ní pomalu proplouvá vršek vysoké pouliční lucerny. Olda ji netáhl, jen ji jemně držel za ruku. Vznášeli se vedle sebe v beztlížném stavu jako ve vodě. Mrkla dolů, ale zjistila, že stromy jsou všechny hluboko pod nimi a oni jsou v pořádné výšce. Udělalo se jí trochu nevolno od žaludku a podvědomě pevněji stiskla Oldovu ruku, ale honem si řekla, že je to jen nezvyk a opravdu, přestalo to.

Olda zamířil k jejich paneláku, přímo k jejich balkónu.

„Neboj se, vím, kde bydlíš,“ uklidňoval ji.

„Vím, že to víš,“ odvětila. „Ale tahle cesta je... hodně nezvyklá.“

Trochu zpomalili, pak se přenesli přes balkónové zábradlí. Pomalu klesali, přitom

se zvolna otáčeli nohama dolů.

„Připrav se, dosedneme. Ale pozor, bude to náraz jako při dopadu ze dvou metrů. Pořádně to oběma nohama odpéruj,“ upozorňoval ji.

Bylo to tak, ale tentokrát ji gravitace nepřemohla, i když se zhoupla v kolenou.

„Dobrý, co?“ usmál se na ni. „Já takhle lítám už od prostředka prázdnin.“

„Ani jsem nestihla ječet,“ oplatila mu úsměv. „Teď jde o to, abych se dostala domů. My totiž dveře na balkon zavíráme a z téhle strany není klika.“

„Zkus to,“ pobídl ji. „V nejhorším tě snesu dolů ke vchodu.“

Marie strčila do dveří, ale ty se neotevřely.

„Vidíš?“ ukazovala Oldovi. „Podívej na kliku! Je zavřeno zevnitř!“

„Pusť mě trochu blíž!“ požádal ji Olda.

Máňa trochu odstoupila. Olda se soustředil - a klika se pomalu otočila. Olda strčil rukou do dveří a ty se otevřely.

„Vidíš?“ obrátil se vítězoslavně na spolužačku. „Tohle byla telekineze!“

„Teda - zírám!“ přiznala. „Jako zloděj bys byl nedostižnej!“

„Právě proto to nesmím dát nikomu, kdo by se tím zlodějem stal,“ přikývl trochu smutně Olda. „A taky by se tím dalo beze stop vraždit. Naše civilizace proti tomu zatím nemá obranu.“

„Začínám tě trochu chápat,“ zvažněla.

„Tak se měj... a zítra ve škole!“ rozloučil se Olda.

Vznesl se, přeskočil balkónové zábradlí a vrhl se střemhlav dolů. Z šestého patra, kde Hadrbolcovi bydleli, by si při pádu zaručeně přelámal všechny kosti, ale když se za ním Marie opatrně vyklonila přes zábradlí, spatřila ho dole klidně plachtit nad korunami stromů směrem k domovu.

Zážitek to byl ale parádní!

Džentlmská dohoda

Dalšího dne se ve škole nic pozoruhodného nepříhodilo. Posměšky Édovy party se začaly trapně opakovat, jak zhodnotili i další kluci než Michal Langmajer.

Marie po škole odešla s ostatními dívkami a Olda se jí neodvážil přiblížit. Čekal, že aspoň odpoledne za ním někdo přijde, ale nikoho to ani nenapadlo.

Večer rozdal v nemocnici další tři porce životní síly, Čerta už ani moc neskrýval, krátce si popovídal s pacienty a zamířil domů.

Vzal to ale s Čertem trochu netradiční cestou. Už na chodbě v nemocnici otevřel bránu do světa chobotnic a pokračovali dál podivným lesem s kmeny silnými až deset metrů, jejichž koruny se rozprostíraly v úžasné výšce více než sta metrů.

Les byl kromobyčejně tichý. Až na praskání suchých větviček pod jejich nohama se tu nic neozývalo. Většina hmyzu se vznášela nahoře v korunách, ale to bylo tak vysoko, že sem dolů žádné bzučení ani jiné zvuky nepronikaly.

„Je tu někdo?“ pokoušel se Olda o telepatický kontakt, ale volal bez směřování a tak slabě, že mu nikdo neodpověděl.

Kráčeli tedy s pejskem tím strašidelným lesem dál. Koruny kmenů se proplétaly nad nimi tak vysoko, že by se pod ně vešla i Eiffelova věž. Sem dolů pronikalo jen málo světla. Možná i právě proto tu rostlo jen řídké mlází. Dalo se jím procházet v pohodě, jen občas rozhrnovali slabé větve. Ačkoliv oba kráčeli v klidu, byli trochu nastražení. Svět chobotnic jim byl přece jen cizí. Ušli ale více než kilometr a nic se nezměnilo.

„Mám dojem, že jsme se trefili do úplně mrtvého místa,“ řekl Olda Čertovi. „Tady asi nikoho nepotkáme, škoda.“

„Netvrdil bych to tak určitě,“ ozvalo se jim náhle v hlavě a z nevelké prohlubně se před nimi zdvihl jeden ze stromovitých obrů. „Jdete mi rovnou do rány!“

„Nejdeme ti do rány,“ opravil ho Olda klidně. „Přišli jsme v míru a už jsme se dohodli, že si nebudeme škodit.“

„S kým sis to dohodl?“ skřípl telepaticky stromovitý. „O těch dohodách nevím.“

„To není naše chyba,“ opáčil klidně Olda. „Xiatlien od hlavonožců nám slíbil, že tu dohodu budete uznávat i vy.“

„Xiatlien, Xiatlien...“ vrčel stromovitý. „O tom jsem něco slyšel. Vztahuje se to ale jen na mlád'ata.“

„Mlád'ata lidí a na všechny ne-lidi,“ upřesnil to Olda. „Já jsem mládě a tady to je pes, takže jsme přátelé, ne?“

„Pes... pes... tak nějak říkali i nám, jenže nás stříleli...“ stěžoval si obr.

„Neříkali vám psi, ale Velkovlci,“ opravil ho Olda. „Promiň, docela tě chápu, ale my s nimi nemáme nic společného. Vypadají jako my, ale chovají se hůř. Taky už jsem měl kvůli nim problémy.“

„Od těch zákeřníků se dá čekat kdejaká špatnost,“ zavrčel stromovitý. „Ale ty

vážně vypadáš jako Němec.“

„Jenže nejsem,“ odpálil ho Olda. „A ty bys mi mohl říci, kde jsou hlavonožci. Měl bych na ně pár otázek.“

„Tady tím směrem najdeš jejich hnízdo Aomuniak,“ ukázal obrovitý tvor Oldovi svou dlouhou prackou. „Ale je trochu daleko, počítám tak pět tisíc tvých délek.“

„To ještě jde,“ řekl Olda. „Ani si moc nezajdeme, je to skoro ve směru, co jsme beztak šli.“

„Tedy, na mlád'ata máte hodně odvahy,“ uznale odvětil stromovitý. „Musím vám ale sdělit, že vás od hnízda dělí řeka s hejny dravých ryb. Na našince si netroufnou, ale vy byste pro ně byli vítanou kořistí.“

„Děkujeme ti za varování,“ odvětil vážně Olda. „Řeku tak jako tak přeletíme.“

„Máte s sebou nějaký aparát?“

„Ne, my létáme jen tak,“ odvětil Olda. „To přece Němci nedokáží, že?“

„Ne,“ souhlasil stromovitý. „Proč jste ale nevzletěli, když jsem vám vstoupil do cesty? Nahoru bych za vámi třeba ani nemohl!“

„Protože my dohody dodržujeme a očekáváme, že je budete dodržovat i vy.“

„Dodržujete dohody... Pěkné! Ale pak vás musím varovat ještě jednou. Nesnažte se věřit dohodám s Němci. Porušují je, kdykoliv je to napadne. Co vy na to?“

„Podle toho, co vím, tu máte nejhorší darebáky, co se kdy na Zemi našli. Slyšel jsem, že tu máte i Hitlera. O tom jsme se donedávna učili, že je dávno mrtvý a je škoda, že dosud není. Ten je z nich nejhorší.“

„Někdo takový tu je,“ připustil stromovitý. „Slyšel jsem o tom dvě verze. První, že sem Němci utekli před nějakou živelnou katastrofou. Druhá novější říkala, že Němce na Zemi čekal za jejich lumpárny trest a proto k nám utekli. Ať je to jak chce, jsou to pěkná pakáž, to máš pravdu. A ty máš smůlu, že se jim moc podobáš.“

„My ale nejsme jako oni,“ odvětil Olda. „My se s vámi domluvíme v dobrém.“

„Xiatlien říkal, že jste byli dřív vstřícnější,“ přidal se i Čert. „Ti Germáni nám to asi zkazili, co?“

„To tedy ano,“ řekl stromovitý. „Dobrá, jděte za nimi. Kdo přijde v dobrém, není naším nepřítelem.“

Změnili nepatrně směr. Pět tisíc krát metr dvacet, počítal Olda, to je zhruba šest kilometrů, neboli hodinka ostřejší chůze. Počítal s tím, že to od řeky vezmou vzduchem a do té doby se oba trochu vzpamatují ze slabosti po léčení v nemocnici.

Olda ještě uvažoval, jak mohl někdo nazývat tyhle obyvatele velkovlky, když se vlkům vůbec nepodobají! K vlkům má přece podstatně blíž i Čert! To ale byla podružná záhada. Jeho a Čertovým cílem byl Aomuniak, hnízdo zdejších chobotnicovitých tvorů.

Oba lehce klusali po hluboké, měkké vrstvě spadaného listí. Pod nohama jim občas praskla větévka, ale toho si nevšíмали. Ještě že tu nejsou hadi, uvažoval

Olda. Hady taky nesnáším, přidal se Čert. U nich pes nikdy neví, jestli kousnou nebo utečou. I u nás na Zemi žijí hadi, kteří kousnutím zabijí člověka nebo psa, poučoval Olda Čerta. Vždyť říkám, že to jsou potvory, souhlasil pes. A protože šli poblíž jednoho obrovitého kmene, neodolal a tohle místo v neznámém světě si označil po psím...

Zakrátko došli na břeh řeky. Nebyl obrostlý, jak Olda očekával. Koruny stromů se nepropustně spojovaly i vysoko nad řekou a dolů nepronikalo o nic víc světla než jinde.

Olda se na břehu podíval do vody. Velkovlk měl pravdu, ryby tam byly. Nebyly velké, ale rozhodně se vyplatilo věřit mu, že jsou nebezpečné. Ani pozemské pirani se nevyznačují žraločí velikostí.

Poletíme, pomyslel si Olda.

Vznesli se a přeletěli říčku, ale nepřistáli za ní, pokračovali v cestě vzduchem. Bylo to tak jednodušší než jít pěšky.

Olda občas zkoušel někoho telepaticky oslovit, ale všesměrová telepatie nemá tak velký dosah, zatím se mu nikdo neozval. Nespěchali ale. Vznášeli se teď ve výšce sotva deseti metrů, právě nad úrovní mlází. Měli tu přehled.

Konečně se na Oldovo telepatické t'uknutí cosi ozvalo a zakrátko hlavonožce spatřil na vlastní oči. Nebyli ale dole na zemi. Spustili se shora, viseli vysoko nad nimi.

„Mohl bych si promluvit s někým, kdo se vyzná v lidech?“ zeptal se jich Olda.

„Těžko,“ namítl jeden hlavonožec. „V lidech se pořádně nevyzná nikdo...“

„Minule jste mi říkali, že se v nás vyznáte,“ opáčil Olda.

„To je možné,“ připustil hlavonožec. „V tom případě jdi tímhle směrem, někdo na tebe bude čekat.“

Olda se s Čertem snesli níž, těsně nad neduživé mlází dole pod stromy. Terén se začal zvedat, zakrátko byli o dobrých padesát metrů výš než u řeky.

„Sem pojďte!“ mával na ně dole chapadlem jeden hlavonožec.

Přistáli pár kroků před ním. Olda odpéroval oběma nohama, Čert se rozplácl, ale zjevně mu to nevadilo.

„Vítejte v Aomuniaku,“ pokynul jim hlavonožec.

Ve svahu se temnělo široké ústí jakési jeskyně, kam Oldu i s Čertem zavedl.

„Moc se mi tam nelíbí,“ ošíval se Čert. „Kdyby nás tam zavřeli...“

„Kdo přijde v dobrém, nemusí se nás bát,“ ujistil je vážně hlavonožec.

Rozeklanou chodbou se dostali do jeskyně, osvětlené velkým modrým krystalem, visícím se stropu. Všechno bylo v jeho světle modré, hlavonožci i lidské obličeje.

„Můžete mě oslovovat zkráceně Lochgón,“ představil se jim. „Mé pravé jméno je delší, ale pro lidi je nevyslovitelné.“

Olda představil sebe i Čerta.

„Proč chcete někoho, kdo se vyzná v lidech?“ zeptal se ho zdvořile Lochgón.

„Je to taková zvláštní historie,“ začal Olda. „Jak víte, jsem teprve mládě. Když se chci dozvědět víc, než se běžně říká dětem, tedy lidským mlád'atům, dospělí mě jenom okřikují, že mám na ty vědomosti dost času a měl bych se učit jen to, co mi předkládají. Mám ale dojem, že bych zvládl daleko víc.“

„Vy lidé nemáte rádi ty, kdo vyčnívají z davu,“ přerušil ho hlavonožec. „To už jsme o vás zjistili i tady.“

„No právě!“ opáčil Olda. „Když jste mi minule říkali, že o lidech Země víte více než o sobě víme sami, napadlo mě, že byste mi mohli dát nějaké vědomosti, když už mi je nechtějí dát naši učitelé.“

„Zajímavý postřeh,“ usmál se hlavonožec. Oldu to zarazilo, kusadla hlavonožce přece neměla mimiku, a přesto v něm vznikl dojem shovívavého úsměvu.

„Podle čeho soudíš, že ti takové vědomosti poskytneme? Dali jsme lidem spousty takových důležitých znalostí a jen málo z nich neobrátili proti nám.“

„Prosím, abyste si mě nepletli s Hitlerovou bandou,“ urazil se Olda. „Já svá slova plním a ke komu přijdu jako přítel, toho nezradím.“

„Máš zase štěstí,“ opět se usmál hlavonožec. „Ještě před rokem bych ti to nevěřil. Hitlerovci porušili příliš mnoho slibů. Naštěstí pro tebe jsme se setkali i s lidmi, co sliby dodržují. Doufám, že nepatříš mezi Němce, ale do té druhé skupiny.“

„Němec nejsem,“ podotkl Olda. „Nesejde na tom, jestli člověk patří zrovna mezi Němce nebo Čechy. Čestné lidi i darebáky najdete všude. Mezi Němci je víc darebáků, zejména mezi hitlerovci. Ale to poznáte většinou až podle jejich činů.“

„Nevypadáš na Hitlerova člověka. Ale vraťme se k věci. Nač to potřebuješ?“

„Chtěl bych uzdravovat lidi,“ řekl Olda. „Setkal jsem se nedávno s bytostmi z jiného vesmíru. Naučili mě spoustu znalostí, ale pak se museli vrátit a nedokončili to. Už jsem s tím léčením lidí začal, ale jistě chápete, že o tom chci vědět víc.“

„Léčení lidí, říkáš?“ zauvažoval hlavonožec. „Ty sám jsi zdravý, ne? Zajímavé! To jsi první, kdo se na nás obrátil s takovou žádostí, ale chápu ji.“

„Když u nás byla Bísíája z tamté vyspělé civilizace, velice se divila, jak jsme na tom špatně, co se týče zdraví a také délky života. Chtěla nám pomoci, ale pak se musela vrátit, nechala nám jen nějaké jejich prostředky. Chtěl bych její dary používat, ale jsem ještě mládě a moc toho nevím. Můžete mi s tím pomoci?“

„Můžeme, jistě,“ souhlasil Lochgón. „Ale máme důležitou podmínku. Nebudeš to nikdy používat proti nám.“

„Léčení se snad ani nedá používat proti někomu,“ namítl Olda.

„Léčení samo jistě ne,“ souhlasil Lochgón. „Ale vědomosti se zneužít dají.“

„Nikdy toho nezneužiju,“ sliboval Olda.

„Nestačí, že toho nezneužiješ sám,“ pokračoval Lochgón. „Nesmíš ani dopustit, aby ty vědomosti zneužili jiní. Budeš muset pečlivě zvažovat, komu je svěříš, aby je

nezneužil ani třetí, pátý, nebo jednaosmdesátý člověk, který se je dozví.“

„To vám mohu slíbit,“ řekl Olda. „Bísíája z tamté civilizace nám ty možnosti dala pod podobnou podmínkou. Máme si dávat pozor, komu je dáme. Její pomoc byla dvojí, dala nám biotechnologii i nějaké vědomosti. Ale i ty nám dávala biologicky.“

„Vědomosti předávané biologicky?“ ožil Lochgón.

„Ona to dělala zvláštním způsobem,“ vysvětloval to Olda. „Vytvořila šupinku se všemi potřebnými vědomostmi, přitiskla mi ji na kůži. Ta se tam přilepila a rozpustila, jenže při tom se její obsah přenesl do mé hlavy.“

„A ty umíš takové šupinky dělat?“

„Právě že ne, tyhle znalosti mi Bísíája nedala.“

„Já ti je dám,“ řekl Lochgón. „Naučím tě to. Děláme to podobným způsobem.“

„Vy taky umíte dělat paměťové pihy?“ ožil Olda.

„Říkáme tomu jinak, ale zřejmě nejsme jediní, kdo na tuhle možnost přišel.“

„A můžete mě to naučit?“ zvědál Olda. „Víte, my máme příšerně pomalý způsob vyučování a tohle by to mohlo změnit. Když jsem poznal paměťové pihy...“

„Ty od nás dostaneš,“ uzavřel debatu hlavonožec. „Nebudeš první ani poslední, ale jsi první, kdo to chce použít k léčení jiných. To jsme opravdu ještě nezažili.“

„Vy už jste něco takového s lidmi zkoušeli?“ zarazil se Olda. „Myslel jsem, že s nimi válčíte.“

„S většinou válčíme,“ připustila chobotnice. „Ale našlo se pár výjimek. Mohlo by tě zajímat, že nám nejvíc pomáhá člověk, který si také říká Čech. Zatím nás nezklamal a jen díky jemu se sebou vůbec zabýváme.“

„Možné to je,“ připustil Olda. „Ale já nemám nic společného ani s ním. Vlastně ho ani neznám.“

„Chtěl by ses s ním seznámit?“

„Kdyby mi to pomohlo v léčení...“ pokrčil rameny Olda.

„Nepomohlo,“ opáčila chobotnice. „Ten druhý nám pomáhá jinak. Zabil největší darebáky, co tu mezi Němci žili.“

„On vám pomáhá takhle?“ zaškaredil se Olda. „Nezlobte se, ale zabíjení nemám rád, ani když jde o darebáky... Uznávám, někdy to jinak nejde. Ale raději bych pomáhal lidem žít, než abych jim život zkracoval.“

„Jsi teprve mládě,“ připustil Lochgón. „Asi bude lepší, aby ses do toho nemíchal, když se věnuješ léčení lidí a když se vy dva neznáte a vlastně se znát ani nepotřebujete. Máš pravdu, někdy to jinak nejde, ale tvůj přístup se nám líbí víc. Mám ale důležitou otázku. Víme bezpečně, že k nám nemůžete přicházet pomocí našich strojů. Přesto se tu objevujete. Zřejmě máte vlastní stroje a to nás znepokojuje. Stroje se mohou vzájemně nebezpečně blokovat. Kdo tedy za vámi stojí?“

„Nikdo,“ odvětil Olda. „Žádné stroje nemám. Používáme na to biotechnologie andělů, té civilizace, která nám pomáhala.“

„Biotechnologie?“ zajímal se hlavonožec. „To by nás velice zajímalo! Povídej!“

Olda se ale zarazil. Vzpomněl si na Bísíáju, jak váhala, až mu nakonec bránu do cizích vesmírů nedala s vysvětlením, že to barbarům svěřit nesmí. A hlavonožci zabíjejí lidi! Možná v sebeobraně, ale přece jen... Bránu získal prostřednictvím Čerta od Přítele andělů, ale ne přímo a rozhodně ne proto, aby to vědomě šířil dál.

„Umím to ovládat, ale nevím, jak to pracuje,“ zkusil se vyhnout odpovědi.

Vlastně to nebyla velká lež, principy brány znal jen mlhavě, asi by je nedokázal využít, kdyby ten umělý orgán slýřib prostě sám sobě nenaklonoval od psa...

„Aha...“ zarazil se i Lochgón. „Umíš to jen ovládat. Kdybys měl gawonyx, uměl bys ovládat i naše brány... můžeš mi ten přístroj aspoň ukázat?“

„Vždyť říkám, žádný přístroj neexistuje,“ ohradil se Olda. „Co potřebuji, mám přímo v sobě.“

„Takže máš v sobě biologické dálkové řízení podobné quru,“ zkusil to hlavonožec srovnat s tím, co znal sám.

„Nevím, co je to quru, ale kdyby to bylo něco podobného, umím si to představit,“ oddychl si Olda. „Už to, že s vámi mluvím pojmořečí... Lidé Země ji normálně neznají. Máme ji ale odlišnou. Když promluvíte na neupravené lidi Země, nevnímají vás. Nás ale lidé vnímají. Je dobré, že se mezi sebou dorozumíme aspoň tak, ale pojmořeč andělů se mi zdá srozumitelnější.“

„Nemohlo by to být tím, že jste lidem Země biologicky bližší než my?“ zamyslel se trochu Lochgón.

„Možné by to bylo,“ nenamítal nic Olda. „Tomu ale taky moc nerozumím.“

„Pak musí být na Zemi něco, co vaše příkazy poslouchá,“ pokračoval Lochgón.

„Ogdurové mi říkali, že na to kdysi měli veliké, těžké stroje s početnou obsluhou. Pak to vylepšili natolik, že to žádnou obsluhu nepotřebuje,“ pokračoval Olda, jak mu to kdysi Bísíája říkala.

„Ovšem,“ povzdychl si hlavonožec. „Je zbytečné zpovídat mlád'ata, ta nic nevědí. Pro nás je důležité i to, co jsi nám řekl. Dobře, dostaneš od nás všechno. Budeš sem ale muset přijít za dva dny, dřív to nedokážeme vypěstovat.“

„Bísíája také pěstovala paměťovou pihu celý den,“ souhlasil Olda.

„Ano, ale naše světy se za tu dobu navzájem otočí. Přijdu za dva dny tam, kam se tato část vašeho světa natočí, jen tu už nebude naše sídlo Aomuniak.“

„Já vím, Přítel andělů musel vždycky spočítat, jak budou světy otočené,“ přidal se Čert. „Nikdy jsem to ale nepochopil.“

„Přijďte sem tedy pozítří,“ řekl hlavonožec. „Budu tu čekat.“

„Děkuji už teď,“ rozloučil se s ním Olda. „Čerte - jdeme domů!“

Otevřel si nevelkou bránu přímo v jeskyni a oba jí proskočili...

Další problémy

Jeden den mohl Olda považovat za úspěšný, další přesně naopak.

Učitel tělocviku Havránek zjistil, že Olda při jeho hodinách používá nepřirozené prostředky. Nemohl to přehlédnout, dvanáctiletý školák nepřekonává světové rekordy v kategorii mužů. Učitel proto Oldu diskvalifikoval, naměřené výsledky škrtl a napsal mu z tělocviku velkou pětku. Žákům tím trochu vyrazil dech.

„Podvodníky podporovat nebudu,“ prohlásil suše.

„Podvod by to byl, kdybych něco skrýval,“ hájil se Olda. „Já se s tím ale netajím. Prostě jsem takový. Nebudete mě asi moci klasifikovat.“

„Jak se tak koukám, ta dvojka z mravů bude spravedlivá, ale mohlo by to být ještě horší,“ řekl na to učitel. „Za drzost.“

„Drzost beru,“ blýskl očima Olda. „Ale podvod ne. Nic jsem netajil a netajím.“

Učitel na to reagoval předvedením vzpurného žáka do ředitelny, ale Olda trval na svém i před ředitelkou.

„Každý na škole ví, že tyhle schopnosti mám,“ opakoval. „Mám se přetvařovat? Mám **jenom jako** dělat, že běžím?“

„Čím víc budeš na sebe upozorňovat, tím hůř pro tebe,“ odvětila suše ředitelka.

„Včera jsem byl v jiné škole,“ odvětil jí strohým tónem. „Musím říci, že pro mě měli větší pochopení. I když to nebyli lidé.“

„Byl jsi zase někde v jiném světě?“ podívala se na něho ředitelka přísně. „Bránit ti v tom nebudu, ale uvidíme, jestli bude jejich vysvědčení platit i u nás.“

„Vysvědčení nerozhoduje,“ řekl Olda. „Rozhodují znalosti. A ty tam dostanu.“

„Bez slušného vysvědčení se ale na vysokou školu nedostaneš,“ upozornila ho.

„Jste si tím jistá?“ usmál se. „Jestli vystuduji v Aomuniaku, nebudu potřebovat ani Karlovu univerzitu!“

„Ještě jsem neslyšela o případu, že by někdo uznal diplom z mimozemské školy,“ trvala na svém ředitelka.

„Někdo s tím začít musí,“ odvětil Olda a obrátil se ke dveřím, právě totiž začalo zvonit na další hodinu. „Můžu už jít?“

„To je ale drzost!“ vybuchl učitel tělocviku.

„Nech ho, Josefe,“ zarazila ho ředitelka. „On mu spadne hřebínek!“

„Počkej!“ obrátila se pak k Oldovi. „Rozmysli si to! S vysvědčením, jaké můžeš při tomhle přístupu ke škole čekat, se nedostaneš ani do učení. A ty mimozemské školy, kdoví, co je to zač!“

„To uvidím brzy,“ odvětil Olda.

Další hodinu Olda zažil další nespravedlnost v podobě pětky z matematiky, když se odvážil oponovat učiteli matematiky Kružíkovi. Týkalo se to učitelova kategorického tvrzení, že nulou dělit nelze a basta.

„Nulouobvykledělit nelze,“ snažil se hájit Olda. „Jsou ale případy, kdy je dělení nulou možné a dokonce reálné. Například na tom stojí a padá teorie antigravitace.“

„Žádná teorie antigravitace neexistuje!“ prohlásil stroze Kružík.

„To mi vážně připomíná Planetu opic,“ vybuchl Olda. „Letadla těžší než vzduch nelétají a antigravitace neexistuje. Já se tedy nevznáším, protože je to nesmysl!“

Vznesl se a zůstal viset těsně pod stropem. Třída se začala chichotat.

„Drzostí nikoho nepřesvědčíš,“ trval na svém Kružík. „Sedni si a neruš. Máš u mě pětku z matematiky za dělení nulou.“

Vytáhl svůj obávaný notes, nalistoval příslušnou stránku a zapsal Oldovi velkou pětku. Všichni zmlkli jako mávnutím proutku. Kružíkův notes nevěstil nic dobrého.

„Tak bude to?“ podíval se Kružík na Oldu. „Řekl jsem - sedni si a neruš!“

„Já přece sedím a neruším!“ opáčil jakoby udiveně Olda.

A skutečně, nohy měl zkřížené, takže seděl, ale hlavou dolů a nohama na stropě.

„Dolů!“ ukázal Kružík velitelsky. „A dosednout!“

Olda se posadil pohodlněji, ovšem na stropě, hlavou dolů. Třídou proběhla vlna tlumeného smíchu.

„Antigravitace je nesmysl,“ uvažoval nahlas a jedovatě Olda. „Takže se nemohu vznášet, položila by se nám pozemská věda! Upřímně se těším, až se položí. Popírat tak nesporná fakta nikdo dlouho nevydrží!“

„Řekl jsem - dolů!“ zvýšil hlas Kružík.

„A to je kam?“ zeptal se ho klidně Olda. „Pro mě je dolů tady na stropě, protože při tom nepatrném přebytku antigravitace se mi směr nahoru a dolů prohodil. Snažím se dokázat, že antigravitace je možná. Takže za jistých omezujících podmínek, například při konvergenci některých funkcí, je možné i to dělení nulou.“

„To bude další pětku!“ rozhodl Kružík.

Napsal Oldovi další pětku a vítězně se posadil. Šum ve třídě ale pokračoval. Olda měl zřetelně na své straně sympatie všech žáků.

„Díky Oldovi si budeme muset napsat kratší písemný test,“ prohlásil Kružík.

Očividně to směřovalo k tomu, aby Oldu zbavil sympatií třídy. Žáci nelibě nesou, když se kvůli někomu píše neoblíbená písemka a uplatňují jiné kolektivní tresty.

„Nejlépe o exotermické rekombinaci atomárního kyslíku,“ dodal Olda.

„O čem?“ zvýšil hlas Kružík.

„O exotermické rekombinaci atomárního kyslíku!“ opakoval Olda. „To je jen jiný název pro další neexistující jev. Hoří vám notes!“

A skutečně, stránky notesu položeného na učitelském stolku hořely plamenem.

Ty navrchu se kroutily žárem, uhelnatěly a měnily se rychle v popel.

Kružík notes popadl a sklapl. Tím sice oheň udusil, ale několik stránek se rozlétlo po okolí v podobě jemného černého popela. I s oběma Oldovými pětkami.

„Co to bylo?“ podíval se Kružík nerozhodně na Oldu.

„Další případ dělení nulou, pane učiteli,“ odvětil suše Olda. „Molekulární kyslík se rezonančně štěpí na atomární a ten se za vzniku tepla rekombinuje. Ale protože je to jev založený na dělení nulou, tak vlastně neexistuje a vůbec nic se nestalo.“

„Že se nic nestalo?“ vybuchl Kružík. „To je přece poškozování školního majetku! A pokus o podvodné znehodnocení známek!“

A vyběhl celý rozlíčený ze třídy.

Olda se otočil nohama dolů a vítězně zaplul do lavice, doprovázen obdivnými pohledy celé třídy. Takhle odvrátit hrozící písemku se ještě nikomu nepodařilo.

„Tý vole!“ vyjekl škodolibě Éda Sudek. „To si teda odskáčeš!“

„No a?“ opáčil Olda. „Za vědeckou pravdu se dřív upalovalo! To mi snad dneska nehrozí. Aspoň si to myslím.“

Samotnému mu ale bylo jasné, že zase přestřelil a že to bude mít pěkně zavažené. Znepřátelit si podstatnou část učitelského sboru, to nemohlo skončit dobře.

„Ty se ale vážně chováš jako sebevrah kamikaze!“ zpražila ho Jitka. „Mohlo by se ti stát, že tě vyloučí ze školy!“

„O to mi přece jde,“ odpálil ji suše Olda.

Třída se rozdělila na několik táborů, ale všechny Oldu z rozhovorů vynechávaly. Tentokrát při něm nestál ani Michal Langmajer.

„Tos přepísk, Oldříšku,“ řekl stručně. „Nikdo nepochybuje o tom, že máš pravdu, ale ani s jasnou pravdou nemůžeš jít proti matikáři!“

„Oldo, co blbneš?“ vrtěla nad ním hlavou i Máňa Hadrboľcová. „Opravdu chceš vyletět ze školy? Co budeš dělat?“

„Vážně si myslíš, že mě může někdo vyhodit?“ usmál se na ni Olda. „Z povinné školní docházky? To přece nejde!“

„Ale polepíš si to!“

„Mám to i tak polepený jako billboard!“ odsekl. „Říká se: Když praskla kráva, ať praskne i chalupa!“

V té chvíli se otevřely dveře a do třídy vešla třídní Hrdinová. Žáci se rozprchli na svá místa jako když střelíš do vrabců.

„Takže zase Olda!“ řekla Hrdinová, když se hluk utišil a umlklo i šoupání židlí.

Posadila se a vytáhla třídní knihu.

„Co nám to děláš, Oldříchu?“ ukázala na něho prstem.

„Hájil jsem vědeckou pravdu,“ odvětil oslovený nasupeně.

„Čím jsi zapálil ten notes?“ přešla Hrdinová do strohého výslechu.

„Dělením nulou, které neexistuje,“ opáčil Olda. „Totiž - při některých jevech se

uplatňují i okrajové oblasti matematiky, například dělení nulou. Je na tom postavená teorie antigravitace, většina jevů v atomech a další.“

„A tys to nevydržel, co?“ odvětila s náznakem pohrdání. „Nemůžeš se trochu víc krotit? Musíš se pořád před třídou předvádět? Jak je to s tím dělením nulou?“

„Já přece nepopírám, že to většinou nejde,“ řekl Olda trochu zkroušeněji. „Jen ve speciálních případech konvergence funkcí, limitně se blížících nule. Mám to vykládat dál? Není to přece váš obor, ostatně, když to nechápe ani učitel matematiky...“

„On to nejspíš chápe, ale musí se držet osnov,“ opáčila Hrdinová klidně. „Je lépe učit, že dělit nulou nejde, než některým natvrdlým žákům vysvětlovat, kdy to jde a kdy ne. Měl bys aspoň uznat, že vysoká matematika není stravitelná pro všechny a většina ji prostě nepochopí. Ostatně - vezmi si kalkulačku a zadej dělení kteréhokoliv čísla nulou, co asi dostaneš?“

„To je právě případ, kdy to nejde,“ opáčil Olda. „Kalkulačky nejsou stavěné pro výpočty antigravitace. Řekl jsem, že to jde jen ve výjimečných případech, ale ty nejsou tak zanedbatelné, aby se dalo tvrdit, že to nejde nikdy. Paní učitelko, proč školní osnovy nepočítají s jedinci, kteří už jsou o hodně dál, než kam sahá probírané učivo? Jak je to vlastně s tím... individuálním přístupem?“

„Asi máš pravdu,“ usmála se trpce. „Osnovy s tebou nepočítají. S tím ale nehneš! Není možné sestavovat osnovy, aby pojaly i tak ojedinělé výjimky, jako jsi ty.“

„A co mám dělat, když jsou v osnovách vědecké nesmysly?“ zeptal se jedovatě. „Chápu, že dělení nulou je okrajová část matematiky, ostatně to tvrdím také. Ale nezdá se mi spravedlivé dostávat pětky za to, že vím víc, než osnovy požadují!“

„Je ti tak zatěžko naučit se látku přesně tak, jak je vyžadovaná?“ zeptala se ho.

„Zatěžko? Je mi proti srsti kázat vědecké bludy, když vím, jak je to doopravdy,“ řekl. „Proč mám papouškovat nesmysly? Copak je škola inkvizice?“

„Když jsem chodila do školy jako ty, kantoři nám ještě vykládali, že ptáci létají, protože si ohřívají vdechnutý vzduch. Na námitku, že to nejsou teplovzdušné balóny, k čemu by potom měli křídla, jsem jako ty slízla pětku z biologie. Pak jsem se to naučila přesně podle kantora, známku jsem si se skřípěním zubů opravila a dnes učím biologii už bez toho nesmyslu s teplým vzduchem. Tenkrát to ale jinak nešlo.“

„Galileo Galilei také řekl: A přece se točí!“ odsekl Olda.

„Měla bych ti argumentovat plejádou upálených vědců, po kterých dnes neštěkne ani pes, ale tím ti nezabráním nechat se upálit také,“ řekla. „Jak to bylo v tělocviku?“

„To bude těžké,“ vzdychl si Olda. „Kdykoliv se opravdu snažím, podvědomě při tom používám antigravitaci. To byste měla pochopit lépe než matiku, je to jako když si ptáci při běhu pomáhají křídly. Dělalí to i nelétaví, jako pštros. Ani pštrosa

nedonutíte nemávat křídly při běhu, ačkoliv ho jeho křídélka neunesou. I když mu křídla svážete, stejně jimi bude mávat, on to prostě jinak neumí! Já to už bez toho taky neumím, jenže Havránek to prohlašuje za důvod k diskvalifikaci. Co mám dělat? Úmyslně to flákat? To by byl přece podvod ještě větší! Je známka z tělocviku tak rozhodující?”

„Každá známka bude důležitá,“ opáčila Hrdinová. „Chceš jít na gymnázium a při velké konkurenci tě může špatné vysvědčení vyřadit. Bude to nespravedlivé, ale svět už je takový. Vysvědčení je zkrátka důležité a známky také.“

„To mám kvůli pitomým známkám podvádět?“ vybuchl Olda.

„Proč podvádět?“ namítla. „Že se něco naučíš tak, jak je to v učivu, i když to není podle nejnovějších poznatků? To snad není podvod, nanejvýš vědecký omyl.“

„Moje poznatky nejsou nejnovější,“ podotkl Olda. „Jsou starší než egyptské pyramidy! Andělé měli letadla na bázi antigravitace již v době, kdy na Zemi pračlověk mlátil pěstním klínem mamuty!“

„Jací andělé?“ pozastavila se nad tím. „Náboženské tmářství do školy netahej!“

„Tak jim třeba můžete říkat mimozemšťané,“ vrtěl hlavou. „Nebude to ale přesné, Ogdurové pocházejí ze Země jako my. Kdysitady byli a lidé si je pamatují jako dobré bytosti, to snad ještě není náboženské tmářství!“

„Nebylo by, kdyby kolem toho nebyla spousta nesmyslů. Zázraky a tak...“

„Paní učitelko, chcete vidět zázrak?“ chytil se toho Olda.

„Nechci,“ odsekla. „Zázraky neexistují.“

„Zázraky neexistují,“ souhlasil Olda. „Souhlasím. Ale někdy to tak vypadá. Taky se říká, že je nemožné odlišit dostatečně vyspělou technologii od černé magie.“

„Ta nadsázka docela ujde,“ řekla. „Nebudeme se ale zabývat zázraky ani magií, máme za úkol vyřešit konflikty s učitelským sborem. Jak bys to chtěl řešit ty, Oldo?“

„Já?“ zarazil se. „Myslíte, jak bych to řešil, být učitelem?“

„Třeba,“ povzbudila ho.

„Já bych se zajímal o podstatu věci,“ řekl Olda. „Tělocvik má sloužit rozvoji těla. Když někdo kromě svalů ovládá antigravitaci, nemá cenu hodnotit ho tabulkami výkonů pro žáky bez této možnosti. A podvod to také není. U létajících tvorů je prostě jakékoliv hodnocení skoku dalekého nesmysl, nechápete to? Můžete hodnotit ve skoku orla? To je přece to samé!“

„Učitel ale hodnotit musí, to je jeho povinnost.“

„Jak hodnotí učitel tělocviku tělesně postižené?“ zeptal se Olda.

„Ti jsou výjimkou,“ ustoupila třídní. „To je ale státem uznaná výjimka.“

„Nemůže mě tedy uznat jako opačnou výjimku?“ nadhodil Olda.

„Ty bys chtěl jen samé výjimky,“ zamračila se.

„Copak nejsem výjimka?“ opáčil. „Žák, který skočí do dálky patnáct metrů, což je vysoce nad světovým rekordem dospělých atletů, je snad dost vzácná výjimka, ne? A to jsem ještě na konci pískoviště zabrzdil, kdyby bylo delší, doletěl bych ještě“

dál!“

„To už by ale nebyl skok daleký, nemyslíš?“

„Já to netvrdím,“ přikývl. „Splnil jsem jen příkaz skočit. Jako ostatní.“

„Já to ale vidím jako jasnou švejkovinu! Měl jsi skákat skutečně jako ostatní, bez nadlehčování antigravitací.“

„A vy si vážně myslíte, že to jde?“ opáčil Olda. „Pro mě je dnes jednodušší běhat bez dýchání než bez antigravitace.“

„Běhat bez dýchání snad nejde!“ zaváhala.

„Pro výjimky jako já to neplatí,“ odvětil. „Zkoušel jsem o prázdninách plavat pod vodou. Nejenže jsem asi překonal všechny světové rekordy, ale přeplavu bez dýchacího přístroje pod vodou stometrový rybník. Zkuste to někdy! Záleží na vás, jestli to chcete chápat jako zázrak, nebo jako úspěch mimozemské biotechnologie. Snažím se to brát vědecky, ale do současných nedokonalých tabulek se nevejdu, pochopte to aspoň vy!“

„Budeme mít s tebou asi potíže,“ přikývla. „Pozemskou matematiku neuznáváš, v tělocviku požaduješ výjimku. Co ještě?“

„Pozemská matematika dělení nulou uznává!“ odvětil Olda. „Je to v té hodně tlusté bichli matiky pro vysoké školy od Rektorysa, mají ji v knihovně. Jen se obávám, že ji umím nazpaměť jen já. A když se dají z hodnocení vynechat tělesně postižení, proč ne vylepšení? Možná za vámi přijde i pan Horák se stížností na užívání nadpřirozených sil ve výtvarné výchově, viděla jste sama, jak teď maluju. Mám to taky zapírat? Dalším problémem bude hudební výchova. Naučil jsem se zpívat andělsky. To není tmářství ani nadsázka, ale zpěv spojený s telepatií. Nebudu mít možná problémy v češtině, dějepisu, zeměpisu, zkrátka u věd spojených se Zemí. To umím tak jak to je, ale ujišťuji vás, že znám nazpaměť všechny učebnice do konce školní docházky a básničky klidně odříkám popředu i pozpátku. Zato budu mít problémy v biologii, mimozemšťané jsou podstatně dál a zkušenosti s mimozemským životem také nejsou k zahzení.“

„No potěš pánbůh,“ podívala se na něho upřeně. „To se máme nač těšit, co?“

„Už jsem vám to přece vysvětloval,“ odvolával se Olda na předchozí jednání.

„Vysvětloval,“ přikývla. „Ale už víš, proč ti nemůžeme ve všem vyhovět. Budeš se muset přizpůsobit. Když nebudeš dělat potíže nám, nebudeme je dělat tobě. Pozor, to není slib, to je výstraha! Snaž se raději nepoužívat mimozemské schopnosti, byly by ti ve škole jen ke škodě. Pak máš naději, že se k tobě budeme chovat... jak si zasloužíš.“

„Zkrátka, vyčnívat se v Čechách nevyplácí,“ povzdychl si Olda.

„Můžeš to chápat i tak,“ blýskla po něm očima. „Své schopnosti si uplatňuj mimo školu, ale snaž se omezit je všude, kde mohou vzniknout škody. Divím se, že ti to tvoji rodiče trpí. Zaplatit škody v jídelně nemohlo být pro ně jednoduché.“

„Zaplatil jsem to všechno já,“ opáčil uraženě Olda.

„Kde bys na to vzal peníze?“ zeptala se ho přísně.

„Zázrakem, paní učitelko, zázrakem,“ odvětil klidně Olda. „S kamenem mudrců hiblagem je stvoření zlata hračkou. Ujišťuji vás, že to umím a že to jde.“

„Ty máš kámen mudrců? Neříkej!“

„Mám,“ trval na svém. „Je to mimozemská technologie, skutečná jako lednička. Vždycky to vycucne okolní volnou energii, kterou ale normální lidi nevnímají, takže to ani nechápou, ale Einstein by měl radost!“

„Jak myslíš,“ pokrčila rameny.

„Myslím to vážně,“ řekl uraženě. „To zlato bylo tak reálné, že nic nenamítali ani ve zlatnictví.“

„Tak to uzavřeme,“ rozhodla. „Když ti peníze nedělají problémy, nebude tě bolet, když se omluvíš Kružíkovi a zaplatíš mu zničený notes. Zkusím přemluvit kolegy, aby tvé schopnosti tolerovali, když už je nedokážeš potlačit. Nebudeš se ale při hodinách vznášet u stropu, nebudeš zapalovat předměty a rušit výklad. Soukromě můžeš donést Kružíkovi důkaz o dělení nulou, v uznávané vysokoškolské učebnici to jistě přijme. Ale ve škole budeš tvrdit, že nulou dělit nelze.“

„Není to vždycky pravda,“ neodpustil si Olda.

„To nerozhoduje,“ odvětila. „Osnovy tu odpověď vyžadují, budeš ji tedy dávat. Jistě uznáš, že to většinou pravda je.“

„Když já opravdu nechci lhát... nešlo by raději dohodnout, aby se mě na to Kružík už neptal? Nebudu ho nahlas opravovat, ale ke lhaní mě nenavádějte.“

„To by se tě za chvíli nesměl na nic zeptat nikdo. A dost dohadování, už jsme s tebou ztratili příliš mnoho času!“

Vstala, pokynula třídě a odešla.

Překážky

Po incidentu s učitelem tělocviku a matematiky navštívil Olda s Čertem hlavonožce v sousedním vesmíru. Na místě, kde otevřel bránu, se díky odlišnému otáčení paralelní Země objevily jakési pusté skály, ale hlavonožci dodrželi slib a čekali na něho. Kromě Lochgóna tu byla ještě jedna chobotnice. Představila se Oldovi jako Aiwuy a tentokrát měla hlavní slovo.

„Rozhodli jsme se dát ti dva naše dary,“ oznámila mu. „Kromě vylepšené paměti včetně požadovaných vědomostí dostaneš schopnost rychlého hojení ran a návod, jak podobné operace provádět jiným. Připomenu ti ale slib, že ani ty, ani tvoji klienti ničeho nezneužijete.“

„Já sliby dodržuji,“ ujistil ji.

„Bude to ale poměrně velký zásah do hlavy,“ upozornila ho. „Víme, že to sneseš, bát se nemusíš, ale raději ti dáme narkotikum.“

„Už jsem něco podobného vydržel,“ řekl Olda srdnatě, ačkoliv si tím nebyl příliš jistý a trochu se v duchu zatetelil obavami. Ano, už jednou ztřeštěně přivolil k podobné operaci, naštěstí ji dělala andělka Bísíája, která to uměla bezbolestně. Jenže tohle jsou jiní tvorové, lidem nepodobní, i když zřejmě také rozumní.

„Tvůj přítel na nás může dohlížet, chceš-li,“ pokračovala chobotnice.

Olda bleskově zauvažoval. Nemělo smysl, aby Čert na chobotnice dohlížel. Díky inteligenci od Bísíáji byl ve srovnání s jinými psy přímo psí génius, ale srovnání s lidmi by dopadlo hůř. Mezi lidmi by patřil mezi mentálně opožděné hlupáčky a oklamat ho by asi nebyl problém. Mohl mít význam jen symbolický. Někdo bude dohlížet na korektní průběh operace a snad to postačí, aby se chobotnice snažily zbytečně nic nezkazit.

Čert tedy důležitě zůstal, aby dohlížel, kdežto Olda vypil podávaný hrnek mléčné bílého nápoje. Pak se znenadání složil na kameny, narkotikum účinkovalo příliš rychle. Chobotnice s tím ale počítaly a zachytily ho.

Když se probral, chvíli se nechápavě rozhlížel. Pak se upamatoval kde a hlavně proč tu je, zkusil zapátrat ve své paměti - a opravdu!

Co s ním vlastně hlavonožci dělali? Bylo to skoro stejně drsné, jako když nedávno přenášel klony on. Až na to, že on byl ryzí amatér, kdežto tohle dělali profesionálové.

„Nezapomeň, kdybys chtěl dát někomu vědomosti paměťovým štěpem, musí mít nejprve naši přídavnou paměť, jinak to neúčinkuje,“ upozornili ho ještě.

Olda je znovu ujistil, že jejich dary nezneužije, pak se s nimi rozloučil a s Čertem prošli bránou zpátky na Zem. Za tu dobu se Země posunula jen o pár metrů.

Ještě chvíli se mu z toho točila hlava, ale zvolna si zvykal. Nedávný partyzánský chirurgický pokus mu teď dvojnásob připadal jako oprava hodinek kladivem.

Podařilo se mu to díky propracované mimozemské biotechnologii, zejména vlastnosti, česky tak krásně nazývané **blbovzdornost**. A musel uznat, že Ogdurské technologie byly v tomto směru opravdu velice odolné.

Teď to ale mohl dělat s podstatně větší důvěrou v úspěch, měl totiž o tom úplně jiné vědomosti. Takové, jaké se mu Bísíája bála dát.

Své plány mohl změnit k lepšímu.

Jediné, co Olda tvrdošijně dodržoval, byly návštěvy nemocnice. Už ho tam znali a sestřičky ho bez řečí ochotně pouštěly i na JIPku, kam jinak nesmí ani příbuzní.

Když ho tam vprostřed týdne přistihl mladý doktor, strašlivě se rozčílil, zavolal si vrchní sestru a ptal se, co to znamená?

„Máme to dovolené od primáře,“ odvětila sestra Alenka bez mrknutí oka.

Olda nevěděl, zda si to vrchní sestra pohotově vymyslela, nebo zda opravdu měla dovolení svého šéfa. Olda primáře nikdy nezahlédl. Byla to náhoda, nebo se mu primář schválně vyhýbal? Dalo by se to ale pochopit. Mohl by pak tvrdit, že o ničem neví.

Když pouštěli domů pana Hlaváčka, vymínil si na Oldovi, že s ním půjde navštívit kamaráda do Vinohrad na oddělení spálenin. Olda si rezervoval dvě dávky léčivé síly a využil ji nejen na známého pana Hlaváčka, ale i na další pacientku. Ležela na lůžku v rohu místnosti, podle sestry na tom byla špatně a obávali se, že už se nevzpamatuje.

U spálenin se naštěstí výsledky životní síly projevovaly rychle. Hlaváčkův známý se začal po Oldově dávce neuvěřitelně rychle zlepšovat a mladá žena z rohového lůžka ke všeobecnému údivu také. Hlaváček ovšem nemlčel a vysvětloval kamarádovi Oldovy úspěchy před ostatními dychtivě naslouchajícími pacienty. Než Jiřího pustili, stihl Olda rozdat pár desítek **potěšení**. Nejprve o tom vědělo jen pár pacientů, pak i některé sestry a Olda byl najednou všude vítaná osoba.

Mělo to pro něho menší nevýhodu, že musel jezdit na dvě místa a svou péči dělit, ale nebylo to tak obtížné. Začal prostě návštěvy obou nemocnic střídat.

Ve Vinohradech ale začali Čerta venku honit nemocniční zřízenci. Mysleli to jistě dobře, co v nemocnici se psem? Čert jim zmizel, ale neviditelnost ho natolik vyčerpala, že toho dne odmítl Oldovi asistovat i za pět špekáčků a Olda mu to chtěl nechtě uznal.

Při jeho příští návštěvě mu ale sestřičky slavnostně předaly velikou tašku, ve které měl Čerta nosit přes vrátnici. Na tašce byla cedulka s propustkou, podepsanou samým primářem oddělení spálenin MUDr. Ivo Alexijevem, kde bylo napsáno, že pes Čert, rasy voříšek, je potřebný k lékařským účelům, proto má volný vstup do celého areálu.

„Vidíš, jak jsi dneska důležitý?“ ukázal Olda ceduli Čertovi. „Který jiný pes má takové výsady?“

Pejsek se ovšem nadmul pýchou.

Ve Vinohradské nemocnici na oddělení popálenin projeví Oldovi vstřícnost všichni i s primářem, zato v druhé nemocnici to dopadlo právě naopak. Mladý lékař si stěžoval primáři.

„Za takového bordelu se nedá léčit,“ tvrdil. „Když se tam volně pohybuje kdekdo, můžeme se snažit jak chceme, výsledky budou ve psí. Ostatně tam párkrát viděli i psa. To je přece vrchol!“

Primář si povolal vrchní sestru Alenu na kobereček, kde jí udělil výtku a na závěr jí odebral osobní hodnocení.

„Ten kluk neměl na JIPce co dělat,“ skončil přísně.

Alenka se chtěla hájit, ale primář byl neoblomný. S politováním musela Oldovi oznámit, že jeho další přítomnost na oddělení je krajně nežádoucí.

„Vím, že jsi nedělal nic špatného, výsledky jsme měli v poslední době vynikající, ale to víš, šéf je šéf a já musím poslouchat, jinak bych si mohla hledat jiné místo,“ řekla mu ještě na schodech před dveřmi na oddělení. Zastoupila mu je ale a nepustila ho dál.

Olda jen naprázdno polkl.

„Uvědomujete si, že těm lidem berete právo na zázrak?“ řekl jen.

„Musí to jít i bez tebe,“ řekla nerozhodně. „Dřív to přece taky šlo.“

„Ano, ale kolik lidí vám tady předtím ročně zemřelo?“ zeptal se jí Olda. „Pokud vím, co sem chodím, nebyl tu ani jeden exitus.“

„Já vím,“ odvětila tiše. „Tohle my ale nesmíme říkat vůbec nikomu.“

„Každého, kdo vám ode dneška zemře, v podstatě zabijete,“ řekl Olda temně.

„To snad ne, Oldo!“ ohradila se sestra.

„Až vám budou lidi umírat pod rukama, vzpomeňte si na mě,“ řekl klidně. „Budu chodit jinam. Prozdám vám, že tam pacienti přestali umírat. A není to náhoda. Nechtěl bych být na vašem místě a zejména ne s vaším svědomím.“

„Já vím, ale... jsem jen vrchní sestra, proti primáři jít nemohu, to nejde,“ třásl se jí hlas. „Kdyby to záviselo na mně, vítala bych tě, vždyť víš, že jsem ti vycházela vstříc.“

„Vím,“ přikývl vážně. „Až vám tu někdo zemře, řekněte primáři, že je to jeho vina, protože mu odepřel právo na zázrak. A kdyby vás vyhodil, přimluví se, aby vás vzali jinde.“

Obrátil se a odcházel. Vrchní sestra Alenka se za ním lítostivě dívala, ale pak se otočila a spěchala za svou prací. Očekávala, že ji teď bude primář častěji kontrolovat.

„Hele, mladej,“ málem do Oldy před východem vrazil mladý doktor. „Co tu zase vokouneš? Návštěvní hodiny jsou na dveřích. Neumíš číst?“

„Byl jsem se tu rozloučit,“ odvětil Olda smutně.

„Rozloučit? Tady vůbec nemáš co dělat! Koukej sypat po svejch!“

Olda se na doktora podíval pozorněji.

„Nejste vy ten doktor, co si na mě stěžoval?“

„Jsem!“ vypnul hrud' lékař. „Tady nemají takoví cucáci co dělat.“

Olda rychle uvažoval.

Mohl by mladému doktorovi sebrat trochu životní síly. Každý organizmus ji chytá a v malé míře využívá, jen se o tom moc neví. Narušení křehké rovnováhy by nemuselo mít velký vliv, doktor je mladý a životní energii by si možná přirozenou cestou doplnil i bez následků, ale stačilo by málo... přitom by to vypadalo přirozeně... třeba jako malé zhroucení od přepracování, menší srdeční slabost...

Ne, tohle ne, otrásl se Olda. Odebrat volnou energii může rozpálené smůle, ale to je neživá hmota. U živé bytosti... by to mohlo mít ošklivé následky. I v mladém věku může člověk náhle zemřít... Na to jistě Bísíája myslela, když mu říkala, že Ogdurové dávají barbarům idarchon neradi... Ne, tohle nikdy!

Ovšem na druhé straně, tenhle sebevědomý doktor nemocným nepochybně ublíží. Měl by aspoň vědět, co provádí.

„Budete vrahem každého pacienta, co vám na JIPce zemře. Vzpomeňte si na to,“ řekl Olda. „Za tu dobu, co sem chodím, nezemřel nikdo a všichni se uzdravili. To teď přestane a ty lidi budete mít na svědomí. I kdyby vás utěšovali, že to není vaší vinou, vy jste těm lidem právě vzal naději. Jste vrah, pane doktore.“

„Hele, cucáku pitomej, koukej vocad' zmizet!“ rozpřáhl se doktor výhruzně pěstí.

„Jistě, vy vrahu!“ řekl Olda - a zprůhledněl.

Doktor odskočil dozadu a chvíli si mnul oči. Východ z budovy byl prázdný, nikdo tu nebyl. To přece... to přece není možné!

Olda v klidu pokračoval dál. Za rohem se přestal dělat průhledným, aby ušetřil volnou energii pro pacienty.

„Pojď, Čerte,“ přivolal telepaticky psíka. „Pojedeme do Vinohrad, když nás tady nechtějí. Tam budou rádi!“

Uznání

Na oddělení popálenin přijel tentokrát Olda naprosto nečekaně.

Sestřičky ho hned vedly k nejnovějším a nejpotřebnějším případům. Na oddělení popálenin přivázejí často pacienty v hrozném stavu, Vinohrady jsou proslulé pracoviště, takže tu člověk může vidět to nejhorší, co se kde našlo. Olda s Čertem předali tři porce energie, ale Olda pak prohlásil, že jsou dnes oba příliš unavení.

„To nic, Oldíku,“ usmívala se na něho mile sestřička Hedvika. Nedávno ukončila zdravotní školu, takže byla Oldovi věkem nejbliž, ale ani tak se mu nedokázala přiblížit a brala ho se shovívavou převahou dospělých, jako ostatní sestry.

„Kdybych nemusel chodit do školy,“ uvažoval Olda nad hrnkem kakaa, které mu teď pravidelně dělali, „mohli bychom sem chodit ráno i večer.“

„Hele, i tak je toho na nás oba dost,“ protestoval Čert nad plnou miskou guláše.

Napadlo to právě sestru Hedviku, vyptat se jich, co mají nejradši. Olda zbožňoval kakao, takže nabídkou nepohrdl. Čert sice guláš neznal, ale když jednu porci ochutnal, usoudil, že je lepší i než Oldovy špekáčky. Teď tedy dostával guláš pokaždé. Olda proti tomu nic neměl. Tvrdil, že pejsek vydává energii a po žádné pochoutce neztloustne.

V té chvíli vstoupil do sesterny primář Alexijev. Hedvika vyskočila a postavila se do pozoru.

„Mohl bych požádat... na slovíčko..!“ obrátil se ale primář na Oldu.

„Prosím,“ kývl Olda. Rychle dopil kakao a zvedl se.

Primář Alexijev si ho odvedl do své pracovny.

„Posad'te se, prosím,“ pokynul mu na křeslo pro hosty. „A víte, že ještě nevím, jak se jmenujete? Nikdo vám neřekne jinak než Olda, příjmení jako byste ani neměl.“

„Říkejte mi také tak,“ poprosil ho Olda a zabořil se do křesla. „Příjmení se mi zdá moc oficiální, vždycky se přitom až otřesu.“

„Asi bych vám tykal jako zpočátku...“ začal primář a posadil se proti němu. „Kdybyste nám nepřinesl zlepšení výsledků o takových... nejméně pět set procent, jak to aspoň vypadá ve statistice. Statistika je ale věda ošidná a navíc neříká nic o tom, že to byly nejtěžší případy, které jsme tu měli. Takže to zlepšení bude ještě větší.“

„Děkuji za uznání,“ odvětil Olda. „Jistě nebude vadit, když sem budu docházet častěji než dosud.“

„Jak to myslíte?“ zpozorněl primář. „Nebudete chodit ob den?“

„Zkusil bych chodit denně, pokud nebudete proti,“ řekl Olda.

„Vás už to tak nevyčerpává jako dřív?“

„Ne,“ usmál se Olda. „Nebo ano, ale to je víceméně technická záležitost. Mám na vás víc času a tady bude pořád co dělat.“

„Poslyšte, pane Oldo,“ pokračoval primář. „Já jsem vás při vašem léčení, pokud se tomu tak dá říkat, pozoroval. Nic ve zlém, čistě ze zájmu. Musím přiznat, nedovedu si to vysvětlit. Můžete mi přiblížit, jak to děláte? Viděl jsem, jak se přitom objevuje jakési světlo, pacienti, pokud byli ochotní vyprávět, hovořili o vlně tepla. Vy sám i váš pes přitom nakrátko zběláte, zadýcháváte se, to by nasvědčovalo výdeji nějaké energie. Nebo se mýlím?“

„Nemýlíte se,“ řekl Olda. „Ta energie je skutečně poměrně málo známá.“

Rozhovor s Alexijevem se trochu podobal rozhovoru s třídni Hrdinovou, až na to, že Alexijev byl lékař a na slovo vzatý odborník, takže Olda mohl mluvit odborně bez obalu a opisů. Když se Olda na podporu svých tvrzení zprůhlednil, nemusel Alexijeva ani na nic upozorňovat. Alexijev ihned v Oldovi rozpoznal všechny neobvyklé orgány.

„Abych to tedy shrnul,“ řekl Alexijev na závěr. „Základem vašich schopností jsou na Zemi naprosto ojedinělé orgány, získané od mimozemských bytostí. To je škoda. Pak totiž nemůže být ani řeč o nějakém předávání zkušeností. Bez mimozemských orgánů to zkrátka nikdo jiný nedokáže.“

„Ano, máte pravdu,“ přikývl Olda. „Souhlasím s vámi. Bez idarchonu to prostě nejde. Zajímavé pro vás asi bude, že ten orgán idarchon umím vytvořit.“

„Jak - vytvořit?“ zarazil se lékař.

„Tak, jak to říkám,“ ujišťoval ho Olda. „Je to složitější, než si představujete, ale zkusím vám to vysvětlit. Nedávno jsem byl na návštěvě u jiných mimozemšťanů. Jsou to nejbližší sousedé Země a jejich vztahy k nám nejsou zrovna ideální, ale... naučili mě, co my neumíme: pěstovat sám na sobě implantáty a přenášet je na jiné lidi.“

„To bych asi také potřeboval blíž vysvětlit,“ zarazil Oldu primář.

„Není to těžké k pochopení,“ pokrčil rameny Olda. „Dokážu na sobě vypěstovat jakékoliv orgány, pokud je mám sám. Neexistující orgán se tím vytvořit nedá, zato jsou kompatibilní s každým příjemcem a zaručeně se ujmou. Potřebuje někdo umělé srdce? Vypěstuji mu na sobě nové. Není to sice tak jednoduché, jak to říkám, ale v podstatě je to možné. Kdybych nebyl takové mládě, už bych to zkusil, ale Aiwuy mě varovala, ať to zkouším, až mi bude aspoň dvacet let, ne dřív. Nejhorší je, že nemám nikoho, kdo by tu operaci zvládl, takže budu muset operovat sám sebe a toho se přece jen bojím. Mohl bych při tom taky zkolabovat a byl by další průšvih.“

„Kdo je to Aiwuy?“

„Taková obrovská chobotnice,“ pokrčil rameny Olda. „Všichni mimozemšťané přece nemusí vypadat jako my. Slyšel jsem, že lidský vzhled má mezi nimi asi setina.“

„Poslyš, jak ses vůbec dostal k mimozemšťanům?“ sklouzl primář opět do tykání, ani si to zřejmě sám neuvědomil.

„Také jedním darem andělů,“ řekl Olda. „Umím otvírat brány do cizích vesmírů a přecházet do nich. Vesmírů jsou tisíce a na mnoha jsou příhodné podmínky pro život, takže občas podnikám výpravy do neznámých světů. To bych vám asi neměl říkat, když to nemohu dokázat. Ačkoliv, dokázat bych to mohl, jenže můj poslední pokus skončil katastrofou, za kterou mám slíbenou dvojku z mravů a o další průšvih už nestojím.“

„Katastrofa? A dvojka z mravů?“ divil se lékař. „Vždyť tě znám jako pohodového kluka, co jsi musel provést?“

„Průšvih,“ ušklíbl se kysele Olda a vysvětlil mu, jak vykouřil školní jídelnu.

„Chtěl jsem se přihlásit na lékařskou fakultu, ale po tomhle mi to u nás na škole zatrhli,“ postěžoval si na nepochopení Olda.

„Na lékařskou fakultu?“ usmál se primář. „Na tu jsi ale vážně hodně mladý.“

„Možná,“ připustil Olda. „Možná mi to ani nebudete věřit, ale už teď ovládám, co se tam učí. Až na to, že neumím správně názvosloví. Anatomii znám možná stejně jako vy, jen to neumím správně pojmenovat. Zním jen mimozemské názvy.“

„Mimozemské názvy?“ podíval se na něho nedůvěřivě. „Mimozemšťané by ti mohli sdělit ledacos, ale učit tě anatomii nás pozemšťanů, to je snad trochu... nelogické. Odkud by ji sami znali?“

„Vy nesledujete zprávy, že?“ podíval se Olda na lékaře. „Měl byste vědět, že lidé ze Země žijí v paralelním vesmíru od Druhé světové války. Před porážkou tam uteklo pár tisíc hitlerovců, dokonce tam má být i Hitler osobně.“

(*viz román Čtvrtá říše)

„Vlastně vidíš, tohle mě nenapadlo,“ přiznal primář. „Pak to vypadá úplně jinak! Máš neznámé orgány od andělů, jiné od sousedních mimozemšťanů a po večerech s tím léčíš lidi. A kromě toho chodíš do školy...“

„Jo,“ řekl Olda. „Ale jen proto, že je to nařízeno zákonem. Pane primáři, vždyť já toho vím víc než celý učitelský sbor dohromady!“

„To snad ne!“ pozastavil se nad tím lékař. „Nemůžeš mít přece životní zkušenosti jako staří kantoři, to mi netvrd!“

„Nejde o životní zkušenosti,“ opáčil Olda. „Mechanické vědomosti podobné těm nabiflovaným z pozemských i mimozemských knih mám, divil byste se!“

„Můžeš mi něco z toho předvést?“

„Klidně,“ souhlasil Olda. „Půjčte mi papír a tužku!“

Když dostal žádané, začal kreslit. A pan primář se jen chytal za hlavu a neodvážil se ani pípnout, dokud Olda výkres nedokončil.

Na výkresu byl mírně zvětšený podélný řez lidským srdcem, ale tak podrobný, až se primáři údivem protáčely panenky. List vypadal jako vytržený z učebnice anatomie od největšího prestižního světového lékařského nakladatelství. Pokud to mohl posoudit, byla tu každá žilka, každý záhyb, všechno správně na svém místě.

„Chybí tam něco?“ podal list papíru Olda lékaři.

„Člověče,“ zalapal oslovený po dechu. „Takhle to namalovat! A z hlavy!“

„Jediné, co neznám, je české a latinské názvosloví,“ přiznal Olda. „Tohle je třeba **eulde**, tady to **dimte**, tohle velké **chufule**, tady **jíse**, nebo třeba **šóre**... tak tomu ale říkají hlavonožci. Zbývá mi naučit se to česky a možná i latinsky, ačkoliv bych se snad bez latiny obešel. Bude mi chybět znalost pozemských léků, ale mezi námi, mám prostředky natolik lepší, že bych léky nepotřeboval. A kdyby, došel bych si pro ně k hlavonožcům, mají je účinnější.“

„Človíčku!“ vydechl lékař. „Vždyť ty se nám chystáš převrátit lékařskou vědu vzhůru nohama!“

„Tak to přece není,“ zavrtěl hlavou Olda. „Jaképak vzhůru nohama? To co znáte, bude přece platit dál. Jen k tomu něco přibude.“

„No budiž. Ale to něco je hodně velký skok. Vezmi si pana Vaněčka. Popáleniny třetího stupně má skoro zahojené, my bychom to tak rychle rozhodně nedokázali, navíc se to obejde bez plastiky, kterou jsem už najisto plánoval. On měl navíc cukrovku, která beze stopy zmizela, spravil se mu šedý zákal, půjde domů zdravější než před úrazem! Pozval jsem si kolegu očaře, co Vaněčka doporučoval k operaci toho zákalu. Nejdřív mi prostě nevěřil, pak tvrdil něco o zázraku. A já se mu nedivím.“

„Bísíája, ta andělka, říkala, že domorodci na méně vyvinutých světech její léčení vždycky nazývají zázrak,“ souhlasil Olda. „Ono to opravdu funguje rychle. Tvrdila mi, že umí křísit i mrtvé, ale na to si přece jen netroufnu.“

„Ještě abys křísil mrtvé!“

„To umím jen napůl,“ řekl Olda. „Oživím každého, koho sám přimrazím. Vypadá to skoro jako smrt, ale nesmí se to přetáhnout, jinak to dopadne špatně.“

„Už jsi někoho přimrazil?“ podíval se na něho pátravě doktor.

„Nejdřív jednu ženskou, ale to bylo v sebeobraně, střílela na mě,“ řekl Olda bez ohledu na zděšení, které u primáře vyvolával. „Pak jsem to zkoušel na velociraptorech v Dinosaurii. To je svět dva vesmíry od nás, kde dinosauři ještě nevyhynuli. Funguje to perfektně. Uznávám, nemuseli to být praví velociraptoři, jen se jim hodně podobali. Ale až potkáte ještěra pět metrů vysokého, s tlamou plnou decimetrových zubů a chodícího po zadních, nejspíš mu taky budete říkat tyrannosaurus.“

„Tys tam takového potkal?“

„Párkrát,“ přikývl Olda. „Víte, proto tam nemohu nikoho brát. Kdo nedokáže létat, kdo kolem sebe neumí vytvořit ohnivou stěnu, kdo neumí přimrazit, ten by tam přežil déle než půl hodiny leda v těžkém tanku.“

„A ty tohle všechno umíš?“

„Umím,“ přikývl Olda. „Létat je asi nejjednodušší.“

Nadzvedl se, chvíli se vznášel dvacet centimetrů nad podlahou, pak opět přistál.

„Ostatní vám tady nepředvedu,“ omlouval se. „Nemám nejmenší důvod někoho

přimrazit a ohnivá stěna by vyrazila pojistky v celé budově. Postačí vám tohle?"

Natáhl k němu ruku rozevřenou dlaní nahoru. Nad dlaní mu syčel plamínek, podobný slabě puštěnému autogenu. Primář nejprve ucukl hlavou, ale rychle se uklidnil. Ten plamen byl zřejmě neškodný.

Plamen zhasl a Olda stáhl ruku.

„Člověče..." přemítal lékař, „kdybys tvrdil, že ses upsal d'áblu, věřil bych ti to."

„To nedělejte, pane primáři!" zvažněl okamžitě Olda. „S tím se nežertuje!"

„Chceš mi snad tvrdit, že existují i d'áblové?" podíval se na něho lékař pobaveně.

„Existují," přikývl až nepřírozeně vážně Olda. „A nedělejte si z nich legraci! Žili ve světě zvaném Gehenna na opačné straně Země než chobotnice. Gehenna znamená Peklo. Dnes už není vhodná k životu, ale d'áblové se zčásti přestěhovali k nám."

„Ty jsi nějakého viděl?"

„Viděl," řekl Olda vážně. „A viděl jsem ho vraždit, není to legrace! Mezi d'ábly a anděly je nepřátelství a já jsem se přátelil s anděly, proto o setkání s d'ábly nestojím."

„Co bys dělal, kdybys opravdového d'ábla potkal?" nadhodil lékař.

„Nemusel bych si ho ani všimnout, vypadají jako my," otrásl se Olda. „Ale dejme tomu, že bych ho poznal... pak bych mu urychleně uhnul s cesty. Proti d'áblům nemám nejmenší naději."

„A kdyby ti chtěl ublížit?"

„Nevím," řekl Olda. „Kdybych přežil první úder, bránil bych se, neprodal bych kůži lacino. Když vám řeknu, že holýma rukama zabiju tyrannosaura, není to plané vychloubání. I d'áblové jsou smrtelní, viděl jsem jednoho zemřít. Jeho protivníkem ale byla andělka, takže to byl vyrovnaný souboj. Já jsem jen člověk a iluze si nedělám."

„Poslyš, Oldo..." zbledl trochu Alexijev. „Tohle myslíš taky vážně?"

„Naprosto vážně," řekl chlapec. „A mám k vám velkou prosbu. Nikdy neříkejte do telefonu, co jsem vám o nich řekl. Nevíte, kdo to poslouchá."

„Myslíš, že naše policie..."

„Nemusí to být zrovna policie," řekl Olda.

„Takže... d'áblové...?"

„Nebo jejich sluhové," přikývl Olda. „Na jednoho pravého d'ábla připadá spousta lidí, kteří jim slouží. Poznal jsem některé i tady, v Čechách."

„Poslyš, na tak malého kluka to je nějak hodně zážitků, nemyslíš?"

„Na tak malého kluka mám opravdu moc zážitků," souhlasil Olda. „Hořela mi nad hlavou střecha chalupy, stříleli na mě, viděl jsem umírat pravého d'ábla..."

„Neuvěřitelné!" vrtěl hlavou primář. „Ale já ti to skoro věřím..."

„Věřte nebo nevěřte," řekl Olda. „Zapletl jsem se do takových problémů, že mě

dvojka z mravů může leda rozesmát, ale ne vyvést z míry. Vydržím jako ostatní i školu. Jen si nevydržím nechat všechno pro sebe. Všude je spousta lidí, co potřebují pomoc. Když mě vyhodí z jedné nemocnice, půjdu jinam.“

„Už tě někde vyhodili?“ podíval se na něho primář překvapeně.

„Samozřejmě,“ usmál se Olda. „Jednou dokonce tady. Pak mě sem pan Hlaváček přitáhl na návštěvu podruhé a protože je dospělý, nikdo ho nevyhazoval.“

„Kdo tě odsud vyhazoval?“ zamračil se primář.

„Ále... jeden mladý doktor, ani si ho nepamatuji,“ zalhal trochu Olda.

Aby ho zapomněl? To by musela jeho fotografická paměť pěkně selhat! Věděl od sestřiček i jeho jméno, ale nechtěl mu ubližovat. On to přece určitě myslel dobře.

„Poslyš, Oldo,“ zamyslel se primář. „Děláš nám revoluci ve zdravotnictví, ale to je jen dobře. Dary, které jsi dostal, jsou zázračné a souhlasím, že by byl zločin je nevyužít. Neumím ti zajistit změnu ve škole, ale mohl bych ti leccos zařídit v medicíně. Mám spoustu známých, kteří na mě dají. Můžeš získat přístup k vědomostem, do jiných oddělení a možná i do jiných nemocnic. Budeš moci provádět experimenty i na lidech, pevně věřím, že to bude k dobrému účelu. A jestli se ti časem podaří implantovat super orgány dalším lidem, mohl by to být větší převrat v medicíně než objev penicilínu.“

„Vy se mě jako konkurence nebojíte?“ podíval se na něho Olda.

„Proč jako konkurence?“ odvětil primář. „Přiznám se bez mučení, mám sobecký úmysl dát se ti do služeb, abych se co nejvíc naučil. Kdyby tvé léčení stálo a padalo jen s tvými novými orgány, ale kdybys je dokázal někomu implantovat, budu stát jako první ve frontě. Asi jsem idealista, ale vidím v tobě přínos pro vědu, ne konkurenci. Pomoc z mé strany bude trochu vypočítavá, ale nemusíš se toho bát, konečným výsledkem by měl být prospěch lidí.“

„To jste mě opravdu potěšil,“ usmál se Olda. „Měl bych ale jednu prosbu. To co jsem vám řekl o d'áblech, je čistá pravda, nic jsem si nevymýšlel. Proto bych si odpustil pompéznost a barnumskou reklamu. Rozšiřoval bych to jen mezi odborníky, dokud těch odborníků nebude tolik, aby jim nemohl nikdo uškodit.“

„Myslíš, že by někdo dokázal takový pokrok zastavit?“

„Mohl by,“ řekl Olda. „Přiznejte si to. Někomu stačí škrt péra a z nemocnice vás vyhodí bez ohledu na vaše zásluhy. Dokud o vědě rozhodují politické sekretariáty, mají i nad ní vládu d'áblové. Myslíte si snad, že jim věda neslouží? Největší světové vědecké špičky pracují pro armády a obávám se, že to znamená pro d'ábly. Můžeme se utěšovat, že d'áblové nejsou vševědoucí a tohle mohou přehlédnout, ale nesmíme je podceňovat.“

„To je sice dost nestravitelná informace, ale budu ti to věřit,“ řekl vážně primář.

„Věřte nebo nevěřte,“ odvětil Olda. „Ale bude lépe chovat se, jako by měla nastat ta úplně nejhorší možnost. Tomu se, tuším, říká princip **fail-safe**.“

„Vážně jsem od tebe tolik rozumu nečekal,“ usmál se primář. „Ale tím lépe, budu to respektovat.“

Podali si ruku na další spolupráci a Olda s Čertem odešli.

Olda měl tentokrát dobrý pocit, že našel přítele.

V dnešním světě je to ohromná výhra.

Nehoda

Nejvíce touženými dny se teď pro Oldu staly soboty a neděle.

Školními úkoly se příliš nezdržoval, měl je vždycky hotové už v pátek. S běžnou látkou byl rychle hotový a třídní nesplnila svůj slib, či spíš vyhrůžku, že mu bude dávat individuální učivo. V sobotu a neděli měl volno a pokud mu rodiče nevymysleli jinou náplň volného času, mohl dělat co chtěl. Olda toho využíval k návštěvám jiných světů. Čert byl všude s ním, byl jeho strážce a dával pozor, aby je něco nepřekvapilo.

Dinosaurie byla teď jejich nejoblíbenějším cílem. Nebyla daleko, znali ji, ale přitom jim občas dokázala připravit všelijaká překvapení.

Například hmyz.

Z druhohor se na Zemi zachovala spousta fosílií, ale většinou jsou to pozůstatky kosterní nebo vápenné skořápky. Na hmyz se mnoho památek nezachovalo. Hmyz byl přitom na Dinosaurii velice bohatý, ale občas nebezpečný a bylo lépe držet si jeho větší představitele dál od těla. Naštěstí na to většinou stačilo přimrazení.

Ale i bez hmyzu tam bylo dost k obdivování. Například srstnatí dinosauři, kterých Olda rozeznával desítky druhů, nebo malí létající dinosauři velikosti holubů. Největší obdiv ale pořád sklízeli velicí pancéřovaní dinosauři.

Neznamenalo to ale, že by zanevřeli na jiné světy.

Na jeden z nich, Olda si jej pro sebe nazýval **Zahrádka**, se mohli dostat dokonce dvěma způsoby. Buď postupně přes svět hlavonožců, Dinosaurii a jeden další svět, nebo zkratkou, když se před vytvořením brány zaměřili na měsíc. Přes měsíc to nebylo tak jednoduché, ale když Čert Oldu učil zacházet se slýribem, předváděl mu to a Olda to pak vystihl také. Nejlépe jim to šlo za úplňku, ale úplněk nebyl nutnou podmínkou.

Zahrádka vypadala velice přívětivě. Byli tam živočichové podobní pozemským, což se projevilo i na jménech, která jim Olda dával: krávy, psi, lišky, krtci, myši. Rostla tam dlouhá zelená tráva, na které se zvířata popásala. Zvláštností bylo, že se ten svět proti Zemi neotáčel, jako jiné. Všechny paralelní Země měly stejně dlouhý rok; to bylo železné pravidlo, ale různé světy se obvykle otáčely rozdílnou rychlostí, takže se tam naši cestovatelé při každé návštěvě objevili jinde. Někdy to bylo nepříjemné, neboť na místě, kde byly ještě včera hory, byl náhle oceán. Nevadilo jim to, když tím světem jen prolétali, ale rozbouřený oceán nebyl ani příjemný, ani bezpečný.

Zahrádka, přístupná přes měsíc, ale nastavovala Zemi stále stejnou tvář, nepříliš zvlněnou rovinatou pláň s řídkými lesíky. V dálce se bělal vrchol osamělé hory, nejspíš bývalé sopky, někde v místech, kde by na naší Zemi byly Litoměřice. Z dálky se ta hora tvarem podobala ležící lišce, nahoře na liščí hlavě měla plošinku, rovnou jako stůl. Olda tam jednoho krásného slunečného dne s Čertem do ztvrdlé

hlíny zarazil stanovou tyčku s připevněnou českou vlajkou. Bylo to normální klukovské furiantství. Spíš sám sobě než jiným tím ukazoval: heč, já jsem tu byl první!

Nenapadlo ho, kolika lidem může ta plátěná vlaječka jednou zamotat hlavu...?

V **Zahrádce** byl příjemný klid a Olda se rozhodl založit si tu skutečnou zahrádku, kam by zasadil rostliny ze světa chobotnic. Měly proti pozemským zajímavé vlastnosti a rozhodně stály za pár pokusů. Vlastně si ten svět pojmenoval Zahrádka až podle toho svého rozhodnutí.

Nenapadlo ho, že sem doveze rostliny, které sem původně nepatřily?

S tím si hlavu nelámal. Věděl, že se rostliny spontánně nerozmnoží tak rychle, aby se mu pokus vymkl z rukou. Zprvu se obával, že mu zahrádku vyplení zdejší býložravci, ale ti o ně nejevili zájem, trávy bylo kolem dost. Obešel se tedy bez plotu či ohrady.

Ačkoliv byl Olda městský kluk, jeho zahrádka rostla rychleji než ta u kapličky, o kterou se staraly vesnické děti. Zásahu na tom asi mělo teplé a hlavně vlhčí podnebí, nesrovnatelné s pozemským suchopárem. Blahodárný vliv mělo i pár dávek vesmírné energie, které jim věnoval. Vesmírná energie způsobila prudký vzrůst i okolní trávy. Ta teď v okruhu deseti metrů kolem zahrádky dosáhla až dvoumetrové výšky.

Olda si sem plánoval pozvat rodiče, až to tu trochu vzroste.

Co a proč tady vlastně Olda pěstoval?

Všechny rostliny pocházely ze Země chobotnic. V rozích zahrádky se brzy začaly zvedat i křehké koruny stromů. Ne obry velikány, pěstované chobotnicemi, pod jejichž korunami by se schovala i Eiffelova věž, ale nižší stromy, bližší lidským měřítkům. Mezi nimi se zelenaly keříčky s podivně kropenatými listy. Brzy na nich budou hranaté fialové plody, obsahující pod tvrdou slupkou měkké nažloutlé máslo.

Rostliny dostal od chobotnic s tím, že je beztak vymyslely speciálně pro lidi.

„Máslo užívané v malých dávkách vám lidem prodlužuje život,“ řekla mu Aiwuy, když mu ta drobná žlutá semínka dávala. „Jsou vám geneticky přizpůsobené. Destilací se uvolní účinný lék. Kdysi jsme je vyvinuli jako dárek pro vaše krajany, než porušili své sliby a začali nás zabíjet.“

„O Hitlerovi se ve škole učíme jako o největším zloduchovi lidstva. Měli jste asi smůlu na největší darebáky, co kdy u nás žili,“ omlouval Olda aspoň zbytek lidstva.

„On už tady dlouho vládnout nebude,“ slibovala mu Aiwuy temně.

„Bylo by načase,“ souhlasil s ní Olda.

„Skupina lidí, přivedená k nám tvým krajanem, dnes dobyla další německé město. Němce odvázejí k vám.“

„To asi zařizují Američané,“ přiznal Olda. „Mají prý u vás dvě letadlové lodi. My Češi o tom ale skoro nic nevíme, všechno je příliš tajné.“

Olda neměl čas pečlivě sledovat noviny ani televizi a zprávy ze Spojených států

byly kusé. Aiwuy sledovala bitvy odehrávající se na jejím světě pozorněji. Olda zatím s věrným Čertem pronikali dál do hlubin paralelních vesmírů.

Následující svět za Zahrádkou byl ale mimořádně nepříjemný.

Měl příliš málo pevné země a příliš mnoho oceánu, zmítaného častými bouřemi. A navíc ani to málo pevné země nebylo pevné. Když se Olda po dvacetikilometrovém letu a hledání konečně postavil na skalnatou půdu jednoho ostrova, jasně ucítil neustálé otřesy. Čert po přistání urychleně vzletěl s poznámkou, že se mu to vůbec nelíbí a měl pravdu. Ostrov se Oldovi pod nohama třásl víc a víc, až se znenadání propadl do moře a také Olda se na poslední chvíli zachránil startem do vzduchu. Během dvou až tří minut moře ostrov pohltilo a na jeho místě zůstal jen řvoucí oceán.

Olda raději poslechl Čerta, aby šli jinam. Tento svět byl nepříjemný, jiné budou lepší. Neriskoval ani výzkum nejbližšího sousedního světa Země, Pekla. Ze Zahrádky naštěstí vedlo spojů více a jedním měsíčním se spolu dostali tam, kde podle Čerta nikdy nebyla ani Bísíája, ani Čert se svým andělským Přítelem.

Znamenalo to ale, že musí dbát větší opatrnosti. Jak to říkala Bísíája? V některých světech jsou agresivní bakterie, tam se může člověk během chvílky změnit v hromádku hnijícího rosolu. Naštěstí to platilo především o podmínkách venušských světů. Zemské a lunární světy byly v pohodě, až na svět za Zahrádkou, plný zemětřesení a Gehennu, kde zase vládla nebezpečná radiace. Jenže i ta byla umělá.

Po světě chobotnic a dalších šesti neobydlených světech nakonec narazili na svět, kde už tak pusto nebylo.

Jedna z výhod paralelních vesmírů byla, že se mimo stejné délky roku mohli spolehnout na stejné denní období. Ačkoliv se jednotlivé světy otáčely různou rychlostí, kam se vypravili ráno, tam také právě začínal den. Vzhledem ke stejnému postavení paralelních Zemí ke svým Sluncím to bylo naprosto nutné.

Na dalším světě se vynořili večer a Olda od první chvíle věděl, že ten svět bude jiný než ostatní. Vystoupili totiž z brány na břehu jezera a naproti přes vodu leželo jasně osvětlené - město.

Jezero jim ale zabránilo vypravit se tam ihned a Olda rozumně usoudil, že večer není k návštěvě cizího světa vhodný. Vrátili se proto domů a návštěvu odložili na ráno. Olda přitom s úsměvem ignoroval Čertovo tvrzení, že to tam není vůbec, ale vůbec zajímavé, když tam nejsou psi. Dojmy podivného města mu dlouho nedovolily usnout. Nepochyboval, že je obydlené rozumnými bytostmi. Chobotnice byly rozumné, ale nestavěly si města. Byli u nich na návštěvě v jedné pochmurné jeskyni nazývané Aomuniak, ale nebudila v nich velké nadšení. To nebylo město podle jejich gusta. Když Bísíája nazvala pozemské domy jeskyněmi, Olda se málem urazil. Jak by ale nazvala Aomuniak? To byl teprve podzemní jeskynní komplex!

Tohle ale město bylo, o tom Olda nepochyboval. Bylo osvětlené snad milionem světélek, míhaly se tam jakési vozy, na dálku byly vidět lidem podobné postavičky. Olda jen litoval, že s sebou nemá dalekohled, aby si je lépe prohlédl. Bísíája mu oči zlepšila natolik, že viděl i bez brýlí jako ostříž, ale tohle bylo dál než na deset kilometrů, vzduch se chvěl horkem a to bylo přece jen příliš. Utěšoval se tím, že ráno bude neděle a bude se moci novému světu naplno věnovat po celý den.

Čert sice brblal, že tam fenky nebudou, protože by je vycítil i přes jezero, ale také se trochu těšil. Zejména na prémii v podobě jitrnice, kterou mu Olda velkoryse slíbil.

Nakonec ráno Oldu vzbudil, jen aby nezaspali.

Cesta do paralelních vesmírů netrvala dlouho. Mohli by ji klidně začínat přímo v pokoji, ale Olda s Čertem raději odcházeli do lesoparku. V případě výskytu překážky by se tam mohli o pár metrů posunout a navíc to vypadalo jako normální venčení, takže Oldovi rodiče neměli často ani tušení, kde se Olda toulá.

Měsíční cesta vyžadovala, aby se zaměřili na měsíc. To bylo snadné, když byl vidět, ale horší, když byl pod obzorem. Dalo se to ale zvládnout i v takovém případě, ačkoliv tady měl se svými lepšími instinkty jistou výhodu Čert.

Na Zahrádku se dostali v pohodě. Vynořili se poblíž Oldovy zahrádky a Olda ji očima v rychlosti zkontroloval. Všechno se zdálo v pohodě, takže použili další měsíční spoj, aby se dostali na podivný pouštní svět.

Všude kolem nich byl teď jen písek a písek, nikde jediná stopa života, ani kdyby to měla být hromádka kostí. Taková místa se najdou i u nás na Zemi uprostřed Sahary, nebo v jiné poušti. Snad by stačilo odletět několik set kilometrů stranou a našli by úplně jinou tvář tohoto světa, přelet přes sto kilometrů nebyl nemožný, ale mohl by ztížit návrat, proto se Olda držel osvědčené zásady nikdy se nepouštět bez vážného důvodu daleko a Čert s ním vřele souhlasil. Olda bral jeho názor vážně hlavně u instinktem tušených nebezpečí, kdy mělo včasné varování cenu zlata.

Teď se tu ale zastavili jen na okamžik, aby uzavřeli bránu zpět a otevřeli si další.

Olda jednou otevřel dvě brány najednou. Čert mu totiž opakovaně nadhazoval, že jeho andělský Přítel tak překonával některé zvláště nebezpečné radioaktivní a jedovaté světy. Šlo to i Oldovi, ale bylo to náročné. Druhá brána vyčerpávala podstatně víc než první, byla horší než neviditelnost. Olda tvrdil, že se to dá použít pouze výjimečně a že se raději bez toho obejdou, dokud to nebude nutné. Objevil ale, jak se dá otevírání bran a jejich řízení synchronizovat s Čertem, kdy Čert bránu otevřel, ale řídil ji Olda spolu se svou. Teď to ale naštěstí nepotřebovali. Vynořili se u jezera, ale přes noc se jim světy potočily, takže město leželo ještě o dalších deset kilometrů dál. Navíc zůstávalo za jezerem, ale to se oba rozhodli přeletět. Jezero bylo podlouhlé. Ačkoliv z jednoho břehu na druhý bylo podle Oldy co by kamenem dohodil, jeho konce byly daleko.

„Mám podezření, že to jezero je vlastně řeka,“ řekl Olda.

„Voda ale stojí,“ namítal Čert. „Kdyby to byla řeka, tekla by, i kdyby jen pomalu a líně. Můžeme se vznést hodně vysoko a hned to budeme vidět.“

„Je to nutné?“ namítl Olda. „Při prvním průzkumu bych se raději držel při zemi.“

„Tak poletíme tamhle naproti k tomu lesíku,“ zkusil to Čert.

Totéž napadlo i Oldu, takže nebyl proti. Psík bral každý svůj přijatý návrh jako vítězství a Olda mu tu radost nebral. Lesík pro oba představoval záchytný bod, takže se vznesli nízko nad stojaté vody jezera a zakrátko přistáli u lesíka.

„Je to tu nějak suché,“ začichal Čert. „To je divné, voda je nedaleko.“

„To najdeš na Zemi často,“ ujistil ho Olda.

„Tady to koryto vypadá jako silnice,“ ukazoval Čert Oldovi packou.

Dlouhý, plochý pás ze smaragdově zelené hmoty s okraji zdviženými vzhůru se silnici opravdu podobal. Koryto na vodu to asi nebylo. Jednak tu netekla, navíc pás sledoval nerovnosti terénu, ačkoliv se Oldovi zdálo, jako by někdo terén trochu upravil - tady bylo cosi jako násep, jinde byla proražená úžlabina. Pás byl ale úplně pustý.

„Po silnici by snad něco jezdilo,“ pokrčil rameny Olda.

„Ne vždycky,“ opáčil Čert ostražitě. „Ale kdyby něco přece jen přijelo, mohlo by nás to přejet!“

„Vyhne se tomu,“ namítal Olda. „Tady bychom to viděli zdaleka.“

Vzali to terénem na dohled od smaragdového pásu. Pěšky kráčeli v pohodě, Čert si všechno zvědavě očichával a i když tvrdil, že tu není nic zajímavého, zejména žádné fenky, pořád se zastavoval. Musel pak Oldu dobíhat, Olda totiž krácel pořád stejným krokem jako stroj. Nešel příliš rychle, ale ani se necoural.

K městu by mohli doletět rychleji, ale teď bylo důležitější Čertovo očichávání. Nebylo tak bezúčelné, při pěší cestě mohl objevit ledacos zajímavého. Olda se mezitím pečlivě rozhlížel v očekávání místních bytostí. Nejvýhodnější by bylo najít ojedinelou bytost, nebo aspoň menší skupinku počtem tak do pěti, než se nechat ve městě obklopit davem, se kterým bude těžší domluva. Kromě toho Čert Oldovi vyprávěl, jak Bísíája při svém cestování párkrát narazila na barbary, kteří po ní stříleli. V takovém případě by bylo lepší mít je pěkně před očima než kolem sebe.

Vyšli na nevysoký vršek a zastavili se, aby se rozhlédli.

Stranou bylo několik nevelkých háječků, vždycky to bylo pár stromů, taková malá oáza zeleně uprostřed suché žluti okolní krajiny.

Druhý háječek zleva se od ostatních odlišoval. Byl ještě pár kilometrů před nimi, ale Olda měl dojem, že pod několika stromy stojí cosi umělého. Buď domy nebo nějaká vozidla, případně i něco jiného, co na tu dálku nemohl rozeznat. Zalitoval, že ho ještě nenapadlo koupit si pořádný dalekohled. Co je to za cestovatele bez dalekohledu?

S Čertem se vzácně shodl na názoru, že půjdou tak, aby k tomu přišli od jiného

blízkého lesíku. Přímým směrem by byli celou cestu místním lidem na očích. Pokud se jim tak ovšem dalo říkat. Změnili proto raději směr.

Začalo to být napínavé. Co je to za bytosti? Jak se asi budou tvářit, až se u nich nečekaně objeví návštěva z cizího světa? Přijmou je přívětivě nebo nepřátelsky? Olda i Čert byli odhodláni v druhém případě opustit jejich svět a nepřekážet jim, ale co když se budou chovat přátelsky? Domluví se s nimi telepatii? Bísíáji telepatie k porozumění s lidmi nestačila, zato s chobotnicemi se její pomocí domluvili perfektně.

Lesík s těmi tajemnými věcmi se blížil. Prošli mezitím dvěma jinými, prázdnými lesíky, kde se nic nepohnulo. Stromy měly divně zkroucené listy, jako bublinková folie, ale na tom by ještě nebylo nic neobvyklého.

„Ted' nás tak vidět spolužáci!“ napadlo Oldu.

„Hmm...“ odvětil Čert. „Kdyby se tu někde schovávala aspoň jedna fenka... Nemusela by být ani černá, i když - černá by byla nejlepší...“

„Ty taky na nic jiného nemyslíš,“ zaškaredil se na zasněného psíka Olda.

„Zato ty si vlastních samiček ani nevšímáš,“ odfrkl si Čert. „Jsi vůbec normální?“

„Jsem, protože jsem pořád ještě... štěně,“ řekl Olda. „Když jsi byl štěně ty...“

„No jo, to je už hroozně dávno,“ zívá psík.

„Tak jdeme!“ utál to Olda.

„Copak nejdeme?“ obrátil se na něho uraženě Čert. „Já přece jdu nejméně dvakrát delší cestu než ty!“

„Protože pořád odbíháš,“ řekl Olda. „To nejzajímavější je přitom před námi.“

„Nejzajímavější, nejzajímavější,“ brblal Čert. „Možná pro tebe. Věci kolem nás tě vůbec nezajímají.“

„Naštěstí nemám tvůj všetečný nos,“ podotkl Olda.

„No bodejt!“ opáčil Čert. „V tom bych s tebou neměnil! Vždyť ani nevíš, co je ve světě zajímavého!“

Pravda, nemuseli se shodnout ve všem.

Poslední úsek cesty mezi dvěma lesíky prošli pomaleji. Byli přece na cizí planetě, byť dvojníku Země. A čím byli blíží, tím více zvolňovali.

„Poslyš,“ ňafal psík. „Ted' foukl na okamžik vítr k nám, ale zdá se, že tam nikdo není a že je to tam opuštěné. A jestli tam něco je, smrdí to dost nepříjemně.“

„Tak počkej,“ opáčil Olda. „Tomu nerozumím, nějak se v tom neorientuji. Je tam něco, nebo není? A kdyby tam nic nebylo, co ti tam může nepříjemně smrdět?“

„Já tomu moc nerozumím,“ přiznal Čert. „Nepříjemně snad může smrdět cokoliv, kanystrem od benzínu počínaje. A když někde najdeš jen prázdný kanystr od benzínu, nebude ti to tam taky připadat opuštěné?“

„Dobře, máš asi pravdu,“ řekl Olda. „Tak jdeme.“

Pokračovali tedy k lesíku.

Zblízka bylo vidět několik velkých předmětů podobných želvímu krunýři.

„Hele, nejsou tam nakonec skutečné želvy?“ napadlo Oldu.

„To by byly větší než stegosaurus,“ zhodnotil je Čert, velice pyšný na své znalosti z Dinosaurie, ačkoliv jména dával tamním potvorám Olda a ne vždy odpovídala přesně svým pozemským vzorům.

To už zase pokračovali plným tempem. Želví krunýře to zřejmě nebyly, byly to úplně prázdné skořepiny, připomínající obří keramické hrnce. Možná tak i vznikly.

„Tedy, má to díry skoro jako okna a dveře,“ hodnotil je Olda. „Z dálky to vypadá jako domy. Zajímalo by mě, k čemu to opravdu je?“

„To se ptáš mě?“ odfrkl si Čert. „Když tomu sám nerozumíš?“

„To byla řečnická otázka,“ usadil ho Olda. „Na takové otázky nečekáš odpověď, protože je buď nikdo nezná, nebo je naopak znají všichni a otázka je tedy zbytečná.“

„Má nějaký smysl dávat zbytečné otázky?“ řekl Čert.

„Někdy je to dobré,“ opáčil Olda. „Asi to smysl má, když už se tomu tak říká.“

„Nechci moc kritizovat, ale...“ zavrčel Čert.

„Co ale?“ podíval se na něho přísně Olda.

„Nic,“ štěkl Čert. „To byla řečnická odpověď.“

Okukovali tmavohnědou keramiku, ale odpovědi na Oldovu řečnickou otázku se nedočkali. Ano, vypadalo to jako domy. Ale to bylo asi tak všechno. Uvnitř nebylo nic než navátý, nebo možná také naplavený ztvrdlý prach. Okna i dveře byly jen prolomené otvory, nebyly ani pravoúhlé, většina měla zhruba eliptický tvar s delší svislou osou. Olda jim v duchu říkal dveře, pokud byly od země, zatímco okna až dolů nedosahovala. Byly tu ovšem těsně u země i malé otvory, vhodné ještě tak jako vchody pro kočky.

„Mohli bychom se tu schovat před deštěm,“ mínil Olda. „Ve střeše díry nejsou.“

„Možná,“ souhlasil váhavě Čert. „Kdyby tu za poslední půlrok vůbec kdy přšlo. Je tu všude děsné sucho do hloubky.“

„Poslyš,“ napadlo Oldu, „Co ti tu vlastně tak smrdělo?“

„Já nevím,“ znejistěl Čert. „Teď už tu ta vůně není.“

„To je divné, ne?“

„Je,“ potvrdil Čert. „Ale to mě nevzrušuje. Vítr se může točit všelijak.“

Vyšli z lesíka a pokračovali k městu. Opět trochu zvolnili. Upřímně řečeno, do nejistoty se jim moc nechtělo, ale zvědavost převážila nad opatrností.

„Poslyš, kde jsou ti...?“ zavětril najednou Čert, když se slabý vítr náhodně otočil a na okamžik foukal přímo proti nim.

„Co je?“ zarazil se Olda.

„Von tam - nikdo není..!“ vyštěkl Čert.

„Jak - nikdo není?“

„To město...“ pohodil hlavou Čert. „Je prázdný! Jako ten dům za námi.“

„Neříkej!“ vyhrkl Olda.

Bez dalšího domlouvání se oba rozběhli. Čert byl po zemi rychlejší, ale Olda se vznesl do výšky a rychle běžícího psíka předletěl. Ten to ovšem pochopil, odrazil se a brzy Oldu ve vzduchu dohonil.

Město se jim řítilo vstříc. Ale Olda zděšeně zíral na prázdné skořepiny domů, kde nebylo nic než prach. Všude byly stejné tmavohnědé skořepiny s eliptickými otvory, ale nikde nic, co by připomínalo bytosti, které by tu měly žít.

„Včera večer tu přece bylo docela rušno,“ tvrdil Olda.

„Taky se mi to tak zdálo,“ přizvukoval mu Čert. „Teď tu ale nikdo není!“

„Kde jsou všichni?“ uvažoval Olda.

„Nech si ty řečnické otázky,“ zavrčel Čert. „Prostě tu nejsou, to snad vidíš. Spíš by mě zajímalo, kam tak najednou přes noc zmizeli.“

„To je taky řečnická otázka,“ upozornil ho Olda. „Jestli ode mě čekáš odpověď, musím tě ujistit, že ji taky neznám.“

„Co budeme dělat?“ obrátil se na něho nerozhodně Čert a namířil si to dolů.

„Měli jsme se tu zastavit včera, to tu bylo živo,“ uvažoval Olda a raději přistál až pár metrů od prvních domů. „Jenže to je těžké. Sami na takový výzkum nestačíme.“

„Tak budeme dělat výzkum jen tam, kde stačíme,“ navrhoval Čert.

„Všechny světy nebudou tak poklidné jako Zahrádka,“ namítal Olda.

„No a?“ opáčil Čert. „Kdyby tady byly obrovské elektrické kočky, taky bychom nic kloudného neobjevili. Co nám ale brání ošklivé světy přeskočit?“

„Vlastně máš pravdu,“ řekl Olda. „Můžeme některé přeskočit. Jenže pak pro nás zůstanou trvalou záhadou.“

„No a?“ opakoval Čert.

Opatrně došli až k prvním domům, ale když do nich nahlédli, bylo uvnitř stejně prázdné jako v lesíku. Nikde nic. Olda si představil pozemská města, ze kterých by náhle zmizeli lidé. Jak by asi vypadala? Domy by prázdné nebyly, všude by se válelo nějaké harampádí. Ale tady? Vůbec nic. Jen prach. Navátý prach, ztvrdlý časem. Žádná známka toho, že by tu ještě včera bylo živo.

Chvíli bloudili tím přízračným městem, ale nikde nic neobjevili.

„Poslyš, každé město snad musí mít nějaké podzemí,“ napadlo Oldu. „Naše města mají sklepy, kanalizaci, podzemní chodby...“

„Ano,“ souhlasil Čert. „A taky poklopy a mříže, kudy by ses tam dostal, kdybys o to stál. Ale jednak není o co stát, jednak bývají zamčené.“

„Ano, ale tady nic takového není.“ pátral Olda nejprve uvnitř jednoho domu, pak v jeho nejbližším okolí.

„Bud' kanalizaci nepotřebují a tedy ji nemají, nebo ji mají schovanou,“ usuzoval psík. „Musím ti říci, že podle čichu ji spíš nemají. Na Zemi to z kanálů jinak táhne!“

„To je divné,“ řekl Olda, ale jen aby nemlčel. Mlčet v tak přízračném místě bylo ještě horší než mlátit prázdnou slámu. Všechno kolem bylo tak podivné, že jim to bralo dech, ale vysvětlení nikde.

„Kdybychom tady oba včera neviděli...“ pokračoval Čert.

„Co jsme vlastně viděli?“ opáčil Olda. „Viděli jsme město plné života, ale teď je docela mrtvé. Co se tu mohlo stát, proč se to tak najednou změnilo?“

„Řečnická otázka!“ odfrkl si Čert.

„Lepší nemám,“ odsekl Olda. „Horší je, že ji nejspíš nerozlouskneme. Jsme tady platní jako myšinec v obilí. Chtělo by to delší pobyt, který si nemůžeme dovolit, když jsme na to jen dva. Navrhují to tady skončit.“

„Výjimečně mi mluvíš od srdce,“ použil Čert metaforu, až si vysloužil udivený Oldův pohled. Kde k tomu to psisko přišlo? Vlastně, ten pes to řekl telepaticky, takže ta metafora nejspíš pochází od andělů. Zajímavé, myslel jsem, že to je náš, lidský vynález.

„To se dost pleteš,“ pomyslel si nahlas Čert. „Nevěřil bys, co všechno máte od Ogdurů. I když je docela dobře možné, že jen nepřímo.“

„Jak - nepřímo?“ zarazil se Olda.

„Zprostředkovaně přes jiné,“ odvětil pes. „Například přes d'ábly...“

„Jak to víš?“

„Od Přítele,“ odvětil Čert. „Když jsme létali po světech, měl na mě víc času než ty. A bylo to s ním hrrozně zajímavé.“

„No dobře,“ spolkl Olda jemnou výtku. „Mohl bys mi něco z toho občas sdělit.“

„Klidně,“ uvolil se pes. „Náhodou si toho hodně pamatuji. Ale tady bych to raději vzdal a myslím si, že máš podobný názor. Vrátime se, nebo půjdeme dál?“

„Na návrat domů je brzy,“ opáčil Olda. „Vezmeme to aspoň o jeden svět dál.“

„Jo,“ štěkl souhlasně psík.

Otevřeli si bránu dál, ale byla tam tak hustá spleť zelených lián, že ji zavřeli, aby si stranou otevřeli jinou. Olda mínil, že by se do tak hustého pralesa nepropasírovali. Ani světlo tu nebylo, prakticky tu byla tma, osvětlovalo ji jen to, co prošlo od nich.

Otevřeli tedy bránu o dvacet metrů dál, ale tam byl stejný obraz. Brána se otevřela v tak husté houštině, že přitom spoustu lián zpřetrhala. Liány zde byly tak propletené, že se nedaly vůbec rukama rozhrnout.

„Takhle to nejde,“ rozhodl Olda. „Vezmeme to vzduchem.“

„Co když se ani pak dolů nedostaneme?“ štěkl psík. „Jak mám čenichat, když se budu vznášet?“

„Čenichat nemusíš,“ ujistil ho Olda. „Nestopujeme Bísíáju, jsme na výzkumné výpravě. Až se dostaneme dolů, však si to očicháš.“

Vznesli se tedy asi dvě stě metrů nad zem a pokusili se otevřít bránu ve výšce. Na druhé straně byla ale stejně hustá džungle jako předtím.

„To je divné,“ uvažoval Čert. „Přítel mě ujišťoval, že brána vesmíry nivelizuje do výšky, takže je v obou v okamžiku otevření úroveň země stejně vysoko. Proto

nemůže být současně otevřeno víc bran než jedna.“

„To může platit i tady,“ odvětil Olda. „Znamenalo by to, že tady sahá vegetace až dvě stě metrů nad terén a je tu pořád stejně hustá. Musíme ještě výš!“

Uzavřeli tedy bránu, vznesli se kilometr nad město a podnikli další pokus.

„To už není samo sebou,“ zavrčel Olda, když za bránou našli stejnou houštinu.

Vznesli se do výšky alespoň čtyř kilometrů. Byl tu o poznání řidší vzduch, což jim nevadilo, ale výška to byla značná. Otevřeli bránu a konečně byl za ní volný prostor.

„Podívej se!“ upozornil Oldu Čert.

Když se dívali skrz bránu, bylo to jasně vidět. Na jejich straně se hluboko dole krčilo podivné keramické město, na druhé straně byl terén podstatně výš.

„Člověče psí, ta vegetace má tloušťku přinejmenším dva tři kilometry!“ odhadl ji Olda. „To je ale spleť! Tam musí být strašné množství hmoty!“

„Nevím, kolik je tam hmoty,“ souhlasil Čert. „Nejspíš hodně, ale mě víc zajímá, jak se skrz tu houštinu dostaneme dolů?“

Opatrně proletěli bránou, Olda ji zavřel a pak se pomalu snášeli k zelenému moři.

„Zkusíme na tom přistát,“ řekl zaraženě Olda. „Nevidím v tom jedinou skulinku, kudy bychom se dostali níž.“

Snesli se zvolna až těsně nad vegetaci. Shora to působilo dojmem korun stromů, ale tak hustých, že mezi nimi nebylo místo, kudy by dohlédli dolů. Zblízka bylo vidět, jak z té jednolité masy vyčnívají zelené větve. Neměly listy ani jehličí, byly jako zabalené do lehkých zelených závoje, takových nadýchaných zelených pavučin. Byly ale tak husté, že skrz ně nebylo vidět ani na dva metry.

„Tedy, teprve tomuhle se dá říkat prales,“ řekl Olda uznale.

Lesy ve světě chobotnic tvořily obrovské stromy, jejich kmeny měly dole průměr až deseti metrů a koruny se vypínaly do výše tří set metrů. Shora také vypadaly jako koberec, ale takhle husté přece jen nebyly. Dole při zemi nerostlo téměř nic a bylo tam volněji. Chobotnice si ale les upravovaly. Udržovaly mezi stromy pravidelné odstupy a za padlé okamžitě vysazovaly jiné, tam se nedalo mluvit o pralesech.

Tohle ovšem byla džungle!

Snesli se až dolů a Olda se pokusil přistát na nějaké silnější větvi.

Větev mu ale znenadání uhnula, takže ji nezachytil a vletěl do houští pod ní. Ihned ho obklopil žlutý oblak. Olda se raději vznesl vzhůru, ale začal kýchat jako o závod.

„Co to máš kolem sebe?“ zajímal se Čert.

„Nějaký prášek!“ kýchal Olda. „Řekl bych, že je to pyl, ale nejsem si tím jistý.“

„Počkej, já to očichám,“ nabídl se psík a snesl se níž.

Ačkoliv Čert neměl vůbec úmysl přistát, vyletěl žlutý obláček i proti němu. Čert se mu chtěl obezřetně vyhnout, ale obláček změnil směr k němu, jako kdyby byl

psík magnetický. Rázem ho žlutý prášek obsypal jako Oldu.

„Tfůůj!“ začal psík kašlat. „To je ale smrduté!“

Prudce vzletěl aspoň o dvacet metrů výš, ale obláček se ho držel.

„Leť rychleji, ať to z tebe vyvane!“ radil mu Olda v domnění, že se prášku zbaví.

Rozletěli se tedy rychleji, až za sebou zanechávali žlutý pruh podivného pylu. Vítr to odfukoval, ale jen pomalu. Najednou se Čert podíval na Oldu.

A všude kolem se vznášel žlutý pyl...

„Oldo, taky vypadám tak divně jako ty? No jo! Taky!“

Olda se podíval na psa a málem vyprskl smíchy, kdyby ho včas nenapadlo, že se ho to týká ve stejné míře.

Pes byl totiž holý. Neměl na sobě jediný chlup. Vypadalo to směšně, ale nebylo to asi nic příjemného, protože se třásl zimou.

Přesně totéž se ale stalo Oldovi. Jediným pohybem ruky zjistil, že má hlavu holou jako koleno. Zmizely mu nejen vlasy, ale i obočí a řasy na očních víčkách.

„Hrome, chovalo se to jako nějaká kyselina,“ vrčel Čert.

„Kyselina ne,“ namítal Olda. „Ta by páčila do očí.“

„Co to tedy je?“ vyjekl psík.

„Nevím,“ pokrčil rameny Olda.

„Hele, Oldo, vrátíme se!“ navrhl Čert. „Je mi ddděsná zzzzima!“

Vznášeli se pořád ve výšce nejméně tří kilometrů nad terénem, ačkoliv byli sotva sto metrů nad podivnou zelenou vegetací. Olda usilovně přemýšlel, co to bylo za prášek a proč se tak projevoval. Neuvěřitelně rychle na obou rozpustil všechny chlupy a vlasy, ale kyselina to nebyla, ta by se nezastavila a poleptala by jim rychle i kůži.

„Nejen chlupy,“ doplnil ho Čert a prohlížel si za letu své přední packy. „Sežralo mi to i drápy!“

Olda mrkl na své ruce.

„Jo, už to taky vidím,“ broukl ke psíkovi. „I nehty mi to spolykalo, naštěstí se to obešlo bez bolesti. Jako kdyby se to živilo jen neživými částmi těla.“

„Zajímavé, proč nám to nesežralo zuby ani tvůj oblek,“ připomněl Oldovi Čert.

Olda se podíval na rukáv. Oblek to vydržel, ale teď teprve bylo vidět, že má pod ním všude na těle nálet žlutého prášku. Držel se na něm, ačkoliv letěli rychlostí stíhačky z první světové války.

„Oblek to nesežralo, protože je částečně živý,“ vysvětloval Olda psovi. „Mít na sobě normální šaty, asi by je to sluplo jako malinu, ale kombinéza od Bísíáji je něco mezi mrtvou a živou hmotou.“

„Poletme domů,“ žadonil psík. „Jjjjje mmmi zzzzima!“

„Nejprve se toho musím nějak zbavit,“ uvažoval Olda. „Ty už to možná na sobě nemáš, ale já bych to mohl přinést domů. A když si představím, co by to udělalo mezi lidmi... Proti tomu by byl průšvih ve školní jídelně jen malá muška!“

„Hele, támhle je nějaké jezero!“ ukazoval Oldovi packou psík.

Podivná vegetace jižně od nich skutečně končila na břehu, ale nevypadalo to na jezero, spíš to byl břeh moře.

„Myslíš spláchnout to?“ pochopil Olda. „Dobrý nápad! Zkusím to ze sebe smýt.“

Změnili směr k vodní hladině, která se jim v dálce objevila. Při jejich rychlosti jim cesta naštěstí netrvala dlouho a Olda začal prudce sestupovat. Jezero nebo moře, druhý břeh nikde neviděli, hlavně že je tu voda a je jí dost.

„Počkej na mě,“ žadonil úplně holý pejsek a spouštěl se za ním.

„Zůstaň nad vodou a dávej pozor,“ požádal ho Olda. „Potápět se nepotřebuješ.“
Psík tedy zabrzdil dvacet metrů nad hladinou a Olda šipkou vletěl do vody.

Brrr, ta byla studená! Olda ihned změnil směr nahoru. Tak ledovou vodu nečekal.

„Oldo, vyleť z té vody a zdrhej!“ křičel na něho telepaticky psík. „Žene se v ní na tebe něco hrozně velkého a blíží se to moc rychle!“

Olda vyletěl z vody a pokračoval šikmo vzhůru. Přitom spatřil na hladině kromě kruhů, které pocházely od něho, rychle se blížící šípovitou vlnu. Náhle se za ním z vody vymrštilo cosi obrovského. Ta šedivá hmota byla nesrovnatelně větší než velryba, jenže začínala neuvěřitelně velkou zubatou tlamou a rychle je doháněla, ačkoliv se od vody vzdalovali rychlostí malého letadla. Do tyrannosauří tlamy by se vešli oba, ale do téhle by se asi vcelku vešel i dálkový autobus.

Olda zbledl. Vzpomněl si na radu Bísíaji udeřit útočící bestii přímo do mozku, ale to by musel nejprve vědět, kde tahle obluda mozek má, pokud má vůbec nějaký! Raději vyletěl výš, předletěl i Čerta, ačkoliv ten také nabral směr pryč od obludy. Oba současně se změnil v klubka modrého ohně, ale tlama neuhnula a šla po nich jako buldok. Zblízka viděli krvavě červenou rozevřenou tlamu s bílými trojúhelníkovitými zuby a Oldovi se udělalo mdlo při představě, že by se o vteřinku opozdil.

Naštěstí se jim podařilo zvýšit rychlost. Obrovská tlama zůstala pozadu a začali se od ní vzdalovat. Obluda asi mozek měla, neboť pochopila, že jí uniknou. S úděsným mlasknutím to své ozubené nádvoří sklapla a zastavila se. Pak teprve začala v podobě šedivého sloupu, teď už aspoň sto metrů vysokého, padat zpět do vody, až se bílé gejzíry rozstříkly do všech stran.

Oba se ve výšce roztráslí zimou a prožitou hrůzou. Tenhle svět rozhodně nebyl tak přívětivý, jak se zdál zpočátku!

Teď už se Olda nezdráhal, když Čert zarputile trval na návratu. Otevřeli si bránu zpět do světa keramických domů a šnesli se dolů.

„Tedy, tady to smrdí!“ prohlásil Čert.

Přistáli poblíž jakési jámy, ale když do ní Olda nahlédl, s hrůzou zjistil, že je v ní na dně souvislá vrstva mrtvol. Moc z nich ovšem vidět nebylo. Jen spousta kostí a mezi nimi hnědé, zřejmě shnilé maso. Na všem ležela odporně hnědá, páchnoucí voda, ve které se hemžili jedovatě zelení červi. Z hloubky probublávaly zapáchající bubliny.

„Čerte, tohle ti tady tak smrdělo?“ zeptal se psíka a ukázal mu dolů.

„Jo,“ štěkl psík. „Oldo, přiznám se ti, vůbec se mi tady nelíbí. Nepůjdeme raději domů? Nerad bych tady zůstal jako ti dole...“

Olda se rychle rozhlédl. Kolem nikde nic nebylo, ale přesto souhlasil.

„Máš pravdu,“ řekl. „Myslím, že pro dnešek bylo těch hororů dost.“

Vzletěli, udělali si bránu ve výšce a brzy nato se šnesli k Oldově zahrádce. Olda

navrhl ochutnat jeden z prvních plodů salámovníku a Čert nebyl proti. Vylepšili si tím aspoň psychický stav a pozvedli si náladu nad bod mrazu.

„Některé světy jsou příjemné,“ rozumoval Čert, když dojídali. „Snad jednou taky narazíme na svět, kde budou žít i psi a hlavně fenky. Ale některé světy, hanba mluvit! Obrovské elektrické kočky, nebo ta vodní příšera... Co to vlastně bylo?“

„Nevím,“ přiznal Olda. „Dostali jsme dnes důrazné varování. Dopadlo to dobře, ale příště by to mohlo dopadnout hůř.“

Měsíc nebyl vidět, proto otevřel bránu Čert, který se na podobzorový měsíc lépe zaměřoval.

„Poslyš, to zas bude řečí!“ uvažoval psík. „Tvoje smečka tě bude jistě hubovat!“

„To bude,“ povzdychl si Olda. „Ale co ty? Jestli tak nahatý potkáš nějakou fenku, to aby ses hanbou propadl do země, ne?“

„My psi si to naštěstí tak nebereme,“ odfrkl si Čert. „Neslyšel jsi o úplně holém psím plemenu? Prý se jim říká naháči.“

„O těch jsem slyšel,“ přikývl Olda. „Ale do dneška jsem žádného neviděl. Až teď... no co se dá dělat, jdeme domů, dopít ten kalich hořkosti do dna...“

„Tuhle metaforu neznám,“ ucukl Čert.

„Ta asi nebude od Ogdurů,“ řekl Olda. „Některé metafory jsou možná starší, jiné novější. Tahle s kalichem je sotva dva tisíce let stará.“

„I to je dost,“ odsekl Čert. „Ale víš, co je horší?“

„Co myslíš?“ podíval se na něho Olda.

„Že si to ověříme dnes a na sobě.“

Spojenec

Jak Olda správně čekal, průšvih se samozřejmě konal. A bylo jich hned několik. První nastal doma. Matka nad oběma spráskla ruce, jen vstoupili do dveří.

„Co jste to vyváděli?“ vyjekla.

Oldovi nezbylo než přiznat barvu. Objevovali cizí světy a takhle to dopadlo.

„A co kdybyste se tam rozpustili úplně?“ vybuchla maminka. Potom, jak logicky uznal, začala brečet. Měla proč.

„Dopadlo to ještě dobře,“ utěšoval ji, ale to nestačilo.

„Dopadlo... to vidím sama!“ podívala se na něho utrápeně. „Vypadáš jako nějaký vetřelec z jiného světa. A podívej se na toho chudáka psa!“

Pes se třásl zimou, i když na něho hodila starou osušku. Psi naháči jsou na nahotu zvyklí od štěněte, Čert na to zvyklý nebyl a kožich mu očividně chyběl.

„Narazili jsme tam na něco, co se živí rohovinou a chlupy,“ začal mamce vědecky objasňovat Olda. „Čert přišel o drápy a chlupy, já o vlasy a o nehty.“

A ukázal mamce prsty, kde mu z nehtů zůstaly jen měkké plošky.

„A co kdyby vás to sežralo úplně?“ vybuchla.

„My ten svět příště vynecháme,“ ujišťoval ji Olda.

„Vynecháte? Vy v tom nerozumu chcete pokračovat? To tedy ne!“

„Pokračovat v tom nebudeme,“ upřesňoval to Olda. „Příjemnějších světů už jsme objevili dost, s nimi si nadlouho vystačíme.“

„Neměli byste chodit nikam,“ řekla maminka. „Říkáte příjemnější. Neznamená to jen, že je pořádně neznáte? Co ten výbuch ve školní jídelně? Netvrdil jsi mi, že je svět chobotnic v pohodě? A co se ukázalo? Kolik chybělo, aby v jídelně byli mrtví? Stačilo, aby ta střepina šla níž a vletěla do žáků, místo aby se zasekla do stropu. To bys chtěl?“

„My už si dáme pozor,“ sliboval marně Olda. Ani přivolaný tatínek nejevil snahu po pochopení a další výzkumy Oldovi kategoricky zakázal.

Další průšvih Oldu čekal večer v nemocnici. Jako holohlavý vzbudil nežádoucí pozdvižení. Sestřičky sice Oldovi opatrně dovolily potěšit obvyklé tři pacienty, ale pro jistotu zavolaly primáře, aby se na Oldu podíval.

„Oldíku, Oldíku, co to má znamenat?“ usmál se na něho Alexijev. „Že by ses zrovna ty přidal ke hnutí skinheads? To bych do tebe neřekl.“

„To byla jen menší nehoda,“ ujišťoval ho Olda.

Pak mu vyprávěl, jaké dobrodružství na neznámém světě dnes ráno zažili.

„Poslyš, Oldíku,“ zvažněl primář. „Pojď ke mně do pracovny!“

Olda sebou trochu trhl, ale primáři vyhověl. Čerta vzal s sebou, aby psa zbytečně nikdo z pacientů neokukoval.

„Víš, nechtěl bych tě moc znepokojoval, ale nemusí to být žádná legrace,“ začal primář, když byli spolu sami. „Nevíš, co tyhle neznámé světy udělají a především,

co se na nich vyskytuje. Co kdyby tam bylo něco horšího?”

„Už jsme s Čertem doma slíbili, že toho necháme,“ ujišťoval ho rychle Olda.

„Bylo by to rozumné,“ pokračoval primář. „Mohli byste z takového světa přinést na Zem smrtelné bakterie a vyhubit tady všechno živé. Tobě nedošlo, že bys mohl zničit celý náš svět? To tě nenapadlo?“

„Takové bakterie jsou prý hlavně na venušských světech,“ ujistil ho rychle Olda. „Víme to od Ogdurů, ale tam my nechodíme.“

„Hlavně na venušských světech... to nevyklučuje, že by nemohly být i na světech, kam chodíte. Bísíája byla lépe vybavená než vy a navíc byla opatrnější, kdežto ty děláš neuvěřitelné ztřeštěnosti.“

„Měli jsme se držet jen světů, které Ogdurové bakteriologicky prozkoumali,“ řekl Olda se sklopenou hlavou. „Narazili jsme ale na nepříjemný svět plný zemětřesení, proto jsme se uhnuli tam, kde to prozkoumané nebylo.“

„Oldo, Oldo!“ vzdychl si lékař s přísným pohledem. „Uznávám, jsi rozumnější, než se dá od dvanáctiletého kluka čekat, ale tohle rozhodně rozumné nebylo.“

„Kdyby tam bylo něco opravdu smrtícího, nevrátili bychom se,“ řekl Olda.

„Anebo ano. Víš snad, čemu se říká inkubační doba?“

„Vím,“ řekl Olda a leknutím jen naprázdno polkl. „Myslíte, že by se ty bakterie projevíly, až by bylo pozdě?“

„Přesně to si myslím,“ přikývl primář. „Asi by bylo lepší vás teď oba zavřít na infekční oddělení do karantény, jestli se na vás něco dodatečně neprojeví. Kosmonauty po návratu z měsíce také drželi v karanténě, a to je měsíc považovaný za mrtvé těleso! Jen se obávám, že je na to pozdě. Kde všude jste se tady mezi lidmi toulali?“

„Nechci se vám plést do debaty,“ pomyslel si Čert, ale tak, že mu oba rozuměli. „Kdysi mi to andělský Přítel vysvětloval. Jedna funkce ohnivých jater **xeri**, co jsem od něho dostal a Olda je má ode mě, zajišťuje ochranu proti bakteriím. Vysvětloval mi je jako hodně malé blechy, ale **xeri** zažene blechy velké i malé a to jsem opravdu rád. Není to úplné, nechrání to před vším, ale... buď jsou bakterie tak žravé, aby z nás udělaly za chvíli kupičku hnoje, nebo je silnější **xeri** a spálí je. Přítel mi říkal, že s tím nemůžu mít ani bakterie, ani blechy. Nechci se hádat, ale kdyby ten žlutý prášek byly bakterie, jsou dávno spálené. Stačilo udělat na okamžik ohnivou stěnu a tu jsme dělali oba, když jsme se chtěli zbavit té vodní obludy. Takže už žádné bakterie nejsou.“

„A proč jsi mi to neřekl, když to víš?“ vybuchl Olda. „Proč jsi navrhoval, abych to spláchl? Vždyť to mohlo skončit... sám víš jak!“

„Neptal ses mě na to,“ odsekl psík. „Kdyby mě napadlo, že to jsou bakterie, hned by mě napadlo spálit je. Copak bakterie vypadají jako žlutý prášek? Proč neskákaly, aby bylo vidět, že to jsou blechy!“

Olda i primář si tedy mohli oddychnout, ale nic to neměnilo na faktu, že

průzkum neznámých světů je na dva nezkušené průzkumníky přece jen příliš nebezpečný.

„Musíme otestovat aspoň pár vzorků,“ řekl primář tónem, nepřipouštějícím odpor.

Olda neprotestoval, zejména když odběr prováděl primář sám a omezil se na to, že ho tyčinkou s vatou trochu podrbal na hlavě a na ruku.

„Odnesu to do laboratoře,“ sliboval. „Neodkládal bych to ani o hodinu. Sám na ně dohlédnu, aby to neodložili na pondělí. Řeknu ti, jak to dopadne, jakmile se to dozvím. Ale upřímně, měl bys těch ztřeštěností nechat.“

„Asi toho necháme,“ sliboval Olda smířlivě. „Beztak jsme těch světů objevili víc, než se povedlo všem objevitelům za celou historii lidstva. Do každého jsme přitom jen nahlédli, při pořádném průzkumu by to byla zaručená fuška na pár desítek let.“

„Víš, Oldo, měl by ses víc věnovat léčení tady na Zemi,“ řekl primář vyčítavě.

„Copak se tomu nevěnujeme?“ pokrčil Olda rameny. „Vylučuje se to? Můžeme každý den vydat tři dávky vesmírné energie, na víc beztak nestačíme. A celý zbytek dne se můžeme toulat po okolních světech.“

„Ale když vydáte nějakou energii na ohnivou stěnu, musí vám chybět jinde, ne?“

„Nemusí,“ opáčil Olda. „Ohnivou stěnu dělá **xeri**, to je jiný orgán než **idarchon**. Ty dva jsou na sobě nezávislé. **Idarchon** sice dodává do **xeri** energii, ale dělá to jako vedlejší činnost, neunavuje se tím.“

„Dobrá, dejme tomu...“ zabručel primář. „V každém případě bych vám doporučil další výlety omezit, nebo rovnou zarazit. Uznej, že jste riskovali víc než bylo vhodné.“

Olda to uznal.

„Mám ještě na jednom světě něco rozdělaného, co bych nerad přerušil,“ svěřil se.

„Oldo, Oldo!“ vzdychl si Alexijev.

„Ten svět není daleko od Země, jen skrz jedinou měsíční bránu,“ rychle dodával Olda. „Říkám mu Zahrádka a zkouším tam pěstovat rostliny od chobotnic. Tvrdily, že jsou nám geneticky přizpůsobené a mohly by nám hodně pomoci.“

„A to říkáš jen tak? Geneticky modifikované rostliny jsou přece vážný problém,“ pokýval hlavou primář.

„Jen tak,“ přikývl Olda. „Jednak dělám pokusy na cizím světě, takže by se žádná z těch rostlin neměla dostat na Zem proti mé vůli. Za druhé nepochybuji o tom, že nás chobotnice znají, už mi to předvedly. Za třetí, léky z těch rostlin by mohly znamenat úžasný průlom do našich léčiv.“

„S léčivy by se mělo zacházet ještě opatrněji,“ připomněl Oldovi primář. „Nejsou to hračky pro děti. Měli by se tím zabývat odborníci.“

„Jistě,“ souhlasil Olda. „Sám bych se to testovat neodvážil. Na druhou stranu to může být něco, co za nějaké riziko stojí, nemyslíte? Chobotnice tvrdily, že nás

účinky hodně překvapí.“

„Do testování léčiv by se měli zapojit profesionálové!“ zkoušel ho viklat.

„Ale ano,“ usmál se Olda. „Vždyť říkám, že bych to sám nestihal. Proto je dobře, když o tom budete vědět.“

„Jistě,“ souhlasil primář. „Ale měl bych o tom vědět předem, ne až ex post... tedy až když je to hotové. Nemyslíš? To už může být pozdě.“

„Vynasnažím se,“ sliboval Olda.

Tím to naštěstí v nemocnici skončilo. Nebo si to Olda myslel.

Pořád ho ale čekala další kola průšvihů...

„Pane primáři!“ osmělila se sestra Hedvika na chodbě zastavit doktora Alexijeva, když vycházel ze své kanceláře. „Co to vlastně bylo, s tím klukem?“

Alexijev se na ni podíval, ale když viděl, jak je vystrašená, zastavil se.

„Vás to zajímá, sestři?“

„Všechny nás to zajímá,“ ujistila ho.

„Tak všechny...“ zabručel si. „To se vlastně dalo čekat. Kdo je teď na sesterně?“

„Teď tam zrovna všechny budou,“ tvrdila Hedvika.

„A pozvete mě tam na malé vysvětlení?“

„No jistě, pane primáři!“

Obrátili se a zamířili na opačnou stranu chodby do sesterny. Hedvika popoběhla Alexijevovi otevřít dveře. Uvnitř právě probíhala živá debata, ale ihned umlkla, když ti dva vstoupili.

„Slyšel jsem, že vás zajímá Olda,“ začal bez velkých okolků Alexijev, sotva se jen tak opřel o stůl. „Mě naopak zajímá váš názor. Vadí vám na něm něco?“

„Vadí...?“ začala Hedvika. „To snad ani ne, ale co se s ním stalo? A ten jeho pes, taky teď vypadá nějak divně...“

„Abych pravdu řekl, taky mě to polekalo,“ přikývl Alexijev při pohledu na vážné tváře všech sestřiček. „Víte, Olda je hodně zvláštní fenomén...“

„Zvláštní, to tedy je,“ souhlasila sestřička Soňa. „Co to bylo za nápad, nechat ho tady provádět ty kejkle? Vždyť to vypadá, jako kdyby byl primářem on a ne vy!“

„Jo tak...“ usmál se Alexijev. „A vy si myslíte, že bych se ho měl obávat, že mi bude konkurovat?“

„Na to je to snad jen kluk,“ zamlouvala to rychle Soňa. „Ale obskakujeme ho tu všichni, i s tím jeho psem.“

„I s tím jeho psem,“ přikývl souhlasně Alexijev.

„Není to všechno trochu divný?“ zeptala se Soňa.

Alexijev si je všechny přeměřil pohledem.

„Je to divné,“ připustil. „Ale dnes se vůbec dějí divné věci. Naše civilizace se po tisíciletích konečně setkala ve vesmíru s jinými civilizacemi. Jistě také sledujete zprávy o Američanech, jak se nedávno dostali k jakýmsi inteligentním chobotnicím.“

Pak by vás nemělo překvapit, že Olda si s těmi mimozemskými chobotnicemi tyká.“

„A není to nebezpečné?“ vyjekla Soňa.

„Jisté riziko v tom bude,“ připustil Alexijev. „Olda měl zrovna na nějakém cizím světě nehodu. Ale upřímně řečeno, já mu zkoumání cizích světů jen závidím, taky jsem chtěl být v jeho věku kosmonautem a Oldovi se to prostě splnilo. Bylo by asi lepší, aby výzkumy vesmíru dělal tým vědeckých odborníků a ne malý kluk, jenže... a teď si zase dobře všimněte, jakou má ten kluk úroveň. Bláhově jsem si myslel, že je naše oddělení světová špička. A pak přijde malý kluk a předvádí něco, čemu se dá říkat zázrak, kdyby to nebyla nějaká biotechnologie, do které, přiznám se, nevidím. Jenže ten kluk do toho vidí a to mě deprimuje. Mám ale dojem, že máme všichni dvě cesty. Buď překonáme naši pýchu a naučíme se od něho, jak to vlastně dělá, nebo se od něho oddělíme čínskou zdí předsudků a skončíme přesně jako Číňané v devatenáctém století. Tak dlouho se nad barbary vyvyšovali a oddělovali se od nich, až je ti barbaři, mluvím tu o Angličanech, technicky převýšili a vojensky porazili.“

„Ale... neohrožuje ten kluk celou Zemi?“

„To nevím,“ přiznal Alexijev. „Jen doufám, že ne víc než Američané, kteří stejně jako on navštěvují ty inteligentní chobotnice.“

„Nemohli by z vesmíru přivést na zem nějaké nemoci?“ zeptala se sestra Soňa.

„Mohli,“ přikývl Alexijev. „Námořníci Kryštofa Kolumba přivezli z Ameriky do Evropy syfilis. Není to zrovna příjemná nemoc, přesto si myslím, že objev Ameriky byl pro lidstvo přínosem.“

„Nehledě na to, že Olda spíš ty nemoci léčí,“ dodala sestra Hedvika.

„No právě!“ chytil se toho Alexijev. „Možná ten kluk zbytečně riskuje, ale to mu nebudu vyčítat, to k jeho věku patří. Čím dřív zmoudří, tím lépe pro něho i pro nás. Jak se říká, chybami se člověk učí, tedy... kromě pyrotechniků.“

„A nemělo by se na něho dohlédnout? Víme my vůbec, co tam všechno vyvádí za skopičiny?“ starala se Soňa.

„Dohlédnout?“ usmál se Alexijev trochu smutně. „Asi ano, jenže jak? Pochopil jsem, že se tam může odvážit jen člověk s jeho schopnostmi. Na některých světech prý najdete dravce podobné pravěkým obludám a já tomu věřím. Olda umí létat, ale člověk bez té schopnosti by tam byl strašně ohrožený.“

„Tak mu to zakažte!“ navrhovala sestra Soňa.

„To by také mohlo být poslední, co bych v jeho věci udělal,“ zamračil se doktor. „Každý kluk by na jeho místě takový zákaz pochopil jako křivdu a měl by opačný efekt. Asi si neumíte představit, co to s takovým klukem udělá.“

„Tak co s ním budete dělat?“ dorážela na doktora Soňa.

„Budu ho asi podporovat v léčení pacientů a opatrně mu rozmlouvat skopičiny, o kterých se dozvím. Zdá se mi, že na rozumné argumenty dá. Ale na našem oddělení budeme všichni tancovat podle něho. Je to zkrátka génius, nesaháme mu

ani po kotníky. Přinejmenším dokud nás nenaučí, jak to dělá.“

„A co pak, až vás to naučí?“ zajímala se Hedvika.

„Budu s ním spolupracovat i pak,“ řekl Alexijev. „Naším společným zájmem je léčení pacientů a spolupráce je jediná možná varianta. Nic jiného ode mě nečekejte.“

„Máme ho tedy obskakovat i my?“ zeptala se opatrně Hedvika.

„Něco vám povím,“ ztišil Alexijev hlas do tajemného tónu. „Olda nejspíš dokáže své lékařské umění předávat i dalším lidem a nejspíš bez ohledu na současné vzdělání.“

„To jako... že by se to mohlo týkat i nás?“ dovtípila se jako první Hedvika.

„Správně!“ přikývl Alexijev. „A bylo by dobré, až začne rozumy rozdávat, stát ve frontě jako první. Rozumíte mi?“

„Myslíte si, že to dokáže?“

„Chystá se na to,“ ujistil ji doktor. „Víte, vypadá to šíleně, byl by to další zázrak. Jenže u Oldy se mi ani nechce pochybovat. On je totiž dělá.“

„Vy tomu taky říkáte zázraky?“ vyhrkla sestra Soňa. „Nedivím se pacientům, ale že na ně věříte i vy...“

„Zázraky říkám tomu, co normální člověk nedokáže,“ ujistil ji Alexijev. „Kdysi lidé považovali za zázraky i to, co je pro nás běžné. Penicilín, akupunkturu, operace, ale třeba i úplně všední elektřinu. Ve středověku to všechno byly zázraky.“

„Ano, dneska to jsou přece normální vědecké obory!“ namítala Hedvika.

„Co Olda předvádí, je pro jeho učitele normální a vědecké. Pro náš rozvojový svět to jsou zatím zázraky. Mimochodem, Olda není světec, aby je dělal na základě nějaké víry. Nezná ani zdaleka všechno a občas se mýlí.“

„No právě! Tak proč je kolem něho tolik cavyků?“ rýpla si sestra Soňa.

„Protože dělá zázraky se stejnou lehkostí, jako létá. Ostatně, není i to zázrak?“

„I když je to, jak říkáte, jen docela normální věda?“

„Pro něho ano. Pro nás ne.“

Další náznaky nepříjemností zažil Olda při venčení Čerta.

Maminka Čertovi ušila psí kabátek, aby mu nebyla zima. Léto už bylo pryč a holý psík se venku třásl zimou. Což neznamenal, že by se vzdal venčení, to pes neodmítá ani na smrtelném... koberečku. Olda si také vzal čepici a vyrazili.

Hned za silnicí ale potkali Kateřinu Váňovou s jejím boxerem Rexem. Jakmile je Katka spatřila, začala se okamžitě smát.

„Co to má být?“ ukazovala na Čerta.

„Psí dečka,“ odvětil Čert důstojně. „To bys měla i při své inteligenci poznat!“

„Jéžíš,“ okamžitě zvažněla Katka. „Co to bylo? To mluvil ...pes?“

„Samozřejmě,“ odvětil vážně Čert. „Kdo jiný?“

„Oldo...“ zděšeně se podívala na kamaráda a úplně se zajíkla. „Co je to

s tebou?"

Nejspíš byla tak zaujatá holým Čertem, že až teď, když hledala u Oldy vysvětlení psího mluvení, zpozorovala konečně, že není všechno v pořádku ani s ním.

„Měli jsme s Čertem nehodu,“ vysvětloval jí klidně Olda.

„Nehodu? Jakou nehodu?“

„Dostali jsme se do maléru,“ řekl Olda. „Neboj se, zarosteme rychle. Čert beztak touhle dobou mění srst za zimní, aspoň nemusíme pořád zametat psí chlupy.“

„Co jste to ale..?“ vyhrkla Katka.

„Byli jsme navštívit cizí svět,“ ujistil ji Olda. „Bylo to drsnější než jsme čekali. Spolklo mi to vlasy a Čertovi chlupy. Už jsi někdy viděla ruku bez nehtů? Podívej se!“

Natáhl k ní ruku, ale Katka před ním jen o krok ustoupila.

„Byli jste v cizím světě?“ dívala se na Oldu jako na dvouhlavé tele. „Ne že by se o tom ve škole nemluvilo, ale měla jsem to za kecy! Stejně jako že tvůj pes mluví.“

„Jak sama vidíš a slyšíš, úplně kecy to nebyly,“ ujistil ji Olda.

Také boxer Rex Čertovi uhnul s cesty, ačkoliv by dřív sebevědomě očekával, že mu naopak půjde s cesty Čert. Zřejmě na něho zapůsobil instinktivní strach z neznáma.

„Poslouchej, Oldo,“ nechtěla se Katka rozloučit, aniž by se dozvěděla víc. „Co je to za cizí světy, kam chodíte?“

„Víš...“ ošival se Olda, „teorie paralelních vesmírů je příliš vysoká matematika, než abych ti to dokázal jen tak populárně vysvětlit. Souběžně s naší Zemí jsou v jiných dimenzích tisíce Zemí, o kterých dlouho nikdo nic nevěděl. Mezi sousedními vesmíry se dá otevřít brána a když to umíš, můžeš cizí světy navštívit. Je to tam podobné jako tady. Souběžné země jsou skoro stejně velké, obvykle mají dýchatelné ovzduší, slunce a někdy i měsíc a dá se na nich vydržet. Jsou tam oceány, jezera i řeky, zkrátka světy jako náš. Jen tam nemůžeš očekávat lidi, jako jsme my. Někde najdeš aspoň rozumné chobotnice, jinde ani ty ne.“

„A ty tam chodíš?“ pochopila.

„Jo,“ řekl Olda. „Umím otevřít bránu mezi sousedními vesmíry a občas se tam podívám. Už jsme jich s Čertem navštívili víc. S inteligentními chobotnicemi jsme se už dokonce skamarádili. Nejsou ale všechny světy příjemné, některé jsou trochu drsnější.“

„A co se vám tam vlastně stalo?“

„Snad to vidíš sama, ne?“ pokrčil rameny. „Než jsme se stačili polekat, spolykalo to na nás všechny vlasy, nehty, chlupy i drápy.“

„A kdybich tam byla s vámi, byla bych teď taky holohlavá?“

„V lepším případě, kdybys to přežila, nejspíš ano,“ potvrdil jí Olda.

„A v horším případě?“ zarazila se.

„V horším bys byla po smrti,“ řekl Olda nevzrušeně. „Mohla by ses tam rozpustit, nebo by tě spolkla žraločí velryba, co chtěla spolknout i mě.“

„Velryby člověka spolknout nemohou,“ opáčila rychle. „Hrdinová to říkala.“

„Tamta obluda byla větší než pozemské velryby,“ souhlasil Olda. „Ani nevím, jak byla dlouhá. Tlamu měla už sto metrů nad vodou a ocas pořád ve vodě. V těch světech žijí různá zvířata. Můžeme jim říkat jak chceme, někdy se zvířatům ze Země podobají, jindy ne. Potkali jsme tam třeba tyrannosaura. Asi to nebyl ten, co kdysi dávno chodil i po naší Zemi, ale když potkáš pět metrů vysokého ještěra, chodícího po zadních nohou a se zubatou tlamou, kam by se člověk vešel vcelku, nejspíš tě taky napadne nazývat ho tyrannosaurus.“

„To že jste tam potkali?“ dívala se na něho nevěříčně. „A ono vás to nesežralo?“

„Nesežralo, jsme přece tady,“ opáčil Olda. „Možná se po škole povídá, že umím létat. To taky není kec. Umíme to oba. Vzneseme se do výšky a potvory už nedoskočí.“

„Proč jste tedy... oba holohlaví?“

„Bylo to zkrátka nečekané a nezvládli jsme to,“ pousmál se trochu trpce. „Není to nic vážného, jen budeme nějakou dobu blbě vypadat.“

„Poslyš, Oldo,“ řekla Katka tišším hlasem, „Manča říkala, že hledáš někoho, kdo by šel s tebou...“

„Ani to není žádný kec,“ odvětil Olda. „Manča chtěla něco vědět a něco jsem jí předvedl. Ale po tomhle si asi dáme s objevováním nových světů pokoj.“

„Vy už tam nepůjdete?“

„Samozřejmě že půjdeme,“ opáčil Olda. „Narazili jsme na pár dost nepříjemných světů, ale objevili jsme už i několik příjemných a s těmi bychom si mohli vystačit.“

„Vážně jste objevili nějaké příjemné světy?“

„Dá se to tak říct,“ kývl. „Už jsme se domluvili i s rozumnými domorodci, i když to nejsou lidé. Není to všude o krk. Jen někde.“

„Manča ale říkala... že máte oba něco navíc...“ otrásla se Katka. „Že jste něco divného dostali od nějakých mimozemšťanů...“

„Říkala to správně,“ odvětil lakonicky Olda. „Máme něco od mimozemšťanů. Už to ale umím udělat taky.“

„Ty bys...“ zarazila se Katka a podívala se na Oldu dost vyděšeně.

„Jestli chceš, upravím tě taky,“ řekl klidně.

„No, víš... my už musíme s Rexem domů,“ zamlouvala to honem.

„Tak ahoj,“ zvedl ruku na pozdrav. „Kdyby sis to rozmyslela, přijď. Jistě víš, kde mě najdeš. Kdo se bojí, nesmí do lesa.“

„Jistě... jistě,“ otáčela se raději honem k domovu.

„Pojď, Čerte,“ obrátil se Olda. „Nebudeme si dělat iluze, že by Katka přišla.“

„Náhodou se vyptávala, jako kdyby měla chuť to zkusit,“ opáčil Čert.

„Prosím tě, podívej se, jak upaluje domů!“

„Upaluje,“ řekl Čert smutně. „Ta už nepřijde.“

„Musíme počkat, až trochu zarosteme,“ zhodnotil to Olda. „Takhle každého jen odstrašíme, to nemá smysl.“

V neděli večer volal Oldovi telefonem primář z Vinohrad. Oznámil mu, že všechny bakteriální testy byly negativní, ale dodal, že to příště nemusí dopadnout tak dobře.

Olda mu od srdce poděkoval. Ta oficiální zpráva byla pro něho důležitá, aby ho netrápilo nečisté svědomí. A taky možná hororové sny.

Víkend skončil a Olda šel zase do školy. O jeho nehodě už vědělo pět - šest lidí. Katka a Ivan ho při víkendu zahlédli, jiní to věděli od nich. Ledovým klidem se musel obrnit vůči Édovi s Karlem, kteří se chopili vděčné příležitosti k pošklebkům. Vtipy o holých lebkách jen pršely a Oldovi nezbylo než je s klidem stoika ignorovat. Až po jednom (podle mínění Édy podařeném) vtipu se na posměváčka Karla obrátil:

„Poslyš, chceš se ke mně přidat? Můžeme začít hned a do zítřka budeš mít hlavu taky tak dohola jako já, chceš?“ navrhl mu.

„To bych se musel nejdřív nechat oholit!“ odsekl spatra Karel.

„Ale, ale, člověče!“ opáčil Olda. „Snad si nemyslíš, že pro to musíš něco udělat? Tohle je poctivá černá magie, žádný holicí strojek! Oholí ti nejen vlasy, ale i obočí, ani se nestačíš polekat!“

„Zkus na mě jen sáhnout!“ ohradil se prudce Karel. „A uvidíš!“

„Proč bych na tebe sahal? Jsem snad primitiv?“ opáčil Olda útrpně, vstal a natáhl proti Karlovi prsty. „Ani se tě nedotknu - a přece tě doma nepoznají! **Děv gibdlunůč dretozi!** Uvidíme zítra!“

Pak spustil ruce dolů a opět si pohodlně sedl.

„Hele, Oldo, co to bylo?“ vyjekl Michal Langmajer.

„**Černá magie!**“ zahučel Olda temně. „Řekl si o to ale sám!“

Karel se ihned stáhl do své lavice a zaraženě odtud Oldu pozoroval. Éda se rychle usadil vedle něho a také už neřekl ani slovo.

„Jakápak černá magie?“ vrtěl hlavou Michal. „Žádná neexistuje!“

„Jak se to vezme,“ řekl Olda. „To zaklínadlo znám od mimozemských chobotnic z Aomuniaku, to je ta druhá Země. Jestli nefunguje, nic se nestane. Uvidíme zítra.“

„No jo... ale co když se mu vážně něco stane?“ obávala se Jitka Kučková. Od chvíle, kdy Oldovy čáry zažila na vlastní kůži, nebrala je na lehkou váhu.

„Tebe se to netýká,“ odpálil ji Olda.

„Týká, abys věděl,“ ohradila se zprudka. „Jestli tě necháme beztrestně škodit, bude to čím dál horší a nakonec...“

„Neslyšela jsi?“ přerušil ji Olda. „Černá magie neexistuje! Nech si to tady od Michala vysvětlit. Já to ostatně tvrdím taky.“

„Vždyť ji používáš!“ vybuchla. „Už jsem to zažila taky, neříkej, že to nic není!“

„Používám to jen když mě někdo vyprovokuje,“ opáčil Olda. „Ale ani pak to není čistá černá magie, jen obyčejná mimozemská technologie. Ovšem účinkuje!“

„Hele, nech toho,“ zkusila to Jitka s prosíkem. „Dyt' ti nic neudělal!“

„Já jemu taky ne,“ podotkl Olda. „Co se má co do mě navážet?“

„Hele, Oldo,“ přidala se důrazně k Jitce Máňa Hadrboľcová. „Jedny uzdravuješ, jiným bys škodil? To přece nejde dohromady! Odvolej to!“

„Já mu přece neškodím,“ řekl Olda smířlivě. „Ale dobře, odvolávám to.“

S Máňou se hádat nechtěl a raději ustoupil, respekt si už získal i tak.

„Hele, Mančo, co to mělo být?“ obrátila se ale na spolužačku Jitka. „Kdo že koho uzdravuje?“

Olda zvedl útrpně oči ke stropu, ale Máňa už to nemohla vzít zpátky.

„Olda uzdravuje lidi,“ řekla odhodlaně s vědomím, že se tím může sama vystavit posměchu. „V nemocnici. Já to viděla. Doktoři tomu říkají zázraky!“

„Počkej, to snad ne!“ zarazil ji Michal. „Zázraky neexistují!“

„Neexistují,“ přikývla Marie. „Ale zázračné uzdravování ano. Olda to s tím svým psem provozuje už od prázdnin. Léčí i případy, které sami doktoři vzdávají!“

„To je snad nesmysl!“ oponoval jí Michal.

„Jaký nesmysl?“ odsekla Marie, rozzlobená, že jí nikdo nevěří. „Posílá na lidi nějakou kosmickou sílu. Jasně jsem to viděla aspoň třikrát! Vždycky se od toho rozsvítí a lidi se pak rychle uzdravují. I z nemocí, které sami doktoři považují za nevléčitelné!“

„Prosím tě, jak by to dělal?“ neustupoval ani Michal.

„Hele, Míšo, ty jsi vážně neviděl Oldu tady ve třídě lítat?“ vyjela na něho Marie. „To bys musel bejt slepej, dyt' to snad viděli všichni! I kdyby Kružík stokrát říkal, že to není možné! Olda má prostě schopnosti, jako nikdo jiný!“

„Například uzdravovat,“ ušklíbl se Éda.

„Nesměj se tomu, moulo... věřím, že by mohl i škodit. Jestli přijdete zítra do školy oba holohlaví, vůbec se tomu nebudu divit! A mezi námi, patřilo by vám to!“

Éda okamžitě zbledl a stáhl se.

„Tak můžeš někomu škodit, nebo ne?“ udeřila Jitka přímo na Oldu.

„To jsou dvě různé otázky,“ vykrucoval se Olda.

„Jaké dvě?“ opáčil Michal. „Já jsem slyšel jen jednu! Neumíš počítat?“

„Jsou to dvě otázky v jedné,“ trval na svém Olda. „První je, jestli bych dokázal fyzicky někomu ublížit. Na tuhle otázku je jasná odpověď: Ano! Zabiju holýma rukama i tyrannosaura! Nekecám, dva už jsem zabil. Druhá otázka je, jestli mám svědomí totéž udělat člověku. Odpověď je taky jasná: Ne. Leda kdyby nějaký grázl ohrožoval přede mnou jiné lidi na životě, ale to by byla obrana a to je něco jiného.“

„To je ovšem čistá teorie,“ ušklíbl se Éda.

„Všechno je čistá teorie,“ odvětil Olda. „Lítat neumím, zapalovat notesy na dálku taky ne, otevírat brány do jiných vesmírů jsem nikdy ani nezkoušel...“

„Počkej, ale vážně!“ zarazil ho Michal. „Kdybys opravdu uměl uzdravovat lidi, bylo by to něco úžasného a měl bys toho využít!“

„Olda to přece dělá,“ odvětila Marie. „Chodí uzdravovat lidi do nemocnice. Byla jsem tam s ním a všechno mu dosvědčím.“

„Co jsi tam s ním dělala?“ zamračil se Michal. „A proč si myslíš, že ho to naučili mimozemšťané?“

„Jen jsem to viděla,“ podotkla. „Uzdravoval on, s tím svým černým psem. Bylo to ale hodně tajemné a trochu děsivé. Je při tom takové nepozemské světlo, pes byl celý jako stříbrný... ale co je nejhorší, doktoři to vůbec neznají... ale uznali mu to.“

Další dohadování přerušil zvonek a všichni se rozprchli do lavic.

Třídní Hrdinová vešla těsně po zazvonění a jen se rozhlédla po třídě, už věděla, že něco nehraje.

„Ale, ale! Zase Olda!“ zahrál jí kolem rtů úsměv. „Copak je to za překvapení?“
Třída byla zticha.

„Na otázku se snad sluší odpovědět,“ přešla Hrdinová do přísnějšího tónu.

„To bylo na mě?“ ujišťoval se honem Olda.

„Na koho jiného?“ opáčila třídní. „Copak jsi to zase prováděl?“

„Menší nehoda,“ přiznal Olda. „Ve druhém paralelním vesmíru za Zahrádkou, je to buď třetí svět od Země přes měsíční brány, nebo pátý přes zemské.“

„A co ti tak krásně oholilo hlavu? Poslyš, Oldo, kdyby to bylo záření, nebyly by s tím žerty!“ řekla už docela vážně.

„Záření to nebylo,“ řekl rychle Olda. „Jen hodně agresivní bakterie. Byl jsem už v nemocnici a zdá se, že to není tak nebezpečné, jak to vypadalo.“

„Aha. Tak ono to vypadalo ještě nebezpečněji?“

„Primář Alexijev mě chtěl nejprve dát zavřít na infekční, ale vyřeší to i bez toho.“

„Na infekční? Měl snad podezření, že jsi nemocný?“

„To ne, ale první kosmonauty po návratu z měsíce taky drželi v karanténě, než na beton zjistili, že tam žádné bakterie nejsou.“

„Tebe ale nikdo v karanténě nedržel, ne?“

„Ne, ale pro jistotu si ode mě pár vzorků vzali. Všechny byly negativní.“

„Aspoň někdo měl rozum,“ oddychla si třídní. „Ale jistě je to znepokojilo. Oldíku, Oldíku, všem jenom přiděláváš práci!“

Olda sklopil hlavu. Na těch výtkách cosi bylo, i když se zatím nic zlého nestalo.

Hrdinová se s tím naštěstí spokojila, nechala Oldu Oldou, kývla, aby se posadil a začala normální hodinu. Tím to pro ni zřejmě skončilo.

Odpoledne ale na konci poslední hodiny vyvolal Oldu školní rozhlas do ředitelny a tam výslech pokračoval.

„Dohodli jsme se snad, že nebudeš v těch nebezpečných pokusech pokračovat,“

udeřila na Oldu ředitelka Faustová.

„Dohodli jsme se, že nebudu nikoho ohrožovat,“ opravil ji drze Olda. „Nikoho neohrožuji. Leda sebe a svého psa, ale ten chodí se mnou dobrovolně a neprotestuje.“

„Dobrovolně? Pes?“ podívala se na něho ředitelka přísně.

„Čert má větší inteligenci, než je u psů běžné,“ trval na svém Olda. „Umí mluvit a můžete si ho vyzkoušet z kuželoseček, tam ještě jeho znalosti sahají.“

„Psa ponecháme stranou,“ řekla přísně ředitelka, aby zakryla údiv. „Přinejmenším riskuješ svůj život, ale i to je nepřípustné, nechápeš to?“

„Riskuji méně než při přecházení ulice,“ odvětil Olda. „Podle statistik zemřelo na ulicích vloni podstatně víc dětí než v cizích vesmírech, takže ulice je nebezpečnější.“

Ředitelka při těch slovech opět zalapala po dechu. Co na tohle mohla odpovědět?

„Slyšela jsem něco o bakteriích,“ pokračovala, když se vzpamatovala. „Nemohly by být nebezpečné ostatním lidem?“

„Mohly,“ souhlasil Olda. „Ovšem jen za předpokladu, že by se dostaly na Zem.“

„No právě! A co kdybys je sem zavlekl právě ty?“

„To mohu vyloučit,“ opáčil klidně Olda. „Kdyby byly bakterie tak agresivní, aby mě vážně ohrozily, udělaly by ze mě hromádku rosolu, ale nevrátil bych se a na Zem by se nedostaly. Ve všech ostatních případech mám schopnost bakterie sežehnout dřív než se vrátím. Je to dokonalejší než karanténa při návratu prvních kosmonautů z měsíce.“

„Obdivuji tvou jistotu, se kterou se srovnáváš s týmem dospělých odborníků, na všechno připravených,“ podívala se na něho přes brýle.

„Dík za obdiv,“ opáčil Olda drze. „Uvažte, že mám mimozemské prostředky. Co řeknete na to, že prokazatelně uzdravuji cukrovku? Za normálních okolností je to na celém světě uznávaná nevyléčitelná nemoc. Týmy dospělých odborníků jsou z ní vedle jak ta jedle. Já ji vyléčím během dvou dnů. Mám to prokázané.“

Pravda, Olda v téhle diskusi použil skutečně neobvykle velký kalibr.

„Léčíš cukrovku?“ zarazila se ještě víc. „To myslíš vážně?“

„Dva případy mám potvrzené, tři ne. Ale jen proto, že se mi to neodvážili přičíst, takže to zbaběle prohlásili za **zázračné spontánní vyléčení**. U cukrovky!“

„Poslyš, tohle je trochu silné vychloubání, nemyslíš?“ vzpamatovala se konečně.

„Máte někoho známého s cukrovkou?“ pokračoval klidně Olda. „Nechte mě to na něm vyzkoušet a pak se můžeme dohadovat, jestli to bylo plané vychloubání!“

„Testovat na někom neověřené preparáty je nepřípustné,“ namítla rychle.

„Nepoužívám žádné preparáty,“ odrazil ji Olda. „Jen kosmickou sílu. Budu stát se psem metr od něho. Nikoho se nedotknu, nikomu nebudu nutit žádný lék.“

„Známého s cukrovkou náhodou mám,“ opáčila klidně Faustová. „Víš co? Dám ti šanci na malý pokus. Když se ti povede, omluvím se ti ve školním rozhlase. Zato

když se ti to nepovede, napíšeš tisíckrát větu **Nemám se nemístně vychloubat zázraky**. Něco za něco. Co ty na to?"

„Omluva ve školním rozhlase nic neznamena,“ zavrtěl po krátkém váhání hlavou Olda. „Tu neberu. Co ale takhle smazat tu dvojku z chování?"

„Tomu ale říkám drzost!“ opáčila ředitelka uznale. „Ačkoliv bych to mohla ocenit i jako odvalu. Dobře, zvedneme sázky. Když se ti to nepovede, nenapíšeš to tisíckrát, ale pět tisíckrát. A hezky rukou, rozumíš? Nemysli si, že ti to uznám, když to napíšeš počítačem! To by bylo moc jednoduché. Krasopisné napsání jedné věty může trvat pět vteřin, takže to bude trest... na osm hodin perné práce. Bereš?"

„Necelých sedm hodin,“ opovážil se ji opravit Olda.

„Počítám, že to nikdo na světě nedokáže bez únavy a ta by to pořádně zpomalila,“ řekla tvrdošijně ředitelka. „Nepochybuj o tom, že to bude trest víc než dostatečný!"

„Já to za těch podmínek beru,“ řekl Olda pevně.

„Uvidíme, až to napíšeš,“ řekla ředitelka. „Třeba pak budeš mluvit jinak.“

„Nic psát nebudu, paní ředitelko,“ řekl Olda tiše. „Já tu sázku vyhraju!"

„Uvidíme!“ odpálila ho. „A nechci už slyšet o žádném cestování po vesmírech, i kdyby bylo reálné jako kdysi gymnázium!"

„Mohu vám slíbit, že přestanu dýchat,“ řekl Olda. „Ale ne tohle.“

„Musíš pořád provokovat?“ podívala se na něho hodně přísně.

„To není provokace, to je upřímnost,“ řekl.

„Budiž, ale dost drzá,“ ujistila ho.

Olda si řekl svoje a teď už jen mlčel.

Výslech v ředitelně zdržel Oldu tak, že všichni spolužáci dávno zmizeli. Olda se přezul, vzal si kabát, který v šatně osaměle visel, hodil si tašku na záda a vyrazil domů.

Před školou se k němu ale znenadání přitočila Máňa Hadrboľcová. Čekala ho za sloupem před vchodem školy.

„Hele, Oldo, to je dost, že jdeš. Co bylo v ředitelně?“ oslovila ho zvědavě.

„Teda, ty jsi ale zvědavá!“ opáčil. „Kvůli tomu čekáš tady v té zimě?"

„Mě to vlastně ani moc nezajímá,“ otočila hlavu stranou od Oldy. „Já jsem ti jen chtěla něco říct.“

„Když už jsi na mě kvůli tomu čekala, co to bude?“ zeptal se Olda.

„Já jen, že jsem nikoho jiného do tvé party sebevrahů nesehnala,“ řekla.

„A s tímhle jsi na mě čekala?“ řekl Olda útrpně. „To snad mohlo počkat, ne?"

„Nemohlo,“ řekla rychle. „Povídám, nesehnala jsem nikoho **jiného**. Jen sebe.“

Olda zůstal překvapením stát jako přimrazený.

„Hele, to myslíš vážně?“ podíval se na Marii udiveně.

„Vážně,“ opakovala. Také se zastavila a dívala se na něho vyzývavě. „Řekl jsi,

že bereš každého. Už to vypadalo slibně, ale po dnešku všichni ztratili zájem.“

„Ty ne?“ nechtěl tomu pořád uvěřit.

„Já ne,“ přisvědčila. „Akorát se mnou nepočítej ve všech pitomostech. Výpravy za všežravými bakteriemi ani mezi tyrannosaury mě nelákají. Ale mohla bych být dobrá v nemocnici, jestli o mě ještě stojíš!“

„Říkal jsem ti ale, že to není jednoduché,“ opakoval své varování.

„To už vím,“ pohodila hlavou. „Všechno jsem si v hlavě přebrala aspoň stokrát. Jestli je pravda, že dokážeš dělat ty úpravy, co jsi o nich mluvil, já je беру. Jistě chápeš, že takové rozhodnutí není snadné, tak to ber taky, než si to rozmyslím.“

„Dokážu to dnes lépe než tenkrát,“ řekl tiše. „Ale potřebuji týden na přípravu. To není výmluva, ale nutnost. Ten týden máš na rozmyšlenou. Doufám, že necouvneš.“

„Proč týden?“ zarazila se trochu.

„To je prostě nutnost,“ opakoval. „Technicky se to nedá zvládnout dřív. Musím si na to něco připravit a potrvá to zhruba týden.“

„Ale... dokážeš to udělat, že ano?“ ujišťovala se raději. „Nevymlouváš se?“

„Umím to lépe než dřív,“ ujistil ji. „Dobře, pojd'! Za chvíli nám jede autobus.“

„Kam jedem?“ zeptala se. „Do Vinohradské nemocnice na popáleniny?“

Beze slov se usmál, přikývl, otočil se a vykročil. Nedala se pobízet a šla vedle něho. Šli tak mlčky až na roh ulice.

„Hele, Oldo,“ začala nasměle, „to se ani nedivíš?“

„Divím,“ přikývl. „Ale nedávám to na sobě znát. Pravda, viděla jsi toho víc než ostatní. Ale nečekal jsem, že zrovna ty...“

„Když mi bylo líto těch nemocných,“ vysvětlovala rychle. „Abys věděl, byla jsem se na tebe ve Vinohradech přeptat a primář Alexijev mi o tobě uspořádal přednášku. Tvrdil mi ale, že to budeš moci dělat naplno nejdřív až ti bude osmnáct let!“

„Tak mi to doporučila i chobotnice Aiwuy z paralelní Země,“ řekl Olda. „Jenže já jsem se naučil riskovat. Nemluvíme teď o průzkumu cizích světů. Bísíája, ta andělka, co mi dala **idarchon** a s ním sílu uzdravovat lidi, si se mnou troufla dávat vesmírnou sílu jednou denně. I to by možná stačilo, ale já to zkusil častěji. Pět dávek za den je ale příliš velká zátěž pro Čerta, nakonec jsme se ustálili na třech, výjimečně čtyřech. Je to pořád třikrát víc, než si troufla andělka. A právě tak jsem ochotný riskovat i s tebou.“

„Primář Alexijev mi ale řekl, že to může být riziko,“ odvážila se mu připomenout.

„Primář Alexijev neví oč jde,“ řekl Olda a vážně se na ni podíval. „Budeš to vědět dříve než on, ale musím tě ujistit, dokážu to.“

Na autobusové zastávce na ně čekal podivný, úplně holý psík, oblečený do psího kabátku. Marie se otřásla. Olda se s tím psem musel telepaticky domluvit, zatímco se nahlas bavil s ní. Neřekla ale nic. Nastoupili, našli si volná místa vedle sebe,

posadili se a Čert se jim natáhl pod nohy. Chvíli jeli mlčky, ale pak to nevydržela.

„Poslyš, co vlastně dokážeš někomu dát?“ zeptala se ho tak potichu, jak to bylo možné v hluku uvnitř autobusu. „Říkal jsi, že telepatii dát neumíš...“

„To jsem dřív opravdu neuměl,“ přikývl. „Teď už to umím. Dostaneš ji taky, je to velice šikovný způsob dorozumívání, tisíckrát lepší než mobil.“

„Říkal jsi ale, že se to musí dávat někam do hlavy...?“

„Předtím jsem to neuměl,“ ujistil ji. „Naučily mě to nedávno chobotnice.“

„Tys byl u nich?“ zeptala se celkem zbytečně.

„Taky se s nimi můžeš skamarádit,“ navrhl jí bezelstně.

Dojeli k nemocnici. Oldu už tam sestřičky čekaly a hned ho vedly dál.

„Dvě kakaá, koblihy a gulášek!“ hlásila jedna vesele kamsi do chodby.

Marie vstoupila do pokoje hned za Oldou, zatímco Čert se protlačil dopředu. Na tomhle pokoji byli jen těžší pacienti, proto si jich nikdo ani nevšiml.

Olda s Čertem už to brali rutinně. Nechali si ukázat, kdo jejich pomoc potřebuje nejvíce, rozestavili se, rozdali tři porce volné energie a stejně tiše pokoj opustili. Čert se hned hrnul na sesternu k misce a než tam došli, už si pomlaskával.

„Tady máte vy dva,“ zvala je sestřička ke stolku.

„Já jsem tu jen do počtu,“ odvážíla se slabě protestovat Marie.

„To nevadí,“ ujišťovala ji sestřička. „Pro jedno kakao se nemocnice nepoloží.“

„Jak to ale účtujete?“ namítala praktická Marie.

„Tím se nezatěžujte,“ mávla rukou sestřička. „Olda dělá zázraky a my abychom pro něho neměli ani kakao? To by tak hrálo!“

Vypili tedy kakao, snědli koblihy a zvedli se k odchodu. Na Čerta čekat nemuseli, měl v sobě gulášek dřív než oni kakao.

„Zítra ještě na JIPce, ale pak by to chtělo podívat se na pana Mokráčka, nějak mu to zhnisalo,“ referovala Oldovi starší sestra. „Nejspíš si to ve spaní rozškrábal.“

„A máte se stavit u primáře,“ dodala mladší Hedvika.

Cestu k primáři znali, brzy zaklepali na dveře a vzápětí seděli oba v pohodlných kožených křeslech.

„Zdá se, že tvoje dobrodružství není takový průšvih,“ přivítal se primář s Oldou. „Všechno negativní, nic nenašli. Podezírali mě, že jsem jim dal sterilní zkumavky.“

„Za to může **xeri**,“ uvažoval Olda. „Když si poradilo s mimozemskými formami života, naše pozemské bakterie mu neodolají. Dalo by se možná využít i ke sterilizaci.“

„Mohlo by to tak být,“ souhlasil primář. „A co naše Maruška? Přišla ses podívat, jak to Olda dělá? Pomáhat nemocným není špatné.“

Marie trochu zrudla, ale neřekla nic.

„Přišla jako jediná ze spolužáků,“ ujistil primáře Olda. „Ostatní to nezajímá.“

„Upřímně řečeno, nedivím se jim,“ pokýval hlavou primář. „Tady jsme narazili na

Tajemno v krystalicky čisté podobě. Neumíme si vysvětlit, jak to Olda provádí, jeho kosmická energie odolává všem dostupným přístrojům a pokusům o detekování.“

„Ono se časem něco najde,“ mávl rukou Olda.

„Budeme muset něco udělat se školou,“ přešel hned primář na jiné téma. „Taky si myslím, že zbytečně ztrácíš čas ve škole, kterou nepotřebuješ. Zkusil bych si o tom pohovořit na lékařské fakultě, mám tam známé a spolužáky, aby něco vymysleli.“

„Žádnou protekci nechci!“ namítl Olda nesměle.

„Protekce by byla, kdybych ti pomáhal obcházet neznalosti,“ řekl primář. „To ale dělat nebudu. Když ti pomohu obejít naši pověstnou byrokracii, abys sám prokázal, co v tobě je, nebude to nic zavrženíhodného. Nechci přece, aby ti prominuli nic jiného než věk, který neodpovídá současným běžným zkušenostem. Snad tě tam vezmou.“

„Ty chceš jít přece jen na lékařskou fakultu?“ podívala se na Oldu udiveně Marie.

„Proč ne?“ odvětil primář. „Je to neobvyklý případ, ale co je u Oldy obvyklého? Znalosti má, to mohu potvrdit. Asi bude potřebovat nějaké konzultace, pár praktických cvičení, i když některé může podle mého mínění vynechat. Například z anatomie může dělat rovnou závěrečné zkoušky...“

„Kde ses to ale naučil?“ vyjela si udiveně na Oldu.

„Něco od andělky, něco od chobotnic,“ odvětil stručně Olda. „Něco zkoumáním sama sebe, víš přece, že se umím dělat průhledným. Jiní by za to asi dali všechno.“

„Kdybyste se náhodou chtěla dát na medicínu, mladá slečno,“ usmál se primář, „radil bych vám držet se Oldy a občas si dát od něho něco předvést. Jeho prostředky jsou, jak bych to řekl, názorné jako nic jiného. To mohu zodpovědně posoudit.“

„Škola bude proti,“ povzdychl si Olda. „Ředitelka Faustová řekla, že na studium nemám dost zodpovědnosti.“

„A máš?“ usmál se trochu primář. „Jistěže ne! Podnikáš nezodpovědné výlety po kdejakých vesmírech a můžeš mluvit o štěstí, že jsi přišel jen o vlasy. Učitelé ale dělají chybu, když čekají od dvanáctiletého kluka životní rozhled dospělého. Zkušenosti musí nasbírat každý sám a teprve pak se dá uvažovat o zodpovědnosti. Potřebuješ k tomu čas. Ten ničím nenahradíš, i když jsi vyvedl dost průšvihů, aby ses z některých poučil.“

„Vy to berete úplně jinak,“ řekla udiveně Marie.

„Jinak než kdo?“ opáčil primář. „Jinak než učitelé? Ti mají jedinou starost, jak do hlav žáčků nabouchat co nejvíc vědomostí. Smutné je, že u Oldy ani nepoznali, jak jsou zbyteční. Já se v nemocnici setkávám s něčím jiným, u nás se objevují celé životní romány. Smím tedy mít na život jiný pohled, nebo ne?“

„Asi ano,“ přikývl Olda. „Kdybyste si promluvil s Faustkou, třeba by otočila!“

„Nejprve se podívám na fakultu, ostatní až podle toho,“ usmál se primář.
„Dobře, jsme domluvení, takže ahoj zítra!“

Zvedli se a vyšli ven. Čert pečlivě vylízával misku od guláše a Olda se na něho zadíval s podezřením, že mu přející sestřičky přidaly ještě jednu porci, ale pak nad tím pokrčil rameny. Za chvíli spolu jeli mlčky autobusem domů.

„Poslouchej, Mančo,“ řekl Olda, když už viděli zastávku, kde měli vystupovat. „Já tedy začnu, doufám, že nebudeš litovat. Když se to povede, šli bychom na lékařskou fakultu spolu a bylo by nám určitě veseleji.“

„Vážně myslíš, že na to budu stačit?“ zamračila se. „Já si to, bohužel, nemyslím. Možná budeš rád, když ti občas pomůžu místo Čerta.“

Podíval se na ni s pobaveným úsměvem.

„Jestli se to povede,“ řekl a zvedl se, „budeš na tom podobně jako já. Asi sis toho ještě nevšimla, ale bavím se dnes s Alexijevem na úrovni, asi jako čerstvě dostudovaný medik. Má u mě slib, že bude další na řadě na úpravu.“

„Další?“ podívala se na něho. „Proč až za mnou?“

„Protože jsem mu to slíbil, až mi bude osmnáct let,“ řekl Olda.

„A proč tedy ...už za týden?“

„Protože ses přihlásila,“ řekl Olda. „Prosím tě, neber to jako projev náklonnosti, ale jako že nemůžu couvnout, když jsem ti to slíbil.“

Vystoupili z autobusu a ten odjel.

„Proč jsi mi to tedy sliboval?“ zeptala se ho cestou k nároží, kde se museli rozejít.

„Protože jsem do poslední chvíle nevěřil, že řekneš ano,“ přiznal.

„A teď už věříš?“ usmála se lišácky.

„Ne,“ řekl. „Ale můžeš mě ještě příjemně překvapit.“

„Uvidíme, ty nevěřící Tomáši!“ rozesmála se a rozběhla se domů.

„Čerte! Jdeme!“ obrátil se Olda na psíka, ale ještě se za ní chvíli díval, než spolu vykročili k domovu.

„Uvidíme,“ řekl si pro sebe.

Pokus - a omyl

Příští poledne čekalo Oldu další pozvání do ředitelny, ale ne tak nápadně podané přímo školním rozhlasem. Vyřídila mu to osobně třídní Hrdinová.

„Nastal čas rozhodnutí,“ uvítala Oldu ředitelka. „Jak jsi na tom s odhodláním, co se týče léčení cukrovky?“

„Myslíte ten pokus?“ ptal se opatrně Olda.

„Jistě,“ řekla Faustová. „Nebo to chceš vzít zpět? To sis měl rozmyslet dřív. Máš jen dvě možnosti: pokus nebo pět tisíckrát napsaná věta...“

„To ne... já jen, že tu nevidím žádného pacienta. Nebo máte cukrovku vy sama?“

„Nemám,“ ujistila ho. „Pacienta mám vedle.“

Zvedla se a zavedla Oldu do kabinetu. Na pohovce ležela postava přikrytá dekou, takže Olda neviděl, o koho se jedná.

„Tady je pacient,“ řekla ředitelka. „Můžeš začít. Doufám, že ti nebude vadit, když se na to budu dívat. Jistě uznáš, že mě to zajímá. Říkal jsi, že se pacienta ani nedotkneš, nemělo by ti tedy vadit, že bude anonymní.“

„Dobře,“ řekl Olda. „Smím si na chvíli otevřít okno?“

„To je součást léčení?“ podivila se.

„Ne, já jen, aby sem mohl můj pes... Potřebuju ho na to a už sem si ho zavolal.“

„Oldo!“ vyhrkla udiveně ředitelka. „Umí ten pes šplhat po fasádě? Jsme v prvním poschodí!“

„To mu nevádí, on umí něco lepšího. Umí létat,“ řekl Olda a otevřel okno.

Dovnitř vletěl úplně holý psík, navlečený do psího kabátku. Ředitelka zalapala po dechu a umlkla, tohle bylo na ni trochu silné kafe.

„Tak, Čerte jdeme na to!“ ukázal Olda psíkovi, kam se má postavit.

Ve tmavém kabinetě se na okamžik rozsvítilo. Pes i chlapec trochu pobledli, pak začali rychle dýchat.

„To je všechno,“ řekl Olda zadýchaně. „Další uvidíte do týdne. Můžeme jít?“

„Všechno?“ zajíkla se ředitelka.

„No, je tady jistá, a přiznám, že nenulová, pravděpodobnost, že to nebude stačit,“ řekl Olda pořád udýchaně. „Musel bych to za týden opakovat. Záleží na individuálním stavu, ale zatím jsem musel opakovat jen pár rakovin, ty jsou nejhorší.“

„Dobře, pojd' ještě se mnou,“ pokynula mu ředitelka. „A ty tady počkej,“ obrátila se na ležící postavu.

„Říkáš, že uvidíme za týden, nebo za dva, kdyby to nestačilo,“ začala, sotva zase seděli proti sobě v ředitelně. „Zajímavé. Přitom nevyklučuješ možnost neúspěchu, ale zní to věrohodněji, než kdybys mi tvrdil, že je to naprosto zaručené.“

„My ještě nevíme, proč to někdy trvá déle,“ řekl Olda omluvně.

„Kdo - my?“ pozvedla k němu oči.

„Já a primář Alexijev z Vinohrad,“ řekl Olda. „My to spolu testujeme.“

„Testujete to na lidech?!“ vyhrkla nesouhlasně.

„Máme to snad testovat na krysách?“ vybuchl Olda. „Není kosmické energie na krysy škoda?“

„Ale na lidech... co kdyby to mělo nějaké, dejme tomu nepříjemné účinky?“

„Má to většinou ty kladné,“ ujistil ji Olda. „Víme o jediném nepříznivém účinku, ten mi ostatně připomínaly i chobotnice, ale to je okrajová záležitost.“

„Primář Alexijev...“ opakovala ředitelka. „Zajímavé. Zrovna dnes se u mě za tebe přimlouval. A co hůř, vyčetl mi do telefonu, že jsme tvoji žádost o zproštění docházky do školy zamítli... Jako kdybych byla nějaká žába na prameni.“

„On to snad tak zle nemyslel,“ řekl Olda rychle.

„On to tak myslel, protože to tak doslova řekl,“ nedala se ředitelka. „Jsem tedy ta pověstná **žába na prameni**... budu muset dojít do Vinohrad, poznat ho na vlastní oči a přesvědčit se, že je skutečně primářem a že se za něho nikdo jiný nevydává, protože... tvrdil mi o tobě až neuvěřitelné věci...“

„Co třeba?“ zajímalo Oldu.

„Podle něho máš na svědomí šest lidských životů,“ řekla přísně. „Ne zničených, naopak. Tvrdil, že současná věda si neví rady při popáleninách většího rozsahu... ani si nepamatují, kolik procent to říkal. Prý jsi uzdravil šest takových, co by neměli podle posledních vědeckých poznatků nejmenší naději přežít. Co ty na to?“

„Je to možné,“ řekl opatrně Olda.

„Počkej, jak to - možné?“ podívala se na něho přísně. „Jak to, že to nevíš?“

„Já se o to zásadně nestarám,“ odvětil Olda. „O vašem pacientovi taky nic nevím. Prostě jsem použil kosmickou sílu a ostatní nechávám na jiných. Ti jsou snad za léčení placení, ne?“

„Takže ty uzdravuješ lidi a jiní jsou za to placení?“ podivila se.

„No a co?“ opáčil Olda. „Účelem je uzdravovat. Alexijev mi umožňuje pomáhat lidem, slíbil mi i jinou pomoc, to mi úplně stačí.“

„Nevycházím z údivu,“ vrtěla hlavou. „Letos největší rošťák školy, stížnosti jen prší, jdeš z průšvihů do průšvihů... kdo včera ráno vyděsil Jolanu Čtvrtkovou kostlivou rukou, až jí museli dávat večer na pohotovosti sedativa? A ty zachraňuješ v nemocnici lidské životy v počtu, že je to na státní vyznamenání. Co mám s tebou dělat?“

„Splnit slovo,“ řekl Olda. „Až zmizí ta cukrovka, smazat mi dvojku z chování.“

„A když nezmizí?“ vybafla na něho.

„Tak to zopakují,“ řekl klidně. „I když sám nevěřím, že by to mohlo nastat. Žádná cukrovka nepotřebovala dvojí dávku. A třetí dávku potřebují jen hodně zažrané nemoci, jako je leukémie, tuberkulóza nebo rakovina v posledních stádiích

před smrtí... případně některá ochrnutí..."

„Leukémie, tuberkulóza, rakovina v posledních stadiích! Ty snad léčíš i tohle?“

„Leukémii a tuberu zatím jen jednou, rakovinu už čtyřikrát...“ opáčil Olda. „Na popáleninách se tyhle vedlejší nemoci často nevyskytují. Vážně nemocným se málokdy stávají tyhle úrazy.“

„Leukémie, tuberkulóza a rakovina jako vedlejší nemoci?!“

„Mám slib, že mě Alexijev půjčí jinam, kdyby na popáleninách nebylo co dělat,“ řekl Olda. „Potíž je v tom, že Vinohradské oddělení popálenin je v Čechách vyhlášené, vozí tam nejtěžší pacienty a je tam pořád plno.“

„Máš asi pravdu, to se říká,“ vzdychla si. „No, já se o všem ještě informuji a pak uvidím. Smazat tu dvojku z chování bych asi měla, už na přímluvu primáře Alexijeva, bez ohledu na ten poslední pokus. Ale ten by taky bodl, že?“

„Jen to nechte na původní dohodě!“ řekl Olda. „Bude to aspoň jednodušší.“

„Jak chceš!“ přikývla.

Manča na Oldu zase čekala venku a on už se ani nedivil. Nemusel ani telepaticky přivolávat Čerta, ten s ním šel hrdě už ze školy. Nasedli na autobus a jeli.

V nemocnici rozdali obvyklé tři dávky, snědli svačinku a rozloučili se. Čert sice trochu brblal, že dnes dávají o jednu dávku víc než obvykle, ale Olda mu nad obvyklý nemocniční gulášek slíbil prémiovou jitrnici a pejskovi očička jen zajiskřila.

„Dnes budou jitrnice?“ ujišťoval se. „A dostanu k té jedné celé jitrnici kůžičky ze všech ostatních?“

„Jak jinak?“ ujistil ho Olda. „Kůžičky jsou přece vždycky tvoje.“

Pejsek si radostí tak poskočil, až se Manča upřímně rozesmála.

Na rohu ulic, kde se rozcházeli, si ještě zamávali, ale pak spěchali domů.

Olda přišel domů ve veselé náladě. Před večeří rozmnožil mamince nákup, až to vysálo kosmickou energii ze širokého okolí. U večeře byl nezvykle zticha, jen si pro sebe sprádal plány pro nejbližší dobu.

Všechny bavit Čert. Samozřejmě dostal jitrnici i všechny kůžičky, dostal by je tak jako tak, nicméně psík to považoval za zaslouženou odměnu za dnešní námahu.

„Oldo, vytahej mi ty špejle,“ požádal Oldu. „Já přece dřevo nežeru...“

Olda mu prosbu obratem splnil.

„Co to? Koukám, páníček slouží pejskovi!“ podotkl táta.

„Dnes Čerta nechte, zaslouží si to,“ opáčil Olda. „Jestli to dobře dopadne, Faustka mi smaže tu dvojku z mravů.“

„Jak to?“ zajímal se táta.

„Průšvihy se někdy dají vyretušovat něčím kladným,“ opáčil Olda. „Mínus a plus dá ve výsledku nulu a je zase pohoda.“

„Copak jsi udělal tak kladného?“ zajímal se táta.

„Tu Vinohradskou,“ řekl Olda a hodil Čertovi kůžičku od své jitrnice, kterou Čert

s potěšením chňapl ještě ve vzduchu.

„Chodit do nemocnice ještě nic neznamená,“ namítl táta.

„Já tam nechodím jen tak,“ řekl Olda. „My tam s Čertem léčíme.“

„Je to lepší než courat se po kdovíjakých vesmírech,“ povzdychla si maminka. „V nemocnici se vám aspoň nemůže nic stát.“

„Léčíte... léčíte...“ vrtěl hlavou tatínek. „Souhlasím, v nemocnici těžko přijdeš o vlasy, ne-li něco horšího. Ale je to hra, nebo to má nějaký výsledek?“

„Primář Alexijev se za mě přimluvil u Faustky,“ řekl Olda a položil příbor.

„To jako, že se v nemocnici chováš mravně až vzorně?“ dobíral si ho táta.

„To by nestačilo,“ řekl Olda. „On jí referoval výsledky a Faustka z toho byla dost naměkko.“

„To je to tak epochální?“

„Pamatuješ, tati, jak rychle se ti zahojil popálený prst?“ připomněl Olda tátovi.

„To mohla být náhoda,“ zarazil se otec, neboť kdesi v koutku věděl, že to nebylo úplně normální hojení.

„A dovedeš si představit takovou spáleninu na třech čtvrtinách těla?“

Otec se zamyslel.

„Tři čtvrtiny těla? To je snad trochu moc,“ rozpomínala se maminka na své školní znalosti. „Tak velké spáleniny by snad ohrožovaly život.“

„Alexijev taky tvrdil, že ta paní neměla naději,“ přikývl Olda. „Zahojilo se jí to, ani nepotřebovala plastickou operaci. Víte, že ve Vinohradech přestali dělat plastické operace? A že v tom byli nějak vyhlášení!“

„To by snad byla škoda, ne?“ zarazil se táta.

„Nedělají je, protože je nepotřebují,“ řekl Olda. „My léčíme dokonaleji.“

„Kdo - my?“

„Já s Čertem,“ opáčil Olda. „Po spáleninách vždycky zůstávaly strašné jizvy. My dáme pacienta do kupy tak perfektně, že je zdravější než před úrazem. Přitom se sveze i to, co pacientovi vadilo už předtím. Po našem léčení zmizí cukrovka, spravují se jizvy po infarktech, měli jsme tam i leukémii a srovnala se stejně rychle jako spálenina. Běžně léčíme i rakovinu.“

„Počkej!“ zarazil Oldu otec. „To by bylo něco... něco převratného, nemyslíš?“

„Bísíája taky říkala, že tomu na všech zaostalých světech říkají zázraky.“

„Možná,“ odbyl to otec. „Ale snad by se to mělo vzít pořádně, vědecky! Mohl by to být větší převrat v medicíně než penicilín!“

„A co myslíš, že u toho dělá primář Alexijev?“ řekl Olda. „Pozoruje to, zapisuje, srovnává výsledky a dohazuje mi nejhorší případy, jaké se dostanou na oddělení. Není to snad ten přísný vědecký přístup?“

„Říkáš, Alexijev,“ uklidnil se otec. „To je známá osobnost a jestli výzkum vede právě on, byla by to jakási záruka...“

„Výzkum vede on,“ řekl Olda. „Léčíme ale já s Čertem.“

„Tak se na něho podívej, maminko!“ řekl táta čtverácky. „Máme doma nového sira Fleminga, šlehnutého Louisem Pasteurem.“

„Legrácky...“ udrtil Olda. „Ono vás to přejde. Náhodou, léčení je vážná věc. Jestli má pravdu Alexijev, že máme na tričku šest zázračně zachráněných životů, o běžných popáleninách nemluvě, tak to žádná srandička nebude...“

Rodiče se na sebe jen nerozhodně podívali.

„Budeme tam chodit dál, ale něco vám povím. Starej Prskavec o prázdninách u tetičky Aničky tvrdil, že můžeme s Cilkou znamenat tři sta šedesát zázraků ročně. Do roka a do dne uvidíme, ale jak se zdá, spletl se. Ale jen v počtu. Těch zázraků bude přes tisíc, když s Čertem děláme tři denně.“

„Já jen, aby ti to neškodilo ve škole,“ pokusil se namítnout táta.

„Ve škole to táhnu normálně,“ řekl Olda. „Akorát jsem se pohádal s matikářem o nějaké matematické pravdy. Dopadlo to dobře, uznal, že mám pravdu já a ty pětky mi smazal. Nebýt tělocviků, měl bych samé jedničky.“

„A co máš s tělocvikem?“

„Tělocvikář zkrátka trvá na tom, že jsem nefér. Ale neřekl bych, že to obhájí i na školní konferenci. Já nezakrývám, že používám mimozemské prostředky, jen trvám na tom, že to bez nich nejde a je pitomost, abych je zapíral. On bude muset ustoupit. Když neustoupí, bude mít na krku zajímavý problém: žáka, který láme světové rekordy, dělá z místa trojitě salto nazad a má přitom pětku z tělocviků!“

„A co kdybys zkusil ustoupit ty?“ navrhla maminka. „Neříkej, že by to nešlo. Že bys to nedokázal sehrát jako normálně.“

„Tak to by tedy nešlo!“ odsekl Olda. „Ještě vy mě nuťte podvádět! Vyčítá mi, že nehraji fér. Já zas tvrdím, že se mu nevejdu do škatulek, kde mu prostě chybí škatulka pro mimozemské schopnosti. Já hraju naprosto fér, on mě nutí fixlovat! A vy se k němu nepřidávejte, pravda stejně vyjde najevo.“

Ráno ale přivítal Oldu před školou Jára Vaněk nezvykle vážně.

„Hele, Oldo, slyšel jsi to?“ vybafl na něho, jen ho z dálky spatřil. „Faustka dnes nebude ve škole. Včera večer jí odvezla dceru záchranka, dnes bude asi v nemocnici.“

„Odkud to víš?“ zeptal se ho Olda.

„Nejsem slepej,“ poťukal si Jára na čelo na znamení, že Oldův dotaz považuje za uhozený. Jára bydlel ve stejném paneláku jako ředitelka a příjezd záchranky je příliš nápadná záležitost, aby se dala přehlédnout.

Oldovi v té chvíli bleskla hlavou ležící postava v kabinetu, na které podle přání ředitelky udělal svůj pokus. Měl se týkat cukrovky, ale... Oldovi až zatrnulo. Panebože, proč mi to tak tajila?

Vyučování začalo jako obvykle. Po druhé vyučovací hodině Oldu zavolal školní rozhlas do ředitelny a Oldovi se trochu sevřelo hrdlo. Hlas Faustky v rozhlase byl

jako obvykle strohý a věcný, ale Oldovi připadalo, jako by v něm slyšel temnou výstrahu.

Na udivené dotazy spolužáků odpovídal vyhýbavě, i když měl tušení, co ředitelku přimělo zanechat dceru v nemocnici a vrátit se do školy.

Na dveře ředitelny proto zaklepal dost nesměle.

„Dál!“ ozvalo se.

Olda vstoupil. Kromě ředitelky tu nikdo nebyl.

„Posad' se,“ pokynula mu na židli, nazývanou mezi žáky **potítko**, ačkoliv má ten výraz obvykle jiný význam, spojovaný s maturitami.

„Říkal jsi, že znáte s Alexijevem jeden škodlivý účinek vašeho léčení,“ začala Faustová přímo. „Momentálně by mě velice zajímal. Sem s ním!“

„No...“ začal nesměle Olda, „víte... ono to více než tisícinásobně zvýší odolnost organismů proti všemu cizímu...“

„To by zvýšilo i okolnost bakterií, ne?“ vskočila mu do řeči.

„Však také zvýší,“ souhlasil Olda. „Ale větší organizmy v tom případě získají tak děsivou převahu, že cizí bakterie do minuty vyhubí. Současně se tím zvýší regenerační schopnosti a to způsobí urychlené hojení.“

„Dobře, ale kde je ten škodlivý účinek?“ zeptala se ho věcně.

„Vadí to u gravidity,“ špitl nesměle Olda. „Při těhotenství je embryo považované za cizí a je menší, zkrátka to odnese. S Alexijevem se v takovém případě rozhodujeme až podle situace a Alexijev si na to vždycky zve konsilium aspoň tří lékařů. Když léčení spálenin snese odklad, odloží se až po porodu a do té doby se léčí postaru, jeden případ už tam máme. Když ale hrozí exitus, má podle Alexijeva přednost záchrana matky. Měli jsme tam spáleniny, které by ta paní nepřežila a... zkrátka, už jsme to jednou udělali...“

„Dvakrát,“ opravila ho suše Faustová. „Připočti si moji dceru. Večer ji odvezla záchranka. Potrat, zřejmě vyvolaný tvou metodou, i když tomu říkali spontánní.“

„To jsem ale opravdu nechtěl,“ zbledl úplně Olda, jak mu zatrnulo. „Přisahám, že jsem nevěděl, že je vaše dcera gravidní! To bych to rozhodně nedělal!“

„Přiznám se, to jsem nevěděla ani já,“ řekla Faustová. „Ale už se stalo... poslyš, je to nepříjemná záležitost, ale možná to tak bude lepší. Byla jsem upozornit lékaře na dceřinu cukrovku, ale řekli mi, že se mýlím, je naprosto zdravá. A neuvěřitelně rychle se vzpamatovala i z toho potratu... kdyby to nebylo předtím tak vážné, už by ji pustili domů, nechávají si ji tam už jen pro jistotu na pozorování...“

„To je mi opravdu líto,“ řekl Olda a díval se do stolu.

„Jedno ti musím uznat,“ řekla Faustová. „Cukrovka je fuč. Oni sice koktali cosi o omylu, sami ji pro jistotu vyšetřili pětkrát a striktně vylučují, že by tam někdy nějaká cukrovka byla, ale já dobře vím, že předtím si byli taky naprosto jistí a dělali ty testy více než pětkrát, zkrátka předtím tam byla, teď není a jestli říkají, že by to musel být zázrak, jen jim přikyvuji. No a to těhotenství... jednak mi to měla dcera

řící, za druhé to prošlo velice hladce a když se to tak vezme, u cukrovky je každé těhotenství rizikové a děti mohou být poškozené. Pro mladé bude lepší, když si pořídí další dítě, tentokrát zdravé a bez rizika. Takže to není jen holá tragédie.“

„Měli jsme to odložit,“ tvrdil Olda. „Kdyby bylo mimino poškozené cukrovkou, mohli jsme to napravit dodatečně. Pak by se to ukázalo.“

Faustová se na Oldu pátravě zadívala.

„Poslyš, Oldo, snad tě to nemrzí?“ zeptala se ho po chvíli. „Prokázalo se, že máš pravdu. Tu cukrovku jsi vyléčil hladce, sami doktoři tvrdí, že je to zázrak...“

„Ale ten vedlejší efekt nebyl zrovna potěšující,“ řekl Olda. „Mrzí mě to víc než si myslíte. Nechci nikomu škodit ani omylem, natož z nedbalosti.“

A konečně se odvážil pohlédnout na ředitelku.

Zdálo se mu, že se usmívá. Sice trochu koženě, ale to už patřilo k jejímu zjevu.

„No... řekněme, neměl bys ani léčení brát úplně partyzánsky,“ řekla Faustová po chvíli mlčení. „Aby se to neopakovalo, ačkoliv v nemocnici pod konsiliem bude těch případů jistě minimum a budete mít větší jistotu, že to opravdu jinak nešlo.“

„Takže se nezlobíte?“ podíval se na ni už přímo.

„Nemám proč,“ řekla. „Mám na té nehodě stejnou vinu jako ty. Kdybych dceru před tebou nepřikrývala, třeba by tě napadlo zeptat se jí na graviditu...“

„Oba jsme o ní mluvili jako o pacientovi... tedy v mužském rodě,“ vylouval se. „Proto mě to nenapadlo... Já o tom jinak vím, i mimozemšťani mě na to upozorňovali. Vždyť jsem vám to sám říkal, jen mě nenapadlo, že by zrovna tohle...“

„Aspoň vidíš, že být doktorem není jen tak,“ řekla Faustová. „Když soustružník zajede trochu víc do materiálu, zasakruje a zmetek vyhodí, ale nestane se nic víc, než že mu to strhnou ze mzdy. Když se stejným způsobem splete chirurg, jde o život. V našem případě je vyléčená cukrovka tak úžasná, že převážila nepříjemnosti a celkový výsledek je pořád kladný.“

„V tom případě... no, já už si dám příště větší pozor,“ sliboval Olda.

„To je asi všechno. Tu dvojku z chování smažeme, pokud zase neprovedeš něco tak kolosálního jako ta vykouřená jídelna... Jen ti vyjádřím dík za sebe i za dceru. Ta se mnou výjimečně souhlasí, i když už má vlastní rozum. Obě jsme pochopily, že to může spolu souviset. A zatím můžeš jít.“

Olda se ocitl na chodbě ani nevěděl jak.

Pravda je, že očekával strašlivé výčitky. Také se mohlo jednat o náhradu škody, mohly přijít i nějaké další sankce, ale jak se zdá, Faustka s dcerou si více cenily zdraví než té nehody.

To zase byla klika!

Rány pod pás

Odpoledne se s Čertem chystali jako vždy do nemocnice. Máňa se přihlásila, že půjde s nimi a Oldovi se zdálo, že je svět krásný jako nikdy dřív.

V autobuse najednou začal Čert výt, až řidič zastavil.

„Ten pes si vystoupí!“ prohlásil dozadu a otevřel dveře. „Já to poslouchat nebudu, mám nárok na klid při řízení!“

„Počkej na nás u nemocnice,“ řekl rychle Olda Máně a vystoupil s Čertem. Musel ho za obojek vyvléci ven, pes se motal, neslyšel pána a jen bolestně vyl. Marie z toho byla vyvedená z míry, že se zmohla sotva na přikývnutí.

„Čerte, Čertíku!“ choval venku Olda psa v náručí a utěšoval ho.

„Aúúú, aúúú!“ vyl pes. „Ty to necítíš? To je strašný! Aúúú, aúúú!“

„Co se ti děje?“ strachoval se Olda. „Co je ti? Já opravdu nic necítím. Co se ti vlastně děje?“ dorážel na psíka.

„To je vražda!“ vyjekl Čert. „Aúúú!“

Olda si s ním nevěděl rady. Pes se jenom svíjel a lapal po dechu. Až po chvíli to, jak se zdálo, přestalo.

„Teda, to bylo příšerný!“ vydechl si pes. „To byla hrůza, děs, smrt, horror!“

Už se trochu vzpamatovával, aspoň natolik, že se postavil na nohy, ale otřepával se z té hrůzy, jako by to nemohl ze sebe setřepat. Samozřejmě neměl co, jen kabátek a ten na něm pevně držel.

„Ale co to bylo?“ nechápal Olda. „Já přece ani teď nic necítím!“

„No, je to možný,“ řekl Čert a pořád se z toho otřepával. „Bylo to telepatický... jako když ti někdo předává své pocity, ale - tak smrtelný pocity jsem ještě nezažil.“

„Já jsem to nebyl,“ řekl Olda. „Kdo to mohl být? Jedině Cilka, ale ta snad ne...“

„Ne, to ti vypadalo jako směs hned několika pocitů. A byly si děsně podobný, to na tom bylo ještě příšernější!“

„Poslyš, nemohlo to být... říká se, že lidi někdy vnímají okamžik, kdy jim někdo blízký umírá... nemohlo to být něco podobného?“

„Denně na světě umírají tisíce lidí a zachytáváme snad něco? Ba ne, Oldo, šlo to přes telepatii. A uvědom si, mám ji lepší než ty, mohl bych s Přítelem andělů navázat směrované spojení i přes tisíc vesmírů! Tak daleko bych mohl zachytit, kdyby se někdo topil a tohle přesně tak vypadalo, rozumíš? Proto jsi nic takového nevnímá!“

„Ale kdo by se topil?“ uvažoval Olda. „Přítel andělů? To je nesmysl na kvadrát, ten se přece utopit nemůže.“

„Leda... Bísíája,“ napadlo Čerta. „Ta jediná může na mně vysílat směrovaně!“

„Bísíája přece nemá tvoji dokonalejší telepatii,“ namítal Olda.

„Mohla ji zatím dostat,“ nadhodil Čert. „Uvažuj trochu! Všesměrová telepatie je dobrá tak na pár metrů, teprve směrovaná telepatie překonává vzdálenosti. Pro

přechody mezi vesmíry to platí dvakrát. A koho tam známe, he?"

„Nebo to bylo ze Země," řekl Olda. „Pak by to musela být Cilka, nikdo jiný tu telepatii nemá. Musela by se ale topit a je těžké předpokládat, že by se v zimě koupala. Hele, Čerte, asi to nevyřešíme. Už jsi aspoň fit?"

„Fit jsem," odpověděl psík. „Ale smutně fit. Hrozně smutně fit!"

„Nevadí, poletíme do nemocnice."

„Dobrý nápad," odpověděl Čert. „Už se těším na gulášek!"

Ještě se otřepal, ale pak už vzletěl a s Oldou v závěsu byl za chvíli před vchodem do Vinohradské nemocnice. Máňa tu ještě nestála, ale oni letěli přímo vzdušnou čarou, zatímco autobus kroužil piruety serpentínami a zastavoval u kdejaké zastávky.

Za chvíli skutečně autobus přijel a Máňa radostně vystoupila. Viděla je z okna a hned se k nim hrnula.

„Co to bylo?" ptala se Oldy. Ten ale nic nevěděl a ani Čert neměl sdílnou náladu.

Vrátníci prošli bez potíží. Všichni vrátní si na Čerta zvykli a už ani nevyžadovali cedulku. Olda nosil Čerta v tašce jen první týden, pak začal nosit jen ceduli od primáře a tašku sestřičkám poctivě vrátil.

Tentokrát tu primář Alexijev nebyl, byl prý na jakémisi nutném jednání. Sestřičky daly Oldovi seznam nejnaléhavějších případů, Olda s Čertem tři nejhorší ošetřili, pak si všichni dali na sesterně svačinku. Sestřičky přitom obdivovaly apetit Čerta, ale nic se nedělo, ani když se rozloučili a vyšli ven z pavilonu.

„Dnes se ještě podíváme na neurochirurgii," řekl Olda Marii.

„Co tam?" zajímala se.

„Chtěl bych si tam domluvit spolupráci," usmál se Olda.

Došli na neurochirurgii a Olda se svou samozřejmostí (kterou později jedna ze sestřiček nazvala drzostí) probojoval až ke službě konajícímu lékaři. Ten chtěl nejprve vyhodit Čerta, ale po přečtení doporučující cedule od primáře Alexijeva se uklidnil.

„Když Alexijev píše do celého areálu, prosím," ustoupil. „Co vás přivádí zrovna sem k nám?"

„Mohl bych si u vás prohlédnout nástroje na operace lebky?" zajímal se Olda.

„Klidně, ale jen skrze sklo," svolil doktor. „Prohlédnout ano, ale nesahat!"

„Potřebuji je jen vidět," ujistil ho Olda.

Doktor ho zavedl ke skříni s nástroji a ochotně mu vykládal, co se k čemu při operacích používá.

„Nač to všechno potřebujete vědět, mladý pane?" zeptal se Oldy.

„Potřebuji takovou operaci udělat a ještě jsem žádnou nedělal," přiznal Olda.

„Poslyšte, mladý pane, nepletete si nemocnice?" zvažněl doktor. „Neměl byste si dojít spíš do Bohnic? Tam to mají s neurologií... lépe zavedené."

„Myslíte si, že jsem blázen?" usmál se Olda.

„No - já jsem to neřekl...“

„...ale myslíte si to,“ dokončil Olda větu. „Nemusíte mít obavy, už jsem takových operací pár zvládl, ale na hlavě se toho přece jen trochu bojím. Mozek nejsou játra.“

„To bych prosil!“ řekl doktor vyděšeně. „Koho že jste operoval?“

„Jednu transplantaci z člověka na psa a dvě ze psa na člověka,“ řekl Olda klidně.

„Cože?“ zalapal po dechu doktor. „To snad ne!“

„Slyšel jste to dobře,“ opáčil Olda. „Jednu transplantaci z člověka na psa a dvě ze psa na člověka, teď se chystám na přenos orgánů z člověka na člověka, ale bude to do mozku a tam si přece jen nejsem dost jistý. Nejlépe by asi bylo, kdyby mi někdo od vás při tom asistoval.“

„Teda mladej, to už je moc!“ vybuchl doktor. „Dej sem tu ceduli a vypadni, než zavolám zřízence se svěrací kazajkou! Můžeš být v Bohnicích dřív než autobusem!“

Olda se zatvářil utrápeně.

„To jsem si mohl myslet,“ vzdychl si. „Pan doktor mi nevěří! Pan doktor si myslí, že si z něho dělám blázný! Pan doktor mi snad chce tvrdit, že psi nelétají!“

„Sakra, copak psi létají?“ vybuchl doktor. „Ukaž mi jediného létajícího psa!“

„Čerte!“ pokynul Olda psíkovi.

Čert už se na produkci očividně těšil. Zvolna se vznesl do výšky jednoho metru a začal se ve vzduchu slastně převalovat. Pak se zastavil v poloze vleže, zív si a jen packou ohromenému lékaři zamával.

„Musím panu doktorovi něco málo připomenout,“ pokračoval Olda, „Měl by si uvědomit, že se možná poprvé v životě setkává s mimozemskou biotechnologií. To není žádná legrace, mimozemšťané dokáží naroubovat do organismu ledacos. Sílu, schopnou zvednout očima traktor, i orgán neviditelnosti. A jestli si myslíte, že je hodně velká drzost, když vás kluk jako já požádá o asistenci, zvládnou to i bez vás.“

„Drzost to teda je!“ vzpamatoval se doktor.

„Myslíte?“ opáčil Olda. „Zatím jsem implantoval tři mimozemské orgány. Není to moc, uznávám. Kolik takových implantací jste provedl vy?“

„Děláme tu operace každý týden!“ odsekl doktor.

„Ano, ale pozemské,“ řekl Olda. „Ode mě byste se mohl přiučit něčemu, co jste ještě nikdy v životě neviděl a kdoví, jestli to někdy uvidíte.“

„Člověče, víš ty vůbec, co plácáš za kacířství?“ vybuchl opět lékař. „Vykládáš mi o přenášení orgánů ze psa na člověka... vážně si myslíš, že je to reálné? Natož aby to svedl kluk bez dodělané základní školy?“

„Mohu vám ten orgán ukázat,“ nabízel se Olda.

„To je pitomost! To musí být podvod! To přece není možné! Říká ti vůbec něco mezidruhová nesnášenlivost tkání? Máš ponětí, kolik musí mít transplantát shodných znaků, aby šel bez velkých problémů voperovat?“

„To je pozemský přístup,“ opáčil Olda. „Asi jako když potřebujete klíč k zámku.“

Sehnat náhodně naprosto stejný klíč je skoro nemožné, proto si lékaři na Zemi určili alespoň znaky, které shodné být musí. Ale pořád můžete najít klíč, který bude vybrané znaky splňovat a přitom s ním zámek neotevřete. Takový transplantát pak tělo odvrhne, obvykle za fatálních následků pro pacienta. Přitom k zámkům existují univerzální klíče. Odemknete jimi třeba dvacet až třicet dveří, ačkoliv žádný z pravých klíčů nepasuje do sousedních. Tak je tomu s mimozemskými transplantáty. Jsou jako ten univerzální klíč. Orgány pasují na člověka i na psa, univerzálnost je od myši po člověka. Končí to někde u savců. Klokanovi to sedne, ptakopysk má asi smůlu. Ptakopysky si jistý nejsem, ale mezi anděly, lidmi a psy to funguje bez problémů.“

„Anděly?“ chytil se lékař slovíčka.

„Dobře, tedy mimozemšťany, se kterými jsem se setkal,“ slevil Olda. „Ačkoliv je dost možné, že právě oni kdysi posloužili našim předkům jako předloha k pověstem o andělech. Až se to najisto prokáže, budou to andělé plným právem.“

„A ty mi tu chceš tvrdit, že ovládáš mimozemskou technologii, že si sám troufáš na tak složité operace, jako jsou operace mozku?“

„Jasně,“ řekl Olda s nadšením, že lékař přece jen zabírá.

„Tak víš co, ty anarchisto?“ řekl lékař. „Dej sem tu ceduli a vypadni z nemocnice, než na tebe zavolám zřízence, případně policii! Říkám to už podruhé a nežertuji!“

„To neuděláte!“ zbledl Olda a ustoupil o krok.

„To udělám teď hned! Tu ceduli sem!“

„Donutíte mě leda použít k obraně mimozemskou technologii,“ zadrmolil rychle Olda. „Důrazně vás tímto varuji, nedovedete si představit její účinky. Zabiju holýma rukama i tyrannosaura!“

Ustoupil ještě o krok a na okamžik kolem něho vzplanula modrobílá aura ohně.

Všechny zářivky na stropě prskly a zhasly, v místnosti bylo rázem pološero. Pes sklouzl z výšky na zem, přisedl si s temným vrčením k noze pána a zahalil se do téhož modravého ohně. Z obou dvakrát za vteřinu sršely do stran blesky.

Nebylo to poprvé, co se Olda pevně postavil dospělému. Měl průpravu, o jaké se jeho protivníkovi ani nezdálo, stál už i proti ozbrojeným sluhům d'áblů. Teď měl skoro jistotu, že mu ten chlápek v bílém plášti neublíží, že se zalekne a couvne.

Marie stála u dveří, ztuhlá překvapením. Lékař zbledl a na Oldu si netroufal, co viděl, ho dostatečně varovalo.

„Tak si tu ceduli nech, stejně ti už zítra nebude nic platná!“ ustoupil.

„Ale bude a i kdybyste mi ji sebral, Alexijev mi napíše jinou,“ řekl pevně Olda.

„Alexijeva dnes vedení nemocnice zbaví primariátu,“ odsekl lékař. „Nový primář už dohlédne na to, abyste tam ani nohou nepáchli!“

„Cože?“ rozevřel údivem Olda oči.

„Alexijeva dnes odvolají pro neschopnost,“ řekl pomstychtivě lékař. „Vlastně je

to už rozhodnuté, jak říkal náš šéf. Málem přivedl celou nemocnici do konkursu.“

„Ale proč?“ vyhrkl Olda, naprosto vyvedený z míry. „Cožpak jeho oddělení nemá za poslední čtvrtrok vynikající výsledky?“

„Vynikající? Tomu se snad nedá říkat jinak než katastrofa!“ ušklíbl se doktor.

„To snad ne! Tolik uzdravených pacientů...“ začal Olda.

„Pitomečku!“ zpražil ho doktor. „Ty nevíš, na čem nejvíc záleží?“

„Snad na uzdravených pacientech, ne?“ opáčil Olda o poznání nejistěji.

„Moulo!“ odsekl doktor. „Na výkonech, pamatuj si to! A popáleniny v poslední době přestaly dělat nejlépe placené plastické operace. Propad skoro o deset milionů! To si nemůže dovolit žádná nemocnice!“

„Takže vás... vás pacienti nezajímají?“ vyhrkl Olda skoro brečky.

„Zajímají, když je dostaneme řádně proplacené,“ odvětil doktor. „Alexijev se ale omezil na běžnou péči, kterou měl nechat pro charitu. Ve výkonech má totální propad! A to mu zlomilo vaz!“

„Tomu uvěřím jen od Alexijeva!“ řekl Olda.

„Tak to si tam dojde, ale hned, dnes si tam jde pro ramínka od pláštěů, zítra už tam bude sedět někdo jiný a na bráně už ti jeho kartičky taky neuznají!“

„Myslel jsem, že jste tu pro pacienty, ale u vás jsem se zmýlil,“ vzpamatoval se zase Olda. „Pojď, Mančo, tady zřejmě vládne čistej kšeft!“

„A jestli ti někdo při nějaké pokoutní operaci **exne**, a to se nejspíš stane, přihlásím se jako svědek, že jsem tě varoval!“ opáčil doktor.

Opustili jeho kancelář a za zvědavých pohledů sestřiček rychle i budovu. Nebyli tu zřejmě vítáni.

Rychle se vrátili na oddělení popálenin. Tam se ale cosi dělo. Sestry běhaly sem tam, nikdo na ně neměl čas. Až si jich všimla sestřička Hedvika, ale ani ta je nepotěšila.

„Ani sem nechod'te!“ řekla Oldovi. „Mají tu být mimořádné prověrky odbornosti, nevíme, koho z vedení nemocnice to napadlo, nikdo tu nic takového nepamatuje.“

„Je tu Alexijev?“ zeptal se jí Olda.

„Je ve své kanceláři, ale pochybuji, že bude mít na vás čas.“

„Zkusíme to,“ mrkl Olda na Máňu, už předem pobledlou v očekávání potíží.

Na zaklepání se ozvalo **Vstupte!**, proto vstoupili. Doktor Alexijev seděl ve svém křesle a zdánlivě nic nedělal. Nebalil, ale ani nepodnikal žádné kroky k záchraně svého primariátu. Jen se díval před sebe.

„Dobře že jdete,“ přivítal je a zdálo se, že si oddech. „Právě jsem volal vašim, ale ještě jste nedorazili. Kde jste byli?“

„Na neurochirurgii,“ řekl Olda suše.

„Co tam?“ zajímal se Alexijev, ale hned pokračoval: „Na tom vlastně nesejde, hlavně že jste tady. Oldo, prosím tě, stalo se něco nečekaného, co mění situaci.“

Posad'te se tu oba, ať mi nevynešete spaní, budu to potřebovat."

„Já vím, odvolali vás, že?“ řekl Olda a posadil se do křesla proti primáři. Marie si našla místo v křesle trochu stranou a Čert si lehl tak, aby viděl na všechny.

„Takže už to víte...“ zarazil se Alexijev. „Nevadí, pak asi víte i to, že jste tady ode dneška nežádoucí... tady se to zřejmě zabalí, ale neboj se, není to úplný konec.“

„Jak je to ale možný?“ vybuchl Olda. „Vážně je to kvůli výkonům?“

„Jo,“ řekl lakonicky Alexijev. „Snažil jsem se vysvětlit vedení, že potřebujeme jen nepatrný čas na ověření metody a můžeme zahájit se zdravotní pojišťovnou jednání o novém typu výkonu. Nazval jsem to pracovní **léčba zázrakem**, ale to jméno se musí změnit, jinak neprojde. Snad se tě nedotkne, že jsem jednal za tebe, ale tebe by stejně neposlouchali... Trval jsem na tom, že to mezidobí musíme překonat, ale oni viděli jen výpadek deseti milionů korun českých. Jako kdyby to nemocnici už položilo!“

„O čem jste chtěl jednat s pojišťovnou?“ zajímal se Olda.

„O tvé metodě,“ řekl Alexijev. „Je tu ale hned několik problémů. Asi mi nezbude než tě ukecat, abys mi to přes všechna varování od chobotnic implantoval taky, říkal jsi snad, že jsi to operoval i svému psovi. Nejhorší současný problém je, že tě nemůžeme legálně zaměstnat. Automaticky by nám skočily po krku mezinárodní organizace kvůli nepřípustnému využívání dětské práce. Druhá možnost je počkat, až ti bude osmnáct. Do té doby bys mohl vystudovat, na lékařské fakultě by pochopení měli, ale k léčení tě nepustí, důvody už jsem ti řekl, narušoval bys jim lékařské plány. Nemrač se, je to tak, legálně ti nikdo na světě léčit nedovolí. Nelegálně, jako já, už taky ne. Nikde nenajdou odvahu vydržet pár let, než se to uchytí.“

„A další problémy?“ zeptal se suše Olda.

„Ty by se snad řešit daly,“ pokrčil primář rameny. „Se zdravotními pojišťovnami se musí za tento výkon dohodnout cena. Pochop to, zadarmo se to provádět nedá, někdo to musí zaplatit a pojišťovny jsou tady od toho, ať platí! Suchá kalkulace tvrdí, že by to bylo výhodné pro obě strany. Uvažoval jsem jako základní sazbu polovinu dosavadních plateb. Pro pojišťovny to bude zlevnění na polovinu, tam problém nevznikne. Ale i pro nemocnici to bude lukrativní, tvoje metoda umožní přijmout a léčit až trojnásobný počet pacientů, tedy i ty, kdo by se k nám nedostali. Nezapomeň, že nám ze všech nemocnic předávají nejhorší případy, se kterými si jinde nevědí rady. Vezmeme jich tedy ještě víc včetně lehčích případů, to sneseme. Při větším počtu pacientů získá nemocnice úměrně víc peněz. Odečti sumu za nespotřebované léky, při tvém způsobu jich spotřebujeme méně než dřív a vyjde ti, že na tom prodělají jen výrobci léků.“

„Ovšem s výhodou lepších výsledků,“ dodal Olda. „Zapomněl jste na pacienty, co se uzdraví za pár dní a vypadají i bez plastické operace jako před úrazem. Navíc jim

to ušetří spoustu bolesti.“

„Na ty jsem nezapomněl, ale to je argument pro nás dva, ne pro ekonomy, co naše pacienty přepočítávají na procenta zisku a nezajímá je, že při tvém způsobu není nutná plastika, vše se zahojí a pacient se cítí podstatně lépe. Ekonomům nevadí křivé obličejy po plastických operacích, zajímá je jen to, zda byly dobře vyfakturované a proplacené.“

„No, už jsem se lekl, že taky uvažujete čistě ekonomicky,“ oddychl si Olda.

„A měl bych?“ usmál se Alexijev.

„Kdybyste uvažoval ekonomicky, nechal byste mě tady něco zkoušet?“

„Ale to víš, že ano!“ přikývl Alexijev. „Při čistém ekonomickém kalkulu bych tě to nechal vyzkoušet a pak bych tě vyhodil. Jak říkám, zaměstnat tě nesmím, pojišťovna za tvoji metodu nedá ani floka, vykazovat neprovedené výkony je o kriminál, finančně přinášíš momentálně čistou ztrátu, tečka, puntík.“

„Chci tento týden operovat tady Marii,“ řekl Olda a trochu se mu zadrhlo v krku. „Byl jsem se optat na neurochirurgii, zda mohu počítat s jejich pomocí, případně rovnou s asistencí u operace mozku. Zrovna jdeme odtud.“

„Můžu hádat?“ podíval se na Oldu pátravě Alexijev. „Vyhodili tě, co?“

„Jo, přesně tak,“ přikývl Olda. „Tak mi nezbývá než přijít s prosíkem za vámi...“

Trošku se schoulil. Před nešťastným primářem teď seděl stejně nešťastný kluk, kterému se právě hroutil jeho svět se všemi plány. Ale aspoň... aspoň něco...

„To bude horší, Oldo,“ řekl vážně Alexijev.

Oldovi ta slova připadala jako facky.

„Jednak na to nemáme nástroje. Na neurochirurgii nejsme zařízeni.“

„Nástroje bych měl,“ špitl Olda, ale Alexijeva tím nezastavil.

„Za druhé mě dnes odvolali. Jsem tu naposled, takže ti nic slíbit nemohu, dokud si nenajdu něco jiného.“

„Ta operace se dá udělat i v partyzánských podmínkách,“ řekl Olda. „Třeba u nás doma v bytě. Co kdybych vás poprosil aspoň o asistenci?“

„Proboha, Oldo!“ vyhrkl Alexijev. „To nemyslíš vážně! V domácnosti bych se v nouzi nejvyšší odvážil ještě tak na slepé střevo, ale proboha ne na mozek! To pusť z hlavy! Sterilita, anestézie, dýchací přístroje... máte z toho doma něco?“

„Nemám,“ odvětil zarputile Olda. „Sterilitu by nahradilo **tacuky** mimozemšťanů. Anestézii ne, ale riskl bych to s přimražením, jen to nesmí trvat déle než čtvrt hodiny. A to nebude. Když mi trochu pomůžete, stihnu za tu dobu oboje, hlavu i s břichem.“

„Poslyš Oldo, jsi vážně fanatik,“ řekl Alexijev. „Dej si říci! Odlož to, než najdu, kde by se to dalo udělat. Sám ti budu asistovat! Mít ex-primáře za asistenta je nezvyklé samo o sobě, neznám v historii medicíny případ, aby mozek dělal začátečník, ke všemu teprve kluk, všimni si, prosím, jak ti věřím! Ale nepouštěj se do lebky doma v pokoji! Nezlob se, to je trochu moc! Počkej, až seženu operační sál

s dobře sehraným solidním týmem! Jinak ti pacient **exne**, nebo ho těžce poškodíš. Vzal by sis na svědomí, kdyby to měla být zrovna tady Manča?"

Olda jen zbledl. Všiml si, že i Marie trochu zezelenala. Samozřejmě věděla, že se mluví o ní, nejspíš rozuměla i vyřčeným obavám, od zkušeného primáře měly mnohem vyšší váhu než od kohokoliv jiného.

„Stihnete to do týdne?“ vyhrkl prosebně Olda.

„Do týdne? Těžko,“ řekl zamyšleně Alexijev. „Zajdu na fakultu, tam něco najdu, ale do týdne... představuješ si to jako Hurvínek válku. Najít do týdne sehraný operační tým, který má zrovna volno... ne, to by byl zázrak! S tím nepočítej, jsme jenom lidi.“

„Ach jo!“ povzdychl si Olda. „Takže spíš ne. Ale zkuste to, prosím pěkně! Je to děsně naléhavé! Já už dál čekat nemůžu, pochopte mě.“

„Zkusím všechno co půjde,“ přikývl Alexijev. „Ale neručím za to.“

„Něco mohu udělat já pro vás,“ nabídl protislužbu Olda. „Ale bez složité operace mozku si taky netroufnu na víc než na něco jednoduchého, jako je slepé střevo. Zkusil bych vám implantovat aspoň **idarchon**, orgán k posílání kosmické energie, ať můžete začít léčit, když už ne nic víc.“

„Aspoň?“ vyhrkl Alexijev. „Tomu říkáš aspoň? Vždyť je to nejdůležitější orgán!“

„Ano, ale... na léčení musíte být dva,“ pokračoval Olda. „Čerta bych vám půjčil jen v krajním případě. Bohužel, jiný takový pes neexistuje, takže aspoň na čas...“

„Je to tak nutné?“ podíval se na Oldu Alexijev zpytavě.

„Nutné? Nezbytné!“ opáčil Olda. „Jeden člověk sám nemá žádnou cenu. Dvojice je pro léčení tisíckrát víc než jedinec. Jedině dvojice může efektivně léčit!“

Primáře tím očividně vyvedl z konceptu.

„Vidíš, to jsem nevěděl,“ řekl pomalu, jako by si to sám teprve v hlavě ujasňoval. „Úplně jsem ti nevěřil, že by ten pejsek byl tak nutný, i když jsem viděl, jak se snažíte. Když ale říkáš, že dvojice je tisíckrát víc, to je ovšem jiná... Tak proto jsi vždycky říkal, že toho má pejsek dost! A ono je to tím, že je v té dvojici slabší...“

Olda se podíval na Čerta, pak na Marii. Nikde nezahlédl podporu. Čert v koutku nesouhlasně vrčel. Půjčit ho primáři, to se dobře řekne, ale souhlasit by měl snad i pes! Rozdělit se, to by se nelíbilo ani jednomu z nich. Ale co dělat, když to jinak nepůjde?

„Pane primáři, jste ženatý?“ napadlo ho ale najednou.

„Jsem,“ podíval se na něho trochu udiveně Alexijev.

„A svolila by vaše paní, abych jí dal ten **idarchon** taky? Manželská dvojice je pro to úplně ideální!“

„Hele, to mě nenapadlo,“ zarazil se Alexijev. „Ani jsem se choti neptal. Ale to se dá napravit a když jí to vysvětlím, nepochybuji, že bude souhlasit. Je taky lékařka a po mém odchodu to v nemocnici nebude mít lehké, to už bude lepší, když

odejdeme oba.“

„Výborně,“ kývl Olda. „Zavolejte mi, až se domluvíte. **Idarchon** je jednoduchá operace, dá se udělat i doma v kuchyni. Jak myslíte, že jsem ji dělal já s Čertem?“

„A naučíš nás s tím pracovat?“

„Když jsem to naučil Čerta?“ pokrčil Olda rameny s úsměvem. „Počítejte: týden potrvá, než orgán naroste, abyste to mohli začít zkoušet. Dva dny mi trvalo učení Čerta. S delší dobou nepočítám ani u vás.“

„Vidíš, přesně o něco takového jsem tě chtěl požádat,“ řekl Alexijev. „Zrovna dneska mě napadlo zařídit si vlastní kliniku k léčení spálenin. Jméno mám, to by byl základ, na jaký mi dají i úvěr v bance. Když do toho půjdu s chotí, budeme více spolu, což by bylo lepší než teď. Už jsem uvažoval přetáhnout tam i pár sester, nabídl bych jim víc než mají tady, pochopitelně až přijdou první platby... I předběžná kalkulace výkonů pro pojišťovny může být dobrá. Poslyš, Oldo, jestli to vyjde, budeš chodit k nám místo do Vinohrad, ale ne za kakao a guláš, ale za slušný plat. Jen bych ti to musel zpočátku posílat na konto rodičů... víš, ty organizace za práva dětí...“

„Spíš mě bude zajímat slib ohledně studia,“ podotkl Olda.

„To se rozumí,“ řekl Alexijev. „Ty pomůžeš mně, já tobě. Vaše ředitelka se mi zdála docela rozumná. Když ji přesvědčím, aby tě nechala předčasně složit zkoušky do konce školy včetně maturity, což bys možná zvládl do konce roku, dostaneš od školy za jediný rok vysvědčení a nastoupíš na lékařskou. Budeš určitě nejmladší student lékařské fakulty v Evropě! Až ti bude patnáct, můžeme přejít z fiktivních plateb rodičům na tvé vlastní konto, nejprve na krátkodobé brigády, pak k nám buď nastoupíš jako lékař, nebo ti pomohu zařídit vlastní kliniku, co si budeš přát! Tvé konkurence se nebojím, budeme přece pořád spojenci, ne?“

„Vypadá to reálně,“ řekl Olda. „Já to sice beru z jiného hlediska, mě ekonomická stránka nezajímá, ale asi to bez ní nejde. Já chci, aby se ulehčilo lidem. Tohle je podle mě schůdná cesta. Jsem pro.“

„Dobrá,“ vyskočil primář. „Mohu tedy začít? Bez tvého souhlasu a pomoci jsem nemohl hnout prstem. Možná trochu potěším zdejší sestřičky. Někdo mezi nimi rozšířil fámu o zbytečném přezkušování, já jim místo toho nabídnu zaměstnání. Na vás byly přece vždycky hodné, jistě byste se s nimi neradi loučili. Když to půjde dobře, setkáte se s nimi u nás.“

Venku už bylo šero, když vyšli z nemocnice. Autobus jim ale právě ujížděl.

„Nebudeme čekat na další,“ řekl Olda. „Dej mi ruku!“

Manča se trochu zachvěla, když mu dávala ruku. Přece jen na ni létání bez aparátu působilo nezvykle. Olda létal jako vlaštovka, jistě si na to dávno zvykl, ale něco jiného je létat podle vlastní vůle a něco jiného je **být létán**, zkrátka, na Marii to působilo jako horská dráha. Neurčitá směs krásy a děsu.

Vyletěli ale plynně, následování Čertem ve slušivém psím kabátku. Vznesli se

šikmo do výšky, vyhnuli se několika drátům, pak vystoupali nad střechy asi do padesáti metrů a vzali to přímo domů. Nekopírovali terén, nad údolím letěli ve značné výšce, pak ale opět pokračovali ve výšce kolem padesáti metrů nad střechami. Ulice se pod nimi jen míhaly, naštěstí se po nich nikdo ani neohlédl. Nebo si to aspoň mysleli.

Přistáli opatrně na balkóně Mánina domova. Dveře byly i tentokrát zavřené, ale to Oldu nemohlo zastavit. Zvenčí se soustředil na vnitřní kliku a otevřel ji skrz sklo očima.

„Vždycky lítáš tak razantně?“ řekla, když se s ním loučila. „Zvedal se mi z toho žaludek. Ne že by to nemělo svou krásu, ale je to dost drsné.“

„To se taky naučíš,“ ujistil ji. „Je to docela fajn.“

Pak se stejně tak razantně vznesl a i s Čertem jí zmizeli za panelákem.

Stihla mu jen zamávat.

Večer byl na krku, ale Olda se nehrnul k nákupu. Místo toho se zavřel ve svém pokoji. Vyšel až za chvíli, když mu maminka důrazně připomínala, ať jí buď rozmnoží nákup, nebo dojde dokoupit co vzala jen jednou, protože by to k večeři nestačilo.

Olda samozřejmě šel a rozmnožil nákup. Přitom ho jímala hrůza ze suchých čísel, která mu poletovala hlavou.

Deset kilogramů krát čtyři, většinu věcí množil čtyřikrát. To je čtyřicet kilogramů hmoty. **E=mc**

2. Ke stvoření čtyřiceti kilogramů hmoty je potřebná energie srovnatelná s celoroční energetickou spotřebou lidstva. On ji potřebuje každý den. Přitom má pocit, že nevysaje okolí víc než při každém vydatném léčebném použití. To nějak nehraje.

Ačkoliv to je nesmysl, tak tomu přece není. **Idarchon** z energetických bublinek torzního prostoru využije jen malou šošolku na vrcholu každé bubliny, asi jako kdyby z celého dortu spotřeboval jen jedinou třešinku. Víc nedokáže. Hmotová paměť **hiblag** není živá, zato využije všechno. Vysáté místo se okolními bublinami zaplní rychleji, než když tam trochu očísnuté bubliny zůstanou. Bubliny se podle vědy Ogdurů beztak pohybují slušnou rychlostí, ne sice rychlostí světla, ale rychlost zvuku je pro ně hodně podobná plazení slimáků.

Tak o čem je řeč?

Jen o tom, že **E=mc**

2. Z toho vzorce jde horko i mráz.

A třeba tohle čerstvě vytvořené kilo jemně plátkované šunky znamená obludnou energii. Obrovskými lopatkami turbín všech evropských jaderných elektráren by točila... rozhodně hodně dlouho...

Jediný důkaz

To ráno nastalo ve škole nečekané pozdvižení.

Do redakce městských novin kdosi donesl čerstvou fotografií, kterou nazval: UFO nebo fotomontáž? Noviny ji otiskly na první stránce s komentářem, že jde samozřejmě o fotomontáž, neboť nezachycuje žádné UFO; ale jde o fotomontáž nesmírně zdařilou, protože ani odborníci na fotografování nejsou schopní vysvětlit, jak byla vytvořena.

Ve škole ta první stránka vyvolala melu a několik žáků začalo svými mobilními telefony o překot volat do redakce, že nabeton vědí, jak ta fotka vznikla.

Na fotce se nad údolím nad šedivými střechami domů vznášela podivná skupinka: dvě děti a pes, oblečený do psího kabátku. Novinová sazba fotografií trochu znečitelní, tahle byla šedivá už podvečerní dobou pořízená, ale každý na ní bez problémů poznal Oldu, Máňu a Čerta. Ti, kdo věděli o Oldově schopnosti létat, teď zasypali redaktory udivujícím tvrzením, že na té fotce poznali spolužáka, ale že se odborníci spletli, nebude to žádná fotomontáž, ten kluk fakt vážně lítá.

Do velké přestávky zastavilo před školou auto a do školy se nahrnuli tři redaktori, jeden se sadou fotoaparátů od starého měchového po nejnovější digitální a několika žákům začaly zvonit mobily, jak redaktori volali na zaznamenaná čísla těch, kdo se ráno dovolali do redakcí.

První interview udělali s jedním číperou ze sousední třídy, ale ten jim jen potvrdil, že se ráno dovolal, ano, za zprávou si stojí, ale nejlépe bude, když si vyzpovídají přímo dva z těch tří létajících objektů, totiž Oldu a Máňu, musí tu přece někde být.

Olda i Marie postřehli nebezpečí pozdě. Zkusili reportérům zmizet na záchodě, ale stihla to jen Máňa. Olda byl se svou holou hlavou nápadnější a reportéři ho dostihli ve chvíli, kdy se pokoušel zapadnout na záchod. Byli to chlapi a byli ochotní následovat ho až tam, jen aby získali další informace.

Když Olda viděl, že je to marné, požádal je, ať počkají na chodbě, že jim neuteče.

„Pochopte, přestávky jsou od toho, aby...“

Redaktori samozřejmě nestáli na chodbě jen tak a než Olda vyšel ze dveří, stačili vyzpovídat pár dalších žáků. Éda Sudek a Karel Machatý, v domnění, že Oldovi zavaří, jim ochotně prozradili, že Olda už jeden průšvih s oknem do sousedního vesmíru měl, když něco smradlavého vykourilo s obrovskou škodou školní jídelnu.

Na Oldu tedy čekalo otázek zase o něco víc.

Silný plešatý redaktor s knírem zatím přivedl ředitelku školy a snažil se přesvědčit ji, že by měla pro školu zdarma reklamu, kdyby jim toho kluka na půl dne uvolnila.

„Ach jo, zase Olda!“ vzdychla si Faustová rezignovaně.

Oldu uvolnila, ale ostatní žáky poslala do tříd, neboť podle školního zvonku velká přestávka právě skončila.

„Zavařil sis to, vybrusli z toho jak chceš!“ řekla Oldovi. „Ale jděte si s tím někam ven, tady ve škole bude klid.“

Redaktoři ochotně vyměnili školní chodbu za blízkou kavárnu.

„Chcete moc věcí najednou, pánové,“ vylouval se Olda, když mu dávali spoustu všetečných otázek. K létání, události ve školní jídelně a oknům do sousedních vesmírů přidali Oldovu holou hlavu, což jim sice nikdo nenadhodil, ale domysleli si sami, že to nebude nic přirozeného.

„Tak popořadě: létání bych vám nejlépe předvedl ve školní tělocvičně...“ začal.

„Tam?“ zděsil se fotograf. „To snad ne! Tam by to vypadalo jako běžná sportovní fotka, vůbec nic mimořádného. Co takhle nad nejbližší střechou?“

„Ale nebojte se, něco vám předvedu, abyste sem nejeli zbytečně,“ slíbil jim Olda.

„Co takhle sousední vesmír?“ nadhodil plešatý redaktor s knírem. „Vaši spolužáci tvrdí, že o něm víte víc než Četka. To byste musel vědět hodně! Ze sousedního vesmíru přicházejí velice zajímavé zprávy. Američani tam dopravili dvě letadlové lodi i s letadly a s mnoha tisíci lidmi, nikdo neví jak.“

„Kdo z vás tam byl?“ zaskočil sebevědomého tloušťíka Olda. „Já už mockrát.“

Redaktoři na sebe jen mlčky pohlédli a Olda se na ně pobaveně díval.

„Jak se tam vlastně dostáváš?“ zeptal se ho věcně tloušťík s knírem.

„Jako všichni, kdo se tam podívali,“ řekl Olda. „Branou. Umím si ji vytvořit sám, takže se tam občas toulám. A nejen u sousedních hlavonožců, chodím ještě dál.“

„O dalších světech v Četce nic nebylo,“ řekl zaraženě fotograf.

„Četka asi o dalších světech neví,“ pokrčil rameny Olda. „Možná vás zklamou. Nemám ponětí, jaké brány mají Američané. Nedokážu otevřít tak velké, aby tudy prošla letadlová loď. Zato nikdy nepadlo slovo o jiném než o sousedním světě inteligentních chobotnic. Já těch světů znám víc.“

„Ty ses dostal dál? Jaké to tam je?“ zajímalo redaktora s knírem.

„Když vám teď řeknu, že je to na každém světě jiné, co vám to řekne?“ usmál se Olda. „Co byste dali za krátký výlet do druhohor? Nechcete si něco nafotit? Vezmu tam ale jen jednoho pána s aparátem, na víc si netroufnu. Chcete?“

„Proč jen jednoho?“ zamračil se chlap s knírem při představě, že on to nebude.

„Jednoho snad uhlídám, dva bych nemusel přivést zpátky živé,“ řekl Olda.

„Myslíš to vážně?“ pokoušel se ho ještě obměkčit.

„Smrtelně vážně,“ řekl Olda.

Vyšli tedy zadními dveřmi na dvůr kavárny. Olda otevřel bránu k hlavonožcům, zběžně se rozhlédl a vstoupil. Fotograf ho příčinlivě fotil, ačkoliv ho Olda varoval, ať

si počká na zajímavější obrázky.

„Pojďte za mnou a nezdržujte,“ řekl.

Fotograf vstoupil a brána zmizela. Stáli teď v zelené džungli, ale než se rozhlédli, otevřel Olda další bránu a opatrně tam nahlížel. Musel být opatrnější než jindy, chyběl mu Čert s jeho nosem, zato měl s sebou člověka.

„Dobré je to, pojďte,“ pobízel reportéra.

„Moment, jen si ještě vyfotím tady ten zajímavý strom,“ žádonil fotograf.

„Otevírat bránu je namáhavé, dlouho ji neudržíme! Buď projdete okamžitě ke mně, nebo vás tam nechám!“ pohrozil mu vážně Olda.

„Ó pardon,“ proskočil reportér rychle modravým kruhem, aby nezavadil o okraje. „Ten modrý oheň kolem brány je nebezpečný?“

„Otázky si zapamatujte na potom,“ požádal ho Olda. „Není na ně čas. Dinosaurie je drsný svět! Kamkoliv dohlédnete, všude kolem stále pracují čelisti. V některých jsou zuby, schopné překousnout vás jedním cvaknutím na několik kusů. Ruce, nohy a hlava padnou na zem, tělo zůstane v tlamě, ale pište si, že nezůstane vcelku ani vteřinu.“

„Tohle je tedy druhohorní krajina?“ zajímal se živě fotograf.

„Jo,“ přikývl Olda. „Ale šetřete obrázky, až se bude něco pohybovat. Pro pustou krajinu je jich snad škoda. Nebo počkejte, až se vyšplháme támhle na kopeček, budeme tam mít lepší rozhled po okolí.“

„Tohle je digiták,“ ukazoval mu fotograf přístroj. „Místa je tam víc než dost. Co se nepovede, smažu. Tam ten pohled taky stojí za to!“ Otočil se a cvakl spouští.

„Poslyšte, nemáme čas na kdejakou idylku,“ varoval ho Olda. „Vylezeme rychle na kopeček a zahájíme kruhové pozorování. Když to neuděláme, máme je na krku dříve než se leknete! A já je vážně musím vidět dřív než budou tady!“

„Koho?“ potočil se reportér a opět cvakl foťákem.

„Uvidíte!“ ušklíbl se Olda. „Až nás ucítí, a je to jen otázka, kdy jim vítr náš pach donese, zvednou se a půjdou po nás. Ještě tu žádného člověka neulovili, ale jak se zdá, mají správnou představu o tom, že bychom pro ně mohli být vhodná kořist.“

„Kdo?“ obrátil se opět reportér na Oldu.

„Do okruhu deseti kilometrů je nejméně pět až sedm velociraptorů,“ odvětil Olda. „Stačí, aby nás objevil jeden. Pozve ostatní a nastane hon. Kořistí jsme my dva.“

„Jak to víš?“ nedůvěřoval mu fotograf.

„Vyfoťte si támhle to!“ ukázal mu Olda.

Tím směrem ležela kostra a při pohledu na ni reportér nadšeně zvedl aparát, aby měl co nejlepší záběr. Podle obrovského trnitého límce to byl pancéřnatý dinosaur, ale jeho obnažená krvavá žebra svědčila o tom, že mu tentokrát jeho trny nepomohly.

Olda už neváhal a vlekl reportéra na nevysoký vršek. Tam se letmo rozhlédl do

všech stran jako vojevůdce před bitvou.

„Snad něco stihneme,“ oddychl si. „Támhle vám kluše celé stádečko stegosaurů, ti se raptorů nebojí, ale jsou daleko, potřeboval byste na ně teleobjektiv. Nalevo vidíte párek středně velkých býložravců s rohy, jako byl tenhle napolo sežraný. Předpokládám, že je dnes raptori nechají na pokoji, ještě úplně nesežrali jednoho a rohatí jsou pro ně tvrdší oříšek, napadají je jen když mají dlouho hlad. Napravo je sprintér, je to menší, ale velice rychlý dinosaur, ten raptorům uteče. Až je dofotíte, řeknu vám něco o raptorech. Už o nás vědí, ale jsou ještě daleko.“

„Kde je vidíte?“ ožil fotograf.

„Ještě se nedají fotit,“ zavrtěl hlavou Olda. „Vím o nich, občas se tam pohnou křoviny, víc než dokáže tenhle vánek. Fot'te co můžete, později na to nebude čas!“

„Člověče, já tu na první pohled nevidím nic, vy hned celou zoologickou zahradu,“ hučel fotograf a snažil se zadržovat dech, aby mu fotka na dálku bez stativu vyšla.

„Kdybyste tu byl jako já už po padesáté, taky byste je viděl na jedno mrknutí,“ ujistil ho Olda, ale přitom neustále kroužil očima kolem dokola.

„Blíž se k těm obludám nedostaneme?“ zeptal se ho reportér.

„Dostaneme,“ ujistil ho Olda. „Přesněji, přijdou k nám samy. Jen fot'te, za malou chvilku odpískám ústup do bezpečí.“

„Vždyť jsou všechny ty obludy ještě pár kilometrů daleko!“

„Koukám, s vámi by měli raptori lehkou práci,“ usmál se Olda. „Jsou blíže než na kilometr, to je jako kdybyste je od Václava viděl dole na Můstku.“

„To je pořád na focení strašně daleko,“ stěžoval si.

„To znamená, že jsou za minutu tady,“ řekl vzrušeněji Olda. „Jak rychle umí váš foťák sekát fotky? Nastavte si ho co nejrychleji, začne to coby dup! Máte to? Teď se dívejte tam na tu roklinku a až něco uvidíte, začněte fotit hlava nehlava třeba od boku, máte na to pět vteřin. Co zkažete, to nenapravíte. Nekřičte, až vás zvednu do výšky, ale běda, jestli vám přitom foťák upadne!“

Sypal na nešťastného reportéra povely a rady jednu za druhou.

„To jsou ty bestie tak rychlé?“ zaváhal fotograf.

„Jistě, už jsou tady, bacha na ně!“ řekl Olda a soustředil se.

Pět následujících vteřin patřilo k nejdivočejším okamžikům reportérova života.

Nejprve zahlédl z roklinky vykuknout zubatou hlavu. Stiskl spoušť, ale udělal parádní chybu, že se pokoušel prohlédnout si výsledek na displeji. Ještě na nic nečekal a vymrštil se rovnou k nim. Fotoaparát začal rychle po sobě cvakat: podruhé a potřetí. Těsně před čtvrtým snímkem si reportér uvědomil, že nemá nejmenší šanci uniknout monstru, co se na něho řítí. Mělo aspoň dvě stě kilogramů, většina z toho byly ocelové svaly, ale bylo v tom určitě i několik kilogramů dýkovitých zubů. Panebože, to snad ne, stačil ještě zašeptat a naposledy stiskl spoušť.

Pak pocítil trhnutí a úděsnou sílu, která ho snad metr před zubatou tlamou ostře

zvedla do výšky. Za okamžik měl pod sebou kamenitou půdu aspoň sto metrů hluboko a teprve teď spatřil další ještěry. Bylo jich pět, za unikající kořistí se zklamaně dívali, přitom vztekle syčeli a krákali.

„Foťte nalevo!“ uslyšel najednou přímo v hlavě zaburácet Oldu.

Místo nalevo se podíval napravo. Olda se klidně vznášel skoro pět metrů od něho. Reportér na něho namířil fotoaparát, ale náhle sebou prudce smýkl stranou a roztočil se, div mu aparát nevyletěl z rukou. V té chvíli poblíž cosi plesklo a přeletěl ho velký stín.

Patřil obrovskému draku.

„Pterodakty!“ zaječel telepaticky Olda. „Vyfoťte si ho, proboha dělejte!“

Sám ale v té chvíli musel uhýbat před náletem obrovské štíhlé zubaté tlamy, letící rychlostí vlaštovky a rozměrově srovnatelné s tlamou aligátora. Oldu minula, ale létající ještěr po velkém plácnutí křídel ostře změnil směr, obrátil se a opět se vrhl na chlapce.

Reportér napjatě sledoval, jak chlapec opět uhnul.

Olda si vybral úhybný směr dolů a obrovská křídla ho přeletěla. Reportérem to ale zamávalo, bylo znát, že ho chlapec při tom zoufalém kličkování sice drží nějakou silou ve vzduchu, ale neudrží ho v klidu. Nejprve se roztočil, pak se propadl o pár metrů, až zděšením málem vykřikl, jenže pak se zase zdvihl vzhůru. Uvědomoval si, kdyby ještěr chlapce chytil, spadne dolů i on. Musel doufat, že si ten malý kluk ví rady. Zatím ho chránil a myslel na něho. Že s ním přitom mával sem tam, to mu nemohl vyčítat. Jediné, co mohl dělat, bylo mačkat spoušť. Pozvedl tedy aparát a zachytil dalších pár okamžiků toho vzdušného souboje. Malý chlapec proti obrovskému drakovi.

„Sakra, je to v háji!“ uslyšel náhle přímo v hlavě skoro odevzdaný hlas. „Jdou po nás hned tři, tohle neuhrajeme. Budu je muset zabít. Foťte, hrome!“

Nalétávající drak znenadání ochabl a jeho křídla znenadání připomínala vlající cár hadru. Začal padat a přitom se bezmocně otáčel jako sestřelená kachna, létací blány za ním jen bezmocně pleskaly, ale nebrzdily střemhlavý pád na kamení dole.

„Foťte!“ připomínal Olda znovu a důrazně reportérovi.

Ten ještě okamžik nevěděl, co má fotit. Padajícího draka nebo ještěry na zemi? Už se tam sbíhali k předpokládanému místu dopadu té náhle ochablé vzdušné obludy, jako kdyby si byli jistí, že je tam čeká bohatá hostina.

Co že to má vlastně fotit?

Další smýknutí stranou mu prozradilo, že se stal cílem útoku on sám. Kolem něho prolétly jako plandající hadr létací blány dalšího draka, bezvládně padajícího za svým druhem. Konečně spatřil třetího pterodaktyla, ale sotva stiskl spoušť, kolem ještěra se nepatrně zablýsklo a útočící drak se změnil v další bezmocný padající cár.

Obludy bezvládně dopadly jedna po druhé na kamenitou půdu a pokaždé do

všech stran vystříkla krev. Další obludy dole se hned rozdělily, u žádného umírajícího nebyly víc než dvě.

„Neškrábli vás?“ uslyšel fotograf opět normální lidskou řeč.

Olda letěl vedle něho s roztaženýma rukama a nohama jako parašutista, jenže bez padáku. Nepadali, vítr kolem nich nesvištěl a mohli na sebe mluvit jako kdyby stáli dole na zemi.

„Tedy, to byl ale kolotoč!“ oddychl si reportér nahlas.

„Co fotky?“ staral se Olda. „Ten letecký souboj se opakovat nebude! Můžete si natočit už jen hostinu dole, ale jen z výšky padesáti metrů.“

„Proč ne níž?“ pokusil se smlouvat reportér.

„Protože oni s rozběhem vyskočí třicet metrů vysoko,“ ujistil ho suše Olda.

Což byl přílišně pádný argument při pohledu na obrovské pracující zubaté čelisti, plné krvavých kusů masa. Druhohorní draci nepřežili strašný pád a teď rychle mizeli v zubatých tlamách hladových raptorů.

Reportér další námitky raději spolkl a jen shora pilně cvakal spouští.

„Konec paměti!“ prohlásil najednou. „Víc místa nemám. Měl bych teď asi smazat nepovedené záběry, ale v tomhle fofru to nestihnu.“

„Dobře, vracíme se!“ souhlasil Olda.

Nadletěl těsně nad reportéra. Ten zatím pečlivě vkládal fotoaparát do pouzdra.

„Pozor, proletíme bránami!“ varoval ho Olda. „Ruce a nohy k sobě!“

Prosmýkli se jednou bránou do lesa plného neuvěřitelně vysokých stromů, pak druhou a viseli sotva pětadvacet metrů nad plochou střechou vysokého paneláku.

„Podejte mi ruku!“ požádal Olda reportéra. „Teď vypadáme skoro jako na vašem titulním snímku. Doufám, že nás nikdo nenafotí, jinak jsme na titulní straně oba.“

Pak s ním zamířil zpátky ke kavárně, kde ještě čekalo redakční auto.

Olda se s reportéry rozloučil přáním, aby se jim dobře dařilo, ale omluvil se, že ho cesta vyčerpala a že se raději vrátí do školy. Nebyla to pravda, ale neodvážili se o tom ani slůvkem zapochybovat.

Kolegové se okamžitě vrhli na šťastnějšího fotografa, který bezpochyby viděl více než oni sami, a zahrnuli ho otázkami.

„Byl jsi v cizím světě?“ byla první z nich.

„Hned ve dvou,“ hlesl vyčerpaně, i když spíše psychicky. „Světlem chobotnic, kde byl nedávno ten blázen reportér od CNN, jsme jen proletěli. Mám odtud dvě fotky, víc mě jich tam nenechal udělat...“

„Snad ses nenechal od toho kluka komandovat?“

„Volové!“ opáčil dobrácky. „Ten kluk je asi d'ábel! Máte recht, komandoval mě. Tvrdil, že neudrží bránu déle než pár vteřin a teď vím, že nekecal. Protože to ostatní...“

„Tak povídej!“ doráželi na něho.

„Kluci, mám plný Canon obrázků!“ řekl. „Ale to vám řeknu, jdu teď na panáka, takový kolotoč jsem v životě nezažil.“

„Snad tě tam ten kluk ještě nehonil?“

„Jako frajtr bažanty po cvičáku!“ vzdychl si. „Ale kluci, on se tam vyznal a já byl naprostý greenhorn. Viděli jsme tam pár pěkných bestií, ale dostaly by mě, stačil bych si uvědomit jen že mě trhají na kusy. Představte si, ukazoval mi: z té roklinky se vyříjí, foť co můžeš, o víc se nestarej! Já koukám - nic. Najednou se tam vynoří zubatá tlama, zmáčkl jsem to, ještě jednou, jenže to už byla bestie větší než tygr u mě, tlamu, že by se do ní vešla koňská hlava, už jsem se v těch zubech viděl... no a ten kluk mě metr před ní zvedl do výšky, jen to zasvištělo. Jak? Nevím, ale tahal mě tam jako kočka koťata. Že umí létat, o tom ani nepochybuje, to jste snad sami viděli. Pojd'te se radši mrknout na obrázky, ale jestli tam nic nebude, tak jsem zapomněl mačkat spoušť.“

Obrázky byly ale k nevůli všech nevalné.

Jediné kvalitní snímky zachycovaly víceméně prázdnou druhohorní krajinu, ale podobné by se daly nafotit i na mnoha místech na Zemi.

Fotografie stegosaurů, rohatých ještěřů a sprintéra byly snímány z velké dálky bez stativu, takže nebyly dost ostré. Navíc se tam zřejmě tetelil vzduch, na což si fotograf vzpomněl až teď.

Na jediném snímku byl hezky ve skoku zachycený velociraptor, na dalším už jen rozmazaná tlama. Zuby měla ovšem parádní! Při tom pohledu se fotograf otrásl a nahlas si objednal dvojitého panáka bez ohledu na udivené pohledy lidí okolo.

Při listování dalšími obrázky se na displeji objevovaly jen šmouhy jako neklamná známka, že reportér ještě nikdy v životě nefotil ve stavu podobném volnému pádu.

Jediný slušný obrázek ze vzdušného souboje zachycoval pterodaktyla útočícího na malého vznášejícího se chlapce. Pterodaktyl se ale právě po chlapci natahoval tlamou, shora to vypadalo, jako by byl bez hlavy. Fotka zmetek. Pak tam byla jen změť šmouh.

„Čoveče, to aby ses tam vrátil a vzal to znovu!“ vybuchl redaktor s knírem.

„Ani za zlatý prase velikosti slona!“ kopl do sebe fotograf dvojitého panáka. „Kdo chce, ať si vezme kameru a jde tam filmovat. Z tisíce políček snad vybere víc. Ale jděte si tam beze mě, jednou mi to stačilo.“

Teprve na závěr byla série snímků krmících se velociraptorů, ovšem nebylo znát, čím se krmí a obludy se z té výšky podobaly pouhým figurkám.

Tak to také zhodnotil šéfredaktor, když mu úlovek předvedli.

„Na tohle si dojděte do archivu a vytáhněte si pár snímků z Jurského parku,“ řekl jim. „Z filmu nebo z počítačové hry, to je fuk. Určitě budou lepší.“

Dušování fotografa, že to není z filmu ani z počítače, nemělo potřebnou váhu.

Ty fotky opravdu vypadaly příliš amatérsky.

„Kdybys odtud přinesl nějaký důkaz!“ lamentoval šéfredaktor. „Třeba kost těch potvor, aby se dala předhodit paleontologům!“

„Hele, ten kluk mě nepustil blíž než na padesát metrů a dobře věděl proč!“ bránil se fotograf. „Já bych nedošel ani k těm kostem a moje kosti by byly rozšmelcovány na maděru, jen se koukni, jak jim krev stříká z huby!“

„Tak něco jiného! Aspoň větvičku, kytičku!“

„Tam co jsme šli bylo jenom úplně holý kamení,“ mávl zhnuseně rukou reportér. „Pravda, kamínek pro štěstí jsem si přinesl, ale takový zvedneš kdekoliv!“

Vytáhl z kapsy kámen - tak do dlaně.

Šéfredaktor jej potěžkal, pak se podíval zblízka.

„Ty vole!“ vyhekl. „Víš, cos to přinesl? Panebože, dyť to má bratru dvě kila!“

„Nevím, ukaž!“ natáhl ruku fotograf. „No, zdál se mi těžkej, ale na prohlížení jsem tam neměl ani čas, ani náladu. Hele, není to nakonec nějaký kov?“

„Už asi jo,“ vrátil mu šéf kámen. „Nech si to zvážít naproti ve zlatnictví.“

„Počkej, tam snad mají vážky na jemnější věci, ne?“ nedošlo fousáči. „Tam se neváží na kila, ale na karáty!“

„Jistě. Ale ten kov tam patří!“ vybuchl šéfredaktor. „Vy snad nemáte oči!“

„Ježiši - ty vole, ty sis přinesl...“ zkoprněl fousáč a zíral na kámen i na fotografa.

„...dvě kila zlata!“ dodal fotograf.

František

Většina lidí bere lékařskou pomoc jako samozřejmost a málokdo se po uzdravení vrací do nemocnice lékařům poděkovat. Tenhle pacient byl asi výjimkou.

Přišel trochu nejistým krokem, ale nebylo to způsobeno alkoholem. Ten člověk šel nezvykle opatrně. Na přechodu pro chodce se brýlemi s tlustými skly nezvykle dlouho rozhlížel, ačkoliv žádné auto nejelo. Za vrátnicí mu nějaká starší paní nabídla pomoc, ale zdvořile ji odmítl.

„Znám to tu se zavřenýma očima,“ usmál se na ni. „Na internu snad ještě trefím.“

„Jestli jdete na internu, jdu tam náhodou taky, pojd'te se mnou,“ řekla mu paní. „Moc jistě nevypadáte.“

„Děkuji vám,“ řekl smířlivě. „Máte pravdu, pořád si ne a ne zvyknout.“

„Co jste měl?“ zeptala se ho, když šli spolu.

„Zavřené oči,“ řekl. „Přišel jsem poděkovat tomu, kdo mi je otevřel.“

„Jak - zavřené oči?“ zarazila se. „Jak to myslíte?“

„Doslova, paní, doslova,“ pokýval hlavou. „Byl jsem od narození slepý.“

„A vy teď vidíte?“ podívala se na něho udiveně.

„Ano, ale není to valné, říkal můj očař. Jenže i tomu říkal zázrak.“

„Jestli je to tak, pak to zázrak je,“ souhlasila paní. „To se dnes často nevidí.“

„Nevidí...“ usmál se. „Lidé velice často hovoří o vidění. **Uvidíme, nevidím** to tak černě, **vidíš, vidíš**... Na nevidícího to působí až depresivně.“

„To jistě dobře znáte, co?“ politovala ho paní.

„Já jsem to měl lehčí než ti, kdo o zrak přišli,“ řekl. „Kdo nikdy neviděl, ani si to neumí představit. Musím se přiznat, byl pro mě šok, když jsem zjistil, že vidím. Zprvu jsem se v tom vůbec neorientoval. Přišel jsem za očařem, že se mi něco divného děje. Vyšetřil mě a začal hovořit o zázraku. A že jsem nabyl zraku... mně se to zpočátku jako velké štěstí ani nezdálo. Začal jsem vnímat jen světlo a stín, pak se mi objevovaly před očima kontury, ale když jsem se potřeboval ve svém okolí orientovat, zavíral jsem oči, abych se v tom vyznal. Bylo to na mě příliš rychlé.“

„Jak rychlé?“ zeptala se ho.

„Trvalo to pouhých čtrnáct dní,“ řekl.

„Rychlé je, když pacient prohlédne ze dne na den,“ uvažovala.

„To prý bývá po některých operacích,“ souhlasil. „Ale týká se to spíš lidí, kteří už kdysi viděli a o zrak přišli. Těm stačí vzpomenout si, jak to kdysi bývalo a jsou doma. Jinak je tomu u takových jako jsem já. Nikdy jsem předtím nevěděl, jaké je to vidět.“

„Takže vás to trochu zaskočilo?“

„Zaskočilo, to je to pravé slovo,“ usmál se. „Teď jsem zaskočený ze všech

stran.“

„To snad není špatné zaskočení,“ mínila. „Na to si zvyknete rozhodně rychleji než chudáci, co taky tak rychle o oči přišli.“

„Jak se to vezme,“ usmál se. „Nebylo to všechno příjemné. Víte, bylo mi, jako by mě znenadání hodili do ledové vody a plav! Ze dne na den mi sebrali invalidní důchod, ačkoliv očař tvrdil, že pořádně nevidím a zrak mám sotva na třicet procent. Dokonce chtěli, abych jim vrátil důchod za celou dobu, co jsem jej dostával, a hrozili mi trestním stíháním za podvod! Z toho mě naštěstí můj očař dostal. Napsal jim rozhořčený dopis, že je to od nich hyenismus a připojil posudek, že bych měl mít pořád nárok aspoň na důchod částečný.“

„A přiznali vám to?“

„Důchod mi sebrali hned, ale opětovné přiznání jim prý bude trvat déle,“ posteskl si. „Upřímně řečeno, už s těmi hyenami ani nechci nic mít.“

„Máte nějaké zaměstnání?“ zajímalo ji.

„To může být u takových případů problém,“ připustil. „Slepý člověk se málokdy vyučí, řemeslo nepřipadá v úvahu. Klidně se přiznám, že umím číst a psát jen slepecké písmo, ale to nikdo nepotřebuje. Písmenka známá i školákům jsou pro mě hieroglyfy. Naštěstí jsem měl jako slepý pár přátel a ti mě neopustili.“

„Co teď vlastně děláte?“ zajímala se paní.

„Učím,“ řekl.

„Počkejte, to snad nejde, když sám neumíte ani číst?“ zarazila se.

„A vidíte! Učím. Na hudební škole. Tam tolik nevadí, že neumím číst. Rozhoduje, jak umím hrát a že to umím naučit děti. Donedávna jsem neuměl ani noty a hrál jsem podle sluchu, ale teď jsem řediteli hudebky Jirkovi slíbil, že se do půl roku naučím číst a psát písmo i noty. Je to snad reálný slib.“

„Když se tomu poctivě věnujete, stihnete to,“ souhlasila. „Přála bych vám to, takové zaměstnání by bylo pro vás ideální.“

„Takže mi nevadí, že mi důchod sebrali,“ usmál se. „Za celý život jsem se nic než hudbu nenaučil. Hudbu mám ale rád a umím ji pořádně. Může se to hodit. Učitele jsem dělal už jako slepý, teď v tom jen pokračuji.“

„To vás ale obdivuji,“ řekla. „A jsme u interny. Za kým tam jdete?“

„Za tím, kdo mi dal oči,“ řekl vyhýbavě. „Nikdy jsem ho neviděl, znám ho jenom podle hlasu. Měl by to být ale nějaký hodně mladý kluk. Pacienti mu říkali Olda.“

„Mladý doktor je tu jen Pavelka,“ vzpomínala. „To je ale Rudolf.“

„V tom případě bych se podíval za vrchní sestrou Alenkou, ta mě zná.“

„Máte asi štěstí, dnes tam mají být oba,“ řekla paní.

Vyšli spolu ještě do schodů, ale tam se paní rozloučila, šla o patro výš.

„Dobrý den, paní Alenko!“ oslovil příchozí první sestru, kterou potkal.

„Hleďme - František!“ rozzářila se na něho. „Copak že vy tady?“

„Jdu jenom poděkovat vašemu doktorovi a také vám, byli jste tady na mě

opravdu moc hodní," řekl a upřímně stiskl podanou ruku.

„Kterého doktora myslíte?“ zeptala se ho.

„Takového mladého... říkali mu vždycky Olda," řekl.

„Počkejte, tady žádný doktor Olda není... že vy myslíte toho zázračného kluka?“

„Zázračného kluka, jistě," přikývl. „Cožpak to nebyl zázrak?“

„Zázraky... ty on dělal, ale už sem nechodí," zrozpačitěla sestra. „Vás měl taky v práci? Vám snad nebylo tak zle... jůžiš, počkejte - kde máte bílou hůl?“

„Té mě přece ten váš Olda zbavil!“ řekl František. „Já teď vidím, sice ne moc, ale je to zázrak už samo o sobě!“

„A vy myslíte, Františku, že to udělal ten kluk?“

„Vy byste mu to upřela?“ usmál se na ni. „Uznávám, byl jsem tu s prkotinou. Ale on mi něco dal... říkal tomu potěšení, bylo to takové teplo...“

„Já vím," řekla trochu přiškrceným hlasem. „Taky od toho bylo takové světlo, ale to jste asi ještě neviděl, že?“

„O světle hovořili ostatní," přikývl František. „Jenže se od té chvíle začaly dít věci, kterým oční lékař neřekne jinak než zázrak. Tyhle oči nikdy neviděly, teď vás vidím. Trochu rozmazaně, ale vidím. Může za to ten kluk, to je jisté. Kde ho máte?“

„Už sem přestal chodit," řekla.

„On už sem nechodí? To by přece byla nesmírná škoda, nemyslíte?“

„Je to škoda," řekla. „Ale oni ho vyhodili, proto sem přestal chodit.“

„Kdo že ho vyhodil?“ zděsil se František.

„Pan primář, na stížnost doktora Pavelky," řekla trochu stísněně.

„A víte aspoň adresu toho kluka?“ naléhal na ni.

„Nevím," řekla provinile. „Prostě sem chodil jen tak, s takovým pejskem...“

„To snad ne!“ řekl František. „Ten kluk dělal zázraky a vy ho vyhodíte, to je snad zlej sen! Doufal jsem, kdyby mi dal ještě jednou to teplo, že bych viděl úplně.“

„Víte, pane Františku, než ten kluk odešel, říkal cosi o nemocnici na Vinohradech. Prý bude tam... Poslední dobou se povídá, že se na Vinohradech dějí zázraky, kdybyste se tam poptal, možná ho tam najdete.“

„Velice děkuji, sestřičko," řekl František. „Dojdu si tam, jistě. A kde bych zastihl pana primáře a toho... toho doktora Pavelku? Strašně rád bych se jich na to přeptal...“

„Ty dva tu zastihnete hned," navrhla mu. „Měli by být oba na lékařském pokoji.“

„Zavedete mě tam?“ zeptal se jí. „Víte, já neumím číst a v lékařském pokoji jsem nikdy nebyl, netrefím tam a přečíst si to neumím. Zázrak je, že vůbec trochu vidím.“

„To tedy zázrak je," přikývla. „Pojďte, zavedu vás tam.“

Vzala ho za ruku a dovedla až před dveře lékařského pokoje.

František nesměle zaklepal a když se ozvalo vyzvání, vstoupil. U stolu seděli dva lékaři, jeden starší, silnější postavy a druhý mladší hubený.

„Pardon, pánové,“ řekl František. „Prosím, omluvte mě, hrozně špatně vidím, ale chtěl bych mluvit s primářem. Ne, nejsem pacient. A když, tak bývalý. Přišel jsem vám jen poděkovat za ten zázrak.“

„Jaký zázrak?“ podíval se na něho pobaveně primář.

„Byl jsem od narození slepý a tady na tom oddělení mi váš doktor dal oči,“ rychle jim vysvětloval František. „Všichni tomu říkají zázrak, i odborníci oční. Moje oči byly naprosto mrtvé a nikdo nepřipouštěl, že by někdy viděly. A hleďte, vidím! Sice jen na třicet procent, ale i to je přece zázrak.“

„Říkáte... tady na oddělení?“ nevěřil tomu primář.

„Ano,“ potvrdil mu František. „Byl tady v té době takový malý kluk, všichni mu říkali Olda. Poslal na mě nějakou divnou sílu, bylo v tom teplo a jak říkali ostatní, také nějaké světlo. To jsem ještě neviděl, ale do čtrnácti dnů mé oči začaly vidět. Byl to zázrak, říkají to všichni, odborníky nevyjímaje.“

„Moment! Olda, snad ne ten kluk, co jsme ho vyhodili?“ zamračil se primář.

„Ano, on,“ rozjasnil se František. „Jak jsem slyšel, uzdravil tady spoustu vážných případů a když jste ho vyhodili, odešel. Předpokládám, že se tu okamžitě zvedla délka léčení a možná i úmrtnost. Pánové, dovolte mi, abych si vás oba prohlédl hezky zblízka. Že vidím, to je zázrak, ale takovou sbírku pitomců nikde jinde nenajdu.“

„Vy - vy...“ zbrunátněl primář. „A ven!“

„Zázračně uzdravený, pane primáři,“ usmál se na něho František. „Vaše zásluha to není, ale to víte, nemohl jsem si nechat ujít takové voly k pohledání. Sbohem!“

František opustil nemocnici co nejrychlejším krokem, málem ho před nemocnicí přejelo na přechodu auto. Omluvil se řidiči, ačkoliv to mělo být naopak, a pospíchal dál. Autobus ho brzy dovezl do Vinohrad.

Tam se ale dozvěděl zdrcující zprávu. Zázračný chlapec skutečně nějakou dobu léčil na oddělení popálenin, ale pak ředitelství nemocnice odvolalo primáře a od té doby se tu chlapec s psíkem neobjevili.

„Jediný, kdo by to mohl vědět, je primář Alexijev,“ řekla mu po straně jedna sestřička, ale dávala přitom pozor, aby ji nikdo neslyšel.

„Kde najdu pana primáře Alexijeva?“ ptal se jí zdvořile František.

„Já nevím,“ řekla sestřička. „Mám adresu jen na Hedviku, ta odsud odešla s ním, třeba to bude vědět.“

„Proboha, co se to děje?“ hořekoval František nad papírkem s adresou, který mu nebyl moc platný, když neuměl číst. „Když má někdo v léčení úspěchy, vyhodí ho. Kam ten svět spěje?“

„Víte, Alexijev neměl velké úspěchy,“ řekla sestřička. „Pacienty léčil skvěle, to se mu musí uznat, ale léčil je nějakou divnou metodou, kterou mu pojišťovna neuznala. Proto musel pryč, pojišťovna mu platila jen za hospitalizace. To ale byla

chyba, když nejsou výkony, nejsou ani peníze.“

„Uzdravování lidí že nebyl výkon?“ zeptal se jí František.

„Nebyl to **úctovatelný** výkon,“ upřesnila sestřička. „Víte, to léčení připomínalo zázraky, ale ty vám nikdo neproplatí.“

František se nevzdal hned, ale nakonec uznal, že je to nadlidský úkol pro člověka, který neumí číst. Pokusil se rozhodit sítě v hudební škole, ale žádný učitel o zázračném chlapci nic nevěděl. Smutné bylo, že toho kluka nikdy na vlastní oči neviděl.

Když ho jednou zaujala fotografie dětí letících nad střechami paneláků, podíval se na ni a usmál se.

„Co si ti lidi všechno nevymyslí!“

Netušil, že právě poprvé viděl podobu svého zázračného chlapce...

„Hele, Františku,“ řekl mu ředitel hudební školy. „Nech to plavat a vrhni se na učení. Měl bys zvládnout aspoň základní školní i hudební gramotnost. Nauč se pořádně noty, nauč se číst a psát, ať ti nemusím pořád dávat výjimku. Bez znalosti not jsem tě mohl vzít, dokud jsi neviděl, ale teď je to jiné. Hraješ skvěle a učit umíš, co ještě chceš? Dohodil bych ti místo v jedné kapele, trumpetistu jako jsi ty vezmou všude a už dřív by jim nevadilo, že nevidíš. Až budeš umět noty, jsi jejich. Dobře si u nich vyděláš.“

„Nejde mi o peníze, Jirko,“ odvětil klidně.

„Vím, skromný jsi byl vždycky,“ uznal mu ředitel. „Ale až budeš umět číst, budeš se v tom jistě lépe orientovat.“

„On mi zatím zmizí...“ strachoval se František.

„Nezmizí,“ tvrdil ředitel.

„Uvidíme!“ řekl František.

Slovy, která dřív nikdy nepoužíval.

Štěňata

Večer, když se ukládali ke spánku, pocítil najednou Olda podivný závan. Už si odvykl, že by s ním na tomhle světě telepaticky komunikoval někdo jiný než Čert, takže ho to v první chvíli překvapilo. Musela to být Cilka, nikdo jiný. A taky byla.

„Oldo!“ volala ho přes několik kilometrů a jeden les.

„Poslouchám!“

„Přetrhnu tě jako hada, až se tu zase objevíš!“ zněla další věta, až se Olda vyděsil a posadil na posteli.

„Co je?“ opáčil udiveně a zmateně hledal vypínač lampičky. „Co se stalo?“

„Naše Asta měla šest štěňat,“ řekla Cilka. „Ne z normálního připuštění, ale s tím tvým čoklem! Tvojí vinou, jak jsi ho nechal pobíhat po vesnici bez dozoru!“

„No a co?“ opáčil Olda vesele. „To víš, příroda! Tak Čert má potomky! Prima!“

„Nemá!“ odsekla Cilka. „Táta je všechny utopil.“

„Všechny?“ zvažněl jako mávnutím proutku Olda. „Ale proč?“

„Ještě se ptej!“ vybuchla Cilka. „Co s těmi podvratáky? Asta má papíry, štěňata prodáváme za pět tisíc kus a najednou šest vořechů jako polen! Ale to je jen tvoje vina!“

„A to jste je nemohli nechat naživu?“ zamračil se Olda.

„Ještě se jich zastávej!“ odsekla. „A víš, co se stalo? Představ si, byli telepatický! Když je táta topil, všech šest na mě telepaticky příšerně ječelo! Takovej strašnej nářek to byl! Přímo z něj čišela hrůza, já ti měla pocity, že se sama topím! Pozvracela jsem se jako alík, dvě noci jsem nespala kvůli nočním můrám jako z hororového filmu, málem mě dostaly do cvokhausu! To se ti líbí?“

Olda si vzpomněl na Čertovu nedávnou příhodu s telepatickým nářkem. Došlo mu, že to ten pes vnímal taky. Čerstvě narozená slepá štěňata naříkala nesměrovaně, ale Čert byl jejich táta, takže to vnímal i přes několik kilometrů. Nářek jednoho topeného štěněte nemohl být silný, ale telepatie šesti současně topených štěňat se mohla sečíst či dokonce znásobit, jako při posílání síly. Nejbližším schopným příjemcem, kromě úplně necitlivého vraha štěňat pana Macouna, byla Cilka. Takže to schytala naplno. Pocity při topení... brrr! Příjemné to jistě nebylo.

„Nejspíš jsi měla pocity těch štěňat!“ pokusil se jí to objasnit. „Nediv se. Pro ně to byl strašný horror a ona ti to telepaticky předala. Čert to přece umí taky.“

„Právě! Další důvod, aby ses za toho čokla styděl! Málem jsem to odstonala!“

„Jakýpak styděl?“ odsekl Olda našťvaně. „Za ty noční můry poděkuj pěkně do očí svému vlastnímu tátovi! Kdyby netopil štěňata, problémy bys neměla!“

„A co s nima, podvratákama? Za žádného bysme nedostali ani stovku!“

„Tak tobě jde akorát o peníze?“ vybuchl Olda.

„Taky!“ opáčila. „Ty můžeš mluvit o štěstí, jestli jsi nezažil to co já!“

„Čert to vnímal i na tu dálku, málem ho to složilo,“ prozradil jí Olda. „V první chvíli jsem nevěděl co mu je. Motal se a vyl, až nás vyhodili z autobusu.“

„Patřilo vám to!“ odsekla Cilka. „Škoda, že jsi to nevnímal taky, měl bys slíznout aspoň drobeček té hrůzy.“

„Hleďme, jak jsi přející! Když to vezmeš nezaujatě, jste z pohledu Čerta vrazi!“

„Z pohledu Čerta? Ty na to koukáš z pohledu svého prašivého čokla?“ rozčílila se od srdce Cilka. „Tak poslyš, táta řekl, jestli ještě jednou tvýho čokla uvidí pobíhat po vsi, na fleku ho odpráskne, i kdybys ho měl na šňůře! Táta je myslivec, flintu má a to si piš, že nezaváhá ani vteřinu! Takhle naší Astě zkazit vrh a mně přidělat noční děsy!“

„Zažila jsi jen to, co on prováděl štěňatům, nic víc!“ odsekl Olda.

„To je jedno! Můžeš za to ty! Kdybys toho prašivého čokla nepřivedl a nenechal po vsi běhat bez vodítka, nic by se nestalo!“

Olda chvíli přemýšlel, jak co nejlépe odpovědět.

„Hele, Cilko, poslouchej teď ty mně!“ začal nesmírně vážně. „Zatímco jste topili jediná telepatická štěňata na světě, já jsem něco velice zajímavého vyzkoumal.“

„Co jsi mohl asi tak vyzkoumat?“ přerušila ho posupně Cilka.

„Nech mě teď mluvit, ano?“ okřikl ji Olda. „Pamatuješ, jak jsi byla spokojená, že budu bez tvé spolupráce nula, vid’?“

„To jsem ti vlastně chtěla říct na závěr,“ opáčila Cilka pomstychtivě. „Po tomhle se budu moc a moc rozmýšlet, jestli s tebou vůbec někdy něco...“

„Nemusíš!“ skočil jí do myšlenek. „Ujišťuji tě, já už léčím! Bez tebe, jen se svým psem. Jde to a výsledky máme skvělé! Starý Prskavec se mýlil v jediném. Nezvládneme tři sta šedesát potěšení do roka, ale přes tisíc. Od chvíle, co jsem se vrátil domů, máme s Čertem na kontě osmnáct zachráněných lidských životů, dvanáct vyléčených diabetes, tedy cukrovek, zvládli jsme i tuberkulózu a leukémii, léčíme i rakovinu. Koukáš, co?“

„Vono to jde i se psem?“ zarazila se trochu Cilka.

„Jde,“ přikývl. „S tebou by snad byly účinky silnější, Čert je přece jen malý psík, ale jde to tisíckrát lépe než kdybys byl sám. Já a můj pes nejsme nuly, ale jedničky! Léčíme, zachraňujeme lidi, vracíme lidem tváře po spáleninách, tkáně to regeneruje přímo zázračně! Ale hlavně, jde to i bez tebe. Abys tedy věděla, nula budeš jenom ty!“

„Ty už o mě nestojíš?“ zeptala se ho opatrně a snad i trochu uraženě.

„Vlastně nestojím,“ řekl Olda. „Hele, přiznej si sama, že jsi o spolupráci nestála. Beztak jsi chtěla zůstat na vesnici, v přírodě, léčení lidí byl pro tebe **obojek**... Takhle to bude lepší pro mě i pro tebe. Ty budeš nezávislá na mně, já na tobě. Jdeme pěkně každý svou cestou, nemusíme se na sebe spoléhat, nemůžeme si navzájem dělat naschvály... Není to nejlepší možné řešení té komedie?“

„Komedie?“ opáčila výhružně.

„Komedie!“ nedal se zastrašit Olda. „Chystala ses mávat se mnou jako hadrem, pořád bych ti musel ustupovat, s tím je zkrátka konec. Příštím rokem začnu studovat na lékařské fakultě... hele, jak ti jde vlastně škola?“

„Výjimečně dobře,“ odvětila. „Mám teď samé jedničky. Ehrerová ale ví o Bísíáje a uhodla, odkud to mám. Chce mi uspořádat výstavu kreseb, maluju teď jeden obrázek za druhým.“

„Aspoň to,“ schválil jí to velkoryse Olda. „Škoda, že tě studia nebaví, ale u krav to nejspíš potřebovat nebudeš. Leda by ses dala na umění.“

„Hele, ty budeš přece jen doktor?“ vyzvídala opatrně.

„S takovým léčebným efektem uznej, zahodil by to jen trouba. Jediné, co k tomu budu potřebovat, je uznávaný diplom. A já si ho udělám.“

„Já snad budu aspoň malovat,“ utěšovala se rychle.

„Já přece maluju taky,“ opáčil Olda. „Taky mě to baví. Nemám moc volného času, zato mám náměty, jaké doma ani neuvidíš! S Čertem chodíme do Dinosaurie i dál. Maluju teď úžasné obrázky z cizích světů, jenže skutečných.“

„Ať vás tam oba něco sežere!“ přála mu. Skoro to vypadalo jako černý vtip.

„Děkuji za přání, dáváme si pozor,“ řekl Olda, jako by to ani nepostřehl.

„Hele, neslíbil jsi snad spolupráci Bísíáje?“ zkusila to jinak.

„Já žádný slib neporuším!“ usadil ji. „Budu léčit. Že jsi o to nestála, tvoje smůla! Naštěstí tě na to nepotřebuju!“

V té chvíli ho ale napadlo něco epochálního, co bude na Cilku bezpečně platit!

„Poslyš, i když tě studia nebaví, mohla bys na vsi dělat aspoň léčitelku,“ navrhl jí zdánlivě bezelstně, smířlivým tónem. „Lidi by se ti jen hrnuli a peníze taky!“

„Sama? Jak, ty vole?“ vybuchla Cilka bezmocně. „Copak to jde?“

„Proč sama? To vážně nejde. Ale seženu ti telepatické štěně!“ navrhl jí. „Nebo hned dvě! Čert si jistě nějaká další štěňata pořídí, je to bystrý pes a fenky dnes ukecává telepaticky jako vaši Astu, samy po něm jedou. Až ta štěňata vycvičím... on to Čert taky zpočátku neuměl...“

„Ty myslíš, že by Čertovy štěňata...“ zaváhala.

„Telepatický štěňata by měly mít i schopnost posílat potěšení! Potíž je, že všechna jeho štěňata asi telepatická nebudou. Obyčejná nejspíš nebudou zajímavá, ale to teprve uvidím, už se těším na ta telepatická! Vycvičit takové štěně dokážu... jako Čerta!“

„A dáš mi jedno?“

„Až nějaká budou!“ řekl Olda. „Ale připrav si tak sto tisíc za jedno.“

Na okamžik nastalo telepatické ticho. Olda Cilku přesně podle očekávání parádně zaskočil. Škoda, že ji nemohl vidět! Určitě stála s pusou otevřenou!

„Cože?“ nechtěla tomu uvěřit. „Kolik?“

„Povídám, sto tisíc Ká Čé!“ ujistil ji ještě nevinně. „A poradím ti, až si našetříš, kup si ještě druhé. Při léčení je totiž nejslabším místem pes. Čert je po třech

dávkách na dně, já bych jich zvládl víc. Až budu mít od Čerta první štěně, začnu psy střídat. Čert snese tři dávky. Štěně zpočátku jen jednu, pak dvě... šest dávek je i pro mě vrchol, ale se dvěma psy si troufnu na dvojnásobek toho co dnes! Ideální budou tři psi. Nebudu si je zatěžovat naplno, aby se nestrhali, ale kdyby některý nebyl ve formě, jiný za něj zaskočí a bude to!"

„Ale sto tisíc za štěně bez papírů? Není to nějak moc?“ pořád tomu nevěřila.

„Je,“ přitvrdil Olda. „Bez papírů, zato unikátních. Každý slepecký pes stojí taky tolik a tahle štěňata jsou tisíckrát užitečnější. A vyříd' svému hamounskému tátovi, že ti nejen přivodil parádní noční můry, ale utopil přitom světově unikátní štěňata za víc než půl milionu, rozumíš? A zatím ahoj!"

Olda rychle rozostřil telepatické směřování.

Tak, penězi se na vás musí! pomyslel si, ale to už na Cilku nešlo.

To teprve budou noční můry!

Tentokrát ode mě a pro oba!

Olda se chtěl s Čertem domluvit, co udělají, aby se neopakovala tragédie štěňat. Kdyby nic jiného, Čerta to v autobuse pořádně vzalo. Kromě toho, nebyla by takových štěňat škoda? Dalo se přece čekat, že kromě telepatie budou také inteligentnější!

Když se ale Čert dozvěděl o utopených dětech, strašně se rozčílil.

„Podívej se, kam až vede to pohrdání psy!“ ňafal. „Topíte nám děti pro pitomosti, jako je vámi vymyšlená čistá rasa! Sami ji přitom neuznáváte!"

Olda namítl, že někteří lidé na Zemi kdysi volali po čisté rase i mezi lidmi, vedlo to taky k děsnému zabíjení, dokonce lidí, ale Čert to nebral.

„Co si děláte mezi sebou, je vaše ostuda,“ ňafl. „Nás do toho netahejte."

„Hele, Čerte, jde mi o to, aby se to neopakovalo,“ snažil se Olda. „Měli bychom se včas domluvit, co proti tomu uděláme."

„Vlítanu tam a pokoušu je!“ nabídl se Čert. „Toho vrahouna Macouna prvního!"

„Násilím to jen zhoršíš,“ namítl Olda. „Co takhle založit Fond ohrožených štěňat? Nemám zlato rád, ale pro tenhle účel bych nějaké vytvořil. Až se tvoje štěňata narodí, odkoupíme je. Nebudou čistokrevná, takže jim hrozí utopení spíš než u drahých psů, ale budou mít výhodu, že budou levnější."

„Levnější?“ vyštěkl pes. „Moje děti že budou levné? Já jim ukážu! Draze mi zaplatí za jejich kožíšky!"

„Počkej,“ upozornil ho Olda. „Platit nebudou lidé nám, ale my jim. Naopak budeš rád, když nám na něj fond postačí."

„Ale co s nimi chceš dělat?“ napadlo najednou Čerta. „Snad nechceš, abych se s nimi dělil o můj kobereček?"

„Nějakou dobu bys to jistě vydržel,“ řekl Olda. „Můžeme se postarat, aby se tvoje děti dostaly do dobrých lidských smeček. Kromě jiného je můžeme naučit to

co umíš ty, tedy uzdravovat.“

„Vy nás budete topit a my vás máme uzdravovat?“ rozčílil se Čert. „To tedy ne! Tady na tom místě prohlašuji, že začnu bojovat za práva psů! A to hned! Podle Bísíáji mám možná větší inteligenci než někteří lidé. A já chci rovnoprávnost! Chci s vámi jíst u stolu a spát v posteli, jako inteligentní tento... tvor.“

„Hele, Čerte, my dva se teď potřebujeme dohodnout,“ vracel ho Olda do reality.

„Až dostanu slib, že smím s vámi sedět u stolu,“ přikývl pes. „Jinak neslyším!“

A demonstrativně se k Oldovi otočil zadkem.

„Nech toho!“ varoval ho Olda. „Já se chci dohodnout kvůli tobě!“

„Já ten slib potřebuju!“ trval na svém pes. „Je nutný pro moje sebevědomí!“

„Sebevědomí máš jako pavilon šelem od chvíle, kdy jsi zahnal tyrannosaura,“ připomněl mu Olda.

„Tím spíš musím být jako vy! A sedět u stolu!“

„Člověče psí, to bys taky musel umět jíst příborem, mýt si před spaním packy a čistit si zuby kartáčkem!“ vybuchl Olda.

Čert se zarazil. Pravda, tohle zatím musel jen Olda. Psovi stačila miska, před spaním si jenom zívá a zatočil se na koberečku.

„Jak vlastně držíte ten příbor?“ zeptal se Oldy bezelstně.

Nezbylo než předvést mu, že to s příborem nebude mít jednoduché. Olda jeden příbor zdvojnásobil, ale psovi packy klouzaly. Olda si sice věděl rady a nalepil na držadla lepící pásku, ale pořád to nestačilo. Psí tlapky nejsou ruce. Nakonec to Čert vzdal.

„Uvidíme mytí pacek,“ nedal se. „Ale až navečer!“

Pak se přece jen, byť nepříliš ochotně, shodl na myšlence Fondu ohrožených štěňat, kam by Olda přispěl finančně a Čert vyhledáváním narozených štěňat - a kromě toho něco jako daňovým přiznáním, kde všude by se dala štěňata očekávat.

Oldovi se protáčely panenky, když mu Čert vyjmenoval fenky, které stihl za ten půlrok navštívit. Olda počítal za odkoupení štěněte sto korun, za štěně bez papírů se mu to zdálo dost, kdo by chtěl víc, nebude asi štěňata topit. Ale i při průměrném počtu pěti štěňat na fenu mu vycházely desetitisíce. To by bylo opravdu moc i na jeho možnosti.

„Ty proutníku!“ vyčetl Čertovi.

„Hele, já ti ty tvoje samičky Cilku a Manču taky nevyčítám!“ opáčil psík.

„Nemáš co,“ urazil se Olda. „S těmi jsem jednal výlučně o uzdravování lidí!“

„Že by? Nestačím se divit!“ podotkl Čert. „Já bych...“

„A dost!“ zarazil ho Olda. „Lidi mají rozum!“

„Někdy bych o tom hodně pochyboval,“ neodpustil si poznámku Čert. „Co se naposledy dělo v nemocnici, to mi moc rozumné nepřipadalo.“

Olda si povzdychl. Také se mu to nelíbilo. Jak má ten malý pejsek chápat vysoké finanční záležitosti, když je to proti srsti i páníčkovi?

„Zpátky ke štěňatům!“ vracel Olda téma. „Budeme je telepaticky volat. Jenže to asi nestačí, na vsi bychom je mohli propást. Asi by nebylo od věci, kdybys tam občas zabrousil. Musel by ses ale vyhýbat Macounům, to by bylo moc riskantní.“

„Já tomu vrahounovi Macounovi vždycky včas zmizím,“ kasal se Čert.

„Kdyby tě překvapil s flintou v ruce, nestihl bys to,“ nesouhlasil Olda. „Ačkoliv, ve vsi jsi ještě neměl na fenky čas. Zpočátku jsi ani lítat neuměl a ke konci se všechno semlelo moc rychle, těch fenek tam snad nebude tolik.“

„Nanejvýš šest,“ souhlasil vážně Čert. „Astu už můžeme odečíst, takže pět. Horší je, že si přesně nepamatuji, v jakém pořadí jsem...“

„Ach jo!“ povzdychl si Olda.

Nakonec se dohodli, že Olda připraví fond a Čert po svých telepatických dětech zapátrá, byl by na ně asi nejcitlivější.

Operace

Týden uběhl jako voda, ale doktor Alexijev se nehlásil.

Olda mu z domova zavolal domů, ale zvedla to jeho paní a ta nevěděla o tom, že Olda potřebuje volný operační sál s týmem anesteziologů. Manžel s ní hovořil o tom, co s nimi Olda plánuje, takže se domnívala, že je to kvůli nim. S lítostí mu sdělila, že ona sama o žádném volném operačním sále neví a manžel je na jakémisi důležitém jednání.

Olda to nepotřeboval kvůli těm dvěma. Na hrudi nad klíční kostí mu narostl velký nádor a on se ho potřeboval zbavit. Ten nádor nevznikl jako něco zhoubného. Takhle si připravovali implantáty chobotnicovití obyvatelé sousedního světa a Olda tu schopnost měl od nich. Nastal čas využít jí, ale doktor Alexijev, na kterého se Olda spoléhal, nebyl zrovna k sehnání.

„Vyřídíte mu, prosím, aby mě zavolal, až přijde,“ požádal tedy jeho paní na závěr.

Slíbila mu to a oba zavěsili.

Co teď? uvažoval Olda. Jak se zdá, sehnat operační sál není nic snadného.

Od doby, kdy přestali chodit do Vinohrad, měli volno. Olda toho využil k výrobě a prodeji zlata a když se maminka dozvěděla, nač to potřebuje, vyšla mu vstříc jako minule. Chodili spolu opět po zlatnictvích prodávat zlato a peníze dávali do spořitelny. Když takto finančně zajistili Fond ohrožených štěňat, Olda další zlato přestal dělat.

Byl už ale pátek a Olda cítil, že se to nedá odkládat. Ve škole se k privátnímu rozhovoru s Máňou nedostal, bylo tam pořád moc živo. Po delším váhání zvedl telefon a zavolal jí domů.

„Hadrbolec!“ uslyšel v telefonu - zřejmě tatínek.

„Tady Olda, mohl bych mluvit s Mančou?“ odvětil.

„Je s mámou na nákupu,“ dozvěděl se.

„A mohla by mi zavolat domů, až přijde?“

„Jo, vyřídím jí to,“ ozvalo se stručně.

Tím to skončilo. Teď mohl jen čekat. Kdo zavolá dřív? Máňa, nebo Alexijev?

Olda si rozepnul límec košile a odhrnul látku. Chvíli si v zrcadle pozoroval bouli nad klíční kostí, zarudlou a velikou jako lískový ořech. Znovu vytáhl ze zásuvky svého psacího stolu černé kožené pouzdro a zastrčil je zpátky. Ačkoliv Alexijevovi tvrdil, že je to zbytečné, sterilizoval je odpoledne na dětském hřišti modrým ohněm. Nikdo si ho nevšiml, daleko od obytných domů to nic nechtěného neprovedlo.

Dnes byl doma sám. Rodiče odešli na jakousi návštěvu za svými kamarády, máma mu připravila jako studenou večeři chleba s máslem a šunkou. Oldovi to vyhovovalo, ta návštěva přišla jako na zavolání, nikdo mu nebude překážet. Čert se

vyvaloval na křesle, nikdo ho nevyhazoval na jeho kobereček. Nejspíš spal.

Konečně, venku už se začalo smrákat, se ozval telefon.

„To jsi ty, Oldo?“ uslyšel Máňu.

„Já,“ odvětil. „Můžeš k nám teď hned přijít? Tak na hodinu!“

„Měla bych si nejprve napsat úkoly,“ rozvažovala.

„Je pátek a já ti s nimi potom pomůžu. Prosím tě, přijď, je to strašně nutný!“

„Tak jo, ale ať máte odemčený vchod!“ zašvitořila vesele.

„Bude,“ ujistil ji.

Pomalou sešel dolů po schodech. Vchod odemčený byl. Počkal před vchodem, než Marie přiběhla. Mezitím se naplno rozsvítily pouliční lucerny.

„Príma, že tu čekáš,“ řekla. „Co že stojíš venku? Je tu přece děsná zima!“

„Mně není, jen pojď,“ pozval ji dovnitř. Odevřel byt a pomohl jí z kabátu. Čert ji začal radostně vítat štěkotem, ale když ho Olda požádal o ticho, dal si říci.

„Vítám tě u nás!“ ňafal tiše telepaticky a aspoň jí párkrát olízl ruku.

„Dobře, Čerte,“ pochválil ho Olda. „Teď si ještě lehni, pak tě zavolám.“

„Já bych byl radši s vámi...“ podíval se a naklonil hlavičku na stranu.

„Tak si lehni až v pokojíčku, hlavně nepřekážej,“ svolil Olda.

„Kde máš vaše?“ rozhlédla se Marie udiveně po bytě.

„Někde na návštěvě,“ ujistil ji stručně. „Máme aspoň klid. Pojď dál.“

Šel nezdvořile napřed a Marie za ním cupitala do jeho pokojíčku.

„Posaď se,“ nabídl jí svoji jedinou židli.

„Povídej, o co jde?“ vybídla ho, sotva dosedla.

„O tu úpravu,“ rozhodl se nechodit kolem horké kaše. „Nejvyšší čas začít.“

„Počkej, Alexijev ti už sehnal...“

„Nesehnal,“ oznámil jí klidně. „Věřím mu, že se snažil, ale nestihl to. Musíme to zkusit bez něho, to znamená tady a teď.“

„Vždyť na to nic nemáš!“ zbledla.

„Mám,“ řekl.

Vytáhl ze zásuvky psacího stolu veliké kožené pouzdro, položil je vedle Marie na stůl a otevřel. Uvnitř se nerezově leskly speciální chirurgické nástroje.

„Kdo ti to půjčil?“ vyhrkla udiveně, tohle samo sebou nečekala.

„Nikdo,“ odvětil Olda. „Nesahej na to, je to sterilní. Ačkoliv to asi bude jedno.“

„Kde jsi to sehnal?“ zamračila se.

„Pamatuješ, jak jsme spolu byli na té neurochirurgii?“ připomněl jí. „Jak nám ten hulvát doktor ukázal jejich nářadí... určitě netušil, že si to umím zkopírovat i skrz sklo.“

„Jak - zkopírovat?“ vyjekla.

„Taková mimozemská technologie,“ vysvětloval jí rychle. „Dokážu si zkopírovat a rozmnožit cokoli neživého do hmoty jednoho kilogramu. Tahle souprava se mi vešla do limitu o chlup. Ačkoliv kdoví, jestli je limitem kilogram nebo plus mínus

sekyra.“

Máňa ale neměla na vtipy správné rozpoložení, když viděla ty chladné nerezové nástroje a správně pochopila, že jde do tuhého.

„Poslyš, ty bys vážně chtěl... se mnou... Ale kde máš ten operační sál?“

„Vážně chci,“ přikývl. „Tady na té posteli. Jestli sis to nerozmyslela.“

„Tady?“ vyjekla. „Kde máš Alexijeva?“

„Nebude tu,“ řekl klidně. „On by s tím nesouhlasil, ale už se to nedá odkládat.“

„Proč ne?“

„Protože už to mám hotové,“ řekl. „Podívej se!“

Pomaloučku si rozepnul košili a ukázal jí zarudlou bouli nad svou klíční kostí.

„Co to tam máš?“ zděsila se.

„Klony paměti, tacuky a andělské telepatie,“ ujistil ji. „Naučily mě to chobotnice ze sousedního světa. Tacuky může vyklonovat cokoli, stačí přenést to na patřičné místo. Tohle se ale dává do hlavy, takže jestli to chceš, nezbyvá ti nic jiného než se mi svěřit. Neboj se, chobotnice mě to naučily dobře.“

„A to chceš dělat - sám?“

„Jinak to nepůjde,“ přikývl. „Ale já to zvládnou, neboj se.“

„Kolikrát jsi to už dělal?“ namítla.

„Ještě nikdy,“ připustil. „Budeš moje první pacientka.“

„Hele, nepočkáme s tím přece jen na Alexijeva?“ snažila se ho usmlouvat.

„Ten by mi to leda rozmlouval a kdoví, mohl by mi v tom zabránit v dobré víře, že nám oběma pomáhá.“

„Ty mě chceš vážně zabít?“ vykřikla už opravdu vystrašeně.

„Neblázni, Mančo!“ zamračil se. „Nevěříš mi?“

„Ne!“ vykřikla rozhodně. „Teda, věřím ti, že mi ublížit nechceš, ale nevěřím, že se ti to povede. Víš přece, co ti na to řekli dva opravdoví odborníci na chirurgii!“

„Ti dva opravdoví odborníci na chirurgii rozumí pozemským metodám, ale nikdy v životě neviděli operovat mimozemšťany.“

„Tys to viděl...? No, i kdybys to viděl, to ještě neznámá, že to umíš jako oni!“

„Neumím to jako oni,“ připustil Olda. „Andělé to umí při vědomí a bezbolestně, ale potřebují na to zvláštní orgán, který mi nedali. Chobotnice to nedovedou při vědomí, zato mě to naučily tak, abych to zvládl i já. Musíš mi prostě věřit!“

„Já ti nevěřím!“ vykřikla. „A co když ti teď řeknu ne?“

„Andělská zásada je, ani andělské zásahy nikomu nedělat proti jeho vůli,“ řekl smutnějším tónem. „Víš to přece už dlouho. Udělal jsem všechno, aby mi s tím někdo dospělý pomohl. Dopadlo to tak, že to budu muset udělat sám. Věř mi ale, dokážu to.“

„A když ne, tak mě zabiješ!“ vmetla mu do očí. „To bys chtěl?“

„Toho se bát nemusíš,“ řekl Olda. „V absolutně nejhorší nouzi by Čert přivolal pomoc Ogdurů. Ti dovedou vrátit život i mrtvým. Ale opakuj mi, to ti se mnou“

nehrozí. Jednodušší věci už jsem dělal, dokonce i sám na sobě.“

„A když přece jen nesvolím?“ podívala se na něho vyčkávavě.

„Podívej, Máňo,“ snažil se o co nejměkčí tón. „Nabízím ti kus sebe sama, ty to nechápeš? Když řekneš definitivně ne, skončili jsme a já to ze sebe vyříznu a spláchnu do záchodu. Skladovat se to nedá a těžko v téhle chvíli seženu jiného příjemce. Udělal jsem to pro tebe, dohodli jsme se už před týdnem, ale nutit ti to nemohu, ani nesmím. Mohu to začít pěstovat i vícrát, ale pak už jedině pro někoho jiného. Tobě to nabízím - teď nebo nikdy! Vyber si, ještě můžeš! Je naposledy. Když ale řekneš ne, nikdy v životě už to ode mě nedostaneš. A silně pochybuji, že ti to nabídne někdo jiný.“

„A nemůžeš s tím počkat aspoň do zítřka?“ smlouvala a roztrásla se hrůzou.

„Do zítřka?“ usmál se smutně. „V noci to začne hnít, nejpozději ráno to ze sebe musím vyříznout. Kdybych to neudělal, do zítřka to praskne, jen to bude víc bolet. Dělej jak myslíš. Zlobit se na tebe nebudu, ale některé nabídky se zkrátka v životě neopakují a tahle je jedna z nich.“

„A když řeknu, že ano?“ váhala.

„Podívej se, nic tě bolet nebude,“ sliboval jí. „Prostě si tady lehneš a až vstaneš, bude to hotové. Já to musím ze sebe vyříznout při vědomí.“

„Tebe to bude bolet?“

„Mám tady nějakou rostlinu od chobotnic, měla by bolest otupit. Ale ne moc, to bych nemohl nic dělat. Já to ale vydržím, neboj se.“

„Vůbec od tebe není pěkné nedat člověku na vybranou,“ vyčítala mu.

„Jak to myslíš? Měla jsi na to týden,“ opravil ji a podíval se jí do očí. „Můžeme začít? Jestli ano, skoč si teď ještě tady na záchod, protože při operaci budeš naprosto bez vlády.“

„Ty myslíš, že bych se přitom... no dobře, máš asi pravdu...“

Vstala a odešla. Ještě slyšel, jak cvakla pojistka ve dveřích. Vybálil zatím na stůl náradí získané částečně lstí od neurochirurgů, rozprostřel na postel velikou igelitovou plenu a přinesl si připravené ručníky. Musel počítat s tím, že nějaká krev přitom vyteče. Přistihl se ale, že se mu třesou ruce. Nechystal se na nic obyčejného, naopak. Všem, kdo o tom věděl, bylo jasné, že je to pokoutní a protizákonné.

Jak to říkal Alexijev?

„Počkej, až ti seženu operační sál s nějakým sehraným solidním týmem! Jinak ti pacient exne, nebo ho těžce poškodíš. A kdyby to měla být zrovna tady Marie, vzal by sis ji na svědomí?“

Co by se stalo, kdyby se Alexijevovy pochybnosti naplnily?

„A jestli ti někdo při nějaké pokoutní operaci exne, a to se nejspíš stane, sám se přihlásím jako svědek, že jsem tě varoval!“ - říkal ten druhý.

Ano, ale kdo nic nedělá, nic nezkazí. Z hlediska pozemských lékařů to je kacířská troufalost. Neměl by si na to pozvat mimozemšťany? Možná by se tak nezdráhali,

jako Alexijev... ale ne, naučili ho to, teď to bude viset jen na něm.

Připravil a zkontroloval všechno. Kde je Marie?

Přerovnal všechno ještě jednou.

„Hele, Oldo...“ ozval se její tlumený hlas ze záchodu. „Já se... já se vážně bojím. Já ven nevylezu!“

„To tam chceš sedět do večera?“ usmál se chápavě.

„Třeba,“ odsekla. „Udělal se mi špatně od žaludku.“

„Klidně se vyzvracej, ale přijď,“ navrhl jí. „Neboj se. Dokud mi nedáš poslední definitivní svolení, ani se tě nedotknu.“

„Já vím, ty můžeš zabít tyrannosaura i bez doteku, že?“

„Nedotknu se tě ani rukou, ani očima, ani jinak,“ sliboval jí. „Slíbil jsem ti to a já sliby dodržím. Bylo by to ostatně proti mému přesvědčení.“

„Já se tě ale fakt bojím,“ opakovala umíněně, pořád skrz dveře.

„Já ti to věřím,“ řekl. „Už jsem si prožil totéž. Až na to, že mi to Bísíája dělala za plného vědomí.“

„Při plném vědomí se ti hrabala v břicho?“ vyjekla Marie zděšeně.

„V břicho i v hlavě,“ ujistil ji. „Příjemné to nebylo a hlavně jsem ještě netušil, jestli to myslí v dobrém nebo ve zlém. Vždyť jsem ji tenkrát neznal, neměl jsem jistotu, co je zač. Co kdyby byla jen dobře zamaskovaný vetřelec? Ale protože jsem jí uvěřil, umím, co nikdo jiný. Ty to máš snadnější, znáš mě a víš, že mi můžeš věřit.“

„Jenže se mi sevřel žaludek strachem, pochop to, Oldo!“ ozvalo se ze záchodu.

„Já tě chápu,“ opakoval klidně. „Řekl jsem ti, klidně se vyzvracej, bude ti líp. Ale pak pojď ven, záchod není příjemné místo ke strávení celého večera.“

„Ale nešáhneš na mě, když nesvolím?“ ujišťovala se.

„Už jsem ti to slíbil několikrát a to platí,“ řekl.

Ze záchodu se ozvalo spláchnutí. Ale až po chvíli se otevřely dveře. Marie vyšla ve tváři trochu zelená, zřejmě měla s tím žaludkem pravdu.

„Oldo, nezlob se,“ řekla omluvně. „Nemůžu za to, ten strach je silnější než já...“

„Já to tak beru,“ usmál se na ni povzbudivě. „Po těch varováních, co jsi vyslechla, nejdřív od toho pitomce neurochirurga a vlastně i od Alexijeva - ačkoliv ten to aspoň myslel dobře. Ale ani jeden, ani druhý nevědí, co mě mimozemšťané naučili. Ani teď to nemohou posoudit, když mě neviděli při práci. Co zatím viděli? Jak s Čertem bledneme, když na nemocné posíláme volnou energii?“

„Ty si vážně tak věříš?“ ošívala se. „Tobě nevadí, že to nemáš sterilní, nemáš ani ten slibovaný tým...“

„Sterilní to mám...“ povzdychl si. „Ale proč? Chobotnice mě operovaly na hlíně a uschlém listí. Proč ta snaha po sterilním prostředí? Aby se do rány nedostala infekce, řekne ti každý doktor. A co když **tacuky** od mimozemšťanů infekci spolehlivě potlačí? Navíc zajistí perfektní zhojení všech ran dříve než se probudíš.“

Co když můžeš operovat třeba na hnojišti a žádná infekce nenastane? Potřebuješ všechno zaručeně sterilní?"

„Ale přece uznej, je to mozek! Co když ze mě uděláš blbou, slintající debilku?"

„Neboj se, dopadne to dobře," chlácholil ji. „Dva orgány už dávno před tisíci lety prověřily chobotnice a třetí Ogdurové. A já to umím, i když na to nevypadám. Navíc si tě zprůhledním, abych na to viděl. Co by za to dali ti dva doktoři, zvyklí pracovat naslepo? Na druhou stranu si řekni: mám naději získat něco, co bude dělat lidem dobro. A sama si taky trochu užiju, vždyť takové létání je úžasná zábava."

„Tady se nedá létat," řekla. „Hned tě přitom někdo vyfotí..."

„Jedna měsíční cesta vede na svět, říkám mu Zahrádka. Má subtropické podnebí, mírná a neškodná zvířata, na stromech rostou salámy a můžeš tam létat bez obav, že tě někdo spatří. Vezmu tě tam, až budeš umět sama létat."

„No dobře," řekla. „Tak honem, než si to rozmyslím, nebo než mě zase chytí křeč do žaludku. Mám si sem lehnout?"

„Ano," řekl. „Raději na bok nebo na břicho, hlavou ke zdi. Můžu začít?"

Položila se odevzdaně, měl totiž pravdu. Teď anebo nikdy.

„Začni!" vydechla rychle a křečovitě sevřela oční víčka, jako kdyby očekávala do týla smrtící ránu.

V té chvíli ji obešly mráčky...

Probrala se stejně náhle, jako upadla do bezvědomí.

„Posad' se," ucítila v ruce jinou ruku a otevřela oči.

Neležela na boku, ale naznak. Olda jí pomáhal posadit se. Přijala jeho pomocnou ruku, napnula se a sedla si.

Stranou se na zemi válely zkrvavené ručníky, ale neuvědomovala si, že by ji něco bolelo. Rychle si sáhla na hlavu a začala si ji ohmatávat. Neměla tam ani obvazy, to ji docela zmátlo. Jen něco jako docela malou náplast.

„Počkej, nesahej si tam," zarazil ji. „Jak se jmenuješ? Vzpomeň si rychle, jak se jmenuješ! Je to moc důležité, rozumíš?"

„Marie Ha... Hadrbolcová!" vyrazila ze sebe.

„No vidíš!" usmál se na ni. „Takže žádná slintající debilka. Jak se cítíš?"

„Ujde to," přiznala.

„Príma," řekl. „Na to, že jsi poprvé promluvila telepaticky, to docela šlo. Musíš se ještě naučit telepatii směřovat na někoho, ne takhle všeobecně kolem sebe."

„Já už umím..?" vyhrkla.

„Telepatii umíš, jen to chce trochu procvičit," ujistil ji. „To ostatní ještě nepůjde, nové orgány musí nejprve vyrůst a zesílit."

„Takže jsi mě už upravil?" vyhrkla, aniž by otevřela pusou. „Jak dlouho to..."

„Dvanáct minut," podíval se na hodinky. „Vidíš - a nevěřila jsi mi!"

„Jen dvanáct minut?" podivila se.

Ukázal jí beze slova na nástěnné hodiny. Pokud to mohla posoudit, časový údaj na nich opravdu odpovídal.

„Hele, Oldo, tahle krev je všechna ze mě?“

Ukazovala přitom na zkrvavené ručníky válejší se jen tak na podlaze.

„To víš,“ pokrčil rameny. „Neumím to tak hladce a bez krve, jako Bísíája. To nic, hned to uklidím. Teď už ti nikde krev neteče, dovnitř ani ven. Hojilo se mi to přímo pod rukama, tacuky je něco úžasného.“

Posbíral je a v koupelně naházela do vany, kde na ně pustil studenou sprchu.

„Tak tě tedy vítám mezi nás, anděly,“ přivítal ji mezitím Čert a zívla si.

„Ty a anděl?“ vybuchla ulehčeným smíchem. „Vždyť jsi čert!“

„Jo, Čert,“ souhlasil pejsek. „Ale s kusem anděla v těle. Náhodou doslova!“

„To jsi první, u koho to je naopak,“ přiznala mu to, ale hned se obrátila k Oldovi.

„Co všechno jsi se mnou dělal?“ chtěla vědět zvědavě.

„Nesahej si na hlavu,“ varoval ji. „Ne kvůli náplasti, ale v těch mokrých vlasech kolem máš jistě ještě krev. Doma by sis je měla opláchnout. Nejlépe když se normálně vykoupeš.“

„To už... můžu? I po té operaci?“

„Než dojdeš domů, budeš jako rybička a můžeš si náplasti strhnout,“ přikývl.

„Kde všude je mám?“

„Jednu na hlavě, dvě na břicho. Na hlavě jsem ti musel ostříhat kolečko vlasů velké jako pětikoruna, abych se ti dostal na kůži, ale skoro to není znát a rychle ti doroste.“

„Ty ses mi vrtal i v břicho?“

„Neříkej, že jsem ti to neříkal!“ podíval se na ni vyčítavě.

„To jo, ale to jsi všechno stihl jen za dvanáct minut?“

„Osm minut mi trvala hlava,“ řekl. „Taky byla nejhorší. Zpočátku mi dost vadily vlasy, než jsem se na ně naštvál a vzal je nůžkami. Dvě minuty břicho, to šlo jako po drátku. No a dvě minuty jsem tě umýval a pak jsme tě s Čertem vzkřísili.“

„Čtvrt hodiny na takové zázraky? Víš co jsi? Génus!“

„To tedy nejsem, chobotnice by na to potřebovaly polovinu,“ odmítl tu chválu.

„A myslíš, že můžu normálně chodit...“

„Jistě,“ usmál se. „Zkus přejít pět kroků ke dveřím se zavřenýma očima, jestli se ještě trochu nemotáš, ale já si myslím, že budeš v pořádku.“

Vyzkoušela si to a zjistila, že je v pořádku.

„Teda! A já se toho tak bála, já husa hloupá!“ vyhrkla.

A než se nadála, samou radostí ho objala.

„Odpusť, že jsem tady dělala takový tyjátr!“ řekla zkroušeně, ale nevydržela to, zase se ulehčeně rozesmála.

„Nemáš hlad?“ vyvinul se jemně z jejího náručí. „I když jsi o moc krve nepřišla, musíš si doplnit živiny. Navíc jsi vyzvracela večeri. Věřím ti, že to bylo od strachu,“

ale ten už snad zmizel, ne? Podle mě musíš mít hlad jako vlk.“

„Máš pravdu,“ řekla. „Ale když já ti mám takovou radost!“

„Taky mám radost, ani nevíš jakou!“ přikývl. „Možná jsem na tebe působil jako necita, když jsem tě přesvědčoval, ale taky se mi třáslý ruce. Dopadlo to ale dobře, tak to snad oslavíme, ne? Máš ráda chleba se salámem? Takový jsi v životě nejedla!“

Oslavovat chlebem s uherákem bylo nezvyklé, ale pustili se do krajíců oba. Čert chleba odmítl, ovšem štangli salámu si odtáhl pod stůl, prý aby nepřekážel, i když Olda směrovaně telepaticky jen pro Máňu poznamenal, že tam chce nerušeně mlaskat.

„Jestli víš, z jakého zvířete ten salám je?“ dal Olda Máně nečekanou hádanku.

„Počkej! Z nějakého neobvyklého?“ zarazila se trochu.

„Nebudu tě napínat, je to mimozemský salám, takže není ze žádného zvířete, roste na stromech. Že chutná jako uherák, to je ovšem pravda. Nech si královsky chutnat!“

Podívala se pozorněji, ale pak se zase do krajíce s chutí zakousla.

„Nehledě k tomu,“ pokračoval plnou pusou, což telepatii v nejmenším nevadilo, „ten chleba vyrostl na stromě hned vedle a máslo na keři pod nimi.“

„Ono je to všechno mimozemské?“ podivila se.

„Oba krajíce,“ ujistil ji a při těch slovech postavil na stůl velikou láhev. Měla etiketu od limonády, ale nápoj měl krvavě červenou barvu. „A to víno můžeš pít bez obav, že by ses motala, je zaručeně bez alkoholu.“

„Taky mimozemské?“

„Taky. Ale navrch si dáme nefalšovaný pozemský polárkáč, doufám, že je jíš.“

Přikývla. Olda přinesl polárkový dort, rozpůlil a vyklopil na malé talířky. Čertovi dal pod stůl k vylízáání obal.

„Na jednoho psa tam zbylo trochu málo,“ brblal psík telepaticky.

„Kuš!“ okřikl ho Olda. „Mlsnému stačí oblíznout! Po štangli salámu nemůžeš mít přece hlad.“

Místo odpovědi se zpod stolu ozývalo už jen spokojené mlaskání.

Nejdříve dojedli nepozemský chleba s nepozemským salámem. Olda snědl jeden krajíc, ale Máně přidal s potěšením druhý, měla opravdu vlčí hlad, jak předpovídal.

Pak si přitukli nepozemským vínem.

„Ať žijí děti našich rodičů!“ zvedal Olda rozjařeně skleničku.

Marie si s ním přitukla. Víno bylo červené, trochu perlilo, ale chutnalo jako víno.

„A teď dort!“ řekl Olda. „Nejraději mám tenhle studený. Když se to vezme, máš teď vlastně narozeniny. Narodila se nám nová andělka.“

Podívala se na něho a rozesmála se.

„Bééé, bééé!“ zakňourala jako novorozeně, až se Olda rozesmál taky.

Pomalou jedli polárkový dort, usrkávali nepozemské víno a usmívali se.

„Teda, nikdy bych do tebe neřekla, že se dokážeš taky bavit!“ řekla.

„A co sis myslela?“ chtěl hned vědět.

„Někdy vypadáš jako suchar,“ řekla upřímně. „Jsem ráda, že jsem se zmýlila.“

„To chce zapít!“ zase k ní zvedal skleničku s vínem.

„A když už patříš mezi nás, učedníky andělů,“ řekl Olda slavnostně, „měla bys mít také nějaké andělské šaty. Tady ti je slavnostně předávám. Važ si jich, nos je, ale pozor, jsou to šaty andělské, takže se neperou ani nežehlí.“

A předal jí - bílou chlupatou kouli.

„Co to je?“ nechápala.

„Nejlépe se to obléká na holé tělo,“ řekl. „To až si to budeš oblékat sama. Teď tě musím naučit, jak se s tím zachází, proto si je oblékneš přes šaty.“

„Ale jak?“ nechápala.

„Foukni do toho,“ řekl.

Zkusila to a koule se změnila ve vír peříček, který ji celou obkroužil, až se na ní usadil v podobě bílé kombinézy.

Rychle ji naučil měnit barvy i strukturu neobvyklého obleku a nakonec ji naučil příkaz, kterým se oblek rozpadl na zmrštinu bílých vloček, aby se sbalily do bílé koule.

Zkusila se podruhé obléci opět přes šaty, které to překrylo. Přebarvila si oblek tak, aby vypadal jako její šaty. Nebylo to ovšem to pravé, oblek neuznával sukni. Pak si ale vzpomněla a přebarvila se vzorkem tygří srsti.

„To je senzační!“ vyhrkla nadšeně.

„Až pod tím nebudeš mít šaty, bude to ještě lepší,“ ujišťoval ji. „Takhle to na tobě dělá různé hrboly a boule, ze sukneš máš div ne rajtky, není to ono. Nejlépe ti sednou, až si je doma oblékneš jen tak na tělo.“

„Tak ti díky!“ řekla. „Jak tak koukám, máš je na sobě taky.“

„Už hodně dlouho,“ ujistil ji. „Může to být docela nenápadné.“

„Jsou úplně super!“ rozplývala se. „Nemohl jsi mi je dát dřív?“

„To jsem ti mohl dát opravdu až dnes,“ řekl vážně Olda. „Člověk bez telepatie to nejen na sobě nemůže přebarvit, ale ani to nesundá. Nevím, jestli tak nevznikla pohádka o labutích bratrech, ale bez telepatie to ze sebe nedostaneš ani násilím. Jinak to má samé výhody. Můžeš to mít na sobě pořád, můžeš v tom jít i do vody a jen vylezeš, hned to na tobě uschne. Nepropotí se to ani při horečce, ale tu bys už nikdy mít neměla, nemoci se ti budou ode dneška vyhýbat jako čert kříži.“

„Já se tedy žádnému kříži nevyhýbám!“ připomenul se Čert zpod stolu. „Nevidím nejmenší důvod, proč bych to měl dělat. Jak tě to vůbec napadlo?“

„To bylo básnické přirovnání,“ uklidnil ho Olda, ale pak se obrátil k Máně: „Smíš v tom projít i ohněm a ani kdyby tě někdo polil benzínem, nic ti to neudělá.“

„Leda na hlavě a na rukou,“ uvažovala.

„Ani tam ne,“ ujistil ji. „V takovém případě to samo doroste a obalí ti kůži všude, jen oči ti budou vidět.“

„Skoro jako by to bylo chytrý!“ divila se.

„Je to jen tropismus,“ vysvětloval. „Ale šikovný.“

Ještě se na to napili mimozemského vína, potom Marie ze sebe darovaný andělský oblek telepaticky shodila, pod ním ovšem měla své šaty.

„To bude dneska všechno,“ řekl Olda spokojeně. „Zítra se tvůj idarchon probudí a poprvé nasaje volnou energii. Jistě si toho všimneš. Pak se tomu spolu věnujeme dál.“

V té chvíli ale zazvonil telefon.

Olda zvedl sluchátko trochu udiveně. Kdo jen mohl volat? Chystal se volajícímu sdělit, že rodiče nejsou doma, ale bylo to pro něho.

„Poslyš, Oldo,“ volal mu doktor Alexijev. „Všechno je špatně, pokazilo se to.“

„Co se pokazilo?“ zeptal se ho Olda.

„Všechno, co se pokazit mohlo,“ odpověděl Alexijev. „Nemám ani ten operační sál. Na fakultě se proti tomu postavili, jakmile se dozvěděli proč to chci. Nestačí jim ani mé ujištění, že ti chci dávat záchranu. A zdravotní pojišťovny odmítly uznat metodu léčení kosmickou energií, že není mezinárodně uznávaná. Šéfka Všeobecné zdravotní řekla, že by pak pojišťovny musely financovat kdejakého šarlatána a to jen přes její mrtvolu.“

„Sehnal jste aspoň ten dům pro kliniku?“

„Ten jsem ani nesháněl,“ přiznal Alexijev. „Měl jsem to v pořadí až po vyřešení klíčového problému s pojišťovnami. Což nám totálně vybuchlo.“

„Co se dá dělat,“ řekl Olda vážně. „Sežeňte aspoň ten dům. A neberte pronájem, radši ho kupte, ať nejsou problémy s majitelem.“

„Poslyš Oldo, nic ve zlém, ale to je nesmysl!“ zastavil ho Alexijev. „Představuješ si to jako Hurvínek válku. Za co to koupím? Bez předběžné smlouvy s pojišťovnou úvěr od banky nedostanu a tím to prostě padá. Máš snad zbytečných deset milionů? Nemáš, já taky ne. Pojišťovny jsou ochotné uzavřít se mnou smlouvu sotva na pooperační péči, přesně to mi podrazilo stoličku ve Vinohradské nemocnici.“

„Potřebujete tedy nejméně deset milionů?“ ujišťoval se vážně Olda.

„Jen na nákup domu,“ upřesňoval Alexijev. „Provoz by stál další těžké peníze. Jak říkám, skončili jsme, marná sláva. Budeme to muset zkoušet někde pokoutně, než ta metoda získá uznání.“

„Ne, začneme hned,“ řekl Olda umíněně. „Já ty peníze seženu. I na provoz. Zítra vám donesu deset milionů.“

Sluchátko údivem umlklo. Marie slyšela jen Oldovy odpovědi, ale ztuhla také. To snad ne, kde by Olda sehnal deset milionů? Jak to může říkat s tak ledovým klidem?

„Nevěříte mi?“ pokračoval Olda po dlouhé chvilce.

Snad se ani nemusel ptát, to přece bylo jasné. Kdo by věřil takovému klukovi, že jen tak přinese milion! Natož deset.

„Myslím to vážně,“ pokračoval Olda, jako by se nechumelilo. „Na Dinosaurii se válí zlata, kolik chcete. Já tam pro nějaké dojdu.“

„Neblázni, to bys ho musel přinést šedesát kilo...“ uvažoval rychle Alexijev.

„Dobře, vezmu si batoh,“ řekl Olda. „Pokračujte, prosím, v jednáních. Dům by měl stát na takovém místě, aby tam mohly přijíždět sanitky. O vybavení budeme jednat potom, můžete zatím sepsat, co všechno bude potřeba. Pak to spolu seškrtneme, některé položky určitě potřebovat nebudeme... Ano, nebude to problém...“

Olda se rozloučil a zavěsil.

„Hele, Oldíku,“ začala Marie nesměle. „Co jsi to tvrdil o zlatu na Dinosaurii?“

„Pravdu,“ usmál se na ni. „Je ho tam dost. Lidi to tam ještě nestačili vysbírat, válí se ho tam tuny.“

„Nebude to ale trochu nebezpečné?“ strachovala se.

„S Čertem se tam nebojím,“ řekl Olda. „Čert mě pohlídá shora.“

Podal jí kabát a pomohl jí ustrojít se.

„Pojď s námi!“ řekl Čertovi. „Já vyprovázím Máňu a ty se budeš venčit.“

„Vezmete mě s sebou?“ zasvítila pejskovi očička. „Taky chci vyprovázet!“

„Proč by ne?“ opáčil Olda.

„Já jen, když budeš mít na léčení Máňu, nebudeš stát o mě...“ vysvětloval pejsek trochu smutně telepaticky.

„Ty blázníku!“ sklonil se k němu Olda a podrbal ho za ušima. „Ty přece budeš vždycky náš pes. Na Dinosaurii jsi nejbystřejší, tam tě nikdo nenahradí. Při léčení budeš taky užitečný, s tím přece nepřestaneme.“

„Máňa bude na léčení silnější než já, sám jsi to říkal,“ pokračoval psík, ale vrtěl už radostně ocáskem, zatímco se Marie obouvala.

„To si ještě povíme,“ ujistil psíka. „Neboj se, počítám i s tebou. Můžeme se přece doplňovat. Silnější dávky mohu dávat lidem s Máňou a slabší s tebou, ale i slabší lidem pomohou a celkově se dostane na víc lidí, rozumíš? Budeš důležitý i kdybychom našli nějaké tvé opuštěné štěně a přibrali je do smečky. Ty budeš vždycky psí vůdce.“

„Príma!“ vyštěkl psík a vyskočil radostí do výšky.

Strategická porada

Olda seděl v křesle u nízkého stolečku, pomalu jedl štrůdl a usrkával kakao. Paní Irena Alexijevová, příjemná starší paní, také doktorka, mu připravila jeho oblíbenou svačinku, sama s manželem popíjeli kávu.

Alexijev se nedůvěřivě přehraboval ve velkém batohu.

„Člověče, Oldo,“ vzdychal už po několikáté. „Sedmdesát kilogramů zlata! Jak jsi to vůbec unesl? Vždyť to má na váhu víc než ty sám! Přiznám se bez mučení, nechce se mi tomu uvěřit! Dokonce ani když to držím v ruce.“

„Zlato není dobré,“ vrtěl Olda hlavou. „Nedělám to rád, ale jinak to nešlo.“

„S tímhle to můžeme rozjet a kašlat na pojišťovny,“ souhlasil opatrně lékař. „To je dost možná na dva roky a jestli je tam toho zlata ještě víc...“

„Jsou ho tam tuny, ale radši bych ho tam nechal,“ řekl Olda. „Počítám s tím jen pro rozjezd. A nekašlete na pojišťovny. Jen ať hezky platí aspoň za ostatní péči. Nejspíš sebereme část práce a nákladů nemocnicím, ale nevidím rozumný důvod, proč by měly peníze zůstat pojišťovnám na jejich paláce.“

„Ty si můžeš dovolit léčit i zadarmo, dokud tě živí rodiče,“ řekl Alexijev. „Lékaři ale musí být z něčeho živi, proto jsou závislí na pojišťovnách. Další možnost je vybírat peníze od pacientů, ale to se mi nezdá humánní. Pak se může stát, že pacient u sebe nic nemá a co s ním? Nechat ho zemřít?“

„To už se taky stalo,“ přikývl Olda.

„Přesně tak přišla Amerika o svého velkého génia,“ souhlasil Alexijev. „Edisona nechali zemřít, zdál se jim příliš chudý. Takovou ostudu bych v Čechách nechtěl zažít. Nedívám se na lékařské povolání jako na kšeft, ale je to málo platné, i lékař musí jíst.“

„Pak musíme přesvědčit pojišťovny o tom, že ta metoda má výsledky,“ řekl Olda bez váhání. „To můžeme jen tím, že do toho zapojíme veřejnost. Pozveme si televizi a naplno ukážeme rozdíly mezi výsledky klasické lékařské péče, včetně nákladů, co to veřejnost stojí, ve srovnání s novou metodou. A hodně bych pak zvýraznil neochotu, na jakou to narazilo. Bude to ale potřebovat silné nervy. Jste ochotný jít i přes mrtvoly? Ne pacientů, těch se to nesmí dotknout, ale přes politické mrtvoly v pojišťovnách a kdyby to bylo nutné, i přes mrtvoly bývalých kolegů? Nedělám si iluze, postaví se proti nám nejen pojišťovny, ale i většina lékařů, které to bude ohrožovat.“

Alexijev se zamyslel.

„Aha,“ řekl po chvíli. „Hurvínek by chtěl vypovídat válku. Hurvínek si to neumí představit, ale chce do toho jít i přes mrtvoly. Hurvínek neví, že se při válce musí střílet a že ty budoucí politické mrtvoly mají dnes těžké kanóny, neboť sedí na penězích.“

Manželka se na něho dívala a nevěřícně vrtěla hlavou.

„Dobrá, Hurvíнку,“ řekl Alexijev. „Jsme na jedné lodi, musíme do toho společně, jiná možnost není, pokud to rovnou nezabalíme a nerozpustíme. Tedy: buď válka, nebo zalézt jako spráskaní psi, léčit pokoutně a zadarmo a většinu pacientů, kteří nebudou mít dost štěstí, aby se dostali do pokoutně uzdravené skupiny, hodit přes palubu. Když jsou jen tyhle dvě možnosti, jsem pro řešení hrstky Moravanů na Bílé hoře. Neustoupit, ale prostřílet se novinami a televizí až do Parlamentu a pojišťovácké bařtipány dokopat, aby nás začali brát vážně. Jinak z toho vážně kouká Bílá Hora.“

„Už jsem se lekla, že to chceš vzdát!“ oddychla si paní Irena. „Já to ani nevidím Hurvínkovsky. Pojišťovny si zřejmě všimly, že jsme ochotni léčit zadarmo a ony budou tučnět. Teď se ukazuje, že chceme taky žít. Přitom chceme méně než dosud, ale ustoupit není kam. Kdybychom léčili pokoutně zadarmo, nikoho k tomu nedostaneme, budeme na to věčně jen tři a místo prošlapávání cestičky uvízneme ve slepé uličce.“

„Zkrátka nemáme na výběr,“ souhlasil Alexijev. „Hrstce Moravanů nezbývá, než tu přesilu porazit, nebo čestně padnout do posledního muže s vědomím, že je to zkrátka osud - Bílá Hora.“

V té chvíli neměli všichni tři ani tušení, do čeho jdou. Pojišťovny - mediální svět - Parlamenty... to jsou jen viditelné části ledovce, který hýbe dnešním světem! A tomu ledovci nezáleží ani na zdravých lidech, tím méně na pacientech! Peníze jsou přece až na úplně prvním místě!

„Je nás opravdu jen hrstka,“ přidala se k nim Irena Alexijevová. „Když nepočítám toho psa, budeme jen tři.“

„Toho psa počítejte,“ zavrtěl umíněně hlavou Olda. „Není to malá pomoc. Navíc máte špatné výchozí předpoklady ještě v jednom bodě. Nejsme tři, ale čtyři.“

„Copak?“ podíval se na něho veseleji Alexijev. „Cilka ze vsi dostala rozum?“

„Cilka ne,“ řekl Olda. „Připočítejte mezi nás Marii Hadrboľcovou. Operaci má za sebou a až jí zesílí implantované orgány, bude z ní velice platná léčitelka. Od příštího týdne jde na to se mnou.“

„Cože?“ vyskočil Alexijev a ihned zvažněl. „Tys to přece risknul?“

„A tímto vám oznamuji, že jsem zvládl operaci mozku,“ pokračoval slavnostně Olda. „Nebojte se, neumím to od vás, ale od mimozemšťanů. Prosím, nepodceňovat!“

„Tys to přece jen vyzkoušel na Manče?“ vyjekl Alexijev. „Ty... partyzáne!“

„Tohle se nedá zkoušet na laboratorních krysách, pane doktore,“ řekl klidně Olda. „Musíte mi víc věřit. Operace mozku v kuchyni vypadá taky Hurvínkovsky, ale ode dneška Máňa ovládá telepatii a kdybyste viděl, jak se jí všechno přímo před očima hojilo! Orgán **tacuky** od mimozemšťanů je skutečně nepřekonatelný...“

„Tedy, už vím, kdo z nás je tvrdohlavá palice dubová,“ řekl Alexijev. „Vždyť to bylo děsně nezodpovědné! To jste vážně nemohli počkat?“

„Nemohli,“ zabručel vážně Olda. „Chcete snad přesvědčit rodičky v porodnici, aby ještě týden počkaly? Tam to taky nezastavíte, když už se to rozjede. Nezodpovědné to bylo asi jako rozjet kliniku bez propracované smlouvy s pojišťovnou. Jsou zkrátka chvíle, kdy buď skočíte do vody a začnete usilovně plavat bez ohledu na nebezpečné proudy, nebo zůstanete bezradně stát na břehu. Když se vám někdo topí před očima, je naopak krajně nezodpovědné čekat na loďku.“

„Marie se netopila. Tam jsi počkat mohl.“

„Bez operace bych jí nepředal vědomosti od mimozemšťanů,“ opáčil Olda. „Bez nich by neudělala zkoušky na škole a nešla se mnou na lékařskou fakultu. Zkrátka jsem se rozhodl táhnout ji za sebou jako na vlečném laně, rozumíte? I kdybychom se měli časem rozejít, teď musíme držet spolu. Jinak to nešlo!“

„Kdybyste se měli rozejít?“ podíval se na něho Alexijev nerozhodně.

„Cilka přece taky couvla,“ řekl Olda. „Na sňatky z rozumu se v dnešní době nedá spoléhat, to se dělo, dokud se jezdilo v kočárech. Máňa není moje otrokyně ani nevěsta. Drží ji u mě jen zájem o léčení, ale jinak je přece svobodná, na takové úvahy máme dost času a co já vím, co jí přeletí přes nos, než vyrosteme?“

„Ale co budeš dělat bez ní? Vystačíš si s Čertem? Pes obvykle žije jen dvanáct, nanejvýš patnáct let. Co budeš dělat potom?“

„Předně bych řekl, že nemáte pravdu,“ uvažoval Olda. „Čert může žít s úpravou od Ogdurů déle. Kromě toho jsme zjistili, že i Čertova štěňata jsou telepatická. Nejspíš budou mít i schopnost léčit. Pak se já a Máňa můžeme klidně rozejít. Když budeme mít každý svého psa, budeme schopní léčit i každý zvlášť.“

„Přál bych vám, abyste se nerozcházel!“ řekl Alexijev vážně a paní příkyvovala.

„Přát nám můžete cokoliv, neovlivníte to,“ mávl rukou Olda.

„Neovlivníme,“ připustil Alexijev. „Ale sám jsi říkal, že Máňa bude lepší, silnější než pes.“

„Jen si nemyslete, ti psi mohou být brzy zajímaví i pro vás dva.“

„Snad bys nepřál rozchod i nám?“ podívala se na něho přísně Alexijevová.

„To jistě ne,“ řekl Olda. „Dá se to ale kombinovat. Pes snese tři dávky, víc je pro něho obtížné. Já jich snesu šest, ale dávám raději o jednu méně, abych se nepřepínal. Tři silné s Čertem, dvě slabší sám. Je to sice málo, ale aspoň něco, i když mě obvykle taky zdrbnou. Máňu bych nenutil na víc než na čtyři. Ale teď uvažujte! Když budu léčit jen s Máňou, dáme na den jen čtyři silné dávky, nouzově pět. Když ale já s Máňou rozdáme spolu tři, Máňa čtvrtou s Čertem a já s Čertem dvě další, pak všichni jedeme rozumně naplno a velkých dávek rozdáme šest. To je šest ošetřených lidí, nouzově sedm, neboli o dva víc. Je na těch počtech něco špatně?“

„Někteří pacienti dostanou menší dávky,“ připomněl mu Alexijev.

„Což mnoha bohatě postačí,“ řekl Olda. „Ty tři nejsilnější využijeme pro těžké

případy. Těch snad nebude převaha a musíme přece léčit i ty méně katastrofální.“

„Človče, Oldo...“ vydechl Alexijev, „jak to, že tohle nenapadlo mě?“

„Protože o tom přemýšlím déle, neměl jsem starosti s ekonomikou, mám Čerta doma a navíc teď s Čertem řešíme problém s jeho telepatickými štěňaty. Štěňata do toho můžeme zahrnout také, ne? Inteligentní psi mohou léčit s námi. Přepočtete si to na jiné podmínky, uvažte třeba kombinace dva lidé a dva psi, dva lidé a tři psi. Psi se zkrátka mohou zapojit víc než tušíte. A Čertovi už jsem slíbil, že bude vždycky náš první pes!“

„Tedy - smekám,“ řekl Alexijev. „Vidím, že máš plány promyšlenější než já.“

„Jistě, když jste se zasekl o tu pojišťovnu,“ řekl Olda. „Tu bych zase nevyřešil já. Vyřešil jsem krátkodobě jeden zádrhel. Připadá mi to jako mečem rozseknout gordický uzel a jet dál. Moc věcí přitom zůstane jediné na vás, já na to nemám, jak se říká, právní způsobilost.“

„Právní ne, ale toho ostatního máš vrchovatě,“ usmála se na Oldu Alexijevová.

„No a ještě jedno,“ řekl Olda. „Dnes bych vás dva rád viděl v plavkách, aby vám to už začalo růst. Zatím bych to udělal bez hlavy, je to jednodušší než slepé střevo.“

„Myslíš tu operaci?“

„Jo,“ řekl. „Přinesl jsem si náradí a jakmile svolíte, kousnu si tady toho kořenu a začnu. Ten kořen mám od mimozemšťanů, je to místní znečistivění pro mě. Vám dám raději celkovou narkózu.“

„Celková narkóza pro operaci složitosti slepého střeva?“ zapochyboval Alexijev. „Není to kanón na vrabce?“

„Není,“ řekl Olda. „Mimozemská narkóza není tak riziková. Tak co, chcete?“

„Už jsme přece souhlasili,“ pokývala s úsměvem hlavou paní Alexijevová. „Jistě očekáváš plavky bikiny, že?“

„Přesně tak,“ řekl Olda. „Měly by stačit.“

Sáhl do menšího batůžku a začal vybalovat. Alexijevovi se šli zatím do ložnice převléknout do poněkud nezvyklého úboru na operaci - do plavek.

Večer Olda navštívil Máňu. Právě dělala domácí úkoly, ale nadšeně ho přivítala.

„Mami, tati, tohle je Olda, co se odvážil hádat o matematiku s naším matikářem Kružíkem a vyhrál to!“ představovala ho rodičům, jen co se pozdravili.

„Dobré odpoledne přeji, mladý pane,“ podal Oldovi ruku pan Hadrbolec.

„Jdete se bavit o škole?“ zajímala se Mánina maminka.

„Taky o škole,“ přikývl Olda.

„To je teď móda, chodit na ježka?“ usmál se tatínek. „V téhle zimě bych u kluka čekal spíš háro až na záda!“

„To musí nejprve narůst,“ řekl Olda. „Nedávno to bylo ještě horší.“

„Horší? Že by úplně podle módy skin-head?“ nadhodil otec.

„Jo, přesně tak,“ řekl Olda. „Ovšem nechtěně, takže i s obočím a řasami.“

„Ty se snad ani nedají oholit!“ vrtěl hlavou otec.

„To ne, ale dají se sežehnout plamenem,“ řekl Olda.

Víc z něho nedostali a nechali je věnovat se učení.

Kdyby se ale rozhodli na ně dohlédnout, nejspíš by byli krajně udivení. Marie už měla úkoly hotové, uklidila si sešity a místo školní látky se učila zvedat očima se stolu peříčko, pak kapesník, nůžky a vypůjčené otcovo těžítko, na dálku rozsvěcet a zhasínat svíčku a z paměti počítat trigonometrické rovnice. Jen ty by ještě ke škole patřily, ovšem ne do její třídy.

Na zprůhlednění zatím neměla sílu, ale Olda jí ukázal, co vlastně v břiše má. V té podivné hodině anatomie jí ukazoval nejen její nové orgány, z nichž idarchon již dorostl do třetiny budoucí konečné velikosti, ale i to, co tam mají ostatní lidé. Přišlo slovo i na kostlivou ruku, kterou nedávno ve škole k smrti vyděsil Jolanu Čtvrtkovou, až k ní pro děsivé vize volali rodiče večer pohotovost.

„To nic není,“ řekl Olda. „Stačí nechat vidět kosti. Jolanu dorazilo, když kostlivá ruka před ní zvedla se stolu psací pero a to se rozplynulo. Ale Jolana si o to řekla sama. Pořád měla proti mně nějakou jízlivost a když jsem šel kolem ní, pokaždé mi nastavila nohu. Kdo to měl vydržet? Párkrát jsem ji varoval a když nepřestala... řeknu ti, mělo to účinek. Od té doby mi už ani jednou nohu nenastavila.“

„Trochu jsi to ale přehnal,“ zkritizovala ho. „Měla z tebe noční můry.“

„Já vím,“ mávl rukou. „Víš ale, že můžeš večer chodit klidně venku sama a nikdo ti nic zlého neudělá? Já ti tuhle potkal venku chlápka a on hned, abych mu dal peníze. Já na něho udělal místo toho kostlivou hlavu a zeptal se ho hrobovým hlasem, že už tu na něho čekám a jestli se mnou půjde dobrovolně. Měla jsi slyšet ten jekot! A od té doby jsem ho neviděl!“

„Co kdyby dostal infarkt?“ namítla. „A jestli budeš strašit i poctivé pocestné...“

„Vyzve tě večer poctivý pocestný dobrosrdečně: **Naval prachy smrade?**“

„Doufám, že jsi to neudělal jiným!“

„Neudělal a neudělám, leda bych zase dostal nabídku podobné ráže. Říkej si co chceš, tyhle drsnáky to může i vyléčit.“

„Budiž ti odpuštěno,“ mávla rukou.

Pak ale prohlásil, že si pohráli dost a teď nastoupí vážné učení. A přilepil Máně na kůži za ucho nevelkou paměťovou pihu s pečlivě vybraným učivem.

„Neboj se, do rána zmizí,“ ujišťoval ji. „Zítra si to probereme víc.“

„Už jen tohle samo o sobě by stačilo,“ řekla s úsměvem. „Učit se takhle snadno!“

„Zaplatila jsi za to dost, přinejmenším hrozným strachem,“ usmál se.

„Ale stálo to za to!“ usmála se také.

U večere se tentokrát přihnul Čert ke stolu a když ho Olda jako vždy odkazoval dolů pod stůl, kam patří, Čert se mu postavil, že chce zkusit jíst příborem.

Maminka se nad tou drzostí pozastavila a chtěla po Oldovi vysvětlení, ale Olda jí řekl, že to není poprvé, jenže by Čert musel dokázat jíst příborem jako oni.

„Když umí mluvit, není to nerozumný pes,“ zastával se ho. „Je to taková sázka, co všechno dokáže. Ty to nechceš vidět?“

Dal tedy Čertovi úplně nový talíř a jeho příbor, ještě omotaný leukoplastí, jak to spolu nedávno zkoušeli.

„Počkej na ostatní,“ okřikl ho, když Čert packou sáhl po příboru.

„Já to jen urovnávám,“ vymlouval se rychle pes.

Popřáli si dobré chuti a všichni zvědavě pokukovali po psovi, jak z toho vybruslí. Nikdo nepochyboval, že to ani tentokrát nezvládne, packy nejsou ruce.

V té chvíli se zvedla se stolu lžice, sama nabrala guláš a obrátila se ke psovi. Ten si jen zamlaskal, zatímco lžice se opět obrátila do talíře.

Pes seděl s tlapami na kraji stolu a lžice ho sama krmila. Ovšem, došlo Oldovi, Čert pohybuje lžicí očima, tohle tedy vyřešil. A jak perfektně! Antigravitací, telekinezí!

Pes jedl pomalu, způsobně a lžice talíř před ním vyprázdnila. Byl sice s jídlem hotov poslední, ale za povzbuzování ostatních a na konci mu všichni od srdce zatleskali.

„Budeš tedy sedět s námi u stolu,“ řekl Olda smířlivě.

„Kašlu vám na to,“ zavrčel Čert. „Já jen abyste si nemysleli, že to nezvládnou! Ale stálo mě to takovou duševní námahu, že jsem si ani ten gulášek nevychutnal! Takže se jdu z toho vyspat na svůj miloučkový huňatoučkový kobereček a ráno prosím zase do misky, já už o tu rovnoprávnost nestojím.“

Nabídka

V následujících dnech nastal pro Oldu a zejména pro Máňu pořádný kolotoč. Olda trval na předsevzetí připravit Máňu na maturitní zkoušky, jaké měl od ředitelky Faustové získat on sám. Máňa z toho byla nešťastná, protože si tolik nevěřila.

„Musíme projít oba,“ trval na svém Olda. „Bude nám tam spolu líp.“

„Co když jsem pitomá a nezvládnou to?“ lamentovala nešťastně Marie.

„Pitomá nejsi, ani nemůžeš být,“ ujišťoval ji. „Znáš děsnou spoustu věcí, jen si to musíš v hlavě vyvolat a utřídit. Mechanických vědomostí máš víc než škola vyžaduje.“

Věnoval Máně celé soboty a neděle k nezměrnému údivu jejich rodičů, kteří se jen tiše divili, co to do jejich dcery vjelo.

Zatímco Olda měl staršího bratra na vojně, měla Marie dvě mladší sestry.

„Když se tak věnujete Máně,“ oslovil ho jednou její táta, „neporadil byste nám, jak se máme věnovat jejím sestrám?“

„Víte, já nevím,“ přiznal bez okolků. „Každému se dobře vykládá jen o tom, co ho baví. Mě baví medicína a tak má moje sympatie každý, kdo se jí chce věnovat. Leda by to ty dvě chtěly zkusit také, to by bylo něco jiného.“

Úlohu soukromého učitele tím odmítl a pak už to na něho ani nezkoušeli.

Na návrat bráchy se Olda upřímně těšil, takže ho stejně tak upřímně zklamal.

Z vojny se vrátil úplně jiný člověk, než jaký tam narukoval. Jirka měl předtím pro Oldu větší pochopení. Navíc se během vojny seznámil s jakousi Monikou a na Oldu teď neměl čas. Z nádraží jel nejdřív za ní a doma se pak sotva ukázal a hned: hele, mami, mám rande, přijdu zítra. Druhého dne sice přišel, ale vzal si jen pár drobností a zase odešel, Olda ho ani koutkem oka nezahlédl. Až třetího dne přišel slavnostně předvést Moniku rodině. Byla to příjemná, usměvavá černovláska, ale Jirka měl teď oči jen pro ni. Teď to bylo jen Moniko sem, Moniko tam. Maminka z toho byla naměkko, upekla pro Moniku koláče, štrúdl a bábovku, ale ti dva jen koukali, jak by se nenápadně vytratili.

K Oldově zklamání Jirka nechtěl slyšet ani o mimozemšťanech. Z maminčiných dopisů věděl, že se s nimi Olda setkal, ale odbyl to slovy: Američani byli u nich taky. Že na jeho vlastní posteli spala pravá andělská mimozemšťanka? To šlo Jirkovi jedním uchem tam a druhým ven, zato se tetelil blahem, když se tam posadila Monika. Navíc se na Oldu dívali jako na úplně mrňavého kluka, který nic nechápe, což Oldu štvalo.

Setkat se s mimozemšťany před vojnou, byl by Jirka šťastný jako blecha, říkal si Olda, ale když chtěl Jirkovi předvést, co umí, odbyl ho brácha slovy: teď ne, až potom.

Čert na okamžik Jirku zaujal. Mluvicí pes, to se přece denně nevidí a povídat si

se psem je trochu neobvyklé. Horší bylo, že bez telepatie Čert nerozuměl Jirkovi, takže jim Olda musel dělat tlumočníka. Pak se odvedle ozvalo: Jirko! - a Jirka vyskočil, nechal Čerta Čertem a spěchal za Monikou.

Ani Monika neměla na mimozemské zázraky chuť. Ta zase měla oči jen pro Jirku. Oldu napadlo vynutit si jejich pozornost pomocí **xeri**, ale pak si to rozmyslel.

Nechcete - nechtějte, řekl si v duchu.

„Nech je být,“ radil Oldovi Čert. „Já taky, když se mi líbí nějaká fenka...“

„Hele, fenky sem neplet!“ okřikl ho Olda, ačkoliv s ním částečně souhlasil.

V něčem to bylo podobné, asi jako když Čert začal zasněně věřit. Olda měl pro to pochopení, říkal tomu **Vítězství přírody nad poslušností**, ale na psa dřív stačil obojek, teď už to Olda vzdal. Pes, který projde zdí kdykoliv se mu zachce, se prostě uhlídat nedá, zamilovaný brácha jakbysmet. Uznával, že je Jirka starší a na rande má nárok, ale vážně nečekal, že se takhle změní. Na bráchu už neměl žádný vliv. Jirka nebyl doma ani týden, když rodičům oznámil, že se k Monice odstěhuje. Sbalil si menší kufřík než na vojnu a domů teď chodil jen občas. Tam zůstalo všechno jako když byl Jirka na vojně, jen Olda byl znatelně zklamanější. Tohle přece jen nečekal.

Ačkoliv uznával, že to čekat mohl.

Ani doktor Alexijev nezahálel a brzy se Oldovi pochlubil výsledky. Koupil velikou vilu, vybavil ji lůžky a připravil na příjem pacientů. Konto se mu sice ztenčilo, ale Olda ho ujistil, že by v nouzi toho **prokletého kovu** z Dinosaurie dopravil jakékoliv množství, dokud se to pořádně nerozjede. Mimo nemocniční část byly ve vile dva menší byty, kam se Alexijevovi nastěhovali. Byli blíž k pacientům, ale především nemuseli platit nájem. Druhý byt upravili na sesternu a kuchyni. Zaměstnávali čtyři zdravotní sestřičky a dvě kuchařky, zatím pořád z peněz získaných za zlato.

Alexijev pamatoval i na Čerta. Sehnal pro něho kdesi splachovací turecký záchod a nepochyboval, že to Čert zvládne i se splachováním. Čert to přijal rozumně, ačkoliv si venku neodpustil význačné sloupky občas označit postaru po psím.

Olda bral jako samozřejmost i to, co tak samozřejmé nebylo. Třeba že se manželé Alexijevovi o pacienty starali ve dne i v noci. Sám byl ochotný docházet denně včetně sobot a nedělí. Teď už nejen s Čertem, ale i s Máňou.

Nováčci začali s jednou dávkou denně, ale Marie to dotáhla na tři a Alexijevovi se pokoušeli o pět. Čert vypomáhal svými třemi dávkami kde bylo třeba a stal se z něho důležitý a tím pádem velice pyšný pes. Samozřejmě byl miláčkem sestřiček, měl přístup po celé vile a kdyby si přál misku kaviáru, asi by ji dostal. Zůstal ale skromně u svého oblíbeného gulášku, neboť mu chutnal nejvíce a nepohrdl ani psími konzervami, které mu občas přinesli pacienti.

Alexijev hned od začátku pečlivě vedl dokumentaci pacientů, aby mohl srovnávat léčebné výsledky statisticky. K jeho velkému zklamání měly největší

účinky děti. Volná energie od Oldy s Máňou účinkovala i na nejtěžší případy. Hned za nimi byl účinek smíšených dvojic Olda-Čert a Marie-Čert, zatímco dvojice dospělých Alexijevových za nimi daleko zaostávala a měla největší procento vynucených opakování.

„Poslyš, to snad není možné!“ vrtěl nad tím Alexijev hlavou.

„Je to možné,“ uvažoval Olda. „Bude to v synchronizaci. Když se nesejdete, dáte pacientovi jen dvě jednotkové dávky. Je to lepší než nic, ale nic moc. Když vystihnete pravý okamžik, účinky se nejprve znásobí, pak se ještě projeví exponenciálně a výsledek je tisíckrát silnější.“

„Vždyť si k tomu tlučeme na postel kladívkem, abychom se sešli,“ namítal na to Alexijev nešťastně.

„Asi to nestačí,“ pokrčil rameny Olda. „Telepatická synchronizace bude nejspíš přesnější i bez tlučení.“

Zkusili se prohodit. Olda celý týden spolupracoval s Alexijevem, Marie s jeho paní a Čert opět vypomáhal se všemi. Ti s telepatii přitom udávali takt.

Dvojice Olda-Alexijev byla okamžitě nejlepší a Marie s Alexijevovou předstihly v účincích nejen Čerta, ale i dřívější dvojici Olda-Máňa, přesně podle Oldovy věštby.

„Je to jasné,“ řekl Olda. „Vy dospělí dáváte větší energii, ale bez synchronizace jí většinu promarníte. Musíme s tím něco udělat.“

„Máš pravdu, Oldo,“ potvrdil Alexijev. „Telepatie je takové leknutí rychlejší než zvuk, člověka to prostě strhne.“

„Budu vám muset implantovat i ten zbytek,“ dodal Olda.

„A co varování od chobotnic?“ staral se Alexijev. „Nepočkáme raději pár let?“

„Už jsem to přece dal Máně a nic se mi nestalo,“ mávl lehkomyšlně rukou Olda. „Riskneme to, výsledek bude stát za to. Orgány pro telepatii jsou naštěstí malé a vezmu vás po jednom, i když bych to mohl zkusit i se dvěma najednou.“

Alexijev starostlivě pokyvoval hlavou, ale mlčel.

Byly to sice další pokoutní operace, ale jinak to nešlo. Na rozdíl od Oldova pokoje měli sterilnější prostředí, při ruce zkušené sestřičky, které ledacos uměly, navíc primáře Alexijeva, který během operace své paní na Oldu osobně dohlížel.

„Jsi sice partyzán, ale nemělo to chybu,“ uznal Oldovi, když skončili.

„Průhledný pacient, to je gól, co?“ mrkl na něho spiklenecky Olda.

„Úžasné! Takhle nějak kdysi velebili starého pana Roentgena,“ přikývl lékař.

A protože se telepatie rozběhla hned po probuzení a na výsledek nemuseli čekat pár dní jako v případě idarchonu, zkusili si manželé ještě téhož večera synchronizaci na pacientovi, kterého jim krátce předtím přivezla záchranka. Stačilo, aby měl telepatii jen jeden a tentokrát si paní Alexijevová synchronizovala manžela.

Bez ohledu na výsledek - a Alexijev předem předvídal úspěch - měl Olda další implantát připravit pro něho, aby na tom byli pokud možno všichni stejně.

„Poslyš, Oldo,“ řekl Alexijev, když už byl chlapec na odchodu. „Myslím, že bych ti

měl něco navrhnout. Pořád ti tu bezostyšně tykám a ty mi vykáš. Mezi námi je věkový odstup jedné a půl generace, ale nemohl bys mi tykat také? Jsme partneři na jedné lodi, máme společný cíl, do společného podniku jsi přinesl miliony, které bych já nikdy nezískal. Zkus mi říkat Ivo, bude to tak lepší.“

„Myslíte?“ zarazil se Olda.

„Jistě,“ přikývl Alexijev a napřáhl ruku.

„Dobře,“ stiskl ji vážně Olda. „Tak tedy, měj se tu, Ivo!“

A vyletěl do houstnouceho šera.

Než na sobě Olda další implantáty vypěstoval, měl Alexijev soukromý, ale velice důrazný rozhovor s ředitelkou Faustovou. Faustová se bránila, že to nebude jednoduché, ale argumenty doktora Alexijeva byly tentokrát pádné a Faustová mu nakonec slíbila, že se o mimořádný experiment zasadí.

Olda i Marie měli dostat příležitost ukázat znalosti až do maturity. Znamenalo by to zlomit byrokraty až po ministerstvo školství, ale Faustová měla pověst, že když si něco usmyslí, jde za tím jako buldok.

Olda i Marie si zvolili maturitu z biologie, Hrdinová je připravovala, ale nestačila se chytat za hlavu. Tak fenomenální žáky ještě neměla, školní látku zvládli v rekordním čase a pak už jim vykládala navíc, co se normální žáci ani neučí.

Při tom ještě chodili do své třídy na normální vyučování. Byrokratické předpisy je nutily dodržet všechny hodiny, ačkoliv někteří učitelé už rezignovali, přestali je zkoušet, trvali jen na tom, aby nevyrušovali. Olda s Máňou studovali v jiných knihách a i když pořád seděli v lavicích na opačné straně třídy, vzájemně si telepaticky pomáhali.

Jen při některých hodinách se museli snažit s ostatními. Zejména učitelé tělocviku a hudební výchovy trvali na jejich aktivní přítomnosti. U tělocviku to bylo spíš na škodu věci, učitel Havránek neustále trval na tom, že Olda používá nedovolené prostředky a Olda prohlašoval, že jsou jeho součástí a nemůže je tedy vynechat.

Zato hudební výchova byla pravý opak tělocviku. Olda naučil Máňu andělskému zpěvu a když zpívali, byl učitel na vrcholu blaha. Ujišťoval je, že by udělali hvězdnou kariéru i jako zpěváci, ale Olda mu raději soukromě vysvětlil, že žádný druh záznamu nezachytí prchavou telepatickou složku andělského zpěvu a bez ní se jejich zpěv změní v cosi obyčejného. Zpívali by možná čistě a jasně, ale to umí kdekdo. Andělské dary se musí využívat efektivněji.

Také učitel výtvarné výchovy dával rozumně Oldovi i Máně příležitost malovat obrazy pomocí andělské techniky. Dal jim volnou ruku ve volbě námětů, jen po nich vyžadoval, aby se o výtvarné výchově věnovali výtvarné práci. Ale zatímco ostatní žáci malovali podle modelů typická jablka a cibule, Olda maloval fantastické obrazy cizích světů a Marie nevšední pohledy na sídliště, na školu z ptačí perspektivy, na

nemocné na lůžku, všechno co si oba dobře pamatovali.

O výsadách proti ostatním žákům samozřejmě věděli všichni a třídu to rozdělilo na dva tábory. Jeden vedl Éda Sudek. Tvrdil, že jsou si všichni rovni, ale někteří jsou si zřejmě rovnější, když pro ně platí jiný metr. Souhlasil také bez výhrad s tělocvikářem, že Olda ve všech disciplínách podvádí a diskvalifikace byly spravedlivé. Aby některý žák směl při vyučování dělat něco jiného než ostatní, to je základ anarchie.

Opačný názor měl Michal Langmajer.

„Ti dva znají víc než zbytek třídy,“ prohlásil. „Nemá cenu zdržovat je něčím, co mají beztak v malíčku.“

„Snad nechceš tvrdit, že Olda o tělocviku nepodvádí!“ útočil na něho Éda.

„Na Havránkově místě bych nevyšiloval!“ mávl rukou Michal. „Olda má pravdu. Když mohou být výjimky pro tělesně postižené, proč ne pro nadlepšené?“

Při výtvarné výchově ho Édovo tiché remcání dohřálo. Přihlásil se a navrhl učiteli, aby v zájmu spravedlnosti každý, kdo namaluje obrázek, srovnatelný s Oldovými nebo Máninými, získal jako oni volnost při výběru námětu. Učitel ho ani nepokáral. Naopak, přidal se k němu s tím, že tu podmínku uznává a mění ji na závazné pravidlo.

„Protekce!“ zavrčel Éda našťvaně.

„Spíš individuální přístup, požadavek moderní doby, aspoň v něčem,“ odpálil ho učitel a se zájmem se sklonil nad Édův výkres. „Kdo chce ale tuhle výhodu, musí něco předvést. Co jsi namaloval ty? To má být cibule nebo brambora?“

„Michal nemá o nic lepší!“ opáčil škodolibě Éda.

„Taky se ještě musím hodně učit,“ připustil Michal. „Co se má ale učit Olda? Už teď maluje jako akademický malíř?“

„On to má přece od mimozemšťanů!“ namítal Éda. „To vůbec není spravedlivý! Dám za to krk, že loni neuměl malovat o nic líp než my. A Máňa jakbysmet!“

„Já to nezapírám,“ řekl Olda zamračeně, ani nezvedl hlavu od výkresu. „Umím to od mimozemšťanů. A Manču jsem to naučil. Nebylo to jednoduché, ale kdo chce ještě pochybovat, že Manča kreslit umí?“

„A dost, tohle je hodina výtvarné výchovy, ne diskusní klub,“ přerušil je učitel. Debata tím umlkla, ale pokračovala o přestávce.

„Jak to, že se věnuješ zrovna Manče?“ vyjel si Éda na Oldu. „Co s ní máš?“

„Přihlásila se, když jsem mezi vámi sháněl dobrovolníky,“ řekl Olda. „Snad se na to ještě pamatujete, nebo máte tak krátkou paměť? Kdo všechno se přihlásil?“

„Nejspíš jen Máňa,“ souhlasil s ním trochu zaraženě Michal.

„Přesně tak,“ přikývl Olda. „Tak se teď nedivte!“

„Bohužel, je to tak,“ přiznal sportovně Michal. „Je to naše chyba!“

„Proč ses tedy nepřihlásil i ty, když se jich tak zastáváš?“ udeřil na něho Éda.

„Je to povinné?“ odvětil Michal. „Mě baví technika, ne medicína. Auta, letadla, to

je můj zájem. Technika bude mít budoucnost! Vždyť i Oldu ještě loni bavila!"

„Bavila,“ nezapíral Olda. „Ano, zajímal jsem se o auta. Jenže mimozemšťanka mě o prázdninách přetáhla k biologii. Ani mimozemšťané techniku úplně neopustili, ale víc zázraků dělají biologicky. K létání nepotřebují letadla, k cestování auta, nepotřebují ani továrny a těžké stroje, jako my.“

„Že umíš létat, to už víme,“ vrtěl hlavou Michal. „Ale uznej, že se nic na světě nevyrovná pocitu sedět za volantem silného auta nebo pilotovat letadlo!“

„Vyrovná,“ opáčil Olda. „Létat volně jako pták i bez silných strojů.“

„Technika ptáky dávno tisíckrát překonala!“ vytáhl trumf Michal.

„Ptáky snad,“ připustil Olda. „O prázdninách jsem s Bísíájou honil zločince. Měl opravdu silné auto, policejní vozy nechal daleko za sebou. My jsme ho ale dohonili.“

„Dohonili... Ale co pak?“

„On jel tak zběsile, že se vyboural a uhořel ve svém autě,“ řekl Olda. „To jsou ty nevýhody strojové civilizace. Katastrofy silných strojů zabíjejí na silnicích denně lidi na světě po tisících. Tehdy to odnesl jen darebák, ale častěji to odnášejí nevinní.“

Tvrdil to, ačkoliv dobře věděl, jak to bylo doopravdy. Ten darebák nehavaroval vlastní nešikovností, ale protože ho andělka v plné rychlosti v zatáčce shodila i s autem ze silnice. Byl to ale vrah a byla by chyba nechat ho ujet. Zemřelo by zbytečně několik jiných lidí a jak andělka tvrdila, ohrožený by byl i Olda.

„Automobilový závodník Rudi Carracciola kdysi řekl, že je lépe prožít třicet let za volantem silného auta, než sto let pást na horách ovce,“ pokračoval tvrdohlavě Michal.

„Vždyť ani těch třicet let za volantem neprožil,“ podotkl Olda. „Jednoho dne se naboral a do smrti pak kulhal o holi. Já teď nepotřebuji ani auto. Mohu být rychlejší než letadlo anebo se jen tak vznášet jako balón. Mohl bych létat i do vesmíru, nemám problémy s palivem ani s miliony na kosmickou loď, chybí mi jen mimozemský kokon nebo aspoň pořádný skafandr. Ale co bych dělal na měsíci, nebo na Marsu? Vždyť tam nic kloudného není! I bez kosmické lodi jsem byl na více světech, než tušíš, je jich plno k objevování, pustých i obydlených. S chobotnicovitými mimozemšťany se bavím jako tady s vámi. Nedivil bych se, kdyby nás mimozemšťané zlákali zpátky k přírodě. Auta, lodě, letadla, všechno to půjde do muzea.“

„Jasně! Zpátky na stromy!“ ušklíbl se Michal.

„V závěsné síti **hamaka** se dá spát i na stromě. To není žádný nesmysl, nech si to ukázat,“ pokrčil rameny Olda. „Spát se dá i jen tak pod širákem, ale ve stanu je to lepší a s kokonem od mimozemšťanů můžeš na stromě nejen spát, ale třeba i trvale bydlet.“

„Radši zůstanu u poctivého bytu,“ řekl Michal. „Mám rád pohodlí, rád si večer čtu nebo hraju s počítačem hry. To přece na stromech mít nemůžeš.“

„Kokon mimozemšťanů je pohodlí samo,“ namítl Olda. „Andělka mě to nechala

vyzkoušet, vím jaké to je. Žárovku na čtení nepotřebuješ a počítač? Žádný teď nemám a upřímně řečeno, ani se mi po něm nestýská.“

„Ještě loni jsi s námi pařil hry jako všichni!“

„Mám teď lepší hry,“ odvětil Olda s úsměvem. „Co takhle: dobrodružná výprava na neznámou planetu, kde se prohánějí masožraví dinosauři? Úkolem je najít tam zlato a přinést ho nejméně za deset milionů...“

„Tu hru neznám, to je něco jako Jurský park?“

„Lepší. Chceš si ji zahrát?“ usmál se Olda.

„Neblbni, Oldíku,“ zarazila ho Máňa. „Ty ho tam budeš chránit?“

„Umím se o sebe postarat sám,“ nasupil se Michal. „Jaké jsou tam zbraně?“

„To je to! Žádné!“ řekla Marie. „Oldíku, to vážně není fér. Teď mu hezky vysvětlí, že to není žádná hra, ale skutečnost. Chodíš si mezi velociraptory s holýma rukama, až o tebe trnu. A tam, co jsi přišel o vlasy, by každý jiný skončil jako hromádka rosolu.“

„Ale uznej, že je to opravdovější než hrát to na počítači,“ opáčil Olda.

„Až moc opravdové!“ přikývla. „Jako střepina bomby s hákenkrajcem ve školní jídelně! Stačilo, aby nešla do stropu, ale mezi žáky! To by bylo krve! Ale skutečné!“

„Ta střepina naštěstí nemohla jít mezi žáky,“ namítl Olda. „Bomba vybuchla pod úrovní podlahy, takže střepina letěla zdola nahoru. Jak chceš, nikoho tam brát nebudu. Ty potvory jsou fakt nebezpečné, nosorožce by spořádaly za pár minut a pterodaktylové létají jako draci, jenže v hejnech. S počítačovými monstry se to srovnávat nedá, to musí uznat každý!“

„Počítačová monstra!“ odfrkla pohrdavě. „Monstra, neustále úslužně schovaná za sklem obrazovky... Proč ho radši nevezmeš za ruku do výšky, ať vidí, jaké je to létat?“

„Vezmu,“ chytil se Olda toho nápadu. „Můžeš vzít sama někoho jiného, umíš to přece stejně jako já.“

„Jako ty to neumím,“ řekla. „Nejsem tak razantní, abych se odvážila kličkovat ve vzduchu na Dinosaurii mezi pterodaktyly. Máš v tom přece jen delší trénink. Úplně mi stačí vyskočit si občas ze šestého patra z balkónu, když se nikdo nedívá.“

„Ze šestého patra?“ vyjekla Jitka Kučková. „Neblázni!“

„Neblázním,“ mávla rukou Marie. „S padákem by to šlo možná taky, ale létání je bezpečnější. Jen si musíš dávat pozor, co neseš. Včera jsem měla vynést koš se smetím, vzala jsem to po hlavě přes balkón, náhle foukl vítr a smetí kroužilo celým sídlištěm!“

„Ty už seš skoro jako on!“ odtáhla se od ní Jitka.

„Skoro,“ přikývla Marie klidně. „Neumím všechno co on, Olda si něco nechal pro sebe, ale to podstatné umím taky. A musím mu potvrdit, létání je úžasnější než jízda autem nebo let helikoptérou. Helikoptérou nedokážeš vletět na balkon nebo do koruny stromu, auta omezují silnice. A to ani nemluvím o ceně benzínu.“

Helikoptéry a letadla jsou dneska jen pro zazobance, mimozemské létání je úplně zadarmo.“

„Co všechno si Olda nechal pro sebe?“ zajímalo hned Michala.

„Všechno, co nedokážu nikomu předat,“ řekl Olda a zamračil se trochu na Máňu. „Mám od andělky upravené oči, ale na operaci očí si netroufám, to snad pochopíte. Čert má lepší telepatii, mohl by se přímo domlouvat s Ogdury, ale má ji jen on a nechce mi to ukázat! Řekli mu, že to nesmí použít bezdůvodně, jen kdyby šlo o život. A Čert je v tom směru hrozně poslušný pes.“

„Ten tvůj čok!“ ušklíbl se Éda. „Lidi už ho párkrát viděli létat po sídlišti, ale taky jsem slyšel, že se na něho chystají! Aby ti z něj nenadělali sekanou!“

„To bych nikomu neradil,“ řekl Olda zamračeně. „Čert by se mohl bránit!“

„To by mu asi tak bylo něco platné!“ opáčil pohrdavě Éda.

„Hele, jestli se chystáš na Čerta ty, varuju tě! A kdyby se na něho chystal nějaký tvůj známý, varuj ho za mě. Čert má povolenou sebeobranu mimozemskými prostředky a nebojí se ani tyrannosaura. Kdyby ho nedejbože někdo zahnal do kouta, mohl by Čert nadělat sekanou z něho.“

„Čert? Ten psí prcek? Ten uteče před prvním vlčákem!“

„Neuteče,“ zarazila Édu vážně Marie. „Tu obranu jsem viděla, s modrým ohněm není žádná legrace, nemysli si! V místnosti od ní okamžitě popraskají všechny zářivky. Před Čertem uteče i pětimetrový Tyrannosaurus Rex!“

„Zrovna ty aby ses ho nezastávala!“ odsekl Éda. „Každý ví, že s Oldou chodíš! Kdo ví, co spolu někde potají děláte?“

To už bylo hodně závažné obvinění. Olda se zamračil, cítil, že by to neměl nechat jen tak, ale Marie ho předběhla.

„Chodíme spolu pomáhat lidem, abys věděl!“ řekla klidně. „Olda už má na kontě spoustu zachráněných lidských životů a možná ani nedostane slíbenou dvojku z mravů. Chodíme tam spolu a kdybyste nebyli srabi, mohlo nás být ještě víc.“

Tedy, to bylo také silné slovo!

„Cože jsme?“ vysunul se Éda bojovně proti Máně.

„Srabi,“ trvala na svém. „A nesahej na mě, nebo půjdeš k zemi, tu mimozemskou obranu už umím taky! Olda to říkal jasně. Sháněl dobrovolníky na pomáhání lidem a sliboval za to mimozemské výhody. Vaše blbost, že jste couvli! Proč se nepřihlásíte aspoň teď? Ta nehoda s vlasy se mu stala na sedmém světě odsud, tam snad nemusíte.“

„Hele, Mančo, to už je snad uzavřené...“ zkoušel ji zastavit Olda. „Nemá cenu do toho někoho nutit.“

„Uzavřené?“ podívala se na něho káravě. „To snad ne! Neříkal jsi, že se může přihlásit kdokoliv a kdykoliv?“

„To ano, ale zkoušky už stejně nikdo nestihne,“ řekl.

„No tak nestihne!“ opáčila Marie. „Je to tak nutná podmínka?“

„Co má kdo stihnout?“ zpozorněl Michal.

„Abyste věděli o co jde,“ obrátila se Máňa i na ostatní, „chceme už letos udělat všechny zkoušky i s maturitou. Škola náš experiment podporuje a když to stihneme, můžeme jít napřesrok na lékařskou fakultu, s maturitou nás tam vezmou. Naučit se za jediný rok všechno je s mimozemskými prostředky snadné, když to dokáže i takové dřevo, jako já. Kdo by měl ale zájem, musí si hodně přispíšit, dokud je tu Olda. I když to letos nestihne, bude mít jen rok zpoždění.“

„Hele, je u toho Olda tak nutný?“ zeptal se jí Michal.

„Naprosto!“ ujistila ho. „Bez něho se k mimozemské biotechnologii nedostanete. Co umí Olda, neumí nikdo na světě. Já bych si na ty operace netroufla a podle mého by je nezvládl ani primář Alexijev, tam co chodíme léčit lidi.“

„Ten už ano,“ řekl Olda. „Naučil jsem ho to, když jsem operoval jeho paní.“

„Prosím!“ řekla Marie. „Olda učil vyhlášeného chirurga, primáře z Vinohradské nemocnice Alexijeva, operovat mimozemskou technologií! Přitom už si tykají!“

„Hele, nech toho,“ požádal ji Olda. „Dobře, vezmeme nějaké zájemce dodatečně, ale budou to mít horší, budou to muset zvládnout bez nás.“

„Když jim dáš mechanické znalosti... někteří jsou přece chytřejší než já!“

„O tom mi dovol pochybovat,“ usmál se pro změnu Olda. „Chytřejší by nemohli tak strašně zaváhat. Ale co je důležitější, podmínkou je ochota pomáhat lidem. Sobci mě prostě nezajímají.“

„Jak to chceš ale zjišťovat?“ zajímala se Marie.

„Jako andělka ve vsi, plamenem pravdy. Lháře spálí, pravdivým neublíží.“

„Neblázni, to fakt existuje?“ vyhrkl Michal.

„Bísíája s ním odhalila lháře hned,“ tvrdil Olda. „A naučila mě to. Máte čas na rozmyšlenou do konce školního roku. Zkuste trochu přemýšlet dutinou lebeční, pokud v ní vůbec něco máte, co je na té nabídce dobrého!“

Odpoledne po návratu z Alexijevovy kliniky čekala na Máňu doma návštěva.

Spolužačky Jarča Koutová a Jitka Kučková na ni trpělivě čekaly dvě hodiny. Paní Hadrbolcová jim nejprve nabídla čaj a sušenky, pak dokonce večeři, tu ale obě odmítly.

Konečně Marie přiletěla. Nevstoupila dveřmi, ale balkonem, ale její maminku už to ani nepřekvapilo.

„Jé, holky, snad tu na mě nečekáte?“ uvítala spolužačky, sotva je spatřila.

„Čekáme,“ řekla Jitka. „Chceme se od tebe něco dozvědět.“

„Beze všeho, ptejte se!“ pobídla je.

Místo aby si odskočila do předsíně pověsit na věšák kabát a čepici, přebarvila se do domácích barev a ignorujíc jejich vytřeštěné pohledy, přisedla si k nim ke stolku.

„Hele, Máňo, co všechno s tebou vlastně Olda prováděl?“ začala obezřetně Jitka.

„Myslíte tu operaci?“ zvažněla ihned Marie.

„Taky,“ přiznala Jitka. „Ale vůbec všechno...“

„Jak bych vám to nejlépe vysvětlila,“ přemýšlela nahlas Marie. „Už jste někdy viděly napůl průhledného člověka?“

„To jde?“ opáčila Jarča a s Jitkou se na sebe udiveně podívaly.

„Neříkejte, že si nepamatujete, jak Olda vylekal Jolanu kostlivou rukou! Umím to taky a jestli to chcete vidět, udělám se částečně průhledná a ukážu vám to na sobě, nebo na vás, jak budete chtít. Zajímá vás, co máte v břiše?“

„To že umíš?“ vyhrkla Jarča.

„Umím,“ řekla Máňa. „Patří to mezi mimozemské schopnosti.“

„Tak nám ukaž, co s tebou vlastně Olda dělal!“

„Dobře, pojd'te si sednout ke mně na gauč, ať na mě vidíte,“ pozvala je.

Sedla si mezi ně, aby na ni dobře viděly. Pak zprůhledněla a nechala ze sebe vidět jen pravidelně pracující srdce.

„Tohle znáte, že?“ oslovila je.

Byly tak zkoprnělé, že se zmohly jen na přikývnutí.

„Vidíte? Tohle jsou plíce... tohle játra, to máte v sobě taky. Ale to hnědé na těch játrech je **idarchon** a ten už tam nemáte, ten mám od Oldy navíc. Je to mimozemský orgán na zpracování volné kosmické energie. Díky tomu létám, umím být neviditelná, zapálím a uhasím na dálku oheň, ale hlavně, když spolu s Oldou pošleme volnou energii na nemocného, uzdravíme ho.“

„A Olda ti to dával do břicha? Někde v nemocnici?“ vyzvídala Jarča.

„V nemocnici to nešlo,“ zamračila se trochu Marie. „Udělal se mnou tu operaci u nich doma v pokoji. Ale jak vidíte, podařilo se mu to.“

„Ty jsi byla u něho v pokoji nahá?“ vyhrkla Jitka se špatně skrývanou dychtivostí.

„Prosím tě, jdi s tím někam!“ urazila se Marie. „Jestli se před ním stydíte, nemáte proč! Ujišťuji vás, viděl ze mě míň než by viděl na koupališti. U vás by to bylo stejné.“

„Ale měla bys mít po té operaci jizvu, ne? Ukaž nám ji!“ napadlo Jarču.

„Nic takového!“ řekla Marie. „Po mimozemské technologii žádné jizvy nejsou.“

„To by bylo dobré. Jak ti to vlastně dělal?“ naléhala Jarča. „Umrtvil ti to aspoň?“

„Dělá to v narkóze,“ řekla Marie. „Podle hodinek jsem byla dvanáct minut bez sebe a na nic si nepamatuji. Nejvíc času mu zabrala operace hlavy, musel mi vrtat díru do kosti, ale když jsem se probírala, všechno jsem měla zahojené.“

„Teda... nechat se uspat od cizího kluka, aby si s tebou dělal co by chtěl...“ řekla významně Jitka.

„To je otázka důvěry,“ podívala se na ni Marie, jako by to špičkování nevnímala. „Když někomu věříš, že to myslí opravdově, ani ti to nepřijde. Kdybys nevěřila, musela bys to buď vymyslet jinak, nebo by ti nezbylo než couvnout. To si ale musíš rozmyslet sama, do toho ti mluvit nebudu.“

„A ty mu opravdu tak naprosto věříš?“ opět dychtila Jitka.

„Nebudu zapírat, bála jsem se,“ přiznala Marie. „Ne toho, že by zneužil situace, Oldovi můžete naprosto věřit, on drží slovo. Ale i primář Alexijev ho varoval, že mozek je obtížná oblast i pro zkušeného chirurga. Jiný doktor, neurochirurg, nás strašil ještě víc a když jsem si představila, že by ze mě mohla být slintající debilka, sevřel se mi hrůzou žaludek, až jsem z toho zvracela. Jenže Olda to pak zvládl! Jak říkám, umí to.“

„Takže jsi mu tak úplně nevěřila!“ vyvodila z toho Jitka.

„Každý má nárok na trochu obav, ne?“ odpálila ji Marie. „Věřila jsem mu natolik, že jsem s tím nakonec svolila. Rozumějte, byla jsem jeho první pacientka a hned na tak těžkou operaci... Vy dvě byste to měly jednodušší. Máte jistotu, že to Olda umí.“

„No, jistota je trochu silné slovo,“ řekla Jitka. „Co je vlastně jisté?“

„Jestli chceš mermo mocí slyšet, že jisté není nic, prosím,“ řekla Máňa. „Ale co se týče operace, byla bys čtvrtá a všechny před tebou dopadly dobře. Co chceš víc?“

„Ale přece jen... říkáš, že jsi zvracela?“

„Prostě jsem strašpytel,“ usmála se Máňa. „Nejvíc mě vyděsily předpovědi dvou doktorů, že to nedopadne dobře. Jeden byl odborník neurochirurg a ten s jistotou tvrdil, že to Olda nesvede. Asi si to nedokázal představit a nedivím se, nikde na světě se ještě nestalo, aby takový kluk úspěšně operoval mozek. Alexijev mu důvěřoval víc, ale ani on nebyl velký optimista. Teď už ale víme, že to jde.“

„Nějaké riziko v tom asi bude,“ řekla Jarča vážně.

„Jisté není nic,“ přikývla Marie. „Jenže Olda to umí od mimozemšťanů a zatím se mu všechny operace povedly. Trvá to jen čtvrt hodiny a kdybych hned po probuzení neuměla telepatii, ani bych nevěřila, že se mnou něco dělal. Vůbec nic mě nebolelo, vstala jsem a šla domů. Bát se toho vážně nemusíte.“

„Ty ses taky bála,“ opáčila Jarča. „Každý má nárok na trochu obav, ne?“

Vrátila jí její vlastní slova, ale Marie jí to neuznala.

„Je v tom maličký rozdíl v úspěšnosti,“ trvala na svém. „Oldovi se přede mnou žádná taková operace mozku nepovedla, byla jsem přece první. Vy nebudete ani zdaleka první a před vámi se naopak žádná operace nepokazila. Trochu se to liší, ne?“

„No dobře,“ spolkla to Jarča. „Ale teď k tomu druhému. Říkala jsi, že s Oldou chcete udělat všechny zkoušky a už napřesrok jít na lékařskou fakultu. Přiznám se, to si nějak neumím vysvětlit. Jak by to bylo možné?“

„To je jedna z mimozemských biotechnologií,“ přikývla Marie. „Mimozemšťané dělí vědomosti na mechanické a tvořivé. Mechanické jsou jen jakási databáze údajů, co se dá nabiflovat z knížek. Všimněte si ale, že tak vypadá většina našeho učiva. Tvořivé vědomosti se nabiflovat nedají, ale těch ve škole moc nenajdeš. Mechanické vědomosti se dají přenést i biologicky. Přilepíš si za ucho paměťovou

pihu a do rána to umíš.“

Oběma dívkám zajiskřily oči.

„Vážně?“ vyhrkla Jitka. „A vy nám můžete takovou... pihu dát?“

„Ano, ale...“ zarazila se Marie. „Má to malý zádrhel. Vyžaduje to nejprve vložit do mozku malou organizační část. Bez ní se to nedá dělat a právě ta operace je nejhorší. Olda ji ale zvládne a když se mu svěříte, získáte schopnost využívat paměťové pihy, navíc telepatii a pár dalších výhod. Jinak to ale nepůjde.“

„Ty už to máš?“ opatrně se ptala Jarča.

„Jistě,“ přikývla Máňa. „Chci letos spolu s Oldou udělat všechno i s maturitou. Já, donedávna takové dřevo!“

„Pak by bylo možné, aby... takové zkoušky udělal každý?“ ujišťovala se Jitka.

„Snad,“ pokrčila rameny Marie. „Nebylo to jednoduché, víte přece, jak to Oldovi ze začátku nešlo. Když přišel s něčím převratným, hned dostával koule. Škola je strašně konzervativní moloch a něco v ní změnit je děsná práce, ale Olda s Alexijevem to přes Faustovou protlačili a ti za námi to budou mít aspoň na naší škole jednodušší.“

„Hele, holka,“ zarazila ji Jitka. „Děláš, jakoby byl Olda génius, kterému všichni jen házejí klacky pod nohy, nebo co...“

„A není to tak?“ podívala se na ni Marie nevinně. „Klacky pod nohy! Nejen ve škole, všude! Olda začal léčit lidi mimozemskou technologií. Jeho úspěchy nadchly primáře Alexijeva, takže mu dal ve svém oddělení volnou ruku. Co se ale stalo? Primáře Alexijeva vyhodili z nemocnice!“

„Asi to nemělo takový úspěch, ne?“ pokrčila rameny Jitka.

„Mělo i nemělo,“ zamračila se Marie. „Z pohledu vyléčených lidí to byl zázrak. Tolik úspěchů Vinohradská nemocnice nikdy neměla. Navíc je mimozemské léčení u popálenin nejen rychlejší, ale skončí bez jizev a ty byly nejhorší problém. Zrada číhala ve finanční stránce. Zdravotní pojišťovny jim tu metodu nechtějí uznat a hlavně za ni nechtějí zaplatit, takže finančně to byl neúspěch. Klacky pod nohy, to je naprosto přesné a výstižné!“

„A co tedy budete dělat?“

„Olda s Alexijevem se rozhodli vést válku s pojišťovnami,“ řekla Marie. „Budou léčit lidi i když jim to pojišťovny nezaplatí a pak jim to omlátí o hlavu. Alexijev jistě ví do čeho jde a co má dělat. Já tam mám úlohu pěšáčka na šachovnici. Pomáhám léčit, ale většinu dělají oni. Mám podíl na záchraně dvou lidských životů, no, aspoň něco.“

„Ty že máš podíl na lidských životech?“ vyhrkla Jarča. „To myslíš vážně?“

„Ovšemže vážně,“ přikývla Marie. „Myslíte si, že kecám? Uvědom si, my léčíme i lidi, co by neměli naději na přežití. Zejména u těžkých popálenin je to vážné.“

„Ale nevypadáš na to. Ani ty, ani Olda.“

„Myslíte, že je to nesmysl, když je mně a Oldovi teprve dvanáct a půl?“

Uvědomte si, u mimozemské technologie to možné je! Navíc to má i příjemnější stránky. Už jsi někdy slyšela slovo **akné**? Takové červené pupínky, bývá jich někdy plný obličej...”

„Myslíš uhry?“ napověděla jí Jitka.

„Jo, přesně ty. Ve dvanácti letech ti to nevadí, ale větší holky se jich bojí jako čert kříže a kterým se to nevyhne, mají pěkné trápení, krása je hned pryč. A to by se vám taky zaručeně vyhnulo.“

„Proč myslíš?“ zarazila se Jitka.

„Protože to dělají nějaké bakterie nebo co... ale kosmická síla je rychle vyhubí. Vedlejší efekt léčení lidí bude, že nikdy nedostaneme ani akné, ani žádnou jinou infekci, rýmou a chřipkou počínaje. Uznej, že to je výhoda.“

„To by nebylo marné!“ vzdychla si Jitka zasněně.

Pravda, akné jim zatím život neznepříjemňovala, ale už ve čtrnácti letech se o ní a o pomerančovitě kůži vedou mezi mladými slečnami zasvěcené debaty a akné patří do nepříjemností, o kterých dobře vědí i dvanáctileté. Klukům to takové starosti nedělá. Ne že by se jim ten problém vyhýbal, jen o něm nediskutují, házejí to za hlavu, asi podle slovenského přísloví: když je chlap hezčí než čert, je už dost hezký...

„A když přijdeme za Oldou, pomůžeš nám?“ starala se Jarča.

„V čem?“ usmála se Máňa.

„Aby nás vzal taky... Snad to tak slíbil, ne?“

„A co myslíte, že Olda udělá, až za ním přijdete? Zajásá a začne to připravovat,“ ujistila je Marie. „Příprava trvá týden, zkrátit se to nedá, ale po týdnu vás vezmeme na kliniku k primáři Alexijevovi, už to nedělá partyzánsky v pokoji, a ráno se můžete začít připravovat na zkoušky.“

„To jde tak lehce?“

„Pro vás to lehké bude,“ ujistila obě. „Olda to má složitější, ale také to zvládne. Je to jen na vás. K té operaci si koukejte vzít bikinky. V jednodílných plavkách to nejde, Olda by vám nemohl k bříšku. Tak co, berete to?“

„Budeme pak léčit jako vy?“

„Nejlépe když se k nám přidáte,“ řekla Marie. „V normálních nemocnicích by vás nechtěli, ale Alexijev rozjíždí speciální kliniku, tam najde uplatnění tolik léčitelů, jako nikde. A až se podaří přesvědčit tvrdohlavé pojišťovny, bude to mít určitě úspěch.“

„Hele, já to беру,“ řekla Jarča. „Hned tady na místě.“

„Já nevím,“ váhala Jitka. „Musím si to rozmyslet a prohodit s rodiči, také by do toho měli co mluvit.“

„Ty už to bereš? Opravdu?“ obrátila se Marie na Jarču.

„Beru,“ řekla odhodlaně. „Rodiče překvapím spíš příjemně než naopak, budou jen rádi. Jestli je to jak říkáš a ta operace nebude znát, tím lépe.“

„Dobře,“ usmála se na ni Marie. „Olda to pro tebe připraví. Telepatie je lepší než mobil, právě jsem mu to řekla. Má doma dalšího zájemce, bude vás aspoň víc.“

„Koho?“ vyhrkla zvědavě Jitka.

„Nechte se překvapit,“ řekla Marie.

V té době měl Olda podobný rozhovor s jinou návštěvou, ne tak početnou. Večer za ním přišel domů spolužák Michal. Také musel na Oldu chvíli počkat, ale aby neměl hlad, dostal od jeho rodičů pořádný krajíc chleba se salámem.

Při jídle si v salámu všiml podivných semínek a ani chleba nevypadal na šumavu. Zjistil to ale až když měl půlku krajíce v sobě. Na nic se tedy neptal a dojedl i zbytek.

Olda kamaráda přivítal a hned se hrnul k ledničce.

„Počkej okamžik,“ požádal nezdvořile návštěvu. „Jen tu něco udělám. Nemáš hlad? Dal bych ti něco dobrého.“

„Já bych pak doma nevečeřel,“ namítl Michal.

„Pro jednou to vaši pochopí, ne?“ řekl Olda. Za chvíli se přihrnul do pokojíku se dvěma krajíci chleba se salámem, přesně stejnými, jako před chvílí Michal dojedl.

„Ochutnej tohle,“ vrazil mu krajíc do ruky. A protože v pokojíku byla jen jediná židle, sedl si sám na postel.

„To samý mi už dali vaši,“ podotkl Michal a prohlížel si podivný chleba.

„Tys to už jedl? Nebo jsi to odmítl?“ zajímal se Olda, ale pustil se do krajíce, ani nečekal na Michala.

„Už jsem to snědl. Poslyš, co to vlastně je?“

„Správná otázka!“ řekl Olda. „Nemusíš si to prohlížet jako jedovatého hada, je to normální mimozemský chleba s mimozemským máslem a salámem, všechno je to dobré a zdravé, my to jíme úplně normálně.“

„Máslo taky?“ zeptal se Michal.

„Taky,“ přikývl Olda. „Jen je to na něm méně znát.“

„Takže kompletně mimozemská večeře?“

„Kompletně. Jak ti říkám, opakuji a zdůrazňuji, škodlivé to není, naopak. Můžeš jíst bez obav. Chvíli trvalo, než jsem naše přesvědčil, aby to jedli, ale teď už proti tomu neřeknou ani popel. Mimo jiné se to nekazí, takže máme pořád v ledničce pohotovostní zásobu. Navíc to nosím ze Zahrádky, kde toho roste víc než stiháme sníst.“

„Vy máte někde zahrádku?“ zeptal se Michal a zakousl se konečně do krajíce.

„Zahrádka je nejbližší měsíční svět,“ vysvětloval mu Olda telepaticky, jinak by plnou pusou huhňal. „Dá se tam taky dostat přes svět chobotnic a Dinosaurii.“

„Jo ták,“ došlo Michala, aniž by bylo znát, že něco opravdu pochopil.

„Chutná? Tak povídej!“ vybídl ho Olda telepaticky. „Účelem tvé návštěvy je...“

„Hdu he tě jen na ně'o heptat,“ řekl Michal, ale protože neuměl telepatii, nebylo

mu rozumět. Rychle proto dožvýkal sousto, spolkl a opakoval to.

„Jdu se tě zeptat, jestli ještě bereš ty dobrovolníky,“ dořekl větu.

„Ty máš zájem?“ podíval se na něho Olda pátravě.

„Jo,“ přikývl Michal. „Ukecal jsi mě.“

„Ale ne hned, co?“ usmál se Olda.

„Jistě,“ souhlasil Michal. „Tak co, ještě to platí?“

A zase se zakousl do krajíce na znamení, že má teď povídat Olda.

„Hele, co tvoje námitka o technice kontra biologie?“ zeptal se ho Olda.

Michal rychle spolkl co měl v puse.

„To je složitější,“ řekl. „Byl jsem za Kružíkem a pak za Hrdinovou. Přeptal jsem se jich na tebe. Nevím, jestli tě to potěší, ale zlomila mě Hrdinová.“

„Co ti řekli?“ zajímal se Olda, kterému na rozdíl od jeho návštěvy nevadilo jít a mluvit současně.

„Kružík říkal, že jsi fenomén,“ řekl Michal. „Tvrdil, že máš energii v malíčku, nejspíš opravdu znáš mimozemská tajemství antigravitace, a odhaduje, že bys způsobil převrat ve všech oborech dopravy, kdyby ses nezaměřil na biologii.“

„To má asi pravdu,“ připustil Olda.

„Proč jsi vlastně utekl od techniky?“ udeřil na něho náhle Michal. „Jak je to s tím převratem ve veškeré dopravě? Ovládáš teorii antigravitace, nebo ne?“

„Všechno naráz nestihnu,“ namítl Olda. „Proto jsem si vybral biologii.“

„Není to ale nebetyčná škoda?“ pokračoval Michal.

„Ogdurové znali antigravitaci dřív než Neandrtálci začali lovit mamuty,“ pokrčil rameny Olda. „Proč svou civilizaci nezaměřili na techniku? Ne že by ji neměli dost vyvinutou, ale biologie měla přednost. A když vidím, kam se dostali, nezbyvá mi než to uznat. Jejich svět je lepší než náš. S jejich převratem dopravy je to asi tak: antigravitační stroje by dokázaly nahradit automobily, železnici, lodě i dosavadní letadla. Byly by to ale pořád jen stroje. Ogdurové se od nich odvrátili už před dvě stě padesáti tisíci lety. Proč rovnou nezačít dělat něco, co má větší budoucnost?“

„Je otázka, jestli se ti podaří předělat celou civilizaci z jednoho typu na úplně jiný. Proč se nedáš na tu antigravitaci? Možná bys ji zvládl spíš.“

„Protože si umím představit, k čemu by to vedlo,“ řekl Olda. „Všechny vynálezy, co naše civilizace vymyslela, sloužily vždycky ve válce. Kanóny, rakety, letadla, auta, i lodě, většina z toho neslouží lidem, ale stojí proti nim.“

„Biologie se dá zneužít také. Uvědom si, není to v technice, ale v lidech.“

„Máš pravdu,“ přikývl Olda. „Právě to bude ten problém. Ogdurové nám nechtěli dát idarchon právě pro možnost zneužití. Ale je tu rozdíl. Antigravitační motory můžeš okopírovat. Stačí, aby se vojákům dostalo do rukou jediné antigravitační letadlo a brzy budou mít bombardéry, házející bomby na města a vesnice. To se dnes děje ve velkém. Člověka s idarchonem ale neokopíruješ, dokud sám nebude chtít.“

„Stačí jim potom jediný, kdo jim to předá dobrovolně,“ namítl Michal.

„Nebudeme mezi lidmi rozšiřovat všechno,“ řekl Olda. „K léčení lidí nepotřebuješ vesmírnou bránu slýrib. Každý ji tedy nedostane. A vůbec nic, čím by se dalo způsobit nějaké velké zlo. Na to si asi budeme zájemce pečlivě vybírat.“

„Tím možnost zneužití možná zmenšíš, ale úplně neodstraníš.“

„Vím,“ pokrčil rameny Olda. „Chci to nebezpečí aspoň snížit pod únosnou mez. Vezmi si možnost zneužití idarchonu. Pravda, zabiješ tím i tyrannosaura, člověka tím spíše. Někdy stačí málo. Představ si, že se na nás chystá bombardér házet bomby a já na dálku piloty přimrazím. Neřízený bombardér se zřítí kamsi do polí, žádná škoda. Člověk s idarchonem je ale proti přimrazení odolný. Ne že by se mu nedalo ublížit, ale nejde to tak snadno.“

„Dobře,“ řekl Michal. „To by šlo, až to budou mít všichni. Stačí ale, aby to jeden začal zneužívat. Nebo skupina. Nebo celá armáda. V době, kdy to ještě všichni nemají.“

„Kdyby začali zneužívat idarchon vojáci, zneškodním je pomocí **xeri**.“

„Pak asi stačí, aby někdo získal **xeri**, ne?“

„Stačilo by,“ přikývl Olda. „Proto si dobře rozmyslím, než **xeri** někomu dám. To by mohla být skutečně vražedná zbraň a na léčení ji nikdo nepotřebuje. Neměj mi tedy za zlé, když ji nedám ze začátku nikomu. Ani tobě.“

„Já o vražedné zbraně nestojím,“ řekl Michal. „Mě zaujalo, že jste zachraňovali lidi. Hrdinová něco říkala o osmi lidských životech.“

„Má staré informace, to bylo před čtrnácti dny,“ přikývl Olda. „Ke dnešnímu dni jich je zase víc, ale to je teď vedlejší.“

„Tím líp,“ řekl Michal. „Bereš mě tedy do party?“

„Máňa mi právě ohlásila další zájemce, bude vás tedy víc,“ řekl spokojeně Olda. „Bývalý primář Vinohradské nemocnice doktor Ivo Alexijev založil zdravotní kliniku, kde chceme lidi léčit naším způsobem. Můžeš tam chodit i než vystuduješ. Možná bys lékařská studia ani nepotřeboval, ale s nimi to bude lepší.“

„Máňa má další zájemce?“ ožil Michal. „Koho?“

„Ještě to neví určitě, teprve s nimi o tom hovoří,“ řekl Olda. „Víš, my dva se teď domlouváme telepaticky. Není to znát a jde to lépe než telefonem. Říká, že je má doma a teď je právě přesvědčuje, ale někoho asi získá, tím lépe!“

„To skoro vypadá jako nějaké spiknutí,“ řekl Michal. „Ale jestli to bude k dobré věci, je to v pořádku a můžeš se mnou počítat.“

„Dobře, počítám s tebou,“ řekl Olda.

Zlato

Pooperační péči Alexijevovi pojišťovny uznaly, ale jednání o kosmické metodě naráželo na vytrvalý odpor. Neuspěl ani na lékařské komoře a vrátil se celý rozezlený.

„Tam jdou všichni jen po penězích, odborné argumenty neuznávají,“ řekl, když se ho ptal Olda na výsledek. „Opakují jako kolovrátek, že to není mezinárodně uznané. A uznání prý může trvat až několik let. Navíc prý v Americe získali od mimozemských chobotnic nějaký super lék, máme tedy počkat, až to sem přijde. Zajímavé, Američanům to uznají hned. Jenže ti si to hned patentují, aby na tom mohli nekřesťansky vydělávat.“

„Nejspíš budou mít destilované mimozemské máslo,“ zamyslel se Olda. „Dá se mazat i na chleba, ale destilací se naplno uvolní jeho léčivé vlastnosti. To se patentovat nedá, vymyslely to přece chobotnice.“

„Ty to znáš?“ zarazil se Alexijev.

„Chceš nějaké na vyzkoušení?“ přikývl Olda. „Říkal jsem ti, že na Zahrádce pěstují něco, co by mohlo způsobit převrat v léčivech.“

„Nebylo by špatné získat s tím nějaké zkušenosti,“ řekl Alexijev. „Ale dohřálo mě, jak se postavili k volné energii. Máme ji prokázat fyzikálně, jinak nám neuvěří.“

„A to jim nesplníme. Fyzikálně nic prokazovat nebudeme,“ řekl Olda s určitostí.

„Ogdurové to nedovedou?“ zeptal se ho primář s očekáváním.

„Ogdurové to dovedou dávno,“ řekl Olda. „Ale museli bychom lidem prozradit tajemství přeměny volné energie a to nedovolím. Dost na tom, kolik neštěstí způsobila na Zemi jaderná energie, tohle by bylo ještě horší.“

„Myslíš, že by ji někdo mohl zneužít?“

„Právě toho se bojím. Jaderná energie vytváří naštěstí nebezpečné radioaktivní záření jak přímo při výbuchu, tak zejména později...“

„Naštěstí?“ vskočil mu do řeči Alexijev. „Takovému svinstvu říkáš **naštěstí**?“

„Naštěstí!“ trval na svém Olda. „Právě proto, že je to nebezpečné, si ani největší cynikové nedovolí použít to proti lidem naostro. Mokrát o tom uvažovali, ale pokaždé ve světě zvedli takovou vlnu odporu, že raději couvli. Představ si teď bomby stejně silné jako jaderné, ne-li silnější, ale bez radioaktivního záření. Generálové by mohli v pohodě vyvraždit celé oblasti i s městy a nikdo na světě by se proti tomu nepostavil. Právě proto by byly tisíckrát horší než jaderné.“

„Když to bereš takhle, máš pravdu a zaplat'pámbu za radioaktivitu! Pořád doufám, že postačí prokázat léčebné výsledky, ne volnou energii.“

„Vždyť už je to vědecká ostuda!“ vybuchl Olda. „Ať pošlou k ověření výsledků komisi a uvidíme! Ale když to neudělají, tím větší ostudu schytají, až to prorazíme.“

„Zdálo se mi, že spíše čekají, až nám dojde dech a nejspíš i peníze.“

„To by museli mít informace o našem kontu,“ řekl Olda. „Ztenčuje se, pravda.“

Jenže nikdo netuší, že mi stačí udělat si menší výlet do Dinosaurie...”

„Poslyš, Oldo,“ zvažněl Alexijev. „Není to v té Dinosaurii nebezpečné? Nerad bych, aby se ti tam něco stalo. To by ani to zlato nestálo za to!“

„Chceš to vědět upřímně?“ zamyslel se trochu Olda. „Nebezpečné to je. Kdyby tam šel kdokoliv jiný, přežil by jedině v tanku, ale ani to ne s jistotou. Vzal jsem si tam kdysi partu kamarádů, ještě teď mě mrazí při představě, co se mohlo stát!“

„Myslíš, kdyby vás tam napadli dinosauři?“

„Oni nás přece napadli!“ řekl Olda. „Tomu se tam nevyhneš, ti útočí na všechno, co se hýbe. Tenkrát jsem se ale trestuhodně spoléhal, že stihnu všechny uhlídat. Nikoho ty bestie nesežraly, ale bylo to o chlup. Měli jsme kliku jako hrom, že si nás nevšimli pterodaktylové, těm bychom neuletěli. Když už jsem cítil, že to nezvládnou, chtěl jsem ustoupit. A představ si, Čert najednou nemohl otevřít bránu do světa chobotnic! To byl ale šok! Síly mi docházely, volná energie slábla a my nemohli pryč!“

„Ale přece to dobře dopadlo, že...?“

„Nakonec jsme utekli na opačnou stranu do dalšího světa, ale hrklo ve mně tak, že jsem tam od té doby nevzal víc než jednoho člověka. Jednoho ještě uhlídám.“

„I to je riziko,“ vrtěl nad tím hlavou Alexijev. „Ale je to i moje vina, že jsme to zlato potřebovali. Nezapírám, že nám bodlo, ale nemělo se to stát.“

„Kdyby bylo spolehnutí na lidi, nepotřebovali bychom zázraky.“

„No právě! Ale potěším tě. O naší klinice mezi lidmi kolují hotové legendy. Kdo se u nás léčil, dělá nám všude reklamu. Ne že bych to těm lidem přál, ale čím budeme mít víc vyléčených pacientů, tím to bude pro nás lepší.“

„Však máme pořád plno, i když děláme co můžeme,“ přikývl Olda. „Možná ale dostaneme další posily. Přihlásili se mi ještě dva dobrovolníci, spolužáci.“

„Za chvíli se do jedné kliniky nevejdeme,“ usmál se Alexijev. „Poslyš, Oldo, nemohl bys upravit pár dospělých? Když už jsi ochotný riskovat, mělo by to větší efekt na hotových lékářích. Ti nemusí teprve studovat a s jejich zaměstnáváním by byly jistě menší problémy.“

„Můžeš za ně dát ruku do ohně?“ zeptal se přímo Olda.

„To bude horší,“ zamyslel se Alexijev. „Za dva bych snad ručit mohl.“

„Tak je zaměstnej a až se tady rozkoukají, začnu si to pro ně připravovat,“ slíbil Olda. „Příprava trvá týden a nikdo to neurychlí. Bez jejich svolení ale nezačnu.“

Alexijev se v týdnu chystal navštívit známé lékaře, aby je přemluvil ke spolupráci v nové klinice, ale dříve než je stačil obejít, stalo se něco neočekávaného.

Do lékařské kliniky vtrhlo policejní komando, bývalého primáře Alexijeva zatkl a v poutech odvezlo na policii. Olda to věděl, už když tam Alexijeva vezli, telepatie je v tomto směru velice užitečná.

„Mám přiletět na kliniku?“ zeptal se ho také telepaticky.

„Nikam nechod’!“ zarazil ho Alexijev. „Je tam zmatek, sestřičky jsou z toho pryč, tam jim nepomůžeš. Zůstaň doma, moje paní už zjišťuje, co vlastně proti mně mají.“

„Oni ti to neřekli?“

„Ještě se tím neobtěžovali,“ vzdychl si v duchu Alexijev.

Olda trnul obavami, paní Alexijevová zatím žhavila telefonní linky. Nikdo jí ale nebyl schopen říci, co se děje.

Konečně se Alexijev Oldovi a zřejmě předtím i své paní telepaticky opět ozval.

„Je v tom zlato,“ sdělil Oldovi. „Obvinili mě ze zatajení nálezu zlatého ložiska.“

„No a?“ divil se Olda. „Co je na tom? Našli jsme zlato, jsme milionáři.“

„Byli bychom, být to v Americe,“ vysvětloval mu rychle Alexijev, ačkoliv přitom zřejmě současně odpovídal na otázky vyšetřovatele. „Podle platných českých zákonů to zlato patří státu a kdo je najde a neodevzdá, okrádá stát. Je to trestné, rozumíš?“

„Jak na to vlastně přišli?“ uvažoval Olda. „Už jsem s maminkou prodal zlata za více než dvě stě tisíc a nikoho nenapadlo mě obviňovat... ačkoliv, my jsme to zlato měli z rozbitých šperků a bylo to na něm asi znát.“

„Jistě,“ souhlasil Alexijev. „Nad tím se žádný zlatník nepozastavil. Jenže teď jsi donesl přírodní zlato a někdo **bdělý a ostrážitý** si toho všiml. Vyšetřovatel tvrdí, že musí být každému jasné, že přírodní zlato nutně pochází z utajeného nálezu.“

„Víš co? Trvej na tom, že jsem to zlato přinesl já,“ poradil mu Olda telepaticky. „Prostě jsem ti je přinesl v batohu a ty víc nevíš. Je to přece pravda!“

„To nemá cenu,“ zarazil ho na dálku lékař. „Asi se spoléháš na to, že jsi nezletilý, ale to bych neriskoval. Vezl by ses v tom také a zbytečně by ti to zkomplikovalo život. Ostatně, i kdybych tě označil za nálezce, nebude to nic platné, spolovina je skoro totéž. Bude lepší, když to dopadne jen na mě. Měl jsem si včas uvědomit, že nálezce je u nás povinen takový nález odevzdat a přitom nemá nárok ani na nálezné.“

„To zlato nepochází z Čech!“ vybuchl Olda. „Dokonce ani ze Země! Řekni jim, že jsem je přinesl z Dinosaurie! Kdyby tomu nevěřili, přinesu jim jako důkaz další.“

„I kdybych nakrásně trval na tom, že je máme z jiného světa, napaří nám trest za celní únik, protože jsme to měli při dovozu řádně proclít. A jsme pořád ve stejné rejži,“ nesouhlasil Alexijev.

Olda usilovně přemýšlel. Není přece možné, aby takhle hloupě skončili!

Najednou ho napadlo, jak z té kaše ven.

„Povídám, nech to na mně,“ domýšlel to rychle. „Ale neříkej jim, že jsem to zlato našel. Jen že jsem ti toho plný batoh přinesl. Já jim to vysvětlím úplně jinak.“

„Co tím chceš získat?“ chtěl vědět Alexijev.

„Rozmetám jim jejich verzi,“ paličatě odpovídal Olda. „Odmítnu, že bych zlato

dovezl, donesl nebo našel. Budu tvrdit, že jsem to zlato stvořil z ničeho. To přece žádný paragraf nezakazuje, není na to stanovená daň ani clo, nikdo nám nic neprodal ani nedaroval, takže nám nehrozí daň z příjmu, darovací ani žádná jiná. Nebudeme platit nic a náš stát tu svou nenasytnou hubu pěkně utře.“

„Výroba zlata z ničeho je nesmysl!“ namítal Alexijev. „Zákon zachování hmoty to prostě vylučuje.“

„Nepodceňuj mimozemské technologie!“ paličatě trval na svém Olda. „Nestačí zákon zachování hmoty, tady se uplatní přímo rovnice $E=mc^2$! Budou dokonale nahraní, až jim to dokážu. Jen jim hezky pořád dokola opakuj, že máš to zlato ode mne a basta. Je to přece pravda.“

„Počkej, snad mi nechceš tvrdit, že umíš vyrobit hmotu jen tak z energie?“ zarazil se Alexijev.

„Ano, chci to tvrdit a budeš se asi divit, umím to,“ řekl Olda. „Je to sice moje největší tajemství, ale jde to. A co je nejdůležitější, žádné paragrafy s tím nepočítají.“

„Kde na to chceš ale vzít tak úděsné množství energie?“

„Hele, Ivo, nech mi aspoň nějaké tajemství,“ poprosil ho Olda. „Dost na tom, že se to dozví přinejmenším soudci. Naservíruj to takhle vyšetřovateli, ale trvej na tom, že je to velice závažné tajemství a že to na veřejnosti nikomu nesdělíš.“

„To oni asi nepochopí,“ povzdychl si v duchu Alexijev.

„Tak jim šetrně sděl, že kdybych naopak přeměnil jediný gram hmoty v energii, smete to půlku Prahy,“ řekl Olda. „Kdybych změnil v energii kilogram hmoty, bude na místě Čech obrovský kráter a Evropa bude sto tisíc let pouští. Jestli máš o tom správné představy, musíš to přece vědět.“

„Pak tě zavřou, že už nikdy ven nevyjdeš,“ varoval ho primář.

„Ať to zkusí!“ řekl Olda. „Nemají to právně podložené, nemusím je brát vážně.“

„Na tvé mínění nebudou brát ohled oni,“ ujišťoval ho.

„Ale budou!“ ujistil ho Olda. „Něco jim předvedu a uvidíme!“

Alexijev se telepaticky odmlčel.

„Počkej, Oldo,“ ozval se po chvíli. „Má to pořád chybu. I kdybys zlato nakrásně vyrobil a daroval mi je, musím zaplatit alespoň darovací daň. Kdybych zlato vyrobil já, a přiznám se, nevím jak, hodí na mě paragraf o nedovoleném podnikání, protože smím podnikat jen v medicíně. Nakonec i výroba zlata je podnikání a jistě se z něj něco platí. Stát vybírá daně ze všeho.“

„Dobře, já ti to zlato půjčím,“ nenechal se odradit Olda. „Nedovolené podnikání proti mně použít nemohou, když mi není ani třináct, ne?“

„Mohli by kvůli tomu stíhat tvoje rodiče.“

„Když chytanou mladistvé při krádeži, nikdy rodiče nestíhají,“ řekl Olda. „Přitom nic nekradu, když dělám něco z ničeho. Kosmická energie není v žádném zákoně.“

„Nevím,“ přemýšlel Alexijev. „Ale zkusit bychom to snad mohli.“

Pak se opět odmlčel. Olda se zatím připravoval na příjezd policie. Konečně se mu Alexijev opět ozval.

„Vyměnili mi vyšetřovatele,“ sdělil Oldovi. „Přesně podle schématu: jeden si hraje na dobráka, druhý dělá **bu-bu-bu**. Ten dobrák pro tebe právě posílá komando.“

„Už je čekám před domem,“ řekl Olda nevzrušeně.

Nečekal dlouho. Za chvíli se přiřítilo policejní auto se třemi zakuklenými policisty a řidičem. Olda vstal a zamával na ně, jakoby je stopoval. Trochu je to vyvedlo z míry, ale když si ověřili, že je to skutečně on, nacpali ho do vozu a se zapnutou houkačkou se hnali zpátky.

„Nemusíte tak spěchat,“ napomínal je dobrácky Olda. „Kdybych vám chtěl utéci, těžko bych na vás takhle čekal!“

Policista sedící vedle něho mu místo odpovědi nasadil želízka jako zločinci. Pro kuklu mu nebylo vidět do tváře, ale Olda se na něho mile usmál.

„Koukám, že nějak pomalu chápete,“ řekl. „Copak chci utéct?“

V té chvíli dostal takový štulec do žeber, že sotva popadl dech.

„Nechte toho!“ ohradil se na policistu. „Nebo půjdete pěšky!“

Místo odpovědi dostal další dloubanec, policajtovi to zřejmě dělalo dobře. V té chvíli ale zhasl motor a všechna světélka na přístrojové desce, auto začalo zpomalovat a řidič reflexívně zamířil ke krajnici, kde zastavil.

Chvíli zkoušel nastartovat, otáčel ale klíčkem bezvýsledně. Nic se ani nehnuło, jediný zvuk pocházel od lomcování klíčkem. Policista na předním sedadle se mezitím trápil s mlčící vysílačkou, než pochopil, že také nemá šanci, stejně jako řidič nedokáže přimět k poslušnosti auto.

„Krucinál! Už zase vůbec nic nefunguje!“ oznámil ostatním.

„Když do mě nebudete štouchat, zase vám ty baterie zapnu,“ vyjednával Olda.

„Chceš nám tvrdit, že jsi to provedl ty?“ vybuchl policista vedle řidiče a otočil se dozadu k Oldovi.

„Samozřejmě!“ řekl Olda. „Mám nárok na slušné zacházení.“

„Koukej přestat vyvádět, uličníku, nebo uvidíš!“ pohrozil mu policista, který do něho prve štouchal. Nic dalšího ale nedělal.

„Vy koukejte přestat vyvádět!“ obrátil se na něho Olda. „Zapnu vám to, ale buď necháte toho sekýrování, nebo půjdete pěšky.“

V té chvíli se rozsvítila palubní deska a když šofér otočil klíčkem, motor poslušně naskočil. Také vysílačka se umoudřila. Auto se odlepilo od krajnice a se zapnutým majákem se rozjelo na plný plyn.

„Snad nám nechceš vyhrožovat?“ dloubl opět do Oldy policista vedle něho.

Olda neodpověděl. Policista se uklidnil a pohodlně se opřel o opěrky. Dál už jeli v pohodě, až zastavili před policejní budovou.

„Konečná, vystupovat!“ řekl policista vedle Oldy, otevřel dveře a vytáhl ho ven.

Druhý policista chvíli seděl ve voze a rozespale mžoural očima. Pak si uvědomil, že auto stojí a všichni vystoupili.

„...co je? To už jsme tady?“ vyhrkl.

„Ty snad spíš, nebo co?“ pokáral ho kolega, netušící, že jeho kamarád byl díky Oldovu přimrazení celou cestu bez sebe. Až teď ho Olda nenápadně oživil.

Oldu odvedli do budovy, kde na něho v kanceláři čekal zamračený vyšetřovatel.

„Bylo to nutný?“ zeptal se policisty, když Oldovi odemykal pouta.

„Pro jistotu,“ odvětil policista a Oldu mu předal.

„Sednout!“ ukázal Oldovi vyšetřovatel na židli. Pokynem ruky propustil policisty a zapnul magnetofon. Olda se posadil a vyčkával. Ani nemrkl, když mu policista otočil do obličeje svítící lampu, jen si něco pomyslel o příšerně starém triku. Pomyslel si to ale telepaticky, až sebou vyšetřovatel trhl.

„Víš ty vůbec, v čem lítáš?“ zeptal se ho, když v kanceláři osaměli.

„Nevím, v čem bych měl lítat,“ opáčil Olda. „Jsem tu snad kvůli svědectví, ne?“

Nejvíce si teď pochvaloval úpravu od andělky, která mu umožňovala seřadit si oči, aby ho policajtova lampička neoslňovala.

„Ne tak docela,“ řekl vyšetřovatel. „Prý jsi našel nějaké zlaté nuggety. Můžeš mi nějak srozumitelně popsat, kde to bylo?“

„To je maličko nepřesná otázka!“ podotkl Olda. „V Čechách se přece žádné zlaté nuggety nenacházejí. Nenašel jsem je, ale stvořil.“

„Na pohádky jsme oba trochu staří, nemyslíš?“ zamračil se vyšetřovatel.

„To nejsou pohádky,“ řekl Olda. „Já to mohu dokázat.“

„Dobře, dokazuj!“ pokrčil vyšetřovatel rameny.

„V tom případě prosím, vypněte ten magnetofon,“ požádal ho Olda.

„Hele, poroučet si tady nebudeš!“ ujistil ho dobrácky vyšetřovatel.

„To nebylo poroučení, to bylo varování,“ ohradil se Olda. „Umíte si představit ten obludný tok energie, nutný ke stvoření hmoty? Spálí to v okruhu tří metrů žárovky i zapnutou elektroniku. Jestli chcete, abych něco dokazoval, dejte to ode mě co nejdál, jinak vám to shoří.“

„O jaké energii to mluvíš?“ nechápal vyšetřovatel.

„O kosmické,“ řekl Olda. „Zřejmě si neumíte představit význam rovnice **$E=mc^2$** ! Ke stvoření kilogramu hmoty nestačí ani celoroční světová produkce elektřiny.“

„Nestraš!“ ušklíbl se vyšetřovatel. „Nepřiznáš raději, že stvoření zlata je úkol nad lidské síly?“

„Nad lidské snad. Ale ne nad moje,“ také se trochu ušklíbl Olda. „Jen vám to pro jistotu opakuji, vypněte všechno, co má co společného s elektřinou, nebo to odnese pět metrů ode mne. Budou tu létat blesky, mohlo by se stát, že vyletí pojistky a z některých vašich hraček se vám zakouří.“

„To bych rád viděl!“ opáčil s převahou v hlase vyšetřovatel. „Jen to zkus, tohle zařízení už něco vydrželo!“

„Dobře, jak chcete, ale varoval jsem vás,“ usmál se Olda.

Pak kolem něho vyvstala modrá aureola a současně se zajiskřilo z lustru na stropě i z lampy na vyšetřovatelově stole. Svítidla zhasla a po stole se rozprskly střepiny skla ze žárovky. Vyšetřovatel s nebetyčným údivem pozoroval pramínek dýmu, stoupající ze stojícího magnetofonu. Na stole se jen tak z ničeho objevil neveliký kamínek, jeho zlatý lesk ale nedával místo pochybám o jeho podstatě.

„Tady máte to zlato, je ho skoro kilo,“ řekl Olda beze stopy vzrušení. „Stačí vám to jako důkaz? Doufám, že to do protokolu napíšete jasně, aby nemohlo dojít k omylu.“

„Do čerta!“ zaklel vyšetřovatel. „Vono je to fakt možný? Čím jsi to dokázal?“

„To je moje tajemství,“ řekl Olda. „Ostatně se obávám, že bych vám to neuměl ani vysvětlit. Obecnou teorii energetických polí, kterou kdysi marně vymýšlel Einstein, zaručeně neznáte a bez ní to ani nepochopíte.“

„Kašlu na teorie!“ odsekl vyšetřovatel. „Čím to děláš? Co na to máš za přístroj?“

„Nemám žádný přístroj!“ opáčil Olda. „Sám jsem tím přístrojem! Myslíte si asi, že je to nemožné, ale kardinálně se mýlíte. Podívejte se!“

Natáhl k němu ruku dlaní nahoru. Z dlaně mu znenadání vyrazil plamen podobný autogenu. Syčel a šlo od něj teplo, až se vyšetřovatel rychle odtáhl.

„Kde tady vidíte nějaký přístroj?“ pokrčil rameny Olda.

„Co to je?“ mračil se nechápavě policista.

„Měl byste si zvyknout, že některé věci, donedávna pokládáné za nemožné, už tak nemožné nejsou,“ poučoval ho Olda jako malého školáka. „Kosmická energie slouží lidem, hmota se dá stvořit, člověk může létat bez letadel a jiných létajících aparátů, to všechno je možné. Takže vás žádám o propuštění doktora Alexijeva. Těch pár kilo zlata jsem mu půjčil na rozjetí kliniky. Zlato jsem ale nikde nevytěžil, nenašel, ani nedostal. Stvořil jsem je pomocí kosmických sil, na které se žádné zákony nevztahují, takže jsme žádné nepřekročili.“

„Ale co mám napsat do protokolu?“ zaúpěl policista.

„Pravdu,“ nabádal ho bezelstně Olda. „Jde vám snad o pravdu, ne?“

„Zničil jsi mi ale magnetofon!“ vzpomněl si najednou policista.

„Dvakrát jsem vás důrazně varoval, že to nevydrží!“ ohradil se Olda. „Pásku se to nedotklo, na jiném přístroji půjde přehrát a bude to tam zaznamenané. I vaše tvrzení, že tohle zařízení už něco vydrželo.“

„Tohle je hrozný případ!“ povzdychl si. „Počkej tady, půjdu se poradit.“

Vyšel z kanceláře, ale hned místo něho přišel jiný. Posadil se na židli, zapálil si cigaretu a prohlížel si Oldu se zájmem. Olda mlčel také.

„Máte to pěkně nahnuté!“ porušil po chvílce ticho druhý vyšetřovatel a vyfoukl Oldovi cigaretový dým do obličeje. „Pro pana doktora to vypadá na dobrých deset let za katrem a pro tebe na ústavní výchovu.“

„Řekl bych, že se krutě mýlíte!“ zamračil se Olda.

„Zapíráním můžeš získat leda přitěžující okolnost!“ vybafl na něho vyšetřovatel. „To bych si na tvém místě móg rozmyslel!“

„To si povíme, až nás budete pouštět,“ řekl Olda. „A budete se nám muset omluvit, jinak máte na krku paragraf Zneužití pravomoci veřejného činitele.“

„Ty malej smrade!“ vybuchl vyšetřovatel. „Přestaň si dělat srandičky, než s vámi oběma zatočíme! Už ted' to máte nahnutý!“

„Špatně to dopadne s vámi!“ trval na svém Olda. „Mě budete muset pustit ještě dneska, je mi teprve dvanáct let. Já s tím půjdu rovnou do televize. Tam nejsou pitomci, aby nepochopili, že je to případ století. Až to roztočí oni, nebudete se stačit divit!“

„Co jim chceš nakukat?“ ušklíbl se pohrdlivě vyšetřovatel.

„Předvedu jim stvoření zlata,“ řekl Olda klidně. „To mi aspoň na týden zajistí jejich pozornost. A začnu si stěžovat. Na zvůli policie, na zatýkání bez důkazů a hlavně na úmyslné ignorování nehodících se důkazů. Máte se na co těšit! Když jim stvořím pár kilo pitomého zlata přímo před očima a před kamerami, oni je budou jistě držet v uctivé vzdálenosti, ale natočí to, budou mě v téhle zemi brát vážně všichni.“

„Pořád ještě tvrdíš, že dokážeš zlato stvořit?“ ušklíbl se nevěřicně.

„A tohle je co?“ ukázal mu Olda zlatý valounek na stole.

„Na takové triky ti nikdo neskočí!“ opáčil vyšetřovatel. „To jsi nám mohl šikovně podstrčit, kdo ví, kde jsi to měl předtím schované.“

„Vážně si myslíte, že nosím po kapsách pět kilo zlata?“ řekl Olda. „A energie, co je k tomu potřebná, že je vlčí mha?“

Kolem chlapce vzplála modravě svítící záře.

Na stole se postupně objevily čtyři nevelké, ale naprosto stejné zlaté valounky.

Současně začal z vyšetřovatelovy náprsní kapsy stoupat proužek štiplavého dýmu.

„Ach jo,“ vzdychl si Olda. „Smůla! Nestihl jsem vás varovat, že to v nejbližším okolí zlikviduje veškerou zapnutou elektroniku. Už se ale stalo!“

„Ty nám budeš ještě ničit zařízení?“ zrudl vyšetřovatel.

„Kdykoliv stvořím nějakou hmotu, spotřebuji odpovídající množství kosmické energie,“ vysvětloval mu Olda jako by doučoval zaostalého spolužáka. „Do okolí se jí rozptýlí mizivá část, vlastně i miliontina by z téhle budovy udělala hromadu sutin, ale ani miliardtina není úplně zanedbatelná, i ta se chová, řekněme dost destruktivně. Spálí žárovky, zářivky i zapnutou elektroniku. Chtěl jste to ale vidět, viděl jste to. Já jen doufám, že tím vaše vyšetřování skončilo.“

„To si jenom myslíš!“ vybuchl vyšetřovatel. „Však my to z vás dostaneme!“

„Co z nás chcete dostávat?“ rozesmál se Olda. „Nic před vámi netajíme. A taky bych rád viděl, jak mě zastrašujete. Když vám povím, že jsem se díval pěkně zblízka do zubaté tlamy, větší než je tahle kancelář, nebudete mi to věřit. Ve

vesmíru jsem se setkal s většími obludami, než si vy dokážete vůbec představit.“

„Nekecej! To se ještě uvidí!“ vyprskl vyšetřovatel a vyběhl z kanceláře.

Za okamžik vstoupil třetí, předávali si ho jako horký brambor. Třetí vyšetřovatel přinesl novou žárovku, zašrouboval ji do lampy a opět ji nasměroval Oldovi do obličeje.

„Ach jo!“ povzdychl si nahlas Olda. „Opravdu vás budu muset přesvědčovat po jednom? Ačkoliv, vy už o té žárovce víte, zřejmě vám to kolega vysvětlil.“

„Ticho! Nikdo se tě na nic neptal!“ okřikl ho detektiv.

Vytáhl z kapsy knížku, zapálil si cigaretu a začal si číst, jako kdyby měl Oldu jen pohlídat.

Olda se významně podíval na hodinky, ale poslušně zmlkl. Hodinky měl naštěstí staré, mechanické. Energie na ně neměla vliv.

Naštěstí se telepaticky bavil s Alexijevem, kterého vyšetřovali o pár místností dál. Alexijev začal v odpovědích záměrně používat narážky na zázraky, které detektivům předvedl Olda. Vyvrcholilo to, když ho tři policisté znovu prohledali v domněnce, že u sebe musí mít mobilní telefon, kterým se s Oldou domlouvá.

„Nemůžete svým kolegům vysvětlit, aby nevyšlovali?“ obrátil se najednou Olda na vyšetřovatele, který si zdánlivě bez zájmu o něho stále četl v knížce.

„Cože?“ vytrhl se oslovený z hraného zaujetí knížkou.

„Podívejte se,“ řekl dobrácky Olda. „Nemá smysl hledat u nás schované mobily. Žádné nemáme, protože je nepotřebujeme. Alexijev se mnou mluví telepaticky. To není chyba, to je vlastnost. Jestli vás rozčiluje, že my dva víme, co se děje s druhým, máte prostě smůlu a budete si na to muset zvyknout.“

„Na to se tě nikdo neptal!“ vybuchl policista.

„Tak se ptejte!“ odsekl Olda. „Jste tu snad od toho!“

„Hele, měj trpělivost,“ okřikl ho policista. „Náš právník to brzy překvalifikuje.“

„Má to nějaký vliv?“ zeptal se Olda.

„Jistě,“ řekl vyšetřovatel. „Nedovolená výroba zlata je snad ještě horší!“

„To nebyla **výroba** zlata!“ opáčil Olda upjatě. „To bylo **stvoření**, žádná výroba! Výroba by musela být z něčeho.“

„Do právnických věcí se neplet!“ řekl klidně policista a jako jeho kolega, vyfoukl Oldovi kouř do obličeje.

„Musím,“ usmál se Olda. „Nemá cenu dvacetkrát to překvalifikovávat, když se na to beztak žádný paragraf nenajde. A kouření škodí zdraví, to už byste měl vědět.“

„My už si něco najdeme, neboj se,“ řekl vyšetřovatel a vytáhl z kapsy zapalovač, neboť mu cigareta při Oldových slovech zhasla. „A o mé zdraví se nestarej...“

Zapalovač ale stávkoval. Ať škrtal jak chtěl, nevykřesal ani jiskřičku. Chvíli s tím marně zápolil, nakonec to ale vzdal.

„Měl bych vás jemně upozornit, že nás telepatů je víc,“ dodal Olda. „Nesedíme všichni se založenýma rukama. Až začne parlamentní vyšetřování, budou vyšetřovat

vás a naše role se otočí. Nemusíme si nechat líbit žádnou zvůli, ani vaši ne.“

„Tak ono je to celé spiknutí?“ zbystrčil pozornost vyšetřovatel.

„Spiknutí se tomu nedá říci,“ opáčil Olda. „Obvinění Alexijeva byl omyl. Teď už znáte vysvětlení a další zadržování je zbytečné.“

„Kdo tady ale nesedí se založenýma rukama?“ zeptal se významně vyšetřovatel.

„Naše telepatická komunita,“ zopakoval mu Olda s pokrčením ramen. „To není žádné spiknutí, to prostě znamená, že o sobě víme. Teď například všichni vědí o tom absurdním obvinění. Já jsem tady proto, abych vám dokázal reálnost stvoření zlata. To se mi snad podařilo, nejste tak natvrdlí, abyste nevěřili ani vlastním očím. Takže vám nezbyvá nic než stáhnout obvinění na doktora Alexijeva a oba nás pustit domů.“

„Anebo si vás tu necháme pro podezření z organizování terorismu!“ vítězoslavně dodal vyšetřovatel. „Nějaké indicie už máme. Nevyjasněné zlato, podezřelá nenahlášená organizace, to plně postačí k pokračování zadržování i k rozšíření na další osoby.“

„Zřejmě z nás chcete opravdu udělat teroristy!“ povzdychl si Olda.

„A dokaž mi, že nejste teroristé!“ odsekl vyšetřovatel.

„Vy mě pořád ještě nechápete!“ postěžoval si Olda. „Když říkám, že z nás chcete udělat teroristy, neobávám se, že vám soud skočí bez důkazů na nějaké fantasmagorické konstrukce, ale že nás doženete k tomu, abychom se těmi teroristy skutečně stali. Zatím jsme vám ustupovali, abychom odvrátili nesmyslné podezření, ale dalším zadržováním nám můžete leda dokázat, že vám o spravedlnost vůbec nejde.“

„A co pak udělá vaše telepatická organizace?“ ušklíbl se vyšetřovatel.

„K sebeobraně máme povolené mimozemské prostředky,“ řekl vážně Olda. „Vy si neuvědomujete, co to znamená, že? Nevarovalo vás, když jsem vám jen tak z ničeho stvořil pět kilogramů hmoty? Už ty průvodní jevy dávají tušit, že potřebná energie může změnit Čechy ve veliký kráter a zbytek Evropy v poušť. My ale chceme lidem pomáhat, ne škodit. Starejte se o právo a spravedlnost a bude to v pořádku. Ponecháme vám i iluzi vaší nedotknutelnosti. Kdybyste nás ale přesvědčili, že vám nejde o spravedlnost a že se chystáte svévolně překračovat zákony, dáte nám morální právo na obranu.“

„Na obranu?“ ušklíbl se vyšetřovatel. „Snad vaše organizace nevlastní i zbraně?“

„My sami jsme těmi zbraněmi,“ řekl Olda. „Ke stvoření ohně nepotřebuji nic než natáhnout ruku. Zkuste mi vyhrožovat zbraní a přimrazím vás dříve než ji vytasíte.“

„To je ale strašlivé přiznání!“ vyhrkl vyšetřovatel.

„Přiznání, říkáte?“ usmál se Olda. „K čemu? Že máme nepozemské prostředky, které můžeme v nouzi použít? To přece víte. Karatista má jako zbraň jen holé ruce, ale dokud nikomu neublíží, nemáte ho z čeho obviňovat. Žádný zákon nezakazuje stvoření hmoty. Nechápu, proč jdete proti nám. Nejprve nás chtěly podrazit

pojišťovny, teď vy.“

„Ale ty zbraně, co jste přiznal...“

„My sami jsme těmi zbraněmi!“ opakoval důrazně Olda. „Nechápete? Ve smyslu zákona máme holé ruce, ale těma holýma rukama se klidně postavím sibiřskému tygru i rozzuřenému nosorožci a zabiju je dřív než vytasíte pistolku, která by vám proti tomu nosorožci nejspíš vůbec nepomohla.“

„To je nesmysl!“ zavrtěl hlavou nedůvěřivě.

„Chcete přesvědčit, že?“ navrhl mu Olda. „Půjčte mi na ukázkou tady ta pouta!“

Natáhl se trochu a ukázal na stůl. Když vyšetřovatel beze slov přikývl, vzal do ruky naleštěná kovová pouta a oběma rukama je stiskl. K detektivovu údivu se mu ocel v ruce poddala jako plastelína, Olda ji ještě víc zmáčkl, pak dlaň rozevřel a podával ohromenému vyšetřovateli jen lesklou kovovou hroudu, na které byl kromě původní struktury pout vytvarovaný i otisk Oldovy ruky.

„Je vám jasné, že mě tímhle můžete spoutat jen když sám chci?“ řekl jízlivěji, než chtěl. „Kdybych se vám postavil, tahle hračička vám nepomůže. Umím být neviditelný, létat bez letadla, zmizet z uzamčené cely a to ještě není všechno.“

„Vypadáš přitom na malého usmrkance!“

„Je mi dvanáct let, ale měli byste se mnou obrovské potíže, kdybych s vámi nešel dobrovolně,“ přikývl. „Podívejte se: pořád máte možnost čestně ustoupit. Pokusil jsem se vás přesvědčit, že obvinění doktora Alexijeva je falešné. Udělali jste chybu, naletěli jste na podezření, které vypadalo jednoznačně. Pochopím to, ale z toho omylu jsem vás už vyvedl. Japonci říkají, že chybovat je lidské, ale setrvat v poznané chybě je pitomost přímo nebeská. Musíte vědět, že jsme se ničím neprovinili a nemáte jinou možnost, než uznat omyl, omluvit se a propustit nás. Stáhněte to nesmyslné obvinění a nechte nás na pokoji, my naopak necháme na pokoji vás.“

„A ty doufáš, že takovou nabídku přijmeme?“ zasmál se přezíravě policista.

„Je to snad čestné, ne?“ řekl Olda. „Jen musím vyvrátit váš další omyl. Od nás to není nabídka, ale výstraha!“

Ačkoliv se Olda usilovně snažil policisty i vyšetřovatele přesvědčit o možnosti tvoření zlata jen tak z ničeho, zavřeli je každého zvlášť do dvou vyšetřovacích cel.

Nečekaný úspěch měla nakonec paní Irena Alexijevová.

Podařilo se jí rozvinout Oldův nápad a dovolala se do televize. Měla štěstí, že tam narazila na bývalého spolužáka. Vyklopila mu, co se přihodilo, spolužák zavětral, nechal ji sice chvíli sedět, ale pak přišel s kameramanem a události okamžitě nabraly obrátky. Ve večerních zprávách se mihla reportáž z Alexijevovy kliniky, dva krátké rozhovory se zdravotními sestrami a veřejně položený dotaz, jaké nesmysly použila naše policie jako záminku k útoku na bezproblémové soukromé zdravotní zařízení? Alexijev měl kliniku ve vzorném pořádku a bez dluhů,

leckterá státní nemocnice by mu to mohla jen smutně závidět! Policejní mluvčí samozřejmě odmítla vypovídat do kamery a slíbila, že se bude snažit opatřit informace co nejdříve, ale teď o případu nic konkrétního neví.

„Jako vždy, když jde o další policejní šlendrián!“ doplnil sarkasticky komentátor.

Situace vyšetřovatelů se otočila, když na místo osobně dorazil policejní president a dal si ukázat dosavadní výsledky vyšetřování.

Podnět ke stíhání přišel od státního zástupce, takže nešlo o zvučí policistů. To bylo ještě v pořádku. Jediným výsledkem výslechů byly ale dva zničené magnetofony. Dva ze tří vyšetřovatelů do protokolu napsali, že obvinění vinu houževnatě zapírají, neměli ale žádný důkaz. Třetí všechno poctivě popsal, ačkoliv se to pravdě moc nepodobalo.

„Co je to, proboha, za blábol?“ obořil se na něho policejní president. „Aby nějaký kluk stvořil zlato z ničeho? To přece nejde!“

Vyšetřovatel se hájil tím, že to ten kluk dokázal. Aby to potvrdil, musel Oldu přivést. Olda se policejního presidenta nezalekl a ochotně mu předvedl stvoření dalšího kusu zlata, přičemž v rámci rekonstrukce zničil i dvě další žárovky.

„Věděl jsi, že to žárovky i přístroje ničí?“ vybafl na Oldu policejní president.

„Samozřejmě!“ odvětil směle Olda. „Vy si neumíte představit, jaká energie je na to potřebná? Ani všechny světové elektrárny by na to nestačily! Dejte mi list papíru a spočítám vám to přesně, ale je to zbytečné, všechny pány jsem včas a důrazně varoval - a ne jednou! Na tom prvním pásku to ještě musí být!“

Přinesli další magnetofon a vložili dovnitř kazetu z prvního magnetofonu. Záznam skutečně trval až do chvíle, kdy Olda přístroj zničil. Skončil jakoby prásknutím biče, ale předtím tam bylo dvojí jasně srozumitelné Oldovo varování, aby vyšetřovatel přístroj vypnul, nebo aspoň odnesl z dosahu, jinak shoří.

Z druhého zničeného digitálního diktafonu se ovšem nedalo vydolovat vůbec nic.

„Dobrá, varoval jsi je důrazně, je to tedy jejich chyba,“ řekl policejní president. „Zničené přístroje zaplatí ze svého, to varování neměli ignorovat. Uvědomte si, vážení, je to klasický příklad vyšetřovatelské tuposti. Drželi jste se od počátku jediné verze, ačkoliv už byla neudržitelná. Tohle chcete předložit soudu? Kdyby to ten kluk předvedl v soudní síni, byli byste všichni pro smích! Právě jsme znovu viděli, že to dokáže. Také nechápu jak to dělá, ale věřím aspoň vlastním očím. Zkrátka a dobře, uděláte nejlépe, když napíšete státnímu zástupci, že obvinění prokázali nabytí zlata bez porušení zákona. Má někdo nějaký dotaz?“

„Výroba zlata přece musí být také zdaněná!“ ozval se přizvaný právník.

„To není výroba!“ protestoval okamžitě Olda. „Stvoření hmoty není fyzická, ale duševní práce! Jako když spisovatel napíše román a skladatel složí symfonii.“

„Zajímavá srovnání!“ řekl právník. „Umění se ale zabývá nehmotnými hodnotami a tohle je přece hmota! Nemůžete tedy zaměňovat výrobu s uměním!“

„Umění že nezachází s hmotou?“ opáčil Olda. „Až narazíte nosem do kamenné

sochy, budete tvrdit, že je nehmotná? I malíř má k výrobě blíž než my, když pokrývá plátno barvami! O sochaři nemluvě! Chcete tvrdit, že stvoření zlata není žádné umění? Prosím! Předved'te nám to!"

„To nepůjde, nemám na to prostředky..." couval zaraženě právník.

„Máte stejné prostředky jako já," nedal se Olda. „Taky jen holé ruce. Chybí vám jen talent. Ten buď máte nebo nemáte, ale řekl bych, že nemáte, nic o tom nevíte, tak se, prosím, neplette do umění."

„Vy mi zase mluvíte do právnícké vědy!" opáčil rozzlobeně právník.

„Jen se hájím," řekl Olda. „Snažím se vám vysvětlit rozdíl mezi mechanickou výrobou a uměleckou tvorbou. Jak vidím, nechápete to, ačkoliv byste měl! Jak potom chcete posuzovat umělce?"

Policejní president se jen usmál pod vousy. Olda se mu asi začínal líbit.

„Ten kluk ale taky mluvil o nějakých zbraních a o tajné organizaci," trval na svém třetí z trojice vyšetřovatelů.

„Řekl jsem, že tou zbraní jsem já sám," opáčil Olda. „Karatista má také jen holé ruce. Můžete ho obvinít? Jistě, ale teprve až někomu ublíží."

„To je pravda," uznal mu to policejní president. „Už jsi někomu ublížil?"

„Od té doby, co mě mimozemšťané naučili navštěvovat různé světy, podívám se občas do Dinosaurie. Dokonce jsem tam vzal na výlet i pár lidí. Nemusíte mi to věřit, leda bych vás tam vzal, ale jsou tam ještě dinosauri. Ti co běhají po zemi, mi nevadí, uletím před nimi do výšky, kam za mnou nedoskočí. Létaující ještěři ale mají blízko ke středověkým představám draků. Jen pro vaši představu: rozpětí křídel osm metrů, tlamu jako aligátor a unesou kořist do sto kilo váhy. Těm už se uletět nedá a proti nim jsem své zbraně použil. Zabil jsem jich už osm."

„Hled'me, novodobý svatý Jiří!" zahučel pro sebe policejní president. „Mohlo by to být zajímavé, někdy bych se tam rád podíval."

„Co se týče organizace," nechal to Olda bez povšimnutí a pokračoval: „Spojuje nás léčení lidí. Nemocnice jsou také organizace, ne? Chcete snad zavřít všechny lékaře? Telepatii máme navíc, ale opakuji, to není chyba, to je vlastnost."

„Poslyš, telepatii se, pokud vím, marně snažilo prokázat už moc lidí," nadhodil jen tak president. „Vy dva ji můžete dokázat?"

„Jistě," řekl Olda všesměrově telepaticky, aby to vnímali všichni. „Všimněte si, prosím, jak s vámi mluvím. I kdybyste mi dali roubík, budu s vámi mluvit pořád stejně zřetelně. Rozumí mi i zvířata a mimozemšťané. Jen magnetofon by teď zaznamenával hrobové ticho. Telepatie by na něj neměla vliv."

„Mimozemšťané? To neumím posoudit. Ale zvířata? To je dost smělé tvrzení!"

„Můj pes by vám to dokázal," řekl Olda. „Umí totiž telepaticky mluvit. Mohl bych si ho přivolat, ale to snad s naším problémem nesouvisí. To by mohlo zajímat leda majitele některého cirkusu."

„Myslíš, že by tě ten pes slyšel? A že by sem trefil?"

„Neslyšel by mě, vnímal. A to i kdyby byl v Austrálii. A aby sem netrefil? Když se dokázal vrátit přes sedm set vesmírů!“

„Taky zajímavé,“ přikývl. „A co ještě umíš?“

„Například manipulovat na dálku s předměty, říká se tomu, tuším, telekineze. Na to ale potřebuji předmět vidět, nebo ho bezprostředně vnímat. Říkám tomu zvedat něco očima. Nejvíc jsem zatím očima zvedl traktor.“

„To už je chlubení,“ řekl president. „Bylo by to zajímavé, ale jsme tu, abychom to uzavřeli. Co se týče zlata, rozhodně bych vám doporučil poradit se s právníkem. Mám dojem, že by mělo být zdaněné bez ohledu na způsob získání, je to přece příjem. Ale to bude zajímat až finanční úřad při nejbližším daňovém přiznání, v této chvíli se nás to netýká. Máme uzavřít případ zatajení nálezů zlata na území Čech. Vyšetřování ukázalo, že k nálezům zlata nedošlo. Tím to pro nás končí, sepíšeme to a vyřízeno.“

„To je máme pustit?“

„Co s nimi chcete dělat?“ pokrčil rameny policejní president. „Leda se jim ještě omluvit. Přinejmenším by to bylo slušné. A buďte rádi, že ten trapas zůstane jen tady.“

Otočil se a zamířil ke dveřím.

Exploze

Olda s Alexijevem odmítli odvoz policejním vozem a odlétli sami přes střechy nejblíže domů, sledováni zvědavými očima policistů včetně presidenta. Olda letěl s Alexijevem na kliniku. Musel chvíli počkat, až se doktor přivítá se ženou. Ta byla pochopitelně velice rozrušená, ačkoliv úplně beze zpráv díky telepatii nebyla.

„Budeme to muset dát do pořádku,“ rozhodl Alexijev. „Mám dojem, že jsme měli nedávno jako pacienta daňového poradce. Zkusím ho požádat o odbornou pomoc.“

„Takže jsem se namáhal zbytečně?“ nesouhlasil Olda. „Přesvědčil jsem je, že stvoření je umění a ne výroba...“

„Víš, nějaký štůra na finančáku by nakonec prosadil, že jde o příjem bez ohledu na způsob nabytí. Napadlo to i policejního presidenta. S finančáky nejsou žerty, mohli by na nás poslat exekuci a zničit nás, i kdyby se ukázalo, že nemají pravdu. Složky moci jsou v našem státě nekontrolovatelné a občas toho zneužijí, ale ve světě to není lepší. Na druhou stranu to nevidím tak katastroficky. Za sebe i za zaměstnance daně i pojištění poctivě odvádím už od začátku. Když sečteme zlato s příjmy od pojišťoven, odečteme výdaje včetně investic do budovy a vybavení, budeme na nule. Zdaníme-li jen čistý zisk, tedy u nás spíš ztrátu, zaplatíme jen minimum. Přesto bych se raději spoléhal na daňového poradce, ti hoši se v tom vyznají.“

„Problém je, že zlatem jen záplatujeme, jak nás dře pojišťovna,“ řekl Olda.

„Poslyš, Oldo,“ obrátil se na něho Alexijev. „Bez tebe by klinika nebyla, odborně ani finančně. Ale měli bychom to postavit na nějakou solidní smlouvu. Donesl jsi půl metráku zlata a nechtěl jsi na to stvrzenku. Tak to dál nejde! Ne že bychom si nevěřili, ale právě jsme viděli, jak naše zbyrokratizované okolí lpí na formalitách. Myslím, že bychom měli spolu sepsat aspoň nějakou smlouvu o dílo.“

„Já ji nepotřebuji,“ řekl Olda. „Pořád mě ještě živí rodiče. Já jim v tom doma pomáhám, ale to už je naše věc.“

„Ty tu smlouvu možná nepotřebuješ,“ přikývl Alexijev. „Potřebuji ji já. Vykážu na tebe peníze a pošlu ti je na konto. Založ si je s rodiči. Projednáme to s daňovým poradcem, případně mu to svěříme úplně. Jistě si rád přivydělá a zbaví nás zbytečného papírování. Abychom mohli podniknout frontální mediální útok na pojišťovny, musíme poctivě vykázat všechno, bez jediné chyby. Začínám fakturovat každé použití energie přesně podle dřívější kalkulace. I když mi to seškrtají, budu mít o tom aspoň doklad.“

Dohodli se tedy, že Olda s rodiči založí konto a všechno sepíše, až Alexijev sežene daňového poradce. Pak se ještě věnovali nemocným. Měli několik pacientů, kteří chtěli být léčeni u Alexijeva a dali se sem převézt z jeho bývalého pracoviště, ačkoliv je tam odrazovali tvrzením, že převoz není nezbytně nutný a budou si jej muset uhradit.

„Po ošetření u Alexijeva budu vypadat jako dřív,“ řekla rázně jedna pacientka. „Radši si připlatím, než aby mě známí poznávali jen po hlase.“

Nový primář pokrčil rameny. Měla pravdu, její popálený obličej by při klasickém léčení nezůstal bez jizev.

Nevšiml si, jaká to byla morální facka.

V noci se Olda vzbudil a chvíli nechápal, co se děje.

V pokojíku se ozývalo cinkání skla a měl pocit, že s ním postel plave na vodě. Houkala se, div z ní nespádl. Čert vyskočil, začal výt, až nakonec vyskočil k Oldovi na postel, jako kdyby tam hledal ochranu.

„Houpe se svět!“ zavyl.

„Co se děje?“ pomyslel si Olda.

„Já teda nevím, ale tohle musí být zemětřesení!“ kňučel Čert.

Naštěstí se všechno rychle uklidnilo. Olda si připomněl, že Evropa kromě jižních oblastí není na zemětřesení zvyklá, vlastně to ani teď nebylo moc silné, kdoví jak to bylo daleko. Otočil se na bok a zase zavřel oči.

Netušil, jak hluboce se zmýlil.

Pak si uvědomil, že se ho někdo snaží vzbudit telepaticky. Byl to Alexijev.

„Jo, už jsem vzhůru!“ odvětil rychle Olda.

„Můžeš k nám teď hned přiletět i s Čertem?“ prosil ho Alexijev. „Měl bys cestou přibrat Manču, budeme nutně potřebovat každou dávku, kterou jste schopní vydat.“

„Co se stalo?“ vyskočil Olda a odhodil peřinu.

„V Českém parlamentu vybuchl plyn, je to tam hodně drsné,“ sdělil mu Alexijev. „Měli mimořádné zasedání, protáhli to do noci a teď nám sem vozí popálené poslance po pěti v jedné sanitce. Několik jich je v kritickém stavu a jestli jim ihned nepomůžeme, nevydrží ani do rána.“

„Když... já nevím, jestli rodiče Manču pustí,“ strachoval se Olda.

„Mají telefon?“ zajímal se Alexijev. „Nadiktuj mi číslo, promluví s nimi. Když jim slušně vysvětlím, že jejich dcera může zachránit několik lidských životů, měli by jí to dovolit. Případně by ji mohli rovnou přivést sami.“

Olda mu nadiktoval číslo, ale požádal ho o posečkání, než to s Mančou prohovoří.

Rozsvítil a sháněl andělskou kombinézu, přitom telepaticky budil Máňu. Brzy se mu to podařilo. Když se ale Máňa dozvěděla oč jde, sama se nabídla, že přiletí.

„Ať Ivo našim nevolá,“ poradila Oldovi. „Odletím rovnou oknem, nechám tu jen lístek, aby naši nešíleli strachem, kdyby mě nenašli v posteli!“

Olda se zatím ustrojil, andělská kombinéza se naštěstí strojila sama. Čerta světlo také vzbudilo, připravený byl hned. Olda si vybral jako Máňa nejkratší cestu oknem.

„Dají mi tam gulášek?“ staral se trochu přizemně Čert.

Olda zatím všechno sdělil Alexijevovi. Ten ho ujistil, že jsou už všichni na nohou včetně kuchařky Gertrudy, takže i ten gulášek pro Čerta bude.

Olda letěl mrazivým nočním vzduchem, ale cítil chlad jen v obličeji, kombinéza k němu zimu nepustila.

Najednou ho něco napadlo.

„Cilko!“ nasměroval se na svou prázdninovou kamarádku. Chvíli to opakoval, přitom letěl nad střechami a jen zběžně sledoval směr.

Konečně se ozvala.

„Není náhodou noc?“ pomyslela si uštěpačně. „Sice jsem byla vzhůru, měli jsme tu před chvílí menší zemětřesení, ale jinak, touhle dobou máš snad spát!“

„Cilko, jestli jen trochu můžeš, přilet' k nám!“ požádal ji. „Ano, teď hned, bude tě tam moc potřeba. Stala se katastrofa, buď těm lidem pomůžeme my, nebo nikdo.“

„Co se vlastně stalo?“ zajímala se.

„V Českém parlamentu bouchl plyn, zrovna když tam měli prodloužené zasedání. Bude to hodně drsné, popálené poslance vozí i po pěti v jedné sanitce!“

„Ty si se zbláznil!“ vyhrkla v duchu Cilka.

„Nezbláznil jsem se,“ odmítl to. „Ti lidé nás potřebují, rozumíš? Už tam s Čertem letíme, ale bude tam potřeba každý, kdo jen trochu může. Pořádně se ustroj, vezmi si kombinézu od Bísíáji, venku je mráz.“

„Počkej, ty máš přece toho svého psa, ale co tam budu dělat já sama?“

„Zkombinujeme to,“ řekl Olda. „Já s Čertem, ty s Čertem, my dva spolu!“

„Vždyť to jde jen jednou denně!“ vyjekla.

„Omyl!“ ujistil ji. „Snesu denně pět dávek. Čert tři, ty určitě nebudeš horší.“

Chvíli mlčela.

„To myslíš vážně? To se mám jen tak sebrat a letět za tebou?“ vyhrkla.

„Myslím to vážně,“ odvětil. „Je to katastrofa, jde o životy, nechápeš to?“

„Vždyť mě naši nepustí!“

„No a?“ odvětil. „Taky jsem zmizel rovnou oknem, nechal jsem na stole lístek, aby mě naši nesháněli. Hele, tady jde o moc životů, to ti zaručeně projde.“

„Kam bych vlastně měla podle tebe letět? Nevím kam, nevím proč, nevím jestli to není nějaký kanadský vtip...“

„Hele, Cilko, jestli nepřiletíš, budou tam mrtví,“ upozornil ji Olda. „Opakuji, je to vážné, když jde o životy, každý vtip by byl hodně pitomý.“

„A když přece nepřiletím?“ otázala se ještě.

„Nutit tě nemůžeme, rozhodni se sama. Když přiletíš, můžeš zachránit pár lidí. Na to se nezapomíná. Když nepřiletíš, násilím tě nutit nemůžeme, ale budeš mít na svědomí pár mrtvých, které bys mohla zachránit. Nikdo ti to vyčítat nebude, ale pasuješ se sama na zbabělce. Vyber si podle svého svědomí.“

Chvíli nevnímal žádnou odezvu. Byl to příkrý útok na city, ale byl si jistý, že byl

na místě. Šikmo pod sebou už viděl Alexijevovu kliniku. Na střeše svítil kolmo vzhůru velký reflektor, sloup světla byl zdálky viditelný. Ten maják zařídil Alexijev, minule tam ještě nebyl, ale hodil se.

„Oldo, jsi děsný vyděrač!“ vnímal opět Cilku. „Jak poznám, kam mám letět?“

„Máme na střeše reflektor, ten sloup světla nemůžeš přehlédnout,“ ujišťoval ji. „Mohla by ses nechat navádět i telepatii, ale musel bych být s tebou pořád v kontaktu, my s Čertem už jsme na místě, přistáváme a hned začneme, už nás netrpělivě čekají.“

„Kdo?“ chtěla vědět Cilka.

„Doktor Alexijev,“ sdělil jí lakonicky. „Teď zajišťuje první ošetření. Hele, přilet' sem nebo ne, já končím, přistávám a jdeme na to.“

„Ale co naše dohoda?“ opáčila rychle. „Dohodli jsme se přece, že mě necháš na pokoji, dokud ti nebude osmnáct.“

„Nutit tě nebudu,“ řekl Olda. „Ani teď, ani potom. Rozhoduješ se sama za sebe. Já budu mít svědomí čisté, nic mě žrát nebude!“

Přerušil kontakt a soustředil se na přistání. Dopadl s Čertem na veliký balkon, při dosednutí oba odpérovali náraz a Čert se ještě pořádně otřepal.

Čekala je tam jedna ze sestřiček a hned je vedla dolů.

„Gulášek už ohřívají!“ řekla Čertovi.

Sestřičky se k psovi chovaly jako by jim rozuměl, ale Olda věděl, že pes lidské řeči nerozumí a honem mu to proto převedl do telepatie.

„Já vím,“ odvětil mu Čert telepaticky. „Já už některým vašim lidským pojmům rozumím, opakovat mi je pořád nemusíš. Třeba: neťapkejtu, jedeš, fuj, diposuchým, chcešguláš nebo chcešven. Děkuji, ale nejprve povinnost.“

„No dobře,“ uznal Olda. „Teď ale pojd'!“

Seběhli po schodech dolů. Alexijev i jeho žena tam měli plné ruce práce. Přebírali od záchranářů pacienty a třídili je na lehčí a složitější případy.

„Dobře, že jdete!“ přivítal Oldu. „Oldo, tady je to hodně nutné. Já i Irena jsme rozdali po šesti dávkách a víc to opravdu nejde, jestli se nechceme úplně složit. Teď to bude na vás mladých. A na Čertovi, promiň, Čerte.“

Olda s Čertíkem na sebe mrkli a poslali největší dávku na zafačovanou postavu, ani netušili, kdo to je. Olda důvěřoval Alexijevovi, že určil někoho, kdo to potřeboval víc než jiní. První výběr vlastně dělal Alexijev od počátku, měl na to nejvíce zkušeností, aby to mohl správně odhadnout.

V té chvíli už po schodech cupitala Máňa, oblečená jako Olda, na první pohled se ale od něho lišila vlasy. Olda měl krátkého ježka, Máňa vlasy až na ramena.

„Kde jsou pacienti?“ tázala se už ve dveřích. „No potěš! Tolik?“

„Á, naše Maruška!“ přivítala ji doktorka Alexijevová. Přišla z vedlejší místnosti, vypadala strašně utahaně, ale po šesti dávkách vydané energie nebylo divu.

„Hele, děcka, i ty, Čerte, jděte si sednout do jídelny a dejte si tam něco.“

Gertruda vás čeká a gulášek pro Čerta má jistě ohřátý," dirigoval je Alexijev. „Nejhorší případy jsme podchytili a všichni ostatní do zítřka vydrží. Počítám ale s tím, že nám ještě mohou přivést nějaké horší případy, hasiči ještě prolézají trosky. Až skončí rozvoz pacientů, vyhodnotíme, kdo to potřebuje nejvíc a kdo počká do zítřka.“

„To jsme ani nemuseli tak spěchat," řekla Máňa zklamaně.

„Dočkáš se, Maruško," chlácholil ji Alexijev. „Nechci vystřílet prach na lehké případy, abych se pak bezmocně díval, jak nám zhasne někdo, koho přivezou později. Nezapomeň, že zpočátku vozili ty, kdo se dokázali sami vypotácet ven. Až potom začali vyprošťovat ty, kdo tam zůstali. Až po dvaceti lehčích pacientech sem dovezli jednoho, kterého málem nechali pohřebákům. Dostal první dávku, ještě jsme byli při síle. A zdá se, že se vzpomíná.“

„Dobře, my tedy počkáme!" přikývl Olda.

Alexijev měl pravdu. Elán není všechno, někdy je třeba chladně kalkulovat, jinak hrozí nepředvídané komplikace.

Odešli do jídelny. Nebyla veliká, ale čekala je tam usměvavá kuchařka Gertruda Steinová, starší paní v zástěře s bílou čepicí na hlavě. Oldovi i Máně hned bez řeči nalila horké kakao, na stůlek postavila mísu s koláčky, Čertovi dala do misky jeho oblíbený gulášek a Čert se k ní hned hrnul.

„Vypadá to na pěknou fušku, na to se musím posilnit," prohlásil, když chlemtal gulášek a žvýkal maso. Ani jemu plná tlama při telepatické komunikaci nevadila.

„Ty bys taky jen žral!" setřela ho Máňa.

„Už má se mnou napůl čárku za lidský život," zastal se ho Olda.

„Vy už jste dávali a já nic?" zamračila se Máňa.

„Klídek," řekl Olda. „Nakoukl jsem na intenzivní péči. Leží jich tam moc, ostatní jsou i na matracích na zemi, dneska všechny nestihneme. Alexijevovi už ze sebe vydali všechno a Ivo jistě ví, proč si nás schovává na horší chvíle.“

Pomaloučku jedli ze společné mísy koláčky a pili kakao.

„Jak dlouho potrvá, než sem sanitky zase dorazí?" zívla si Máňa. „Školáci mají v noci spát a ne létat po městě. Jezdí aspoň společně, nebo každá zvlášť?"

„Podle potřeby," ujistila je kuchařka. „Mám dojem, že zrovna jedna přijíždí. Pardon, to budou hned dvě najednou.“

Venku byl opravdu slyšet kvílivý zvuk sirén.

„Sed'te tady, nikam nechod'te, primář vás zavolá, až bude potřeba," uklidňovala je dobrácky Gertruda, ale Olda i Máňa se hrnuli k oknu, aby viděli na přijíždějící vozy.

V té chvíli se otevřely dveře a do jídelny vstoupila Cilka. Oblečená byla stejně jako Olda i Máňa, všichni tři měli na sobě andělskou kombinézu, jen jinak zbarvenou. Pro noční let ji měla nejlépe maskovací Cilka, úplně černou.

Cilku v této pozdní době udivila Mánina přítomnost, ale Oldu poznala a hned se

k němu hrnula.

„Tady jsi!“ prohlásila vítězně. „Tak co? Kde máš tu slíbenou fušku?“

„Teda, já zírám!“ vykulil oči Olda. „Neříkala jsi, že nepřijdeš?“

„Neříkala!“ odsekla Cilka. „Jen jsem ti trošku připomněla jakési dávné dohody.“

„Já jsem ti zase řekl, že se musíš rozhodnout sama,“ pokýval hlavou Olda. „Když už jsi ale tady, měla bys vědět, na čem jsi. Nejhorší případy máme podchycené a doktor Alexijev si nás schovává na horší chvíle. Třeba kdyby přivezli někoho, komu opravdu půjde během pár hodin o život. Ostatní mohou počkat. Proto si nás nechává tady.“

„Počkej, jaké případy jsou podchycené?“ zarazila se Cilka. „Ty už jsi nějaké...“

„Jo,“ usmál se Olda. „S Čertem máme napůl čárku. Neboj se, taky na tebe dojde. Jen to budeme muset zřejmě jinak rozpočítat.“

Ohlédl se po Čertovi, ale nebyl tu. Tím se neznepokojoval, tak inteligentní pes se přece jen tak neztratí. Nejspíš byl v kuchyni.

„No dobře,“ uklidnila se Cilka. „Nějaká sestřička mi říkala, že tu mám počkat.“

„Tak nějak,“ přikývl Olda. „Posaď se zatím u nás! Dáš si taky kakao, nebo máš chuť na něco jiného?“

Olda s Máňou se vrátili ke stolečku a Cilka si k nim opatrně přisedla.

„Děkuji,“ řekla. „Kakao bude dobrý, trochu jsem cestou promrzla v obličeji.“

„Gerti, nebylo by tam ještě kakao?“ objednával hned Olda.

Kuchařka Gertruda rychle donesla hrnek horkého kakaa a položila před Cilku.

„Ať vás tedy, slečinko, zahřeje,“ popřála jí a rychle odešla zpátky do kuchyně.

„Počítám ti to jako velké plus!“ řekl Olda uznale. „Myslel jsem si, že nepřiletíš. Už jsme s tebou ani nepočítali.“

„Jsem tu,“ usmála se Cilka nevinně a hřála si ruce o hrnek. „Počítejte se mnou.“

„Mimochodem, měl bych vás seznámit,“ vzpomněl si Olda. „Pochybují, že jste se někdy viděly. Takže: ta copatá, o hlavu vyšší než já, je Cilka Macounová ze statku, ta menší s rovnými vlasy na ramena je moje spolužačka Máňa Hadrbolcová. Když se na sebe nasměrujete, můžete se bavit i telepaticky. Tím vás nenavádím, abyste mě za mými zády drbaly.“

„Počkej!“ zarazila se úplně Cilka. „Tahle... Máňa... taky ovládá telepatii?“

„Divíš se, co?“ odpověděla jí Marie telepaticky všesměrově.

„Tak teď zase zírám já!“ hekla Cilka. „Jak to? Bísíája mi přece říkala, že budu jediná na světě, kterou to naučí!“

„To jsi pořád,“ souhlasil Olda. „Ty, já a Čert jsme jediní, koho to naučila ještě Bísíája. Máňu, doktora Alexijeva a jeho paní jsem to naučil já. Zíráš?“

„To tedy zírám,“ přikývla Cilka a raději se napila horkého kakaa. „To bys mi měl nějak přijatelně vysvětlit. Jak jsi to mohl někoho naučit? Bísíája na to přece měla...“

„Něco mě naučily chobotnice ze sousedního světa,“ řekl Olda. „Víš, ty co nás tam tak vyděsily... ačkoliv, ty jsi tam zrovna nebyla.“

„Jak se tak koukám, jsem zase ten pitomej venkovskej balík,“ vzdychla si Cilka.

„Balík? Dovol mi o tom silně pochybovat,“ utěšoval ji Olda. „Když si trochu prohrabeš znalosti ve své hlavičce, brzy zjistíš, že jsi jich od Bísíáji získala hrozně moc. Vzpomeň si, co všechno víš o umělých orgánech Ogdurů?“

„Že jich je více druhů a...“

„Nejdůležitější vlastností je slučitelnost,“ nenechal ji trápit. „Můžeš je dát komu chceš, všude se ujmou. Dal jsem idarchon Čertovi, šlo to. Naopak mám od něho **xeri** a **slýrib**, takže k návštěvě sousedních světů nepotřebuji ani hvězdnou loď, ani stovky let cestování. Prostě si otevřu bránu do sousedního světa a projdu tam, nebo proletím. Dřív to dokázal otevřít jen Čert, ale to nebylo bezpečné.“

„Takže si teď lítáš nejen po vlastech Českých, ale i do ciziny a navíc i do úplně cizích světů..?“ došlo Cilce.

„Přesně tak,“ souhlasil Olda. „V sousedním světě jsem se skamarádil s místními chobotnicemi. Asi to tak nevypadá, ale jsou maličko nad námi pozemšťany, zejména co do biologie. Naučily mě klonovat orgány a implantovat je jiným. Varovaly mě sice, ať to dělám, až když mi bude aspoň dvacet let, ale to se nejspíš týká větších orgánů, jako srdce a tak... Zkrátka - dokážu vyklonovat i telepatický orgán Ogdurů a naroubovat ho někomu do hlavy. Tady Máňa byla první, ještě nevěděla, jestli se to povede, ale odvalu měla! Teď je nás telepatů na světě i s Čertem šest a na další se chystám. Předposlední operaci mi už kontroloval primář Alexijev, jako chirurg tomu rozumí...“

„Poslední operaci ti nekontroloval?“ vskočila mu do myšlenek Cilka.

„Poslední jsem dělal na něm, takže byl úplně mimo,“ řekl Olda. „Teď to umíme dělat dva. Rozumíš? Místo abychom na to byli jen ty a já, je nás šest, počítám-li i Čerta. Alexijev nám založil kliniku a my všichni až na tebe léčíme. Máme obrovské úspěchy, přinejmenším z hlediska pacientů. Bísíája správně říkala, že tomu na méně rozvinutých světech říkají zázraky.“

„Takže neléčíš jen ty a Čert, ale taky Máňa a ještě někdo...“ domyslela to Cilka.

„Samozřejmě,“ řekl Olda. „Starej Prskavec měl pravdu. Byl by zločin zahodit to. Jen si to představoval přízemně a staromódně. Nakonec, když o tom přemýšlím, pro věc samu bylo lepší, že jsi mě nakopla.“

„Já jsem tě nenakopla!“ vybuchla Cilka uraženě.

„Ale nakopla!“ trval na svém Olda. „Odkopla jsi mě přinejmenším o šest let, tak jsi to přece dohodla! Paradoxně jsi tím věcí nejvíc prospěla, i když asi nechtěně.“

„Já to tak nemyslela...“ zčervenala. „Jen jsem nechtěla, abys měl moc navrch.“

„Jen si hezky přiznej, že jsi chtěla se mnou mávat,“ pokračoval nelítostně Olda. „Donutila jsi mě ale přemýšlet jak z té pasti ven, riskovat, upravit Čerta a pak i sebe, no řeknu ti, první operace na Čertovi i na sobě jsem dělal bez umrtvení, až mi ho bylo líto, naštěstí to pět špekáčků jako bolestné spravilo, vid', Čertisko! Pardon, on tu zas není...“

„Bude v kuchyni,“ mávla rukou Máňa.

„A tak jsem se dostal do vesmíru,“ pokračoval. „Skamarádil se s chobotnicemi, které mě naučily dělat operace na jiné úrovni. Nebýt pitomých pozemských, přesněji českých byrokratů, bylo by to úplně ideální!“

V té chvíli se rozletěly dveře a vstoupil rázně primář Alexijev. Trochu se zarazil, když u stolku spatřil Cilku, kterou ještě nikdy neviděl.

„Co je to za dívčinu, Oldo?“ zeptal se rychle a nahlas.

„Cilka Macounová ze statku,“ představil ji rychle Olda. „Přece jen nám pomoc neodmítla. Tím jsme pěkně pohromadě všichni, kdo dokážeme posílat energii.“

„Výborně!“ rozjasnil tvář Alexijev. „Vítám vás, Cilko!“

„Hele, co kdybyste si všichni tykali?“ navrhl Olda. „V telepatii se oslovujeme beztak v jednotném čísle, tam to ani jinak nejde, množné číslo znamená více osob, ale co si tykat i česky, ne? Kdo je proti?“

Všichni na sebe pohlédli a usmáli se. Nikdo proti nebyl.

„Takže to můžeš přerozdělit,“ řekl Olda primáři.

„Výborně! Každá dávka navíc bude dobrá!“ radoval se Alexijev.

„Upozornil bych ale, že Cilka nemá trénink,“ ochladil ho Olda. „Nepočítej pro ni s tolika dávkami jako u Máni. A když, tak po nějakém odpočinku.“

„Jsem větší než vy!“ ohradila se hned Cilka. „Nejsem žádné mrně!“

„To jsem přece neřekl!“ opáčil Olda. „Řekl jsem jen, že nemáš trénink.“

„Copak to tak vadí? Nejsem horší než vy!“

„Vždyť jsi do dneška ani nevěděla, že to jde víckrát denně! Když dneska zvládneš tři dávky, bude to vítané. Čtyři už po tobě nemůžeme žádat.“

„Tři přece snese i Čert!“ ohradila se. „Říkal jsi to!“

„Tři, nouzově i čtyři!“ upřesnil to Olda. „Jednou dokonce pět, ale to už na něho bylo moc, neudržel se na nohách a musel jsem ho odnést - a že má nohy čtyři! O létání nemluvě.“

„Tak vidíš!“ řekla Cilka.

„Ano, ale Čert má trénink, o jakém se ti nesnilo!“ vrtěl hlavou Olda. „Už po třetí dávce uvidíš, jestli toho nemáš dost.“

„Dobře, ale teď potřebujeme větší dávku,“ řekl Alexijev. „Oldo, pojd' s Máňou!“

Otočil se a vyšel z jídelny. Olda s Máňou na sebe mrkli a šli za ním.

„Můžu s vámi?“ vyskočila Cilka ze židle. „Chci to vidět!“

„Beze všeho, jen pojd'!“ přikývl Olda.

Alexijev je vedl do pokoje pro těžší pacienty. Všude na chodbách byly rozložené nouzové matrace, na nich ofačované postavy. V pokoji pro těžší pacienty bylo volněji, tady ještě všichni leželi na poctivých postelích.

„Tady ta paní,“ ukázal Alexijev na další zafačovanou ležící postavu a odešel za dalšími pacienty. Bylo vidět, že dětem plně důvěřuje.

Nebylo vidět, kdo to je, ale Olda se na to zásadně neptal. Postavili se s Máňou do kříže, mrkli na sebe a v místnosti se nakrátko rozsvětlo...

„Dobrý, jdeme,“ řekl Olda.

„Počkej, co ti ostatní?“ ukázala kolem dokola rukou Cilka.

„Kolik jich tu vidíš?“ zadal jí početní úkol Olda. „Šest dávek rozdali Alexijevovi, to je jejich maximum. Jednu já s Čertem, další já s Máňou. To je osm a víc lidí tu není.“

„Ale ti venku, na chodbách...“ podívala se na něho tázavě.

„Ti do zítřka vydrží,“ ujistil ji Olda. „Teď si to schováváme pro ty, komu hrozí smrt. Zatím jich bylo osm, ale ještě mohou přivést další. Pojdte zatím na to kakao!“

Propletli se mezi pacienty i zřízenci s nosítky, zřejmě právě přijela další sanitka. Brzy byli opět v jídelně. Čert se tam už zase krmil, tentokrát špekáčkem od Gertrudy.

„Měl takové hladové oči,“ omlouvala se Oldovi a rychle zmizela v kuchyni.

Jakmile Čert spatřil Cilku, úkosem se na ni podíval, popadl špekáček do tlamy a následoval Gertrudu do kuchyně.

„Nejdřív musíme obsloužit nejhorší případy,“ dokončil to Olda. „Až přestanou vozit další, Alexijev zbývající vytrídí podle závažnosti. Uvědom si, musela to být děsivá katastrofa, všechny asi na jeden zátah nezvládneme. Naštěstí se tohle neděje denně.“

„A to tu budou sténat celou noc?“ zarazila se Cilka.

„Nebudou,“ vrtěl hlavou Olda. „Sténají jen právě přivezení, co ještě nedostali nic proti bolesti. Jen co je Alexijevovi ošetří, bude tu zase ticho.“

Posadili se opět ke stolku. Snaživá Gertruda jim doplnila mísu s koláčky a dolila kakao do hrnků. Nestačili ale sníst ani koláček a byl tu opět Alexijev.

„Cilko, nechceš si to zkusit s Oldou?“ navrhl hned ve dveřích.

Olda vyskočil hned, Cilka vstala také a podívala se na Máňu.

„Jen jděte, já tu počkám,“ usmála se Máňa. „Nemá cenu chodit jako tři králové.“

Olda tedy šel s Cilkou za Alexijevem k nosítkům na chodbě.

„Tohle má být barmanka nebo servírka,“ řekl Alexijev. „Kromě popálenin má zlámané nohy i ruce, asi bude lepší vzít ji hned. Kosti už má srovnané, můžete začít.“

„Tak jo,“ řekl Olda. „Postav se semhle, ať jsme do kříže!“ obrátil se k Cilce.

„Snad to ještě umím!“ zavrčela na něho, ale postavila se, kam jí ukázal.

Oba se nadechli... a kolem se trochu rozsvětlo.

„Koukám, opravdu jsi ještě nic nezapomněla,“ uznale broukl Olda.

„No aby!“ durdila se Cilka. „Pokud vím, spolu jsme to naostro dělali dnes poprvé. Když nepočítám, co s tebou dělala ta z vesmíru.“

„Je to prima,“ řekl Olda. „Pojď do jídelny, ať se tu nepleteme. Je tu frmol, chlapi od záchrany na nás koukají jako telata na nový vrata. Nedivím se, je už dost

pozdě.“

„Hele, Oldo,“ zastavila ho Cilka. „Co jsi vlastně provedl s tou... s tou Máňou?“

„Když ti to povím, nebudeš mi to věřit,“ usmál se trochu.

„Proč ne?“ opáčila. „Já přece vím, že jsi šikovný kluk.“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Ty si jistě pamatuješ, co s tebou dělala Bísíája. Jenže já nemám, co ona. Ona tenkrát říkala, že mi to nedá, protože to nezvládnou a mohla mít pravdu. Naučily mě to tedy chobotnice. Potřebuješ na to ale mít v hlavě další maličkou placičku řídící nervové hmoty tacuky, která vegetativní mutací zajistí, aby se ti někde na těle, kde si to sama určíš, vytvořil v přiměřeně velkém puchýři nový orgán podle vzoru těch, co máš sama. Můžeš prý udělat i srdce, ale nemám to přehánět, na velké orgány bych si měl troufat až mi bude dvacet let. Ten orgán pak odřízneš a vložíš příjemci kam patří, on už se tam přichytí. Vložil jsem tedy Máně do mozku andělskou telepatii, od chobotnic paměť a tacuky. Další orgány už byly jednodušší.“

„No nazdar!“ zvedla obočí. „Na to že sis troufl?“

„Nejprve jsem to konzultoval s jedním nafoukaným neurochirurgem, ale ten mi nabubřele tvrdil, že pacienta zaručeně zabiju, až Manča dostala strach. Alexijev by mě rád podpořil, ale trval na tom, že musí sehnat operační sál s týmem anesteziologů, nebo to dopadne špatně, to Manču taky moc nepotěšil. Nakonec jsem tu operaci zvládl u nás doma a sám.“

„Týýý brd'ó!“ ujelo jí. „A ona do toho šla?“

„Moc se jí nechtělo,“ přiznal Olda. „Ale nešlo to jinak, měl jsem implantáty pro ni hotové, kdyby couvla, mohl bych je vyhodit. Manča je naštěstí odvážná a spolehlivá holka. Teď se mnou bude studovat medicínu, jen co uděláme maturitu.“

„Kdy že budete dělat maturitu?“ nechtěla věřit svým očím. Dokonce přitom bez nejmenší poznámky spolkla i chválu na Máninu spolehlivost.

„Počítám s tím letos,“ řekl Olda. „Hele, kdybys chtěla, zařídím ti přestup do naší školy. Jsou tu fajn učitelé, už se smířili s tím, že někdo může být tak napřed, mohla bys taky udělat maturitu za rok. Letos už to asi nestihneš, ale když předělám dva spolužáky, co se mi přihlásili, byli byste na to příštím rokem tři.“

„To nepůjde,“ zesmutněla trochu. „Naši mě nepustí.“

„Oni by ti vážně házeli klacky pod nohy?“

„Já nevím,“ mračila se jako kakabus. „Tátovi se to vůbec nelíbí.“

Tak došli do jídelny, kde se na ně Marie pátravě podívala.

„Nepovedlo se vám to?“ nadhodila s úsměvem. „Hele, nemrač se, příště to jistě půjde líp.“

„Proč by se nám to nemělo povést?“ ožila Cilka.

„No, vypadala jsi jako přejetá parním válcem!“ řekla Máňa.

„Předat dávku ještě nezapomněla,“ zastal se Cilky Olda. „Lákal jsem ji příštím

rokem na maturitu a ona neví, jestli jí to rodiče dovolí.“

„Co kdyby za nimi zajel Alexijev?“ nadhodila Máňa. „Jistě by to pro nás udělal.“

„Jen to ne!“ bránila se Cilka. „To už tady bylo! Děda Prskavců to o prázdninách zkoušel. Pohořel a bylo to ještě horší. Naši mě pak zbytek prázdnin před Oldou hlídali.“

„Počkej,“ zarazil ji Olda. „Děda Prskavců byl jiný případ. Viděl to starodávně, to nemělo naději. Doktor Alexijev je ale seriózní doktor, uznávaná lékařská kapacita, toho by museli brát vážně.“

„Hele, nech to plavat!“ řekla Cilka rázně. „Z toho kouká nanejvýš domácí šikana. Nemám zájem.“

„Jak chceš,“ pokrčil rameny Olda.

„Stačilo by mi telepatické štěně, jestli už je budeš pro mě mít,“ nadhodila Cilka.

Olda se na ni překvapeně podíval. No ano, to jí přece sám navrhoval, ale myslel to jen jako trest za to, že tamta štěňata utopili.

„Žádné ještě nemáme,“ ujistil ji. „Čert má za úkol zjišťovat, jestli se telepatická štěňata někde neobjevila, ale zatím bez výsledku.“

„A až je objevím, nebudou pro vás, vy vrahouni!“ vložil se do toho znenadání Čert. Nepozorovaně se připlížil z kuchyně, ale vypadal naježeně a značně nevlídně.

„Počkej, Čerte, jak to?“ zarazil se Olda.

„A ty bys někomu svěřil dítě, kdyby ti jich předtím šest utopil?“ opáčil Čert.

„Cilka přece žádná štěňata netopila!“ řekl Olda. „Naopak si to vytrpěla s nimi, až z toho měla noční můry, vid', Cilko!“

„Cilka patří do smečky vrahů mých dětí,“ trval na svém neoblomně. „Nesnesu, aby se k téhle smečce dostaly další. Budu je před nimi třeba bránit.“

„Jak bys je chtěl bránit?“ namítla zaraženě Cilka.

„Jednoduše,“ ňafal Čert. „Nikommu je nedovolím prodat do otroctví. Až se narodí, nikomu je neprozradím a budu si je vychovávat sám.“

„Neřekneš to ani mně?“ sondoval psa Olda.

„Promiň, děti jsou děti,“ ňafal Čert. „Radši to neřeknu ani tobě, ty bys jí je klidně dal, ale čím to jsou děti? Tvoje nebo moje? A kdybyste je nějakou náhodou objevili, budu stávkovat a nehnu pro pacienty ani tlapkou.“

„Když budeš stávkovat, nebude gulášek!“ upozornil psíka zamračeně Olda.

„Pro děti vydržím hladovět!“ štěkl Čert odhodlaně. „Bísíája chtěla s idarchonem vydržet půl roku bez jídla. Hele, Oldo, to přece nejde. Nejprve utopili šest krásných štěňátek a teď by jim byla dobrá? To je nějaká láska ke zvířatům, topit bezbranné malé děti, když nemají nějaký pitomý psí rodokmen? Jsou to zkrátka vrahouni a já jim své děti nedám a basta!“

A udělal packou ve vzduchu čáru, jako kdyby to podtrhával

„No jo, ale Cilka...“ zkoušel se marně kamarádky zastat Olda...

„Cilka se mohla a měla těch štěňat zastat,“ tvrdil Čert sveřepě. „Jen si vzpomeň,

jak jim říkala! Podvratáci! Je úplně stejná jako vůdce její smečky! Teď se přetvařuje, že by je měla ráda! Na takové kecy jí neskočím ani za deset gulášů a dvacet špekáčků. Možná chce s nimi léčit, ale beztak to bude dělat jen pro peníze! A pro peníze bude mé děti týrat a přetěžovat, až je utrápí! Vždyť by je měla jako otroky! Ne, Cilka nedostane ani jedno, dokud do toho budu mít co štěknout!”

„Já jsem tě nepřetěžoval pro peníze!” urazil se Olda. „Jen jsme spolu zjistili, co je možné a co už ne a od té doby jsi nikdy pět dávek nedával! Tři, v nouzi čtyři. Své meze jsem si stanovil s Alexiječovými, i Manču jsme otestovali, aby toho neměla moc.”

„Já vím,” ňafal psík. „Tobě lásku ke zvířatům věřím. Staral ses o mě i když jsi ze mě neměl žádný užitek a nikdy jsi mi neřekl a doufám ani neřekneš podvraták. Dovolil bys mi při obědě sedět s vámi i u stolu. Ty jsi něco jiného, ale jí věřím jenom ty kšefty! To už mám radši Manču, ta to myslí upřímně.”

A otočil hlavu na stranu, jakoby tím dával najevo, že už se o tom bavit nebude.

Oldu tím řádně vyvedl z míry. Takovou zarputilost od Čerta nečekal. Na druhou stranu měl ten pes hodně pravdy.

Cilka jeho štěňata považovala za bezcenné podvratáky a s jejich utopením přece souhlasila. Oldovi vynadala, že jí to způsobilo noční můry, ale vůbec neprojevila lítost nad osudem topených štěňátek, ačkoliv sama nejlépe věděla, co ti malí tvorečkové cítili. Bylo to od ní bezcenné, v tom měl Čert pravdu. A šlo o jeho děti.

Cilka stála rudá jako rak a nevěděla co na to říci. Aby ji nějaký pes veřejně obvinil z pokrytectví! Nejhorší na tom bylo, že oprávněně!

„Ach jo!” povzdychl si Olda, ale nic víc. Upřímně si nevěděl rady. V jídelně bylo ticho jako v kostele, dokonce i telepatické. Všichni usilovně přemýšleli sami pro sebe.

„Vy jste vážně nějaká štěňata utopili?” porušila trapné ticho až Máňa dotazem na Cilku. Pomyslela si to ale všesměrově, tak jak se do této chvíle bavili.

„Ovšemže utopili!” odpověděl Čert, dříve než si Cilka stačila připravit odpověď. „Myslel jsem, že mi ten nářek srdce utrhne. Vyhodili nás tenkrát kvůli tomu z autobusu, pamatuješ? Olda to nevnímal, ale naštěstí za to nemohl. Nejbližší štěňatům byla Cilka, když nepočítám vůdce její smečky, který ta ubohá štěňátka topil. Ten lotr to nevnímal vůbec, není telepat, nemá vůbec žádný cit a pochybuji, že má duši, nebo jak tomu říkáte. Zato Cilka dobře věděla, jak zoufale volají o pomoc, ale ani prackou pro ně nehnula!”

„Je to tak?” obrátila se Marie zamračeně na Cilku.

Ta jen němě přikývla.

Mlčela i v telepatii.

Účtování

„To bude těžké,“ pomyslela si Marie všesměrově. Nikdo jí ale neodpověděl.

„Čert má pravdu, neměli jste mu zabíjet děti,“ pokračovala tedy. „Když si to tak v hlavě přebereš, podle papírů byla ta štěňata podvratáci, ale jestli zdědila po Čertovi telepatii, mohla být inteligentnější než odhadem pětina lidstva. Čertem tady vzniká nový druh. Žádný pes podvraták, ale **Canis Sapiens**, pes moudrý, největší přítel člověka. Čert je zkrátka Pan Pes. Nejen Olda, ale i Alexijevovi, sestřičky, Gertruda a já, všichni se tak k němu chováme. Ne jako ke zvířeti, ale jako ke kamarádovi.“

Čert se při těch myšlenkách vypjal hrdostí a díval se na Máňu vděčně, ale byla to látka k přemýšlení i pro Oldu. Konec konců, ten pes si nedávno vybojoval místo u stolu s lidmi. Je lhostejné, že se vzápětí vrátil ke své misce, nejprve všem dokázal, že ho musí brát vážně a nemohou ho odstrkovat.

„Ta štěňata nevypadala inteligentně!“ vybuchla Cilka. „Jak jsem to měla vědět?“

„Poslyš, že ty nemáš mladší sourozence, vid’!“ pokrčila rameny Máňa. „Nejsi ty jedináček? Já mám hned dvě mladší sestry. Myslíš si snad, že lidská mimina vypadají inteligentně? Zpočátku jen trochu mžourají, brečí a nejvíc ze všeho spí. A všichni je obskakují a pipalají. Té radosti, když se ten drobeček trochu usměje! A všichni je mají rádi a jak je to krásné!“

„Být jedináček snad není vada!“ odvětila Cilka uraženě.

„Vada ne,“ řekla Máňa. „Ale cosi to vysvětluje. Kdybys měla mladší sourozence, věděla bys, že je nesmysl čekat inteligentní zjev po štěňatech. U lidí se to taky projeví až později. Kdybyste ta štěňata neutopili, zjistilo by se to, možná rychleji než u lidí.“

„Vy jste se proti mě spikli!“ urazila se Cilka.

„Vůbec ne,“ tvrdila Máňa. „Naopak, všichni si vážíme, že jsi přiletěla, když je zle. Dobrou vůli ti nikdo neupírá. Ale zlob se na mě nebo ne, Čert má kus pravdy. Jak se chceš starat o štěně, kterému říkáš podvraták?“

„Nechtěla bych je přece pro sebe,“ odvětila rychle Cilka. „Chci s ním uzdravovat. Vy to k sobě máte kousek, ale já nechci bydlet ve městě, chci žít na venkově. Jak sem budu denně jezdit? Létat se taky pořád nedá. A jak jistě víš, člověk sám je úplná nula.“

„Nenajde se z vaší party nikdo, kdo by léčil s tebou?“ zeptal se jí Olda. „Říkala jsi, že bys byla radši, kdyby ten dar dostal někdo ze vsi. Třeba Jirka. Upravil bych ti ho jako Máňu!“

„Opravdu?“ podívala se na něho pátravě. „To že jsem kdysi říkala?“

„Moc dobře si to pamatuji,“ přikývl Olda stroze. „Mimo jiné jsi mi vmetla přímo do tváře, že jsem **mrňousek**. To se taky nezapomíná.“

„Promiň,“ zčervenala Cilka. „Vážně bys upravil Jirku? Nebo někoho jiného?“

„Musí s tím nejprve on sám souhlasit,“ dal si hned podmínku Olda. „A chci za to něco, na co Bísíája právě u tebe zapoměla. Chci od vás jistotu. Jistotu, že toho budete využívat pro lidi a nenecháte si to jen pro sebe.“

„Jak to mám ale za něho dopředu vědět?“ opáčila Cilka.

„Nejprve se zamysli nad sebou,“ pomyslel si Olda. „Jak se ti do toho nechtělo! Jak jsi uvítala odklad o šest let! Bojím se, že se Bísíája v tobě hodně zmýlila.“

„Hele, Oldo, na mém místě bys mluvil jinak,“ zamračila se Cilka. „Tvoji rodiče tě mají rádi a udělají pro tebe jistě všechno. Tátu na mě pořád štve, že nejsem syn a že už nemůžeme mít bráchu. Snaží se tedy ze mě udělat kluka. Je pyšný, že vedu partu kluků, že se umím starat o koně, že řídím náš traktor. Víš ty vůbec, jak mě seřval, když jsem se před ním zmínila o léčení? Pak za ním přišel ten dědek Prskavců, abych nechala statek statkem, vzala si za manžela městského kluka a odešla s ním do města! No, větší pitomost si snad ani vymyslet nemohl!“

„To jsem ale panu Prskavcovi nenakukal, to napadlo jeho samotného. Považoval jsem to za pitomost stejně jako ty!“ vyskočil Olda.

„A ještě do táty hučel, že se lidi obětovali i pro mnohem menší cíle... táta pak na mě řval, že se má švec držet svého kopyta a sedlák volů a jestli si myslím, že je to ve městě lepší, ať vypadnu z domova, ale hned, a od něho nevidím ani kačku, sakra řekni, kam má jít holka, který je teprve třináct? Musela jsem mu vkleče svatě slíbit, že mě už ani ve snu nenapadne, abych ti ještě někdy přišla na oči. A tobě jsem se potom musela vyhýbat. Divíš se?“

„Divím,“ přikývl Olda. „To snad není ani středověk! To je starší patriarchát jako z doby kamenný! Je to vůbec v dnešní době možný?“

„Mně bylo taky těch štěňat líto, nemysli si!“ sypala ze sebe Cilka jako v horečce. „Ale táta řekl, že nám nějaký podvraták zkazil vrh a utopil je. Trošku ho vzalo, když jsem z toho byla bez sebe, máma se taky do něho pustila, ale brzo se otřepal.“

„Počkej, říkala jsi mi jen něco o nočních můrách!“ vyskočil Olda.

„Ty byly potom, první týden jsem skoro nespala,“ řekla Cilka. „Nevydržela jsem ani do konce topení. Dusila jsem se, omdlela jsem mámě v náručí jako špalek, máma vyběhla ven, že umírám... to už bylo pozdě, to už táta štěňata vyhazoval na hnůj.“

„To byly moje děti!“ zavyl Čert.

„Promiň, Čerte!“ otočila se na psa. „Týden jsem pak ležela jako Lazar. V noci mě pronásledovala voda, pořád jsem lapala po dechu, no hrůza! Já z toho mohla mít smrt! Kdyby se to mělo opakovat, uteču z domova i kdybych měla spát v jeskyni! A teď mi tady bude nějaký pes vyčítat, že jsem pro ně nehnula packou! Copak to šlo?“

„Tak tedy promiň,“ zavrčel Čert a provinile se schoulil. „Dobře, nemohla jsi pro ně nic dělat. Ale jestli si myslíš, že nějaké štěně dostaneš, to tedy ne! Neutopíš je ty, utopí je tvůj vůdce smečky... pardon, tatík. Moje štěňata mu budou vždycky na

obtíž!“

„Vy si pořád myslíte, že je táta na peníze, co?“ mračila se Cilka. „Vzpomeň si ale, Oldo, jak tomu náfukovi z Ameriky neprodal moje výtvary ani za dolary! On nejede po penězích! Je jen hrdý na to, co dovede! Že čistokrevná štěňata draze prodává? Ano, ale všude po okolních vesnicích už kdekdo ví, že Macounovi psi jsou šampióni a dobří hlídači. A každý se jinak stará o psa, za kterýho dal těžký prachy, než o podvratáka. Promiň, Čerte, ale většina lidí tak uvažuje.“

„No jo,“ řekl Čert. „Na to už jsem narazil mockrát. A to si říkáte Sapiens!“

„Hele, tátu prostě nenapadlo, že by to mohlo být jinak,“ shrnula to Cilka. „Kdyby tušil, že jsou ta štěňata tak vzácná, určitě by je Astě nechal.“

„Dobře,“ ustoupil trochu Čert. „Štěňata jste ale utopili, s tím nehneš. Ty sama ne, ale můžeš se zaručit, že vaše smečka nezabije další? Nemůžeš!“

Cilka jen neurčitě pokrčila rameny.

„Od té doby se žádná taková štěňátka neobjevila, nebo nebyla telepatická. Kdoví, jestli ještě jaká budou!“ pokračoval Čert plačtivě. „Zkrátka jste provedli podraz, vraždu, darebáctví, vyber si, co se ti víc líbí, ale dokázali jste, že vám je svěřit nemůžeme.“

Cilka bezradně sklopila oči.

„No jo, ale co tedy uděláme?“ pomyslel si nahlas a stejně bezradně Olda.

„Hlavně nikomu neslibuj mé děti!“ zavrčel Čert. „Snad do toho mám co štěknout. A chci, aby se moje děti dostaly jedině do dobré smečky!“

Tím byli tam, co předtím.

Čert se pořád tvářil neústupně.

V té chvíli ale všichni zaslechli, či spíše vnímali, rozčileného doktora Alexijeva.

„Povídám, nechte ji tu ležet!“

Muselo to být vážné, když jeho všesměrovou telepatii vnímali až v jídelně.

Vzápětí se ale obrátil přímo na ně, všichni to jasně vnímali i přes stěnu.

„Oldo, Máňo, Cilko! Poklušte sem, ale honem!“ volal je.

Málem převrhli stoleček, jak vyskočili. Vyhrnuli se na chodbu s Čertem v čele, ačkoliv toho jediného nikdo nevolal.

„Pojďte sem všichni!“ zval je Alexijev.

Na chodbě bylo plno, lůžka ležela všude. U východu stáli tři muži v černém, mezi nimi ležela postava přikrytá černou lesklou látkou.

„Pane kolego, dejte si říci, mám v tom praxi,“ přesvědčoval Alexijeva doktor od záchranářů. „Když jsme ji nakládali, bylo to sporné, ale teď je to nepochybný exitus, to mi nevymluvíte. Vždyť už na ní začíná mrtvolná ztuhlost!“

„Počkáte ještě chvíli?“ odsekl Alexijev. Pak se obrátil na děti.

„Oldo! Pojd' sem, Máňo, postav se tady, Cilko, pojd' sem taky!“

„To snad ne!“ vykřikl všesměrově telepaticky Olda. „To nemyslíš vážně!“

„Co vlastně chce?“ nevěděla si rady Marie. „Proč čtyři? Dva na to nestačíme?“

„Hele, Máňo,“ vyjekl Olda. „Víš to, to jsem ti nezapomněl vybrat, Ogdurové to dovedou i v jednom, ale strašně je to vezme. Byly ale doby, kdy na to museli být právě čtyři. Ale pro nás je to opravdu moc a hlavně, nikdy jsme to ještě nedělali!“

„Jůžišmarjá! Že je ta ženská mrtvá!“ vytřeštila oči Marie.

„Taky to říkám,“ přidal se k ní doktor od záchranky. „Vidíte? I to dítě to poznalo! Je to přece naprosto jasné!“

„Nepopírám to,“ namítl doktor Alexijev. „Ale nemůžete jí brát právo na zázrak! Aspoň to zkusíme, jsme přece čtyři.“

„Tebe to ale složí!“ varoval ho Olda. „Sedmá dávka je opravdu moc!“

„Zůstane tu ještě Irena a vy!“ řekl.

Postavili se do kříže kolem přikryté postavy. Alexijev na ně povzbudivě mrkl a všichni se co nejdříve nadechli. Olda pocítil strašlivou bázeň. Ne že by to nešlo, ale přece jen, křísit prokazatelně mrtvého člověka, to to na Zemi nikdo nedokázal nejméně dva tisíce let! Vždyť to ještě nikdy nezkoušeli!

Světlo, doprovázející uvolnění energie, se tentokrát objevilo silnější než jindy.

Zahalilo ležící postavu a změnilo ji v bílou světelnou kouli, která nezhasínala, ani když všichni čtyři lapali po dechu a s posíláním energie dávno přestali. Navíc se ozval podivný smutný tón, chvíli zvolna stoupal, pak stejně pomalu klesal. Koule se zvětšila, až před ní všichni ustupovali, a sálala horkem, ačkoliv energii už dávno přestali posílat. Celý jev trval snad patnáct, snad dvacet vteřin. Pak světlo zvolna pohaslo, smutný tón se změnil v hučení, pak náhle přestal a současně zhaslo.

Doktor Alexijev upadl, nejprve na kolena a pak na všechny čtyři, jako kdyby měl omdlít. Zůstal ale při vědomí, díval se z posledních sil na ležící postavu, jako kdyby ji ještě očima povzbuzoval.

A najednou - ta postava se pohnula.

Zpod černé látky se vysunula bílá, docela útlá ženská ruka. Olda, Máňa i Cilka začali telepaticky jásat, Čert se k nim přidal vytím.

„Zavolejte Irenu!“ vydechl Alexijev - a pomalu se zhroutil na bok.

Když přiběhla Irena Alexijevová, letmo se podívala na svého manžela, ale hned pochopila, že mu nic není, jen se vydal z posledních sil.

„Ticho!“ okřikla děti. Ty okamžitě zmlkly.

Alexijevová trochu odhrnula černou látku, aby se podívala na obličej pacientky.

„Už jste jí dávali, že?“ obrátila se věčně na děti.

„Jo, a všichni najednou!“ řekl Olda významně.

„Tak je to v pořádku,“ přikývla. „Sundejte z ní to černý!“

„Paní kolegyně! To je přece jasný exitus!“ obrátil se k ní lékař od záchranky.

„Ted' už ne, pane kolego,“ opravila ho Alexijevová přísně. „Podívejte se sám.“

A ustoupila, aby mohl přijít blíž. Lékař od záchranky také odhrnul černou látku.

„Panebože!“ vyjekl s hrůzou v hlase. „To přece není možné! Ona... ona žije!“

„Jak vidíte, nejenže žije, ale vede se jí docela dobře,“ přikývla Alexijevová.

Opatrně sejmula černou látku. Ležící žena měla na sobě úplně ohořelé šaty, na více místech skrz, ale jak se zdálo, jí samotné se plameny vůbec nedotkly. Alexijevová požádala sanitáky, aby ji odnesli na pokoj pro lehčí pacienty.

„Řekla bych, až se vzpamatuje ze šoku, odejde po svých,“ prohodila jakoby nic.

„Paní kolegyně! To není možné!“ lamentoval pořád doktor od záchranky. „Jak to, že jí nic není? Vždyť jsem sám viděl, jak z ní odpadávala spálená kůže!“

„Prosím vás, pane kolego,“ obrátila se na něho Alexijevová. „Kde něco takového vidíte? Vždyť nemá ani škrábnutí! Tady se dějí věci, že vám z toho půjde hlava kolem. Kde jste sebrali tenhle případ?“

„Naložili nám ji v parlamentu,“ vysvětloval rychle lékař. „Něco se tam zřítilo, prý ji vydolovali až zpod trosek. Byla v naprosto beznadějném stavu!“

„Ještě se tam, prosím, vraťte,“ požádala ho Alexijevová. „A kdyby v tom stavu, nebo ještě v horším, našli ještě někoho, přivezte ho rovnou sem. Máme dnes ještě jednu takovou možnost.“

„Paní kolegyně!“ vybuchl lékař. „Víte vy vůbec, co děláte? Ta ženská byla mrtvá, prokazatelně mrtvá, na to dám krk a mám jen jeden! Kdybyste řekla, že děláte zázraky, věřil bych vám to! To ještě nikde... Po tomhle budu věřit, že je možné všechno.“

„Mimozemšťané zázraky dovedou,“ ujistila ho lékařka. „A my používáme jejich metody, proto máme jiné možnosti. Jen jsme těm zázrakům trochu odvykli. Vidíte snad sám, že je až na ten šok v pořádku!“

Pak si vyžádala pomoc dalších dvou sanitáků, aby jí naložili na nosítka manžela.

„A vy běžte do kuchyně, ještě to neskončilo!“ pobídla děti. „To jste si ale troufli! Křísit mrtvé! Věřila jsem, že to půjde až s dospělými. Zřejmě to jde už teď s vámi, ale tím lépe...“

Čtyřlístek Olda, Máňa, Cilka a Čert se obrátili zpátky do jídelny, ale kdo tady byl na nohou a viděl ten výkon, uhýbal jim s cesty. Sestřičky i zřízenci.

„Můžeme už jen třikrát, ale stálo to za to,“ zhodnotil to Olda, když se pustili do koláčků a nového kakaa, dolitého pečlivou Gertrudou.

„Jak to myslíš?“

„Já už jsem dával čtyřikrát,“ počítal to Olda. „Ty i Cilka dvakrát, Čert jednou. Zbývají nám jen tři kombinace - vy dvě každá s Čertem a jednou naplno já s Máňou. Nebo ještě jednou ve čtveřici s Irenou! Uvědomujete si to? Cilko, Máňo! Vzkřísili jsme úplně mrtvou! Chápete to vůbec?“

„To nám nikdo neuvěří,“ řekla kupodivu bez nadšení Cilka. „I když je to možný. Konec konců jsem to viděla, vlastně jsem se na tom podílela, ale je vám jasný, že je to nad hranicí chápavosti ostatních lidí? Ten cizí doktor tomu uvěřil, protože to viděl, ale řekla bych, že bude jediný. Bísíája měla pravdu, barbaři málokdy věří zázrakům.“

„Co jste to vlastně vyvedli za zázrak?“ zeptala se jich Gertruda, přinášející další mísu koláčků, ještě teplých, jak je vytáhla z trouby.

„Vzkřísili jsme mrtvou,“ řekl klidně Olda. „Nikdy předtím jsme to nezkoušeli, ale jde to. Doktor od záchranky potvrdil, že je ta paní mrtvá, ale ona už zase žije.“

„Pámbůh s námi!“ podívala se Gertruda vzhůru do stropu. „Nestačí vám, že léčíte i to, co jinde nedokážou? Musíte křísit mrtvé? To přece nejde!“

„Nám to jde,“ řekl Olda. „Ale byli jsme na to čtyři a Iva to položilo. Navíc jsme na to vycucli všechnu volnou energii z Čech, je tu takové... energetické dusno. Doufám, že se to brzy doplní. Nemůžeme to asi dělat často, ale někdy se to hodí.“

„Prosím vás, děcka, co já vím, mrtvé křísil naposledy Kristus. Neměli byste to po něm ani zkoušet, nebude to dobré,“ kárala je Gertruda.

„Poslyš, Gerti,“ řekl smířlivě Olda. „Nechci se hádat, ale Bísíája přicestovala podle nějakého vesmírného plánu. Ten pláněk někdo zaznamenal, ne? Říkal jsem ti, že andělka Bísíája mrtvé křísila a Ogdurové u nás nejspíš kdysi byli. Všechno, co se o nich povídá, se shoduje se skutečností! Nebyl nakonec Kristus jeden z nich? A i kdyby ne, nemohl mít s nimi něco společného? Kdoví, jak to opravdu bylo!“

„Oldo, Oldo!“ vyjekla Gertruda. „Ani nevíš, na jak tenký led se pouštíš! To jsou hodně odvážné úvahy! To se přece nedělá!“

„Ale proč?“ namítl Olda. „Jestli jsme se po dvou tisíciletích setkali s pravými anděly, nemáme se čeho bát. Oni jsou přece dobří!“

„Vím, ale radši bych se držela při zemi,“ trvala na svém. „Některá tajemství pro nás budou beztak navždy nedosažitelná.“

„Souhlasím,“ řekl Olda. „Nemůžeme vědět všechno. Ani Bísíája nám nechtěla dát všechno, že je to na nás složité. Ale když už nám dala možnost léčit lidi, bylo by špatné ten dar odmítnout. Mohli by to pochopit, jako že si ho nevážíme. Co ty na to?“

„Dělej jak myslíš,“ mračila se. „Já jen, abys nenarazil!“

„Narazit bychom mohli spíš na d'ábly,“ zvažněl trochu Olda. „To by bylo horší.“

„Právě!“ řekla Gertruda. „Jste si jistí, že to všechno máte od andělů? Jen aby to nebylo úplně z druhé strany?“

„V něčem tě asi upokojím,“ řekl Olda. „Ta druhá strana je opravdu zlá a lidem nepřije. My se zabýváme uzdravováním lidí. Druhá strana lidi vydírá, okrádá a vraždí. Přesně jak to je napsané v Bibli, podle činů poznáte je.“

„To by snad měla být pravda,“ připustila Gertruda. „Ale přece jen jsou věci, od kterých je lépe dát ruce pryč.“

„A zahodit dary andělů?“ opáčil Olda.

„No... to snad ne...“ nevěděla si rady.

„Podívej, Gerti, když někomu navrhneme přidat se k nám a on odmítne, vůbec se na něho nezlobíme. Ale řekni mi podle svého nejlepšího svědomí, co máme dělat, když si nás andělé vybrali? Zvláště když jsme jim slíbili, že budeme pokračovat

ve všem dobrém, co tady začali?“

„Jestli jsi jim něco takového slíbil, pak jsi to vzal na sebe,“ přikývla vážně. „Pak bys asi couvat neměl. Uvědom si ale, může to být dar, nebo také nesení kříže.“

„Já to považuji za dar,“ řekl Olda. „Tím spíš couvnout nemíním.“

„Pro mě je to možná ten kříž, nebo jak se to říká,“ řekla náhle Cilka. „Nejhorší je, jak říká i Olda. Na couvnutí je pozdě.“

Seděli teď všichni ospale u stolečku. Koláčky jim už nechutnaly, všichni tři zívali jako o závod, ale drželi se jak mohli. Ještě nebyl všemu konec.

Za chvíli se do jídelny přišoural i primář Alexijev. Bylo na něm vidět, že překročil své možnosti, sotva se vlekl. Celý ale zářil.

„Dnes je veliký den!“ řekl dětem. „Ne tou katastrofou, za tu nemůžete. Ale máte na tričku skutečný zázrak! Ta oživená paní se nám zlepšovala přímo před očima. Pak si pro ni přijel manžel a odvezl si ji. Zdá se, že je v naprostém pořádku. Mezi námi, víte, koho jste vlastně vzkřísili? Ministryni školství. To jsou ale cesty osudu, co?“

„Nevím, nevím, jestli to bude dobře,“ vrtěla hlavou Gertruda. „Rušíte nám Boží pořádek, to není správné!“

„Prosím tě, Gerti, nesýčkuj!“ podíval se na ni přísně Alexijev. „Měla bys s námi jásat! A ty místo toho děláš, jako kdybychom spáchali zločin. Proč dávali andělé Oldovi návod ke kříšení mrtvých, kdyby ho nesměl používat?“

„Odjakživa není dovoleno křísit mrtvé,“ namítala.

„Poslyš, Gerto,“ zamyslel se Alexijev. „Na tvém místě bych anděly nekritizoval! Když se ptali Krista na zákaz pojídání některých jídel, vysvětloval jim, že je neposkvrní, co do nich ústy vchází, ale co z nich ústy vychází. Tak je to v Bibli, oprav mě, jestli se pletu. Snad se shodneme, co tím myslel. Člověk nehřeší pojídáním zakázaných jídel, ale pomluvami a křivým svědectvím. Kristus tím očistil všechny pokrmy a změnil stávající řád. Proč by dnes nemohli něco změnit andělé? Možná nám za to naopak něco zpřísní, jako Kristus manželství. Do té doby měli Židé dovoleno zapuzovat manželky.“

„My lidé bychom to ale měnit neměli,“ bránila se Gertruda.

„My lidé jsme toho i tak změnilí až příliš,“ přikývl Alexijev. „Ale Ogdurové, ti to změnit mohou! Změnili to tím, že nám tu možnost dali. Stanovili si jedinou podmínku, používat to k dobrému, což snad děláme. Neměla by ses proti tomu bezhlavě stavět. Co ty víš, jaký v tom je záměr?“

„Ty ten záměr znáš, Ivo?“

„Ne,“ připustil. „Pro mě je jasné znamení, že to Olda dostal bez dalších zákazů. Jen nesmí ubližovat jiným lidem. Což dělá nejen Olda, ale my všichni.“

„A neměli bychom to dát rozhodnout... třeba nějakému faráři?“ nadhodila.

„Máme snad také rozum a svědomí a můžeme to posoudit i sami,“ řekl Alexijev.

„Ale oni jsou na to vzdělanější!“ připomněla mu Gertruda.

„Vzdělanější jsou. Znamená to ale, že mají lepší úsudek? Jak mohli někteří hlásat Krista a současně žehnat zbraním? Raději budu poslouchat hlas svého svědomí než cizí našeptávání.“

Povšiml si ale, že se všem třem dětem klíží oči, sotva je držely otevřené.

„Poslyšte, mládeži, vám se chce spát, že?“ oslovil je. „Jste zralí na postel, vidím. Vydržte ještě chvílku a jestli do pěti minut nikoho nepřivezou, rozdáte poslední dávky a půjdete domů. Máte i druhou možnost, zalehnout rovnou tady. Oldovi by to doma jistě prošlo, jen nevím, jak se na to budou tvářit u Macounů a Hadrbolců.“

„Když jim vysvětlím, o co tady šlo, naši to pochopí,“ řekla Máňa.

„Mě by ale táta vyhnal z domu,“ řekla Cilka. „Já se musím vrátit stůj co stůj.“

„Vím,“ řekl vážně Alexijev. „Bavili jste se o tom všesměrově a tak silně, že jsme to se ženou vnímali i ve vedlejší místnosti. Poslyš, děvče, ty to máš ze všech nejtěžší. Nikdo nemá doma tak nepřátelské prostředí. Měli bychom se nad tím zamyslet. Jenom nevím, jak ti pomoci. Jít proti tvým rodičům by nebylo rozumné, ale podvolit se jejich nerozumu a zahodit dárek od Bísíáji by také nebylo to pravé, uznej. Aby ti Olda upravil pejska, se kterým bys vedle starostí o statek pokoutně léčila? To už vůbec ne. Tady má pravdu i ten Čert, u vás by jeho dětem nebylo dobře. Pan Prskavec má taky kus pravdy, když tvrdil, že by ses léčení měla věnovat naplno a možná obětovat statek, jakkoliv je to tvému otci hodně proti srsti.“

„Táta určitě neustoupí,“ řekla bledá Cilka.

„Dovedu si to představit,“ souhlasil primář. „Sedláci mají tvrdé palice. Říkala jsi ale, že tátu nejvíc hněte, že nemá syna. Pochopil jsem z toho správně, že tvá maminka už nemůže mít děti?“

„Jo,“ přikývla vážně Cilka. „Prý jsem ji při porodu to... strhala.“

„Takže jsem to pochopil dobře. Proto jsi jedináček a tatínek si tě vychovává jako kluka. To se na vesnicích dělo a zřejmě to nepřestalo. Dobrá, je ti teprve třináct a tvoji rodiče ještě nebudou staří. Co by řekli nápadu pokusit se o nápravu? Měli bychom jim umožnit získat toho vytouženého kluka. Tobě by bráška jistě nevadil, táta by získal na statek syna a ty bys měla volnost k léčení. Zkus to doma nadhodit! Ale raději matce než tátovi, ta bude mít beztak poslední slovo.“

„Já bych byla pro, ale jestli naši...“ začala zmateně přemýšlet Cilka.

„Proto říkám, začni u mámy,“ potvrdil jí Alexijev. „Ta nebude tak zatvrzelá.“

„A vy myslíte, že to půjde?“ vyhrkla Cilka nahlas.

„Zaručit to nemohu, když o tom nic kloudného nevím,“ řekl Alexijev. „Za pokus to ale stojí. Kdyby byla tvá máma pro, přitáhni ji sem, Irena se podívá, co by se s ní dalo dělat. Už jsme některé vadné orgány zregenerovali. A taky nezapomínej, že si tykáme!“

To dodal už s úsměvem.

Alexijev se odplížil a zanechal děti jejich debatě.

„Kdyby se to povedlo...“ uvažovala Cilka, „bylo by to fajn.“

„Já bych ti brášku přála,“ řekla Máňa. „Mám doma dvě fajn ségry.“

„Vidíš, a bylo by to,“ přikývl Olda. „Ale teď nevím jak vy, ale potřeboval bych něčím podepřít oční víčka, i kdyby to mělo být sirkama.“

„Vydrž,“ usmála se Cilka. „Ale jestli dovolíš, budu teď na řadě, mám to domů nejdál. Samozřejmě jestli Čert nemá něco proti spolupráci se mnou.“

„Čert nemá nic proti spolupráci,“ zívł pejsek. „Čert nenamítá, abys třeba dostala to slíbené štěně, pod podmínkou, že budeš bydlet daleko od svého vrahounského táty.“

„Hele, a nestačilo by ti, abych ti na to podala packu?“ navrhla Cilka smířlivě.

„Nestačilo,“ trval na svém Čert. „To by mi ji musel podat tvůj táta. A přede všemi se za tu špatnost omluvit a slíbit, že už se to nebude opakovat. Jinak nic neberu.“

„Ty jsi ale náročný pes, to ti teda povím!“ opáčila Cilka.

„Je to náročnost snažit se zajistit vlastním dětem slušné zacházení?“ zívł psík.

„Není,“ ujistil ho Olda. „Ale teď bych nejvíce uvítal závěrečné rozdělení energie a potom pád naznak do postele.“

V té chvíli je ale zavolala doktorka Alexijevová. Všichni čtyři vyskočili a v mžiku byli na chodbě.

„Dostali jsme čerstvou zprávu, že hasiči prolezli všechny trosky a nikoho dalšího pod nimi nenašli,“ seznámila je s poslední novinkou. „Můžeme dnešek uzavřít, nač to dál zdržovat. Začne Cilka s Čertem, tady u té pacientky.“

Cilka se usmála na Čerta, ale ten vážně zaujal místo, aby byli do kříže. Pak se trochu rozsvítilo, psík na okamžik vypadal jako stříbrný, ale hned získal svou přírodní černou barvu. Cilka tím použila svou poslední dnešní dávku.

„A letím domů!“ usmála se na všechny. „Dokončete to v pořádku.“

„Počkej!“ zarazil ji ještě Alexijev, šoural se sem co nejrychleji, ale pořád ještě se tomu nedalo říkat běh. „Tohle si vezmi.“

Vstrčil jí do ruky balíček tisícikorun.

„Na tom jsme se ale nedomluvili,“ zarazila se Cilka, zbledla a rychle se rozhlédla po všech okolo. „Jestli si myslíte, že jsem přiletěla kvůli tomuhle...“

„Nemyslíme si to,“ řekl Alexijev. „Ale nepřiletěla jsi ani zadarmo. Bylo by to asi etické a humánní, ale měla by sis více vážít své práce, rozumíš? Jako tvůj táta. Musíš to naučit i své okolí. Ty peníze nemusíš dát rodičům hned, ale schovej si je jako argument, kdyby ti chtěli léčení vyčítat.“

„Táta po penězích nejede,“ zavrtěla hlavou Cilka. „Řekne, abych je vrátila.“

„Možná,“ přikývl Alexijev. „Ale říkala jsi, že je hrdý na to co dovede a mimo jiné to vyjadřuje i tím, že si svou práci dává spravedlivě zaplatit. Budeš tedy po něm. Když občas rozeznáte, kdy smíte z téhle zásady slevit, nepovažují to za

hamounství.“

„Kdy smíme slevit?“ otázala se Cilka.

„Když máš něco udělat pro někoho, kdo pomoc potřebuje a zaplatit nemůže,“ řekl Alexijev. „Když jde o život, neptej se po penězích. Olda ani Máňa zásadně nezjišťují, komu pomáhají. Vědí, že jim vždycky vyberu ty nejpotřebnější.“

„A Olda i Máňa taky léčí za peníze?“ zeptala se rychle.

„Neléčí,“ ujistil ji Alexijev. „To je právě ta výjimečná situace. Musíme se starat, aby lidé věděli, co dokážeme. Zatím to všechno sponzoruje Olda, dlužím mu už desítky milionů, takže ti to vlastně dává on. Ale na tom nesejde. Musíme tohle období vydržet a pak zavést normální stav, kdy bude dobrá práce spravedlivě placená.“

„Hele, Cilko,“ přidal se Olda, „já i Máňa si můžeme dovolit léčit zadarmo, nás živí rodiče. Ale Ivo, Irena, všechny sestřičky i Gertruda jsou závislí na platu, těm Ivo poctivě platí.“

„A sponzoruješ to ty? Kdes na to vzal miliony?“ vyjekla udiveně.

„U draků,“ usmál se Olda. „Draci přece obvykle hlídají poklady. Výjimečně platí i tato pohádka, ačkoliv ne tady, ale na Dinosaurii. Tam se ti válí zlata... drakům zlato na nic není a lidí je tam zatím málo.“

„Tam co jsi byl s partou o prázdninách?“ ujišťovala se.

„Ano, tam,“ souhlasil Olda. „Je to tam drsné, ale už se tam s Čertem vyznáme.“

„Hele, na to se tě zeptám někdy v týdnu, teď musím letět,“ řekla Cilka.

„To poneseš ty peníze jen tak v ruce?“ starala se Máňa.

„Když já na to nic nemám,“ pokrčila rameny Cilka. „Kombinéza je skvělá, ale má přece jen jednu chybu, nemá kapsy.“

„Počkej, mělo mě to napadnout,“ zarazil se Alexijev. „Dám ti na to taštičku.“

Ačkoliv byl pořád ještě na konci svých sil, spěchal pryč, ale hned se vrátil a podal Cilce taštičku s páskem. Cilka si do ní dala peníze a připnula si ji kolem pasu.

„Mějte se tu tedy!“ řekla.

Vyšla ven hlavním vchodem, odrazila se a vzletěla šikmo vzhůru do tmy. Olda se na ni ještě chvíli díval.

Kdo by to do té holky řekl!

„Lidi, viděli jste to?“ ozvalo se v té chvíli zvenku.

Od vrat vily přicházeli dva chlapi ověšení fotoaparáty. Na první pohled reportéři a jedině to, že neměli kameru, dávalo tušit, že nejsou od televize.

Olda s Máňou je sledovali ode dveří, Alexijev, jim trochu vyšel vstříc.

„Pardon, co tu děláte?“ oslovil je.

„Prosím vás, měli by tu někde ležet poslanci za...“ začal jeden suverénně.

„Návštěvní hodiny jsou od dvou do čtyř odpoledne,“ upozornil ho suše Alexijev.

„Jistě, ale pochopte, je to mimořádná událost,“ nedal se odbýt reportér, zatímco druhý je nenápadně natáčel reportážním magnetofonem. „Už jste slyšel o explozi plynu pod Českým parlamentem?“

„Slyšel,“ přikývl Alexijev. „Však s tím máme ještě teď plno práce.“

„A mohli bychom mluvit s předsedou Parlamentu? Má tu někde ležet. Zajímá nás, co jako budou dělat dál a tak...“

„To vám mohu říci za něho,“ usmál se trochu Alexijev. „Budou tu všichni ležet, dokud se neuzdraví. A to může trvat dlouho.“

„Ale co zákony?“

„Zákony počkají,“ pokrčil rameny Alexijev. „Obávám se, že parlament nebude nějakou dobu usnášeníschopný. No a co? Ono se zase tak moc nestane.“

„Říkali nám ale, že se v téhle nemocnici uzdravuje rychleji než jinde,“ zkoušel to reportér. „Že by se jako všichni vrátili dřív...“

„Říkali vám to dobře i špatně,“ řekl Alexijev. „Zkoušíme metody léčení s velice slibnými výsledky. Lidé se opravdu uzdravují rychleji a zvláště u popálenin nezůstávají jizvy ani jiné následky. Máme ale omezené kapacity a především, metoda sama není uznávaná, tedy ani placená. V rámci testování uzdravíme menší počet pacientů, jenže na víc nám prostředky nestačí. Většinu pacientů budeme muset léčit klasickými metodami. Obvyklá doba léčení je více než půl roku a bohužel, často zůstávají i trvalé následky.“

„Znamená to snad, že k léčení našich poslanců používáte nevyhovující metody?“ zbystril pozornost reportér. „Není to tak trochu nepřipustné?“

„Klasické metody jsou všeobecně světově uznávané,“ řekl Alexijev pevně. „Léčí se tak všude, v jiných nemocnicích nic jiného ani nedělají. Naše metoda je kvalitativně lepší, léčení se zkracuje z půl roku až roku na týden, po popáleninách nezůstávají jizvy a kosti srůstají bez nejmenších stop po zlomeninách, ale zdravotní pojišťovny nám za to nezaplatí a to si natrvalo prostě nemůžeme dovolit.“

„Ani u poslanců Českého parlamentu? To je přece skandál!“ prohlásil reportér. „Jestli jsem tomu dobře rozuměl, některé vyléčíte za týden, jiné za půl roku? Podle čeho je ale chcete vybírat? Rozumějte, to je příliš důležitá otázka! Některá parlamentní strana by mohla získat při hlasování nezaslouženou převahu!“

„To pro nás není kritérium,“ řekl Alexijev. „Rozhodujeme podle závažnosti. Kdo je na tom hůř, přijde na řadu dřív, takže bude paradoxně dřív zdravý.“

„I kdyby to narušilo politickou rovnováhu v zemi?“ podíval se na něho reportér.

„Když jde o život, na stranické funkce nekoukáme,“ usmál se Alexijev. „Bereme pacienty podle toho, kdo momentálně potřebuje větší péči. Rovnováha parlamentu je pro mě až kdesi na pátém či sedmém místě.“

„To je ale anarchie!“ namítl reportér.

„Ani ne, to je ekonomická realita,“ namítl Alexijev. „Kdybychom nepoužili naši metodu vůbec, bylo by už dvanáct poslanců mrtvých. Měli štěstí, že jim hrozila smrt“

a my jsme jim museli pomoci bez ohledu na náklady. Ostatním smrt nehrozí, jejich stav je stabilizovaný. Proto je budeme léčit klasickým, i když méně účinným způsobem.“

„Dobrá, ekonomickou stránku bych chápal,“ přikývl reportér. „Snad se aspoň pro poslance Českého parlamentu nějaké prostředky najdou. Kolikrát je nová metoda dražší než klasické metody?“

„To je právě paradoxní,“ usmál se Alexijev. „Nová metoda je o polovinu levnější. Jediná potíž je, že ji pojišťovny neplatí vůbec. Uznejte sám, úplně zadarmo nemůžeme léčit nikoho, ani poslance.“

„Počkejte, to nějak nechápu,“ zarazil se reportér. „Vaše metoda je levnější, přitom lepší. Proč ji pojišťovny nechtějí hradit? Pochopil bych to, kdyby byla příliš drahá, nad jejich možnosti. Ale takhle?“

„To se neptejte mě,“ pokrčil rameny Alexijev. „Ani já to nechápu. Do pojišťoven jsem přišel sjednat smlouvu a sliboval jsem novou, levnější a účinnější metodu. Čekal jsem, že mi samou radostí utrhají ruce. Namísto toho se ředitelka Všeobecné dala slyšet, že kdejakého šarlatána platit nebude a nedostanu nic, leda přes její mrtvolu. Pořád mele svou jako flašinet, že to není mezinárodně uznávané. Výsledky ji nezajímají, neobtěžuje se ani zřídit na to nějakou komisi. Jak může být někdo ve své hlouposti tak suverénní! Vinu na tom ale mají i poslanci, když jí zákonem umožnili odmítnout uzavřít smlouvu podle vlastního uvážení. Já jako lékař mám na vybranou: buď léčit postaru, neefektivně a draze, nebo efektivně novým způsobem, ale zadarmo. Je to bída, tyhle ouřady, co?“

„Jak to tedy děláte?“ zeptal se ho ještě zvědavě reportér.

„Vzal jsem si na to úvěr,“ řekl Alexijev. „Momentálně nemám z čeho splácet, jen se dál zadlužuji a doufám, že ten paradoxní stav pomine, až pojišťovny začnou sledovat výsledky a přestanou bazírovat na ideologii. Měly by na to přijít dřív, než zbankrotují. Výsledky máme totiž vynikající. Selhání metody žádné, popáleniny nezanechávají jizvy a následné plastické operace nejsou nutné, lidé odcházejí zdravější než před úrazem. Jediný zakopaný pes je v pojišťovnách. Teď to konečně odnesou ti, kdo to zavinili, naši páni poslanci.“

„Vy je odmítáte léčit?“ vyhrkl reportér. „To snad ne!“

„Kdepak, to není odmítání,“ zavrtěl hlavou Alexijev. „Budu je léčit na špičkové světové úrovni. Ačkoliv je to smutné, na tom méně účinném klasickém léčení vyděláme podstatně víc. Nemusíte mít ale obavy, lepší péči nedostanou nikde, konec konců, před touto klinikou jsem byl primářem na popáleninách ve Vinohradech, nikoho neošidím. A kdyby se někomu zdálo, že by to bylo jinde lepší, zařídím mu zdarma odvoz. Všude ovšem budou ošetřeni pouze na špičkové světové úrovni, tedy hluboko pod možnostmi naší nové metody.“

„Myslíte si, že špičková světová úroveň je tak špatná?“

„Špičková světová úroveň je jen špičková pozemská úroveň,“ přikývl Alexijev.

„Naše metoda je mimozemského původu. Mimozemšťané to zkrátka umí lépe a když to tady kdejaký neumětel odmítá uznat, poškozují především pacienty.“

„To je velice závažná informace,“ zamyslel se redaktor. „Stojíte si za ní?“

„Stojím,“ řekl Alexijev. „A doufám, že se ministerstvo zdravotnictví co nejdříve postará, aby ta ostuda zmizela.“

„Jakou ostudu máte na mysli?“ chtěl hned upřesnit.

„Ostudu, že někdo považuje mimozemšťany za takové břídily, že mu jejich věda nestojí ani za přezkoumáním. Vždyť ta ostuda není jen česká, dokonce ani mezinárodní, ale rovnou meziplanetární a tím je větší.“

„Poslyšte, máte spojení na mimozemšťany?“ vyhrkl redaktor a očka mu zajiskřila. „Nedávno se objevili v Americe, to už byli i tady, nebo kde jste je vlastně viděl?“

„Budete se asi divit, neviděl jsem je,“ řekl s úsměvem Alexijev. „Vím to od jedné dosti důvěryhodné osoby. Stačí vám to?“

„Vy jste je nikdy neviděl?“ zarazil se redaktor a jako by trochu posmutněl. „Jak potom můžete tvrdit, že se opravdu jedná o mimozemskou metodu léčení?“

„Jednoduše,“ opáčil Alexijev. „Jednak té osobě věřím, že se s mimozemšťany setkala. Ale především, ty prostředky skutečně nepocházejí z tohoto světa, tady se nikde nic takového nedělá. To už mohu zodpovědně posoudit jako odborník.“

„Dobře,“ přikývl redaktor. „Ale kdybyste dovolil, rádi bychom si ještě promluvili s předsedou Českého parlamentu.“

Jeho tvrdohlavost Alexijeva trochu zarazila.

„Poslyšte, co mám dělat?“ vzdychl si. „S pacienty mluvit nemůžete. Návštěvy budou možné zítra odpoledne, ale k některým pacientům pustíme jen nejbližší příbuzné, jejich stav větší zátěž nedovolí. Bez použití mimozemské metody by si nejméně dvanáct poslanců odvezla pohřební služba. Pohřebáci už tu dokonce byli, ale museli zatím odjet s prázdnou. Bude vám to stačit? Teď vás mohu jen slušně požádat, abyste opustili naši kliniku a doufám, že odejdete bez asistence policie.“

„Ale pane primáři...“ snažil se ho ještě oblomit redaktor. „Vždyť támhle vidím i nějaké děti! Těch se vaše zákazy netýkají?“

Alexijev se tam ohlédl. Ve dveřích napjatě poslouchali Olda a Marie.

„Těch dětí se zákazy opravdu netýkají, pane redaktore,“ řekl Alexijev. „Naopak, jsou tady důležitější než předseda Českého parlamentu.“

„Cože?“ nechtěl věřit svým uším.

„Opakuji vám, ty děti jsou tu důležité,“ řekl Alexijev. „I když teď budou muset jít spát, své už udělaly.“

„Mluvíte záhadně jako Pýthie!“ nechápal redaktor.

„Nemusíte znát všechno,“ utál rozhovor Alexijev. „Přeji vám oběma dobrou noc, pánové, jistě přijdete zítra odpoledne znovu.“

Mimozemský rozhovor

Olda s Máňou i s Čertem odletěli hned po odchodu redaktorů. Olda doprovodil Máňu domů a když se jí podařilo použít skrz sklo sílu na vnitřní kliku balkónových dveří a zvenčí si je otevřít, zamával jí a odletěl i s Čertem. Skutečně potřeboval postel a jen se dostal domů, zalehl rovnou v andělské kombinéze. Bísíája ji přece také na noc neodkládala. Čert se jen jednou zatočil na svém koberečku, než padl do říše snů, stejně jako Olda.

Ráno ale maminka budila do školy nejen Oldu, ale i psíka. Vstávání bylo opravdu kruté, vždyť polovinu noci věnovali léčení namísto spánku! Čert se snad poprvé zvedl ze svého pelíšku zvolna místo obvyklého vyskočení.

Olda mamince poradil, aby dnes koupila noviny, zejména jestli v nich je včerejší zemětřesení a neštěstí v parlamentu. Bylo to i v rádiu, ale Olda to chtěl mít na památku černé na bílém a maminka mu tedy nějaké noviny slíbila.

Noviny přinesli do školy i Oldovi spolužáci. Veliké titulky komentovaly neštěstí v Českém parlamentu. Většina poslanců skončila po různých nemocnicích, ale Oldu zaujal především jeden zastrčený článek.

„Úplně první nepopíratelně zaznamenané celosvětové zemětřesení!“ hlásal titulek článku vědeckého pracovníka seismické stanice. „Všechny světové seismické stanice zaznamenaly zemětřesení v témže okamžiku, to tu opravdu ještě nebylo! Dosavadní zemětřesení měla epicentra nehluboko pod povrchem Země, ale epicentrum včerejšího zemětřesení bylo v jejím středu, jako by se otřáslo přímo zemské těžiště. K tomuto jevu vlastně nemůže nikdy dojít, dokud do Země nenarazí nějaké kosmické těleso, které by je mohlo vychýlit. Přesto k tomu došlo. Odborníci jsou z tohoto jevu bezradní!“

Celosvětově nezpůsobilo zemětřesení velké škody, katastrofa v budově Českého parlamentu patřila k výjimkám. Prasklo plynové potrubí a unikající plyn zaplnil suterén, kde vytvořil se vzduchem třaskavou směs. Když potom pronikl do míst, kde poslanci bezstarostně kouřili, nastala ničivá exploze.

Olda hledal v novinách jakoukoli zmínku o Alexijeově klinice, ale jak se zdálo, noviny jim nevěnovaly nejmenší pozornost. Zázračného vzkříšení mrtvé poslankyně si nikdo nevšiml. Redaktoři i komentátoři se předháněli v planých spekulacích, co bude dál. Úlohu Českého parlamentu převzal podle ústavy Senát, což všichni chápali jen jako východisko z nouze. Včerejší nápad, že by českou politickou rovnováhu mohli ovlivnit lékaři, se dnes nikde neobjevil.

Odpoledne si Olda s Máňou vyzvedli u třídní Hrdinové seznam dalšího učiva, půjčili si několik učebnic a odešli. Oficiálně domů, ale ve skutečnosti se spolu vydali na kliniku rozdat pár dávek energie a hlavně se přeptat na další podrobnosti. Spěchali tak, že nečekali na autobus a vzali to vzduchem, cestou se k nim radostně přidal telepaticky přivolaný Čert.

Alexijev je uvítal jako vždy, ale k jejich údivu je neodvedl do místnosti intenzivní péče, plné poslanců, ale do pokoje, kam v noci soustředili všechny předchozí pacienty.

„Vždycky jsi to vybíral podle potřeby,“ divil se Olda.

„To dělám i dnes,“ usmál se Alexijev. „Tihle jsou u nás déle, měli bychom je asi uzdravit dřív. Pokud jste slyšeli, co jsem říkal včera, můžeme si o tom popovídat. Bylo by asi spravedlivé nerozlišovat pacienty na prominentní a obyčejné, ale nemyslím, že by to bylo správné. Zrovna teď mi připadá spravedlivější upřednostnit obyčejné pacienty před poslanci. Zejména když ti druzí tak či onak zavinili, že musíme léčit lidi zadarmo. A už vůbec si nemyslím, že bychom měli léčit zdarma i poslance.“

„I když je to necháš zaplatit, oni si peníze vždycky seženou,“ namítal Olda.

„Proto je nebudeme léčit vůbec,“ řekl Alexijev tvrdě. „Přesněji řečeno, dostanou péči na špičkové světové úrovni, nic víc. Až budou vidět, jak odsud odcházejí uzdravení pacienti, ačkoliv přišli až po nich, snad je napadne změnit pravidla hry.“

„Potom ti ale právem vyčtou diskriminaci,“ řekl Olda.

„Na názor mají právo,“ kývl lékař. „Ale ne na léčení zdarma. Z jiného pohledu to vypadá tak, že dostanou podstatně dražší péči než jiní. Dokud je nenapadne neměřit péči podle libovůle pojišťoven, ale podle výsledků. Tihle pánové a dámy to nejen jako jediní mohou ovlivnit, ale oni ten současný stav zavinili. Chyba je přece v zákonech.“

„A kdyby je napadlo změnit zákony?“ zeptala se Marie.

„Pak je vyléčíme tak rychle, aby si to nestačili rozmyslet,“ přikývl Alexijev.

„To mi připomnělo jednu pohádku,“ zamračil se Olda. „Zlý černokněžník Vichr začaroval lidi ve stromy a ještě jim přitom polámal větve. Pak přiletěl Vánek, soucitně je ovíval, ale když chtěli, aby zrušil zakletí, tvrdil, že je slabý a aby mu pomohli zesílit. Všichni tedy foukali jak mohli, Vánek zesílil, změnil se ve Vichr a polámal je ještě víc.“

„Dobře, ale co tím chceš říci?“ přerušila ho netrpělivě Máňa.

„Počkej,“ zarazil ji pohybem ruky Alexijev. „Olda má pravdu. Člověk v neštěstí snadno slíbí cokoli, ale když se otřepe, zapomene. Tím spíše politikové! U nich jsou přece neplněné sliby základem jejich existence.“

„Dobře, ale co dělat?“ uvažoval Olda. „Když je nevléčíme, budou tady ležet a zákony nezmění. Když je vyléčíme, zapomenou na sliby. Prašť jako uhoď.“

„Měli bychom do toho zapojit televizi,“ navrhla Máňa.

„Nevím,“ zamračil se Alexijev. „Irena šla za svým známým, ale vůbec se k němu nedostala. Nechala mu vzkaz, ale ani jí neodpověděl.“

„Redaktoři jsou taky jen lidi,“ povzdychl si Olda. „Ten včerejší měl odvahu nás upozornit, že bychom mohli zamíchat politickou scénou. Odvaha mu ale vystačila jen dokud to bylo beze svědků. Sotva se vrátil do své vyhráté redakce, lekl se, že

někomu šlápne do světonázoru. Redaktoři touhle vlastností taky přímo oplývají!"

„Tak co s tím chceš dělat?“ dotírala na něho Marie.

„Měl bych nápad,“ řekl Olda. „Ale byl by asi hodně divoký.“

„Povídej!“ vybídl ho napjatě Alexijev. „Jak už tě znám, když přiznáš nějakému nápadu divokost, může být hodně zajímavý.“

„Všichni obyvatelé Dinosaurie nejsou lidem nebezpeční,“ řekl Olda. „Navíc se dá s některými dinosaury komunikovat. Ne že by mohli mluvit, ale někteří vnímají, co po nich telepatickou pojmovou řečí chcete. Představte si na Václaváku třítunového dinosaura, vedeného na vodítku. Myslíte si, že nepřiláká pozornost televize?“

„Aha,“ usmál se Alexijev. „No, to by ti asi pozornost zajistilo. Co z toho?“

„Mohl by mít na hřbetě nápis,“ rozvíjel to Olda dál. „Něco ve smyslu: Vaše zaostalost nás uráží. No a my to případným divákům správně vysvětlíme.“

„Na tom dinosaurovi bych mohl sedět,“ přidal se Čert. „Zkoušeli jsme to s Oldou na stegosaurech, je to docela zábavná jízda.“

„Dobře,“ přikývl Alexijev. „A co když se vám ten kolos splaší a vběhne do lidí?“

„Ti třítunoví nemají důvod plašit se,“ řekl Olda. „Kolos vyzbrojený metrákovým ostnatým ocasem se nebojí raptorů ani tyrannosaura. Žijí obvykle ve stádech, kde před predátory společně chrání mláďata, ale stáda nemohou být příliš velká, neměla by dost potravy. Proto je ti nejsilnější opouštějí a toulají se ve dvojicích nebo jednotlivě.“

„Jak chceš ale takový kolos dostat k nám?“ zajímalo Alexijeva.

„To nechte na mně,“ usmál se Olda. „Je to v mezích mých možností.“

„Dobře, ale necháme si to v záloze, kdyby nic jiného nezabralo,“ navrhl Alexijev.

„Jsem pro,“ přitakala mu Máňa. „Teď se radši dáme do pacientů.“

Rozdávání energie byla rutinní práce, ale mezi jednotlivými dávkami si museli na chvíli odpočinout. Rozhodl o tom Alexijev.

„I tak rozdáváme víc energie, než si dovolila Bísíája,“ namítal. „Nezdá se, že by nám to škodilo, ale krátký odpočinek nám rozhodně prospěje.“

Jen Olda trval na tom, že po první dávce ještě odpočívat nemusí. Alexijev ho tedy nechal, jen ho přítom pozoroval.

Dnešní pacienti byli lehčí a dobře vnímali, co se s nimi děje. Pacienti většinou nemají co na práci a pokud jim není úplně zle, je výměna informací vlastně to jediné, co mohou dělat. Uzdravení většinou stačili poučit nováčky o tom, co se bude dít, ovšemže s výjimkou náhlých případů, kdy bylo nutné přivezené úrazy ošetřit co nejdřív, takže se na pokoje dostali až po předání energie.

„Co tu děláte, děcka?“ usmála se na Oldu a Máňu starší paní, když vstoupili spolu s Alexijevem do pokoje. „Máte snad být ve škole, ne?“

„Ve škole už jsme byli,“ odvětila Máňa. „Sem chodíme až po škole.“

„My tady léčíme,“ ujistil ji Olda. „Zrovna teď jdeme na vás.“

„Říkali mi, že tady léčí hlavně pan doktor,“ podivila se.

„Ten taky,“ usmála se Máňa. A protože stáli s Oldou správně do kříže, nadechli se, zatajili dech a poslali na paní obvyklou dávku.

„Juj, to bylo teplo!“ řekla paní. „Co to bylo za zázrak?“

„Někdo tomu tak říká,“ usmál se Olda a chystal se s Čertem na dalšího pacienta.

Po druhé dávce odešli Olda, Máňa a Čert do jídelny na malé občerstvení. Alexijev si dal kávu a sděloval jim novinky. I když ne ty, co byly v novinách.

Příčinu exploze vyšetřovala policie v několika verzích, dokonce i jako teroristický útok neznámých pachatelů. Odborníci ale zjistili, že je na vině únava materiálu, možná ve spojení se špatně provedeným svarem, který při zemětřesení prostě praskl.

Zajímavá zpráva ale přišla ze Spojených států. To celosvětové zemětřesení nebylo přírodního původu. Tiskový mluvčí Bílého Domu za jeho příčinu označil válečnou akci letectva Spojených států v paralelním vesmíru v rámci americké pomoci. Leteckým silám se podařilo zničit největší skladiště nejničivějších Q-bomb, připravované Hitlerem a jeho nejvěrnějšími pro triumfální návrat do našeho světa.

„Co ty o tom světě vlastně víš?“ zeptal se Alexijev Oldy.

„Moc ne,“ přiznal Olda. „Byl jsem tam, bavil jsem se s tamními chobotnicemi, dokonce mi darovaly nějaké dary, ale o podstatě jejich války toho moc nevím.“

„Jak se k tobě ty chobotnice chovaly?“ zajímalo primáře.

„Nejdřív vlažně,“ přiznal Olda. „Tvrdily, že s mláďaty neválčí, proto mě hned nezabijí, ale neměl bych se tam objevovat. Později uznaly, že nejsem Němec, takže za válku nemohu. Až pak mi ledacos nabídly a dalo se s nimi hovořit.“

„Nezkusil jsi jim nabídnout pomoc?“ zajímal se Alexijev. „Jistěže ne nad rámec tvých možností, ale aby viděly dobrou vůli.“

„Ptal jsem se jich, co bych pro ně mohl udělat,“ přikývl Olda. „Odpověděly mi, že jim těžko pomohu. A kromě toho už s nimi někteří lidé spolupracují a mají proti mně výhodu, že to tam znají.“

„Poslyš, nemohl bys mě tam někdy vzít?“ poprosil Oldu Alexijev.

„Třeba hned,“ nabídl se Olda. „Samozřejmě neručím za to, že tam zrovna není moře. Naše světy se proti sobě neustále otáčí, jejich svět se točí rychleji než náš, ale na to by stačilo den nebo dva počkat.“

„Takže by tam také mohla být noc, že?“

„To tedy nemohla,“ řekl Olda. „Vždycky souhlasí poloha světů a sluncí. Když je tady poledne, je zaručeně poledne i tam. Pojd'te tam třeba hned, lézat přece umíme.“

„Jak se tam vlastně dostáváš?“ zajímalo Alexijevo.

„Mám od Ogdurů speciální orgán,“ přiznal Olda. „Kromě mě to má i Čert a tady Máňa, jenže ta o tom nejspíš ještě neví.“

„Cože?“ vyskočila Marie. „Ty's mi toho dal víc? Jak to?“

„No,“ ošíval se Olda. „Když jsem byl v ráži, dal jsem ti všechno, ale s něčím se

ještě musíš naučit zacházet.“

„Ty poťouchlíku!“ zahrozila mu.

„Promiň, ale vadit ti to nebude a nevíš, kdy to budeš potřebovat,“ uklidňoval ji.

„Dobře, ale proč jsi to nedal třeba tady Ivovi?“ zlobila se dál.

„Protože to k léčení není nutné,“ odsekl. „Proto jsem mu dal jen idarchon. Až pak jsme společně zjistili, že se bez telepatie dva dárci přesně nesejdou. Pak zase byla nutná jen operace hlavy. Ta je nejhorší a víc už jsem nedělal. Hele, není to tak jednoduché, jak si myslíš. I tak si myslím, že jsem toho udělal dost.“

„Takže kdybychom se chtěli podívat do cizích vesmírů, potřebovali bychom ještě jeden orgán, který nemáme,“ ujasňoval si to Alexijev.

„Tak nějak,“ řekl Olda. „Ne jeden, dva. Ale to jsou nepodstatné podrobnosti.“

„A jak je to s tím tvořením zlata?“ zeptal se ještě Alexijev.

„To patří mezi věci, které neumím rozmnožit,“ přiznal Olda. „Už jsem vyzkoušel všechno co šlo. I když není všechno úplně bezpečné.“

„Co například není bezpečné?“ zajímal se Alexijev.

„Například andělská kombinéza,“ usmál se Olda. „Je senzační, skvělá, dokonalá, chrání před zimou i horkem, ale kdyby si ji oblékl někdo bez telepatických schopností, už ji ze sebe sám nedostane. Ta kombinéza je napůl živá. Úplně živá není, to bych ji ani nemohl udělat, ale neživá také ne.“

„Dobře,“ ukončil to Alexijev. „Do sousedního vesmíru bys nás tedy musel vzít.“

„Aspoň víte, na koho se máte obrátit, kdyby se ukázalo, že to potřebujete,“ usmál se Olda.

Dohodli se rychle. Alexijevovi ještě obešli pacienty a Olda se mezitím podíval, co je čeká v sousedním vesmíru.

„Je tam prales,“ řekl, když tam nahlédl nevelkou bránou.

Alexijevovi přišli brzy a mohli vyrazit. Olda otevřel bránu a jakmile byli všichni na druhé straně, opět ji zrušil.

Kolem nich byl skutečně prales s obrovskými stromy. Jejich kmeny měly průměr kolem deseti metrů a první větve vyrážely do stran skoro sto metrů nad nimi. Bylo tu hrobové ticho, nebyl slyšet ani bzukot hmyzu, ani cvrlikání ptáků. Olda ani Čert tu nebyli poprvé, ale Máňa a manželé Alexijevovi ano a zvědavě se kolem sebe rozhlíželi.

„Teď ještě jestli potkáme místní obyvatele,“ staral se Alexijev polohlasem.

„Musíme jim dát najevo, že tu jsme,“ řekl Olda. „Nechte to na mně, spojím se na dálku s některými známými a oni už zařídí, aby nás tu někdo našel.“

Směřovanou telepatii samozřejmě nevnímali, museli mu tedy věřit. Stáli na místě a pořád se zvědavě rozhlíželi.

„Je to dobré,“ řekl po chvíli Olda. „Na rozhovoru mají zájem. Jejich nejbližší sídlo je ale deset kilometrů odsud. Musíme počkat, až k nám přiběhnou.“

„Deset kilometrů? To tu na ně máme čekat?“ zděsila se Máňa.

Setkání s chobotnicemi světa Xijtra

„Pět minut tě snad nezabije,“ opáčil Olda. „Mají jiné cesty než my, my bychom to vzduchem také stihli.“

„Deset kilometrů za pět minut?“ podivil se Alexijev. „Na to, že tu nejsou žádné cesty, by to byla velice slušná rychlost. My ale pořád žijeme v minulých dimenzích. Měli bychom létat častěji, abychom si na to zvykli.“

Chvíli čekali, pak se Olda podíval vzhůru do korun stromů.

„A jsou tady!“ ukázal svým přátelům vzhůru.

Po dvou kmenech sjížděly dolů dvě veliké chobotnice. Zdály se při porovnání k mohutnosti kmenů zdály drobné, zblízka se ukázalo, že jsou větší než dospělý člověk. Na výšku měly dva metry, ale byly širší, takže by jistě měly problém projít obyčejnými pozemskými dveřmi. Což mohl být (a také byl) mylný dojem, i pozemské chobotnice jsou známé tím, že se protáhnou neuvěřitelně malými štěrbinami.

Nováčci v tomto světě si je zvědavě prohlíželi, zejména Alexijev je přímo hltal očima. Podle Oldova popisu čekal něco podobného pozemským chobotnicím, ale zdejší se dost podstatně lišily od toho, co mohl znát ze Země.

Pozemské chobotnice mívají osm chapadel, někteří kalmaři až deset a stranově symetrická těla. Zdejší chobotnice měly počet chapadel lichý, devět. Měly zajímavé oči na stopkách, takže jimi mohly otáčet až dozadu. Zvláštní byla i jejich kusadla, jaká na pozemských chobotnicích nevidíte. Spodní strana chapadel s přísavkami měla barvu nažloutlou, zbytek jejich těl byl zelený s mnoha hnědými skvrnami.

Jen Oldu jejich vzhled nemohl překvapit, bylo vidět, že s nimi nejedná poprvé.

„Vítáme vás,“ ozvalo se všem v hlavách.

Telepatie chobotnic nebyla stejná jako Odgurská. Pojmořeč měly podobnou, ale intenzita vnímání byla na hranici srozumitelnosti, museli se na ni hodně soustředit.

„Přivedl sis přátele?“ zeptala se jedna z chobotnic Oldy. Nedalo se rozeznat, která to byla, žádná neudělala pohyb, který by ji prozradil jako mluvčí. Telepatie se vytváří hluboko v mozku a nepotřebuje vnější mluvidla.

„Je to spíš zdvořilostní návštěva,“ řekl Olda. „Chtěli bychom se něco dozvědět, co nám asi můžete říci nejspíš vy.“

„Ptejte se tedy, také budeme mít pár důležitých otázek,“ vybídly Oldu.

„Nedávno se celý náš svět otřásl a údajně to mělo pocházet odsud,“ začal Olda. „Co o tom víte?“

„O vašich krajanech tady už víš a doufám, že to víte všichni,“ začaly vysvětlovat chobotnice. „Vaši krajané se tu chovali hanebně. Už jsme je chtěli vyhladit úplně, když se objevil jiný váš krajan, který s námi jednal čestněji a přesvědčil nás, že ne všichni, co u nás žijí, jsou zločinci. Nechali jsme mu tedy volnost k rozhodování. Slíbil nám odvést všechny lidi zpátky na váš svět. Podařilo se mu dopravit k nám veliké plovoucí stroje s mnoha tisíci lidmi, nesoucí létající stroje. Těmi nedávno nejstrašnější zbraně zdejších zločinců zničili a ten otřes jste zřejmě pocítili až u vás,

naše světy jsou spojené gravitací a tak silné záchvěvy se mohou přenést až k vám.“

„To by ale musely být nesmírně ničivé zbraně,“ podotkl Alexijev.

„Však nás také stály tisíce nenávratně mrtvých,“ souhlasila chobotnice. „Jedna ta zbraň nedávno úplně zničila i jeden z těch plovoucích strojů, ale létající stroje z druhého přivedly k výbuchu německé skladiště zbraní a to byl ten největší otřes.“

Alexijevovi, Olda i Máňa na sebe udiveně pohlédli.

To by znamenalo, že hitlerovská atomová bomba zničila i jednu americkou loď, to muselo být příšerné! Pak Američané zničili hitlerovské skladiště, až se všechny okolní světy zachvěly. To taky muselo stát za to! Zdejší válka měla asi titánské dimenze, když se v ní používaly takové zbraně! Ale chobotnice to, jak se zdá, braly s ledovým klidem.

„Váš krajan nás přesvědčil, že neznáte jen zločince, ale i lidi, kteří vědí, co to je čest. Do této chvíle jsme tě brali jako výjimku, teď už víme, že takových výjimek je víc. Je ovšem pravda, že ti druzí mají stále ještě velkou sílu.“

„Nemohli bychom vám s tím nějak pomoci i my?“ staral se Alexijev.

„Dobré je pro nás už to, že nám nechcete škodit,“ řekla chobotnice. „Zdá se ale, že nám nemáte čím pomoci. Přesvědčili jsme se, že úroveň vaší vědy na naši nestačí až na jedinou hroznou výjimku - zbraně. Ani to by vaše krajany nezachránilo, ale snaha vašeho krajana zřejmě povede k tomu, že se rozejdeme v míru. Dokonce u nás sílí hlasy, že bychom vám mohli menší území ponechat, pokud se nás nebudete snažit zákeřně podvést, jako to dělal Hitler.“

„My s tím nemáme nic společného,“ řekl Olda. „Tahle válka není naše a my s ní nesouhlasíme, ale také nevím, čím bychom vám mohli pomoci.“

„Ani nemusíte,“ opáčila chobotnice. „Pomáhá nám významně několik tisíc lidí, na rozdíl od vás mají i značné množství strojů. Ale máme pro vás několik důležitých otázek, které nás už delší dobu trápí.“

„Prosím - ptejte se,“ vybídl je Olda. „Pokud to budeme vědět, odpovíme.“

„Nedávno jsi řekl, že se tu objevily další bytosti vaší podoby,“ začala chobotnice. „Nazýval jsi je Ogdurové. Mají žít kdesi daleko, takže se tu často neukazují, ale tím víc je najdete ve vašich textech. Jen pro vaši informaci, prostudovali jsme pečlivě knihy, které si sem vaši krajané přivezli. Většina jich nebyla zajímavá, ale nad jednou knihou jsme dlouho báдали. Vy sami jí říkáte bible.“

„Je to možné,“ souhlasil Olda. „Ta by se sem spolu s Němci dostat mohla.“

„Dobře,“ pokračovala chobotnice. „Současně s Ogdury se u nás asi objevila další bytost, nepodobná žádnému dosavadnímu. Už ses nám o ní zmínil, zřejmě ji znáš lépe než my. Nazýval jsi ji **Přítel andělů** a marně ses nám snažil osvětlovat její podstatu.“

„Ta bytost je opravdu těžko pochopitelná,“ souhlasil Olda.

„Ano,“ přisvědčila chobotnice. „Dlouho nám to nebylo jasné. Nakonec jsme ji ve vaší staré knize našli, nebo si to aspoň myslíme. Jen se chci ujistit: je Přítel andělů ten, kterému se ve vaší bibli říká Bůh?“

Ta otázka Oldovi vyrazila dech.

V první chvíli chtěl okamžitě říci ne. Ale hned se mu vynořilo několik okamžiků, které sám v přítomnosti té bytosti prožil. Co kdyby se na všechno podíval jinak?

Přítel andělů má až nepochopitelné možnosti. Může dělat zázraky, jaké ani andělé nedokáží. Olda se přece s jedním setkal, když znenadání uhasil oheň na střeše tetiččina stavení a když si tam hasiči posvítili, byla střecha neporušená.

Zatímco člověk ze Země nemá proti pravým d'áblům naději a i Ogdurové musí být před nimi ve střehu, Přítel andělů pronikl přímo do d'ábelské organizace a ochromil tisíce jejich členů. Nejspíš tím Oldu a možná i jiné zachránil. Má asi nesrovnatelně vyšší možnosti než Ogdurové i d'ábové.

Nejpodivuhodnější je, že může být na mnoha místech současně. A to i ve značně od sebe vzdálených vesmírech. Všude může dělat zázraky. Nemá pevný tvar a normálně je neviditelný. Když chce, aby ho lidé viděli, vezme na sebe libovolnou podobu, jaká se mu právě hodí. Může vypadat jako zvíře, člověk, ale může se projevit třeba jako oheň. Žádná z těch podob ale není jeho vlastní, každé jeho zobrazení je nesmysl. Proto mohlo být v Bibli lidem zakázáno se byť jen pokoušet o jeho vypočtení.

„Jsem kdo jsem,“ řekl Oldovi, když se ho zeptal na jméno.

Vlastně, napadlo až teď Oldu, není i tento obrat z Bible?

Ale na druhé straně, nač by Bůh potřeboval pomoc obyčejného psa na vyčenichání Bísíáji? Navíc psa jménem Čert? Není to protismysl?

On ale tu pomoc nejspíš nepotřeboval, napadlo Oldu už dávno. I Čert přiznával, že mu Přítel vždycky správně spočítal, jak byly světy navzájem pootočené v době, kdy tu Bísíája měla být, takže mu Čert jen potvrzoval: ano, byla tu, ne, nebyla. A i to mohla být pomoc čistě symbolická, aby mu mohl **za věrné čenichání** věnovat orgán k otvírání vesmírné brány a udělat tak z psíka vesmírného cestovatele. Možná s vědomím, že tím ten orgán nepřímo, ale úmyslně daroval i Oldovi a lidem.

Ano, ale nazvat tu bytost přímo Bohem? To se Oldovi přece jen nezdálo.

Jediným pohledem se ale přesvědčil, že jsou podobně vyvedeni z míry i ostatní.

Máňa, Ivo Alexijev i jeho paní Irena. Ani Čert nevypadal moc chytře.

„To je těžká otázka!“ vnímal najednou Olda svou vlastní telepatickou odpověď. Skoro jako by to ani nebyl on sám, kdo teď odpovídal.

„Proč těžká otázka?“ podivila se chobotnice. „Vždyť jsou jen dvě možnosti na ni odpovědět. Ano nebo ne. To je tak složité?“

„Složité je na tom, že to nevíme,“ odvětil Olda. „Může to být pravda, moc záhad by to vysvětlilo, ale nemáme jistotu. Může to tak být, ale nemusí. I když je ta otázka zdánlivě jednoduchá, je ve skutečnosti těžší, než si myslíte.“

„Nemyslíme si, že je to snadná otázka,“ odvětila chobotnice. „Kdyby byla, sami bychom si na ni zodpověděli. Podle vaší knihy by tomu hodně příznaků odpovídalo,

ale ne všechny. Ta kniha je vůbec plná rozporů.“

„To je možné,“ neprotestoval Olda. „Ale přece jen... Přítel andělů má schopnosti větší než jiné bytosti, ale jsou pořád pro nás pochopitelné. Bytost nazývaná Bůh by měla mít schopnosti nesrovnatelně vyšší. Měla dokázat stvořit nejen drobné předměty, ale celé světy, slunce a hvězdy a to už se mi zdá trochu moc.“

„Vy to tedy také nevíte?“ zeptala se jich vyčkávavě chobotnice.

„Ne,“ odvětil Olda. „Máme možnost to zjistit, ale asi ji nevyužijeme.“

„Jakou možnost?“ zeptala se ho rychle.

„Prostě se Přítele zeptat, až se tu opět objeví,“ řekl Olda. „Že se tu objeví, o tom nepochybují. Mohli bychom ho dokonce zavolat, ale to asi neuděláme.“

„Máte-li takovou možnost, proč ji nechcete využít?“

„Máme ji pod podmínkou, kterou nechceme porušit,“ řekl Olda. „Smíme ho volat jen v případě ohrožení života, které nezvládneme, ale dokud takové ohrožení nenastane, není ta podmínka splněná.“

„Aha,“ přikývla chobotnice. „Tomu rozumíme. Může to být rozumná podmínka, ale řešení naší otázky odsouvá kamsi do neznámé budoucnosti. Škoda.“

„Proč vás ale ta otázka tak zajímá?“ pokrčil rameny Olda.

„Potřebujeme ji k pochopení vás lidí,“ odvětila chobotnice. „Domnívali jsme se, že nám to pomůže. Nakonec by asi nebylo špatné navázat s tou bytostí kontakt.“

„Třeba už jste ten kontakt navázali,“ nadhodil Olda. „Jen o tom možná nevíte.“

„Jak to myslíš?“ upřely na něho obě chobotnice své veliké žluté oči.

„Bytost nazývaná Bůh by měla podle Bible na našem světě vyskytovat už dávno. Její působení se dá vystopovat přes mnohá století. A přitom se její skutečné kontakty s lidmi dají lehce spočítat. Ta bytost se lidem objevuje výjimečně. Vás mohla navštívit, aniž byste si jí všimli.“

„Ale proč tak jedná?“ nechápaly chobotnice.

„Nevím,“ pokrčil rameny Olda.

„Třeba nechce nikoho vodit, usměrňovat a chránit,“ nadhodil Alexijev. „Vzala by tím lidem jejich vůli. Takhle jim ji ponechává a koriguje jen jejich činy, až když to je opravdu nezbytné.“

„Ve vaší knize se o ní píše protimluvy,“ pokračovala chobotnice. „Bytost zvaná Bůh má být mírná, dobrá a spravedlivá. S tím si občas protiřečí její jednání. Například genocida lidí potopou, tak by se asi moudrý a laskavý otec chovat neměl!“

„Ani na tuto otázku nejsem odborníkem,“ namítl Olda.

„Dalo by se to uspokojivě vysvětlit jinak,“ vzal si opět slovo Alexijev. „Potopu světa mu mohli lidé připsat neprávem. Sousední svět přece patřil d'áblům, kteří lidem škodili. Potopa světa může být jejich dílo, ale škodolibě ji svedli na něho. Měli bychom všechny biblické události prozkoumat ve světle Boží dobroty. Je-li opravdu dobrý, pak to zlé nemusí pocházet od něho, i kdyby byl nakrásně uveden jako

původce.“

„Myslíte, že by bylo možné nenápadně změnit tak obrovské množství výtisků Bible, které se podle našich znalostí u vás nacházejí?“ nedůvěřovala tomu chobotnice.

„Proč ne?“ pokrčil rameny Alexijev. „To obrovské množství pochází až z dnešní doby. Předtím byl počet těch knih podstatně menší, možná jen stovky. Navíc se dlouhá staletí nacházely na poměrně malém území a v péči jediného národa. Ten mohl v textu nepozorovaně udělat tisíce takových úprav. Texty se dříve často pozměňovaly podle vůle momentálních vládců. Proč by tomu u Bible kdysi dávno nebylo také tak?“

„Proč by to ale lidé dělali?“ nedůvěřovala tomu chobotnice.

„Vysvětlovala by to mentalita vyvolených národů,“ nedal se Alexijev. „Na Zemi se mnoho národů nebo kmenů považovalo za vyvolené, některé se tak projevují dodnes. Považují se za něco lepšího než národy kolem nich, vyžadují pro sebe neoprávněné výhody. Jedním tím národem byli Němci, jak jste asi poznali v plné míře i na sobě.“

„Máš pravdu,“ souhlasila jedna chobotnice. „Považovali se za vrchol přírody, nás měli za pouhá zvířata. Jako kdybyste vy lidé byli něco víc!“

„Němci měli na Zemi za zvířata i jiné lidi,“ řekl Alexijev. „Nám říkali podlidé, to také nemá ke zvířatům daleko. Vyvolené národy poznáte podle toho, že často porušují smlouvy, které se jim nehodí, prostě je nedodrží. Židé třeba tvrdili, že žádnou dohodu s nevěřícími není nutné dodržovat, nevěřící jsou přece podřadní!“

„Tak to dělali i Němci u nás,“ souhlasila chobotnice.

„Pro sebe požadují nedotknutelnost,“ pokračoval Alexijev. „Jiným nepřiznávají ani právo na život. Musí mít cokoli si zamanca, jiným berou, co se jim zrovna hodí.“

„Přesně tak se k nám chovali,“ přizvukovala mu chobotnice.

„Vyvolené národy falšují pravdu, aby svou vyvolenost zdůvodnily. Známe tvrzení jednoho významného Němce, že stačí lež stokrát opakovat, aby se stala pravdou. Tak se chovají i mluvčí jiných vyvolených. Rusové měli heslo: když lež pomůže revoluci, stane se revoluční pravdou. Vyvolené národy se chovají nestydatě a skutečnost překrucují, jak se jim hodí. Bible byla dlouhá staletí majetkem takového národa. Cokoli podporovalo mýtus jeho vyvolenosti, včetně vyložených zločinů, je v Bibli jako nezpochybnitelné dílo Boha. A že toho nebylo málo! I zločiny mu připsali, aby podepřeli pověst jediného vyvoleného národa, kterému je dovoleno všechno, dokud svého Boha vyznává. Ostatní národy vyznávaly jinou víru, proto byly podle nich předem špatné a bylo dovoleno je klamat, okrádat i beztrestně vraždit. To je to prokletí vyvolených národů.“

„To prokletí platí i dnes?“ zeptala se Alexijeva vyčkávavě chobotnice.

„Jistě,“ přikývl Alexijev. „Židé si dodnes říkají vyvolený národ a požadují různá

privilegia. Podobně se za cosi víc považují Němci, Rusové, Američané i muslimové.“

„A vy také patříte k jakému národu?“ dodala rychle chobotnice.

„Náš národ našťestí není tak významný,“ usmál se smutně Alexijev. „Neříkáme si vyvolení ani nedotknutelní, nevyžadujeme výjimečná práva. Naopak nás občas ty velké národy považují za méněcenné. Někdy to je nevýhodné, když nedodrží nějakou dohodu, ale nakonec to může být lepší.“

„Výhodné? Co je výhodného na tom, že vás ti větší podvádějí?“

„Smlouvy s vyvolenými národy nemají velkou cenu, ale kdo dohody dodržuje, víc se mu věří,“ trval na svém Alexijev. „Nemyslete si ale, že je to záležitost celých národů. Všude se najdou lidé, kteří si to o sobě myslí. Člověk, který se považuje za něco víc než ostatní, je často přezírá, klame, porušuje smlouvy, někdy i zabíjí.“

„S tím jsme se setkali,“ přistoupily na to chobotnice. „Němci většinu uzavřených smluv s námi porušili. Teď jednáme s člověkem, který dohody dodržuje, i když nejsou pro něho výhodné. Pravda je, že vlastně jednáme jen s ním, i když mu teď pomáhají lidé z jiných národů. Dobrá, dáme si na vyvolené národy i jedince pozor. Je to zřejmě vaše specialita, u nás se všechny kmeny chovají stejně a my dohody dodržujeme.“

„Toho zajímavého člověka bych chtěl někdy potkat,“ řekl rychle Olda.

„Hodně po tom toužíš?“ obrátila se na něho chobotnice. „Vzhledem ke tvému mládí ti to ale nemohu doporučit. Spolupracuje teď s námi, pravda. Ale ty jsi zaměřený na pomáhání lidem, na jejich léčení. On ne. Nerad uznávám, že jsme ho přiměli, aby pro nás zabíjel vlastní krajanů. Byli to všichni zločinci a my sami jsme jim škodit nemohli, on ano a zabil je. Dokázal, že si více váží spravedlnosti, než životů svých krajanů. Dá se s tím snad souhlasit, udělal pro nás hodně, zachrání tím před úplným vyhubením většinu svých krajanů, ale nemyslím si, že by bylo dobré, aby ses s ním setkal. Je to spravedlivý vrah, nicméně i on má na rukou krev.“

„Vy nám to tedy nedoporučujete?“ zeptal se zklamaně Olda.

„Ne,“ odvětila chobotnice. „Je to vrah, i když spravedlivý. Je nám jasné, že se to stalo v situaci, kdy to bylo nezbytné. Uznáváme, ten člověk jedná spravedlivě, ale málo platné, násilí je vždycky nešťastné, i když je nutné. Kromě toho se právě nachází daleko a cesta tam není bezpečná, cestou byste narazili na válku. Počkejte, až ta smutná doba úplně skončí, počkejte, až se ten člověk projeví potom, ale zbytečně se nesnažte setkání s ním urychlovat.“

„Díky za názor,“ řekl zaražený Alexijev, když se ani Olda neměl k odpovědi.

„Máme raději vás, obyčejnější lidi, kteří nepoužíváte násilí. Přejeme vám, abyste se s běsem násilností nikdy nesetkali,“ dodala chobotnice smířlivěji.

„Také doufám, že se budete více setkávat s obyčejnými lidmi,“ přál jim Alexijev. „Rádi bychom vám pomohli, ale opravdu nevíme jak. Aspoň vám slíbíme, že se na vaši otázku zeptáme Přítele andělů, až se u nás objeví.“

„Měla by vlastně zajímat i vás,“ dodala chobotnice.

„To by asi měla,“ přikývl zamyšleně Alexijev.

Jako kdyby tušil, že se s ním někdy v budoucnosti setká...

„V té souvislosti vás ale požádáme o něco důležitého,“ pokračovala chobotnice. „Proti vám nemáme nic, chováte se rozumně a neškodíte nám. Zatím to musíme ocenit, neoklamali jste nás. Ale nepřejeme si, abyste k nám pouštěli ty **vyvolené**, jak jim říkáte. Kdysi jsme hitlerovcům dovolili usadit se u nás. Považovali se a nejspíš stále považují za vyvolené a po krutých zkušenostech s nimi uděláme všechno, aby se stáhli do vašeho světa. O další takové samozřejmě nestojíme.“

„Nestojíte ani o přátelské návštěvy?“ ztuhl Olda.

„Krátkodobé návštěvy a předávání zkušeností jsou výjimkou,“ řekla chobotnice. „Mohou být užitečné a nemusí škodit. Ale nic víc. Už padly návrhy, abychom spojení mezi našimi světy jednostranně a trvale zablokovali. Stálo by nás to nějakou energii, ale pocit jistoty by určitě stál za to.“

„Je to sice možné, ale nepovažoval bych to za moudré,“ řekl Olda. „Nám by to nevadilo. Několik jiných cest už máme zablokovaných životu nebezpečným prostředím. Abyste se spolehlivě ochránili, museli byste zablokovat těch cest víc. Nevím, kolik jich z vašeho světa vede, ale z principu souběžných vesmírů vyplývá, že jich musí být víc.“

„Jak to víš?“ zajímala se chobotnice. „Tyhle informace jsme vám přece neříkali!“

„Máme je od Ogdurů,“ souhlasil Olda. „K vám se můžeme dostat přímo nebo přes Dinosaurii. Ale vaše přání splníme, sami máme na dobrých vztazích zájem.“

„Kdyby se ukázalo, že se s vámi shodneme v dobrém, mohli bychom časem pro vás ledacos udělat,“ slibovala jim naopak chobotnice. „Ale teď se raději vraťte. Kousek odtud právě létají německé válečné stroje, mohli byste snadno utrpět újmu.“

„Děkujeme za nabídku,“ řekl Olda.

Neslyšel žádný zvuk, ale německá letadla mohla letět vysoko nad pralesem, takže by je včas neuslyšeli, skrz koruny stromů je ani nemohli vidět. I tak pomýšleli na návrat, co si chtěli sdělit, už si řekli. Návštěva tím zřejmě skončila.

Za okamžik byli na Zemi a na klinice pak ještě chvíli o sousedech diskutovali.

Američané tedy přišli o letadlovou loď, zničenou atomovou střelou. Na Zemi se to ještě nevědělo, ale nebylo divu, zprávy z cizího vesmíru se mohly opožďovat. Naopak se jim podařilo zničit skladiště těch zbraní, a když to otřáslu dvěma sousedními světy, musely mít i v kosmickém měřítku kolosální sílu. Oldu dokonce právem napadlo, že se to jistě dotklo i dalších světů. Pak by tu sílu nechtěl ani počítat, natož zažít!

Kdyby neuváženě otevřenou bránou ve školní jídelně pronikla na Zem atomová síla, mohla by mít podstatně horší účinky než tuna plechů a klasické trhaviny.

Olda musel chtě nechtě obdivovat ty, kdo tam chobotnicím pomáhají hitlerovskou chásku zlikvidovat. Zejména toho Čecha, se kterým poslední dobou

jednají. Jak se mezi nimi cítil? Byl přece také terčem těch příšerných německých zbraní. Ale ani chobotnice ho očividně neměly ve velké lásce, když před ním Oldu a jeho přátele varovaly, ačkoliv ho uznávaly a tvrdily o něm, že je výjimečně čestný. Podle nich to byl vrah, i když lidi zabíjel pro vítězství spravedlnosti.

Olda už ale neměl takovou touhu se s ním setkat.

Ačkoliv mu upřímně přál úspěch.

Zahrada Eden

„Příště vás vezmu na Zahrádku,“ sliboval Olda, když se vrátili od chobotnic.

„Čemu tak říkáš?“ zeptala se ho Irena Alexijevová.

„Jednomu prázdnému světu bez vlastní civilizace,“ vysvětloval Olda. „Jsou tam rostliny a poměrně mírná zvířata, člověku tam nic nehrozí. Pokusně tam pěstují rostliny od chobotnic. Je tam příjemné, teplé podnebí, dalo by se tam jezdit na prázdniny.“

„Tam ale musíme přes svět chobotnic, jak jsem pochopil, že?“ staral se Alexijev.

„Taky by to šlo, ale měsíční cesta je kratší,“ řekl Olda. „Vesmíry jsou propletené všelijak, na totéž místo se můžete dostat i více různými cestami.“

„Říkáš, že je tam krásně?“ zeptal se Alexijev. „Poslyš, co kdybychom tam vedle tvé zahrádky postavili nějaké menší stavení? Mohli bychom tam jezdit i na dovolenou, ale ještě raději bych tam zřídil rehabilitační středisko.“

„O nějaké provizorní stavbě už jsem uvažoval,“ řekl Olda. „Je tam sice krásně, ale často tam prší. Ačkoliv déšť bývá většinou teplý, někdy to vadí.“

„To bych tedy věděl o lepším světě,“ štěkl Čert. „Je to sice výjimka, ale krásná výjimka. Byl jsem tam s Přítelem a moc se mi tam líbilo.“

„Kde to je?“ ožil Olda. „A proč jsi mi o něm ještě neřekl?“

„Ptal ses mě na to někdy?“ opáčil psík. „Vždycky ses mě jen ptal, jaký bude svět, který sis vybral ty sám. Nikdy ses mě nezeptal, jaký svět by se líbil mně!“

„Netušil jsem, že by to mohlo být zajímavé. A ty ses o to nikdy nepřihlásil.“

„Čím je ten tvůj svět výjimečný?“ obrátil se na Čerta Alexijev.

„Tím, že je venušský,“ odvětil psík. „Venušské světy jsou většinou nepříjemné, Bísíaja i Příklad nás před nimi varovali. Bývají tam příliš agresivní tvorové i bakterie, je to tam nebezpečné pro psy i pro lidi. Tenhle jediný je příjemný. Vzal mě tam Příklad a je to asi jediný svět, kde rostou na stromech jitrnice!“

A očička mu přitom dychtivostí zrovna zajiskřila.

„Můžeme to zkusit,“ ustoupil Olda. „Jaká je tam cesta?“

„Jednou bránou,“ řekl Čert. „Nejbližší svět **Venuší dolů**. Má měsíc, takže se otáčí shodně se Zemí. A zrovna proti Čechám je tam nádherně. Teplé, ale ne vedro, báječné rostliny, ale žádný neprůchodný prales... Příklad tomu říkal ráj!“

„Dobře, podíváme se tam,“ svolil Olda. „Mohli bychom tam založit kolonii.“

„Ale i pro psy, ano?“ vyměňoval si Čert. „Když tam zasázíme salámové stromy od chobotnic, bude tam dobře i nám. Mohl bych si tam snad přenést nějaká svá štěňata, ne? Všechny léčením nezaměstnáš a topit je jistě nechceš.“

„Nebylo by to špatné, kdybyste tam nelovili zvířata,“ odvětil Olda. „V Austrálii se psi nechvalně vyznamenali vyhubením několika místních druhů!“

„Tam se dá s místními zvířaty žít úplně v pohodě,“ ujišťoval všechny Čert. „Kdo by je lovil, když neutíkají? A maso tam roste na stromech i tak. Dokonce i jitrnice!“

„Proč tam tedy chceš sázet salámovníky?“ podezřívala Čerta Máňa.

„Na každém světě chybí něco jiného a každý se dá nějak vylepšit, ne?“ štěkl Čert. „Salámy jsem tam neviděl a přitom jsou mňam! Ale jitrnice jsou taky dobré! Ze všeho nejlepší by bylo oboje.“

„Uvidíme!“ slíbil Olda.

Pak začal s Máňou probírat používání slýribu. Měla jej již od operace, ale zatím jí o něm neřekl. Trochu se na něho štětla, že jí to zamlčel, ale pak byla ráda, jak jinak. Učit ji to musel v klidu a opatrně. Podle Čerta patřil slýrib mezi orgány, kterými člověk může hodně ublížit jiným i sobě. Co platilo v menší míře i o idarchonu, u slýribu bylo ještě horší. Čert aspoň tvrdil, že ho tím Přítel andělů strašil.

„Co se tím dá zkazit?“ ptala se Marie Oldy, podobně jako kdysi on Čerta.

A Olda jí odpověděl stejně jako jemu samotnému kdysi Čert.

„Brána představuje strašnou sílu, žádný materiál jí neodolá. Může překrojit stejně tak dobře kalenou ocel jako lidské tělo, když jí nevhodně pohneš. Dobře se soustředit na to, jak ti to předvádím.“

Máňa se ale nezalekla, i když k pokusům přistupovala soustředěně.

„Ne že bych s tebou toužila vymést kdejakou vesmírnou díru,“ řekla smířlivěji, když se jí poprvé podařilo pod vedením Oldy i Čerta otevřít nevelkou bránu. „Nevadí mi ale podívat se někam, kde je hezky.“

Prošli tedy všichni tři, Olda, Máňa a Čert, do světa, nazývaného Přítelem - Ráj.

Nacházeli se na nevysokém vršku na poloostrově, ze tří stran obklopeném mořem. Celý poloostrov byl porostlý řídkými palmami a keři, všude rostlo nevídané ovoce.

„Jů, pojd'te to ochutnat!“ běžel hned Čertík k jednomu keři.

Ovoce na něm bylo zahnuté jako banán, ale vonělo velice nezvykle majoránkou.

„To jsou přece jitrnice!“ jásal psík. Hned si povyskočil jednu utrhout, položil si ji na kamenitou zem a labužnický ji nakouzl.

Psí sen - jitnicovnik
Olda si číchl k dalšímu plodu a podal i Máně.

„Spíš mi to připomíná jelita,“ zhodnotil jeho chuť. „Ta semínka uvnitř jsou jako kroupy v jelitech, jen to není tak krvavé.“

S jelimem v ruce sestoupili se svahu k úzké šíji, spojující poloostrov s pevninou, či snad s větším ostrovem, to zatím nemohli posoudit.

„Tady to klouže,“ varoval Olda Máňu. „Vypadá to, že jsme se objevili na ostrově, spojeném s pevninou jen při odlivu.“

„Vodu přeletíme,“ mávla rukou Máňa. „Pojď se tam nahoru trochu rozhlédnout!“

„Na rozhlédnutí nepotřebujeme šplhat na kopce,“ řekl Olda. „Když vyletíme do výšky tří kilometrů, uvidíme dál než z nejvyššího kopce široko daleko.“

„Jenže bychom z té výšky neviděli tady ta jablíčka,“ namítla Máňa.

Jablka veliká patnáct centimetrů rostla na vyšším košatém stromě. Máňa trochu vzlétla, ale hned byla dole, v každé ruce jedno.

„Teď jsi úplně jako ta Eva,“ usmál se na ni Olda, když mu jedno podávala.

„Jaká Eva?“ zamračila se a utrhla rukou s jablkem. „Jakou Evu jsi tu měl přede mnou? A že ses mi ani nepochlubil!“

„Myslím tu biblickou,“ uklidňoval ji rychle Olda. „Ta přece podala Adamovi první zakázané jablko! A ty dobře víš, že tady do této chvíle byl jenom Čert.“

„Ach ták,“ roztála, rozesmála se a zase k němu jablko přistrčila.

„Naštěstí nemáme žádné ovoce zakázané,“ řekl Olda spokojeně, jablko si vzal a hned se do něho s chutí zakousl.

„Chutná jinak než jablka na Zemi, řekl bych po broskvích, ale je vynikající,“ zhodnotil to telepaticky, protože s plnou pusou mluvit nemohl.

Pomalou šlapali do svahu nad pobřežím. Podobalo se trochu Anglii, když se dostali do výšky Petřína, ocitli se na planině porostlé skupinami stromů a keřů. Všude pobíhala spousta zvířat. Některá se podobala zajícům, jiná kozám, byly tu veverky i opičky a Olda zahlédl i tvory podobné velikým kočkám. Všechna zvířata byla docela krotká, neutíkala před lidmi ani jedna před druhými.

„Je vidět, že je nikdo neloví,“ podotkl Olda a utrhl na blízkém keři další jitrnici.

Pokusil se přiblížit ke dvěma velkým kočkám s krásně skvrnitými kožichy. Až k nim došel nerušeně. Měly u sebe mládě, ale ani to je nepřimělo vycenit na Oldu zuby.

„Máňo, pojď se honem podívat!“ přivolával Máňu.

„Dávej pozor, Oldo, trocha opatrnosti by ti neškodila,“ napomínala ho starostlivě. „Na Zemi by ses k levhartům tak blízko neodvážil!“

„Podívej se!“ vybídl ji Olda.

Podal bližší kočce jitrnici. Opatrně si ji vzala a klidně se do ní pustila.

„Viděla’s?“ ukazoval Olda Máně. „Ty kočky vůbec nemají špičáky! Špičáky na Zemi charakterizují dravce! Mohlo by to znamenat, že tohle dravci nejsou.“

„Pozemská pravidla mohou na jiném světě těžce selhat!“ upozorňovala ho. „To se špičáky platí jen u savců, ale ne u krokodýlů, o tyrannosaurech nemluvě.“

„Tyhle kočky vypadají na savce,“ namítal Olda. „Tam by to platit mohlo.“

Kočí mládě ale nejevilo snahu napít se a tuto domněnku potvrdit. Nechali tedy kočí rodinku na pokoji a šli dál.

„Stálo by za to dostat sem jednu stavbařskou obytnou buňku,“ telepaticky nahlas uvažoval Olda. „Nebo stan. Mohli bychom se tu učit, když je na Zemi pošmurno.“

„Tady nikdy neprší?“ zajímala se Máňa.

„Všude prší,“ řekl Olda. „Děšť mě překvapil na deseti různých světech. Většinou to řeším útekem. Naštěstí se mi ještě nestalo, aby současně pršelo ve dvou sousedních.“

Došli k nevelkému jezírku. Plavalo na něm několik ptáků, ale podobali se spíš vránám než husám, kachnám nebo labutím. Na racky byli zase moc černí.

„Je to tu hezké,“ uznala Marie. „Přitom nevíme, jestli je to ostrov nebo pevnina.“

„To je přece maličkost,“ pokrčil rameny Olda. „Na to stačí vzletět aspoň o pár set metrů výš a pořádně se rozhlédnout.“

„Tak polet’!“ zavolala na něho Marie a vzlétla.

Olda ani Čert se nenechali pobízet a vznesli se za ní. Olda ji začal naoko pronásledovat, ale Máňa letěla pořád výš a za malou chvíli byli oba těsně pod mraky.

„To je výška!“ volala Máňa na Oldu. „Takhle vysoko jsem ještě nikdy neletěla!“

„Ale že je odsud pěkný rozhled!“ liboval si Olda.

Teď bylo vidět, že i domnělá pevnina je pouhý poloostrov, obklopený ze tří stran mořem. Moře se táhlo široko daleko až k obzoru, ale nebyl to jednolitý oceán, bylo v něm mnoho menších ostrůvků. Nikde nepřevažovala ani voda, ani pevnina.

Když vyrovnali rychlost s větrem, mraky kolem nich se zastavily, i když to byla jen iluze. Olda pozoroval, jak se mrak nedaleko od nich pomalu proměňuje, Máňa se rozhlížela po pevnině pod nimi a Čert je oblétał ve velkém kruhu, packy roztažené do stran jako křídla. Podivné, pomyslel si Olda. Čert je přece pes a křídla nemá, proč tedy dělá, jako kdyby je měl? Že by to byly geneticky fixované vzpomínky na ptakoještěry?

„Hele, Oldo, co je tamhle to?“ ukázala najednou šikmo dolů rukou Marie.

Olda pohlédl tím směrem a skoro okamžitě zvažněl.

„Polet’ tam!“ řekl úsečně.

Všichni tři nabrali směr, kam předtím Máňa ukazovala. Letěli šikmo dolů, zem se rychle přibližovala, ale všichni skoro leželi na proudu vlahého vzduchu, jak pospíchali, aby se tam co nejdřív dostali.

Na planině obklopené vyššími skalními štíty stálo cosi obrovského, bílého, ale příliš pravidelného, než aby to bylo přírodního původu.

Čert přece tvrdil, že je tento svět pustý! Pak se musel zmýlit. Protože to, co měli před sebou, muselo být výsledkem činnosti rozumného tvora, nebo spíš mnoha

tvorů.

Přímo pod překvapenými vesmírnými cestovateli se vypínala obrovská sněhobílá pyramida, vysoká skoro půl kilometru. Jen nahoře na špici se jí cosi zlatě blýskalo.

Přesně takové pyramidy jsou v Egyptě, napadlo Oldu. Ale co dělá tady?

Snášeli se níž. Už si mohli vychutnat mohutnost této stavby. Byla větší než její egyptské družky. Egyptské pyramidy bývají zubaté a jejich povrch tvoří obrovské žluté kvádry. Tahle byla z hladkého bílého kamene, tím zářivěji vypadala. Vlastně, vzpomněl si Olda, bílý kámen byl kdysi i na těch egyptských, než ho rozrušil a zničil čas.

Zdejší pyramida ale neměla nahoře špičku, jak se jim z dálky zdálo, ale na jejím uříznutém vršku, sotva pětkrát pět metrů, stála obrovská, třpytící se - zlatá socha.

Nebyla to ale socha lidská. Na obrovské pyramidě stálo desetimetrové zlaté tele. Stálo na plošině opatrně, jako by se bálo, že z té výšky spadne. Ačkoliv bylo nadživotně velké, zdálo se, že bučí strachy. Anebo to bylo vítězné bučení? To se nedalo posoudit. Tele zkrátka přivíralo oči a bučelo.

Zastavili se ve vzduchu sotva dvacet metrů od sochy.

„Tohle museli udělat lidé,“ zašeptala Máňa, ale zašeptala to telepaticky, takže to Olda i Čert zřetelně vnímali.

„Přítel mi říkal, že tu žádní nejsou,“ zakňučel stejně tak tiše telepaticky Čert.

„Pak se musel zmýlit,“ pomyslel si Olda. „Tohle přece není přírodní útvar, tohle je jasně socha! Někde tu musí být lidé, nebo jiné bytosti, ale rozhodně rozumné.“

„Přítel mi nikdy nelhal!“ zastal se ho ihned Čert. „Tvrdil mi, že to tu dobře zná, vždyť mě tady hostil jitrnicemi! S jitrnicí v bříšku se vždycky lépe čichá. Dokonce jsme si sem zašli hned na začátku, Bísíája šla přece jinam. Přítel ale říkal, že tu nikdo není. Ani lidé, ani psi.“

„Poslyš, ono to je docela dobře možné,“ napadlo najednou Máňu.

„Myslíš na to, co já?“ došlo i Oldovi.

„Mohli to postavit lidé,“ pokračovala Máňa. „Ale pak odešli, proto tu nikdo není. Přítel to tu dobře zná... a nemýlil se.“

„No jo,“ kníkl Čert. „To je mi potom záhada. Tohle přece musel někdo udělat. Když tu lidé nejsou, kdo jiný dokáže udělat takové stavby a sochy?“

„Udělali je lidé,“ řekla Máňa telepaticky s naprostou jistotou. „Ale už tu nejsou. Odešli jinam, rozumíš?“

„To je mi divné,“ nesouhlasil s ní Čert. „Kdo by odcházel z takového ráje?“

„Oni možná neodešli jen tak,“ pokračovala Máňa v náznacích.

„Jak to?“ nechápal pes. „Odešli nebo ne? Když tu nejsou, tak odešli, ne?“

„Neodešli dobrovolně,“ doplnil Máňu vážně Olda. „Totiž, jestli je tento svět skutečný ráj, jak ti tvrdil Přítel andělů, pak odtud byli lidé - vyhnáni.“

„Vyhnáni? Kam?“ podíval se psík nerozhodně na Oldu.

„K nám, na Zem,“ zašeptala bázlivě, pomalu Máňa. „Už před mnoha tisíci lety.“

„A my jsme se tedy vrátili,“ pokračoval stejně opatrně Olda. „Takže jsme se po mnoha tisíci letech vrátili...“

„Lidé zpátky v Ráji,“ dodala Máňa.

Pyramida se zlatým teletem stála zhruba v místech Pardubic.

Vrátili se domů, jak nejrychleji mohli. Aby nedělali rozruch na Zemi, přeletěli to ještě v Ráji, ale jakmile poznali známý poloostrov, Olda vytvořil bránu a všichni rychle zamířili na kliniku za Alexijevem.

„Našli jsme Ráj!“ oznámili mu. „Dokonce ten pravý, nejpravější!“

Pozvali k poradě i Irenu a v jejich bytě spustili, co objevili.

„Říkáte, zlaté tele?“ kroutil hlavou Alexijev. „To snad s rájem nesouvisí. Zlaté tele ulili Židé až v době, kdy dostávali Desatero přikázání, to ale bylo později!“

„Třeba to se zlatým teletem z Mojžíšovy doby nesouvisí,“ pokrčil všesměrově rameny Olda. „Může to být opravdu jiná historie!“

„Lidé měli být vyhnáni z ráje pro porušení zákazu,“ uvažovala Máňa. „Bylo to ale příliš dávno, nemohlo se to přesně zachovat. Co když byli z Ráje vyhnáni pro něco jiného? Třeba pro to zlaté tele! Ten symbol musel být něčím prokletý, když Mojžíš při pohledu na něj rozbil vzácné desky. Nebo si tím zlatým teletem připomínali ráj. Mojžíše to naštvalo, protože nechtěl, aby jen vzpomínali na něco, co se stejně vrátit nemůže, ale chtěl, aby se zaměřili dopředu.“

„To už se asi nedozvíme,“ pokrčil rameny Alexijev. „Leda bychom získali nějaké písemné památky z těch dob, ale to by bylo příliš krásné, než aby to byla pravda. Ale přiznám se, vzrušuje mě to také.“

„Bude to asi důležité,“ přemýšlel nahlas Olda. „Ráj nebo jiný svět, mohlo by nám to být jedno. Na Ráj nás Příklad andělů upozornil, i když nepřímo prostřednictvím psa. Nechci hledat nějakou symboliku, že si za prostředníka zvolil Čerta. Jen je mi divné, že nám dovolil cesty do jiných světů, ačkoliv se toho sami Ogdurové obávali.“

„On nám je nedovolil,“ ňafal Čert. „Jen nám je zapomněl zakázat.“

„Vlastně máš pravdu!“ rojasnil tvář Olda. „Bísíája říkala, že nám bránu slýrib dát nemůže, ačkoliv by to pro ni byla naprostá maličkost. Nedovolila si ale překročit zákaz s tím spojený. Trochu déle rozvažovala o idarchonu, ale ten je nutný k léčení a to zřejmě rozhodlo. Minimální počet lidí pro úspěšné léčení jsou dva. Proto dala později idarchon a telepatii i Cilce.“

„Ten zákaz nepřekročil ani Příklad andělů,“ napadlo Máňu. „Vždyť on slýrib lidem nedal! Jen jednomu psu a to ještě jako odměnu za jeho věrné služby.“

„Které nutně nepotřeboval,“ doplnil ji Olda. „Takže to mohla být záminka. Navíc ho zavedl sem do Ráje, ležícího úplně mimo trasu, kterou pak při hledání Bísíají prošli. A ještě ho tam hostil jitricemi, aby si to pes zaručeně pamatoval, vid', Čertisko! Skoro jako kdyby nás tam posílal, i když nepřímo, náznakem.“

„Bud' jak bud', vypadá to na úmysl,“ shrnula to paní Irena. „Co to ale pro nás znamená? Nabízí se nám svět, kde lidé možná kdysi byli, ale museli odejít do horšího. Nerozhoduje zda za trest nebo jinak. Důležité je pro nás, že ten svět je pro nás vhodný. Olda uvažuje o kolonizaci, já jsem pro. Ale ne postavit tam maringotku, obytnou buňku nebo rehabilitační středisko. To je podle mě málo. Začala bych tam stavět rovnou města a usídlila bych tam lidi. Země už beztak praská ve švech a kolonizace jiných světů, když už je možná, není tak špatné řešení.“

„Kolonizace...“ opáčil Olda. „To se snadno řekne, ale znamená to věnovat lidem brány. Čím déle na to myslím, tím víc se toho bojím. Uznávám, občas se také chovám jako dobrodruh, ale takových dobrodruhů je ve světě víc a divočejších. Ve vesmíru jsou ale kromě mírných světů i zákeřné. Nebála se toho Bísíája, že by k nám nějaký barbar zavlekl vražedné bakterie a celé lidstvo vyhubil? Na jeden takový svět jsme už narazili, naštěstí jsme to zaplatili jen my dva s Čertem a to ještě levně. Další stránkou jsou na Zemi barbaři. Vyvolených národů i jedinců je u nás příliš mnoho, zničili by ve vesmíru, nač by přišli. Jak se chovali k chobotnicím hitlerovci? Takové chcete vypustit na jiné světy? To by přece bylo kruté. A to nemluvím o pravých d'áblech. Vypustit je z klece by byl tuplovaný zločin.“

„Nemusíš dávat lidem brány,“ zarazil ho Alexijev. „K jejich ovládnutí postačí pár zaučených. Nás dva jsi také vzal k chobotnicím, ačkoliv jsme je neměli.“

„To mi zavání vyvolenými lidmi,“ zamračil se Olda. „Chcete dělit lidi na kasty?“

„Proč hned na kasty?“ usmál se Alexijev. „Někteří dokáží otevřít bránu, jiní ne. Totéž přece platí o léčení, kolik lidí umí vzít do ruky skalpel? Všichni ostatní toho jen využívají, ale proč ne? Lidská civilizace je odjakživa založená na dělbě práce. Ale i na kasty bych lidi dělil. Byly by jen dvě: užiteční a zbyteční. Zbyteční nejsou ti, kdo nejsou momentálně užiteční, ale ti, kdo užiteční být nechtějí. Těch bych se snažil vyvarovat, případně se jich i zbavovat.“

„No právě!“ povzdychl si Olda. „Když ze Země vezmeme užitečné, koncentrace flákačů tady ještě vzroste!“

„A protože nouze naučila Dalibora housti, budou se muset naučit dělat něco užitečného, jinak budou třít bídu,“ dodala rychle Irena.

„Dobře,“ ustoupil Olda. „Ale čím začneme? Bísíája nás perfektně připravila na léčení lidí, ne na kolonizaci světů. Před tím raději couvla!“

„Budou pro nás užitečnější ti, kdo se vyznají v plánování stavby měst. Architekti a jim podobné profese,“ navrhla Irena.

„Už vidím ty smělé projekty!“ ošklíbl se Olda. „Mrakodrapy, mosty, nadjezdy, podjezdy, dálnice a tunely! Chcete pozemskou architekturou zaprasit i ráj?“

„Zřejmě se budou muset architekti trochu přeorientovat,“ přikývl klidně Alexijev.

„Skutečné odborníky nemáme žádné,“ dodal kysele Olda. „Ti současní jsou příliš zatížení pozemskými zvyklostmi a normami a budoucí se ještě nenarodili. Co s tím?“

„Nesmíš to vidět tak pesimisticky, Oldo,“ těšil ho Alexijev. „Určitě najdeme pár odborníků, schopných pozemské metody a normy využít jinak. Bude to přinejmenším jednodušší než s jinými pozemskými zvyky. Upřímně řečeno, nechce se mi přenášet tam naše pachtění za úspěchem, vyčíslitelným ve všech možných měnových jednotkách.“

„Právě!“ vzhlédl k němu Olda. „A zavádět parlamenty, policii, vězení a nakonec i koncentráky. To by nebyl žádný ráj. Já bych si to ještě pořádně promyslel. Vstup do ráje bych dal jen tomu, kdo se takových pozemských **úspěchů** dokáže natrvalo vzdát.“

„To by ovšem byla tvrdá podmínka!“ podívala se na Oldu vyčkávavě paní Irena. „Čím chceš potom lidi motivovat?“

„Myslíš si, že se lidi motivují jen penězi?“ obrátil se na ni Olda. „Co znamenají peníze pro vás dva? Nevšiml jsem si, že by pro vás byly nejdůležitější.“

„Omezuje nás ale, že je nemáme,“ odvětil Alexijev. „Mít jich víc, mohli bychom rozšířit kliniku a získat další lékaře. Takhle jsme rádi, že přežíváme a to ještě jen díky tvému zlatu.“

„No dobře, máte pravdu,“ uznal Olda. „Lidé se musí nějak motivovat, ale naše pozemské peníze bych tam raději netahal. Ty potištěné papírky jsou hezky univerzálním měřítkem, ale běda, když se stanou měřítkem jediným. Pak to některé svádí zmocnit se jich jinak než něčím užitečným. Na Zemi mají nejvíc peněz profesionální vrahové, armády, zloději a lupiči. Jakápak užitečná motivace? To už je vyloženě odporové.“

„Peníze přece nemusí být jen v papírové podobě,“ nadhodil Alexijev. „Co třeba elektronická konta v bankách?“

„Když si odmyslím hackery, šlo by to,“ souhlasil Olda. „Jakmile ale do takového systému započítám i hackery, vychází mi loupeže tisíciletí.“

„Neříkej, že by se nenašlo pár nadšenců, schopných vymyslet systém bez děr a jiných vad současných systémů!“ přesvědčoval Alexijev Oldu.

„Možná by se našli,“ přikývl Olda. „Ale ať se na to dívám jak chci, naše parta na něco tak příšerně složitého nestačí. Co s tím? Na to by byla potřeba tisíce odborníků a to nepočítám další, kdo je tam bude muset žít, i kdyby šlo o sběr ovoce. Já a Máňa musíme nejprve vystudovat a pokud se k nám dají i další z naší třídy, platí to i pro ně.“

„Nebudeme to samozřejmě dělat jen my,“ podotkl Alexijev. „Zůstaneme u léčení, to bude také potřebné. Kromě toho budeme shánět další nadšence. Klinikou jich projde dost, jen si vybrat ty pravé. Možná začneme s jedinou obytnou buňkou, ale nakonec to postavíme. Neboj se, i vy v tom budete mít úlohu. Když na to přijde, potřebujete dostudovat pro uznávaný diplom, ale tam budou místo diplomů rozhodovat schopnosti, takže byste vlastně ani studovat nemuseli... ačkoliv budete mimo mechanických znalostí potřebovat i praxi a ta se nedá nabífovat,

našprtat, ani přenést paměťovou pihou. Jen si klidně studujte dál, jistě vám to prospěje!“

„Ano, ale ať počítám, jak počítám, letos to nestihneme a jakmile se dostávám přes dalších deset let, začíná mě z toho obcházet hrůza,“ lamentoval Olda.

„To bude tím, že deset let znamená pro tebe a Manču málem celý život,“ usmál se Alexijev. „Máte ale velikou výhodu, celý život před sebou. My starší naopak začínáme počítat, kolik života nám ještě zbývá a to jsou horší počty, věř mi!“

„Heleď, Ivo,“ zamyslel se Olda, „nezdá se ti, že máš poslední dobou nadbytek toho... jak bych to jen řekl... ale co, ty to pochopíš... mladického zápalu pro věc?“

„To jsi vystihl!“ usmál se Alexijev. „Já se teď opravdu cítím mladší, Irena jistě taky. Co jsme se přestěhovali, jsme oba v úplné pohodě!“

„A chceš vědět, proč?“ usmál se Olda. „Náhodou to vím. On to není pouhý pocit. Může za to idarchon. Každé posláné životní síly jde totiž přes vás a začalo se to zpětně projevovat i na vás samotných. Na pacientech jste to ještě neviděli, odcházejí odsud příliš brzy, na nich je vidět jen vyléčení. Když jsme s Bísíájou o prázdninách obcházeli na vsi stařečky a stařenky, už tam se neprojevovalo jen léčení, i když taky. Stařenky tam začaly mládnout. Ne aby se z nich staly děti, ale přece... narostly jim zuby, narovnal se, přestaly chodit o holi, jedna osmdesátiletá začala dokonce jezdit na kole... Mladický zápal může být pravdivý do té míry, že opravdu mládnete. A když idarchon dáme všem, bude lidem prodlužovat život. Nemusí ani léčit. Jakékoliv jeho používání omlazuje, ať už létání, řízení ohně, vlastně cokoli... Na to budeme muset taky včas pamatovat.“

„A vidíš, to mě ani nenapadlo,“ zvažněl Alexijev. „Co s tím? Aby byl nakonec vysněný ráj plný křepkých důchodců?“

„Ono to nebude prodlužovat stáří,“ namítal Olda. „Prodlouží to především aktivní část života. Možná i dětství, s tím se budeme muset smířit. Důchod se ale nesmí vázat na číselný věk, spíš na kondici. Bude to tam úplně jiné než tady.“

„Máš pravdu,“ zvažněl úplně Alexijev. „Měli bychom začít usilovně přemýšlet už teď, nebo nás to zaskočí, až to budeme nejméně potřebovat.“

„A měli bychom do toho zasvětit rodiče,“ řekla Marie. „Aby se tam dostali co nejdříve a ne až jako důchodci! Dokud jsou takoví, jací jsou!“

„Výborně, děvenko!“ pochválil ji Alexijev, až Máňa zčervenala. „Když o tom takhle uvažujeme, začíná mi docházet, že bychom měli opravdu začít co nejdříve. A že to bude důležitější než zdejší klinika. Beztak nás tady neuznávají.“

„Dobře, co dál?“ zeptal se Olda. „Idarchon, telepatii a tacuky můžete začít dávat i vy dva. Když jsem to zvládl doma v pokoji, zvládnete to taky. Přidám vám k tomu slýrib k cestování do okolních vesmírů a ukážu vám naši cestu do Ráje. Bránu bych ale nedával kdekomu. Asi budeme muset vymyslet nějaká pravidla, aby ji měli jen opravdu spolehliví lidé, co toho nezneužijí. A co ještě? Uvidíme.“

„Dohodli jsme se,“ podtrhl to rukou ve vzduchu Alexijev. „Budeme pokračovat

jako dosud, ale už bez křečovitého a nejspíš zbytečného snažení o uznání. Necháme si to pro Ráj. Více se zaměříme na vyhledávání vhodných nadšenců pro naši kolonii.“

„Přenesu si tam i zahrádku ze Zahrádky,“ zamyslel se Olda. „Zahrádka je hezký svět, snese srovnání s Rájem, ale musíme si ji nechat na později. Třeba se bude lidem hodit za dvě stě až tři sta let.“

„Opravdu si představuješ, že se toho dočkáme?“ usmál se Alexijev.

„Vyloučeno to není,“ řekl vážně Olda. „Ale to nerozhoduje. Můžeme snad už teď uvažovat trochu do budoucna.“

„Uvažuj,“ schválil mu to Alexijev.

Nemilé překvapení

Vraceli se domů až večer. Čert si z Ráje přinesl jitrnici. Podařilo se mu ji zatajit, ačkoliv by mu ji určitě nikdo nebral. Spíš se Olda podívoval, že ji Čert neslupl hned u Alexijeva.

„Kdo říká, že jsem žádnou neslupl?“ opáčil Čert. „Jedna se dá lépe nést. Dvě zase nešly najednou sníst. Vyřešil jsem to nejlépe jak to šlo, sežral jsem jen jednu.“

„Proto jsi byl pod stolem tak hodný a nemíchal ses do diskuse!“ smála se Máňa.

„Jakápak diskuse?“ nesouhlasil Čert. „Mě zajímalo jen jedno, aby tam směli psi. A to jsme přece rozhodli hned na začátku!“

„Jen jsme zapomněli stanovit podmínky, za kterých tam můžete být,“ řekl Olda.

„Nezapomněli!“ nesouhlasil Čert. „Nelovit zvířata! To my psi snadno dodržíme. Mě by to ani nebavilo, když neutíkají! Jitrnice tam rostou na stromech, co víc si může pes ještě přát?“

„Nelovit zvířata nepostačí,“ trval na svém Olda. „Nebudete se smět tak strašně množit. Jinak by si tam psi za pár let šlapali po hlavách! Jako se v Austrálii přemnožili králíci a pak hromadně hynuli hladu, když sežrali všechnu trávu.“

„A co vy, lidé?“ urazil se Čert. „Vy se tam množit nebudete?“

„Jistě ano, ale budeme to muset stejně jako u psů rozumně omezit, jinak by tam bylo brzy narváno. Ráj je to právě tím, že tam nejsou ty betonové džungle.“

„Uznávám,“ mávl prackou Čert. „Pravidla musí být. Ale necháme si je na jindy!“

„Trochu se bojím domů,“ pomyslela si náhle Máňa. „Bude to asi na naše šok.“

„Já se toho nebojím,“ řekl Olda. „Naši to jistě pochopí.“

Rozloučili se nad panelákem, kde bydlela Máňa. Bylo už šero, nikdo si jich nevšímal. Olda s Čertem pak zamířili rovnou domů.

Před večerí Olda mamince nenápadně rozmnožil nákup.

Strašidelné efekty předvedené na policii s tvořením hmoty nesouvisely. Olda je dělal úmyslně, aby si nikdo nevšímal používání hblagu, podobného nevinné ozdobě hodinek. **Xeri** se na efekty hodilo. Na Dinosaurii jeho modrý oheň zastrášoval dravce a na Zemi likvidoval zapnuté elektrospotřebiče. Do hblagu si Olda předběžně uložil valounek zlata z Dinosaurie, stačilo mu pak málo.

Ani z obrovských toků energie, potřebných k vytváření hmoty, si hlavu nedělal. Ta energie se v běžném světě neprojevovala, byla nepostižitelná jako neutrino. Krátce po použití hblagu bylo nejbližší okolí energeticky prázdné, ale rychle se to srovnalo.

„Dobře, že jsi tady,“ zpozorovala ho maminka. „Udělej víc klobás, dnes asi přijde Jirka s Monikou.“

„Ano, mami,“ odvětil Olda a vrátil se poslušně k ledničce splnit její požadavek.

„Klobásky,“ rozplýval se radostí Čert. „Ty já zbožňuji!“

„Teď jsi u Alexijeva sežral jitrnici, druhou sis donesl domů a ještě bys chtěl po nás klobásku?“ hudroval na to Olda s jemně sešranou výčitkou.

„Dobrým jídlem se nepohrdá,“ řekl vážně Čert. „Tu jitrnici mám schovanou na horší časy pod tvou postelí, doufám, že mi ji nevyhodíš. Říkal jsi přece, že rostlinné maso vydrží déle než skutečné.“

Olda jen pokrčil rameny. Ale co, Čert není tlustý, pomyslel si čistě pro sebe, aby mu moc nelichotil. Samozřejmě udělal klobásek dost pro návštěvu i pro psa, proč mu neudělat radost?

Maminka se dala do přípravy večere a Olda odešel do svého pokojíčku. Čert se kolem jeho nohou rychle prosmýkl dovnitř a obsadil svůj kobereček. Stočil se na něm do klubíčka a zívnl na znamení, že už nemíní vstávat.

Olda si v rychlosti probral další díl učiva. Nebylo to těžké, mechanické vědomosti mu díky Bísíáje skákaly do hlavy samy, maturity se neobával. Dva nové implantáty pro spolužáky mu už začínaly růst, zatím vypadaly jako boule pod levou klíční kostí. Bude to další posila do kliniky, pomyslel si, nakonec se přitom o Ráji dozvedí také.

Přemýšlel ještě chvíli o novém světě. Co by na řekla tetička, napadlo ho, pozvat ji do skutečného Ráje? Ačkoliv, je to opravdu Ráj? Co když je to jinak? Stopy po lidech tam mohou být nedávné a ti lidé nemusí mít s lidmi Země nic společného. Co když tam žily inteligentní chobotnice, jako v sousedním světě?

Není přece možné, uvažoval, aby se po lidech zachoval jen jeden jediný pomník. Určitě jsme tam spoustu zajímavostí přehlédli. Budeme se tam muset ještě rozhlédnout, umiňoval si, jistě tam něco zajímavého najdeme.

Kdyby tak věděl, co všechno je na tom světě čeká!

Z učení ho vyrušil hluk na chodbě. Podle toho poznal, že návštěva právě dorazila a maminka se s ní vítá. Také Čert zpozorněl, ačkoliv ještě před chvílí dával okázalým zíváním najevo ospalost.

„Přišel Jirka se svou samičkou,“ broukl telepaticky na Oldu.

„Nedokážeš si zapamatovat, že se jmenuje Monika?“ pokáral ho telepaticky Olda.

„No dobře, jak myslíš,“ řekl Čert a provokativně ospale zívnl. „Přišla Monika se svým samečkem. A zavolej mě až k večeři!“

Olda se podíval na Čerta a rozesmál se. No ovšem, psí humor! Humor má být ale příznakem inteligence, takže Čert měl na to nárok. Díky jeho chlupaté tlamičce bylo obtížné rozeznat, jestli se přitom usmívá nebo ne, ale humor podávaný s vážnou tváří bývá tím větší švanda.

„Vstávej z toho pelechu, jdeme je přivítat!“ řekl Olda.

„Je to nutné?“ opáčil Čert, ale sám dodal: „Já vím... psí vítací povinnost...“

Zvedl se z koberečku pomalu, líně a nechotně, ale když se ve dveřích prosmýkl kolem Oldových nohou, vrtěl už radostně ocáskem.

„Bud'te nám vítáni, hňaf!“ pozdravil návštěvu napůl telepaticky a napůl klasicky

štěknutím.

Jirka ho za to podrbal za ušima a také Monika se k němu hned hrnula s nádhernou kostí z kuřecího stehna. Čert neodolal a vzal si ji, věrný své zásadě nepohrdání jídlem.

„Díky,“ odvětil telepaticky.

To by měli ocenit, pomyslel si Olda pro sebe, který jiný pes za kost poděkuje?

Jirka s Monikou to ocenili. Podrbali Čerta za ušima a až pak se přivítali s Oldou.

Pak všichni odešli do kuchyně, odkud už se linula libá vůně, což nejlépe ocenil opět Čert. Kost od Moniky mezitím stihl uklidit, nejspíš zase pod Oldovu pohovku. Už si zvykli, že odtud při uklízení občas vymetou nějakou tu lopatku kostí.

K vítání se tam krátce připojil i táta, takže rodina byla pohromadě. Při večeři Jirka všem kromě Moniky navrhl, aby se všichni co nejdřív setkali s Moničinými rodiči. Není prý dobré, aby se rodiny poprvé sešly až na svatbě, pokud nemá být pro zúčastněné strany kromě hlavních aktérů naprostým překvapením.

To bylo ovšem tak důležité téma, že na Oldovy vize nezbyl čas ani nálada. Olda ani Čert se proto do diskuse nepletli. Čert vylízal dočista misku a nenápadně se odplížil zaujmout místo na svém oblíbeném koberečku, Olda chvíli přihlížel, ale když viděl, že o jeho osobu není žádný zájem, potichu následoval Čerta. Otázku Ráje nevyřešili a Olda ji tedy nechal na jindy.

Netušil, že to asi byla chyba.

Dalšího dne se Olda s Máňou a pochopitelně s Čertem hned po škole vypravili do Ráje najít nějaké další stopy.

„Kdyby tu skutečně kdysi žili lidé z naší Země, bylo by záslužné objevit cokoliv,“ tvrdil Olda. „Všechno co tu najdeme nám může pomoci pochopit, co se stalo.“

Máňa nic nenamítala. Přiznala ale, že doma nikomu nic neřekla.

„Táta mi vynadal, že se málo věnuju sestrám,“ omlouvala se. „Nejspíš má pravdu, ale když se mi ty holky zdají ještě moc mrňavé! Spíš mě napadlo přemluvit rodiče, aby se k nám dali, ale na to jsem si ještě netroufla. Co myslíš, Oldo?“

„Nevím,“ pokrčil rameny.

Trochu ho zamrzelo, že na ten nápad nepřišel sám. Máma s tátou přece pro něho měli vždycky pochopení. Věděli o Bísíaje a možná by jim nepřišlo zatěžko změnit od základů své zvyky a přidat se k Oldově a Alexijeově partě.

Ano, ale... smí jim rozházet celý jejich život? Tím si Olda vůbec nebyl jistý.

Konečně zakroužili nad sněhobílou pyramidou. Tentokrát nezamířili rovnou dolů, socha zlatého telete je nelákala. Možná to byl kdysi důležitý symbol, kterému se zdejší lidé klaněli a kdožví, třeba mu přinášeli i oběti včetně lidských, ale dětem z dnešní doby nic neříkal a klanět se mu rozhodně nemínili. Snad za jiných okolností - kdyby si třeba na zdejší pradávne lidi hráli. Ted' ale nebyl čas na hraní. Ráj zatím moc neprozkoumali. Slušelo by porozhlédnout se tu trochu víc, než sem začnou

lákat lidi. Co kdyby tu na ně čekalo nějaké neznámé, ale tím nepříjemnější překvapení?

Další zajímavé místo objevila opět Máňa.

Nebyla to pyramida, ale jiný druh stavby. Objevili ji, když se důkladněji rozhlíželi s úmyslem najít aspoň nějakou stopu po zdejších obyvatelích. Svah na břehu velkého jezera, rozprostírajícího se jihozápadně od sněhobílé pyramidy, tvořily obří pískovcové schody. Byly tak nenápadné, že si jich při své první návštěvě nevšimli, ale na přírodní útvar příliš pravidelné. Vinuly se podél celého jezera na několik desítek kilometrů, každý měl výšku tři metry a hloubku od tří do pěti metrů.

„Co to může být?“ zajímala se Marie.

„Půjdeme se tam podívat,“ rozhodl Olda.

Za chvíli už viseli ve vzduchu dvacet metrů nad nejvyššími stupni toho podivného schodiště.

„Jako schody pro obry,“ pomyslela si opatrně Marie telepaticky. „Připadají mi jako nějaký amfiteátr, ale i ten by byl pro obry.“

„To nebudou schody,“ namítl stejně tak nesměle Olda. „Nevedou odnikud nikam. Každý má výšku tři metry, být tam okna, myslel bych si, že je to obytný dům. Ani jako amfiteátr je neberu, místo jeviště je jezero.“

Schody byly okrově žluté, zřejmě z pískovce. Olda měl pravdu, chyběla jen okna, aby se to podobalo stupňovitému obytnému domu, jaké se staví na svazích.

„Jako dům je to ale příliš rozsáhlé,“ mínila Máňa. „Takový palác nikde na Zemi nenajdeš, na délku má pěkných pár kilometrů! A navíc k němu nevede žádná cesta.“

„To nic neznamená,“ namítl Olda. „Kdyby lítali jako my, žádnou cestu by také nepotřebovali. Spíš je mi divné, že tam nejsou okna ani vchody. Hele, nepřistaneme na jednom tom schodu?“

Máňa nic nenamítala, ale držela se pro jistotu, stejně jako Čert, co nejbliž k němu. Společně tedy přistáli, ale sotva dosedli, otevřely se proti nim se slabým syčením dveře. Otvíraly se nezvykle zdola nahoru a navíc se nehýbaly, vypadalo to, jako kdyby se kus pískovcové stěny odzdola vypařoval. Otvíraly se ale rychle a v necelé půlvteřině byl před naší opatrnou trojicí otevřený vchod do nepříliš velké místnosti se stejně žlutými pískovcovými stěnami, jako byly ty vnější.

„Zajímavé,“ hlesla Marie telepaticky. „Reaguje to na nás i po těch tisíciletích...“

„Zajímavější je, že tam vůbec nic není,“ podotkl stejně tak opatrně Olda.

„Nenechali nám tu ani kost,“ přidal se praktický Čert.

Do otevřeného vchodu vstoupili opatrně. Jakmile byli uvnitř, slabě to zasyčelo a dveře se za nimi zavřely. Pochopili to ale jen podle stejného zvuku, dveře byly zevnitř i nadále průhlednější než sklo. Kromě dveří byla průhledná celá stěna, také strop jakoby zmizel, takže měli před sebou nádherný výhled na celé jezero a nad hlavami modrou oblohu, po níž pomalu, rozvázně pluly mraky. Ostatní stěny si

ponechaly svůj původní pískovcový vzhled.

„Aha! Proto žádná okna!“ napadlo Máňu.

„Tím je to jasné,“ řekl spokojeně telepaticky Olda. „Je to obytný komplex se vším všudy. Nad námi bude něco jako obrazovka, kde se zobrazuje obloha, aby to vypadalo, že jsme nahoře, ačkoliv jsme nejméně tři metry pod zemí a nad námi je jiný takový byt. Není to špatně vymyšlené. Každý má výhled na jezero, zvenku je přitom neprůhledná skála, chránící soukromí těch uvnitř.“

„Jen by mě zajímalo, jak zvenčí poznali, který byt je čí,“ podotkla Máňa. „Najít správný vchod se mi zdá tak trochu nemožné, nejsou nijak označené.“

„Nemožné to určitě nebylo,“ vrtěl hlavou Olda. „Mohly být zvenčí označené, ale za pár tisíciletí všechno spláchly deště.“

„Výhled je tu pěkný,“ podotkl Čert. „Jako útulek před deštěm by to ušlo, doufám, že z toho stropu neprší. Ale není tu židle, stůl, ani postel, jen holé stěny. Co tady budete dělat? Ani pes se tu nemá na co natáhnout. Uvítal bych aspoň malý huňatý kobereček, jako mám doma!“

„Nevím,“ pokrčil Olda rameny. „Ale řekl bych, že nám tahle stavba usnadní první kroky. Můžeme se sem nastěhovat. Pokud jde o nábytek, dovezeme si něco ze Země.“

„Nebyla bych tak hrrr,“ namítala Máňa. „Není tu voda ani elektřina. Nebo o nich nevíme, což vyjde nastejno. Chtělo by to důkladnější průzkum, ale nezdá se mi, že by na to stačili dva lidé a pes. Měli bychom sem dostat nějakého archeologa.“

„Co tu bude zkoumat?“ řekl Olda a ukázal rukou na úplně prázdnou místnost.

Při tom pohybu to ale zasyčelo a naproti dveřím, kterými vstoupili, se stejně divně otevřely další dveře. Jako by je vyzývaly: jen pojd'te dál...

Byla tam další místnost, ale stejně prázdná...

„Nějak se mi to nelíbí,“ zavrčel Čert. „Nepřipadá vám to taky jako past?“

„I kdyby byla,“ pokrčil rameny Olda. „Dokud na nás něco otevřeně nezaútočí, nic se neděje. Zabloudit nemůžeme. I kdybychom se v nějakém bludišti ztratili, otevřeme si bránu na Zem a jsme z toho okamžitě venku.“

A vykročil do nově otevřených dveří. Čert ho s trochou váhání následoval a Máňa se k nim raději připojila, aby nezůstala sama.

Druhá místnost byla také prázdná, ale jakmile do ní vstoupili, celá se rozsvítila. Světlo tu bylo jako venku, strop opět jakoby zmizel a nad nimi zdánlivě pluly mraky. V místnosti ale opět nic nebylo. Když se zavřely dveře, všechny stěny byly pískovcově okrové. Jako kdyby stáli v prázdné, shora otevřené jámě či krabici.

„Tohle snad nemohli myslet vážně,“ durdil se Olda. „Samé prázdné místnosti, to už měla k hotelovému pokoji blíž i cela Edmonda Dantése v pevnosti If!“

„Třeba si všechno odvezli, když odcházeli,“ napadlo Máňu. „Nemuseli je vyhnat s holýma rukama. Proč by museli mít evropský nábytek? Vzpomeň si na Araby nebo na Japonce, jejich příbytky jsou dodnes vrcholem prostoty.“

„Možná,“ pokrčil rameny Olda. „Na přespání by stačil spacák a nějaká podložka, případně kobereček, po kterém se stýská Čertovi. Ale co tady u všech všudy dělali?“

Nerozhodli to a Olda proto mávl rukou proti další stěně. Správně očekával, že se tam otevřou další dveře, ale tentokrát to byla jakási chodba napříč orientaci dosavadních místností. Když tam vstoupili, opět se tam rozsvítilo, ale tentokrát ze stropu nevznikla obloha, jen čistě bílá plocha.

„Co teď?“ rozhlédla se bezradně Máňa, když se dveře za nimi zavřely.

„Budeme chvíli uvažovat,“ řekl Olda. „Tady uvnitř neprší. Takže předpoklad, že označení jednotlivých bytů smyl déšť, neplatí. Znamená to, že je označené neměli.“

„Pak je mi ale opravdu divné, jak se tu vlastně vyznali,“ uvažovala nahlas Máňa. „Třeba to označené měli, jen to nevidíme. Je to zhasnuté a neumíme to rozsvítit.“

„Neviditelné písmo?“ ušklíbl se Olda.

Pak ho ale něco napadlo - a naráz Máně i Čertovi zmizel.

„Máňo, to je ono!“ vykřikl telepaticky. „Máš pravdu, je to označené hieroglyfy, jen je normálně nevidíme!“

Pak se zase objevil a ukazoval Máně na stěnu.

„Tady je asi nějaký vchod, označený obrázky hada a nějakého ptáka! Kousek dál jsou jiné takové obrázky. Je to lepší než čísla.“

„K čemu tam ale jsou, když je nevidíme?“ nechápala Máňa.

„Udělej se neviditelná!“ poradil jí Olda. „Uvidíš v infračerveném světle a obrázky se ti krásně rozsvítí před očima!“

Máňa se zkusila udělat neviditelná - a opravdu. Zdálo se jí, že chodba potemněla, zato na stěně vyvstaly různé značky. Nevypadalo to jako písmo, spíš to byly obrázkové piktogramy, připomínaly trochu hieroglyfy. Viděla stylizovaná zvířata a postavy, trochu stranou bylo i slunce a měsíc. Neviditelnost ale vyčerpávala a proto Máňa za chvíli opět přešla do normální viditelnosti.

„To ti tedy vyšlo,“ obrátila se k Oldovi s úsměvem.

„To mi tedy nevyšlo,“ odvětil zamračeně telepaticky Olda, kterému mezitím došlo několik souvislostí. „Má to jeden háček, spíš pořádný hák.“

„Jaký?“ chtěla vědět Máňa.

„Je přece úplná pitomost označovat něco barvou, neviditelnou v běžném světle,“ začal jí vysvětlovat. „Leda by zdejší lidé viděli infračerveně. Pak by to pro ně význam mělo, asi jako když my si něco označíme červenou barvou.“

„No a? Proč ne?“ opáčila Máňa.

„Protože by to nebyli lidé!“ vybuchl Olda. „Chápeš? Kdyby měli jiné oči, nebyli by to naši pra-prapředkové, ale něco jiného, rozhodně ne lidského!“

„Mohli mít přece nějaký přístroj pro infračervené vidění,“ pokrčila rameny Máňa. „Říkal jsi, že tě takovým viděli, i když jsi byl neviditelný.“

„To by snad mohli,“ ustoupil trochu Olda. „Ale nezdá se mi to logické. Brát si na kdejakou značku speciální dalekohled? Ba ne, to je přitažené za vlasy. Nehledě na

to, že u nich očekáváš podstatně vyšší technickou úroveň, než mohli mít naši prapředkové.“

„Tu přece mít mohli,“ odvětila klidně. „Vyhnání z ráje by způsobilo velký pokles jejich úrovně, a nejen technické. Není snadné udržet v chodu civilizaci holýma rukama. Představ si, že lidé ztroskotají na opuštěném ostrově, i když vhodném k životu. Když se nedovolají pomoci, spotřebují veškerý svůj důvtip na výrobu motyky a za dvě generace už nikdo nebude znát nic.“

„Vypadá to sice logicky, ale můžeš být i úplně vedle, stejně jako já,“ opáčil Olda. „Potřebujeme o tom vědět mnohem víc, než víme. Nejlepší uděláme, když se tu pořádně rozhlédneme. Třeba najdeme něco, co nás trkne.“

A vykročil chodbou nalevo. Máně a Čertovi nezbylo než následovat ho. Nebyla tu tma, světlo se před nimi samo rozsvěcovalo a za nimi zhasínalo. Brzy došli na rozcestí, kde odbočovala kolmá chodba do nitra kopce. Olda tam samozřejmě zamířil.

„Tady na povrchu budou nejspíš nějaké byty,“ uvažoval. „Zajímavější to může být až trochu dál od povrchu.“

Šli za ním, ale Čert neustále starostlivě věřil a Máňa se ohlížela, aby na ně něco nevyrazilo zezadu.

Další křižovatka byla opět větší, kruhového půdorysu a vedly sem chodby z osmi různých směrů. Olda se na okamžik zneviditelnil, aby si prohlédl infračervené značky.

„Značky jsou tu u každé chodby,“ řekl spokojeně. „Jenže mi nic neříkají. Nevadí, půjdeme dál, snad tam něco najdeme.“

Pokračovali směrem dovnitř svahu, ale nic zajímavého tu nebylo. Chodby tu byly stejné, ať odbočovaly nalevo či napravo, nebo se křížily. Občas přicházeli na kruhové křižovatky, do kterých vedlo chodeb víc, ale Olda se pořád držel směru od jezera.

„Hele, nejsme už moc hluboko?“ strachovala se Máňa.

„Smrdí tu něco podezřelého,“ zavrčel Čert. „Jen nevím co!“

„Tohle není obytný dům,“ zastavil se nadšeně Olda. „To je celé podzemní město! Snad se aspoň na něco podíváme, ne?“

Na okamžik se zneviditelnil, aby si mohl přečíst infračervené značky. Pak se opět objevil, přešel ke stěně a začal šermovat rukama, aby se mu otevřely dveře.

Tentokrát se mu ale neotevřely.

Chvíli před nimi šerموval rukama, pak si telepaticky povzdychl:

„Otevřete se přece!“

A stalo se, jak doufal. Tyhle dveře se neotevíraly samočinně na pouhé přiblížení, ale na telepatický příkaz. Zasyčelo to a stěna začala odzdola nahoru mizet, za okamžik byl před nimi veliký otvor. Ale Olda tam nevstoupil. Namísto toho rychle ucouvl, až málem porazil Máňu, která okamžitě začala vřískat hrůzou.

Za dveřmi byl totiž veliký sál.
Sál, plný - vysušených mrtvol.

Chvíli ječeli oba, Máňa i Olda, Čert táhle vyl. Dveře chvilku vydržely otevřené, ale když nikdo nevcházel, opět se zavřely, jen to trochu zasyčelo.

To Oldu přece jen vzpamatovalo.

„Fuj, to bylo leknutí!“ pomyslel si hodně silně telepaticky.

Čert rázem umkl. Máňa se ještě nadechla, ale pak se zarazila a také přestala.

„Oldo, viděl's to co já?“ vzlykla a odvrátila se s obličejem zakrytým rukama.

„Podle tvého kvílení si myslím, že jo,“ řekl normálně, ale od nenadálého prožitku se mu hlas ještě trochu chvěl.

„Ty jsi taky řval,“ urazila se Máňa a rovněž přešla do běžné mluvy.

„Bylo proč,“ ujistil ji opět telepaticky, aby mu rozuměl i Čert. „Ječeli jsme oba, není divu. Mě s Čertem takové překvapení potkalo už podruhé, ale tohle bylo horší.“

„Vy už jste někde našli mrtvoly?“ vyjekla Máňa.

„Jo,“ přikývl Olda. „Ležely ale hezky spořádaně v otevřeném hromadném hrobě. Tyhle vypadaly hrozivěji, skoro jako kdyby na nás chtěly vyskočit.“

„Fuj!“ ulevila si Máňa. „Tady už nebudu ani vteřinu! Pojd'me domů! Určitě se mi o nich bude dnes v noci zdát.“

„Taky se mi to nechce dál zkoumat,“ zamračil se Olda. „Ale komu to necháme na starost? Alexijevovi? Budeme se tam muset ještě rozhlédnout. Nechápu, proč ty dveře, nebo co to bylo, reagují na naši telepatii.“

„Vážně chceš jít k těm mumiím?“ zděsila se Máňa.

„Jen tam trochu nakouknu,“ sliboval jí Olda. „Mrtvoly mě nepokoušou, když si je opatrně z dálky prohlédnu. Může to být děsně důležité! Teď mě vážně mrzí, že s sebou nemám foťák. Já to pak namaluju, ale ty mi musíš dosvědčit, že to tady opravdu takové bylo. A příště si sem musíme vzít fotoaparát, vem kde vem.“

„Jak chceš, ale já k těm mrtvolám blíž nejdu!“ strachovala se Máňa.

„Nemusíš. Počkej tady a kdyby něco, křič!“ navrhl Olda. „Nikdo se ti za to nevysměje, včasné varování může být důležité.“

Pak opět zašermoval rukama proti dveřím a když se mu neotevřely, opatrně k nim přistoupil a poručil jim to telepaticky.

Zasyčelo to a dveře se otevřely.

Olda se tam naklonil, aby obhlédl celý sál. V sále se rozsvítilo a všechny mumie byly rázem jako venku na slunci, ale to už se Olda zase stáhl do chodby.

„A jde se domů!“ řekl k Mánině velké úlevě.

„Tam jich ale bylo...“ pomyslela si, ale vnímali to všichni. „Snad tisíc!“

„Nevím, kolik jich tam bylo, ale moc,“ souhlasil Olda. „Raději se vrátíme, těm už beztak nepomůžeme.“

Vydali se nazpět stejnou cestou, co sem přišli. A rozhodně se neloudali.

Poháněla je hrůza, zanechaná za nimi. Potlačili ji jen částečně a stačilo by málo...

„Už jsi někdy dělala oheň pomocí **xeri**?“ začal Olda aniž by zpomalil.

Máňa jen zavrtěla hlavou.

„Nejpozději před bránou musíme všichni udělat **xeri** oheň a spálit tak případné bakterie,“ zdůvodňoval to. „Mohly by být na Zemi nebezpečné.“

„Štěkl bych, že je to zbytečné,“ podotkl Čert. „Přítel tvrdil, že tu nebezpečné viry ani bakterie nejsou. Raději bych si vzal na cestu domů pár jitrnic. Ty nám přece minule nic neudělaly.“

Zřejmě mu jako prvnímu otrnulo, když dokázal opět myslet na jitrnice.

„Neudělaly,“ povzdychl si Olda. „Možná tu opravdu žádné nebezpečné bakterie nejsou. Ale to ti povím, že nám to Přítel andělů pěkně zavařil! Jestli to tady dobře zná, musel vědět i o těch mumíích. A nechal nás takhle se vyděsit!“

„Ty, Oldo,“ začala Máňa a podívala se na Oldu jako na záchranu. „Jak to vlastně bylo s tím vyhnáním lidí z Ráje? Odešli na Zem, nebo tady zůstali? A neměly náhodou ty mumie tři oči? Mně se to tak zdálo!“

„Nezdálo se ti to,“ netajil Olda zklamání. „Měly tři oči. Ani podle zubů to nebyli lidé, měli je moc špičaté. Takže jsme nenašli naše předky, ani pravý pozemský Ráj.“

„Třeba jim časem třetí oko zakrnělo,“ nadhodila Máňa těšitelsky. „Kdoví, jak je to dlouho! Vzpomínám si, i na Zemi žije pár tříokých živočichů. Že by byli příbuzní se zdejšími? Co všechno se za tu dobu mohlo vyvinout a naopak!“

„Neberu!“ štěkl Čert. „Všechna zdejší zvířata jsou normálně dvojoká.“

„Vlastně... máš pravdu,“ povzdychl si Olda. „Nezakrnělo. Měli i jiný tvar lebky. Genetické testy to ukáží jasněji, ale nepochybuji o tom.“

„Čerte, co ti vlastně řekl Přítel?“ obrátila se Máňa na psa. „Měl tady být skutečný Ráj? Nebo to říkal jinak?“

„Přítel tomu říkal ráj,“ odvětil Čert. „Když si na to teď vzpomínám, řekl doslova: Tenhle svět je hotový ráj.“

„Aha, takže se to dá chápat i jako přirovnání,“ shrnula to Máňa. „A my jsme to vzali doslova.“

„Škoda,“ řekl zklamaně Olda. „Je to tedy jiný svět, ne ten originální biblický Eden. Budeme se tu muset pořádně rozhlédnout. Nedá se vyloučit, že tu najdeme zdejší bytosti ještě živé. Pak by ten svět pro nás nebyl a pokorně se vrátíme na Zahrádku. Tedy, až po důkladném průzkumu, aby se to neopakovalo i tam. Navrhoval jsem kolonizaci, ale pod podmínkou, že je tu pusto. Což teď není vůbec jisté.“

„Ty jsi proti kolonizování světa, kde už jsou jiní obyvatelé?“ zeptala se ho Máňa. „Pokud vím, chobotnice v sousedním světě ti nevadily!“

„Nejsem proti spolupráci různých civilizací,“ řekl Olda. „Ale viděla jsi sama, jak to dopadlo, když chobotnice poskytly kus svého světa jako útočiště hitlerovcům.“

Válčí s nimi dodneška. Mám obavy, že kontakty civilizací musí být opatrnější. Zejména když jsou jednou ze stran lidé.“

„Už abychom byli doma!“ povzdychla si Máňa. „Skoro mám chuť navrhnout vám otevřít si bránu na Zem už tady, na Zemi bychom se objevili u Chrudimi. Ale když si vzpomenu na dnešní mráz, přejde mě na to chuť. Tady jsou naštěstí tropy, tady se to v teplíčku jinak lítá!“

Při těchto slovech došli do první chodby, táhnoucí se podél podzemního města a většiny povrchových bytů, jak těm místnostem říkali. Když se lépe rozhlédli, objevili odbočku k povrchu. Chodba tam končila, ale na důrazný telepatický příkaz se před nimi otevřely další veliké dveře - a byli venku.

Všichni tři si ulehčeně vydýchli, když se vrata za nimi zavřela a měli nad sebou skutečnou oblohu, ne jen její obraz..

Olda na chvíli zprůhledněl, ale hned se zase objevil.

„Myslel jsem si to,“ pochvaloval si. „Zvenčí jsou nápisy ve stejném stylu. Hlavní vchody jsou označené kromě piktogramů i orámováním nějakým rostlinným motivem. Smutné je, že oni snad jinou barvu než infračervenou neuznávají.“

Pro jistotu se všichni dezinfikovali, stačilo obalit se ohněm pomocí **xeri**. Poprvé si to vyzkoušela i Máňa a usmála se, když jí oba nadšeně líčili, jak před psíkem Čertíkem s vrčením ustupoval pětimetrový tyrannosaurus.

„Máš štěstí, že ho nenapadlo hrábnout po tobě prackou!“ řekla Čertovi.

„Ono ho to napadlo!“ opáčil psík hrdě. „Dostal blesk do pařátu, až odskočil deset metrů vysoko!“

„Hele, na to pozor!“ zvažněl Olda. „Ne abys to zkoušela na Zemi! Té obludě to neublížilo, ale člověka by to mohlo zabít! A nechceš snad všude vyrážet pojistky!“

Pak se všichni tři vznesli a podle slunce letěli domů. Stačilo jim vyhledat ostrov, kde měli jako majáček vlaječku na dlouhé tyči. Umístil ji tam Olda, na Zemi byl na tom místě parčík naproti Mánině domovu.

„A takový to byl krásný svět!“ povzdychla si Máňa.

„Možná ještě bude,“ utěšoval ji Olda. „Jestli je pravda, co tvrdil Příklad andělů, měl by být pustý. Ti tříocí zřejmě nebyli vyhnáni, ale vyhynuli, možná i náhle. Hlavně že to nebyli naši předkové.“

Alexijev i jeho paní přijali Oldovu a Máninu zprávu pozorně, ale také zamračeně. Málokdo vidí rád, když se mu něco zhroutlí a vidina světa, který by se dal považovat za dávnou kolébku lidstva, patřila k těm, se kterými se člověk loučí nerad.

Olda s Máňou ale přinesli pro své tvrzení pádné argumenty. Olda namaloval část sálu s mrtvolami, jak si je pamatoval. Pak už to muselo být jasné každému. Mrtvoly měly úplně jinou stavbu lebky, tři oči, špičaté zuby... ne, tohle nebyli lidé ze Země.

„Nesedí mi tam ta pyramida s teletem,“ vrtěl hlavou Alexijev. „To jsou přece ryze pozemské symboly! Ačkoliv... chtěl bych se blíž podívat na to tele. Připadalo

vám pozemské, ale kdybychom porovnali jeho anatomii... I když sama podobnost ještě nic neznamena, Ogdurové se nám lidem také podobají!"

„Ani na jehlany nemáme patent..." vzdychl si Olda.

„Zkrátka, připouštíš možnost omylu?" zeptal se ho s úsměvem Alexijev.

„Omylu?" opáčil Olda. „Totální blamáže! Ještě že jsme se tam zaletěli podívat, dříve než jsme to rozkecali! Ta blamáž mohla být ještě tisíckrát větší!"

„Úplná blamáž to nebyla," těšil ho Alexijev. „Ten svět je zřejmě prázdný, takže je pro nás vhodný. Taky si myslím, že by existence původních obyvatel naši kolonizaci vyloučila. Kdyby jiní místní obyvatelé nesouhlasili s tvou Zahrádkou, musel bys ji také velice rychle vyklidit."

„Já vím," sklopil hlavu Olda. „Ale co budeme dělat, Ivo? Myslíš, že je v našich silách takový svět prozkoumat?"

„V našich silách to nebude," pokrčil rameny Alexijev. „No a co? Seženeme si na to pomocníky. Byl by v tom čert, abychom nenašli partu nadšenců. V každém chlapovi je kus kluka, každý někdy v životě toužil objevovat neznámé kraje. Myslíš, že je úplně nový svět nebude lákat?"

„Ale co až ti nadšenci objeví původní obyvatele? Jak jim vysvětlíme, že jsme tím pádem skončili?" nevěděl si rady Olda.

„Musíme je na tu možnost připravit od počátku," řekl Alexijev. „Musíme hrát se všemi čistou hru, nic nezatajovat. Pak ani nepříjemné skutečnosti nevzbudí nenávist."

„Dobře, ale co s mumiiemi?" nadhodila Máňa. „Smíme rušit klid mrtvých? Jistě to byli rozumní tvorové, měli bychom je aspoň pohřbít, ale je jich nějak moc."

„Mumie přestanou být náš problém, když objevíme původní obyvatele," vzdychl si Alexijev. „Jinak s nimi budeme muset něco udělat, nechat je tam nemůžeme. Ale co s nimi uděláme, vím já? Pohřbít je? To by bylo příliš jednoduché, jistě o ně budou mít zájem vědci. Můžeme je někam uložit, než se o nich definitivně rozhodne."

„Připadá mi nepatřičné dělat s nimi kdovíjaké pokusy," mračila se Máňa.

„Neumožnit výzkumy vědcům by nebylo fér," pokrčil rameny Alexijev. „Navíc máme důležitý důvod ke zkoumání. Musíme objasnit, proč ty bytosti zemřely, aby se to nemohlo opakovat. Vypadá to na nějakou katastrofu, kterou nedokázali odvrátit. Možná o ní věděli, tím spíš musíme zjistit, co to bylo."

„Myslíš, že to mohla zavinit nějaká katastrofa?" nechtěl tomu věřit Olda.

„Uvažuj!" pobídl ho Alexijev. „Jak jsi to nakreslil, byli všichni pěkně pohromadě. Ale nikde tam nebyly znát žádné stopy umírání. Nikdo nikomu nepomáhal. Jistě se to dá vysvětlit různě, ale nejlépe tím, že zemřeli všichni naráz. Nezastihlo je to ale nečekaně, kde kdo stál. Jako kdyby věděli, co jim hrozí a chtěli být v poslední chvíli pohromadě."

„Jak by to bylo možné?" zamračil se Olda.

„Co já vím?“ pokrčil rameny Alexijev. „Mohl to zavinit výbuch supernovy někde poblíž. Záření přiletí v několika vlnách. Nejprve dorazí nejrychlejší světlo a gama, pak pomalejší, ale nebezpečnější těžké částice, protony počínaje.“

„Měli zalézt někam hluboko, kam záření nepronikne!“ namítal Olda. „Vždyť byli skoro na povrchu, v hloubce by to mohli přečkat!“

„Asi by je to zachránilo, některá zvířata to přežila,“ souhlasil Alexijev. „Mohli ale dojít k závěru, že to nemá cenu. Svět bude zničený, nevhodný k životu, to už bude lepší zemřít rychle.“

„Já bych to tak rychle nevzdával,“ otřásl se Olda.

„Mohlo to být i něco jiného, co zatím nevíme,“ připustil Alexijev. „Třeba nějaká epidemie. U nás lidí se obvykle zdraví starají o nemocné, co ale víme o nich? Vlastně nic. Měli bychom to ale zjistit, i když tím porušíme klid těch mrtvých. Jde nám přece o to, aby totéž nepotkalo živé.“

„Dobře, ale mělo by se to udělat aspoň pietně,“ ustoupila Máňa.

„To snad nikdo nepopírá,“ opáčil Alexijev. „S lidskými mrtvými se při vědeckém výzkumu zachází šetrněji než s nepřáteli ve válce. Kdybychom se mohli zeptat Přítele andělů, co o tom ví! Nemohl bys ho, Čerte, zavolat?“

„Jde o život?“ opáčil pes. „Nejde. V tom případě volat nesmím.“

„Tak nevím, jestli to byla rozumná podmínka,“ zamračila se Máňa.

„Neposuzuj to tak přizemně,“ vrtěla hlavou Irena Alexijeová. „Podle Bible byli lidé z ráje vyhnáni pro jediné jablko. Taky by se dalo říci: prkotina. Vidím to ale jinak, šlo tam o to, zda dodrží dohodu. A Čert dělá dobře, když tu podmínku respektuje.“

„Správně!“ přidal hrdě Čert. „Poslušnost je u psa důležitá. A nejen u psa.“

„Ale to se týká i utíkání za fenkami, nemyslíš?“ souhlasil rychle Olda. „Kdyby ti ve všem velela poslušnost, necoural by ses skoro pořád po městě.“

„Částečně máš pravdu,“ připustil blahovonně Čert. „Pes nemá opouštět pána. Teď mi ale řekni, co má pes dělat, když pán sedí celý den ve škole, kam pes nesmí? Nemá pes nárok na volno, když je pán ve škole? To má pes celé hodiny trčet doma zamčený? Tak to přece dohodnuté nemáme!“

„U domácích psů se předpokládá, že bude doma, ne?“ usmála se Máňa.

„Předpokládá,“ přikývl vážně Čert. „Což už tak doslova neplatí pro psa, který umí projít do jiného světa a trefí odtud zpátky.“

„Tím ale narušuješ svět chobotnicím,“ nadhodil Olda.

„No a co?“ opáčil pes. „Chobotnice mě znají a nic mi nevyčítají. Psi jim na rozdíl od lidí nikdy nic zlého neudělali. Vítají mě srdečněji než vás! Smím si tam utrhnout salám kdykoliv mám hlad.“

„Dobře,“ mávl rukou Olda. „Důležité je, že se jim tam nechceš usídlit natrvalo, to by jistě posuzovaly jinak.“

„Ať je to jak chce, výlety touhle cestou mám povolené,“ shrnul to Čert.

„Teď nejde o fenky,“ přerušil je Alexijev. „Nemůžeme nic dělat, dokud nevíme, na čem jsme. Kolonizace se tedy odkládá. Přinejmenším než získáme jistotu, co se tam vlastně stalo. Potíž je, že mám tady rozjeté jednání, nemohu všechno hodit za hlavu a jít na ten průzkum s vámi. Irena se zase nemůže odtrhnout od nemocných, péče o ně leží do značné míry na ní. Ale nezdá se mi správné nechávat to jen na vás dvou. Budeme muset zkrátka počkat. My se budeme věnovat léčení a jednání s pojišťovny, vy škole, ale nové světy budeme mít v plánu a až se k nim dostaneme, věnujeme se jim naplno.“

„Zatím bychom to tam mohli ve volných chvílích omrknout,“ nabízel se Olda.

„Svět, kde leží tisíce mrtvol, nemusí být bezpečný,“ vrtěl hlavou Alexijev. „Děti by se tam samotné pouštět neměly. Vydržte, než tam uspořádáme pořádnou výzkumnou výpravu! Určitě při ní nezůstanete stranou!“

„Byli jsme už i na horších světech!“ mračil se Olda.

„Však se divím, že jste se vůbec vrátili!“ pozvedl obočí Alexijev. „Pěkně ve mně hrklo, když jsem tebe a Čerta viděl holé. Divím se, že ti rodiče další výzkumy nezatrhli! Zřejmě si neuvědomili, o jaký vlásek jste unikli něčemu nebezpečnému. Víš, Oldo, já tě chápu. Každý kluk má v sobě touhy objevovat neznámé kraje, tím spíš světy, ale neměl bys to přehánět. Už teď jste toho s Čertem objevili dost!“

„Čert byl na osmi stovkách světů!“ řekl Olda.

„Ano, ale s Přítelem,“ připomněl mu Alexijev. „Ten si vždycky věděl rady, Čerta ze všeho vytáhl, i když to vypadalo zle. Jako s těmi elektrickými kočkami.“

„To je pravda, sluply by mě jako jitrnici,“ souhlasil pes.

„Tak vidíte!“ uzavřel debatu Alexijev. „Vrhňte se zatím na školu, ať ji máte za sebou, možná je to důležitější, než si myslíte.“

Alexijev měl pravdu, nový svět jim neuteče, když na ně čekal možná tisíce let. Olda měl beztak úkolů, že nevěděl čím začít, zatímco Máňa si bez něho sama troufla jen na studium učebnic, naštěstí jí to šlo obstojně i bez pomoci. Měli ale co dělat, takže jim dnes nezbývalo než se vrátit domů.

Václavák

Dveře na balkon se tiše otevřely. Olda právě dokončoval nápis na dlouhém pruhu látky a byl tak zaujatý, že si toho ani nevšiml.

„Baf!“ udělala na něho Máňa, která tou nezvyklou cestou vešla do jeho pokoje.

Olda sebou trhl, ale protože Máňu poznal, jen se na ni usmál.

„Co to děláš?“ zajímala se Máňa o jeho práci. „Co to má, prosím tě, znamenat?“

Máme poslaneckou kůži?“

„Až uvidíš, na čem to bude připevněné, dojde ti to!“ ujišťoval ji.

„Vidím, že to vypadá jako nějaký transparent,“ prohlížela si jeho práci.

„Támhle máš druhou půlku,“ ukázal jí stranou. „Rozviň si to!“

Máňa ho ze zvědavosti poslechla.

„**Volte příště nás - jsme chytřejší!**“ přečetla to udiveně. „To nechápu!“

„Pamatuješ se snad ještě, jak jsem Alexijejovi navrhoval, že vezmu na Václavák dinosaura?“ připomínal jí. „Ty transparenty jsou přesně podle hřbetu stegosaura, před půlhodinou jsem si jednoho přeměřoval. Uděláme pro televizi parádní šou. Co myslíš, budou Pražani čubrnět?“

„Týýý to bude vodvaz!“ vyhrkla obdivně.

„Půjdeš se mnou?“ vyzval ji. Celkem zbytečně, byla pro, ještě než jí to nabídl.

„Jen co to uschne!“ dodal.

„Mohl jsi to na ně namalovat rovnou, na těch pískově žlutých by se to vyjímalo nejlíp,“ připomněla mu.

„Kde je mám zrovna teď nahánět?“ pokrčil rameny. „Strakatých je tam přesila.“

Olda navázal na transparenty popruhy, sbalil je, pak přivolal telepaticky Čerta a následován Máňou a Čertem, který u toho nemohl chybět, vyšel na balkon.

Nevybral si ovšem nejlepší počasí. Vypadalo to na déšť, oblohu pokrývaly tmavé mraky a foukal vítr jako před bouřkou. Olda to ale ignoroval, zavřel balkónové dveře zvenčí telekinezí a za okamžik už všichni tři stoupali do výšky.

Prolétli bránou, pak druhou. V Dinosaurii bylo světleji, obloha byla bez mráčku a slunce pěkně připalovalo. Olda se z výšky rozhlížel po vhodných cílech a brzy Máně ukázal šikmo dolů.

„Támhle toho si vezmeme!“ ukázal jí dolů.

„To přece není stegosaur!“ upozornila ho.

„Není, ale bude lepší!“ řekl Olda. „Ostnatá koule na konci ocasu budí ještě větší respekt než pouhé trny.“

Snesli se dolů. Dinosaur se po nich ohlédl, ale nepřipadali mu nebezpeční, takže se od nich odvrátil a rozvážně okusoval keřík před sebou.

„Přehodíme mu to přes hřbet a jedeme!“ navrhoval Olda.

Rozvinuli transparenty a přehodili je přes dinosaura. Olda zkoušel zachytit popruh za dinosauří ostny, trčící ze zad za krkem, Máňa se vznášela nad

veleještěrovými zády. Dinosaur si jich nevšímal, nepřipadali mu hodní jeho pozornosti. Což byl z jeho strany parádní omyl, omluvitelný příliš malým mozečkem. Na podobný handicap by se ovšem Máňa s Oldou vymlouvat nemohli.

„Pozor, nelez za něho, zezadu je nebezpečnej!“ varoval Olda Máňu. Ta už naštěstí zachytila popruh za další výstupky dinosaurího hřbetu a vznesla se výš.

„Ty transparenty jsou nějaké malé,“ zhodnotila to z výšky.

„Stegosaur, co jsem ho měřil, byl menší,“ vysvětloval to ochotně Olda. „Ale to je snad jedno, tenhle bude lepší.“

„Co teď?“ obrátila se Máňa na Oldu.

„Teď ho prohodíme bránou,“ odvětil Olda. „Ve světě Xijtra je tady právě planina, to se nám hodí. Potřebujeme ho dostat tak kilometr po slunci. Čerte!“

Černý pejsek čekal jen na povel. V okamžiku přistál na širokém ještěřím hřbetě hned za posledními kostěnými hroty ještěrova ozubeného límce.

„Ňaf, Ňaf, jedeme!“ začal dinosaura povzbuzovat.

Ten si ho ale vůbec nevšímal a dál okusoval keřík.

„Nechce se mu, lenochovi!“ komentoval to Čert. „Budu ho muset popohnat!“

Neměl opratě ani bič, ale věděl si rady. Změnil se náhle v klubko modrého ohně. Dinosaur se polekal a vyskočil všema čtyřma do výšky jako býk na rodeu, aby ohnivého psíka shodil. Když se mu to nepodařilo, vyrazil přímo před sebe. S psíkem za krkem pádil dál, i když Čert na něho přestal pouštět hrůzu.

„Pozor, projdeme k chobotnicím!“ upozornil Oldu a Máňu, letící za ním a otevřel modravou bránu. Dinosaur v rychlém běhu nestačil zabrzdit ani změnit směr. Proběhl modrým oválem do planiny v sousedním světě a brána se za ním zavřela. Olda s Máňou proletěli jinou bránou, otevřenou ve výšce. Dinosaur, úplně vyvedený z míry, zůstal nerozhodně stát. Překvapilo ho, kde se ocitl, neznal to tu.

„Otevřete si další bránu ve výšce a podívejte se mi, kde jsme!“ požádal Čert své lidské kamarády.

Olda otevřel bránu ze světa Xijtra na Zem, nahlédl do ní, ale hned ji zrušil.

„Otoč ho na sever!“ poradil Čertovi. „Objevíte byste se přímo v kolejišti Hlavního nádraží. Sto metrů tímhle směrem a budete v parku.“

„Není tam moc lidí?“ staral se Čert.

„Teď zrovna ne,“ ujišťoval ho Olda. „Na Zemi prší.“

Čert pobídl svého podivného oře a dinosaur tentokrát vyrazil ihned. Neběžel sice přesně ve směru, kterým prve Olda ukazoval, ale Olda Čertovi shora potvrdil, že drobná odchylka nebude vadit.

Na okamžik si otevřel ve výšce další bránu, podíval se dolů, pak ale bránu ihned uzavřel a zavolal telepaticky na Čerta:

„Ještě pět metrů a můžeš!“

Pět metrů ale bylo na Čerta příliš složité určení.

„Kolik?“ obrátil se bezradně za sebe nahoru na Oldu.

„Na co čekáš?“ peskoval ho Olda. „Dělej! Už jste na kraji parku!“

Čert znovu otevřel bránu a dinosaur za ní opět překvapením zastavil. Olda musel počkat, až se brána dole zavře, až pak mohl otevřít druhou nahoře, kterou proletěl spolu s Máňou. Jediným pohledem dolů zjistil, že je všechno v pořádku, ačkoliv překvapení bylo tentokrát oboustranné. Nebo ještě lépe - všestranné.

Uprostřed křižovatky stál znenadání ještě o velikosti autobusu. Polekaně všema čtyřma zabrzdil a zděšeně se kolem sebe rozhlížel. Stejně zděšeně se asi tvářili řidiči automobilů, kteří před křižovatkou také brzdili seč to šlo, aby do obludy nenajeli.

„Výborně, Čerte!“ povzbudil Olda shoda psíka. „Otoč ho do Opletalovy ulice!“

Čert nevěděl, která ulice je Opletalova, ale nějaký vylekaný řidič se znenadání opřel o klakson, až to zavřeštělo. Dinosaur se polekal a vyrazil. Sice do správné ulice, ale rychleji, než měl Čert v úmyslu. Měl co dělat, aby se mu na houpajícím se hřbetě udržel. Ozvaly se nepříjemné zvuky tříštícího se skla. Splašený dinosaur začal polekaně švihát ocasem a protože měl na jeho konci velikou kostěnou kouli s hrboly, vzdáleně připomínající husitský řemdih, začal jí demolovat automobily, parkující na kraji ulice. Cesta jeho útěku Opletalovou byla brzy označena skleněnými kostičkami z vysypaných automobilových oken.

„Zpomal ho!“ křičel Olda na Čerta telepaticky.

„Ale jak?“ tázal se ho bezradný psík. „Neposlouchá mě!“

Dinosaur se mezitím prořítal další křižovatkou, odkopl přitom automobil, který mu vjel nečekaně z boku do cesty a připletl se mu pod nohy, hřbetním trnem strhl nějaké dráty natažené přes ulici a hnál se dál.

„Pozor, ne tak rychle!“ snažila se radit Čertovi i Máňa.

„Vám se to řekne!“ kníknul jí psík v odpověď.

Dinosaur vběhl na Václavské náměstí a opět se zastavil. Bylo to tu jiné než všude, kde se zatím procházel. Čert využil příležitosti a pobídl ho doprava, směrem k Můstku. Dinosaur si nevěděl rady a poslechl by jakoukoliv radu. Otočil se a váhavě vykročil, ale zkazil to taxík, přijíždějící shora. Zavřeštěl klaksonem přímo za zmateným zvířetem.

Olda najisto očekával, že se zvíře splaší a nemýlí se. Neodhadl ale správně, co se bude dít. Předpokládal, že se splašený dinosaur rozběhne úprkem dolů Václavákem, ale živý tank se otočil na opačnou stranu, přímo proti troubícímu automobilu a zaútočil na taxík čelními rohy. Nabodl přední masku, potom trhl hlavou a vypáčená přední kapota vyskočila vzhůru. Veleještěr se jí polekal, asi mu připomínala tlamu nějakého predátora. Otočil se a se svižností, jakou by od něho nikdo nečekal, udeřil do automobilu plným rozmachem svého ocasu, zakončeného těžkou trnovou koulí.

Kabinu taxíku zmačkala jako náraz do kamionu. Taxikář se reflexivně na poslední chvíli sehnul, ale zborcená kabina ho přimáčkla pod volant. Dinosaur poté

vyskočil a ať se ho Čert snažil usměrňovat, jak chtěl, vyrazil s ním dolů po náměstí.

„Oldo, tohle bude průšvih!“ komentovala to celkem zbytečně Máňa.

Každému bylo jasné, že to nemůže dopadnout dobře. Místo pouhého happeningu pro televizní štáby se rozvíjela katastrofa, už teď aspoň s milionovou škodou. Olda chtěl před běžícím zvířetem otevřít bránu do světa chobotnic, ale dinosaur tancoval na mokré dlažbě jako koza na ledě, smekal se, ztrácel rovnováhu a odskakoval do stran. Otevřít bránu přímo před ním bylo skoro nemožné. Olda s Máňou letěli navíc vysoko, ale nemohli se snést níž, překážely jim stromy. Zdivočelé zvíře bučelo strachy, hnalo se dál jako slon v příslovečném porcelánu a přitom kolem sebe švihalo obrněným ocasem. Prásk - a stánek s prodávčem klobás se ošklivě nahnul mezi lidi na chodníku. Prásk - rozletělo se na druhé straně do všech stran sklo z dalšího zasaženého auta. Křáp - vyvrácený reklamní sloupek odlétl až na chodník. Lidé tak-tak uskakovali, kdo mohl, hledal záchranu ve dveřích obchodů, ale někteří překvapením jen ztuhli a kdyby zvíře zamířilo na chodník, nejspíš by mu ani neuhnuli s cesty.

V té chvíli vjížděla na Václavské náměstí z Jindřišské ulice tramvaj. Dinosaur si ji zařadil jako nepřítele a vyrazil proti ní. Když si Olda představil, jak obrovská trnová koule na konci dinosaurova ocasu demoluje tramvaj plnou lidí, sevřel se mu strachem žaludek. Dinosaur ale konečně na pár vteřin běžel rovně - a Olda nezaváhal.

Bílé kolo s modrým okrajem - a Václavské náměstí konečně od rozdivočelého veleještěra osiřelo.

„To zas bude průšvih,“ vzdychl si Olda. „Přitom ho ani moc lidí nevidělo! Zato škoda bude pěkných pár milionů.“

„Co budeme dělat?“ řekla Máňa nerozhodně.

„Zaženeme ho zpátky do Dinosaurie!“ pokrčil rameny Olda.

Otevřel ve výšce bránu a proletěli do světa chobotnic, kde Čerta požádal popohnat neposlušné zvíře a vzletět nahoru. Dinosaur zase překvapením stál na místě, ale Čert se za ním nakrátko změnil v klubko modrého ohně, zvíře leknutím vyrazilo od té divné věci pryč, rovnou do další brány, kterou Olda otevřel přímo před ním.

„To bysme teda měli,“ pokývala hlavou Máňa. „Co teď?“

„Vrátíme se na Zem vypít pohár hořkosti do dna,“ povzdychl si odevzdaně Olda. Čerta poslali domů a odletěli do Alexijeovy kliniky.

Najít Alexijeva nebylo obtížné, vyplňoval ve své kanceláři nějaká lejstra. Olda mu kajícně přednesl dnešní nehodu.

„Uličníci!“ vzdychl si Alexijev. „Oba! Nejvíc se divím tobě, Máňo. Nenapadlo vás, že to nedopadne dobře?“

„Kdybychom aspoň vzali stegosaura!“ litovala Máňa. „Nenadělal by tolik škody.“

Ta ostnatá koule na konci ocasu vzbuzuje už na první pohled respekt, ale když začne doopravdy bušit, kam dosáhne, je taky hned vidět proč...”

„Škody by možná byly menší, ale byly by také,“ huboval Alexijev. „Vy nevíte, že si na to netroufají ani zkušený cirkusový krotitelé? Průvod městem se slonem vždycky přiláká diváky, ale je s tím spojené takové riziko, že si to málokterý cirkus dovolí. A vy nejste zkušený krotitelé ani náhodou!“

„Říkal jsi, že si to necháme, kdyby nic jiného...” začal Olda.

„Považoval jsem to za dobrý vtip,“ vrtěl hlavou Alexijev. „Nenapadlo by mě, že to skutečně provedete!“

„No jo, ale co teď?“ vzdychla si Máňa.

„Pojišťovna to zaplatí,“ mávl rukou Olda.

„Těžko,“ potřásl hlavou Alexijev. „Pochybuji, že by měl někdo vozidlo pojištěné proti zničení pravěkým zvířetem. Kolik těch aut jste vlastně zdemolovali?“

„My ne, to dinosaur!“ hájila se Máňa.

„Na dinosaura to nesvádějte!“ zamračil se na ni Alexijev. „Ten je v tom nevinně jako lilie. Ne že by ta auta neponičil, ale jediným viníkem jste vy, tím že jste ho přenesli do neznámého prostředí. Hádám, že by se v takové situaci splášlo každé zvíře.“

„Škody budou do milionů!“ povzdychl si Olda.

„Co teď s tím?“ hledala u Alexijeva bezradně pomoc Marie.

„Něco rozbít, utéci a nechat majitelům škodu by bylo podle mě čisté uličnictví,“ uvažoval Alexijev. „Ale přihlásit se dobrovolně na policii jako viníci by zase bylo příliš kruté. Podle mě byste se měli dohodnout s nějakou pojišťovnou, aby škodu majitelům zaplatila s tím, že jí Olda donese od dinosaurů odpovídající obnos ve zlatě. Víím, že jsi proti zneužívání zlata, ale tady by to asi bylo na místě, pochybuji, že jinak seženeš tolik milionů, kolik ta vaše legrácka stála.“

„Proč by to ale nemohla pojišťovna zaplatit jen tak?“ namítal Olda. „Vždyť je to něco jako živelná událost.“

„Pojišťovny to jako živelnou událost zaplatí jen těm, kdo mají proti ní pojistku,“ ujistil ho Alexijev. „Kdo ji nemá, tomu by zbyly oči pro pláč. Ale kromě toho, když se u nějaké rádobý živelné události dá určit viník, pojišťovna sice škodu zaplatí, ale pak vymáhá náhradu na viníkovi. Takže tomu tak jako tak neutečete.“

„Ach jo!“ povzdychl si Olda. „Hele, Ivo, nešel bys tam se mnou? Oni se mnou docela určitě jednat nebudou...”

„Šel bych tam, ale výjimečně nepůjdu,“ zamračil se Alexijev. „Kdyby nezbývalo nic jiného, šel bych. Ale nerad bych, aby se ta aféra spojovala se jménem kliniky. Mám takový neblahý dojem, že někdo číhá na nějakou naši chybu. Bude lépe přemluvit tvého tatínka, aby to s tebou vyřídil, beztak rodiče odpovídají za škody svých ratolestí. Jestli se ho bojíš, pošli ho za mnou, já mu to nějak šetrně vysvětlím, aby proti tobě nechtěl uplatňovat drakonické tresty. Naštěstí můžeš

škody nahradit, aniž by vás to zruinovalo.“

„Tak ti tedy **d'**,“ řekl Olda nepříteli nadšeně.

„Nemáš **z**,“ opáčil Alexijev. „Ale nezlob se, uličnictví to bylo, to snad nepopřeš.“

„Nepopírám,“ přikývl Olda. „Byla to moje chyba.“

„A taky moje,“ přidala se k němu solidárně Marie.

„Ty jsi k tomu přišla až když to bylo rozjeté!“ napomenul ji Olda.

„Ale kdybych tě zastavila...?“ namítla. „Jenže mě to ani nenapadlo.“

„To už bychom mezi nás viníky mohli přibrat i Čerta,“ řekl Olda. „Ba ne, napadlo to mě, ty jsi k tomu přišla až když jsem dokončoval přípravu.“

„Ale kdyby mě napadlo rozmluvit ti to, dělal bys to?“

„Už jsem to měl skoro hotové, jen to spustit,“ řekl Olda.

„Nehádejte se mi tady, kdo to zavinil!“ napomenul je Alexijev. „Prvním viníkem je jasně Olda. Manča je druhá v pořadí, třetí bych byl já, neměl jsem to považovat za pouhý vtip. Kajícně přiznám, že mě taky včas nenapadlo, co by z toho mohlo být. Čerta, dinosaura ani jiná zvířata bych na seznam viníků nedával vůbec. Ale teď jde o to, jak chybu napravit. Oldův tatínek by byl podle mě opravdu nejvhodnější.“

„Dobře, já to zařídím,“ vzdychl si Olda.

„Já ti u tvého táty pomůžu,“ nabízela se Máňa.

„Jak, prosím tě?“

„Svědectvím,“ řekla. „A taky si myslím, že ti přede mnou nenaseká.“

„On by mi nenasekal ani tak,“ vzdychl si Olda. „Ale sám nemám dobrý pocit, že mu jen přidělám starosti...“

„Co se stalo, stalo se,“ řekl Alexijev. „Chlap se má postarat, aby napravit, když už se mu něco podaří zkazit.“

„Chlap ano, ale kluk?“ opáčila Máňa.

„Olda tím u mě trochu vyrostl,“ usmál se Alexijev. „Mohli jste přece utéci, nikdo by si vás tam nevšiml a obviňovat Čerta by jistě nikoho nenapadlo. Člověk může udělat chybu, ale chlap se pozná podle zodpovědnosti, s jakou se k průšvihů postaví.“

„To ti teda o něco víc d'!“ usmál se trochu Olda.

„Pořád nemáš z,“ usmál se Alexijev.

Byrokracie

Olda s Máňou si tak zvykli na ranní telepatické domlouvání, lepší než hovory přes mobilní telefon, že teď docela přirozeně chodili do školy spolu.

„Hele - manželé!“ komentoval jejich příchod do šatny kysele Éda Sudek.

Olda to velkoryse nechal bez povšimnutí, Máňa se po Édovi ani neohlédla.

„Zítra odpoledne můžeme udělat tu operaci,“ přitočil se Olda k Michalovi. „Už to mám zralé.“

„Vážně?“ ožil Michal. „Kdy a kde?“

„Po škole v Alexijeově klinice,“ sliboval mu Olda. „On na to dohlídne.“

„Už jsem se lekl, že u vás v kuchyni,“ otrásl se s hraným zděšením Michal.

„V nouzi by to šlo i u mě v pokojíku,“ ujistil ho Olda. „Máňa to taky přežila.“

„Ta ti ale musela věřit!“ opáčil Michal.

„Bez důvěry to nejde,“ pokrčil rameny Olda. „Někdy si říkám, že to byla ode mě nebetyčná drzost, pouštět se do toho. Ale na druhé straně mě to naučili mimozemšťané a jejich postupy jsou spolehlivé, proč toho nevyužít? Uznal to i primář Alexijev.“

Ve třídě Olda totéž sdělil Jarče Koutové. Nejprve trochu zbledla, pak odhodlaně přikývla. To už se všichni nahrnuli do lavic, neboť zvonilo na první hodinu.

Do třídy ale místo učitelky Bendové vstoupila třídní Hrdinová v doprovodu dvou přísně se tvářících paní. Všechny tři zůstaly stát hned za dveřmi.

„Oldřich a Marie!“ vyvolala Hrdinová jako při zkoušení.

Olda zvedl ruku a Máňa váhavě také.

„Pojďte se mnou do sborovny!“ řekla Hrdinová. „Ostatní sednout!“

Otočila se a vyšla ze třídy, následována těmi cizími.

„Kdo je to?“ zeptala se Marie opatrně Oldy a směřovala to výlučně na něho, aby to nikdo jiný nevnímal. „Nejsou nakonec z pojišťovny?“

„S pojišťovnou je to přece uzavřený,“ řekl Olda směrovaně na Máňu, aby ji povzbudil. „Zaplatili jsme jim a táta má potvrzení, že už po nás nic víc chtít nebudou. Tohle bude úplně jiná komise.“

Vyšli na chodbu a Olda zavřel dveře. Jak to v takových případech bývá, vypukl za nimi okamžitě tlumený šum, jak se třída dohadovala, co to asi znamená. Nikdo ale nic nevěděl, stejně jako Olda s Máňou.

Procesí vedené Hrdinovou došlo ke sborovně a Hrdinová je zavedla dovnitř.

Učitelů tam bylo víc, mezi nimi i ředitelka Faustová, ale vypadala zasmušile a na příchozí se ani neusmála.

„Tady je máme!“ řekla Hrdinová a pokynula Oldovi a Máně, aby se postavili na volné místo, kterému žáci důvěrně říkali **jeviště**.

„Snad nemyslíte vážně, podrobit tak mladé žáky maturitní zkoušce?“ začala jedna z těch dvou cizích dam. Měla na sobě šedivý kalhotový kostým a brýle

a tvářila se jako kdyby ji právě někdo urazil.

„Vědomosti na to mají,“ přikývla ředitelka Faustová suše.

„Vědomosti nejsou všechno,“ podotkla také tak upjatě druhá cizí dáma, oblečená pro změnu do černo-fialových šatů. „Maturitní zkouška se odjakživa nazývá zkouškou dospělosti a to přece o těchhle dětech nemůžete tvrdit.“

„Proto jsme také podávali žádost o výjimku,“ souhlasila Faustová. „Kdyby jim bylo osmnáct, nebyla by to výjimka.“

„Vždyť nemají uzavřenou povinnou školní docházku!“ zhrozila se první dáma.

„Věkově ne,“ přikývla Faustová. „Ale vědomostmi ji splňují. To by se snad právě dnes mělo potvrdit, ne?“

„S tím budou veliké potíže!“ tvrdila znovu první; a jak se zdálo, měla z těch dvou větší váhu. „Nemůžete je přece v tomto věku propustit ze školy!“

„Proč ne?“ zeptala se jí přísně Faustová. „V jiných zemích se to tak dělá.“

„Bylo by ale proti zákonu, aby je někdo zaměstnal, nebo aby jen tak bloumaly po ulicích. To by nám pak vzrůstala kriminalita, stoupalo zneužívání alkoholu a drog...“

„Chceme jít na lékařskou fakultu!“ ozval se nahlas Olda, aby ji přerušil.

„Ty mlč!“ okřikla ho první dáma. „Nikdo se tě na nic neptal! Ostatně soudím, že je právě kvůli věku na lékařskou fakultu vzít ani nemohou!“

„Vzali by je, když budou mít maturitu a udělají přijímací zkoušky,“ zastala se jich Faustová. „Dávají jim podmínky jako ostatním. Věk tam nerozhoduje.“

„To není možné!“ opáčila opět dáma v šedivém. „Určitě na to upozorníme odbor vysokých škol, ale já osobně to považuji za nemožné.“

„Proč nemožné?“ zeptala se jí Faustová. „U studia snad rozhodují vědomosti a ty mají, můžeme si je vyzkoušet!“

„To je zbytečné,“ opáčila upjatě šedivá a černo-fialová jí souhlasně přikyvovala. „Lékařská věda nepotřebuje jen znalosti. Studium předpokládá i jisté životní zkušenosti, rozhled, vyzrálost osobnosti a to všechno jim zaručeně chybí.“

„Máme zkušenosti ze setkání se dvěma mimozemskými civilizacemi,“ nedal se zastrašit Olda, ale přešel na všesměrovou telepatii. „Takové zkušenosti nemáte ani vy!“

Obě cizí dámy to očividně zarazilo, ale ustoupit nemínily ani o píd'.

„Tebe jsme se na nic neptali!“ pokusila se Oldu usadit černo-fialová.

„Já také nic neříkám,“ opáčil Olda. „Telepatie je jen takové silnější myšlení, já si to jen myslím a myslet zakázáno není. A že se neptáte? Vaše chyba! Máte zjistit úroveň našich vědomostí. Až se dozvíte, že máme znalosti ze tří různých civilizací...“

„Znalosti cizích civilizací nejsou v našem školském systému důležité!“ přerušila ho nakvašeně dáma v šedivém. „Musíme se na to dívat komplexně. Ty dvě děti mohou mít mizivé životní zkušenosti. O vyzrálosti osobnosti se nedá mluvit vůbec, vidíte, že se ani neumějí chovat! Rozhled? Kde by k němu přišly? U mimozemšťanů?“

Nezažily ani jedinou událost, kde by se setkaly se základními otázkami života...”

„O prázdninách na mě stříleli mafiáni,” začal jí vypočítávat Olda. „Včera jsme ve venušském světě viděli víc mrtvých než vy za celý život. Léčíme lidi bez lékařské školy a nedávno jsme ve čtyřech vzkřísili prokazatelně mrtvou ministryni. Co ještě? Máme už také praktické zkušenosti s drogami. Mimozemské jsou naštěstí neškodné, zato u těch pozemských není o co stát! Na sex snad máme dost času, ale ten určitě není nutnou podmínkou ke studiu na lékařské fakultě.”

„To sem neplet’!” řekla upjatě dáma v šedivém. „A od posuzování jsme tady my, tebe se nikdo na nic neptal.”

„Já přece nic neříkám,” ušklíbl se Olda. „Já si to jen myslím. Jsem ale zvědavý na názor paní ministryně školství, až se jí na to zeptám.”

„Tomu ale říkám drzost!” vybuchla dáma v černo-fialových šatech. „Myslíš si, chlapečku, že tě k ní pustí? Tomu bych se divila! Ta má jiné starosti než vybavovat se s kdejakým frackem!”

„Se mnou se bavit bude,” řekl pevně Olda. „Asi to nevíte, ale to je právě ta mrtvá, kterou jsme vzkřísili po neštěstí v Parlamentu. Jistě ji bude zajímat, kdo jí vrátil život.”

„Kdo že ji vzkřísil?” vyskočila ředitelka Faustová.

„Já, Máňa, Cilka a doktor Alexijev,” vypočítával Olda. „Na to musíme být čtyři, síla se pak násobí. Ministryně zemřela v sanitce při převozu, ale Alexijev ji nedovolil odvézt pohřebákům, místo toho jsme ji vzkřísili.”

„To není možné! Ministryně byla včera v televizi a vůbec nevypadala, že by se jí něco stalo!” namítala dáma v šedivém.

„Nevypadala,” souhlasil Olda. „Teď už je v pořádku, ale měly jste ji vidět, když ji vykládali ze sanitky! To byl horror! Popáleniny na většině těla, zástava srdce, doktor od záchranky konstatoval exitus a chtěl ji dát rovnou odvézt.”

„Doktor od záchranky že by tomu nerozuměl?” zvedla obočí dáma v šedivém.

„Rozuměl,” opáčil Olda. „Byla mrtvá. My jsme ji vzkřísili! Na zaostalých světech jako je Země se takovému léčení říká zázrak!”

„Zázraky sem neplet’!” usekla ho dáma v šedivém.

„No dobrá, bylo to jen trochu neobvyklé léčení,” ustoupil Olda. „Jak to ale chcete nazvat, když to jasně přesahuje možnosti současné vědy?”

„Nemístné vychloubání a lhaní,” odvětila dáma v šedivém.

„Tak to tedy ne!” řekla ředitelka. „Musím se Oldy zastat. Viděla jsem ho vyléčit jasně prokázanou cukrovku. Ta je pro moderní medicínu pořád ještě nevyléčitelná.”

„Nemáte na to školy, abyste mohla něco takového dokazovat!” obrátila se proti ní zle dáma v šedivém.

„Jistěže,” přikývla ředitelka. „Proto jsem si to nechala potvrdit lékařskou komisí. Nestačili se divit, ale nezbylo jim než to potvrdit. Cukrovka je objektivně prokazatelná, záznamy o ní byly z několika let, nedá se to svést na chybnou

diagnózu.“

„Snad nechcete tvrdit, že ty dvě děti dělají zázraky?“ vybuchla dáma v šedivém.

„Zázraky?“ usmála se Faustová. „Tak bych to nenazvala, ostatně i Olda tomu říká jen **neobvyklý způsob léčení**, ale úspěchy mají, to jim musíte nechat. O mrtvé ministryni jsem ještě nevěděla, ale i když to vypadá zázračně, věřím jim to.“

„To by se snad neutajilo, nemyslíte?“ oponovala jí šedivá. „Kdeže to provozují?“

„Vy jste neslyšela o Alexijeově klinice?“ podívala se na ni Faustová.

„O té se říká ledacos,“ připustila šedivá. „Ale nevzpomínám si, že by s tím někdo spojoval děti.“

„Na dva doktory mají úžasné výsledky,“ přikývla Faustová. „Mimo těch dvou tam docházejí ještě děti a Olda s Máňou jsou dvě z nich.“

„A ještě s námi léčí náš pes,“ připojil k tomu Olda.

„Proto si myslím, že by ta výjimka byla správná,“ pokračovala Faustová. „Ti dva opravdu dělají zázraky, i když jim říkají mimozemská věda. Nemyslím, že by se musely zbytečně zdržovat pozemskou základní i středoškolskou látkou, opravdu ji už teď mají v malíčku. Řekla bych, že si zkrátí i vysokou školu, v některých směrech mají znalosti více než udivující. Proč jim neumožnit ukázat, co v nich je? Myslím si dokonce, že je to naší povinností.“

„Zřejmě nechcete chápat, že je to útok na celý školský systém!“ odvětila upjatě dáma v šedivém. „Škola je především řád podporovaný zákony. Zákon o povinné školní docházce nevyžaduje absolvování všech tříd, ale vylučuje její předčasné ukončení před dovršením jistého věku. A nezlobte se, to zde splněno není.“

„Proto žádáme o výjimku,“ podotkla Faustová. „Tu přece zákon umožňuje.“

„Kdybychom povolili jednu, budeme muset povolovat i další, až se nám školský systém rozpadne pod rukama!“

„Školský systém nestojí na dvou dětech,“ protestovala Faustová. „Zákony zřejmě nepočítají s extrémně nadanými dětmi, ale opakují, tihle dva žáci mají učivo základní i střední školy v malíčku. Můžete si je teď hned vyzkoušet.“

„Já trvám na tom, že je to zbytečné,“ opáčila dáma v šedivém. „Porušovat platné zákony nebudeme. Školský systém skutečně nestojí na dvou dětech, ale na dodržování zákonů. Můžete se obrátit na zákonodárce, aby je změnili, pokud nevyhovují, ale dokud platí, musíme se jimi řídit.“

„Pokud vím, jiné státy podobné výjimky uznávají,“ namítala Faustová. „Dokonce si je pochvalují.“

„Obráťte se tedy na paní ministryni,“ pokrčila rameny paní v šedém. „Když vám nevyhoví ona, pak nevím... My na to nemáme oprávnění.“

„Když nemáte oprávnění, proč jste sem vůbec jezdily?“ mračila se Faustová.

„Jsme tu spíš na kontrole,“ podotkla šedivá. „Naštěstí pro vás byly děti zařazené ve třídě, takže podle zákona bylo všechno v pořádku. Víc nám nepřísluší a vy

můžete být rádi, že jsme v tomto směru nezjistily žádné závady.“

„To vám tedy děkujeme,“ opáčila kysele Faustová. „Co se dá dělat, poženeme to výš, někde uspět musíme.“

„Zkusit to samozřejmě můžete,“ pokrčila rameny dáma v šedivém. „Budu vám jen přát, aby vám to bylo něco platné. I když v to sama nevěřím.“

„Dobře,“ řekla Faustová. „Sepíšeme tedy inspekční zprávu. Oldo, Marie, můžete se vrátit do třídy.“

Návrat do třídy byl pro oba cestou z další prohrané bitvy, ale Olda Máňu utěšoval, že takových podrazů zažili víc a kdo by čekal, že úředníci schválí něco, co se vymyká jejich chápavosti? Zázraky přece od úřednic čekat nemohou.

Ve většině tříd byl zatím pochopitelný brajgl, neboť učitelé byli ještě ve sborovně a málokterý žák dokáže zachovat klid a sedět spořádaně v lavicích. Jakmile cvakla klika dveří, zaslechli Olda s Máňou výstražné heslo **Pozor - úča!** následované hromadným úprkem do lavic, ale když spolužáci spatřili, kdo to přišel, řev ve třídě se ihned obnovil.

„Bacha, jdou za námi!“ varovala třídu Máňa a rychle zaplula do své lavice.

Hluk ve třídě se tedy opět trochu ztišil, ale když došel rozvážně do lavice i Olda, sesypali se na ně spolužáci jako hejno vos.

„Co jste dělali ve sborovně?“

„Co vám tam chtěli?“

„Co to bylo za ženský?“

„Zase nějaký průšvih?“

„Žádný průšvih, jen ministerská komise,“ odmítl to telepaticky všesměrově Olda, protože telepatie hluk třídy úspěšně překonávala a nemusel ani křičet.

„Jaká komise?“ doráželi spolužáci dál.

„Na co vás potřebovali?“

„Přišli vysvětlovat ředitelce, že školský zákon je příšerně důležitý a překračovat se nebude,“ přešla na telepatii i Máňa.

„Takže jste ostrouhali kolečka, co?“ posmíval se oběma Éda.

„Takových odmítnutí už bylo!“ opáčil nevzrušeně Olda. „Faustka o tom zpočátku taky nechtěla slyšet a dnes nás hájila. Tyhle baby taky přežijeme.“

Pak přišla učitelka Bendová, ale protože většina hodiny uplynula, přidělila domácí úkoly a odešla, ani nevyčkala na zvonek. Ten zazněl, jen co vyšla ze třídy.

Třída ale měla bohatý námět k hovorům.

„Tvrdím to odjakživa! Protekce se nesmí podporovat!“ hlásal důležitě Éda Sudek, hlasitě povzbuzovaný svým táborem: Karlem, Irenou a Jolanou. „To by tak hrálo, aby si byli někteří rovnější než jiní!“

Olda mávl rukou a držel se stranou, ale jen Máňa tušila, že se právě telepaticky domlouvá s Alexijevem. A ten měl stejný názor jako Olda.

„Nic si z toho nedělej,“ těšil Oldu. „Ztracená bitva neznamená prohranou válku. Věřím, že prorazíš, stejně jako my s těmi pojišťovnami!“

Oldovi nezlepšil náladu ani tělocvik, i když tělocvikář Havránek se všemi chlapci cvičil jen prostná a pochodové povely. Nakonec napsal Oldovi z prostných jedničku, druhou z pochodování. Byl to ale od něho jen další podraz.

„Na pětku z tělocviku už to nebude,“ řekl spokojeně. „Dostaneš asi čtyřku!“

Nejspíš mu ostatní učitelé řekli, že pětka z tělocviku by byla spíše jeho ostuda, ale Olda věděl, že čtyřka z tělocviku je skoro totéž. Bohužel to tak chápala i Édova parta.

Po vyučování Olda zažil největší šok, když za ním přišli Jarča s Michalem a suše mu oznámili, že si to rozmysleli a na žádnou operaci nepůjdou.

„To myslíte vážně?“ vytřeštil na ně oči Olda.

„Vidíš sám, že to nemá smysl,“ pokrčil rameny Michal. „Školu nepředěláš, nač potom ta operace?“

„Snad to neděláte kvůli školským byrokratům?“ vybuchl Olda. „Zkrácení školy by byl jen vítaný vedlejší efekt, hlavní je, co potom dokážete!“

„Pro nás to tak úplně vedlejší efekt nebyl,“ podotkla omluvným tónem Jarča.

„Říkal jsem vám přece, že se od toho nedá dost dobře couvnout!“ zaútočil na ně.

„Naopak, říkal jsi nám, že si to ještě můžeme rozmyslet!“ opravila ho Jarča. „Tak jsme si to rozmysleli, no a co?“

„Taky jsem vám ale říkal, že když si to rozmyslíte, nikdy v životě tu nabídku ode mě nedostanete!“ upozornil je na velice jemný odstín své podmínky. „Musím si na to něco důležitého připravit a to se nedá jen tak vzít zpátky!“

„No tak by sis to připravil někdy jindy, ne?“ pokrčil lehkomyšlně rameny Michal.

„To není jen tak,“ řekl Olda a začal si rozepínat svetr a pak i košili. „Podívejte se, co to je, ať víte, že to není žádná prkotina!“

Pod levou klíční kostí měl obrovský červený nádor velikosti slepičího vejce. Jarča od něho zděšením odstoupila o krok zpátky. Michal na to chtěl opatrně sáhnout a vztáhl k tomu ruku, ale teď mu naopak uhnul o krok dozadu Olda.

„Nesahej na to!“ poručil kamarádovi. „To jsou implantáty pro vás dva.“

Zprůhlednil přitom kůži nádoru. Pod ní bylo několik kliček mozkové hmoty, jenže ne tradiční šedobílé barvy, ale rudé s hnědými skvrnami.

„Teda nezlob se, ale vypadá to... nechci tě urazit, ale ohavně!“ řekla Jarča a civěla na to s neskrývaným odporem.

„To je vylepšení paměti, telepatie a tacuky urychlující hojení,“ ukazoval rychle na jednotlivé části prstem. „Dnes odpoledne je musím ze sebe vyříznout a implantovat vám je, ovšem jen když k tomu svolíte. V opačném případě se to začne kazit, takže to ze sebe tak jako tak vyříznu a všechno poletí do záchodu. Živé orgány skladovat neumím a tak narychlo těžko seženu jiné příjemce. Pochopte, ta

operace není ledajaká! Dám vám při ní kus sebe sama, ale jestli mě donutíte, abych kus sebe sama zabil, nikdo mě nedonutí klonovat to pro vás podruhé! A protože něco takového nedovedou nikde jinde na světě, zavřete si k tomu cestu definitivně. Teď víte všechno, rozmyslete si to ještě jednou, ale důkladněji! Životní příležitost můžete buď získat, nebo prošvihnout. Ať se rozhodnete tak nebo tak, bude to nezvratné jako smrt. Máte na to čas do osmi večer.“

„Jen do večera?“ vyjekla Jarča. „To je moc krátký čas na rozmyšlenou! Máme si nechat nasadit do hlavy něco tak odporného a rozhodovat se teď hned?“

„Omlouvám se, nechtěl jsem vám to ukazovat,“ řekl Olda. „Mám to v sobě taky, ale necítím se nijak postižený, naopak. A stejně smýšlí Máňa. I normální lidské orgány mohou vzbuzovat hnus, natož mimozemské, nedivím se, že se toho štítíte. Jen jsem nečekal, že dokážete zahodit tak unikátní nabídku!“

„Říkal jsi ale, že se Máňa taky rozmyšlela!“ opáčil trochu strnule Michal.

„Máňa to měla horší,“ řekl Olda. „Krátce před operací ji dva lékaři varovali, že je to smrtelně nebezpečné, když se to chystá dělat kluk jako já. U vás je to jiné. Víte, že předchozí operace dopadly dobře a kromě toho na mě bude dohlížet primář Alexijev. To už snad vypadá jinak!“

„Pořád je to trochu kruté rozhodování,“ řekl Michal.

„Je, ale rozhodnout se musíme každý sám a to rychle. Měl jsem na rozmyšlenou ještě méně času. A ty dvě ministerské baby budou tvrdit, že jsme nikdy neřešili životně závažné situace! Tohle je přece jedna z nich a chtěl bych vědět, jestli by se ty dvě za tak krátkou dobu správně rozhodly!“

Jarča i Michal ale neměli kvůli vlastním problémům pochopení pro Oldovy nářky. Olda raději zavolal Alexijeva, aby mu sdělil, do jaké kaše se to dostal.

„Aha!“ řekl Alexijev, když Olda skončil.

Nic víc. Zřejmě o tom usilovně přemýšlel, ale Olda nic nevnímal.

„Oldo, to jsi nezvládl,“ pomyslel si po chvíli. „Měl jsi mi to říci dřív, vymysleli bychom náhradní řešení. Takhle ti asi nepomohu. Moji známí, které jsem nedávno začal připravovat, aby se k nám dali, jsou právě na kongresu v zahraničí. Do večera je těžko seženeme. Zkusím kontaktovat jiné, ale **do večera** je příliš šibeniční termín.“

„Co mám podle tebe dělat?“ zkusil to aspoň Olda.

„Teď už nic,“ souhlasil Alexijev. „Udělal jsi, co se dalo, nesvedl bych to lépe. Teď to záleží na tvých kamarádech. Buď přijdou, pak jim to dáš. Nebo mají pravdu ty dvě z ministerstva, nejsou to ještě zralé osobnosti, pak to budeš muset vyhodit. Jen bych je na tvém místě nestrašil prošvihnutou životní příležitostí. Když jim ty orgány nedáš, dá jim je někdo jiný později, až trochu dospějí. Uznej přece, že taková podmínka může být pro každého velká rána. Ty už se na to nepamatuješ?“

„Pamatuju,“ souhlasil Olda. „Ale vím, že mě hnala touha něco se dozvědět, co mi může dát jen mimozemšťanka Bísíája a já jí neuhnul ani na chvíli!“

„Ale uhnul, jen si vzpomeň!“ opravil ho Alexijev. „Nejprve jsi jí podstrčil psiho kamaráda Čerta. Až když to s ním dopadlo dobře, svolil jsi sám. Nevyčítám ti to, i tak to bylo ztřeštěné, ale vzpomeň si, že to rozhodování nemusí být vůbec jednoduché.“

„Dobře,“ uklidnil se Olda. „Dal jsem jim čas do osmi večer. Déle než do devíti na nikoho nečekám, ať přijdou nebo ne. Pak se to totiž začne kazit.“

„Pro příště to musíme lépe promyslet,“ dodal Alexijev.

Pak se vytratil z Oldovy mysli a Olda se chvíli nepřítomně díval na své očividně nerozhodnuté kamarády Michala s Jarčou.

„Pojďte domů,“ vytrhl se jako z transu. „Jsme tu poslední. Právě jsem to domluvil s Alexijevem. Rezervuje nám operační sál do osmi večer, pak už by to nemělo smysl. Je to teď na vás! Přijdete, nebo nepřijdete?“

To už byli v šatně a rychle se oblékali.

„Já ještě nevím,“ řekl Michal trochu zaraženě a zápasil přitom s botou.

„Já taky ne,“ vydechla nešťastně Jarča. „Vědět, že to bude takové...“

„Já jsem měl na rozmýšlení čtvrt hodiny a proti sobě mimozemšťanku,“ vybuchl Olda vyčítavě. „Kamarádka se z ní stala až později, tenkrát jsem se ještě obával, že by mohla být jako nějaký vetřelec. To si snad o mě nemyslíte, tak nač ty obavy?“

„I tak je to nezvyklé,“ řekl Michal.

„Je. Takže do osmi!“ zvedl se Olda.

Hned za školou se Olda vznesl a vzal to vzdušnou čarou přes nejbližší paneláky. Jakoby tím kamarádům ukazoval, co všechno mohou získat, anebo o to přijít. Létání bylo příjemnou stránkou andělských darů, i když se všichni museli krotit, aby nelétali pořád. Na případné diváky to působilo šokujícím dojmem, ačkoliv si Olda říkal, že už je jistě viděly stovky lidí a žádné pozdvižení nevzniklo.

Samozřejmě když odečteme tu aféru v novinách...

Doma marně pátral po Čertovi, kupodivu ho nikdo nevítal. Usoudil, že je Čert na výletě za fenkami. Uklidil školní potřeby a zkusil zavolat Máňu, ale ta byla na klinice a dokonce měla za sebou dvě dávky společně s Čertem. Aha, proto nebyl doma! Bylo to ale poprvé, co tam šel s Máňou a ne se svým pánem!

Olda se tedy zvedl a za chvíli ho Alexijevová vítala v hale.

„Dnes toho moc není, všichni máme ještě rezervy,“ informovala ho. „Chceš ale operovat nějaké kamarády, že? Ivo ti bude asistovat.“

„Pokud přijdou,“ vzdychl si zamyšleně Olda.

„Proč by nepřišli?“ usmála se na něho Alexijevová, ale zvažněla, když ho viděla. Na Oldovi byly všechny jeho nálady dobře znát.

V jídelně ho uvítala Gertruda jako vždy kakaem, až si říkal, že má načas přejít na něco jiného. Zatím mu pořád chutnalo, ale i to nejlepší jídlo se může přejít.

Pak přišla Máňa s Čertem, byla trochu pobledlá a Olda hádal, že právě dali další

dávku energie nějakému pacientovi. Potvrzoval to i Čert, ani nemusel nic říkat. Stačilo, jak hladově se hrnul k misce.

„Jak to vypadá?“ uvítala Máňa Oldu zvesela, ale vycítil z ní trochu napětí.

„Ani se neptej!“ mávl rukou. „Víš, s čím za mnou přišli? Že si to rozmysleli.“

„Neříkej!“ zvažněla okamžitě, jako prve Alexijeová.

„Můžou za to ty dvě ministerské baby!“ ulevil si Olda. „Víš, co Michal s Jarčou řekli? Že když padá slibované zkrácení školy, není důvod k operaci!“

„To jistě nemysleli vážně!“ zavrtěla hlavou.

„Doufám,“ řekl Olda. „Musel jsem je přesvědčit, že se to odkládat nedá.“

„Já už to vím,“ usmála se. „Říkal mi to Ivo. Tu operaci bych chtěla taky vidět, že mě nevyhodíš, Oldíku? Zajímá mě to, ostatně bych to časem měla dělat taky, ne?“

„Beze všeho,“ pokrčil rameny Olda. „I když tě musím varovat, z pohledu diváka to asi vypadá... řekněme krvavě, až nechutně.“

„Čekáš, že se při pohledu na krev složím?“ zamračila se. „To mě ale podceňuješ! Musím ti sdělit, že tvoje operace je dost slaboučkový odvar proti porodu.“

„Nepodceňuju tě!“ ohradil se Olda. „Měla jsi ale vidět Jarču, jak zezelenala, když jsem jim to ukázal!“

A jemně si pohladil bouli pod košilí.

„Ty jsi jim to ukazoval? Proč?“ zajímalo Máňu.

„Aby pochopili, že to není jen tak,“ zavrčel.

Zdálo se mu, že Máňa kolem toho dělá zbytečný rozruch. Na druhou stranu měla vědomosti, že by to opravdu mohla dělat také. Olda se trochu zamračil při představě, že by Máňa něco klonovala na sobě. Vypadalo to přece opravdu trochu nechutně.

Mezitím přivezli dalšího pacienta, kluka v jejich věku. Byl při vědomí, ale bolestí syčel, ačkoliv dostal od záchranářů injekci dolsinu. Explodovala mu prý v ruku nějaká zábavná pyrotechnika, měl je obě řádně popálené a také trochu přismažený obličej.

„Klid, to nic není,“ utěšoval ho Olda, když ho s Máňou doprovázeli na pokoj. Tam jen na sebe mrkli, postavili se do kříže a spustili to naplno.

„To jste dělali vy dva?“ zpozorněl popálený kluk.

Nabízelo se to samo, záchranáři s nosítky už odešli a v místnosti kromě pacientů byli jen Olda s Máňou, ale kluk tomu nějak nemohl uvěřit. Nebyl sám, dospělí se divili většinou skoro stejně.

„Kolik už jich máš?“ otočil se nahlas Olda na Máňu.

„Tři,“ odvětila. „Čert taky, takže skončil. Já mám už jen jednu, budeš si asi muset vystačit s Irenou.“

„Povídám, to světlo bylo od vás?“ dožadoval se kluk jejich pozornosti.

„Jo,“ přikývl Olda. „To není obyčejné světlo, ale volná energie. My tak léčíme.“

„Vy?“ vykulil na ně oči.

„Ty jsi lehčí případ,“ vysvětloval mu Olda. „Na tebe stačíme s Máňou.“

„A co doktoři?“ zajímal se kluk. „Ti tady neléčí?“

„Neměj obavy,“ ujistila ho Máňa. „Za chvíli tu budou. Alexijev to po nás přijde zkontrolovat, jestli jsme něco nepřehlédli. Ale myslím si, že to stačilo.“

„Ani se mi na to nepodíváte?“ vystrčil proti nim ovázané ruce. Měl je ořezané do velikých bílých boulí, prosakovala z nich vůně masti na spáleniny. Ošetřili ho tak už v záchrance, tady by se s tím nikdo nezdržoval. Alexijev tvrdil, že se volné rány rychleji hojí, ale ohled k pacientům jim nedovoloval fáce sundávat. Nechávali tedy všechno jak to bylo, nanejvýš pacienta převlékli do pyžama.

„To uvidíme pozítří, až ti to budou sundávat,“ řekla Máňa.

„Hmm, převazy, ty přímo zbožňuju!“ ošklíbl se.

„Koukám, že už máš s něčím podobným zkušenosti!“ usmál se Olda.

„Jo,“ přikývl kluk. „Už jsem byl parádně opařenej. Chcete vidět ty jizvy?“

„Kvůli tomu nemusíme rozbalovat obvazy,“ zarazil ho Olda.

„Nemám je na ruce, ale na bříše!“ chlubil se kluk.

„Hele, klidně lež, do zítřka to počká!“ řekl Olda a mrkl na Máňu.

Ta mu oplatila spiklenecký úsměv. Podle jejich zkušeností bude ten kluk pozítří hodně překvapený, až uvidí, vlastně neuvidí nic, neboť staré jizvy do zítřka beze stopy zmizí. Otázka je, zda mu to bude vadit. Ale to se uvidí. Teď by jim samozřejmě tvrdil, že je na ně kdovíjak pyšný.

„Hele...“ pokračoval kluk. „Mohli byste mi prokázat službičku? Potřeboval bych podat z kapsy u bundy mobil.“

„Nějak rychle ti otrnulo!“ usmála se Máňa.

„Já jen aby o mě věděli naši,“ vysvětloval omluvně. „Nebyli doma, když se mi to stalo, záchranku volala sousedka, ale radši bych jim to řekl dřív než ona. Průser je to na každý pád, ale může být menší, když se ozvu sám.“

Olda a letmo mrkl na hodinky. Do osmi času dost, proč ne?

Bunda byla ve skřínce, označené číslem postele, spolu s ohořelou košilí, botami a kalhotami. Jen bunda nejevila stopy ohně, zřejmě si ji oblékl až do sanitky. Olda z její kapsy vytáhl mobilní telefon, skříňku zavřel a s mobilem došel ke klukovi.

„Mohl bys mi vytočit číslo?“ požádal ho kluk bez váhání.

Olda podle diktátu namačkal číslo a podstrčil mobil na polštář klukovi přímo pod tvář, aby nic nepotřeboval přidržovat.

„Ještě tu chvíli počkejte, já to sám těžko zavěsím,“ žadonil kluk, když viděl, jak se oba chystají odejít.

Využíval je příliš samozřejmě, ale oba viděli, že se sám neobslouží, v boxerských rukavicích se špatně telefonuje. Rozhodli se počkat, hodinu přece telefonovat nemůže.

„Čau mami!“ začal kluk najednou - zřejmě se právě dovolal.

„Na klinice doktora Alexijeva!“ dodal po chvíli.

„Notebook mi nevoz, nemám pohyblivý ruce,“ řekl rychle. „Ani rádio. Nějak to bez té civilizace vydržím!“

Chvíli mlčel, jen poslouchal.

„Jó, večeri prej dostanu tady,“ řekl. „Neměj péči, hlad nemám.“

Chvilku zase poslouchal.

„Jenom takový dvě děcka,“ řekl trochu nervózně. „Jsou ještě tady, chceš je?“

„Ne, jenom v sanitce,“ dodal po chvíli.

Chvíli ještě poslouchal, pak zvedl hlavu.

„Můžete to zavěsit?“ obrátil se na Oldu.

Olda mu vyhověl.

„Chceš ten mobil zpátky do bundy, nebo tady do stolečku?“ zeptal se ho.

„Radši pod polštář,“ požádal ho kluk. „A připravte se, **mutr** právě tejrá startér, za chvíli ji tu máme jako na koštěti!“

„Nebudeme rušit,“ řekl Olda. „Dneska očekáváme trochu těžší večer, jdeme se na to připravit.“

„To si tedy pište!“ přikývl kluk. „Až sem **mutr** přijede, bude nabeton tóčo!“

Olda otevřel dveře a pustil Máňu napřed. Ještě se povzbudivě podíval na kluka, ale ten to bral zřejmě sportovně. Olda potichu zavřel dveře a oba spěchali do jídelny.

„Ještě nikdo nepřišel?“ zajímal se Olda.

„Nikdo,“ potvrdila mu to Gertruda. „Kdo měl přijít?“

„Olda si pozval Michala a Jarču, kamarády ze školy,“ vysvětlovala jí Máňa.

„Nevím, nevím,“ vrtěla hlavou Gertruda. „Scházet se v nemocnici, to jsme jako děti nikdy nedělali. Říkali jsme, že nemocnice přivolává smůlu.“

„Oni mají přijít na operaci,“ doplnila to Máňa.

„Ale!“ podivila se Gertruda. „Copak jim je?“

„Nic, ale uvidíš!“ řekl Olda. „Máňo, drž se mě jako klíště, až přijdou, nebude na nic čas. Šest hodin na krku a nikdo nikde!“

„Jsem tvým stínem!“ odvětila Máňa pateticky. Měla to z nějakého filmu, který Olda neviděl, takže mu to nic neříkalo. „Neboj, však přijdou,“ dodala už normálně.

„Pojď se podívat na sál,“ napadlo Oldu a s Máňou v závěsu vyběhli z jídelny.

Operační sál nebyl veliký, ale byl perfektně připravený a uklizený. Olda polaskal očima zasklenou skříň s chirurgickým náradím, rozhlédl se, pak se uklidnil a otočil.

„Jsme připraveni, teď je to na nich,“ podotkl.

Na chodbě najednou Máňa našpicovala uši.

Do dvora vjíždělo auto bez sirény a i podle zvuku motoru to nebyla sanitka.

„Někdo přijel,“ řekla. „Jarčini rodiče jezdí všude autem, že by ji sem přivezli?“

„Dohodli jsme se nedělat rozruch,“ zamračil se Olda. „Měli by přijet autobusem a sami, nejsou to mrňata ze školky.“

„Jo, ale uvědom si, je šest večer a tma jako v pytli,“ upozornila ho jemně. „Naši taky nevidí rádi, když přijdu domů za tmy.“

„No dobře,“ zabručel. „Jdeme si pro ni. Jestli se mi ale chtějí páni rodičové dívat na ruce, budu nervózní.“

„Jdeme si pro oba, třeba vzali Michala s sebou,“ dodala optimisticky Máňa.

Dostali se ale jen k venkovním dveřím. Ty se před nimi rozlétly a dovnitř vpadla jako vichřice dáma, kterou Olda i Máňa okamžitě poznali.

Dáma v šedivém kostýmku, ministerská kontrola ze školy.

„Kde je Libor?“ obořila se na Oldu s Máňou. „Libor Mráček. Ačkoliv, vy dva to nejspíš nevíte... Je tu vůbec někdo? Haló! Kde jste kdo?“

„Libor leží na trojce,“ zavrčel zamračeně Olda. „Jestli chcete, zavedu vás tam.“

„Ale návštěvní hodiny jsou jen do čtyř,“ přidala se Máňa také trochu nevrle.

„To mě nezajímá,“ mávla rukou dáma. „Ostatně, co vy tady děláte? Patříte sem? Jistěže ne, tak mlčte!“

„Asi se budete hodně divit, ale my sem patříme,“ řekl Olda.

„Ježíšikriste!“ zarazila se dáma, zřejmě je až teď poznala. „Vy jste...“

„Jo, to jsme my,“ přikývl Olda. „Děti, kterým upíráte životní zkušenosti. Přitom jich tu denně získáváme mraky!“

Zastavil se a podržel dámě otevřené dveře do pokoje číslo tři.

„Prosím, Libor už na vás čeká,“ pokynul jí rukou.

„Počkejte ještě! Liborek mi do telefonu říkal, že ho tady ani neošetřili!“ zastavila se ve dveřích, už zase suverénní jako zpočátku. Oldovi se zdálo, že by se chtěla hádat.

„Tak to neříkal,“ opravil ji Olda. „My jsme u toho byli, když s vámi volal.“

„Ptala jsem se ho jasně, který doktor se s ním zabýval,“ nedala se. „A říkal, že jen nějaké děti. Snad ne vy?“

„To už je přesnější!“ přikývl Olda. „Ale nemůžete tvrdit, že ho nikdo neošetřil.“

„Co jste s ním mohli dělat?“ znejistěla, Oldovo sebevědomí ji trochu mátl.

„Vyléčili jsme ho,“ odvětil Olda. „Přijďte sem zítra, uvidíte.“

„To bude nějaký podvod!“ vyjekla. „Že ono mu skoro nic není?“

To už i Oldovi došla trpělivost.

„Jestli mu nic není?“ vybuchl. „Dobře, pojďte, podíváme se na to.“

Došli rázně až k Liborově posteli.

„Vyndej ruce,“ poručil mu takovým tónem, že se kluk neodvážil odporovat. Na peřině se objevily dvě zafačované koule.

„A vy pojďte sem!“ poručil stejným tónem dámě.

„Počkejte, snad mu to nechcete bez doktora odmotávat?“ protestovala.

„Není třeba,“ mávl rukou a soustředil se.

Obvazy náhle zprůhledněly a nad peřinou se vznášely dvě ošklivě zčernalé ruce. Trochu se chvěly, jako se horkem tetelí vzduch nad rozpálenou plání. Pohled na ně

vzal dámě úplně vítr z plachet, ale i kluk Libor vypadal zaraženě. Nejspíš předtím viděl své vlastní ruce jen letmo, závojem slz z bolesti, až teď si je mohl prohlédnout pořádně.

„Ještě si myslíte, že mu nic není?“ obrátil se Olda k dámě. „Nevidíte ty hluboké rány až do masa? Tomu se říká spáleniny třetího stupně, paní!“

„Ježíšikriste!“ vyjekla hrůzou. „Co se ti to stalo?“

„O tom si povídejte potom,“ řekl Olda a přestal zprůhledňovat obvazy. Spáleniny milosrdně zakryly a Libor rychle zatáhl ruce pod peřinu. Také mu nebylo do žertování.

„Jak to, že neřveš?“ vyhrkla dáma podezřívavě.

„V sanitce dostal morfium,“ zahučel Olda.

„Ba ne!“ protestoval kluk. „Říkali té injekci úplně jinak!“

„Říkali jí **dolsin**, ale je to morfium,“ nedal se Olda. „Bolest potlačilo a my jsme ho tady ošetřili, takže se to nemělo čas vzpamatovat. Pozitří mu sundáme obvazy a bude v pořádku. Přijďte se na to podívat.“

„Tohle pozitří?“ vyjekla. „Tak těžké rány... to snad ne... to není možné... jak to?“ Najednou nemohla najít řeč.

„Tak rychle by to byl zázrak, že?“ usmál se Olda. „Jen přijďte! Možná se potom nebudete bát tohle slovo použít.“

„Ale kde jsou tady lékaři?“ vzpamatovala se najednou.

„Momentálně jsme tady my dva,“ řekl Olda se zadostiučiněním. „Ve škole jste si hrála na královnu z moci úřední. Tady je naše království, tady máme léčivou moc pro změnu my.“

„To není možné!“ vyjekla. „Vy přece nemůžete léčit! Při vašem věku...!“

„Tady nejsme ve škole ani na školském úřadě,“ zamračil se Olda. „Léčebná síla nezávisí na věku. Snad vám tahle **nová životní zkušenost** pomůže brát věci jinak. Máňo, jdeme, ať si mohou popovídat!“

Zmínku o nové životní zkušenosti řekl značně kousavě, ale podle jeho mínění si to ta dáma plně zasloužila.

„Počkejte!“ zarazila je ve dveřích. „Nemůžete sem zavolat nějakého skutečného doktora? Myslím tím opravdového, s titulem!“

„To jistě můžeme,“ přikývl Olda. „Možná si na vás udělá čas. Ale nic nového vám neřekne, od nás už to máte se vší parádou.“

„To je mi jedno, zavolejte mi ho sem,“ řekla tónem, nesnášejícím odmlouvání.

Olda se ani nepohnul, ale telepaticky seznámil se situací Alexijeva.

„Tak bude to?“ dupla si dáma, když viděla, že se ani Olda, ani Máňa nehýbou.

„Už jsme ho zavolali, jde sem,“ ujistila ji Máňa. „Vy ale nevnímáte naši telepatii, takže jste si toho nevšimla. My se tady už jinak ani nedomlouváme.“

Alexijev naštěstí právě přicházel.

„Á, paní Mráčková,“ přivítal dámu. „Nejste spokojená s naší péčí?“

„Odkud mě znáte?“ zarazila se dáma.

„Ze školy,“ odvětil klidně.

„Nikdy jsme spolu do školy nechodili!“ vyhrkla upjatě.

„Nemyslím mě a vás,“ řekl Alexijev. „Myslím vaše dnešní vystoupení ve škole, kde jste Oldovi a Máně zamítla žádost o výjimku. Upřímně se jim divím, že teď vašeho syna neodkázali na zákonný postup. Bylo by to přinejmenším spravedlivé.“

„Jak to myslíte, pane doktore?“ podívala se na něho dotčeně.

„Jednoduše,“ řekl. „Podle zákonů děti léčit nemohou. Olda s Máňou měli vašeho syna nechat podle zákonů trpět jako zvíře přinejmenším do zítřka, kdy bychom se mu mohli věnovat my dospělí. Ale protože ještě mají rezervu síly, věnovali mu ji.“

„Jaké síly, doktore?“ vyskočila jako když ji píchne.

„Léčivé síly,“ řekl Alexijev. „Kdo ji odmítne, toho léčíme klasicky, i když pořád na špičkové světové úrovni. Ruce vašeho syna bychom léčili zhruba půl roku a nejspíš by mu zůstaly doživotně necitlivé.“

„Doživotně necitlivé? A tomu se odvažujete říkat špičková světová úroveň? To snad nemyslíte vážně!“ neodpustila si jízlivost.

„Myslím to vážně,“ přikývl. „Jako bývalý primář oddělení popálenin mám o tom velice věrohodné znalosti. Tak se léčí ve světě, my jsme přešli na mimozemské metody. Buďte ráda, že se Olda s Máňou vašemu synovi věnovali. A za ty klacky, co jim házíte pod nohy, byste se měla stydět.“

„No dovolte!“ vybuchla. „Co vy o tom víte?“

„Dovolím,“ usmál se trochu smutně. „Vím o tom dost na to, abych vám mohl říci: Vážená dámo, takhle jedná opravdu jen byrokrat.“

„Nechte si ty urážky!“ vybuchla.

„Jaké urážky?“ ohradil se Alexijev. „Místo abyste jim pomohla, stala jste se pro ně přítěží. Měla jste to rozhodnout podle zákona, který výjimky umožňuje, ale rozhodla jste úředně, tvrdě a necitlivě. Na vašem místě bych hanbou ani nevylezl mezi lidi. Máte hroší kůži, když se vás to nedotklo! Dál jim budete stát v cestě, vytahovat na ně vaši šimlovskou zdeúřední moc, až to třeba vzdají a tu medicínu vystudují u mimozemšťanů. Až se vám nebo někomu z vašich blízkých stane nehoda a dostanou vás do ruky lékaři, kteří léčí klasicky, uvidíte, jak dopadnete! Teď si aspoň užijte jejich péče a věřte, lepší nikde na světě nedostanete!“

„To myslíte vážně?“ zchladla konečně pod tou sprchou.

„Chcete vidět ruce vašeho syna?“ zeptal se jí trochu tvrdším tónem. „Mohu vám je ukázat, ani mu nepotřebuji obvazy sundávat, umíme totiž zacházet s neviditelností.“

„Ne, to nemusíte,“ otrásla se. „Já jsem to už... viděla.“

„Vy jste jí to ukazovali?“ zeptal se Alexijev nahlas Oldy, ačkoliv mu to Olda před několika okamžiky sděloval. Bylo ale vidět, že tu otázku dává jen kvůli té dámě.

„Ukazovali,“ odpovědět stejně tak nahlas Olda.

„V pořádku,“ přikývl Alexijev. „Když jste to viděla, paní Mráčková, nemám co dodat. Jsou to popáleniny třetího stupně, vašeho syna by zcela jistě čekala transplantace kůže. Místo toho si ho pozitří osobně vyzvedněte, ať vidíte, čemu se dá říkat zázrak.“

„Vy taky?“ opáčila nešťastně. „Zázraky do moderního světa nepatří!“

Olda měl pocit, že chybí jen jedině, aby si vztekle dupla. Jako malá, rozmazlená holčička, když zrovna není po jejím. Skoro by ji litoval.

„Možná máte pravdu, paní Mráčková,“ pokrčil rameny Alexijev. „Zázrakům jsme v našem světě odvykli. Do našeho světa více patří násilí, korupce a byrokracie, tedy váš obor, ne?“

„Asi byste mluvil jinak, kdybyste viděl, jací grázlové nám dnes všude vyrůstají!“ vyhrkla rychle. „Já to vím nejlépe, pracuji totiž s problémovou mládeží! Je to čím dál horší, všichni rostou pro kriminál!“

„Vidíte!“ opáčil Alexijev. „To bude ono! Já zase pracuji s těmi lepšími. Kdybyste aspoň na okamžik chtěla vidět, jací úžasní lékaři nám tady vyrůstají! Škoda, že se k nim chováte stejně jako k vašim grázlům!“

„Před nimi byste to ale neměl říkat!“ hodila okem po dětech.

„Proč?“ pokrčil rameny. „Myslíte si, že je to zkazí? Ale jděte! Vědomostí mají, že učí nás dospělé. Životních zkušeností mají asi méně, ale srovnejte si je se začínajícími studenty, kdo je na tom líp? Myslíte, že jsem vystudoval tak dávno, že se na své začátky nepamatuji?“

„Nevím, kdy jste studoval!“ řekla umíněně. „Na tom snad nezáleží!“

„Máte pravdu,“ přikývl. „Na věku bazírujete jen vy. Ale nemusela byste.“

„Pořádek musí být!“ odsekla. „A zákon je zákon!“

„Stala jste se jejich nepřitelem,“ dehtal ji dál Alexijev. „Za to vám uzdravili syna. Podle zákonů to přitom dělat nesmějí, nemají na to papíry, především lékařský diplom. Mimozemské vzdělání jim neuznáte, cestu k pozemskému vzdělání znemožníte. Tomu já říkám **klacky pod nohy**. Můžete se utěšovat, že na to nejste sama, bohužel, takových byrokratů jako vy je víc. Jste ostudou naší civilizace.“

„Co vlastně po mně chcete?“ vyhrkla. „Abych jim ustoupila? To máte smůlu, já se citově vydírat nenechám!“;

„Klidně trvejte na svém, půjde to i bez vás,“ řekl Alexijev. „Jste překážka, kterou ty děti překonají. Překročí vás a úspěch bude tím cennější. Dokážou to, věřím jim. Spíš mi jde o vás. Nezdá se vám, že vás současné postavení trochu zkazilo? Chci, abyste se zamyslela nad sebou, ne nad nimi.“

„Na to nemáte právo, pane doktore,“ uklidnila se trochu. „Do mě vám nic není!“

„Nic vám přece nenařizuji,“ ujistil ji. „Jen vás jemně, přátelsky upozorňuji, že jste v situaci, kdy už by mělo nahlas protestovat vaše svědomí. Pokud ovšem nějaké máte. Babička mi vždycky říkala, že moc člověka korumpuje. Byla to velice moudrá žena.“

„Já té moci tolik nemám,“ odsekla paní kysele. „Musím respektovat zákony.“

„Ale když zákony povolují výjimku, znemožníte ji,“ řekl tišeji Alexijev. „Máte malou, ale hodně zneužitelnou moc. No nic, nechme toho. Myslím, že jste si chtěla stěžovat, že vašeho syna ošetřovaly jen děti a ne dospělí lékaři s diplomem. Na to vám řeknu jedno: popáleniny na rukou u nás léčí i pes.“

„Cože?“ vyjekla znechuceně. „Pes že by měl léčit mého syna?“

„Jistě,“ přikývl doktor. „Máme tu jednoho rozumného pejska. Od mimozemšťanů má kromě inteligence léčivou moc a na jednodušší případy stačí i on. Dnes ale svou sílu vyčerpал, proto jsem vašeho syna svěřil těmhle dvěma.“

„Vy byste mého syna svěřil do péče psovi?“

„Možná to pro vás bude těžko stravitelné, ale ten pes má větší léčebnou sílu než klasický operační tým,“ přikývl. „Pokud to jde, šetřím si tyhle děti na horší případy. Ale teď už nás omluvte, čekáme dvojitou operaci, musíme se na ni připravit.“

„Vy ještě operujete?“ zajímala se. „Slyšela jsem, že jste s tím úplně přestal!“

„Operovat nebudu já, ale Olda,“ ujistil ji. „Já se to budu snažit od něho odkoukat. Víte, mimozemské znalosti jsou proti pozemským na vyšší úrovni a je na čase, abychom je zvládli i my, staří kozáci. Vidíte? Taky musíme překousnout trochu stavovské pýchy a dát se poučit od dětí, když to umějí lépe! Vsadím co chcete, že těm dětem nesažete ani po kotníky ani vy. Ve fyzice by jim byl partnerem na úrovni možná Einstein, ale i ten by se měl čemu přiučit a rozhodně by se nad ně nevyvyšoval. Víte, jak správně podotkl jeden Polák, nejlépe podrážejí nohy trpaslíci. Je to jejich zóna.“

Obrátil se a vyšel z pokoje, následován Máňou a Oldou. Olda jako poslední zavřel dveře, ale ještě se podíval, co na to paní Mráčková.

Neříkala nic. S povislou dolní čelistí to dost dobře ani nejde.

Od Alexijeva to tedy sedělo!

Jakmile se odpoutali od paní Mráčkové, Olda zase znervózněl.

Operace čekala jen na operované, ale ti se ještě nedostavili. Přitom bylo skoro půl osmé! Zaplaťpámbu za Liborkovu **mutr**, zkrátila jim dlouhé minuty čekání, ale teď už byl nejvyšší čas, aby Jarča s Michalem přišli!

„Nemají Koutovi nebo Langmajerovi telefon?“ napadlo Máňu nad talířem malých koláčků od Gertrudy. Stará kuchařka jim je do jídelny jako vždy donesla, ale nejedli je. Nikdo na ně neměl ani pomyslení, všem leželi v hlavě Oldovi kamarádi.

„Langmajerovi mají mobily, ale neznáme čísla,“ hlesl nervózně Olda. „Koutovy tak dobře neznám, abych to věděl.“

„Zkoušel jsem volat své známé, ale na nikoho jsem se nedovolal,“ pokrčil rameny Alexijev. „Příště to nesmíš dělat tak nezabezpečeně.“

„Dobrá rada nad zlato!“ povzdychl si Olda. „Příště není teď!“

„A co kdybys to nabídl některé sestřičce?“ napadlo Máňu.

„Ted' navečer je tu jen Hedvika,“ řekl Alexijev. „Zeptat se jí jistě můžeme.“
Najednou se vedle v Alexijeově pracovně rozdrnčel telefon. Alexijev tam rychle došel a zvedl sluchátko.

„To je pro tebe,“ zavolal po chvilce na Oldu.

Olda vyskočil a obrovským skokem vletěl do dveří. Očividně si přitom pomáhal idarchonem, žádný cirkusák by takový skok nesvedl. Sluchátko popadl ještě ve vzduchu ale současně s tím přibrzdil a celkem spořádaně se postavil.

„Čau, Oldříšku,“ uslyšel Olda Michalův hlas. „Nezlob se, ale já nepřijdu. Víš...“

„Beru to na vědomí,“ řekl Olda a aniž by čekal na podrobnosti, zavěsil.

„Michal nepřijde,“ řekl ostatním napjatě čekajícím. „Definitivně to odřekl. Ivo, zeptáš se aspoň Hedviky?“

„Ještě může přijít Jarča,“ zbledla trochu Máňa.

„Vypadala ještě míň odhodlaně než Michal,“ namítl Olda nešťastně. „Co kdybych to nabídl... třeba Trudě Steinové?“

„Mně? A co?“ vyhrkla stará kuchařka.

„Andělskou řeč, zlepšenou paměť a schopnost hojit rány,“ řekl Olda s nadějí, že aspoň někomu pomůže.

„Andělskou řeč? Tou, jak se tu občas bavíte? A je to vůbec andělská řeč?“ ptala se opatrně Gertruda.

„Je to andělská řeč, mám ji přece od andělky,“ ujišťoval ji Olda.

„A byla to opravdu andělka? Co když to byl nějaký dobře zakuklený rarach?“

„Jak to stojí v Bibli, Trudo?“ zaútočil na ni Olda. „**Podle činů poznáte je**, nebo je to jinak? Andělka dělala dobré skutky. Zachraňovala děti, uzdravovala nemocné a když odcházela, naučila mě to. Co na tom vidíš špatného?“

„Nevím,“ bránila se Gertruda. „Činy ďáblů můžou na první pohled vypadat dobře a člověk to vždycky pozná, až když je pozdě. Já s tím nechci nic mít!“

„Poslyš, Trudo, věříš aspoň, že jsem viděl opravdového, živého ďábla?“ zkusil to Olda z jiné strany.

„O tom ani nemluv!“ vyjekla. „Nebo ho přivoláš!“

„Já jen abys věděla, že jsem se setkal s obojím a dovedu to už odlišit,“ řekl Olda. „S ďábly opravdu nechci nic mít ani já, to mi věř!“

„Já taky ne!“ odvětila Gertruda. „Ale ani s anděly! Takové věci mi nepřísluší. Ani slyšet o nich nechci!“

A vyběhla z jídelny schovat se do kuchyně.

„Tu asi nepřemluvíme,“ povzdychla si Máňa.

„Možná, kdybychom na to měli víc času,“ souhlasil Alexijev. „Takhle je to na ni moc zhurta.“

„Tak aspoň tu Hedviku...“ prosil ho Olda o pomoc.

Alexijev odešel shánět Hedviku. Na sesterně nebyla, starala se o pacienty, ale za chvíli s ním přišla do jídelny a rovnou na Oldu:

„Vážně mě potřebuješ, Oldo?“

Jen němě přikývl. Hedvika byla velice hodná sestřička. Zнала se s Oldou ještě z Vinohrad, kde se k němu chovala mile a to ani netušila, že bude jednou její nadřízený. Tady přijímala jeho příkazy ochotně a bez námitek. Olda si to vysvětloval, že Hedvice jde stejně jako jemu o dobro pacientů.

„Ještě že mi Ivo nedávno něco naznačoval,“ oddychla si Hedvika. „Mám teď ale službu, nevím, jestli...“

„Mohl bych zavolat Ilonu,“ navrhl Alexijev. „Ale za čtvrt hodiny se to tady snad nerozsype.“

„Říkal jste ale něco o operaci?“ zvažněla Hedvika.

„Ta operace bude velice krátká,“ ujistil ji Alexijev. „Olda to umí.“

„Myslela jsem, že spíš vy,“ obrátila se s otázkou na Alexijeva.

„Ne, bude to dělat Olda,“ řekl jemně Alexijev. „Je to jeho operace. Nepochybuji, že to z nás dokáže nejlépe. Zatím přece dělal všechny.“

„No dobře,“ usmála se. „Olda dělá zázraky, vím to.“

Odvedli tedy Hedviku do operačního sálu, jak honosně říkali místnosti, kde stál už trochu postarší operační stůl.

„Musím se tě ještě zeptat, svoluješ s implantací mimozemských orgánů?“ obrátil se Olda na Hedviku.

„Proč se ptáš, když víš, že ano?“ usmála se na něho.

„Protože je to vážná věc a nikomu ji nesmíme dělat proti jeho vůli,“ řekl Olda.

„Tak dobře, máš mé svolení,“ opakovala odhodlaně.

Pak to šlo ráz naráz. Olda Hedviku na stole znehybnil **přimrazením** a už se mu ani ruka netřásla, když zneviditelnil kosti její hlavy a prohlížel si její obnažený mozek.

„Začneme,“ řekl tiše, když přihlížejícím, hlavně Máně a doktorům Alexijevovým ukázal, čeho se jeho zásah bude týkat. Máňa mezitím posvátně otevřela veliké pouzdro s neurochirurgickým náradím, aby Oldovi podávala, co bude potřebovat...

Alexijev dnes jen přihlížel.

Když se po deseti minutách Hedvika opět probírala, ani nechtěla věřit, že to má za sebou. Vstala z operačního stolu a mechanicky si obouvala cvičky.

„Telepatii a paměť můžeš používat ihned,“ sděloval jí Olda trochu veseleji. „Jen na **idarchon** si musíš týden počkat, teď je ještě slabý a nefunkční.“

„A kdy mě zařadíte do rozpisu?“ usmála se na všechny.

Jak se dalo čekat, řekla to telepaticky. Telepatie byla vždycky aktivní od počátku, trochu se muselo učit jen směřování.

„Nespěchej tolik, děvenko,“ usmál se na ni Alexijev. „Idarchon je úžasný orgán, ale máš v sobě jen jeho zárodek, musí ti nejprve narůst.“

„Představovala jsem si to jinak,“ odvětila vesele. „Čekala jsem, že s tím budou

větší obtíže... něco jako... gravidita..."

„Naopak,“ ujišťovala ji Máňa. „Bude ti to pomáhat i v tomhle.“

„Co ty o tom víš?“ zamračila se na ni trochu Hedvika.

„Víc než si myslíš,“ opáčila Máňa. „Já vím, je mi teprve třináct, ale nedej se tím zmást. Pochopíš to, až se začneš přehrabávat ve své vlastní hlavě a zjistíš, co všechno víš, Olda ti určitě nedal tu přídatnou paměť prázdnou... Mechanické vědomosti umíme přenášet i takhle.“

„No jo,“ vydechla Hedvika. „Ale kde se k tomu dostal on?“

„Něco od mimozemšťanů, něco už jsme zjistili sami,“ řekla Máňa, jako by to bylo samo sebou.

„Komu už jsi přenesla vědomosti ty?“ chtěla vědět Hedvika.

„Zatím nikomu,“ nenechala se vyvést z míry Máňa. „Ale mám nejvyšší čas s tím začít, aby Olda nebyl jediný, kdo to dělá!“

„Vidíš,“ řekl Alexijev. „Já si říkám, že na to máte oba hodně času. Jsme tu přece teď už tři dospělí. Kdyby nebyl Olda tak hrrr...“

„Kdyby nebyl jaký je, neměli bychom to nikdo,“ odvětila s jistotou Marie.

„Dobře,“ mávl rukou Olda. Bylo mu příjemné být středem pozornosti, ale čeho je moc, toho je příliš. „Nezkusíme to přece jen s Gertrudou? Vážně se mi to nechce...“

Poklepal si na klíční kost. Bouli pod ní měl trochu splasklou, navíc rozříznutou a jen provizorně přelepenou leukoplastí, ale pořád v ní byla druhá sada nových orgánů. Ani nedořekl, co bude muset udělat, když pro ni nenajde příjemce. Připadal si právem jako před potratem. I když ten leckteré ženy berou ještě lehkomyšlněji.

Zamířil v čele ostatních do jídelny a doufal, že tam Gertrudu ještě najde.

Čekalo to tam ale jiné překvapení.

„Ahoj, Oldříšku!“ zvedala se ze židle - Jarča Koutová.

„Ty jsi přece přišla?“ rozzářil se Olda. Koutkem oka spatřil Mánin jásavý úsměv a věděl, že mají radost i Alexijevovi.

„Musela jsem utéct,“ vysvětlovala mu rychle. „Naši mě nechtěli pustit. Přišla jsem s naším Danem, venčení mi ještě svěřili. Ale kdybyste to mohli urychlit...“

Dan byl Jarčin kokršpaněl. Ležel jí u nohou a předstíral spánek. Občas mu to ale nedalo, takže krátce mrkal.

„Jarčo, ty jsi zlatá! Už jsme si mysleli, že nepřijdeš. Pojd' rychle!“ vyhrkl Olda.

Nevadilo mu ani, že při tom přelétl Máně přes tvář drobný mráček.

„Pohlídá mi někdo Dana?“ starala se Jarča. „Aby se s Čertem nepoprali!“

„Čert se přece nepere,“ odvětil Olda telepaticky a všesměrově, zahlédl totiž ze dveří kuchyně opatrně vykukovat strápatou černou psí hlavu. „Vid', Čerte?“

„To bych štěk!“ ozval se také telepaticky Čert.

Kokršpaněl Dan okamžitě vyskočil na nohy, vycenil zuby a začal zle vrčet.

„Vidíš?“ ukázala Jarča na svého psa. „Dane, lehni! Fuj!“

„No tak, Dane!“ přidal se k ní Čert. „Tvoje paní si taky přeje mír.“

Nepřekročil přitom práh kuchyně. Dan se sice ostražitě naježil ještě víc, ale lehl si, i když byl připraven kdykoliv vyskočit.

„Necháme je tady a ty už pojď!“ natáhl Olda k Jarče ruku. Když mu podala svou, pomohl jí vstát a celé procesí se otočilo zpátky k operačnímu sálu.

Po obvyklé otázce, zda si Jarča operaci přeje a po stejně odhodlané odpovědi **Ano** ji přímo na operačním stole **přimrazil**.

Měl dnes o dalšího pozorného diváka víc. Hedvika si nenechala ujít dozvědět se, co to s ní vlastně před malou chvilkou dělal.

Počet andělských učedníků dnes přece jen poskočil o dva.

Ačkoliv i to bylo pořád málo.

Další kamarádi

Když se Jarča probírala, chvíli nevěřila svým smyslům. Překvapilo ji, že najednou ovládá telepatii, že to trvalo tak krátce i že psi, ponechaní sami sobě, se za tak krátkou chvíli dokázali namísto rvačky spřátelit.

Bylo to jednoduché a část zásluhy měla i Gertruda. Čert na ní pro Dana vymámil porci psího gulášku a Dan zřejmě pochopil, že mu Čert nejen nebude konkurovat, ale že to dobré dostal právě díky jemu. U jídla často řeší spory i lidé, proč to vyčítat psům?

Olda daroval Jarče i Hedvice andělské kombinézy a naučil je oblékat, byť zprvu jen přes šaty, ale hlavně svlékat. K tomu byla nutná telepatie, oblékání bylo snadnější.

„Nesmíte to půjčit kdekomu,“ ujišťoval je. „Je to jediná položivá věc, která se dá duplikovat **hiblagem**.“

„Jiné živé věci nejdou?“ zeptala se ho Máňa. „Proč tahle jde?“

„Protože je živá jen napůl,“ odvětil Olda. „Bísíája mě varovala, ať duplikováním živých neztrácím čas, že jim pak nedokážu dát život. Měla pravdu, uvědomil jsem si to, když mamince nevykynulo těsto, ačkoliv duplikované droždí vypadalo normálně. Smůla je, že droždí je živé. Zrovna tak jogurty. Duplikované sice chutnají normálně, ale rozdíl poznáš, když je zkusíš použít jako jogurtovou kulturu. Dělá se to tak, že lžičku živého jogurtu rozmícháš do horkého svařeného mléka. Brzy se ti vytvoří jogurt, ale když totéž uděláš s duplikovaným jogurtem, zkazí se to.“

„To znám,“ řekla rychle Máňa. „Může se ti to zkazit i s kupovaným.“

„Já vím,“ přikývl Olda. „Některé mlékárny používají postupy, které jogurt zabijí. Vyplatí se vyzkoušet si takhle jogurty z různých mlékáren a mrtvým se vyhýbat. Živá jogurtová kultura je rozhodně zdraví prospěšnější.“

„Poslyš, ale co to znamená: živá jen napůl?“ zamračil se trochu Alexijev. „Bud' něco živé je, nebo není, ne?“

„Aha,“ zachmuřil se trochu Olda. „Asi jsem vám tu informaci nedal. Měl bych vám připravit paměťovou píhu se vším, na co jsem zapomněl. To napůl živé se dá přece snadno pochopit. Vezměte si spóry. Jsou živé, i nejsou. Taky tak napůl.“

„Proč jsi nám nedal všechno?“ zpozorněl Alexijev.

„A nač by vám byly moje soukromé vzpomínky?“ pokrčil rameny Olda. „Jen by vám překážely. Vybíral jsem pro vás jen co souviselo s biologií a s léčením, vynechal jsem kromě soukromých vzpomínek na různé školní příhody i všechno nepotřebné, od matematiky po teorii antigravitace. V tom fofru jsem asi na něco užitečného zapomněl. Naštěstí se to dá doplnit dodatečně.“

„Jak chceš někomu doplňovat, co mu chybí?“ zajímalo Alexijeva. „K tomu bys přece musel vědět, co už zná.“

„Když toho vyberu víc, andělská část paměti to roztrídí,“ usmál se Olda. „Přijaté

paměťové pihy přeorganizuje ve spánku tak, že vyloučí všechno dvojité. Jinak by to ani nešlo, paměťové pihy přece mohou pocházet od různých dárců a ti samozřejmě nevědí, co už víte a co ne.“

„Dobře, ale teď bychom měli Jarču propustit domů, aby to stihla, než po ní rodiče vyhlásí policejní pátrání,“ navrhl Alexijev.

„Já ji tam vezmu vzduchem,“ navrhl Olda. „To je nejrychlejší.“

„Poletím s tebou a vezmu Jarče Dana,“ vyhrkla hned Máňa.

„Nač?“ usmál se Olda. „Unesu klidně deset lidí najednou. Počkej tady, vrátím se. Ještě jsme nepředali všechnu energii.“

„Nebylo dvojí probouzení z letargie tak trochu podobné předané dávce energie?“ zeptal se Alexijev Oldy vyčítavě.

„Tak napůl,“ připustil Olda. „Beztak si všichni necháváme každý jednu dávku do rezervy, co kdyby se něco stalo.“

„Není to jen rezerva,“ namítl Alexijev. „Poznal jsem, jak to člověka zdrbne, když jde až na doraz. Nebylo by rozumné, aby se někdo z nás strhal. Rozhodně je menší zlo nechat některého pacienta trpět do rána, i když je nám ho líto.“

„Bude nás brzy o dva víc,“ řekl Olda s nadějí. „Zase toho víc zvládneme.“

„Stejně s vámi poletím,“ řekla Máňa. „Jednak se chci taky proletět a hlavně, Jarče se to bude líbit a já chci být u toho. Znáš to, sdělená radost - dvojnásobná radost.“

„Jen leťte všichni!“ usmál se Alexijev.

„Já na vás ale počkám tady,“ zavrčel Čert. „Stejně se sem budete vracet.“

„Tak jo,“ připustil Olda, v tak zářivé náladě by přistoupil na leccos. „Ani nevíte, jakou mám radost, že to tak dopadlo.“

„Dovedu si to představit,“ řekla Máňa s pochopením. „Když jsem tě viděla, jak tě Michalovo odřeknutí naštvalo...“

„Jeho smůla!“ řekl Olda pomstychtivě.

Vyšli i se psem Danem na plochu střechu. Olda podal Jarče ruku a vznesl se s ní do výšky, Máňa totéž udělala se psíkem, který ale začal strachy kňučet.

„Neboj se,“ konejšila ho telepaticky. „To nic není, letíš přece s námi!“

Chlácholila psíka, až se zvířátko uklidnilo.

„Michal to odřekl?“ starala se Jarča, když si trochu zvykla na let nad střechami.

„A Olda jeho implantáty okamžitě voperoval Hedvice,“ sdělovala jí Máňa.

„Kolika holkám už to udělal?“ zpozorněla Jarča.

„Byla jsi jeho čtvrtá,“ prozradila jí ochotně Máňa. „Pokud považuješ za holku i doktorku Alexijevovou. Implantoval to jen jednomu chlapovi, doktoru Alexijevovi.“

Bavili se telepaticky, aby jim v hovoru nevadil protivítr. Jarče se to začalo líbit, ale Olda ji upozornil, že všesměrová telepatie není žádný problém, horší bude naučit se směřovat ji tak, aby ji vnímala jen osoba, které je to určené.

„Vy se tak s Oldou bavíte i ve škole, že?“ konstatovala Jarča. „Neříkej mi, že jste

to při vyučování nepoužívali!“

„Samozřejmě,“ ujistila ji Máňa. „Je to pohodlné, lepší než telefony, dorozumíš se s tím na blízko i na dálku a nikdo cizí tě nevnímá. Když se na někoho obrátíš, zapamatuj si dobře, jak se ti odrazí v mysli. Tím ho příště vyvoláš, i když není telepat.“

„A co když budu vnímat, o čem se bavíte?“ nadhodila Jarča.

„Když se budeme na dálku bavit já s Oldou, vnímat to nebudeš,“ pokrčila rameny Máňa. „Olda umí telepatit současně se mnou i s Alexijevem, ale i když mi to ukazoval, nějak mi to nejde.“

„Taky to pochopíš,“ utěšoval ji Olda. „Teď pozor, přistáváme.“

Přistáli v pořádku před vchodem do paneláku, kde bydlela Jarča. Olda ji už stačil varovat, aby se připravila na prudší dopad, i když se jí bude zdát, že přistávají plynule. Takže jediný, pod kým poklesly nohy, byl kokršpaněl Dan. Rozjely se mu do stran, až dopadl čumákem na zem, naštěstí z tak malé výšky, že se mu nic nestalo.

„Ještě se nesnaž létat,“ varoval ji Olda. „To tě začnu učit tak za týden.“

„A nemohla bych ji to učit já?“ nabídla se Máňa.

„Proč?“ nechápal Olda. „Učil jsem to přece všechny, už vím, jak na to.“

„No právě!“ opáčila Máňa. „Taky si to chci vyzkoušet, ty už to umíš. Nemůžeš učit všechny. Teď to ještě jde, ale až nás bude víc, budeš rád, když na to nebudeš sám.“

„Asi máš pravdu,“ zamyslel se. „Uvidíme! My teď poletíme zpátky. Možná ti už dnes večer jen tak z cvičných důvodů zavoláme.“

Vznesli se a zamířili zpátky.

Jarča jim jen od vchodu zamávala.

Večer byl ale na krku, letěli ve tmě a byli rádi, když je maják na střeše navedl na přistání. Alexijev jim v rychlosti přidělil zbytek pacientů a když rozdali poslední dávky, měli pro dnešek konec. Ještě navštívili Libora, aby ho trochu potěšili, byl to dnes jediný dětský pacient. Paní Mráčková už byla pryč, takže to celkem šlo.

Odletěli s Čertem za úplné tmy, ale Čert se holedbal, že trefí i podle čichu, Olda zase, že mu stačí pouličního osvětlení a skutečně se mu podařilo nezabloudit. Sledovali ještě, jak Máňa přistála na balkóně, pak se otočili a zamířili domů.

Otec doma nebyl a maminka Oldu přivítala trochu nervózně.

„Poslyš, Oldo, co že zas tak pozdě?“ přivítala ho.

„Dneska to stálo za to, mami!“ sděloval jí radostně. „Představ si, že nás ve škole tvrdě stírala nějaká baba z ministerstva školství a odpoledne jsme ošetřovali jejího syna, měl ruce popálené od nějakých prskavek. Tomu říkám trest boží!“

„Poslyš, kdo mě to tuhle nabádal k opatrnosti, než budu o andělech něco soudit?“ odvětila. „Kdo říkal, že andělé i pánbůh jsou mírnější, než si

představujeme?"

„Já," řekl Olda zaraženě. „Ale tak se to snad říká. Je to jen náhoda, ale přišla ve správnou chvíli! Měla jsi vidět, jak zírala, jak jsme s Máňou jejího synáčka vyléčili!"

„Stačíte vůbec na to?" podívala se na něho tázavě.

„No jistě!" ujistil ji Olda. „Každý den nám část kosmické energie zbude. Poslyš, mami, co kdybychom s Čertem tobě a tátovi občas nějakou přidali?"

„Nač?" zavrtěla lehce hlavou. „Nejsme přece nemocní."

„Čistě preventivně," navrhl Olda. „S Bísíájou jsme to dávali staříčkům ve vsi, aby trochu omládli. Ne že bys to potřebovala, ale rozhodně vám to neuškodí. Škodí to jen v jediném případě, ale to snad u vás nehrozí."

„Kdy to škodí?" zamračila se trochu. Věděla dávno, že má vědomosti, které by od něho nečekala, ale přece jen... někdy jí nebylo příjemné, že toho zná tolik. Nepřipadala si v jeho přítomnosti volně a pokud to mohla posoudit, nebyla sama.

„Prudce to zvedne imunitní reakce," začal jí to vysvětlit srozumitelně. „Proto to tak rychle léčí nemoci. Jenže při těhotenství to vyvolá potrat."

„To víš od mimozemšťanů?" zajímala se.

„Taky," přikývl. „Párkrát jsme to způsobili při léčení, jednou omylem, ale při tak závažné nemoci, že nám to prošlo. Alexijev říkal, když jde o život, zachraňujeme na prvním místě matku. Kdyby zemřela, plod by to tak jako tak nepřežil."

„Ale co kdybyste to použili omylem na zdravé ženě a způsobili jí... víš co..?"

„My si dáváme pozor," uklidňoval ji. „Já už to sám ani nedělám, vždycky o tom rozhoduje primář Alexijev a ten se vyzná."

„Ale na mně bys to klidně zkoušel sám, co?" vyhrkla a zamračila se.

„Ale ty jsi přece zdravá," opáčil.

„A víš co? Nechci to! Rozumíš? A už o tom nemluv!" zamračila se.

„Když nechceš, tak ani nesmím," ustupoval s nechutí. „Ale proč?"

„Schovej si to pro potřebnější!" poradila mu. „Teď je to naprosto zbytečné."

„Víš, že Alexijevová vypadá skoro tak mladě jako ty?" přitulil se k ní. „Alexijev bude za chvíli vypadat mladě jako náš táta. Je to tím, že dávají lidem sílu. Něco z toho jde přes ně a oni mládnou."

„A ty mu to nepřeješ?" zeptala se ho.

„Jistěže přeju," urazil se, že ji vůbec napadlo podezírat ho ze závidosti. „Ale rád bych, abyste i vy..."

„Dobře, nech to na pozdější dobu," usmála se na něho. „Až to bude potřeba. Teď je to přece zbytečné."

„Škoda, že babička zemřela dřív, než sem Bísíája přiletěla!" povzdychl si Olda.

„Představ si, že bys ji omladil. Myslíš, že by o to stála, když už nemá dědečka?"

„A co kdyby Bísíája přiletěla ještě než zemřel dědeček..." uvažoval Olda.

„Tomu bys nepomohl, děda se ještě mladý zabil v autě," usadila ho.

„To ještě nic nevíš!" vzepřel se. „Vzkřísili jsme už jednu mrtvou!"

„Vážně?“ zadívala se na něho trochu nedůvěřivě.

„Vážně!“ usmál se. „Musíme na to být čtyři, ale stojí to za to! To už je zázrak jak se patří! Objeví se bílé světlo, zazní velebný tón... jestli to andělé kdysi předvedli našim praprapředkům, nedivím se, že z toho padali zděšením k zemi!“

Při jeho slovech měla pocit, že ji obchází mráz. Její malý chlapeček křísí mrtvé? Vždyť mu teprve bude třináct let!

„Není to přece jen... trochu nebezpečné...?“ pokusila se zapochybovat. „Nemůže to někomu škodit?“

„Naopak, mami, naopak!“ vyskočil. „Nepochybuji o tom, že to používáme jen pro dobré účely! Mě by ani nebavilo někomu s tím škodit!“

„Jak to tedy bylo, když jsi říkal o té paní z ministerstva, jak máte v rukou jejího syna... to skoro vypadalo na vydírání, nemyslíš?“

„Jaképak vydírání? My jsme jí ho uzdravili!“ vyskočil. „Ona na nás po zlém, my jí to oplatili dobrým. Mám dojem, že se pěkně styděla, i když to nechtěla dát najevo!“

„Ještě že tak!“ vzdychla si. „A jak je to vlastně s těmi poslanci? Říkali v televizi, že je odmítáte léčit!“

„Neodmítáme!“ řekl Olda. „Alexijev je ale léčí postaru, když mu pojišťovny nechtějí nové léčení platit. To je pro ně pěkný trest! Novější pacienti přicházejí a odcházejí, zdravější než předtím, zatímco oni se trápí. Ale ne aby tě napadlo je litovat, vymysleli si to na sebe sami, je jen spravedlivé, že to trochu pocítí na vlastní kůži! Ostatně, v jiných nemocnicích tak trpí všichni pacienti.“

„Některé jste ale vyléčili hned!“ připomněla mu.

„Ti na tom byli tak zle, že to jinak nešlo,“ vysvětloval jí to. „Tam jsme si nemohli pomoci, museli jsme je přece zachránit.“

„No dobře,“ ustoupila. „Ty naše zázračné dítě! Pojd' si sníst večeři, umýt se a šup do postele!“

V noci Oldu mimořádně vzbudil Čert.

Začal mu strkat čumák pod peřinu a tahat ho za pyžamo.

„Co je?“ ohnal se po něm Olda rozespale.

„Oldo!“ kňučel Čert. „Mám dojem, že... štěňata! Jen čtyři, ale telepatický!“

„Cože?“ vzbudil se konečně Olda.

„Čtyři štěňata!“ opakoval mu Čert. „A všechny telepatický!“

„Tvoje štěňata?“ došlo Oldovi. „Dobře, zítra se za nimi vypravíme!“

„Já jen, aby je zase někdo neutopil!“ připomínal mu Čert naléhavě.

„Skočíme tam ráno, ještě před školou,“ slíbil mu Olda. „Do rána to počká, v noci nikdo štěňata topit nebude.“

„Jen aby!“ protestoval Čert, ale Olda se otočil na druhý bok a zabalil se do peřiny, aby na něho Čert nemohl.

Ráno už se ale nemohl vymlouvat, i když ho Čert začal budit skoro o hodinu dřív.

Zařídil dokonce Oldovi u maminky snídani, aby je nic nezdržovalo. Také jí vysvětlil, co zamýšlejí, ale nemusel ani vyvracet její protesty, maminka měla pro štěňata pochopení.

Olda se ale těšil také a spěchal by i bez Čertova poštekávání.

„Vůbec je nevnímám,“ postěžoval si psovi. „Odkud to jde?“

„Jsou zticha,“ znejistěl Čert. „Asi spí.“

„To se dá pochopit,“ pokrčil rameny Olda. „Štěňata jsou děti, ty lidské taky pořád spí. Pamatuješ si aspoň směr? Nebo něco, co by nás přivedlo na stopu?“

„Bylo to z dálky, nejspíš z vesnice,“ uvažoval Čert.

„Dobře, poletíme tam,“ rozhodl Olda.

V rychlosti sbalil školní věci, hodil tašku na záda, popadl krajíc chleba, s Čertem vyběhli na balkón a vznesli se do studeného vzduchu. Za chvíli už přelétali pole a lesíky směrem k tetiččině vesnici.

„Ještě nic?“ pobízel Olda psíka.

„Nic!“ zakňučel nešťastně Čert. „Teda, jestli už je zabili, pokoušu je do krve!“

„Jen klid,“ uklidňoval ho Olda. „To bys přece věděl.“

„Jen aby!“ strachoval se Čert.

Vzdušnou čarou jsou naštěstí všechny vzdálenosti nejkratší a za chvíli už spolu kroužili nad vesnicí. Čert usilovně vzpomínal, kde by to jen mohlo být.

„Snad bys to měl vědět!“ napomínal ho Olda.

„Když já nevím,“ ošíval se psík. „Může to být Lola nebo Alma... Astu si můžeme škrtnout, ta už o štěňata přišla...“

„Vidíš, vidíš, proutníku! Ani nevíš, kde všude máš děti!“ vyčítal mu Olda.

„Nech toho!“ ohradil se psík. „Vy lidi to vždycky víte? Štěkl bych, že ne! Někdy máte i vy problém vzpomenout si, kde máte jaké štěně!“

Pomalou se vznášeli nad vesnicí, ale nikde nic. Až Olda spatřil vycházet z chalupy babičku Maděrovou. Telepaticky upozornil Čerta a oba rychle přistáli, aby ji zbytečně nepoplašili. Vyšli zpoza rohu Tvrdíkova stavení a zamířili přímo k ní.

„Co tady děláte?“ změřila si je s rozzářenou tváří.

„Někde by tu měli mít štěňata!“ řekl Olda.

„To bude určitě u Zimáků,“ ujišťovala je Maděrová. „Jejich Alma tenhle týden štěňata čeká.“

„To je dobrý,“ oddychl si Olda. „Zimákovi je nebudou topit.“

Čert se ale na něho podíval vyčítavě a Olda rozhodl, že se tam raději podívají, aby měli jistotu. U Zimáků ale na ně vyběhla Alma, začala na ně přes plot výhružně dorážet, štěkat, vyskakovat a vrčet. Za tím rámusem vyšla i paní Zimáková.

„Domů!“ ukázala velitelsky. Alma poslušně, i když neochotně zaběhla do domku.

„Co tu děláš, Oldo?“ poznala paní Zimáková návštěvu. „Ty nejsi ve škole?“

„Ještě to stihnu,“ mrkl Olda na hodinky.

„Ráda bych věděla, jak!“ zamračila se. „Autobus je pryč, teď ti až do poledne nic

nejede. Máte odpolední vyučování, nebo se ulejšáš?"

„Vždyť je teprve sedm,“ ujistil ji. „Paní Zimáková, nevíte něco o štěňatech?“

„Štěňata?“ podívala se na něho pátravě. „Jak víš, že máme štěňata?“

„No, víme to,“ ujistil ji Olda. „Jde nám o to, aby jim nikdo neublížoval.“

„Kdo by ubližoval takovým drobečkům?“ zamračila se Zimáková.

„Macounovi nedávno právě taková štěňata utopili!“ řekl Olda.

„Macoun možná!“ mávla rukou Zimáková. „Ten musí mít jediné čistokrevné! My na to tak nekoukáme! Ale - jak to víš?“

„No,“ řekl Olda už méně ochotně, „Asi to budou štěňata tady našeho Čerta.“

„To je možný, tvůj pes tady o prázdninách brousil,“ odvětila Zimáková. „Dejte si ale pozor na Almu. Když má štěňata, tak se nezná, raději se k ní moc nepřibližujte. Ale odkdy se o štěňata starají psi?“

„Čert je výjimečný pes,“ řekl Olda. „Je to nejchytřejší pes na světě! Od prázdnin, kdy ho Bísíája naučila mluvit. Vy se přece pamatujete, jak tady léčila lidi.“

„Andělka?“ rozjasnila se Zimáková. „Zachránila nám babičku, kde je, děvenka? Škoda, že už se vrátila domů!“

„Víte, paní Zimáková,“ rychle rozvažoval Olda, jak to nejlépe říci, „Bísíája nejen léčila, ale než odešla, naučila nás to.“

„Koho?“ podívala se na něho trochu překvapeně a trochu nedůvěřivě.

„Je nás víc,“ řekl vyhýbavě Olda. „Léčím tak já, Cilka Macounová, ale i náš Čert. Rozumíte? Léčíme lidi jako andělka.“

„To snad ne!“ zarazila se.

„Právě že ano!“ trval na svém Olda. „Začali jsme v nemocnici, jde nám to skoro tak dobře jako s Bísíájou tady.“

„Komu?“ dívala se na něho trochu nedůvěřivě.

„Mně a Čertovi!“ odvětil. „Cilka to taky trochu umí.“

„Cilka nikoho neléčí!“ ujistila ho. „Cilka je normální děvče, to by se na vesnici jistě neutajilo!“

„To jí trochu křivdíte!“ ubezpečoval ji Olda. „Zrovna nedávno nám pomáhala, když v Českém parlamentu vybuchl plyn.“

„Cilka?“ vrtěla hlavou Zimačka. „Kde by se tam vzala?“

„Přiletěla za námi v noci!“ ujišťoval ji Olda. „Přivolali jsme si ji.“

„Oldo, nevymýšlíš si trochu? Macounovi nemají telefon. A nechce se mi věřit, že by starej Macoun někam Cilku pustil. Natož v noci!“

„Vůbec si nevymýšlím,“ zamračil se Olda. „Telefon nepotřebujeme, andělka nás naučila telepatii. A taky létat, víte? Cilku doma nepustili, přiletěla sama.“

„Létat?“ zděsila se Zimačka. „Na koštěti? To by ale Bísíája nebyla z dobrého!“

„To si to hodně pletete!“ ubezpečoval ji Olda. „Ogdurové košťata nepotřebují! Taky lítám jen tak, bez koštěte! Ale o co nám jde, zdá se, že se Čertova štěňata mohou naučit léčit lidi. Proto chceme, aby se jim nic nestalo!“

„Kdo? Ty a tvůj pes?“ podívala se na něho nedůvěřivě.

„Asi se vám to nezdá, ale ten pes má od andělky dar telepatie,“ řekl Olda. „Umí se domlouvat na dálku. A jeho štěňata to nejspíš mají po něm. Čert je cítí.“

„Rány boží!“ spráskla ruce. „Tak vy jdete hlídat nějaká štěňata!“

„To nejsou obyčejná štěňata!“ vrtěl hlavou Olda. „Mají od andělky dar léčit lidi! Pan Macoun jich už šest utopil, to je nebetyčná škoda. Vy jim neublížíte, že ne?“

„To víš, že je neutopíme...“ uvažovala opatrně. „Kdyby byla pravda, co říkáš... ale jak poznáme, že dokážou léčit lidi?“

„To pozná málokdo,“ přiznal Olda. „Já ano, andělka mě to naučila. Naučil jsem to našeho Čerta, snad to naučíme i štěňata. Ale nevím, kdo jiný by to ještě poznal.“

„A co Cilka?“ podívala se na něho trochu s podezřením.

„Cilka umí jen léčit,“ řekl Olda. „Když měli Macounovi telepatická štěňata, ani to včas nepoznala. Nejspíš to neumí naučit nikoho jiného. Ačkoliv, přesně to nevím.“

„Taková štěňata by byla... hodně zvláštní,“ uvažovala Zimáková.

„Jsou to Čertovy děti, proto se o ně staráme,“ přikývl Olda. „Jak jsem vám říkal, Čert není obyčejný pes. Možná se i ta štěňata dají vycvičit léčit lidi. Chápejte, nechceme nechat takový dar ležet ladem. Takových psů je u boudy škoda.“

„Vy byste ta štěňata chtěli?“ zeptala se Oldy přímo. „Já vám je ale nedám! Jsou ještě moc malá a potřebují mámu.“

„My jsme je jen přišli zachránit před utopením,“ řekl Olda. „Když to nehrozí, je všechno v pořádku a můžeme letět do školy. Víte přece, že umím létat jako andělé!“

„Jak byste chtěli zabránit jejich utopení?“ usmála se trochu smutně. „Říkali jste přece, že Macoun už taková štěňata utopil.“

„Právě!“ rozhorlil se Olda. „Smůla je, že čerstvě narozená štěňata dokáže vycítit jen Čert. Navíc je musí očekávat. Poprvé si ani nevšiml, že se narodila. To jsme zjistili, až když je pan Macoun topil, to už bylo pozdě. Jinak bychom tam přiletěli jako za vámi. Štěňata bychom třeba koupili, jistě by nám je Macoun radši prodal, než aby je topil.“

„Máš na to peníze?“ usmála se. „Kolik bys za takové štěně dal?“

„Cilka říkala, že Macounovi prodávají čistokrevná štěňata po pěti tisících. Tahle čistokrevná nejsou, co takhle za pětinu?“

„Vážně bys zaplatil tolik tisíc za čtyři venkovské voříšky?“ podívala se na něho nedůvěřivě. „Máš vůbec tolik peněz? A vědí to rodiče? Jestli jsi ty peníze někde sebral, nechci s tím mít žádné oplétačky!“

„Měl bych na to, přivydělal jsem si léčením lidí,“ pokrčil Olda rameny. „Kdyby to nešlo jinak... Jen si myslím, že by to mělo být levnější.“

„To bych řekla!“ pokývala hlavou Zimáková. „Ale řekni mi, co s nimi chceš dělat v paneláku? Jednoho psa tam už máš. Pět psů v bytě? To je trochu moc!“

„Jestli se naučí léčit, budou bydlet na klinice,“ řekl Olda. „Takového psa si tam

všichni považují. Čert je tam **Pan Pes** a smí chodit všude!“

„A není to zase příliš moc ohledů k psovi?“ podívala se na psa a zase na Oldu.

„Když zachraňuje lidem životy, má nárok na respekt!“ opáčil Olda. „Nehledě na to, že Čert je čistotný a rozumný pes, umí po sobě i spláchnout, Alexijev mu tam sehnal turecký záchod, a Čert se naučil splachovat, víte? Ale paní Zimáková, my už musíme do školy. Jestli nám štěňata prodáte, máme o ně zájem. Budou v dobrých rukou, nepovede se jim špatně a andělský dar určitě využijí k dobrému. Kdybyste potřebovala uzdravit, budete aspoň vědět, za kým máte jít. Nebudete toho litovat.“

„Za těmi štěňaty, nebo za tebou?“ usmála se trochu.

„U nás na klinice budete mít vždycky protekci,“ sliboval jí Olda.

„Poslyš, a jak je to s tím vydřiduštvím vaší kliniky?“ zarazila ho ještě. „Prý se sápete na každou korunu a lidi zatím trpí!“

„Kdo to tvrdil?“ zamračil se Olda.

„Bylo to v novinách!“ ujišťovala ho.

„To byly lži!“ odsekl. „Léčíme lidi úplně zadarmo, jestli to chcete vědět! Alexijev ale nedávno odmítl léčit zadarmo poslance, aby se konečně zamyslili a zařídili, aby nám Zdravotní pojišťovna za léčení platila! Doktoři snad také musí jíst, ne?“

„Proč vám tedy pojišťovna nezaplatí?“

„Protože zázrak není mezinárodně uznávaná léčebná metoda,“ odvětil Olda. „Já to ale nějak nechápu.“

„Já teda taky ne,“ vrtěla hlavou. „Koukám, že páni redaktoři dali do novin zase něco úplně jiného než pravdu.“

„My jsme si zpočátku mysleli, že pojišťovny předhodíme novinám a televizi, jak na nás nemístně šetří,“ přikývl Olda. „Místo toho si noviny i televize smlsly na nás a ti škoti pojišťovácký si jen mnou ruce, jak nás dostali.“

„Co s tím ale budete dělat?“ zajímala se Zimačka.

„Nevím,“ pokrčil rameny Olda. „Zatím léčíme dál. Katastrofa nám přihrála pány poslance, ale jestli s nimi nehne ani tohle, pak nevím. Na shledanou, paní Zimáková!“

Vznesl se i s psíkem a zamířil přes koruny stromů, lemujících náves.

Ještě koutkem oka zahlédl, jak se Zimačka v rychlosti pokřižovala.

Určitě to ale nebrala zle.

Usmívala se přitom.

Zvěst o štěňatech Olda již cestou do školy rozšířil na Alexijevovy, nevynechal ani Máňu a Jarču. Po škole se všichni, teď už i s Jarčou, která už dávala tři dávky denně, sešli v Alexijevově pracovně. Olda s Máňou a od minulého týdne i s Jarčou čekali na přidělené pacienty. Alexijev otevřel diskusi návrhem zařadit psům podkrovní pokojík.

„Za dřívějšího majitele vily žili psi v kůlně za garáží, ale psi léčitelé mají nárok

na lepší bydlení," tvrdil za nadšeného souhlasu Čerta.

„Není to přehnané?“ starala se Máňa. „Když bezdomovci spí venku v parcích?“

„Možná," přikývl Alexijev. „Ale když budou psi léčit, jsou to zaměstnanci a mají nárok na slušné zacházení. Nespokojení zaměstnanci by práci fušovali a zjistili bychom to až podle výsledku. Volná energie se musí posílat se zanícením a láskou, jinak je lépe jít od válu. Když si to přebereš, Čert je čistotnější než někteří lidé. Zvládl přece i ten splachovací záchod a jeho štěňata to určitě zvládnou také.“

Čert mu jen souhlasně přiňafával.

„Kdysi lidi se zanícením a láskou léčili v klášterních špitálech," rozpomínala se na školní vědomosti Marie. „Léčili je i zadarmo. Církev si to ale mohla dovolit.“

„Církev si to vybrala na desátkách," podotkl Olda. „Takže to zaplatili na daních.“

„Daně to nebyly," oponovala mu Máňa. „Daně vybíral král.“

„To vím, ale proč se jedněm poplatkům říká daně a druhým desátky? Jen proto, že je vybíral někdo jiný?“ nenechal se Olda.

„Vtip je v tom, že si dnes lidé poctivě nebo méně poctivě platí zdravotní pojištění, ale peníze rozděluje pojišťovna a může s nimi naložit podle vlastního uvážení. Nemusí dát nic a můžete se soudit, nic nevysoudíte. Soud jí dá za pravdu, nemáme smlouvu. Nic se nedá ani vynutit, ani vysoudit. Někde je chyba, ale kdo ji má napravovat?“

„Poslanci," řekl Olda. „Co třeba ti, co tady leží?“

„Leží jich tu jen pár," přiznal Alexijev. „Většina se nechala převézt do Vinohrad a do Střešovic, slíbili jim rychlejší léčení. Rychlejší to nebude, ale aspoň nám nezabírají místo, můžeme vzít jiné.“

„Neměli bychom je raději rychle vyléčit?“ navrhla Máňa.

„Myslíš kvůli srovnání?“ zamyslel se Alexijev. „Poslyš, možná to není tak špatný nápad. Jen ať ostatní uvidí, jak prohloupili. Nechte mě tedy na ně promluvit, trochu na ně pustím hrůzu.“

Poslanci byli rozmístění na třech pokojích mezi normálními pacienty. Jistě trochu závistivě pozorovali, jak se jiní uzdravení vracejí domů, zatímco oni sami tu leží.

„Vezmeme je od kraje," rozhodl nahlas Alexijev a začal s Oldou.

Všichni tentokrát pozorovali jejich počínání s velkým zájmem. Záblesk světla už viděli víckrát, ale tentokrát k tomu mohli vnímat i to podivné teplo.

„Proč jste to neudělali hned?“ zeptal se Alexijeva jeden z poslanců.

„Protože jste nemravové, co schválili nemravné zákony," odvětil klidně Alexijev. „Zdravotní pojišťovny si podle nich rozhodují, co budou platit a co nebudou, takže vám tohle všechno dáváme zadarmo. Nedostaneme za to ani korunu.“

„Vždyť to taky skoro nic není!" namítal žoviálně poslanec. „Trochu světla, trochu tepla, to přece nemůže být těžké!“

„To se vám opravdu jen zdá," odvětil Alexijev. „Každému přidáváme kus života! Tak razantní zákrok i dospělý člověk zvládne jen pětkrát za den, pak se zhroutí.“

Ujišťuji vás, ani přemístění pěti tun kamení mě tak neunaví. Jak sami vidíte, léčí vás i děti. Měli byste jim líbat nohy! Místo toho remcáte, že to nic není! Měla by vám být hanba, nechat se zadarmo léčit od dětí!”

„To vám vážně pojišťovny neplatí?“ zarazil se poslanec.

„Vážně ne,“ ujistil ho Alexijev. „Ředitelka největší pojišťovny prohlásila, že se to bude platit jen přes její mrtvolu. Ministryně zdravotnictví v televizi dodala, že je to tak v pořádku, neboť neporušila žádný zákon. Měli jsme zpočátku finanční krytí, ale zkuste odhadnout, jak dlouho se to dá finančně utáhnout, když nám ztráta každý měsíc stoupne o milion, který nám pojišťovna odmítne zaplatit? Je to ale podle vašich zákonů, takže si laskavě uvědomte, vy jste ti pitomci, co nás donutí zabalit to.“

„Vy požadujete dvanáct milionů ročně?“ zděsil se poslanec.

„Ještě víc, něco nám pojišťovny zaplatí,“ usmál se Alexijev. „Peníze dostaneme za vaše vylehávání, ale samotné léčení děláme zadarmo. Naším cílem by tedy mělo být, abyste tu leželi co nejdéle. Slyšel jsem, že si někteří stěžovali, že na pokojích nemáme televizory. Nejsou tu a nebudou, na takový luxus prostě nemáme.“

„Proč tu nemáte aspoň víc dospělých lékařů?“

„A koho sem **zadarmo** dostaneme?“ odsekl Alexijev. „Děti to dělají jako hobby, protože je živí rodiče. Lékaři naopak živí rodiny.“

„Můžete přece za léčení, které pojišťovna nehradí, vybírat přímo od pacientů!“

„A proč potom musí lidé platit pojištění, když jejich léčení pojišťovny nehradí? To je přece úplně na hlavu!“

„Chcete zřejmě nějak moc...“

„Krutě se mýlíte!“ řekl Alexijev. „Za klasické léčení platí pojišťovny bez mrknutí oka dvojnásobek. Chceme jen polovinu, ale uzdravíme víc pacientů, než na co se zmůže zbytek nemocnic v republice. Jenže za to dostaneme jen dvacetinu. Někde je chyba, ale jestli je to podle zákonů i podle paní ministryně v pořádku, je vina plně a jediné na vás.“

„My přece nemůžeme za ministryni zdravotnictví!“

„Můžete za ni víc než ona!“ odpálil ho Alexijev. „Dali jste jí zákony, které jí to arogantní darebáctví umožňují. Měli jste to napravit už dávno!“

„Napravit zákony není tak jednoduché! Na to musí být konsensus napříč...“

„Napravovali byste je ve vlastním zájmu!“ přerušil ho Alexijev. „Už je ale pozdě. Až se vám příště stane nějaká nehoda, nikdo vám kus života nedá. My totiž končíme.“

„Jak to myslíte - končíte?“

Všichni teď hleděli na Alexijeva s neskrývaným údivem.

„Na další provoz tohohle ztrátového podniku nemáme peníze,“ řekl lékař. „Díky pitomcům, kteří nechápou, že zadarmo se léčit nedá, to budeme muset zavřít.“

„Potřebujete úvěr?“ vyhrkl rychle jiný poslanec. „Mohl bych vám zařídit nějaký

výhodný, mám velice dobré styky v bance...”

„Nepotřebujeme úvěr,“ přerušil ho ostře Alexijev. „Pochopte, že nesmíme dělat dluhy, které nemáme z čeho splácet. Raději čestně skončíme. Nebude to bankrot, nikoho nepoškodíme. Jen jsme spotřebovali počáteční investice a zjistili, že je to neúnosné.“

„Počkejte, pane doktore,“ ozval se jiný pacient. „Vy kvůli těm politickým krávám hodíte přes palubu i nás, co za to nemůžeme?“

„Vy že za to nemůžete?“ podíval se na něho Alexijev. „Vy jste je nezvolili? Proč tam tedy sedíte? Kdo jim dal tu potřebnou většinu hlasů?“

„Já ne!“ ohradil se prudce pacient. „Já jsem k volbám vůbec nešel!“

„Když jste vůbec nevolil, dal jste jim hlas prostřednictvím vašeho souseda a ten je slavně zvolil za vás,“ zavrtěl hlavou Alexijev. „Víte přece, jak to chodí, ne? Úplně bez viny nejste. Vy máte ještě štěstí, uzdravíme vás, dříve než to sbalíme. Líto je mi těch po vás, ti už budou mít smůlu.“

„No jo, ale co budete dělat, když nebudete léčit?“ vyhrkl pacient ostražitě. „Co může takový doktor dělat jiného? Chcete se snad živit lopatou?“

„Jistěže budeme dál léčit,“ řekl Alexijev. „Ale půjdeme tam, kde si nás budou víc vážit. Tahle Země není jediná.“

„Myslíte, že vám Němčouři zaplatí líp?“ odsekl pohrdavým tónem.

„Proč Němčouři?“ usmál se Alexijev. „V Německu je to přece stejné jako tady. Neříkám, že půjdeme tam, kde mají víc peněz, ale kde si dovedou víc vážit zdraví!“

„Vy víte o nějaké jiné zemi?“

„Jistě,“ přikývl Alexijev.

„A tady to úplně zabalíte?“

„Možná ne úplně,“ řekl Alexijev. „Viděl jste přece, kolik se tu vystřídá pacientů, ale poradte mi, můžeme léčit a ještě do toho dávat každý měsíc milion?“

„Tolik že do toho dáváte?“ zamračil se pacient. „To se mi nějak nezdá!“

„Nezdá...“ usmál se trochu trpce Alexijev. „Spočítejte si to. Pojišťovna nám hraď základní péči o pacienty. Z toho platíme sestřičky, kuchařku, potraviny, elektřinu, plyn a vodu. Na údržbu budovy už nic nezbyvá. Můj plat, plat mé ženy a externích lékařů - těch dětí - prohlašuje pojišťovna za neoprávněný, takže všichni pracujeme zadarmo. Já a moje paní žijeme z úspor, ty se ale nezadržitelně tenčí. Děti zatím živí rodiče, ale až vyrostou a budou si muset na sebe samy vydělávat, bude to konec našeho experimentu.“

„A zkusili jste dát to k soudu?“ napadlo pacienta zoufale.

„Nezkusili,“ pokrčil rameny Alexijev. „Ten musí dát zapravdu pojišťovně, na víc s námi neuzavřela smlouvu. A smlouva záleží na libovůli ředitelky pojišťovny, nedá se vynutit. Je to všechno přesně podle zákona, odnesou to **jenom** pacienti.“

„Vidíte, vy krávy nebeské?“ obrátil se pacient nenávislně na poslance.

„Urážíte je zbytečně a mohli by vás zažalovat,“ varoval ho Alexijev. „Příště jděte

volit někoho jiného.“

„Proč je vůbec léčíte?“ vyjel si na něho pacient. „Proč je nepošlete jinam? Proč je uzdravujete, když vás jenom podrážejí?“

„Protože jsme je přijali,“ řekl Alexijev. „Nevadí, že je uzdravíme. Ti, co se dali převézt do Vinohrad a do Střešovic, na tom budou hůř. Tihle aspoň poznají, jak účinná je naše **mezinárodně neschválená** metoda.“

„Poslyšte, doktore,“ odvážil se jiný poslanec o poznání mírněji, „Myslíte si, že za tenhle šlendrián můžeme?“

„Víte,“ zamyslel se Alexijev. „Máte asi smůlu. Nesoudím vás podle mezinárodní uznávanosti, jako ředitelka pojišťovny naše metody, ale podle výsledků, které naopak ona vidět nechce. Zlobte se nebo ne, výsledky hovoří jasně, za mě i za vás. My léčíme lidi, vy nám to účinně znemožňujete. Kdybyste nemysleli na sebe, ale na lidi, nemohlo by se to stát. Jste pro lidi užiteční asi jako blechy v psím kožichu.“

„Tohle jsme přece nemohli vědět!“ bránil se poslanec uraženě.

„To je ale vaše chyba,“ odvětil tvrdě Alexijev. „Máte lidi zastupovat, vědět, co se mezi nimi děje. Kdo může za to, že žijete v oblacích a nic nevíte? Proč se staráte jenom o své platy? Kdysi jste přece také museli žít mezi lidmi!“

„My přece žijeme mezi lidmi!“ mračil se mírnější poslanec.

„Dovolte mi o tom vážně pochybovat,“ řekl Alexijev. „Přinejmenším jste na to už dávno zapomněli. Zkuste si o tom každý pro sebe popřemýšlet!“

Nikdo na to neodpověděl. Alexijev se mlčky otočil a odešel. Alexijevová, tři děti a malý černý pes ho stejně mlčky následovali.

Světotřesení

Vrátili do Alexijeovy pracovny. Gertruda spěchala donést na tácu Alexijeovým kávu, dětem kakao a koláčky. Olda se ale začal opatrně vyptávat:

„Poslyš, Ivo, jak jsme na tom finančně? Já se o to nestarám, ale kdyby to bylo, jak jsi to říkal před poslanci, bylo by to dost nahnuté.“

„Opravdu je to s námi nahnuté,“ přiznal Alexijev. „Zatím to není na bankrot, ale každý měsíc se naše konto ztenčuje. Ne o milion měsíčně, ale když připočtu amortizaci budov, je to plus mínus pár set tisíc. Kdybychom dostávali co nám patří, byli bychom vysoce ziskoví, ale teď jsme ve ztrátě a nezadržitelně se blížíme k pádu. Jsou jen tři možnosti, jak to dopadne. Buď začneme konečně dostávat normální, nekrácené platby, nebo nás opět založíš zlatem, ačkoliv mi to připadá trapné. Třetí možnost je, že budeme do konce roku na dně a zavřeme to.“

„Zavřít to je opravdu poslední možnost,“ mračil se Olda. „Doplňovat to zlatem je špatné, nedělám to rád, ale kdyby to bylo nevyhnutelné, raději je vyrobím, než abychom to museli zabalit. Proč nám ale nepomohly noviny ani televize? Čekal jsem, že se na nás nadšeně vrhnou jako na senzaci první velikosti, ale zatím po nás pes neštěkne, nanejvýš na nás štěkají z dálky, že odmítáme léčit. Proč nezveřejní, co nás trápí?“

„Nevím,“ přemýšlel Alexijev. „Televize byla párkrát za poslanci, ale o nás potom nepadlo ve vysílání ani slovíčko. Novináři se nám očividně vyhýbají, jako kdyby jim to jejich šéfové zakazovali. Když vzal Olda jednoho novináře do Dinosaurie, neobjevila se potom v novinách ani čárka. Nechce se mi věřit, že je nezajímáme, ale Irenu teď v televizi rovnou vyhazují.“

„Skoro to vypadá jako úmysl,“ uvažoval Olda. „Hodně zlý úmysl.“

„Něco jako spiknutí temných sil?“ ušklíbla se Jarča.

„Kdyby ses někdy setkala se skutečným andělem, ale také s opravdovým d'áblem, vůbec by ses tak nesmála,“ napomenul ji Olda k větší vážnosti.

„Viděl jsi snad někdy skutečného d'ábla?“ zeptala se ho Jarča vyzývavě, zatímco Máňa se jen mračila v tušení nějakých nepříjemností.

„Viděl jsem pravého d'ábla,“ odvětil vážně Olda. „Viděl jsem ho dokonce zemřít. Jsou taky z masa a krve jako Ogdurové. Prý žijí tisíce let, ale nejsou úplně nesmrtelní. Jestli si jejich vztah k Ogdurům představujete jako nepřátelský, musím to jen potvrdit. Prosím, berte je vážně. Peklo je paralelní svět sousedící se Zemí, klidně vám ukážu, jak to tam vypadá. Bible říká, že d'áblové mají mezi lidmi významná postavení a vládnou nám. Když nás navštívil Přítel andělů, mluvil jsem s ním. Slíbil, že se pokusí organizaci d'áblů zneutralizovat. Věřím, že měl úspěch, ale zřejmě se už vrátil domů a d'áblové se vzpamatovali. Řeknu vám, mít proti sobě skutečné d'ábly, viděl bych to hodně černě.“

Jarča zůstala stát beze slov, ani si nekousla do koláčku. Ani Máňa nevěděla, co

na to říci. Od Oldy jistě čekala ledacos, ale rozhodně ne něco tak nedětsky vážného.

Alexijeová se zamyslela a pak se zkusila zeptat.

„Poslyš, Oldo, víš, že jsi nám ještě neřekl všechno, co se ti přihodilo v souvislosti s Bísíájou? Víme všichni, že to byla andělka a patřila k nějaké mimozemské civilizaci, ale víme jen zrnka, drobečky z toho, co ty. Nemohl bys nám to přiblížit víc?“

Oldu to trochu zaskočilo.

„Většinu toho snad už víte,“ řekl opatrně.

„Většinu?“ opáčila Máňa. „Desetinu, chceš říci?“

„Mohl bych vám o ní vyprávět celé legendy,“ ustoupil Olda. „Nevím, jestli by vás to zajímalo. Něco z toho byly prkotiny, jaké bych se nikdy neodvážil zapsat.“

„Myslíš, že bychom se ti smáli?“ nadhodila Máňa.

„Třeba,“ přikývl.

„Tak poslyš,“ nedala se Máňa odradit. „Já to cítím přesně naopak. Některá z těch prkotin, jak ty říkáš, může být důležitější než si myslíš. Měl bys to všechno zaznamenat, aby to nedopadlo tak, že to zapomeneš.“

„Měla bys vědět, že díky nové paměti tak snadno nezapomínáme!“ ujistil ji.

„Ano, **ale!**“ zdůraznila slůvko **ale**. „Jestli je pravda, že někde poblíž existují zlé bytosti, a o d'áblech se to tvrdí odjakživa, nemůžeš vyloučit ani že tě **zneutralizují** jako Přítel andělů část jejich organizace. Kdyby nás vyřídili všechny najednou, byl by to asi konec a nebylo by o čem diskutovat. Kdyby ale někdo zůstal, měl by to bez informací těžší. Zřejmě to není zanedbatelné, jak si myslíš. Neměl bys to přece jen sepsat?“

„Nemám na čem,“ pokrčil rameny. „Počítač mi naši prodali, abych zaplatil škody ve školní jídelně.“

„To je maličkost,“ řekla Jarča. „Půjčím ti svůj, můžeš to klidně psát u mě.“

„Můžeš to psát třeba tady,“ usmál se Alexijev, když si všiml, jak Máně při Jarčině nápadu nesouhlasně zajiskřily oči. „Můj počítač dělá jen evidenci pacientů, většinu času tady leží, jistě se tam vejdeš.“

„Je to těžší než domácí úkoly, ale ty to zvládneš,“ přidala se Máňa, ale začala se na Jarču potouchle usmívat. „Žádné výmluvy neberu! Kdyby ti to nestačilo, mám doma jeden postarší počítač, mohla bych ti ho půjčit i domů, beztak ho nevyužívám a jistě by na to taky stačil.“

„Vy jste se proti mně spikli!“ řekl Olda odevzdaně.

„Naopak, Oldo,“ utěšovala ho Alexijeová. „Co když je to opravdu spiknutí? Ale naše proti d'áblům? Kamarádky mají pravdu, informace mohou být důležité a bude asi dobré dodržovat konspiraci!“

„Tragédií křesťanů je, že všechna evangelia napsali tak dlouho po Kristu, že už se těžko dávaly dohromady podrobnosti,“ řekla s vážnou tváří Máňa. „Teď se vedou

tisíce let spory o jejich autentičnost a pravdivost a každá nepřesnost je zpochybňuje. Proč to nikoho nenapadlo zapsat včas? Já myslím, ať to budeš psát kdekoliv, měl bys nám dávat kopie, aby aspoň nějaká zbyla, kdyby se ztratil originál.“

„Raději bych vám všem o tom udělal paměťové pihy,“ napadlo Oldu. „Bylo by to jednodušší, přesnější a jsou to beztak jen mechanické znalosti.“

„Ano, **ale!**“ opět namítla Máňa. „Paměťové pihy můžeš dát nám, co máme paměť od tebe. Nikomu jinému. Záznamy v počítači se dají rozšířit i mezi nezasvěcené. Dáš je na internet a máš vystaráno.“

„Lidi tomu neuvěří,“ namítal Olda. „Kdo neviděl ani malou ukázkou, bude si jistě myslet, že to jsou všechno jen výmysly.“

„No a co?“ pokrčila rameny. „Evangelium taky nevěří všichni, ale ti, kdo jim věří, nebudou tak snadno sloužit ďáblům.“

„Co máš pořád s těmi evangelii?“ ohradil se Olda naježeně. „Copak jsem nějaký věrozvěst?“

„Kdoví? Třeba ano,“ usmál se Alexijev. „Přinášíš nám přece víru v anděly. Kolik bylo Kristovi, když vyháněl kupce z chrámu? Taky dvanáct?“

„Nechte si ta hloupá přirovnání!“ odsekl Olda. „Andělé existují, to není víra, to je věda! Komu se slovo **anděl** nelíbí, ať jim říká mimozemšťané! Obojí je pravda.“

„Andělé tu kdysi také vyvolali víru,“ řekl Alexijev. „Udržela se dlouho, ačkoliv lidé neměli důkazy. Ostatně, kdo z nás viděl na vlastní oči anděla? Já ne a přitom vůbec nepochybuji o tom, že se s ním Olda setkal.“

„Já jsem toho andílka viděla,“ řekla Jarča. „Olda ho vydával za bratrance, nebo za jakého příbuzného, ale dobře si ho pamatuju.“

„Já ho taky viděla,“ přidala se Máňa. „Vypadal jako kluk a zatím to byla holka.“

„Škoda, že jsme si Bísíáju nevyfotografovali,“ řekl Olda.

„Ale tvoje obrázky jsou skoro jako fotka,“ řekla Máňa. „Bísíája je na nich krásně, k vyvolání správné představy o ní by to mohlo stačit.“

„Ano, ale jako důkaz by to nestačilo,“ podotkl Olda.

„I fotografie se dají zpochybnit,“ řekl Alexijev. „Důkazem je spíš co tady po sobě zanechala. Oldův idarchon, rozšířený na více lidech, telepatie k dorozumívání...“

„Dobře,“ vzdychl si Olda. „Budeme muset myslet na zadní kolečka. Měli bychom co nejdřív prozkoumat Venušskou Zemi. Nebudeme jí říkat Ráj, ale může se nám hodit jako azyl, kdyby to tady dopadlo špatně.“

„Proč bys hned ustupoval?“ zarazil se Alexijev.

„Uvědomte si už konečně, jestli máme proti sobě opravdové ďábly, můžeme od nich schytat příšerně drtivý úder! Budeme rádi, když se tam pak sejdou ti, kdo to přežijí. Rozumějte mi, máme proti většině lidí velké výhody, nějakých lidských poskoků ďáblů se nebojím. Už jsem se s jednou ženskou chytil a neměla úspěch ani s pistolí, ale z těch pravých ďáblů měla respekt i Bísíája a ani Přítel andělů je

nebral na lehkou váhu.“

Všichni se na něho dívali zaraženě.

„To myslíš vážně?“ zeptala se po chvílce Máňa. „Na tebe šel někdo s pistolí?“

„Bohužel,“ přiznal. „Už třikrát. Prvního grázla si podala ještě Bísíája, pak jsem sám dvakrát zpacifikoval jednu ženskou, ale byly to jen malé ryby. S těmi opravdovými jsem se naštěstí tváří v tvář nesetkal. Čert viděl jednoho zblízka, já jen z dálky.“

„Není o co stát!“ stvrdil to Čert.

Večer se Olda pokoušel přitulit k mamince, ale nějak na něho neměla čas.

„Nech mě přece, vidíš, že dělám večeři!“ utrhla se na něho.

Uraženě odešel do svého pokojíčku i s Čertem.

„Nic si z toho nedělej,“ těšil ho psík. „Máš tu přece mě.“

„Já vím, Čerte,“ objal psí hlavu a zabořil tváře do psích chlupů. „Ty jsi přece můj největší kamarád.“

„A ty jsi moje smečka,“ vrtěl psík ocáskem. „Jen nevím, jak to zařídíš s ostatními štěňaty. Vážně budou bydlet u Alexijeva?“

„Víš to přece jako já,“ řekl Olda. „Mluvili jsme všesměrově, abys nám rozuměl, máš do toho taky co mluvit.“

„No dobře, ale kdo je bude vychovávat?“ staral se Čert.

„Asi bys je měl vychovávat ty,“ řekl Olda. „Jako nejstarší budeš vůdce smečky.“

„Jen aby se o vůdcovské místo nechtěli prát,“ staral se Čert. „Teď to jsou štěňata, zatřepal bych s nimi, ale co až vyrostou?“

„Jestli budou po tobě, a víme, že po tobě mají telepatii, budou snad rozumnější, než obvykle psi bývají. Musíme je přesvědčit, že smečku má vést nejrozumnější pes, ne nejsilnější. A to budeš jistě ty.“

„To neplatí ani mezi lidmi,“ namítl psík. „Vás taky často vedou nejsilnější místo nejrozumnějších.“

„Podívej,“ trval na svém Olda, „To platí mezi národy i mezi lidmi, ale kde jsou lidé opravdu rozumní, tam je ti nejsilnější nevedou. A se psy to bude stejné. Běžnou smečku bys vedl sotva pár let, než by se našlo pár silnějších psů. Smečka léčitelských psů musí ale uznávat inteligenci, ne zuby. V rozumné smečce budeš vůdcem ty.“

„Kéž by to byla pravda!“ přál si psík. „To uvidíme, až ta štěňata budeme mít. Ale co bys dělal, kdyby byla telepatická, ale neuměla léčit a byla pitomá jako někteří lidé?“

„Já čekám najisto, že nebudou umět léčit,“ ujistil ho Olda. „Jen si vzpomeň, měl jsi od Bísíáji jen telepatii, nic víc. **Idarchon** a s ním schopnost léčit jsi dostal až ode mě po návratu z vesnice. Je jistě krásné, že vesnická štěňata po tobě zdělila telepatii, ale idarchon mít nebudou, dokud jim ho nedodám jako tobě.“

„Jauu jauu, to ale bolelo!“ vzpomněl si Čert.

„Štěňata to bolet nebude,“ ujistil ho Olda. „Od chobotnic to umím bezbolestně.“

„No proto!“ ňafal psík.

„Horší by bylo, kdyby byla všechna pitomá, jak říkáš,“ pokračoval Olda. „Mají ale od Ogdurů telepatii! Nejspíš budou chytrá jako ty a jistě se shodnete.“

„Kéž by!“ přál si Čert. „Což o to, teď jsou jen čtyři, ty bych v nejhorším i přepral, ale co až jich bude deset, nebo ještě víc? A co bude s těmi ostatními, netelepatickými?“

„Když budou štěňata telepatická, budou snad rozumná. Když telepatická nebudou, nedozvíme se o nich. Nemáme šanci starat se o všechny. Nezbývá ti než přát jim, aby se dostala aspoň do dobrých rukou. Naštěstí nejsou všichni milovníci psů jako Macoun.“

„To je kšeftař, ne milovník psů!“ odštěkl Čert. „Takových mezi lidmi najdeš!“

„Najdeš,“ připustil Olda. „Ale najdeš i jiné.“

U večeře s maminkou mlčeli. Máma udělala večeři pro dva, táta byl asi na nějaké plánované cestě. Olda si na to zvykl, takže se neznepokojoval, když večeřeli bez něho.

„Co bylo ve škole?“ zeptala se ho, zřejmě aby řeč nestála.

Poslední dobou si zvykala na značně rozporné zprávy ze školy. Většina učitelů jí tvrdila, že je Olda zázračný žák. Jen od učitele tělocviku musela dvakrát vyslechnout lavinu stížností na to, jak její syn při jeho hodinách podvádí. Poprvé ji to překvapilo, znala Oldu jako trochu naivního dobráka, neschopného doma přesvědčivě lhát, ale když se od jiných kantorů dozvěděla, jak to vlastně je, překvapila při druhém setkání učitele tělocviku názorem, že zřejmě svému předmětu vůbec nerozumí.

„Připadáte mi jako Prokrústés ze starých řeckých bájí,“ řekla mu. „Kdo přesahuje, toho oseká, kdo nestačí, toho přetrhne. Lidi snad nejsou sardinky, aby se přesně vešli do kdejakých škatulek!“

Učitel na ni vyvalil oči, pak se otočil a od té doby se jí vyhýbal. Ostatní si Oldu chválili a to bylo pro ni důležitější než hrozící špatná známka z tělesné výchovy.

„Ve škole nic moc,“ řekl Olda s plnou pusou telepaticky, aby mu rozuměla. „Ale na klinice jsme dnes začali urychleně léčit poslance.“

„To je snad dobrá zpráva,“ řekla opatrně.

„Jak se to vezme,“ řekl Olda. „Alexijev k nim měl řeč, že se měli červenat jako krocaní krk, ale nevím, jestli to bude mít účinek. Nevypadali, že by je to nějak vzalo.“

„A uzdravíte je?“ zeptala se.

„Už jsme s tím začali, nejsou na tom zas tak zle,“ ujistil ji. „Mohli jsme je vyléčit už dávno, ale Alexijev jim chtěl ukázat rozdíl mezi starým a naším léčením.“

„Takže jste je nejprve nechali trpět...“, došlo jí. „To určitě nebylo dobré.“

„Takhle trpí pacienti s popáleninami ve všech nemocnicích po celém světě,“ řekl Olda. „Kromě těch, které léčíme my. Ty je nelituješ?“

„Samozřejmě je lituju,“ řekla.

„No vidíš!“ odvětil Olda. „Kdyby nám tihle nedělali zbytečné potíže, bylo by nás víc a stihli bychom léčit víc nemocných. Odnášejí to pacienti, kteří se k nám nedostanou a trpí proto pěkně postaru. A kdo za to může? Naši poslanci! Jen ať si to teď se všemi ostatními aspoň trochu vychutnají!“

„Jsi pěkný sadista, víš to?“ zpražila ho.

„Jak se to vezme, mami,“ řekl. „Nejsi ke mně spravedlivá. Uvědom si, že jsem s tím novým léčením začal. Být sadista, nehnul bych ani prstem.“

„Ty bys dokázal nehnout ani prstem?“

„Cilka to dokázala,“ zvažněl Olda. „Nehnula ani prstem. Až teď, v poslední době, jsme si ji přivolali. Takže to možná není tím, že by byla sadistka. Nejspíš si to pořádně neuvědomovala. To víš, je jí teprve třináct, nemá z toho rozum!“

Jaksi pominul skutečnost, že on sám je ještě mladší. Maminka si to asi uvědomila, protože se trochu usmála, ale hned zase zvažněla.

„No dobře, ale jak vůbec můžeš někomu přát bolest?“

„Protože ji nepřeju nikomu,“ vzdychl si. „Je to ale spravedlivé, když někdo pořád vytváří všelijaké překážky a pak ho to samotného vytréstá, uznej.“

„Třeba se zastydí a přestanou vám překážet!“

„Kéž by!“ vzdychl si opět. „Politika ale vyžaduje hroší kůži a oni ji mají, i když trochu popálenou. Nevím, jestli to s nimi pohne, ačkoliv by to bylo krásné. Ale mám ještě něco, mami. Nechtěla by ses ode mě nechat předělat? Mohla bys léčit s námi.“

„Mě by to nebavilo, mám jiné zaměstnání,“ odmítla to s úsměvem. „Každý přece nemusí být doktorem.“

„Dobře, tak tedy jinak,“ podíval se na ni. „Mám podezření, které asi není daleko od pravdy, že někomu překážíme. Někomu s obrovskými možnostmi, někomu, kdo má moc. Víš přece, že na mě u tetičky nějakí darebáci stříleli. Chtěl bych tebe a tátu upravit, abyste se mohli takovým lidem případně sami ubránit.“

„Oldo!“ zvažněla maminka a podívala se na něho pohoršeně. „To myslíš vážně?“

„Vážně, mami,“ podíval se jí do rovně očí. „Na mě se nedostanou, zmizím jim s očí a třeba i do jiného světa, ale vás... vás bych tady nechtěl nechat bez pomoci.“

„Ty bys chtěl pomáhat nám?“ usmála se na něho. „Nemělo by to být naopak?“

„Pomáhat druhému má ten silnější,“ řekl Olda vážně. „A nediv se, silnější jsem tady já. S andělskými dary zvednu očima i autobus.“

„Ty náš silochu!“ usmála se na něho a prohrábla mu vlasy.

„Nesměj se tomu!“ napomenul ji. „Pamatuješ, jak s námi malá andělská holčička na zadním sedadle našeho auta couvla, když se na nás řítit ten nákladák

a tátovi zhasl motor? Táta tenkrát správně pochopil, že Bísíája byla náš strážný anděl. Policajti nám také tvrdili, že by z nás moc nezbylo, kdyby do nás ta hora plechů vrazila.“

„Bísíája je ale pryč,“ pokývala trochu hlavou, aby zakryla povzdech.

„Bísíája mi dala dary, které by mi umožnily dělat totéž. Ale ani ona, ani já nejsme všemocní a bylo by lépe, kdybich tobě a tátovi dal ty andělské dary, aby vás chránily. Umím to, nemusíš mít obavy. Mami, nechci to říkat naplno, ani to přivolávat, ale já se o vás bojím...”

„Ty o něčem takovém... zlém... víš?“ zvažněla.

„Určitě nevím nic,“ zakabonil se. „Ale mám dost ošklivá tušení. Například proč Alexijeva pořád všichni ignorují? Jako kdyby jim překážel, či co. Noviny ani televize se o nás nezajímají. Většina našich pacientů je přesvědčená, že je léčíme pomocí zázraků a když vím, co s nimi děláme, je to skoro pravda! Víš, že jsme jednu pacientku vzkřísili, ačkoliv ji lékař ze záchranky prohlásil za mrtvou a volal pro ni pohřebáky? Přitom to byla ministryně školství! V jejím resortu nám házejí klacky pod nohy... Je normální, aby takové události všichni úplně ignorovali?“

„To nic neznamena,“ namítla klidně. „Uvědom si, v dnešním vědeckém světě se každý bojí hovořit o zázracích, aby ho lidi neměli za blázna.“

„Dobře, proč se nezajímají o vědecké metody s tak pronikavými účinky?“ nedal se Olda. „Spáleninu třetího stupně, kterou doktoři běžně léčí půl roku až rok, vyléčíme za týden! Beze stop, bez jizev! Vždyť je to vědecká senzace! Proč k nám dávno nejezdí lékařské delegace z celého světa?“

„Doma asi není nikdo prorokem a ve světě o vás nikdo neví,“ pokrčila rameny.

„Anebo kolem nás někdo dělá mlhu,“ řekl Olda. „Předvedl jsem policii, že umím udělat zlato jen tak, z ničeho. Báł jsem se, že toho budou plné noviny, že to nestačím vysvětlovat, ale stalo se něco horšího. Nikde ani zmínka. Pověz mi, odkdy se v Čechách nic nerozkecá? To už není vůbec přirozené!“

„To všechno ale není nic vyloženě zlého!“ namítala.

„Není,“ přikývl. „Jen mi to připadá jako ticho před hodně ničivým hurikánem.“

„A nebereš si to jen moc do hlavy?“ snažila se to obrátit. „Dá se to snad vysvětlit i jinak, ne tak katastroficky.“

„Dá,“ přikývl. „Ale nechtěl bych, aby se potvrdily moje obavy. Mami, prodebatuj to s tátou, rád bych vás upravil! Navenek se nic nestane, nemusíte s námi léčit, ale budu klidnější, když se o vás nebudu muset strachovat.“

„To nepůjde, Oldo,“ zvažněla ještě víc a podívala se na něho.

Pochopila, že nemá před sebou třináctileté děcko, ale zatím ještě mladého kluka, který chápe víc než by odpovídalo jeho věku. Kluka, který snad snese i pravdu a možná ji ohledně nepřirozené situace kolem i má.

„Neprojednám to s tátou,“ řekla pevně. „Možná si s ním později promluvíš sám, ale já už s ním nic projednávat nebudu. Nechtěli jsme tě do toho tahat, ale... stejně

se to brzy dozvíš - my se totiž rozvádíme.“

Olda prudce zvedl hlavu. Na okamžik měl pocit, že se přímo před ním otevřela úděsná propast. Jako když se pod ním otvírala obrovská zubatá tlama, do které by se vešel napříč i autobus.

„Mami!“ vybuchl a ani si neuvědomil, že na ni díky telepatii křičí dvojhlasně.

„To přece ne!“ křičel tak silně, až si přitiskla obě dlaně na uši. „Řekni, že to není pravda! To nemůže být pravda! To sis jenom vymyslela, to ne!“

„Je to pravda,“ řekla tiše. „Táta se od nás už odstěhoval.“

„To nemůže být pravda!“ opakoval zatvrzele, jako by to mohl změnit, ačkoliv dobře věděl, že některé věci ani andělské dary nenapraví a tahle změna je úplně mimo jeho možnosti.

„Mami,“ fňukal pořád dokola. „Tohle ne, tohle ne...“

Pak se najednou trochu vzchopil.

„Když tu není táta, upravím aspoň tebe!“ rozhodl se pevně.

„Neupravíš!“ postavila se mu najednou tak rozhodně, až se na ni udiveně zadíval.

„Proč ne?“ zeptal se jí docela plaše. „To přece nebolí! Umím to, věř mi!“

„Říkal jsi, že tvoje léčení může taky škodit.“

„Ano, ale jen v jednom jediném případě!“ naléhal na ni.

„Jenže... víš, právě ten případ totiž nastal,“ odhodlala se konečně říci mu všechno. „Budeš mít brášku. Nebo sestřičku, to ještě nevím. Ale nedotýkej se mě tou andělskou silou, nebo... nechceš mi přece ublížit! A tomu miminku jistě taky ne!“

„Cože?“ zůstal s otevřenou pusou.

„Slyšel jsi dobře,“ usadila ho. „Nech mě být, nedotýkej se mě, ublížil bys nám oběma. A to snad nechceš, nebo ano?“

„To nechci...“ koktal, zlomený tou novinou. „Ale mami, když... proč se rozvádíte, když čekáte... to přece nejde...!“

Nechápal to, nechápal vůbec nic. Nemohl to pochopit.

„Nečekáme,“ odvětila už docela klidně. „Já ano, ale táta ne... možná to pochopíš později. Tvůj táta odešel právě proto.“

S Oldou se zatočil celý svět.

Takže - právě proto.

„To se ti tedy vůbec nepovedlo, mami!“ vybuchl. „To je přece podraz!“

Nedojednou večeri nechal ležet, vyskočil a zabouchl za sebou dveře pokojíčku. Tam padl na pohovku a naplno se rozbřečel.

Čert se k němu marně lísal. Ani jeho psí věrnost nemohla Oldovi pomoci.

Musel se vybrečet sám.

Pohroma

Ráno přišel Olda do školy zachmuřený až běda. Náladu mu nepřidala ani třídní. Zadala jemu a Máně stejný úkol jako všem. Něco, co Olda považoval tak hluboce pod svou úroveň, jako kdyby zběhlého čtenáře nutila slabikovat **Má-ma má ma-so** a plynulé čtení hodnotila jako chybu, protože správně neslabikuje.

„Je to nutné?“ zeptal se jí opovážlivě.

„Musíte dělat to, co ostatní,“ odvětila Hrdinová a odmítla se o tom dále bavit.

„Konečně došlo na primadony!“ vykřikl Éda Sudek, sotva za Hrdinovou zaklaply dveře. „Je to nutné? Je to nutné? To se ví, že je to nutné! Když je to nutné pro nás, ať je to nutné pro všechny! Konečně nějaká spravedlnost!“

„S hlupáky se nebavím,“ odsekl Olda. „Tobě od trojek na vysvědčení nepomůže ani dvacet úkolů denně!“

„Cos`to řekl?“ vyskočil Éda. „Zkus to opakovat!“

Olda na to neřekl nic, jen se ostentativně odvrátil na znamení, že v takové diskusi nemíní pokračovat.

„Nech ho, vola!“ radil kamarádovi Karel a přidržel ho zezadu za svetr. Nebyl tak mírumilovný, ale zřejmě správně a včas odhadl, že konflikt s Oldou nepatří mezi dobré nápady, zejména když všichni viděli, jak našťvaně Olda vypadá.

„Nech mě, srabe!“ vytrhl se Éda Karlovi. Rozběhl se k Oldovi a zezadu ho pěkně z rozběhu nakopl.

„Tady máš za toho hlupáka!“ vykřikl přitom vítězně.

Olda jen hekl bolestí i překvapením. Nohy pod ním na okamžik podklesly a před očima mu vylétly jiskřičky. Nečekal to a už vůbec ne takovou bolest. Oči měl plné slz, ale skrz slzy viděl, jak Éda Sudek bezvládně dopadl na zem. Přimrazil ho jen intuitivně, minimální silou a jen na okamžik, ale spolužák se složil jako pytel brambor.

Kolem se ihned vytvořil kruh ze všech ostatních. Někteří zkoušeli Édu posadit, ale kácel se jim jako hadrová loutka, ačkoliv byl při smyslech a nešťastně koulel očima.

„Nechte ho!“ zavrčel Olda na dobrovolné samaritány. „Hned ho vzkřísím.“

„Co jsi to s ním...“ vyjela na Oldu Jolana.

„Klídek!“ řekl Olda. „Tohle není tak zlý! Jednu ženskou jsme nedávno vzkřísili i úplně mrtvou.“

„Co jsi mu udělal, ty hajzle?“ přidala se k Jolaně Irena a postavily se proti Oldovi.

V té chvíli obě zděšeně zaječely. Místo Oldy stála před nimi smrt, ze svetru na ně cenila zuby holá lebka a z rukávů trčely kosti místo rukou. Olda to měl nacvičené a už ani netápal, co ze sebe nechá vidět a co zprůhlední.

„Můžete mě laskavě vynechat ze svého zájmu?“ požádal je zdvořile, ale jízlivě.

„Oldo!“ napomenula ho Máňa. „To snad nebylo nutné. Musíš si na něm vylévat špatnou náladu? Odmraz ho!“

„Až na konci přestávky!“ odsekl Olda. „Nenechám se od něho okopávat!“

„Dobře, jak chceš!“ řekla nevzrušeně Máňa. Sklonila se k Édovi a poslala na něho volnou energii. Éda sebou trhl, zamžikal očima a pomalu se posadil.

„Škoda pro něho námahy,“ komentoval to Olda smířlivým tónem, s Máňou se ale hádat nechtěl.

„Někdo z nás musí mít rozum,“ zašpičkovala si Máňa i proti němu. „Chápu, že tě Hrdinová vytočila, ale nemusí to odnést první, kdo ti padne do ruky!“

„Kdybys věděla...“ zamračil se, ale nedořekl, mávl rukou, otočil se a vyšel ven na chodbu.

„Co mu je?“ zeptala se Máni Jarča.

„Nevím,“ pokrčila rameny Máňa.

„A proč jsi šla proti němu?“ vyzvíдалa Jarča. „Éda si přece začal!“

„Oldříšek to přehání!“ řekla Máňa rozzlobeně. „Měl se ovládat. Nezastávám se volů jako Éda, tomu to patřilo, ale tohle bylo zbytečné.“

„Kdo je u tebe vůl?“ obořila se na Máňu Irena.

„Ty jsi neviděla, jak Oldu nakopl?“ odsekla jí na to Jarča.

„Neměl ho provokovat!“ obhajovala Édu Irena. „Koledoval si o to už dlouho!“

„Ty už taky dlouho provokuješ, křepelko!“ zpražila Irenu Jarča.

Ačkoliv byla zima, ve škole bylo teplo. Jarča měla na sobě šaty s krátkými rukávy a když se znenadání změnila v kostlivce, bylo na ní vidět víc kostí než předtím u Oldy. Navíc si ponechala vlasy a vlasatá lebka bez masa působila ještě příšerněji. Podtrhla to hrobovým hlasem - zkrátka, Irena to od ní nečekala a začala ječet ještě vyděšeněji.

„I ty, Brute?“ okřikla Máňa Jarču. „Nech toho, prosím tě!“

Jarča se opět změnila z kostry v dívku, ale s Máňou nemínila souhlasit.

„Proč ses zastávala toho primitiva i ty?“ zeptala se jí. „Éda si začal, to snad viděl každý! Nejdřív měl řeči, pak Oldu nakopl. Souhlasím s Oldou, škoda energie na grázly, odpoledne ti bude chybět!“

„Kdybych ho nevzkřísila, musel by to tak jako tak udělat Olda,“ nevzrušovala se Marie. „Neměl ho uzemňovat, to byla ta chyba.“

„Vážně si myslíte, že by se bez vás nezvedl?“ mračila se Jolana a pomáhala Édovi vstát. Nešlo jí to, Éda byl ztuhlý spíš hrůzou než doopravdy, ale vstát nemohl. Olda ho přimrazil nepatrnou silou, ale ani Máňa na něho silou neplýtvala, stačilo, že se probral.

„Přimrazení složí i tyrannosaura, to si piš,“ řekla nevzrušeně Máňa.

„Jak to víš?“ vyjela si na ni Jolana.

„Známe je z Dinosaurie,“ pokrčila rameny Máňa. „Proti primitivním ještěrům je to bezva zbraň. I tady se najdou primitivní pitomci. Můžeš mi věřit, přimrazit

i odmrazit umím, jinak by tu ještě ležel jako mrtvola.“

Ukázala na Édu, vyvedeného z míry tak, že se ani nezmohl na protest.

„A není to nebezpečné?“ vyhrkla podezřívavě Irena. „Jak je potom možný, že to klidně děláte i nevinnejm?“

„Éda a neviňátko?“ vyprskla Máňa, ale pokračovala klidným tónem: „Nemusíš se bát, nebezpečné to není. Až se vzpamatuje, bude mu líp než předtím. Vadilo by mu to, kdyby ho do čtvrt hodiny nikdo nevzkřísil. Nejspíš by se začal dusit, až by zčernal. My ho ale odmrazit musíme, nejsme vrazi!“

„To je ti málo?“ vyštěkla Jolana. „Co to na nás vlastně šijete, vy zrůdy? Kolik vás je? Ty, Olda, Jarča, Michal, kdo ještě?“

„Michala laskavě vynech!“ odpálila ji Máňa. „Zbaběle se odmítl přidat. A hlavně si zapamatuj, nejsme žádné zrůdy!“

„Musíte být zrůdy!“ vybuchla Jolana. „Normální lidi to nedovedou! Kdo všechno k vám vlastně patří?“

„Nač to chceš vědět?“ řekla Máňa. „Olda nabídl mimozemské výhody všem, aby uzdravovali nemocné. Kdyby ses přihlásila, uměla bys to taky. Co je ti teď do toho?“

„Já jen, až budeme žádat o policejní ochranu...“ odsekla Jolana.

„Myslíš, že nějakou dostaneš?“ ušklíbla se Marie. „Těžko! Víš, co ti řeknou? Aby sis nás přestala všímat a nic se ti nestane. Nic protizákonného přece neděláme, nikoho neohrožujeme, spíš naopak. Pomáháme lidem, uzdravujeme je...“

„Zrůdy a k tomu náfukové!“ zhodnotila to Jolana neústupně.

Do třídy se začali vracet žáci z chodby, neboť zvonilo na další hodinu. Olda se ale velkým obloukem vyhnul Édovi.

„Bojíš se, že dostaneš další kopanec?“ zeptal se ho kousavě Luboš.

„Bojím se, že bych ho zabil,“ řekl Olda klidně. „Po xeri bychom ho křísili dýl.“

„Co je to **xeri**?“ zeptal se zvědavě Luboš.

„Takový modrý oheň, jsou s ním velice parádní efekty,“ řekl Olda. „Náš Čert tím zažene i pětimetrové ještěry, ale ve třídě bych to zkoušet nechtěl. Nechce se mi platit rozbité lustry, o vyšetřování nemluvě. Někdo by zase proti mně svědčil...“

Luboš na to neřekl ani slovo a rychle zamířil na své místo. Také Olda dosedl do své lavice a rovnal si sešity. Přitom se telepaticky dohadoval s Máňou a pak i s Jarčou.

„Odpoledne přijdu k Alexijejovi později,“ sděloval jim. „Jdu s Čertem zkoumat Eden, vyříd'te mu to. Nechceš jít se mnou?“

„Já tam nepůjdu!“ řekla Máňa. „Na ty tisíce mrtvol nejsem zvědavá.“

Olda pak totéž navrhl Jarče, ale ani u ní neuspěl.

„Já dnes nemůžu,“ zakabonila se.

„Jak myslíš,“ řekl Olda. „Vystačím si s Čertem. Eden je přece bezpečný svět.“

Při vyučování Olda střídavě s Máňou učili Jarču, protože byla pozadu a zejména

Olda chtěl, aby je dohnala, jestli to bude možné, i kdyby kvůli ní zvolnili. Do konce školního roku bylo času dost a zatím školní látku zvládali skvěle, takže nebyl důvod ke spěchu, natož k obavám. Obavy mohli mít spíš z byrokratů na ministerstvu, se kterými momentálně nemohli nic dělat.

Odpoledne vyučování nebylo a Olda se rozhodl nejít na oběd.

„Nechce se mi stát ve frontě,“ řekl Máně a Jarče. „Naobědvám se v Edenu, tam je všeho dost.“

„Proč pořád Eden?“ namítla Máňa. „Dohodli jsme se snad, že to Eden není!“

„Máš sice pravdu,“ přikývl Olda. „Ale jak ten svět pojmenujeme?“

„Objevil to Čert, co třeba podle něho?“ navrhl Máňa.

„Jak to chceš nazvat podle Čerta?“ usmál se. „Peklo už máme. Čertův svět? Nebo Čertín? Ten svět ostatně neobjevil Čert, ale Příklad andělů, jenže nám neřekl jméno.“

„Pak je to na nás,“ trvala na svém Marie. „Co třeba dát mu název podle Venuše, když už je to venušský svět? Přiznám se, vždycky mě mrzelo, že podle krásné bohyně nazvali tak pekelnou planetu!“

„Venuše má ale jméno zavedené po staletí, to by se pletlo,“ namítal Olda.

„Tak něco vymysli,“ usekla diskusi Máňa. „A my jdeme na oběd.“

Olda se chvíli zdržel v šatně - a pak odešel dírou mezi vesmíry přímo do nového, dosud nepojmenovaného světa...

Něco ale ani Máňa, ani Jarča nepostřehly.

Olda neodešel do nového světa na průzkum, jak tvrdil. Měl to sice v úmyslu, ale odešel tam především proto, aby byl sám.

Kde by byl více sám než ve světě, kde kromě něho nebylo ani človíčka?

Olda zamířil na opačnou stranu než byla pyramida a podzemní město u Pardubic, ale dlouho poletoval, než objevil další památku na zdejší původní obyvatele. Ani by si jí nevšiml, kdyby ho včas nenapadlo stát se čas od času neviditelným. Přitom totiž viděl v infračerveném světle a jen tak si mohl všimnout jinak neviditelných poutačů.

Bylo jich málo a patřily menšímu sídlu, vestavěnému do svahů nevelkého kopce. Z dálky připomínaly oči, kterými byl kopec kolem dokola posetý, zblízka s využitím infračervených nápisů bylo zřejmé, že nejde o normální přírodní útvary. Olda přistál poblíž jednoho z nich. Jakmile se přiblížil, otevřel se před ním tmavý otvor do skály, jako kdyby ho vyzýval vstoupit. Ale Olda se přece jen před ním zastavil.

Ještě nikdy nebyl tak sám...

Vždycky s ním byl přinejmenším Čert. Teď mu ale jeho chlupatý černý kamarád chyběl. Připadal by si jistější, kdyby mohl říci: Jdeme tam, Čerte?

Plané obavy, dodával si odvahy, než vykročil do tmavé chodby.

Že se chodba rozsvítí, jakmile do ní vstoupí, to už skoro očekával, takže ho to

ani nepřekvapilo. Trochu sebou trhl, když po pár metrech spatřil na zemi kostru, nataženou rukama k východu.

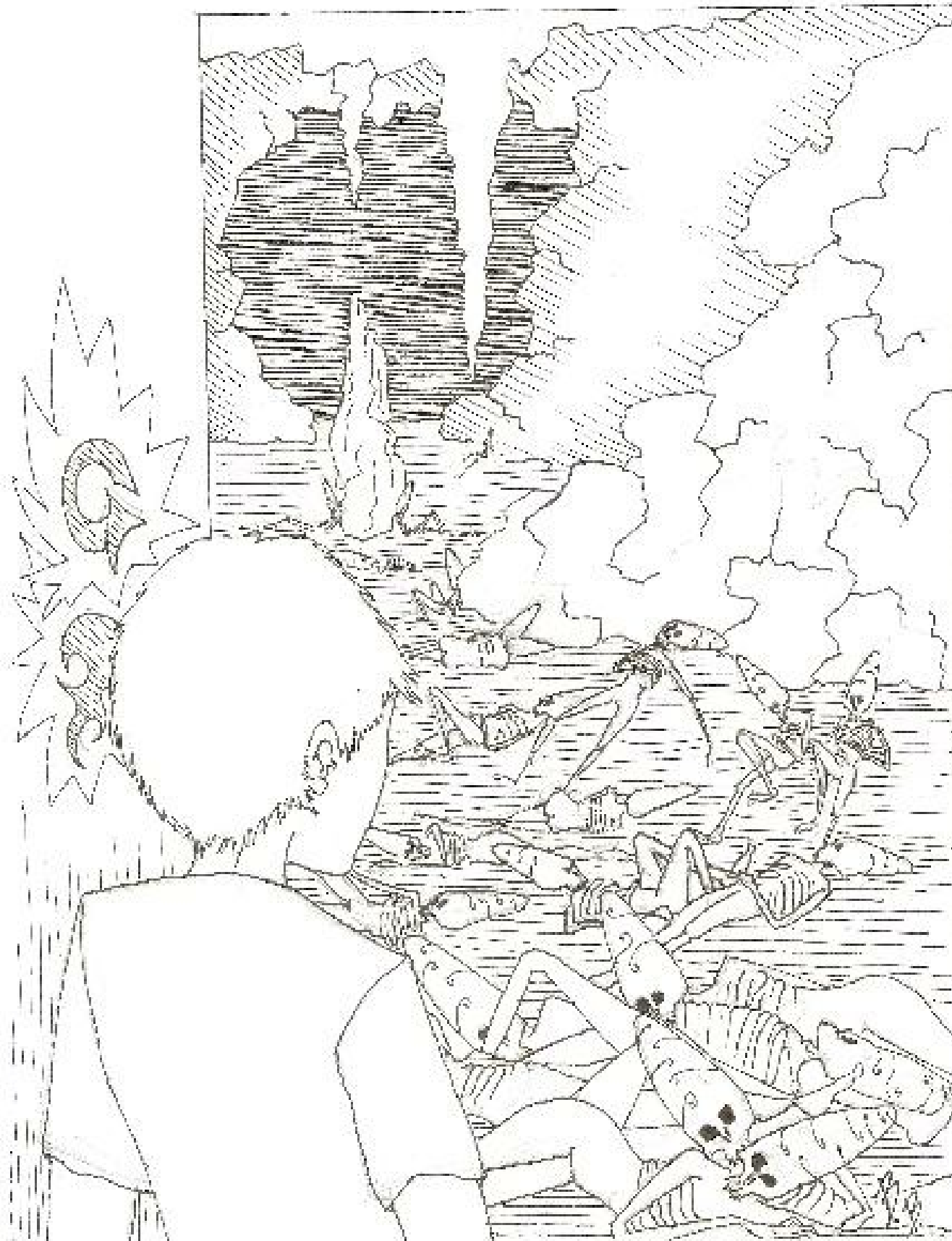
Na první pohled bylo patrné, že to není člověk, ten by měl jiné uspořádání kostí. Tenhle tvor neměl žebra, záda mu tvořil jednoduše blok, jakýsi krunýř, končící divnými klouby v místech, kde má člověk pánev. Olda se při pohledu na mumii přece jen otřásl. Zdejší obyvatelé, ačkoliv lidem jen podobní, byli rozumní a označení **člověk** se pro ně navzdory všem rozdílům dalo použít.

Teď ale byli mrtví a nikdo nevěděl proč. Co je vlastně zahubilo? Nějaká kosmická katastrofa? Nebo vlastní nezodpovědnost? Říká se, že si lidé neustále zhoršují poměry na Zemi, až to jednoho dne příroda nesnese a rázně se nás zbaví. Nepotkalo to nakonec zrovna tyhle bytosti?

Olda netušil, kdy ke katastrofě došlo. Mohlo to být před rokem, mohlo to být před sto lety. Na kostře se to nedalo poznat a na mumiích, které objevili ve městě u Pardubic, také ne. Oldu napadlo použít radiokarbonovou metodu, ale hned si ji sám vyvrátil, ta se dá použít na Zemi, kde známe závislosti rozpadu radioaktivního uhlíku, tady mohou být úplně jiné podmínky. Ne že by se tu radioaktivní izotopy rozpadaly pomaleji, ale mohly mít odlišnou počáteční úroveň. Neměl proto iluze, že to rozluští a už vůbec, že by to bylo dnes. Přišel sem přece jen proto, aby byl sám a mohl si beze svědků pěkně zabulit nad rodiči.

Proč to před ním tajili? Cožpak do toho opravdu nemá co mluvit?

Otevřel si jedny dveře, tentokrát stačilo přiblížit se, a vstoupil. Místnost za nimi byla prázdná, ale Olda tu nic nehledal. Padl na holou podlahu, schoulil se do klubíčka a začal potichu brečet. Nad rodiči i nad sebou. Proč se to stalo? Proč se ho nikdo na nic neptal? Jak mu to mohli udělat?

Sál plný mrtvol..

Čím déle nad tím ale přemýšlel, tím víc mu toho bylo líto. Ještě že si našel pusté

místo, kdyby ho někdo vyrušil, špatně by se mu vedlo. Máňa měla pravdu, nepřípustně si své soukromé nálady vyléval na spolužákovi, stačilo málo, aby použil něco skutečně škodlivého! A neměl by ani výčitky svědomí. Co by mu na to ale řekla Bísíája, o tom nechtěl ani uvažovat. Asi by s ním nesouhlasila. Ogdurové měli asi pravdu, když váhali dávat své dary barbarům.

Jak by se zachovala ona? Ogdurové jsou mírní, neubližují si navzájem, ani jiným bytostem... A přece Bísíája na Zemi zabila člověka!

Vlastně to nebyl žádný člověk, ale vetřelec, d'ábel z Gehenny! Kdyby byl doma, nevraždil by na Zemi... ale jaképak kdyby, Ogdurové a d'áblové jsou dávní nepřátelé, co na tom, že to byl vrah a chystal se vraždit! Hladce zmizel policejním autům, ale Bísíája ho dohonila, popadla očima a shodila z dálničního svahu i s autem... ta malá dívenka vypadala křehce, ale to byl omyl...

Ostatně, ani Olda nevěřil svým očím, když zkusil očima zvednout traktor a ten se pomalu vznesl nad zem. Biologické orgány nevypadají svalnatě, ale obyčejný elektrický úhoř vydá výboj šesti set voltů, zabije i několikanásobně většího i těžšího koně! Natož když ovládají antigravitaci! Je to zkrátka něco jiného, než nač jsou lidé zvyklí. Vrtulník stojí ve vzduchu na místě, motory neustále hltají litry paliva a vydávají energii, pověste ale jeho náklad na lano a bude se vznášet bez spotřeby jediné kapky kerosínu.

Antigravitace dovede totéž, natož ve spojení s volnou kosmickou energií. Jen je to na naše poměry nezvyklé. Andělské technologie zkrátka na Zem nepatří. Bísíája věřila, že Olda jejího daru nezneužije. Zneužití je ale opravdu snadné. Jak nepatrný krůček je od kanadského žertíku ke zločinu? Přimrazit nepohodlného protivníka není nic těžkého, ale nechat ho bez pomoci, to už je vražda. Olda se sám na sebe zamračil. Máňa měla pravdu, měl se ovládat, nikoho přece nezajímá, jaký podraz mu připravili jeho rodiče!

Jeho vlastní rodiče!

Táta, který od nich odešel! Ačkoliv měl na tom menší kus viny, neodešel přece ze své vůle, jen nechtěl stát v cestě, když zjistil, že překáží. Hlavním viníkem byla ta, od které by to nikdy nečekal. Maminka! Co ji proboha vedlo k tomu, najít si jiného chlapa?

Olda do toho samozřejmě neviděl, rodiče to před ním úspěšně tajili, přece jen se nevyznal natolik, aby to pochopil sám a včas... ačkoliv, co by proti tomu dělal? Je v tom asi jako otec, vyšachovanou figurkou, která nemá možnost vzepřít se té nechutné partii!

Mami, cos' nám to udělala? vzlykal nešťastně.

Měl by se na ni zlobit? Nebo ji začít nenávidět? Olda cítil, že by mu to nikdo po takovém podrazu nemohl vyčítat, ale dobře věděl, že to neudělá. Maminka byla pro něho nedotknutelná, ať vyvedla, co vyvedla.

Tahle situace ale neměla řešení. Mohl si o samotě zabrečet, ale to bylo všechno.

Až se vrátí domů na Zem, bude muset žít s maminkou. Ve třinácti nemůže jednat sám za sebe, musí ji poslouchat. Nikdo ho nebude brát vážně, ani kdyby z Dinosaurie donesl metrák zlatých valounů. Alexijevovi ho budou jistě litovat, utěšovat, ale pouhými slovy mu táta nevrátí.

A navíc, uvědomil si Olda, teď mezi ně vstoupí další lidé!

Na budoucího brášku či sestřičku se zlobit nemůže. To mrně za nic nemůže a měl by se s ním srovnat v dobrém, nikdy přece nebyl jedináček. Ale co je to za chlapa, který se má stát jeho novým tatínkem? Co je to zač, jak se s ním snese? To přece nebude táta, nanejvýš otčím... Brrrr, jak ošklivé slovo!

Mami, tohle jsi nám neměla dělat! vzlykal do země.

A tady je to navíc tak tvrdé! napadlo ho. Kdyby aspoň ta podlaha byla měkčí!

V té chvíli strnul a údivem se nadzvedl.

Podlaha se pod ním prohnula a v okamžiku ležel na měkké houbovitě hmotě, jako kdyby pod něho někdo podstrčil matraci.

Co to bylo?

Až ho zamrazilo. Někdo mu čte myšlenky! Pomyslel na měkčí podlahu, změkčila se. Ačkoliv, to snad nebude čtení myšlenek, ujišťoval se. Nejspíš jsem si to pomyslel telepaticky. Ale záhada je jen nepatrně menší. Na telepaticky otevírané dveře už narazili víckrát, jen si mysleli, že dveřím stačí k otevření zachytit jakýkoliv impuls.

Tohle ale vypadalo, jako kdyby zdejší stroje telepatii rozuměly a rozpoznávaly i složitější příkazy. Neměl by se tomu tak divit. Pojmová řeč je univerzální, domluvil se nejen s Ogdury, ale i s chobotnicemi. A vlastně i se strojem - **hiblag** je přece také stroj, který rozumí telepatii. Ty schopnosti zřejmě nebudou ve vesmíru ojedinělé, bez ohledu na to, zda je pozemská civilizace zná či nezná.

Že by ale byla zdejší civilizace na vyšší úrovni než naše, pozemská?

Možné to ale je. Naše civilizace není vrcholem vesmíru, spíš se pohybujeme na úrovni vesmírných barbarů. Zdejší civilizace může být nad námi, ačkoliv nedokázala zabránit katastrofě. Za předpokladu, že zdejší lidé zahynuli při nějaké katastrofě, ale to je dost pravděpodobné, jako pracovní verzi to můžeme uvažovat.

Olda se otočil na záda a zadíval se do oblohy nad sebou.

Byla jistě umělá, ale od pravé k nerozeznání. Obláčky na něm honil vítr, který až sem dolů nezasahoval. Bylo by vlastně drzé chtít, aby tady dole v uzavřené místnosti foukal vítr, ačkoliv by to bylo přirozenější.

V té chvíli mu tvář ovanul svěží větřík.

A sakra! pomyslel si. Je to hodně realistické. Ještě chybí, aby se zatáhlo a začalo doopravdy pršet.

Jako by na to čekal, začal ze strany vykukovat šedivý dešťový mrak.

„To nechci!“ vykřikl Olda telepaticky. „Chci větší teplo a modřejší oblohu!“

Šedivý mrak sice dál pokračoval ve své pouti nad Oldou, ale jak náhle začínal,

tak náhle končil. Byl náhle malinký a osamělý. Místo okraje obrovské šedé peřiny, schopné zatáhnout celou oblohu, tu byl legrační šedivý beránek. Do svěžího větru se přimíchalo cosi horkého a najednou tu byl příjemný horký letní den.

Je to jen iluze, pomyslel si Olda, ale příjemná iluze, jistě lepší než žebra topných radiátorů v našich panelácích. V takovém prostředí by se dalo slušně žít i bez většiny pozemských vymožeností. Na měkké podlaze se leží příjemněji než na posteli, pryč tedy s postelemi! V tropickém ovzduší nejsou potřebné těžké peřiny ani prošívané deky, pryč s nimi! Stačilo by něco vzdušného na přikrytí a mohli by tu třeba přespávat.

Ani se nestačil leknout a měl přes sebe tenkou látku jako příkrývku.

To už ho trochu zarazilo.

Opatrně v prstech žmoulal okraj podivné nepozemské příkrývky. Nepochybně to byla látka, při bližším pohledu zjistil, že je utkaná z podivných chlupatých vláken. Byla hebká jako jemné peří, jako chmýří.

Lidé tu nejsou, uvažoval. Ale mohli by tu být skrytí roboti, zvyklí plnit telepatická přání svých dávných pánů. A lidi Země za ně považují také. Stačí si na něco pomyslet a oni to splní, pokud je to v jejich silách. To vůbec není špatné! Co takhle odstěhovat sem část pacientů Alexijevovy kliniky? Ta má málo místa, po ošetření pacienta pomocí kosmické síly se o něho sestřičky ještě týden starají, pokoje jsou pořád přeplněné lůžky. Kdyby přenesli nepohyblivé pacienty sem, uvolnilo by se místo na pokojích pro skoro zdravé.

Ale nejprve by měli rozluštit záhadu: co vlastně zahubilo zdejší obyvatele. Dokud to nevědí, bylo by veliké riziko brát sem další lidi. To je jen další důvod pro urychlení průzkumu tohoto světa.

Olda se nadzvedl a posadil. Musí se vrátit na Zem, tohle byl důležitý objev.

V té chvíli ale ucítil, že ho někdo volá. Telepatické volání na pustém světě Olda rozhodně nečekal. A už vůbec ne tak naléhavé.

„Oldo, přijď domů!“ vnímal. „Alexijev tě nemůže sehnat, chce s tebou něco řešit a spěchá to! Jsi někde mimo Zem, vid’?“

Telepatie byla strašně zkreslená, takže ani nepoznal, kdo ho volá. Ale bylo to tak naléhavé, že nečekal a rychle odpověděl:

„Jsem na venušském světě!“

„Oldo, kde jsi?“ pokračovalo volání. „Alexijev tě potřebuje, má nějaké těžkosti, nemůžeme tě sehnat, ozvi se, kde jsi?“

„Vždyť říkám, že jsem na venušském světě!“ odpověděl co nejdůrazněji Olda.

„Oldo, Máňa říkala, že jsi asi ve světě, kterému jsme říkali Eden,“ pokračovalo to. „Jestli jsi tam, vrať se! Volám tě dálkově, to nikdo jiný neumí, ale když se neozveš, půjdu tě tam hledat!“

Aha, došlo Oldovi. Čert! A volá ho dálkově přes hranici světů, jak ho nikdo jiný na Zemi volat nemůže! Olda mu starším druhem telepatie nemůže odpovědět!

Bude to ale důležité, když ho tak shánějí! Bísíája tvrdila, že směřovaná telepatie pronikne až do sousedního vesmíru, i když je tam značně zeslabená. Zmiňovala se o tom, že je někdy vnímatelná přes dva vesmíry. Ano, ale musí sousedit pozemskými vazbami. Mohli by se domlouvat s někým u chobotnic, případně v Gehenně... ačkoliv tam ne, Peklo nepatří mezi zdraví prospěšné světy. Venušské světy jsou ale mimo dosah telepatie s výjimkou Čerta, ten se při správném směřování dovolá kam chce, ale určitě ho teď volá k něčemu naléhavému.

Olda se rychle rozhlédl. Jsou tu poslušní roboti, to bude dobrá zpráva pro ostatní. Po vyřešení problémů na Zemi se sem vrátíme.

Aby nebloudil podzemním labyrintem, vynořil se na Zemi nedaleko od Mělníka. Telepaticky zavolal na Čerta, že už se vrací, aby ho nešel hledat, poodletěl pár desítek metrů a vrátil se raději do tropického tepla Edenu, nebo jak budou tomuto světu říkat. Bylo tu příjemněji než na Zemi v oblasti Čech.

Měl v úmyslu letět do Alexijeovy kliniky. Význačná místa Země si tady označil vlaječkami, takže by se na Zemi vynořil právě nad její střechou. Nebyl ale zpátky ani vteřinu, když na něho Čert rychle spustil:

„Oldo, polet' rovnou k nám! Jsme všichni u Hadrbolců!“

Oldu to překvapilo, ale aby se mohl Čerta zeptat, musel se na okamžik vynořit na zpátky Zemi. Přelétával právě smradlavou Neratovickou Spolanu; rychle se Čerta zeptal co se děje a honem se vrátil do tepla a příjemných vůní tropických květů.

„Kliniku obsadila policie,“ sděloval mu Čert. „Alexijeva odvezli, ani Irena neví, co se tam vlastně děje.“

„To už tady bylo,“ komentoval to znechuceně Olda. „Oni s tím nepřestanou?“

Konečně byl u další značky u Hadrbolců, do našeho vesmíru prošel ve výšce sta metrů, ale jen se objevil nad střechami paneláků, ozvala se mu Máňa.

„Oldo, polet' k nám, máme tady krizový štáb!“

„Jakýpak krizový štáb?“ usmál se trochu Olda. Nepatrně změnil směr, aby přistál na balkóně u Hadrbolců. Máňa tam na něho nedočkavě čekala a jen dosedl, odvedla si ho do svého pokojíku. Tam už bylo živo, byla tam Jarča, Čert, sestřička Hedvika i Irena Alexijevová, ale všichni vypadali vážně a také trochu bezradně.

„Co Ivo?“ vyhrkl Olda, sotva vešel do pokojíku a rozhlédl se po přítomných.

„Vyslýchají ho,“ opáčila Alexijevová, ale řekla to roztržitě a slovy, zřejmě byla telepaticky přichycena ke svému muži. „Pořád z něho páčí přiznání, ale neřekli mu ani, co to má být za zločin. My si nejsme ničeho vědomi.“

Do pokojíku vstoupila paní Hadrbolcová, Mánina maminka, s tácem namazaných krajíců chleba. Když spatřila Oldu, usmála se na něho spiklenecky.

„Už jste tu všichni?“ zeptala se Máni.

„Až na Alexijeva,“ přikývla dcera.

„Tak si zatím vezměte, ať nemáte hlad,“ postavila s úsměvem tác na stůl.

Nastalo hromadné děkování, ale všichni si brali chleby nepřítomně a pořád viseli očima na Ireně Alexijevové.

„No konečně!“ řekla s nepřítomným pohledem.

„To je ale drzost!“ dodala rychle a jak se zdálo, s odporem.

„To snad není možný!“ řekla po chvílce udiveně, jako by něčemu nemohla uvěřit.

„Co se děje?“ naléhala na ni Máňa.

„Představte si tu drzost!“ vybuchla Irena a rozhlédla se po přítomných. „Poslali na nás jednotku rychlého nasazení, protože podle nich dlužíme nějaké bavorské firmě za léky přes padesát milionů! Které jsme si samozřejmě nikdy neobjednali, neviděli, ani je nepotřebujeme. Teď se nám chystají exekučně zabavit majetek a Ivovi sdělili obvinění z podvodu a z poškozování práv věřitelů.“

„Jakýchpak věřitelů, když nic nedlužíme?“ vybuchl Olda. „Co je to za firmu?“

„Nějaká bavorská medicínská,“ řekla Irena. „Předložili nějaké faktury a dodací listy z poslední doby, celkem za padesát milionů. Na všech je prý jeho podpis, ale Ivo vyšetřovatelům tvrdí, že jsou zfalšované a já dobře vím, že nic nepodepisoval. Musí to být nějaký podvod!“

„Toho jsem se obával,“ řekl Olda zamyšleně. „Budeme muset něco udělat, přece ho v tom nenecháme! Ale co?“

„Ivo vzkazuje, že nemáme dělat nic, že se to jistě vysvětlí!“ zarážela ho Irena. „Máme jen klidně čekat, až se to vyvine!“

„Nemá pravdu,“ ujistil ji Olda. „Uvažujte logicky. Něco tak podlého a drzého může udělat jen ten, kdo si je jistý úspěchem. Kdyby se dokumenty té firmy ukázaly jako falešné, půjdou její manažeři za mříže a pro firmu to bude jistý krach. Mám takový nepříjemný dojem, že je to horší než si myslíme!“

„My jsme přece od té firmy nic neodebírali!“ řekla Alexijevová.

„Kdo nám to uvěří?“ řekl Olda. „Máme smlouvu s jinou firmou, abychom mohli prokázat, že jsme odebírali léky od ní?“

„Vždyť jsme žádné léky nepotřebovali!“ zaúpěla Alexijevová. „Měli jsme jen pro všechny případy pohotovostní zásobu, ale tu jsme nakoupili v Praze od distributora, na to máme doklady. Jenže to bylo hned na začátku a od té doby jsme žádné další léky od nikoho nebrali!“

„Což nám, jako většinu velkých pravd, nikdo neuvěří,“ dodal Olda. „Jaképak by to bylo léčení bez léků, že?“

„Můžeme přece snadno dokázat, že to dovedeme!“ řekla pevně Alexijevová.

„A oni nám stejně snadno dokáží, že ne,“ opáčil klidně Olda. „A navíc by to mohl někdo šeredně odnést.“

Alexijevová ztuhla, Máňa a Jarča také.

„Počkej, to přece nemyslíš vážně!“ řekla Máňa. „Vždyť jsi s tím léčením začal, jak to teď můžeš popírat? Jako kdybychom to nedokázali už stokrát...“

„Protože o tom přemýšlím už dlouho,“ řekl klidně. „Dlouho si lámu hlavu, jaký podraz na nás přiletí. A už je to tady, podpásovka jako hrom!“

„Vážně si myslíš, že s tím podvodem uspějí?“ nastražila uši Irena Alexijevová. „Mně to připadá nemožné! Jak si to představuješ? Na padělané doklady se musí přijít!“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ viklal ji Olda. „Řeknu ti svoje představy, ale až za chvíli. Nevíme, co všechno už proti nám udělali. Kdyby předvídali i tenhle krizový štáb, čemuž bych se ani moc nedivil, mohli by tady mít zamontovaný odposlech.“

Při těch slovech došel ke dveřím a zhasl lustr. Pak se postavil doprostřed pokoje a na okamžik se rozzářil modrou září, podobnou Eliášovu ohni.

„Jestli tu nějaké štěnice byly, teď už nejsou,“ řekl klidně. „Ale nespolehal bych se ani na to.“

„Odposlech? Tady?“ vrtěla hlavou Máňa. „Tomu nevěřím!“

„Věř nebo nevěř,“ řekl Olda. „Kdyby tu nic nebylo, tím lépe. Kdyby nás ale naši protivníci odposlouchávali, dozvědí se, co chystáme. A to bych od nás nebylo chytré.“

„To snad trochu přeháníš!“ vrtěla hlavou i Jarča.

„A co když nepřeháníš?“ uvažovala vážně Máňa. „Taky se mi to zdá přehnané, ale kdyby to byla pravda, bylo by to ještě horší, než si myslíme!“

„Přitom to Oldovi až podezřele vychází!“ zahučela Irena Alexijevová. „Právě po Ivovi vyžadují, aby předložil důkaz, že léky odebíral odjinud.“

„Který nemá, jak jistě vědí,“ podotkl Olda. „Ale i kdyby měl, může to být velice důkladně připravená pavučina, aby se z ní sám nedostal. Ty podpisy musí být naprosto dokonale zfalšované, když na ně tak spoléhají! Stačí ale podplatit příslušné znalce a při kvalitě našich soudů ten podvod nikdo neodhalí. Nevidím to potom růžově.“

„Ivo taky říká, že musíme zachovat princip **fail-safe**,“ řekla Irena, zřejmě pořád se svým mužem telepaticky spojená. „Možná to vypadá přehnaně, ale bude lépe jednat podle nejhorší možné varianty. Oldo, máš nějaký nápad, co dál? Já ani Ivo si opravdu nevíme rady, takže jestli tě něco napadlo, sem s tím, i kdyby to vypadalo šíleně!“

„Co si o tom teda myslíš?“ stáhla se raději i Máňa.

„Půjdeme teď jinam,“ řekl Olda. „Rozloučíme se s Hadrbolcovými, sbalíme do batohu pár maličností a odejdeme tam, kde nás nikdo nemůže odposlouchávat. Mafiáni tomu, tuším, říkají **zalehnout na matrace** a ani v naší situaci to není špatný nápad.“

„Dobře, půjdeme,“ svolila okamžitě Alexijevová. „Tím nic nezkazíme, spojení s Ivem nám bude fungovat odkudkoli.“

„Tím bych si nebyl jistý, ale jdeme, ne?“ řekl Olda. „Máš nějaký batoh, Máňo?“

„Nemám, ale seženu,“ vyběhla za rodiči. Vrátila se obratem s velkým batohem.

„Naši nám hned dali s sebou nějaké jídlo,“ ukázala všem šišku chleba zabalenou v plastické tašce, kostku másla a štangli salámu. „Kdyby se nebáli tahat do neznáma ségry, šli by tam s námi.“

„Že děkujeme, ale teď už pojd'te,“ pospíchal Olda. „Poletíme tam vzduchem.“

Všichni naštěstí měli idarchon a uměli létat, ale bez slýribu si nedokázali otevřít brány do sousedních vesmírů. Otevřel ji tedy přímo v Mánině pokojíku Olda, všechny ostatní i Čerta poslal napřed a sám proletěl bleděmodře orámovaným otvorem poslední. Otvor, z druhé strany podobný andělským křídům, se pak zavřel.

Viseli teď v tropicky teplém vzduchu s vůněmi cizokrajných květů nad hliníkovou tyčkou s vlajícím praporkem a kolem nich byl očividně jiný, většinou ještě neznámý svět. Na Oldův pokyn se rozletěli k jeho poslednímu objevu u Mělníka. Máňa se na Oldu podívala udiveně, čekala najisto směr na Pardubice, ale když viděla, jak si je Olda jistý, neměla ani ona námitky.

„Kde to jsme? A kam letíme?“ zajímala se potichu Jarča, jako by se bála, že je tu uslyší někdo, kdo by je slyšet neměl. Nezdálo se ale, že by tu někdo byl. Dole pod nimi byly jen mírně zvlněné kopečky posázené lesíky a obklopené loukami, kde se popásala divoká zvířata. Letěli už chvíli a krajina nevykazovala žádné známky civilizace. Nebyly tu žádné stavby, cesty ani ploty.

„Donedávna jsme tomu říkali Ráj,“ usmál se Olda. „Ráj nebo Eden. Domnívali jsme se, že právě odsud byli vyhnáni Adam a Eva, přesněji naši předkové. Ukázalo se, že je tomu jinak, ale jsou tu zachovalé stavby původních zdejších obyvatel, kde na nás nebude pršet a kde můžeme přečkat nejhorší. Tenhle svět má pro nás cenu malého bezpečného útočiště. Skoro bych navrhoval to tak pojmenovat.“

„Nejvyšší čas!“ řekla Máňa. „Eden to není a nějak tomu říkat musíme.“

„Dobře, máme na výběr mezi českým názvem **Útočiště** a mezinárodním názvem **Citadela**,“ řekl Olda. „Byl bych pro ten český.“

„O název nejde,“ mávla rukou nervózně Irena Alexijejovová. „Útočiště, Skrýš nebo Brloh, horší je, že nemám spojení s Ivem. Telepatie sem zřejmě neprojde, že?“

„To nebude problém,“ připustil Olda. „Až mu budeme potřebovat něco sdělit, otevřeme si okno do našeho vesmíru. Stačí nepatrné, aby tím prošla telepatie.“

„Ano, ale Ivo tu možnost nemá!“ připomněla mu Irena. „Co když nám chce právě teď něco sdělit?“

„To je pravda,“ zarazil se Olda, ale hned ho napadlo řešení.

„Čerte, chceš být hodně užitečný?“ otočil se na psíka.

„Že se ptáš!“ ňafal psík. „Čekám, že bych měl pro Iva dělat dálkové telepatické spojení mezi našimi vesmíry, že?“

„Přesně tak,“ řekl Olda. „Dostaneš tašku jitrnic a vypravíš se s nimi na Zem. Tam si najdeš nějakou skrýš a budeš se telepaticky domlouvat s Ivem a podle potřeby i s námi. Budeš se ale muset schovávat, aby tě nikdo nenašel.“

„Jak se domluvíte se mnou, když to na dálku umím jen já?“ nezdálo se psíkovi.

„Když budeme něco potřebovat, otevřeme si okno,“ připomněl mu Olda.

„Dobře, to by šlo,“ souhlasil Čert. „S těmi jitrnicemi to беру. A co kdybych šel za tvou tetičkou? Zná mě, má tam prima boudu a možná by mě nechala i v chalupě!“

„To by nebylo bezpečné,“ namítl Olda. „O tetičce d'áblové vědí, tam by tě brzy našli. Musíš si najít jiný úkryt, kdekoliv na světě, telepatii to je jedno! Ale raději dál než blízko, aby je ani nenapadlo tě tam hledat. S jitrnicemi ti tam nebude zle.“

„Máš pravdu,“ ustoupil psík. „Takže žádné teplíčko... ale co, pro psa se jistě něco najde a nemusí to být zrovna v kanalizaci, aby mi zápach kazil dobrou vůni jitrnic.“

Snesli se tedy dolů, až Čert objevil nejbližší jitrnicovník. Máňa vytáhla z batohu plátěnou tašku a všichni ji psíkovi rychle naplnili majoránkově voňavými plody, až se mu sliny sbíhaly. Spousta plodů zmizela i v Mánině batohu, aby doplnila chleba od její maminky, paní Hadrbolecové.

Čert si vyzkoušel, že tašku unese. Antigravitační telekinezi ale ovládal, brzy před ním taška plula vzduchem. Všem zamával tlapkou, otevřel si nevelkou branku a zmizel v ní i s taškou.

Do osady u Mělníka dorazili v pořádku. Olda všechny zavedl dovnitř a předvedl jim, jak měnit podlahu i jiné vlastnosti místností. Rozložili se na měkké matraci a Irena Alexijevová Oldu vybídla, aby jim vysvětlil svou verzi situace, v níž se nacházeli. Mimo jiné otevřel nepatrnou bránu na Zem, aby se mohl telepaticky zapojit Ivo. Irena to rychle pochopila a spojila se s ním.

Oldovi ale nebylo volně, když si uvědomoval, jak hodně na jeho odhadech záleží.

„Řekl bych, že se nás budou snažit předvést k výsledkům,“ uvažoval. „Normálně bychom se bránili tvrzením, že léčíme bez léků. To není žádné tajemství, to vědí a právě proto s tím mohou počítat a řekl bych, že mají připravenou nějakou past. Mohou nám dát zdánlivě vstřícnou možnost vyléčit před nějakou **nezávislou komisí** pár pokusných lidských králíků, ale vnutí nám jejich podmínky, například léčit jen pod dozorem, jinak sedět v cele, abychom **neovlivňovali svědky**. Mezitím se budou o naše pacienty **úředně starat** jiní a stačí, aby mezi nimi byl jeden jediný pomocník d'áblů. Ti se na lidské životy neohlížejí, viděl jsem je málem umořit pana Prskavce. Zabije pacienty nenápadně a beze stop, jenže vina padne na nás. Tím se také prokáže, že to bez léků nejde, bavorská firma bude na koni... Už chápete tu příšernou past?“

„Kdyby to bylo tak... ale vypadá to moc přitažené za vlasy!“ namítala Hedvika.

„Viděla jsi už někdy nějakého d'ábla?“ obrátil se k ní Olda.

„Neviděla,“ přiznala Hedvika. „Ty ano? Jak vypadají? A hlavně, jak je poznáš?“

„To je právě to!“ řekl Olda. „Nepoznáme je. Vypadají jako my, od lidí se neliší, až na to, že jim může být tisíc let, nebo tak nějak... A navíc, d'áblové v tom nejedou

sami, na špinavosti mají ochotné lidské pomocníky. Plán ale mají doslova d'ábelský."

„Hrůza!“ otrásla se Hedvika. „Zbývá maličkost. Vysvětlit, proč by to dělali.“

„Vysvětlení není těžké,“ řekl Olda. „Andělé kdysi na Zemi zázračně uzdravovali lidi a dělali opak toho co d'áblové. Pak odešli. D'áblové staří tisíce let se na staré spory se svými nepřáteli anděly možná pamatují. Myslíte, že nepoznali v naší klinice andělský rukopis? Že nepochopili spojitost mezi anděly a námi? Neměli bychom je podceňovat! Spíš se divím, že nás tak dlouho nechali na pokoji. Čekal jsem nějaký těžší úder už dřív, ale představoval jsem si to spíš po vzoru italské Mafie. Ostatně, Mafie může být jejich a možná ji mají v záloze. Ale je to tady! Udeřila vážená a důvěryhodná bavorská firma, přitom to bude vypadat, jako by měla právo na své straně. Předvoj Ogdurů zlikvidují sami lidé, naše vlastní policie a justice.“

„Jak tomu chceš zabránit, prosím tě?“ obrátila se na něho ustaraně Alexijeová. Byla z celého krizového štábu nejstarší, ale teď si zřejmě nevěděla rady.

„Rozhodně nesmíme udělat, co čekají,“ přemýšlel Olda. „Co jsme udělali, když Iva obvinili ze zatajení nálezu zlata? Nevím, jestli to už tenkrát bylo dílo d'áblů, nebo obyčejných lidských závistivců, ale postavil jsem se za něho a dokázal, že nešlo o nález, ale o stvoření. O tom ale d'áblové vědí a možná předem počítají, že to zopakujeme. Uvědomte si, tu partii hrají velmistři intrik. Určitě mají připravený nějaký protitah!“

„Jaký protitah bys čekal?“ zeptala se Irena.

„Čekal bych, že nás zavřou, pak může přijít past s léčením bez léků a jeli bychom v tom všichni, skluzavkou rovnou do pekel.“

„Ivo právě říká, že musíme dodržovat princip **fail-safe**, takže ti to raději věříme,“ řekla Irena. „Ale co dál? Co tě ještě napadlo?“

„Ivo by měl trvat na tom, že léčíme bez léků,“ řekl opatrně.

„To přece čekají, ne?“ připomněla mu Máňa.

„Ano, ale to není náš tah proti d'áblům,“ řekl Olda. „Pro ně to bude jen potvrzení, že jsme přistoupili na jejich plány, ale my tím získáme čas na něco úplně jiného. Jestli uvažuji správně, měl by od nich následovat protitah, kterým by nás všechny vlákali do pasti. Na to už ale nepřistoupíme.“

„Co chceš dělat jiného?“ zeptala se ho přímo Alexijeová.

„Očekávám, že ten útok připravili velice dobře,“ řekl Olda pevně. „Čelně mu asi neodoláme. Zbývá nám jedině spořádaný ústup. Navrhuji ustoupit do Útočiště.“

„Ustoupit? To nemyslíš vážně!“ vybuchla Jarča.

„Takovému ústupu říkají Japonci **Princip Jiu**,“ nedal se ovlivnit Olda. „Je na něm založené jiu-jitsu, judo a další obranné techniky. Znamená to pružně ustoupit tam, kde to nepřítel nečeká. Jeho síla se pak opře do prázdna a to často přispěje k jeho pádu.“

„Chceš ustupovat?“ mračila se Alexijeová. „To jim ale necháme kliniku!“

„Samozřejmě,“ opáčil Olda. „Uvažujte! Necháme jim jako kořist kliniku, ale co tím získají? Jeden postarší dům. Ty a Ivo budete muset zůstat tady. O mně a Máně jistě vědí všechno, kde bydlíme, co děláme a kde nás najdou. Asi bychom se sem měli také přestěhovat, na druhou stranu musíme chodit do školy. Možná nevědí o Jarče, ale ani na to bych se nespoléhal. Řekl bych, pokud to půjde, přestěhovat sem z kliniky potřebné vybavení a rozjet to tady.“

„Myslíš, že sem za námi d'áblové netrefí?“ starala se Máňa.

„Doufám,“ řekl trochu nejistě Olda. „Nezapomeň, že tenhle svět je výjimka. Je to venušský svět, příznivý pro lidi. Kdo to neví, nenajde nás tu. Navíc můžeme využívat zdejší civilizaci. Její příslušníci jsou sice mrtví, ale roboti tu zůstali. Myslím, že brzy objevíme další možnosti, o kterých nemáme ani tušení, důležité je, že reagují na naši telepatii a mohou nám pomoci.“

„To by šlo,“ přikývla Irena Alexijevová. „Co bude ale s Ivem?“

„Dnes v noci odstěhujeme kliniku,“ navrhl Olda. „Většinu zařízení, jako postele a příkrývky, tam necháme, tady je potřebovat nebudeme, všechno tady je. Vzal bych jen chirurgické náradí, operační stůl a možná vybavení kuchyně. Pak samozřejmě všechno co patří Alexijevovým, pokud o to budou stát, aby se mohli zařídit tady.“

„Proč ne u Pardubic?“ nadhodila otázku Máňa.

„Je to sem blíž,“ řekl Olda. „Navíc je to tu menší a nejsou tu tisíce mrtvol.“

Máně stačila zejména poslední připomínka.

„Pak mě Ivo telepaticky navede a otevře bránu přímo v jeho cele,“ dokončil Olda svou vizi. „Soudní proces mají d'áblové jistě perfektně připravený, nemůžeme od soudu čekat osvobozující rozsudek, spíš naopak. Zařídíme si tedy kliniku tady.“

„Bude mít jen jednu chybu,“ podotkla Hedvika. „Nebudou tu pacienti.“

„V tomto směru mám jeden možná dobrý nápad,“ usmál se Olda. „Ale k tomu se dostaneme, až tady budeme mít všechno a hlavně, až tu s námi bude i Ivo.“

Hedvika se jen nedůvěřivě usmála, ale neprotestovala. Věděla, či aspoň chtěla věřit, že Olda něco vymyslel. Nebo ještě vymyslí.

Ostatní už s Oldou souhlasili bez výhrad. Musel jim samozřejmě ukázat, jak se dá změnit podlaha místností v měkkou matraci, jak měnit teplotu vzduchu a požádat místní roboty o příkrývky, ale to už bylo radostnější.

Měli tedy opět pevný bod, od kterého mohli začít. A čekali jen na noc, aby mohli provést nájezd na budovu teď už bývalé Alexijevovy kliniky. Olda si připravoval ještě složitější akci, únos z vězení.

Nikdo nepochyboval, že to bude protizákonné. Ale nikdo nepochyboval ani o tom, že zákony budou i tentokrát, jako už tisíckrát, na straně grázlů a podvodníků nejhoršího zrna. Svědomí by tedy mohli mít všichni čisté.

Ne jako grázlové, kteří v tom ale dovedou velice dobře chodit!

Olda netušil jen jednu, zato nesmírně důležitou okolnost.

Ďáblové venušské světy neznali, ani nenavštěvovali. Jejich konvertory otevíraly mezivesmírné brány podobné andělským, ale byly příliš veliké a proto byly stacionární. Nikdo z lidí netušil, že jeden z nich leží v Egyptě, hluboko pod jednou z pyramid, další pod podobnou pyramidou bývalé říše Inků v Americe, či v Tibetu. Důležité bylo jedno. Stacionární konvertory musely stát na planetě, jejíž vazbu ovládaly. Ďáblové měli své důmyslně ukryté stroje i na Měsíci a na Marsu, ale povrch Venuše, Jupitera a Saturnu pokrývalo příliš vražedné prostředí, než aby na nich dokázali stacionární konvertory postavit. Mohli pronikat jen na sousední marsické a měsíční světy. I těch bylo dost, ale Venušský svět by si spíše než Útočiště zaslouhoval název Citadela.

Bylo to nejen místo posledního odporu, ale hlavně velice dobře opevněné místo. Nechránily je kamenné ani betonové hradby, ale žíravé páry kyseliny sírové na povrchu Venuše, kde žádná technika, lidská ani ďábelská, nevydrží déle než pár minut.

Olda to nevěděl. Jen věřil tomu, že když sami ďáblům nic neprozradí, výjimečnost tohoto světa jim pomůže.

Venušské světy měly prakticky jen jedinou slabinu. A tou byly brány, které si na Zem otevírali sami uprchlíci...

Ústup

Všichni se chystali na večerní nelegální akci.

Ivo už byl několik hodin u výslechu. Držel se, ale muselo to být únavné. Občas po Čertovi posílal vzkazy, jindy ho telepaticky potěšila Irena. Neměla ale **slýřib** a někdo jí musel pokaždé otevírat mezivesmírné okno. Kromě Oldy a Čerta to dokázala jen Máňa a Olda zalitoval, že ten orgán nedal rovnou všem.

Konečně slunce zapadlo. Na Zemi za vzdálené paneláky a na Útočišti za zvlněný obzor. Začalo se šerit a Irena mezitím sestavila seznam, co všechno by chtěla z kliniky vyvézt. Většina z toho se nacházela v jejich bytě, jen operační stůl a lékařské náradí bylo v nemocniční části domu.

Výhodou bylo, že to tam dobře znali. Oldu napadlo nejprve osvobodit Alexijeva, pomáhal by jim pak při stěhování, ale po společném uvažování to zavrhli. Očekávali, že kliniku bude policie střežit jen zvenku, zato ve vězení vznikne poplach podstatně dřív. Mohlo by se stát, že z věznice stihnou varovat ostrahu zabavené kliniky a znemožní její vystěhování. Obráceně by to paradoxně tak nevadilo.

„Vězně osvobodím během vteřiny,“ sliboval Olda. „Nikdo mi v tom nezabrání.“

„Co kdyby ho v cele hlídali?“ namítla Máňa.

„Pak hlídače přimrazím,“ řekl Olda odhodlaně.

„To bys je ale musel odmrazit,“ namítala Máňa.

„Klidně,“ usmál se Olda. „Až se vzpamatují, budou jen zírat na prázdnou celu.“

Mezitím nastalo šero a Olda usoudil, že to bude stačit. Rozdělili si úkoly. Přímou do kliniky měl vstoupit Olda. Podle Irenina seznamu měl všechny věci mezivesmírným oknem vyházet ven, ostatní je měli zachytávat a opatrně pokládat na zem. Do Mělníka je uklidí až později v klidu.

Olda ale nezapomínal, že tentokrát mohou být proti němu i d'áblové.

Naštěstí ho napadlo přibližovat se k temné klinice neviditelný. Samotnému se mu to zdálo skoro zbytečné, ale nechtěl nic ponechávat náhodě. Dvou infračervených teček na místě očí si nemohl všimnout prakticky nikdo.

Skutečně se mu podařilo přistát na střeše, ale tam narazil na zamčené dveře. Měl sice klíč, ale nepočítal s tím, že v zámku bude jiný klíč zevnitř. Dveře se pro něho staly nepoužitelné, ale Olda si věděl rady a vsoukal se dovnitř okénkem na záchodě.

Na chodbě se obezřetně rozhlédl a dobře udělal. Předpoklad, že policie bude dům hlídat zvenku, nebyl správný. Dole v hale seděli hned tři pistolníci. Kromě tepelného obrazu, podobajícího se barevným šmouhám, se od nich občas zablýskalo i umělým infračerveným světlem, takže se Olda raději stáhl za nejbližší roh, aby jim neposkytl ani ty dvě viditelné tečky.

Rychle uvažoval co dál. Byli nějak dobře připravení, včetně přístrojů pro noční vidění. Zřejmě počítali s tím, že sem někdo přijde. Od Ireny věděl, že jejich

pacienty hned na začátku rozvozili po okolních nemocnicích, zorganizované to ale měli dobře, to se jim muselo nechat. Aspoň pacientům nehrozila újma. Oldovi ale bylo líto těch, které ještě nestačili ošetřit kosmickou energií. Ostatní už se uzdravovali a kdyby je poslali rovnou domů, nic by nezkazili. Teď hlídali jen prázdný dům, nejspíš před Alexijeovou nebo někým z jejich party. Nepočítali ale s tím, že on je uvidí dříve než oni jeho.

Má je přimrazit, nebo ne?

Když je přimrazí, bude mít na stěhování čtvrt hodiny, pak je bude muset odmrazit, vznikne poplach a víc už nestihne. Když je nechá být a potichu vystěhuje nejprve byt Alexijeových, ta čtvrt hodina mu zbude na zbytek domu.

Opatrně si odemkl Ireniným klíčem dveře jejího a Ivova bytu.

Nikdo tu nebyl a když za sebou stejně opatrně zamkl, byl relativně v bezpečí. Irenin seznam znal z paměti, napsaný by mu nebyl nic platný. Začal počítačem, kde měl Ivo dokumentaci kliniky a statistiky vědeckých experimentů. Ihned pokračoval dalšími body. Irenu některé věci nezajímaly, ale Olda se nespokojil rodinnými památkami. Vzal je sice jako první, ale po nich nenechal na místě ani televizor, ledničku a pračku, ačkoliv by jim v Útočišti bez elektřiny nebyly nic platné. Držel se zásady: čím méně cenností tu nechá, tím menší kořist ta zlodějská bavorská firma získá.

Když z bytu Alexijeových zbyly jen holé stěny, vrátil se Olda ke dveřím. Zdálo se mu ale, že za nimi slyší podezřelý šramot. Číhají tam na něho policisté, nebo ne?

Uvažoval, zda by nebylo lepší projít branou do světa Útočiště a další branou zpět, jenomže o patro níž. Pak se tomu sám zasmál. Proč by se měl nepozorovaně přibližovat k policistům, které beztak hodlá přimrazit?

Došel až ke dveřím a vytvořil dvoumetrovou zónu přimražení hned za nimi. Kdo se v ní nachází, padne k zemi. Pak rychle odemkl dveře a vyšel na chodbu.

Za dveřmi nikdo nebyl, policisté pořád seděli dole v hale. Což takhle se kolem nich proplížit? napadlo Oldu. Projde kolem nich jako duch do nemocniční části, vyhází do venušského vesmíru zdravotnické náradí a slavná česká policie si bude marně lámat hlavy, jak mohlo z tak dobře hlídaného domu zmizet všechno cenné.

Zkusil to, ale musel být potichu, aby si ho nevšimli. Šinul se zvolna kolem nich, tajil dech, aby se neprozradil. Konečně byl v nepřiliš dlouhé chodbě, ale tam narazil na dveře. Otevíraly se do chodby a toho by si policisté mohli všimnout. Až zblízka zjistil, že jsou i s klíčovou dírkou přelepené lepící páskou. Nezdržela ho, ale když ji opatrně klíčem řezal, zvuk trhajícího se papíru byl slyšet po celé chodbě.

V jednu chvíli sem z haly přiletěl infračervený paprsek, až Olda reflexivně zavřel oči. Díky průhledným očním víčkům mu to nebylo nic platné, světlo ho oslnilo. Naštěstí toho policista nechal a když v chodbě nic neviděl, přetržených pásek by si všiml možná na denním světle a zblízka, ale ne potmě a přes přístroj, zase se posadil.

Olda opatrně, ale bez váhání otevřel dveře a vklouzl dovnitř.

Nikdo tu nebyl, ticho a tma. Olda se opatrně rozhlížel. Pro jeho oči tady úplná tma nebyla, ale předmětů teplejších než okolí mnoho nebylo. Když se rozkoukal, spatřil skříň plnou lékařských nástrojů a rozhodl se začít odtud.

Otevřel bránu tak velkou, aby skříň i operační stůl prošly bez potíží. Stálo ho to větší námahu než čekal, obvykle vytvářel mezi vesmíry jen menší okna. Zaměřil se na skříň očima. Zvedla se a poslušně zamiřila branou ven. Tam ji cosi uchopilo a začalo pomalu spouštět dolů. Olda se mohl obrátit k další akci.

Operační stůl byl nejtěžší ze všeho, ale Olda o prázdninách zdvihl očima i traktor, stůl byl přece jen lehčí. Na druhou stranu dával část své síly na udržování brány, také neviditelnost si vzala své, takže za chvíli oddychoval jako lokomotiva.

Konečně se stolu venku chopily jiné oči a jeho náklad převzaly. Olda se rychle rozhlédl, co ještě. Přenosný EKG zapisovač, pěkně drahé zařízení, pojď sem, mrško! A šup s tebou oknem ven, ať se z tebe Bavoři neradují!

Na sále zbyla kyslíková aparatura, Olda ji ještě neviděl v chodu. Ačkoliv měl pár operací za sebou, kyslík pacientům zatím dávat nemusel. Hop s ní oknem ven!

To ale bude všechno! Uvědomil si, že ostatní věci nemají valnou cenu. Co s nimi ve světě, kde daleko jemnější prostěradla a přikrývky získáte pouhým přáním?

Raději přejít vedle a vyklidit sousední místnost.

Olda se obrátil ke dveřím do sousední místnosti, ale neudělal ani krok. Dveře na chodbu se otevřely a kdosi rozsvítil. Policista s pistolí v ruce ale nemířil na Oldu a zdálo se, že je vyvedený z míry. Asi si přece všiml porušených policejních pečeti, nicméně Olda při prvním šramotu stačil zrušit vesmírnou bránu a místnost byla prázdná.

„Nikdo tu není!“ otočil se policista nahněvaně ke svým kolegům na chodbě.

V té chvíli ještě pravdu neměl, za půl vteřiny již ano. Olda využil okamžiku, kdy se policista otočil, otevřel si malé okno hned vedle sebe a vyskočil ven.

Okamžitě ho cosi uchopilo. Jak byl nervově napnutý, začal se tomu bránit, ale pak poznal, že ho Máňa s Irenou popadly antigravitací. Asi ho považovaly za další předmět vyhazovaný z kliniky.

„Všimli si mě policajti!“ sdělil jim telepaticky důvod svého spěšného odchodu.

„Vzal jsi toho beztak víc než jsem chtěla!“ řekla spokojeně Irena.

„Nechal bych jim tam jen holé zdi,“ zavrčel Olda. „Teď musíme vysvobodit Iva, než vypukne poplach.“

Vymanil se z jejich antigravitační podpory a vzletěl šikmo vzhůru. Pak se objevil na Zemi dvě stě metrů od kliniky za dvěma bloky domů, jejichž střechy ho skryly před zraky policejních hlídek.

„Ivo!“ poslal telepatickou výzvu příteli.

„Jak to vypadá u vás?“ zajímal se Alexijev.

„Vystěhovali jsme, co se dalo,“ informoval ho Olda. „Ve vašem bytě zůstaly holé

stěny, v nemocničním oddělení postele bez pacientů.“

„Dobře,“ řekl Alexijev. „Irena bude s vámi pár dní v Útočišti, na Zemi zůstane jen Čert ve funkci zprostředkovatele zpráv a poštmistra.“

„Čerta tam vezmeme spolu s tebou,“ řekl Olda. „Už si pro tebe letím!“

Na odpověď si ale musel chvíli počkat.

„Počkej trochu!“ namítal Ivo bez zjevného nadšení. „Co chceš dělat? Chceš mě tam snad unést?“

„Spíš vysvobodit,“ upřesnil to Olda.

„Ale já nechci vysvobozovat!“ překvapil ho Ivo. „Zůstanu tady, rozumíš?“

„Ne,“ polkl naprázdno Olda. „Nerozumím. Máme to už připravené...“

„Věřím ti, že bys mě dostal i z vazby,“ pokračoval lékař, „ale tím bychom dodali protivníkům takovou municí, že bychom v Čechách naprosto jasně skončili.“

„Takhle ale budeš kdoví kolik let nevinně sedět!“ namítal Olda.

„Anebo taky ne,“ řekl Ivo vážně. „Poslyš, Oldo, tvou verzi znám, teď si poslechni moji. Já to nevidím tak katastroficky. Bylo rozumné přestěhovat do Útočiště Irenu, aby jim nemohla posloužit jako rukojmí. Ale útěk z vězení? To až kdybychom všechno prohráli! Já si naopak myslím, že soud vyhrájeme.“

„To tedy obdivuji tvoji víru ve spravedlnost!“ vrtěl hlavou Olda. „Ale obávám se, že je to krutý omyl a může mít hrozné následky!“

„Když zmizím, automaticky prohrájeme,“ nedal se Alexijev. „A nedivil bych se, vypadalo by to jako přiznání viny. Na rozdíl od tebe jsem si v jejich dokonalé pavučině pletich všiml chybičky. Nesrovnalosti mají dvě. Jednu z nich možná ustojí, ale ta druhá drobnůstka jim pavučinu roztrhne vejpůl.“

„Jakou chybu jsi tam objevil?“ nedůvěřivě se ho zeptal Olda.

„To ti neřeknu,“ odvětil Alexijev a Oldovi se zdálo, jako by v tom cítil telepatický úsměv. „Pochop mě, může to mít účinky jedině v případě, že se mi to podaří utajit až do soudu, jinak by to stačili zakamuflovat. Když to neřeknu ani vám, nemůžete se nechtěně poděknout a budu mít větší naději.“

„Jak myslíš,“ zastavil Olda let a obrátil se. „Teď ale naopak potřebuji radu od tebe. Myslíš, že by bylo lepší, abychom se my mladší natrvalo odstěhovali do Útočiště a přestali chodit do školy?“

„Dokud vás nebude někdo ohrožovat, raději ne,“ řekl lékař. „Nechci ti vyvracet představu ďáblů jako zdroje zla, ale uvědom si, že to může být i jinak. Nemusí se proti nám postavit zrovna ďáblové! Vzbudili jsme přece oprávněné existenční obavy a z nich vycházející odpor farmaceutických firem. My je opravdu ohrožujeme, rozumíš? Navíc nemůžeš vyloučit ani čistou lidskou závist a zlobu.“

„Dobře, myslíš tedy, že máme dál chodit do školy?“ opakoval Olda otázku jinak.

„Jistě,“ přitakal mu Alexijev. „Snažte se získat učitele pro urychlené maturity. Neděláte to jenom pro sebe, ale i pro všechny další. Vydržte, jak jen to půjde. Útočiště je poslední šance, když tam utečete, návrat bude ztížený, ne-li nemožný.“

Olda se zamyslel.

„Dobře, jdu se přidat ke stěhování,“ souhlasil. „Možná to opravdu vidím černě.“

„Až se vrátíte domů, budeme o sobě pořád vědět,“ sliboval si Alexijev.

„Máš asi pravdu,“ připustil Olda.

Během stěhování došlo k jedinému menšímu maléru. Sestře Hedvice se podařilo upustit televizor. Okamžitě jí zmizel ve tmě a i když se vrhla střemhlav za ním, podle velikého šplouchnutí dole poznala, že dopadl na hladinu moře. Našla ho sice na hladině, zvedla do výšky, ale podle crčící mořské vody jí bylo jasné, že nemá cenu zapínat jej.

Omlouvala se pak Ireně, ale ta to přešla mávnutím ruky.

„No a co?“ pokrčila rameny. „Dvakrát se stěhovat, jako jednou vyhořet. Kdyby to byla jediná škoda, nebude to zlé. Ta televize byla beztak stará a obrazovka nás zlobila. Aspoň si pořídíme novou, pokud o ni ještě budeme stát. Tady ji beztak nepotřebujeme.“

Stěhování jim šlo rychle, ale do Útočiště přetahali všechno až pozdě v noci. Olda si přál víc světla a ve všech místnostech bylo rázem světlo jako ve dne.

Irena Alexijevová jako nejstarší rozhodla, že všichni přespí a děti školou povinné, neboli Olda, Máňa a Jarča, půjdou ráno rovnou do školy.

„Tenhle týden musíme prozkoumat zdejší prostory,“ uvažovala všesměrově, aby ji vnímali všichni. „Pozůstatky původních obyvatel přemístíme do nejzazší místnosti. Nevěřím, že byste s lebkami hráli fotbal, ale nechce se mi zakopávat o kostry. Když to uděláme dostatečně pietně, nemusíme mít žádné výčitky.“

Vzhledem k pozdní noční hodině ale nahnala všechny spát. Olda požádal zdejší roboty o přikrývky a uvažoval, jestli by dokázali dodat i pyžama, ale Irena ho zastavila, aby toho nechtěl příliš. Pyžama mimozemšťanů ostatně lidem jistě nepadnou.

„Pod širákem na čundru se nikdo do pyžama nepřevléká,“ ujistila ho i Hedvika, která prý ještě nedávno na takovém čundru byla.

Olda aspoň navrhl, že bude spát ve vedlejší místnosti, ale Irena nesouhlasila.

„Jen buď hezky tady, nebudeme se dělit,“ zastavila ho. „Ani vzorný džentlmen nemůže dodržovat přísná zdvořilostní pravidla v polních podmínkách, jako máme my. Jeden francouzský král na přísnou dvorní etiketu dokonce zemřel, když se jeho dvořané nemohli dohodnout, kdo z nich má výsadu přivolat lékaře. Až budeme zabydlení, můžeš pro mě za mě vyznávat Gutha-Jarkovského, ale teď budeš ležet s námi. Jestli chceš být džentlmen za každou cenu, lehni si nejbližší ke dveřím.“

Olda neprotestoval. Byl to pro všechny jako na výletě, byli ale sami v cizím světě a to je přece jen něco jiného než výlet na nějaký hrad v Čechách.

Máňa a Jarča už byly zabalené do jemné deky, vypadaly jako dvě želvy. Hedvika ležela u stěny a Irena si vybrala místo mezi děvčaty a Oldou. Oldovi nezbylo než si

přes sebe přetáhnout lehoučkou huňatou deku a zalehnout také.

„Dobrou noc,“ popřál ostatním.

„Dobrou noc,“ ozvalo se čtyřhlasně.

„A ať je tu tma jako v noci!“ řekl Olda.

Stalo se, dřív než to dořekl.

Dílčí úspěch

Ráno, věřte tomu nebo ne, všichni svorně zaspali.

Dalo se to ale čekat. Irena Alexijevoová byla z předchozího dne vynervovaná až na pokraji svých sil, kdo by se divil, že se v naprostém tichu Útočiště nevzbudila? Hedviku také večer nenapadlo, že se bez svého budíku nezvedne. Tím spíš děti, zvyklé na buzení starostlivých rodičů!

Irena se probudila až po zahájení první školní hodiny, takže bylo školákům jasné, že přijdou pozdě, ledaže by na to měli časostroj. Irena s Hedvikou jim aspoň v rychlosti udělaly na svačinu sendviče, aby nikdo netrpěl hladem, Irena navíc vytáhla z psacího stolu sešity, pero a papír a napsala všem třem jednu společnou omluvenku.

Olda na to zachmuřeně věstil, že to není od rodičů, takže jim to učitelé neuznají.

„Jeden průšvih sem, jeden tam, o jeden navíc už nepůjde, máme jich i tak víc než dost,“ řekla na to odevzdaně Jarča.

Olda rozmnožil sešit od Ireny a plastickou taštičku, aby měli na vyučování aspoň něco. Vzletěli směrem ke škole, zatímco Irena s Hedvikou se rozhodly začít tříděním dovezených věcí a úklidem Útočiště. Tenhle den zřejmě nezačal dobře.

Na Zemi telepaticky vzbudili Čerta a zeptali se ho, kde je a co dělá. Tvrdil, že spí v jakési jeskyni za městem, ale stěžoval si, že nemá co na práci. A zajímal se, co bude dál a kdy jeho vartování skončí.

„Vždyť ti tam musí být s těmi jitrnicemi dobře!“ namítal Olda.

„S jakými jitrnicemi?“ opáčil Čert. „Mám tu poslední, až ji slupnu, co dál?“

„Člověče psí, měl jsi s sebou plnou tašku jitrnic!“ divil se Olda. „Neříkej, že jsi je za noc sám zbaštil!“

„Sám? To se nedá štěknout!“ připustil psík. „Kikina měla ale takový hlad!“

„Jaká Kikina?“ zbystril pozornost Olda.

„No... Kikina,“ přiznal psík. „Sežrala na posezení hned dvě jitrnice a to není větší než já! Ta vám měla na ně chuť!“

„Hele, kdo je to Kikina?“ zeptal se ho Olda přísně.

„Nádherná jezevčice přece!“ vysvětloval uraženě psík. „Utekla večer páníčkovi, ale už ji našel, chytil a odtáhl si ji domů. To ti ale štěknu, že se jí nechtělo!“

„Ty dáváš jitrnice kdejaké zaběhlé jezevčici?“ usmál se Olda. „Víš aspoň, kde se svým páníčkem bydlí?“

„Nevím,“ řekl důstojně psík. „Mezi námi psy na tom tak nezáleží. Měla hlad.“

„Víš co?“ odvětil mu dobrácky Olda. „Teď budeme chvíli hlídat my, ty popadni tašku do zubů a dojdi si pro nové jitrnice, roste jich tam dost. Ale až se vrátíš, trochu s nimi šetři a nekrm kdejaká potulná psiska!“

„Tak za prvé, Kikina není pes!“ odštěkl Čert. „Pes by nedostal nic. Za druhé, není to žádné potulné psisko, měla obojek, známku a páníčka. Za třetí, je snad moje

věc, co se svými jitrnicemi udělám, ne? A za čtvrté, skočit pro další není špatný nápad.“

„Tak už leť!“ opáčil s úsměvem Olda, ale odpovědi se nedočkal. Čert byl zřejmě u nejbližšího jitrnicovníku. Dojít si pro další jitrnice nebyl pro něho příkaz, nad kterým by dlouho váhal a rozmýšlel...

Trojlístek dětí mezitím přistál před vchodem do školy a opatrně proběhl do šaten.

„Neměli bychom počkat až na druhou hodinu?“ nadhodila Jarča nesměle.

„Hrdinová spíš ocení, když přijdeme tak brzy, jak jen to jde,“ nesouhlasila Máňa. Vyšli opatrně po schodech ke třídě. Olda šel první a zaťukal na dveře.

„Dále!“ ozvalo se.

Vstoupili nejistě, Olda strkal před sebou list s omluvenkou od Alexijeové.

„Aha, naši primusové!“ komentovala jejich příchod Hrdinová. „Tu omluvenku polož na stůl a mažte na místa, ať nezdržujete!“

Zapadli do lavic, šťastní, že jim to prošlo.

„Jak Hrdinová ví, že ten papír byla omluvenka?“ napadlo Oldu, když si sedal do lavice. „Vždyť ji ani neviděla!“

„Co by to bylo jiného?“ odvětila Máňa, ale směřovala to na Oldu a nemyslela si to jako on všesměrově a navíc telepaticky.

„Aha, Olda nám tady zase myslí nahlas!“ řekla Hrdinová.

Kupodivu se tomu ani nedivila. Všichni učitelé kromě tělocvikáře už si zřejmě na Oldovy telepatické vlohy zvykli.

„Když žáci přijdou pozdě a nesou si papír, může to být jedině omluvenka,“ řekla Hrdinová. „Jen hádám, že to není od rodičů, to by ty papírky byly tři.“

„Uhodla!“ pomyslela si Jarča.

„Tak a dost!“ řekla Hrdinová. „Myslí vám to nějak nahlas! Víte co? Měla jsem vás tři poslat o přestávce do ředitelny, ale Faustová tam je, tak se zvedněte a jděte za ní. Tady jste beztoho platní jako myšinec v obilí!“

Olda, Máňa a Jarča se na sebe podívali, zvedli se a za okamžik byli na chodbě.

„Co nám asi Faustka chce?“ strachovala se Máňa.

„Řekl bych, že to souvisí s naší žádostí o předčasnou maturitu,“ řekl Olda. „Ale nejsem si zrovna jistý, jestli to není definitivní zamítnutí.“

„Já vím, d'áblové jsou všude!“ ušklíbla se Jarča.

„Hele, nedělej si z toho srandičky, nebo budeš vážně brečet!“ napomenul ji Olda.

„Uvidíme za chvíli!“ usmála se i Máňa. „Tak tedy - vzhůru do jámy Ivové!“

Došli k ředitelně, ale tam zase znejistěli. Olda to ale nechtěl dát najevo a zaklepal na dveře. Když se ozvalo strohé „Dále!“, vstoupili všichni tři.

„Kde jste byli ráno?“ vzhlédla k nim Faustová.

„My jsme dávali omluvenku Hrdinové!“ řekl rychle Olda.

„Omluvenka mě nezajímá, to je věc vaší třídní,“ opáčila Faustka. „Zajímá mě čistě soukromě, kde jste byli, že vás na začátku první hodiny nemohli najít.“

„Zaspali jsme,“ řekl Olda provinile.

„Proč hned všichni tři?“ propalovala je pohledem. „Jednoho bych pochopila, dva už méně, ale tři, to je snad příliš velká souhra náhod, nemyslíte?“

„Ani ne,“ začala Máňa. „Nocovali jsme výjimečně u doktorky Alexijeové a tam jsme všichni zaspali i s ní, protože neměla pořádný budík.“

„Aha...“ pochopila Faustová. „Návštěva s přespáním vypadá skoro věrohodně. Rozhodně lépe, než že by zaspaly úplně stejně hned tři rodiny.“

„Pomáhali jsme večer Alexijeové se stěhováním,“ přidala Jarča.

„Vy tři?“ podívala se na ni Faustová. „To asi byla velká pomoc!“

Řekla to s úsměvem, bylo jasné, že je nebere vážně.

„Náhodou!“ urazil se Olda. „Přestěhovali jsme skoro tři tuny materiálu přes třicet kilometrů vzdušnou čarou, ke všemu bez auta.“

„Bez auta?“ nechápala Faustová a zamračila se.

„Jednak jsme žádné neměli, za druhé by tam ani neprojelo, nevedou tam silnice. Odnesli jsme to všechno vzduchem, víte přece, že máme neobvyklé schopnosti,“ snažil se jí to vysvětlit Olda.

„Tři tuny materiálu, vy tři?“ zapochybovala.

„Nebyli jsme tam jen my,“ řekla Jarča. „Bylo nás na to pět. Nejvíc ale nesl Olda. A sestra Hedvika cestou utopila v moři televizor.“

„V moři?“ povytáhla údivem obočí Faustová. „My tu někde máme moře?“

„Samozřejmě,“ přikývl Olda. „Stačí dodat, že to bylo v sousedním vesmíru. To už se dá pochopit.“

„Aha, v jiném vesmíru!“ došlo Faustové. „S doktorkou Alexijeovou a sestrou Hedvikou... už se nedivím, že jste zaspali. Budiž, to není moje starost. Víte, proč jsem si vás dala zavolat?“

„Ne!“ zavrtěl hlavou Olda. Jarča s Máňou také nanejvýš zpozorněly.

„Paní Mráčková z ministerstva školství se vzdala vašeho případu,“ zadívala se na ně pátravě. „Vaši žádost převzal nějaký magistr Machar. Vypadá to divně, minule jsem měla dojem, že ji to interesuje, bohužel v negativním směru... Magistr Machar se o vás zajímá také, ale jde na to úplně jinak. Mám od něho dopis, abych vás tři vyslala do jiné školy, on píše **na neutrální půdu**, k přezkoušení... Určil vám ale šibeniční termín, příští pondělí. Stihnete to, nebo mám odepsat, aby to odložil?“

„Můžeme tam jít třeba zítra,“ vyrazil ze sebe Olda.

„Jen je mi divné, že to Mráčková tak najednou vzdala,“ vrtalo hlavou ředitelce.

„Možná to bude tím, že jsme jí uzdravili syna,“ nadhodil Olda.

Musel ředitelce vysvětlit, jak se jim dostal na Alexijeově klinice do rukou Libor, syn Mráčkové, ale když skončil, Faustová se usmála.

„Díky za vysvětlení,“ řekla. „To je ovšem něco jiného! Od Mráčkové bych ústup bez boje nečekala, tohle bylo takové nepřímé. Nezměnila stanovisko, ale předala případ někomu jinému. Taky řešení... Teď jen aby Machar nebyl stejný jako ona, ale to uvidíte příští pondělí. Půjdeme tam spolu.“

„A myslíte, že je to lepší?“ zeptala se ředitelky Máňa.

„Machara neznám,“ řekla Faustová. „Takže se to ukáže. Dělali jste, co jste mohli, buď to bude stačit, nebo ne.“

„A jak byste to viděla vy?“ nedal se Olda.

„Upřímně řečeno, vedu maturity dlouho, ale takové maturanty jsem ještě neměla. Kdyby se maturity odehrávaly za plentou, aby na vás komise neviděla, uděláte je asi bez problémů, podle mého jste připravení dobře. Neutrální komise by měla mít rozhodování snadné, ale bohužel, jediné, čím si nejsem jistá, je neutrálnost komise. Až vás někteří členové spatří, budou se chytat za hlavy.“

„Jak to tak jistě víte?“ odvážila se zeptat Jarča.

„To je snad jasné,“ usmála se Faustová. „Vím přece, jak jsem se chytala za hlavu já, když mi to Hrdinová navrhla! Teď už jsem si na vás zvykla, ale členové komise vás uvidí poprvé. Myslíte si, že budou jiní? Hlavně tam nepropadněte panice!“

„My se nedáme!“ sliboval Olda.

„Věřím vám,“ usmála se opět Faustová. „Když jste nedávno přišli s Jarčou, taky jsem nevěřila, že by vás dva mohla dohonit. Dokázali jste ji ale připravit lépe než jsem čekala. Přeji vám úspěch. Zaskočili nás termínem, takže asi nedodržíme zvyk dát vám volno na celý známý svatý týden, ale máte volno aspoň do pondělka. Jděte tedy domů, ale koukejte toho využít rozumně, k opakování látky!“

Trojlístek vyšel z ředitelny a Olda udělal z radosti na chodbě osminásobné salto.

„Počkej, nezakřikni to!“ krotila ho Máňa.

„Copak něco říkám?“ opáčil. „Holky, víte, co to znamená? Konec školy, jdeme na fakultu! Už se na to těším!“

„Jestli's to předtím nezakřikl, tak se ti to právě podařilo!“ varovala ho Jarča.

„Já na zakřiknutí nevěřím!“ opáčil Olda.

Školní zvonek způsobil, že se ze všech tříd na chodbu začali hrnout žáci. Olda se naopak vracel s kamarádkami do třídy pro věci. Cestou ale potkali Hrdinovou.

„Děkujeme!“ vyhrkl Olda.

„Nemáte zač,“ odvětila také s úsměvem Hrdinová.

„Ale máme!“ odvětil vesele Olda.

„Kdybyste cokoliv potřebovali vědět, přijďte za mnou. V normální době do školy, mimo školu domů. Jasně?“

„Jasně!“ řekli všichni.

Ve třídě popadli sešity a zamířili zase ven.

„Hele, kam jdete?“ zastavil je Michal. „Bude zvonit!“

„Jdeme domů,“ zavýskla si Máňa zvesela. „Máme volno.“

„Zase nějaká diskriminace!“ vykřikl Éda, špicující uši poblíž.

„Neboj se,“ uklidňoval ho Olda. „Na svatý týden před maturitou má nárok každý. I ty, pokud se ovšem k maturitě dostaneš...“

„To myslíš vážně?“ zeptal se nedůvěřivě Michal, přešel i Oldovo rýpnutí do Édy.

„Samozřejmě!“ ujistil ho Olda. „Mohl ses k nám taky přidat, ale nechtěl jsi!“

„Říkal jsem, že mám radši techniku než biologii!“ odpálil ho zamračeně Michal. „Chci se po maturitě přihlásit na strojárnu a dát se na automobily.“

„Neříkal jsem ti, že andělé létali antigravitačními letadly už když tady Neandrtálci honili mamuty?“ odvětil Olda.

„To je snad jedno,“ odvětil Michal.

„Než se na strojárnu dostaneš, mohlo by se stát, že žádná auta nebudou,“ ušklíbl se Olda. „V noci jsme stěhovali Alexijeovým nábytek. Třicet kilometrů vzduchem bez auta a silnic. Šlo nám to jako po másle.“

„Musí to mít i nějaké nevýhody!“ trval na svém Michal.

„To jistě, tak to bývá,“ přikývl Olda. „Ale pětadvacet tisíc let určitě prověřilo, co je lepší a co ne. Ogdurové stroje používají jen kde je to výhodné, ale doprava to není.“

„Pětadvacet tisíc let, to si ještě hodně počkáme!“ mávl rukou Michal.

„Vývoj nebývá všude lineární,“ odvětil na to Olda.

„Co tím myslíš?“ zarazil se Michal.

„Potomci jihoamerických lovců lebek Šuárů dneska používají mobilní telefony,“ přidal Olda. „Lidé se učí využívat pokrok velice rychle a zastaralé věci mizí nenávratně ze světa ještě rychleji. Automobily dopadnou jako parní lokomotivy. V lepším případě je čeká muzeum, v horším šrot.“

Nechal Michala jeho myšlenkám a s kamarádkami vyšel ze školy.

„Tak dámy, co teď?“ podíval se na ně lišácky.

„Já ti dám dámy!“ zahrozila mu Jarča. „Když máme svatý týden, měli bychom si všechno zopakovat. Navrhují vrátit se do Utočiště, vzít nějaké knihy a vyrazit k vodě. Je tam přece teplo akorát na koupání.“

„Nemám chuť na koupání, když je Alexijev ve vězení,“ připomněla všem Máňa.

„Měli bychom ho potěšit!“ chytil se toho Olda. „Nechte to na mně.“

Zaměřil se na Alexijeva, ale zrovna ho vyslychali a nemohl se rozptylovat. Popřál jim úspěch před komisí a zase se věnoval vyšetřovatelům.

„Čerte!“ obrátil se Olda jinam.

„Nemohl bys počkat čtvrt hodiny?“ odpověděl mu telepaticky psík. „Víš, zrovna je u mě Aranka...“

„Máš tam sedět jako telepatická spojka!“ připomněl mu nahněvaně Olda.

„Jde o život?“ opáčil psík. „Jistěže ne.“

„Zřejmě nebyl dobrý nápad dát ti samostatný úkol!“ pomyslel si Olda směrovaně

na jeho adresu. „Není na tebe spolehnoutí a to je chyba. Co tam zase máš za zaběhnutou psí slečnu, tu Aranku?“

„Náhodou...!“ urazil se Čert. „Aranka je nádherná fenka dalmatinka.“

„I kdyby to byla buldočice, nemá u tebe co dělat! A není na tebe trochu velká?“

„Hele, Oldo, do tvých samiček ti taky nemluvím!“ urazil se psík. „Ty mě přece tak nutně nepotřebuješ, jsem tady kvůli Ivovi, ne?“

„Máš pravdu,“ připustil Olda. „Já se s Alexijeovou domluvím kdykoliv, ale až se s ní kvůli tobě nedomluví Ivo, přetrhnu tě jako jitrnici!“

„To bys přece neudělal!“ zarazil se Čert.

„Neudělal,“ připustil Olda. „Ale nadšením taky skákat nebudu. Pamatuj, že fond na záchranu štěňat není bezedný. I když je možná dostaneme levně.“

„No vidíš!“ chytil se toho Čert. „Ještě není tak zle.“

„Hele, nastražíš se občas na štěňata, jestli nepřišla nějaká další?“ napadlo Oldu. „Myslel jsem si, že jich bude víc než čtyři.“

„Žádná další nejsou!“ ujistil ho psík. „To bych snad poznal...“

„No dobrá,“ uzavřel to Olda. „My se do pondělka přestěhujeme do Útočiště a Ivo zůstane na Zemi odkázaný na tebe. Ber to trochu vážněji, ano?“

„Bez obav!“ opáčil psík.

Trojlístek mladistvých skoro-maturantů se rozešel po domovech, ale slíbili si, že se brzy sejdou před odchodem do Útočiště.

Olda doma nikoho nezastihl. V celém bytě bylo ticho. Do velkého batohu si složil pár knih, víc toho ani brát nechtěl.

„Jsem na výletě!“ napsal na lístek papíru, který nechal na svém stole.

Napadlo ho, že ho maminka může shánět a nemá mu kam zavolat. Umínil si, že se domů čas od času podívá a připsal:

„Nesháněj mě, budu v cizím vesmíru. Jsme v pohodě a chystáme se na maturitu. Až ji zvládneme, přijdu se pochlubit. Kdybys mi chtěla něco vzkázat, napiš mi to sem, občas se tu stavím.“

Rozhlédl se ještě po svém pokojíku.

Na stole chyběl počítač, prodaný na začátku školního roku kvůli splacení škod. To ani Oldovi nevadilo. Stranou ležel Čertův kobereček, ale ani ten Čertovi nechyběl. Když se to tak vezme, je opravdu zbytečné připoutávat se k věcem.

Ale maminka, to je něco jiného. Kvůli ní se sem jistě vrátet bude.

Skoro by se rozbřečel, když si vzpomněl na tátu. Neměl by se za ním podívat? Ale kde je? Odešel bez rozloučení... Možná to tak bylo lepší, třeba by se rozbřečeli oba. Ačkoliv táta by to jistě nedal najevo. Olda si umínil, že si zjistí jeho adresu a navštíví ho, jakmile to bude možné.

Teď se ale musel soustředit na maturitu. Nepochyboval, že ji udělají, jistě bude záležet i na komisi, ale kdyby je posuzovala nestranně, měli by uspět. Připraveni

přece byli dobře, jak uznávala i přísná Faustka. Třináctiletí maturanti budou jistě raritou, ale kdyby záleželo jen na vědomostech, mělo by to být v suchu.

Málem se zapomněl a odešel by balkónem. Nechal by ale za sebou nezamčené dveře do bytu. Raději odešel hlavními dveřmi a pečlivě je zamkl.

Snad se maminka zlobit nebude...

Největší problém s rodiči měla Jarča Koutová.

Na výlet ji nechtěli pustit. Nepomohlo, když řekla, že tam včera byla a dokonce tam už přespala. Vyčetli jí to jako přitěžující okolnost a dvojnásob, když se prořekla, že spali všichni včetně Oldy v jedné místnosti.

„Slušné děvče si něco takového nesmí dovolit!“ hřměl na ni otec. „Chceš, aby tě lidi pomluvili jako couru? Tobě je to fuk?“

„O školních výletech jsme taky přespávali v jedné tělocvičně!“ hájila se uraženě.

„Jenže to s vámi byli učitelé!“ namítl otec.

„Včera tam zase byla doktorka Alexijeová,“ vyrukovala s argumentem Jarča. „Je to uznávaná odbornice, zeptej se jí.“

„Doktorka není učitelka, nezodpovídá za vás!“ nechtěl to uznat otec.

„Jak to, nezodpovídá?“ namítala Jarča. „V nemocnici zodpovídá za pacienty, jako učitelé ve škole za žáky.“

„Nám se to zkrátka nelíbí!“ řekl otec.

„Vy nechcete, abych udělala maturitu?“ zkusila to Jarča osvědčeným plačtivým útokem na city. „Ten výlet není jen takový výlet, budeme tam probírat maturitní otázky. Jestli to dobře dopadne, dostanu se ještě letos na medicínu!“

„Kdo ti nakukal takovéhle bulíky?“ vybuchl pan Kouta.

„Doktor Alexijev!“ utřela si Jarča vítězně slzy. „Bývalý primář oddělení spálenin ve Vinohradské nemocnici, světově uznávaný odborník!“

„Proč bývalý?“ zpozorněl otec. „Copak provedl, že ho vyhodili?“

„Odešel sám a zařídil si vlastní kliniku!“ odsekla Jarča. „Je teď vlastním pánem! Jak to, že to nevíš, když tam jsem poslední dobou pečená vařená?“

„Kde ho najdu?“ zeptal se otec stručně.

Jarča se zarazila. Málem by řekla, že ve vazbě na policii v Bartolomějské, ale včas jí došlo, že by taková informace vhodně nepůsobila.

„Teď ho beztak neseženeš,“ řekla raději vyhýbavě, schovala obličej do kapesníku a vysmrkala se, aby získala čas. „Ale jestli chcete, Olda vás vezme do jeho nové kliniky popovídat si s doktorkou Alexijeovou. Ta na vás bude mít čas určitě.“

„Já si tam klidně zajedu sám a zeptám se jí na to osobně,“ řekl pan Kouta. „Jen mi řekni kde je, já už si ji najdu!“

„Tam se autem nedostaneš,“ varovala ho Jarča. „Nevede tam silnice. Olda tě tam ale vezme rád, on to dokáže!“

„Co dokáže tvůj spolužák, dokážu taky! A levou rukou!“ kasal se pan Kouta.

„Nechci tě podceňovat, tati, ale neukvapuj se! Je to nad tvoje možnosti!“

„Chceš mi snad tvrdit, že nějaký cápek z vaší třídy dovede víc než já?“

Pan Kouta býval zápasníkem a když napnul bicepsy, vzbuzoval respekt.

„Zvedneš nad hlavu naše auto?“ usmála se Jarča a popotáhla nosem.

„To nezvedne ani on,“ namítl prudce.

„Budeš se asi divit,“ varovala ho. „Viděla jsem ho zvedat operační stůl. Váží míň než auto, ale měl bys s ním určitě nebetyčné problémy.“

„Nechte toho!“ napomenula oba matka. „Oba! A k tomu výletu: chodíš do školy, pokud vím, ne? A kdo se bude podle tebe starat o Danečka?“

„Do školy chodit nemusím,“ řekla Jarča vzdorovitě. „Před maturitou bývá svatý týden, to bys měla vědět. A Dana... si tam můžu vzít s sebou, Olda tam má Čerta taky.“

„Ještě se vám tam psi poperou!“ argumentovala matka.

„Posledně se ti psi usmířili,“ nesouhlasila s ní Jarča. „Mami, nevidím nejmenší důvod proč tam nejet. Máně Hadrbolcové doma takové potíže nedělají.“

„Jestli je Hadrbolcům pověst jejich dcery lhostejná, je to jejich věc,“ řekl otec přísně. „Zkrátka nikam nepůjdeš a basta.“

Jarča už byla z rodičů zoufalá. Pláč zřejmě nezabral. Pak ji napadlo zavolat si na pomoc Oldu. Nebo raději Máňu.

Máňa jí samozřejmě pomoc přislíbila a hned k nim zamířila. Ale když zaťukala na dveře, pochopila, že nejde vhod.

„Á, kamaráčkoft se schází!“ přivítal ji nepřiliš zdvořile pan Kouta. „Jarča ale bude doma, jdeš si pro ni zbytečně.“

„Proč ji nechcete pustit?“ zeptala se Máňa.

„Protože!“ odsekl pan Kouta. „Měla byste jít taky domů, slečinko!“

„Máme se spolu učit!“ snažila se Máňa uhrát aspoň něco.

„Jo, ale jenom u nás doma,“ dal si podmínku pan Kouta.

Máňa přikývla, ale zavolala tajně Alexijeovou a Oldu. Alexijeová se rozhodla dojít za Jarčou osobně a pomoci jí, Olda musel letět, aby ji navedl na správné místo a otevřel jí propust, kterou si sama otevřít nemohla.

Vynořili se padesát metrů nad paneláky a zamířili dolů ke hlavnímu vchodu.

„Mám tam jít taky?“ váhal Olda.

„Jen pojd'!“ usmála se Alexijeová. „Bude nás víc, nebudeme se bát vlka nic!“

Pohádkovou průpovídkou jako by z nich spadlo napětí. Za chvíli zvonili na dveře Koutovic bytu a kokršpaněl Dan uvnitř začal štěkat.

„Copak, copak?“ zarazil Kouta Alexijeovou ve dveřích. „Snad mě taky nejdete přemlouvat? Zbytečná snaha, máte to předem marný!“

„Neměl byste to vlastní dcerce kazit,“ zkoušela to Alexijeová. „Může to být pro Jarču životní příležitost. Být lékařkou je přece poslání a to se nezahazuje.“

„Takovýma řečičkama mě neukecáte, mladá paní!“ odsekl pan Kouta.

„Mladá paní, říkáte?“ usmála se Alexijevoová. „To jste mě hodně potěšil, mladý pane, mám dvě dcery ve vašem věku a mohla bych vám dělat matku.“

„Nevypadáte na to,“ zarazil se trochu pan Kouta.

„Nevypadám?“ usmála se Alexijevoová. „To je dobře, ale o to nejde. Musím vám něco říci. Vaše dcerka má zázračné schopnosti a díky nim podíl na uzdravení pacientů, kteří by se touhle dobou bez ní ještě trápili. Na třináctiletou žábu je to slušný výkon, ale nemělo by zůstat jen u toho. Tyhle děti mají úžasný cíl a my jim pomáháme. Prvním stupínkem bude maturita. Bohužel se ukazuje, že musí nejen získat potřebné vědomosti, ale také překonat spousty zbytečných překážek, které jim do cesty kladou lidé jako vy.“

„Počkejte, dámo!“ zarazil ji pan Kouta. „Nechci Jarče kazit budoucnost, ale jak mám poznat, že to myslíte vážně? Jak má ta malá žába, jak sama říkáte, složit maturitu? Já tu maturitu mám a vím, že to není taková legrace.“

„Ty děti to ale dokáží,“ řekla Alexijevoová vážně. „Jsou totiž zázračné, dalo by se říci geniální. Můžete mi to věřit.“

„Jarča?“ ohrnul nos pan Kouta. „S jejími známkami bude ráda, když se dostane na kadeřnici!“

„Asi jste si ještě nevšiml, že se změnila,“ nedala na to Alexijevoová. „Měl byste se jí trochu věnovat, takový skok by vám neměl ujít.“

„Jaký skok?“ ohradil se pan Kouta.

Alexijevoová mrkla na Jarču a telepaticky jí navrhla tatínka přesvědčit. Jarča mlčky přinesla učebnici pro střední školy, nedávno vypůjčenou ze školy, namátkou ji uprostřed otevřela a podala otcí.

„Najdi a přečti mi nějaký nadpis, tati!“ požádala ho.

Pan Kouta zaraženě nalistoval kapitolu a přečetl její nadpis.

Jarča začala mluvit, ale čím déle mluvila, tím byli Koutovi překvapenější.

První stránku odříkala přesně tak, jak byla vytištěná. Text z druhé stránky opsala vlastními slovy, ale smysl dodržela a bylo ještě lépe vidět, že ví, o čem hovoří.

„Vy byste dali dceru s takovým nadáním na kadeřnici?“ obrátila se Alexijevoová na oba, když Jarča skončila. „Uvědomte si, ta žába může do tří až pěti let přednášet na kterékoliv světové universitě! A vy byste ji zahrabali někam do kadeřnictví!“

„Kadeřnice je taky slušný povolání!“ nedal se pan Kouta.

„Neříkám že ne!“ uznala Alexijevoová. „Kadeřnice je slušné a potřebné povolání. Ale uznejte sami, ne pro někoho, kdo může dělat zázraky!“

„Jaké zázraky myslíte?“ mračil se pan Kouta.

„Když vám řeknu, že tyhle děti ještě bez vaší Jarči oživily prokazatelně mrtvou ženskou, ani mi to nebudete věřit. Ale je to tak. Naposledy to před nimi dokázal Kristus, od té doby se tomu říká zázrak. Ty děti to ale dovedou a Jarča s nimi.“

„Oživit mrtvé, říkáte?“ zalpal po dechu pan Kouta.

„Tak okatě to udělaly jen jednou,“ přikývla Alexijeiová. „Když ale vyléčí nemoc donedávna nevléčitelnou, zachraňují lidem život také, i když nenápadněji.“

Pak bylo chvíli ticho. Každý se nedokáže rozhodnout ve vteřině, taková schopnost je spíš výjimečná. Oba manželé Koutovi uvažovali, co s tím.

„Já bych jí to dovolil, kdyby se všichni učili u nás,“ ustoupil trochu pan Kouta.

„Ty děti jsou tři,“ pokračovala Alexijeiová. „U vás v bytě by se zbytečně tísnily. Tam mají všechny podmínky lepší. Knihy, pomoc, klid, ale především je tam právě léto, bude se jim lépe učit než tady v zimě.“

„No ano, ale pochopte, nějaký dohled snad musí být!“

„Jako záruka vám nestačím?“ usmála se Alexijeiová.

„A navíc, kde to je, když je tam léto?“ došlo paní Koutové. „Já myslela, že chce někam na hory... známe tyhle výlety!“

„Ona vám to neřekla?“ zarazila se Alexijeiová. „Pak je nejvyšší čas, abyste se dozvěděli pravdu. Nebude to na Zemi. Už jste slyšeli o paralelních vesmírech? Usadili jsme se na jedné paralelní Zemi. Má tropické podnebí a celkově je příjemná.“

„O nějakých cizích vesmírech jsme slyšeli, ale tam se přece válčí! Nedávno bylo ve zprávách, že tam Němci Američanům potopili atomovou letadlovou loď!“ zděsila se paní Koutová.

„Paralelních světů je naštěstí víc,“ řekla Alexijeiová klidně. „Tam, kde jsme my, nikdo neválčí. Kdybyste chtěli, vezměte si do konce týdne dovolenou a vypravte se tam s námi. Můžete přitom na dceru dohlížet, pokud ji nebudete rušit v učení.“

„Jak se tam ale dostaneme?“ zajímalo pana Koutu.

„Samozřejmě jediné s námi,“ přikývla Alexijeiová. „Žádná cestovní kancelář tam zájezdy nepořádá, právě proto je tam takový svatý klid. Představte si to, na celém světě jsme sami! To je pohoda!“

„To je tam tak mrtvo?“

„Lidé tam nežijí. Jen zvířata, ale jsou velice mírná a nejsou lidem nebezpečná.“

„Víte to jistě?“ podezřívavě se ptal dál.

„My nedokážeme prozkoumat celý svět,“ řekla lékařka. „Mimozemšťané tam ale nic nebezpečného nenašli a nám nezbyvá než jim věřit.“

„Proč se tam mimozemšťané nenastěhovali sami, když je tam tak krásně?“ nedal se jen tak přesvědčit.

„Mimozemšťané mají asi sto tisíc světů,“ řekla. „Stačí jim to, proto nám ten svět nabídlí. My žádný nemáme, přitom s naší Zemí sousedí a využijeme jej tedy lépe.“

„Opravdu královský dar, celý svět!“ řekl pan Kouta, ale pořád ještě nedůvěřivým tónem. „Jen aby v tom nebylo nějaké čertovo kopýtko!“

„Vás opravdu není snadné přesvědčovat!“ usmála se Alexijeiová. „Opakuji vám tedy, vezměte si týden dovolené a můžete si to tam prohlédnout. Na vašem místě

bych dceru pustila a nezdržovala bych ji, v pondělí dělá maturitu a už jí moc času nezbývá. Zatímco se tady dohadujeme, mohla probrat spoustu učební látky.“

„Tak dobře,“ ustoupil pan Kouta. „Když je to kvůli učení, nebudeme proti. Ale vy tam na ně dohlédnete, ano?“

„To bych dělala i bez vašeho připomenutí,“ přikývla Alexijeová.

„A kdybychom se tam chtěli podívat, jak se s vámi domluvíme? Nebo na ten svět vedou telefony?“ připomněla paní Koutová.

Alexijeová se zamyslela.

„Zkusíme to,“ řekla po chvíli. „Zařídte si na příští týden dovolenou. V sobotu se pro vás ráno Olda staví a vezme vás s sebou.“

„Autem?“ ušklíbl se pan Kouta.

„To jistě ne,“ odvětila Alexijeová. „Sbalte si na týden kufry, Olda je tam přenese i s vámi.“

„Tenhle kluk?“ vrtěl hlavou pan Kouta. „To bych chtěl vážně vidět!“

„Zkusím vás nadzvednout, nelekejte se!“ řekl Olda.

Panu Koutovi náhle zmizela půda pod nohama. Plaval ve vzduchu uprostřed mezi podlahou a stropem, ale marně se natahoval k nějakému pevnému bodu.

„Věříte už, že vás uzvednu?“ zeptal se ho Olda.

„Jo,“ vydechl stručně pan Kouta.

„Pozor, postavím vás pomalu na zem, ale připravte se na náraz, jako kdybyste padal z metrové výšky,“ upozorňoval ho Olda.

Navzdory upozornění pod panem Koutou podklesla kolena, ale naštěstí neupadl.

„Člověče, jak to děláš?“ vydechl údivem.

„To už teď dokáže i Jarča,“ ujistil ho Olda. „Umíme to od mimozemšťanů.“

„Vypadá to spíš jako černá magie,“ zahučel pan Kouta.

„Vypadá,“ souhlasil Olda. „Ale není. Je to mimozemská technologie. Kdybyste o ní věděl víc, ani byste se tak nedivil.“

„Možná, ty šamane!“ usmál se trochu pan Kouta. „Dobrá, jděte si do svého světa, ale v sobotu ráno si pro nás přijdeš, platí?“

„Platí,“ odvětil vážně Olda.

Před odchodem do Útočiště se Irena s ostatními spojili s primářem. Dozvěděli se, že vyšetřování je uzavřené a soud má být již ve středu, ale Alexijeva z vazby nepustí, aby se nemohl vyhýbat soudu. V některých případech jsou naše soudy až obdivuhodně liknavé, jindy až příliš akurátní.

Olda to suše komentoval, že největší tragédie je narazit na **iniciativního blba**.

Trojlístek budoucích maturantů s doktorkou Alexijeovou tedy návrat do Útočiště neodkládal, jen Olda se ještě přesvědčil, že Čert je zase v pohotovosti.

„Jak jsi na tom s jitrnicemi?“ zeptal se ho přísně.

„Už jich mám až po krk,“ odfrkl si psík. „Jitrnice jsou mňam, ale i pes potřebuje

občas změnu. Přinesl jsem si místo nich od chobotnic plnou tašku salámů.“

„Dobře,“ pochválil ho Olda. „Na jak dlouho salámy vystačí? Já vím, záleží to na tom, kdo ti s nimi pomáhá, co?“

„Náhodou!“ odsekl Čertík. „Jeden salám mi teď sežrala Rita, ale přinesla mi za to velikou kost. Rita je šlechtična, na výstavách ji titulují **von**.“

„A jéje!“ lamentoval Olda. „Takže kdyby měla štěňata, její pán je okamžitě utopí. Chovatelé **šlechtických** psů přece tvoje štěňata považují za zkažený vrh!“

„Nech to na mně!“ odsekl psík. „Já bych pak Ritu vzal do Útočiště a tam by za ní nikdo nemohl.“

„Odkdy přemlouváš fenky, aby utekly svým páníčkům?“ podivil se Olda. „Jak je to vlastně s tou psí věrností?“

„Vždyť by se jim vrátila, ještě by byli rádi!“ odvětil psík. „Ovšem bez štěňat, ale těm by snad bylo dobře v zemi, kde rostou salámy a jitrnice na stromech, ne? Poslyš, Oldo, neměl bys v Útočišti vysázet pár salámovníků? Byly by tam pěkně pohromadě, nemuseli bychom pro ně chodit k chobotnicím!“

„Poslyš, Čerte, nepřeháněj to!“ varoval ho Olda. „Zajišťuješ na Zemi spojení pro Iva, ne abys běhal za fenkami a staral se o salámovníky.“

„Na spojení stačím levou zadní!“ odsekl pes. „A za fenkami neběhám. Našel jsem si nádherné doupě s výhledem na řeku, ale nemůžu za to, že za mnou fenky samy chodí. Táhne je ke mně vůně jitrnic a salámů. A ty si radši hlídej svoje samičky!“

Olda se neurazil. Viděl, že je tu zatím všechno v pořádku. Proto se v pohodě spolu s ostatními přemístil do nového světa. Stihl nést i veliký batoh, který Jarča podle rodičů musela mít s sebou.

Víkend všem utekl jako voda.

Stihli nejen probrat stoh učebnic, ale také se hodně koupali v teplé mořské vodě, neboť na tomto světě bylo teplejší podnebí. Alexijejovová měla obavy, aby je nenapadl nějaký vodní dravec, ačkoliv tady zatím nic nebezpečného nezpozorovali. Olda naštěstí objevil na místě Strahova báječně čistou lagunu, spojenou s mořem korálovým pásem, kudy by větší mořská obluda neprošla. Mořská voda tam byla čistá a teplá, nebyly tam ryby ani medúzy, zkrátka ideální koupaliště.

Ohledně učiva teď už jen zjišťovali, zda předtím něco důležitého nepřeskočili, ale většinou se ubezpečovali, že znají všechno.

Večer se všichni zabalili do mimozemských dek a že byli správně utahaní, brzy až na Alexijejovou usnuli. Lékařka je ještě s úsměvem obhlédla a pak se také natáhla na měkkou podlahu a přikryla hebkou mimozemskou dekou.

V sobotu se Olda podle svého slibu vrátil s Jarčou pro Koutovy. Očekával, že je budou netrpělivě vyhlížet u hromady kufrů, ale zmýlil se.

„Taťkovi příští týden nedají v práci dovolenou,“ řekla paní Koutová. „Bez něho

tam nepůjdu, budeme to muset odložit.“

Jarča aspoň přinesla mámě na ukázkou tašku párkových banánů, pak se rozloučila a vrátila se s Oldou k učení.

„V pondělí mi držte palce!“ nabádala oba rodiče na odchodu.

„A ty se tam koukej chovat slušně!“ zahrozil jí táta.

Sotva se za nimi zavřela mezivesmírná brána, Jarča ve vzduchu vydala indiánský bojový pokřik. Sláva! Bez rodičů je to přece úplně jiné!

Samozřejmě to všichni i s Alexijeovou oslavili koupáním v teplé mořské vodě. Olda jim ukazoval, jak využít idarchonu. Bez dýchacího přístroje vydržel několik minut pod vodou a při plavání se nechal táhnout antigravitací. Všichni si to vyzkoušeli a všem se to velice zalíbilo. Bezpečná laguna měla místy hloubku skoro čtyřicet metrů, pro děti s idarchonem dobře dostupnou. Máňa s Jarčou sbíraly na dně pestrobarevné mušličky, jaké se na Zemi nenajdou.

„Výhodné je, že pod vodou nedýcháme!“ uvažovala Alexijeová. „Nebudeme mít problémy s dekompresí. Potápěči s dýchacími přístroji se musí vynořovat pomalu, jinak jim hrozí kesonová nemoc od dusíku, rozpuštěného pod tlakem v krvi. My nedýcháme, v krvi se nám nemůže nic rozpouštět a proto se můžeme na hladinu vrátit z libovolné hloubky tak rychle, jak to jde.“

„My to přece víme!“ ohradil se Olda.

„Vy ano,“ souhlasila Alexijeová. „Ale hodně lidí vám to jako obvykle neuvěří.“

V neděli ale Máňa do vody nešla.

Tvrdila, že je úplně vyloužená, ukazovala jim jako důkaz ruce a skutečně měla na prstech kůži celou zvarhánkovatělou. Lákala je naopak, aby si s ní trochu zalétali, ale Olda s Jarčou se vody vzdát nechtěli, proto s Máňou létali nad ostrovy jen chvíli a pak se vrátili do **bazénu**. Máňa uraženě odlétla směrem na jih a vrátila se až večer. Neměla jako ráno vyloužené ruce, zato červené oči. Všimla si jich ale jen Alexijeová, když jí Máňa přinesla batoh modrých banánů. Chvíli si pak s ní povídala při přípravě misek s místními pochoutkami na večeri. Alexijeová se o jídlo starala celý víkend, ale nebylo to těžké, stačilo dojít s batohem k nejbližšímu hájku a něco dobrého tam vybrat. Většina plodů byla jako na Zemi sladká nebo mírně nakyslá, ale některé slané chutnaly po mase. Stačilo to jen správně rozdělit, aby sladké jedli až po těch slaných.

„Zítřka si to rozdáme s komisí!“ řekl Olda u nedělní večere spokojeně.

„Jen aby nás ta komise neroznesla na kopytech!“ obávala se Máňa.

„To by museli být všichni volové!“ namítl Olda. „Nebo koně!“

„Jsi si tak jistý, že nebudou?“ usmála se trochu nuceně Máňa.

„Poslyšte, mládeži,“ vložila se do toho Alexijeová. „Musíte si trochu víc věřit! Nejsem kantorka, ale myslím, že toho znáte dost.“

„Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde!“ věštila chmurně Máňa.

„A kdo se bojí, nesmí do lesa!“ odsekl Olda. „Hele, Máňo, nechci ti lichotit, ale

máš vědomosti, že můžeš diskutovat s kterýmkoliv odborným lékařem, tak si, prosím tě, nedělej starosti s jednou komisí. Já doufám, že i ta komise má pud sebezáchovy a včas pochopí, že nás potopit nesmí. Mohla by utržit nesmrtelnou ostudu.“

„To těžko!“ řekla Máňa kysele. „Jak?“

„Jednoduše,“ ušklíbl se Olda. „Ukecáme hlavonožce, aby přišli k nám do televize a oni už s tou komisí zatočí. Bude mít přímo meziplanetární ostudu.“

„Co když tě s tím nápadem v televizi vyhodí?“ pochybovala Máňa. „Dinosauri na Václaváku je taky nezajímali.“

„Televize, která odmítne nabídku ukázat lidem chobotnicového mimozemšťana, spáchala tímto mediální sebevraždu a může to rovnou zabalit!“ tvrdil Olda. „Vždyť by to byla senzace, jakou svět už hodně dlouho nezažil! S dinosaury jsem to zpackal, to klidně přiznám. Ale kdybychom ho tam udrželi nesplašeného, jistě by nám pomohl.“

„A co když tě naopak vyhodí chobotnice?“ namítla i Jarča. „Nevypadaly, že by se chtěly míchat do našich pozemských záležitostí!“

„Nevypadaly,“ přikývl Olda. „Ale všiml jsem si, že mají slabost na mlád'ata. Pro dospělé by nehnuly chapadlem, pro nás to možná udělají.“

„Dovedu si představit, jak by se na nás po takovém mediálním humbuku koukali na fakultě,“ udělala kyselý obličej Máňa. „Česky se to řekne **skrz prsty...**“

„No, já si taky myslím, že to ta komise pochopí včas,“ pokrčil Olda rameny. „Ty mimozemšťany si schováme pro případ nouze. Ale protože víme, že je máme v záloze, můžeme být klidnější. Ruské přísloví říká: Jdi do lesa s flintou, vlka neuvidíš.“

Ale přece jen ten večer neusínali úplně v klidu. Máňa s Jarčou se uložily hned vedle doktorky Alexijeové, jakoby u ní hledaly ochranu.

Olda se natáhl blíž u vchodu. Tvrdil, že bude všechny chránit. Navenek působil na všechny klidně, ale uvnitř si tak jistý nebyl. Maturit se každoročně na školách odehrává plno, ale aby maturantům nebylo ještě třináct, to se přece jen tak nevidí.

Naštěstí byli z celodenního koupání dost utahaní, takže usnuli bez potíží.

Jen Alexijeová nespala. Měla přece jen víc starostí. Maturity se nebála ani za své svěřence, věřila jim přece. Bála se ale o muže. Soudy v Čechách nejsou jisté.

Zejména pro nevinné.

Konečná rozhodnutí

Ráno se všichni probudili včas.

Spali v andělských kombinézách, které si nemuseli převlékat, Olda si ji proto jen přebarvil a byl připravený. Máňa s Jarčou se ale musely hodit do gala, k maturitě přece nepůjdou v džínách.

Jarča měla v batohu pečlivě složené a nažehlené šaty, oblékla si je v sousední místnosti a přišla si je nechat zkontrolovat od Alexijeové, zda nejsou zmačkané.

Máňa se pro šaty vrátila domů a připojila se k nim až u školy. Společně vešli do ředitelny, kde je už čekala Faustová, ačkoliv bylo ještě dlouho do začátku vyučování.

„Vidím, že jste upravení,“ usmála se na ně. „Tak pojdte na autobus.“

„Jak je to daleko?“ zeptal se Olda. „Mohli bychom to vzít vzduchem!“

„Vím, že to dokážete,“ řekla ředitelka mírně. „Ale uvědom si, děvčata mají šaty a mně by se v sukni taky dobře neletělo!“

Olda to tedy vzdal. Autobusem jeli dlouho, Alexijeová si povídala s Faustovou a novopečení maturanti se rozhlíželi kolem. Olda si uvědomil, jak rychle si zvykli dívat se na město z ptačí perspektivy. Teď se jim městská doprava zdála obzvlášť pomalá. Až mu přišlo líto Michala. Že se mu chce věnovat těmhle pomalým smrdutým strojům celý život! Proč vlastně odmítl Oldovu nabídku?

Když vystoupili z autobusu, Faustová se na děti obrátila:

„První půjde Máňa, pak Jarča a Olda nakonec.“

„Proč?“ zeptal se Olda. „První bych měl jít já, bojím se nejmíň. Proč Máňa, když si nejmíň věří?“

„Protože nejlepší žáci se dávají na závěr, aby to druhým neказili,“ odvětila klidně Faustová. „Půjdeš poslední právě proto, že tě považují za suveréna. Máňu s Jarčou беру jako rovnocenné, takže půjdou podle abecedy. Věř mým zkušenostem.“

Oldu napadlo, že Máňa to bude mít nejtěžší. Jednak jde jako první a neví do čeho. Za druhé, komise jistě tyhle taktiky zná, bude ji už proto považovat za nejhorší a to jí taky nepřidá. Neřekl ale nic, ani si to nahlas nepomyslel.

Ve škole, kam dorazili, je už očekávali. Trojlístek samozřejmě vzbudil pozornost. Nejen učitelů, i žáků. Někteří se domnívali, že jde o nové žáky a dohadovali se, zda je přidají do Áčka nebo do Béčka.

„Nejvíc volno je v Céčku,“ zaslechli jednoho kluka v jejich věku.

„Tam ale chodí ti největší pitomci,“ namítl druhý.

„Tihle taky chytře nevypadají,“ odsekl první.

Olda se musel smát. Během prvních dvou vět zachytil klukovu rezonanci, takže na něho poslal směrovanou telepatii:

„Mýlíš se, chlapče! Do Céčka půjdeš ty.“

„Co's to říkal?“ obrátil se kluk našťvaně na kamaráda.

„Já?“ obrátil se na něho oslovený. „Že tam chodí největší pitomci, to ví každý.“

„Ale to jsi říkal potom?“ dorážel na něho kluk.

„Jaký potom?“ ohradil se kamarád. „Co by mělo být potom?“

„Nech ho být,“ radil Olda telepaticky klukovi. „Nějak pomalu chápeš, co? Neřekl přece nic a dokonce to ani neslyšel.“

„A kdo to teda byl?“ vyhrkl zmatený kluk.

„To se ptáš mě?“ obrátil se na něho spolužák. „Straší ti na věži?“

„Nestraší,“ ujistil ho dobrosrdečně Olda, tentokrát se zaměřením na oba dva. „Jen si tě s někým plete, ale sám neví s kým.“

„Hele, co to bylo?“ zalapal po dechu první.

„Nevím!“ otrásl se druhý. „Tohle bylo nějaký divný... Radši jdeme do třídy!“

Olda už neměl čas sledovat je a nechal je vytřeštěně civět jeden na druhého. To už si pro ně přišel místní ředitel a odvedl je do sborovny, kde už čekala celá komise. Oldu, Máňu i Jarču si všichni se zájmem prohlíželi, ale zájem byl oboustranný.

Předsedou komise měl být magistr Machar, starší pán s bílými licousy, na první pohled příjemného vzhledu. Dvě učitelky a jeden starší kantor se s ředitelkou Faustovou očividně znali a vítali se, ale ostatní se museli představovat. Olda se udiveně zadíval na poměrně mladého učitele s nesmírně silnými brýlemi, který měl problémy podat všem ruku, spíš ji jen ke svým protějškům napřahoval a čekal, až mu ji sami stisknou. Párkrát vrazil i do židle, zřejmě špatně viděl.

No nazdar, pomyslel si Olda čistě pro sebe, jak nás má tenhle poloslepý hodnotit, když sotva vidí? Nebudou mu to muset extra opakovat?

Faustová už bez dalšího zdržování představila maturanty komisi a zkoušky mohly začít. První šla podle dohody Máňa a bylo na ní vidět, jak je rozechvělá.

„Do nich!“ povzbudil ji telepaticky Olda. „Ať je to jedna: nula pro nás!“

„A kdyby ne, natřeš jim to za nás!“ usmála se na něho Manča.

Vytáhla si otázky a ulehčeně si oddychla.

„Je to dobrý, to znám!“ sdělila vesele telepaticky Oldovi. Rozdělit směrovanou telepatii mezi dva objekty uměl jen Olda, ale Máňa nepochybovala, že to Jarče předá. Olda to samozřejmě udělal a všichni tři se trochu rozjasnili.

„Moment, paní kolegyně!“ obrátil se magistr Machar na Faustovou. „Říkala jsme mi minulý týden do telefonu, že se tyhle děti navzájem telepaticky domlouvají, aniž by to ostatní vnímali. Jak chcete zajistit, že si teď nebudou telepaticky napovídat?“

Faustová strnula, takovou otázku nečekala.

„Zajistit to neumím,“ přiznala.

„Když nejste schopná zajistit to, co jim brání, aby si nenapovídaly?“ pokračoval magistr Machar. „A co kdyby jim zvenčí napovídal někdo dospělý? To by tyto zkoušky neměly opravdu žádnou cenu!“

„Zřejmě jim budeme muset trochu víc věřit,“ pokrčila rameny Faustová.

„Věřit?“ pozdvihl obočí Machar. „Nevíte, paní kolegyně, jak musíme maturanty hlídat, aby nepoužívali mobilní telefony a jiné nedovolené prostředky?“

„Dovolíte?“ zatahal Olda Faustovou za rukáv. „Smím k tomu něco navrhnout?“

„To snad ne!“ zamračil se Machar. „Správně jste měli čekat vedle v kabinetě, ale vzhledem k telepatii by to asi nemělo význam.“

„Jistě,“ přikývl Olda. „Musím se ohradit proti podezření z nečestného chování. Chcete vědět, jak by se dalo napovídání úplně a beze zbytku vyloučit?“

„Vyloučit? Jak tomu mám věřit?“ neskrýval Machar podezření. „Někde jsem četl, že telepatie prochází i zdmi! Jak to potom chceš vyloučit?“

„Zdmi telepatie projde,“ souhlasil Olda. „Můžeme se bavit kolem celého světa až do Austrálie. Ale do sousedního vesmíru neprojde. Když tam komisi i s jedním z nás odstěhujeme a vesmíry oddělíme, napovídání vyloučíme. Je to vlastně jednoduché.“

„O jakém sousedním vesmíru to mluvíte, studente?“ zarazil se Machar.

„Máme na vybranou mezi mnoha, ale ne všechny jsou přijatelné,“ opáčil Olda. „Jeden ze sousedních vesmírů je dokonce Peklo, tam by se mi opravdu nechtělo, ale stačí říct, přemístím všechny do nějakého příjemnějšího, třeba na Zahrádku. Chcete?“

„Přemístit komisi se zkušeným do jiného vesmíru? To jde?“ couval Machar.

„Pro nás to není nic nenormálního,“ pokračoval Olda klidně. „Umí to málokdo na světě, ale my to dovedeme. Zaručím vám, že tam nikdo jiný nebude.“

„Počkejte, prosím, studente!“ přiblížil se k nim mezitím poloslepý člen komise. „Můžete mi zopakovat vaše poslední slova?“

„Zaručím vám, že tam nikdo jiný nebude,“ opakoval klidně Olda.

„Ne tahle,“ bránil se obrýlený a rozčileně si neustále posouval brýle, ačkoliv bylo zřejmé, že nevidí o nic lépe. „Myslel jsem... ta předtím... není to nic nenormálního...“

„Pro nás to není nic nenormálního,“ opakoval Olda. „Umí to málokdo na světě, ale my to dovedeme.“

„Jste to vy!“ vyhrkl učitel. „My dva jsme se už přece setkali, nepamatujete se?“

„Nevím,“ řekl Olda netečně. „Možné to je. Kde by to mělo být?“

„V nemocnici!“ napověděl mu učitel.

„Aha!“ trochu zpozorněl Olda. „Do nemocnic jsem chodil často a viděl jsem tam spoustu lidí. Ale mnoho bych jich nepoznal, někteří byli zafačovaní, že jim nebylo vidět do obličeje...“

„Mě jste viděl bez obvazů,“ řekl učitel. „Jen... jen jsem měl jiné brýle...“

Olda se teď už opravdu namáhal. Má přece fotografickou paměť! Jak by asi tenhle člověk vypadal v pyžamu..? Neměl tenkrát... takové zelené..?

„Poslyšte... neříkají vám... František?“ vzpomněl si konečně.

„Říkají,“ rozjasnil se učitel. „A tobě říkali Těšitel. A měl jsi s sebou psa a nějaké děvče. Ale to tam spíš mlčelo, po hlase bych je nepoznal.“

„To děvče je Máňa a zrovna ji budete zkoušet,“ usmál se šťastně Olda. Byl rád, že se setkal s někým známým, i když to byl známý na jedno odpoledne.

„Pane magistře,“ obrátil se František na Machara, který ten rozhovor nechápavě sledoval. „Já vím, že jsem tady jen do počtu a že mě sem Jiří za sebe poslal s vědomím, že to nerozhodnu, ale já tyhle děti znám. Asi to nebude vypadat objektivně, ale předem říkám, budu všemi argumenty pro ně. Tenhle kluk... víte, byl jsem od narození slepý a že dneska vidím, je zázrak, i když to tak možná nevypadá. Ty oči mi dal tenhle kluk. Zázrakem, rozumíte? Odpřísáhnou to klidně i před soudem, kdyby to bylo potřeba.“

„Budete pro ně? Předtím jste říkal, že se zdržíte hlasování! Že rozumíte jen hudbě a o tu tady nepůjde,“ couval magistr Machar.

„Kdoví!“ pokrčil rameny František. „Pane magistře, znáte Bibli? Hlavně tu pasáž, jak se dvanáctiletý Kristus pouštěl v chrámu do debaty s největšími vzdělanci, kněžími? Mám dojem, že se to právě opakuje. Až na to, že jsou tři. Nechci být prorokem, ale jestli se dnes stane nějaký zázrak, budou za tím tyhle děti. A my můžeme být pyšní, že jsme zrovna byli u toho.“

„Nechte té chvály, pane Františku,“ prosil ho Olda. „Spíš bychom měli napravit, co jsem tenkrát nedokončil. Víte, všechno se to sběhlo moc narychlo... Netušil jsem, že mě z té nemocnice vyhodí, jinak bych si aspoň zapsal vaši adresu. Vzpomínám si, byli jsme s Čertem příliš vyčerpaní. Dnes máme síly dost a měli bychom to dokončit.“

To už Máňa, Oldou telepaticky přivolaná, stála do kříže s Oldou a Františkem. Jen se oba nadechli... a trochu pobledli...

Magistr Machar vytřeštil oči, protože si nemohl nevšimnout toho světla.

„Když to poprvé pomohlo aspoň částečně, tohle by mělo stačit úplně,“ sliboval Olda. „Regenerace se neprojeví hned, ale kdyby potřebovala ještě jednu dávku... napište mi raději svoji adresu.“

„Kde teď vlastně jste?“ zajímal se František. „Ty i to děvče! Já jsem vás sháněl, ale dostal jsem se jen do Vinohradské nemocnice a tam se po vás slehla zem...“

„Působili jsme v Alexijevově klinice, ale zabavila ji policie, je to hrozně ošklivá historie... Mě teď jen tak nenajdete, bude lépe, když si najdu já vás.“

Přijal raději od Františka vizitku.

„Hudební škola?“ podíval se na ni.

„Jistě,“ usmál se František. „Hudba mě vždycky držela nad vodou. Nebýt hudby, nežil bych. Ať slepý, nebo vidící.“

„Hudba je dobrá věc,“ souhlasil Olda. „Někdy bych si k vám zašel, kdybyste měl zájem. Už jste někdy slyšel **andělský zpěv**? Určitě ne, ale jako odborník na hudbu byste to mohl posoudit. Přijdu vám to předvést.“

„Andělský zpěv?“ zarazil se František. „To neznám, ale už podle názvu...“

„Kombinace působení zvuku a telepatie,“ řekl Olda. „Ogdurové považují zpěv za

důležitou součást svého života. Kdyby vám vadil náboženský odstín toho slova, zkuste je nazývat mimozemšťany, ačkoliv mimozemšťané vypadají různě, zato u andělů hned víte, co si máte představit.“

„Vy jste už nějaké anděly viděl, studente?“ zeptal se Oldy přísně magistr Machar.

„Mimozemšťanů jsem viděl víc druhů,“ přikývl Olda. „Jedny snad znáte ze zpráv, jejich obrázky se občas objevují v souvislosti s válkou v sousedním vesmíru. Vypadají jako suchozemské chobotnice... ale nejsou jediní. Potkal jsem i ty, kterým říkám andělé. Není to pouhá metafora, jejich předkové kdysi navštívili Zemi a památka na ně se nám zachovala v různých pověstech. Pokud si je představíte jako bytosti vzhledově podobné lidem, ale mírnější a lepší, je to správná představa.“

„A mají křídla?“ zeptal se Machar.

„Nemají,“ odvětil Olda. „K létání je nepotřebují. Když ale přijdete ze sousedního vesmíru, objeví se za vámi na okamžik veliký bílý ovál. Naši prapředkové z toho udělali labutí křídla. Ve skutečnosti jsou andělé humanoidé jako my.“

„Andělé - ve skutečnosti?“ pozastavil se nad tím Machar.

„Ve skutečnosti,“ zatvářil se přísněji Olda. „Andělé se nám zkrátka přesunuli z pohádek do reality, nemá cenu zavírat před tím oči. Teď na Zemi žádný není, ale nedávno tu byla jedna andělka a jistě se brzy objeví další.“

„Zajímavé!“ podotkl magistr Machar. „Někdy jindy bych si to rád poslechl. Teď se ale musíme soustředit na zkoušky. Vy se za ty děti chcete přimluvit, že, pane kolego? Chcete, abychom byli shovívavější...“

„Proč shovívavější?“ zamračil se trochu Olda. „Nechceme shovívavost, chceme spravedlnost! Jen nás hezky properte, jako normální maturanty!“

„Nechcete shovívavost, ale spravedlnost...“ obrátil se na Oldu Machar. „Jste si svou věcí nějak jistí. Bude to zřejmě opravdu zajímavé...“

„To tedy bude,“ řekl zamyšleně Olda za odcházejícími...

Návrat trojlístku maturantů i s ředitelkou Faustovou a doktorkou Alexijevovou byl ale naprosto triumfální.

Všichni jeli nejprve ke Koutům, slavnostně předat Jarču rodičům. Otec Kouta si nedůvěřivě prohlížel čerstvé maturitní vysvědčení dcery, kde k samým jedničkám navíc připsán dovětek:

„Studentka Jarmila Koutová projevila mimořádné vědomosti nejen v maturitních předmětech, ale i v ostatních, jak se komise ke svému údivu přesvědčila.“

„No tohle!“ zmohl se jen na nelíčený údiv.

Olda s Jarčou za tím dovětkem tušili Františka, ale nebyla to od něho protekce, ty vědomosti přece prokázali. Jestli měl František na komisi nějaký vliv, pak spíš k tomu, aby zkoušené jak se patří probrali. Výsledek byl nakonec spravedlivý.

Jarčina maminka se málem rozbrečela, když jí ředitelka Faustová s doktorkou Alexijeovou osobně gratulovaly k dceřině úspěchu.

„Jako kdybych za to mohla! Vždyť se Jarča doma skoro ani neučila, zvládla to jen s kamarády!“ vzlykala, ale usmívala se a vytáhla ze skříně čokoládu, kterou tam měla pro jistotu připravenou. Jarča z velké radosti hned všechny podělila aspoň kouskem.

Další zastávku udělali u Hadrbolců, kde se všechno opakovalo jen s tím rozdílem, že Hadrbolcovi pevně věřili, že Máňa uspěje, takže to přijali jako samozřejmou věc. Pro dceru měli připravený dort a navíc dárek, krásný prstýnek. Z dortu hned nabídli všem po kousku a prstýnek si Máňa nadšeně navlékla.

„Je to pravé zlato!“ ujišťovala ji maminka. „Neztrat' to!“

„Zlato sem, zlato tam,“ mávla rukou Máňa. „Nebudeme u dárků zkoumat ryzost! Stačí mi, že je od vás!“

Dala pak rodičům z radosti a vděčnosti pusu.

Faustová s Alexijeovou se ještě chystaly doprovodit domů Oldu, ale Olda je dole před domem, kde bydleli Hadrbolcovi, zarazil.

„Moc vám všichni děkujeme, paní ředitelko!“ řekl.

„Nemáš zač,“ odvětila. „Spíš bych měla děkovat já za dceru. Někomu se to může zdát maličkost, ale není pro každého tak samozřejmé smět jíst cokoli bez omezení.“

„Měla jste s námi spoustu starostí navíc,“ ujišťoval ji vážně Olda. „Nemusela jste si je dělat a měla byste to jednodušší.“

„Představuješ si to špatně,“ zavrtěla hlavou. „Učitel nesmí chodit do práce jen aby si tam odeseděl požadované hodiny, ale aby měli z vyučování užitek především žáci. Vy jste byli výjimeční, takové žáky jsem za svou učitelskou kariéru nepoznala. Byla to pro mě dobrá zkušenost. Tím spíš, kdyby se takových časem objevilo víc. Víím, že se od té doby u nás mimozemšťané neobjevili, ale slyšela jsem, že jsi jejich výhody nabízel dalším spolužákům, škoda, že většina před obtížemi couvla. Po tomhle se snad někteří přece jen odhodlají.“

„Nevím,“ odvětil Olda zamyšleně. „Je to neobvyklé, netajím to. Jarča a Máňa jsou ale výjimky. Ostatní se těm nabídkám buď smáli, nebo se jich zalekli.“

„Málo platné, je to vítězství!“ řekla Alexijeová. „Máte za sebou první krůček na cestě k triumfu. Nu což, půjdeme za tvými rodiči, ne?“

„Nepůjdeme,“ řekl Olda. „Půjdu do Útočiště, míním tím do sousedního světa.“

Obě tím nesmírně ohromil.

„Počkej...“ vykoktala Faustová, vyvedená z míry tak, jak ji ještě neviděl. „Ty ten úspěch nepůjdeš předvést rodičům?“

„A kam, paní ředitelko?“ vyhrkl Olda s očima plnýma slz. „Máma teď má doma jiného chlapa. Ještě jsem ho neviděl, ale měl bych mu říkat táto, copak to jde? A mého pravého tátu vyštvali, ani nevím, kam. Kam se mám vrátet?“

Zakotvili nakonec v ředitelně školy, kde byla doma aspoň Faustová. Rozhodla se uspořádat Oldovi oslavu přímo ve škole a přizvat k tomu bývalou třídní Hrdinovou, ta na tom přece měla také podíl. Olda nebyl proti a Alexijeová se ráda přidala.

Cestou koupili v cukrárně dort, limonádu a čokoládové sušenky. Při dortu, kávě, limonádě a sušenkách se Olda s Alexijeovou paní ředitelce svěřili se starostmi okolo kliniky a vysvětlili jí, jak to viděli ze svého pohledu.

Faustová se zamyslela.

„Říkal pan primář, že je v obžalobě nějaká chyba?“ ujišťovala se. „Pak by to snad nebylo ztracené, ačkoliv se sama přiznám, nevidím žádné východisko. Padesát milionů je příliš velká částka a jestli ta firma vymáhá zaplacení něčeho, co nedodala, je to od ní pořádné svinstvo. Dnes už se dá zfalšovat skoro všechno.“

Pak přišla Hrdinová a měla také radost.

„Co teď vlastně zamýšlíte?“ zeptala se Oldy.

„Primář Alexijev nám sliboval přijetí na lékařské fakultě,“ řekl Olda. „To se teď asi zkomplikuje, ale možná to vyjde, do konce školního roku je ještě dost času.“

„Něco o tom vím a kdyby nebyl Ivo volný, sama mohu leccos zařídit,“ přidala se Alexijeová. „Horší je to s klinikou, bude problém ji obnovit. Hlídá ji sice policie, aby ji nikdo nerozkradl, ale přijdeme o dobré jméno a o vazby na záchrannou službu.“

„Na kolik odhadujete škody, způsobené tím darebáctvím?“ zeptala se Faustová.

„O finanční škody nejde,“ řekl Olda. „Kdyby bylo potřeba, doplním konto, jako už jednou. Tady jde hlavně o škody nevyčíslitelné penězi.“

„Jak chceš doplňovat konto?“ podivila se Hrdinová. „Máš snad miliony?“

„Kdybych chtěl, mám,“ přikývl Olda. „Na Dinosaurii se válí tuny zlata. A kdyby bylo potřeba, umím zlato i stvořit, ačkoliv to nedělám rád.“

„Peníze nás opravdu nebolí,“ potvrdila Alexijeová. „Podraz je v lidech.“

Probírali ještě chvíli problémy kliniky, pak se vrátili k tématu školy, ale nakonec se Faustová podívala na hodinky a omluvila se, že už je pozdě a musí domů.

„Půjdeš tedy do Útočiště?“ zeptala se Oldy Alexijeová.

„Mohl bych si vysvědčení schovat tady ve škole?“ poprosil Olda Faustovou.

„Jistě,“ přisvědčila ochotně. „Jen bych tě chtěla poprosit o laskavost, dovolil bys mi pořídit xerokopii a vystavit ji ve vitríně? Ať spolužáci vidí, co jste dokázali!“

„Samozřejmě,“ svolil Olda.

Pak se rozešli s Faustovou a Hrdinovou.

„Určitě se sem ještě podíváme!“ sliboval jim Olda, ještě než s Alexijeovou prošli nevelkým otvorem do cizího světa.

Ačkoliv Alexijeová dobře věděla, že žaloba bavorské firmy je neoprávněná a její pohledávka falešná, nedokázala překonat obavy z nadcházejícího soudu.

Stihla na Zemi pro Oldu navštívit pár známých na fakultě, obešla pár kamarádů svého manžela, ujistila se o jejich pomoci, ale přece jen byla v nejistotě.

Olda došel do budovy soudu zjistit podrobnosti o soudním jednání. Přečetl si, že začne dopoledne v deset hodin a ověřil si, že se bude jednat o žalobě proti Alexijevově klinice, zastupované Alexijevem, ale už ne proti jeho ženě ani dalším osobám. Mohli se tedy dostavit do soudní síně, aniž by jim v tom někdo bránil.

Alexijevová mezitím navštívila manželova obhájce, ale to asi neměla dělat, neboť ji utěšoval, že Ivovi hrozí trest **jen** kolem osmi let.

„Dokumenty ověřovali dva nezávislí znalci,“ řekl zasmušile, jakmile se zmínila o možném podvrhu dokumentů. „O jejich pravosti se prostě nedá pochybovat.“

„Vím bezpečně, že je Ivo nepodepisoval!“ namítala Alexijevová.

„Mohl je podepsat, aniž byste o tom věděla,“ vrtěl hlavou obhájce.

Když je i obhájce přesvědčen o vině obžalovaného, těžko ho může obhajovat. Ale Irena nevěděla, jak ho z toho přesvědčení vyvést.

Večer před soudem uléhali oba, Olda i Irena, s obavami. Možná právě proto se před usnutím zabývali úplně jiným problémem.

„Já bych už na Zemi kliniku neobnovoval,“ začal debatu Olda, když nejprve spolu probrali poslední podrobnosti včerejších maturit. „To nemá cenu. Založil bych ji rovnou na Útočišti.“

„Jak bys sem ale dostával pacienty?“ zajímalo Irenu.

„Autem,“ řekl Olda. „Třeba mikrobusem. Jel by především na Zemi. U Mělníka je pár méně frekventovaných silniček, stačilo by otevřít bránu přímo na silnici a až by mikrobusem projel, zase ji zrušit. Zbytek cesty do Útočiště dojede po pláni.“

„A co kdyby dlouho přšelo a bylo bláto?“ zkoušela Oldu Alexijevová.

„Něco bychom už vymysleli, abych je nemusel nosit vzduchem i s mikrobusem,“ řekl Olda. „Spíš jde o to, jak to zařídit na druhé straně, na Zemi. Těžko asi přesvědčíme záchranáře, aby nám je tam vozili rovnou po úraze.“

„Spíš bych to viděla jako Ivo,“ řekla Irena. „Udělat z Útočiště útulné rehabilitační středisko, kam bychom vozili pacienty z kliniky na doléčení.“

„Mělo by to výhodu,“ souhlasil Olda. „Ale jen v tom případě, že na nás nebude na Zemi nikdo dělat podrazy jako ta bavorská firma. Útočiště je z toho pohledu velmi pohodové. Neplatili bychom za elektřinu, plyn ani vodu, nejsou tam žádné domovní ani spotřební daně, daně z příjmu a z přidaných hodnot. Jediné, co mi dělá starosti, je na co zemřeli původní zdejší obyvatelé.“

„Náhodou to vím,“ usmála se Irena. „Nemusíš si s tím dělat starosti.“

„Jak ses to dozvěděla?“ vydechl ohromeně Olda.

„Jednoduše, zeptala jsem se,“ usmála se. „Zeptala jsem se jen tak, do vzduchu, nejspíš zdejších robotů, či co tu plní naše přání. Víš přece, že na naši telepatii reagují. A stejně nám dokáží i odpovědět.“

„A co ses dozvěděla?“ dychtil Olda.

„Chtěla jsem vědět, co zdejší lidé dělali, než zemřeli,“ řekla. „Dozvěděla jsem se, že si přáli zemřít a roboti jim to splnili...“

„Takže by se dalo říci, že je roboti vyvraždili?“ užasl Olda.

„Tak to brát nemůžeš,“ usmála se. „Vyvraždili, to je hodně ošklivé slovo a vybaví se ti krev, bolest a násilná smrt. Tady to bylo jinak. Ti lidé si prostě přáli usnout a již nikdy se neprobudit. A roboti jim to splnili, jako když někdo na Zemi spolyká prášky pro spaní. Také zemře. A roboti jim ty prášky jen dodali.“

„Sebevražda se snad dá pochopit u jednoho člověka. Možná u stovky lidí. Ale jak to, že jsou mrtví všichni?“

„Protože si všichni přáli totéž,“ odvětila. „Skoro všichni a ve stejnou chvíli.“

„To přece není přirozené!“ namítal Olda.

„Ale je,“ odvětila. „Podívej se, tihle lidé, nebo jim raději říkejme bytosti, člověk je přece jen jiný živočišný druh, měli dávno všechno, po čem zatoužili. Nebylo nic, co by jim roboti nesplnili. Stačilo něco si přát a už to měli. Vzpomeň si, přál sis, aby byla měkčí podlaha a stalo se. Přál sis přikrývku, měl jsi ji.“

„To je přece úžasné!“ opáčil Olda.

„Něco podobného známe o prázdninách nebo o dovolené,“ přikývla. „Nemusíš se o nic starat, jen se bavíš. Připočti si, že tihle měli proti nám výhodu vnější kostry, takže tak netloustli, jinak by byli všichni dávno jako žoky. Na druhé straně je ale nic nenutilo sportovat. Jen se bavili. Ale ani ta zábava nemusí být snadná, proto se ti nejpohodlnější nechávali bavit jinými. My bychom je asi nazvali národ televizních povalečů. Nikdo nic nedělal, jen se dávali bavit.“

„Tak aspoň ti baviči něco dělali, ne?“ nadhodil Olda.

„Ano, ale poslouchej dál. Baviči žijí pro obdiv druhých. Když bavič ztratil přízeň obecenstva, nechal toho a připojil se k mase bavených. Proč by se namáhal? Úspěšní naopak získávali větší a větší popularitu a víc a víc diváků. Komu se podařilo vymyslet něco zajímavého, strhl na sebe další a další diváky, miliony a miliardy. Znal je kdekdo, nakonec byli jediní, koho ještě vůbec někdo znal. Postupně ale bylo těch známých méně a méně, jak ti neúspěšní, znechucení nezájmem, splývali s davem.“

„Až nakonec zůstal v celém světě jen jeden...“ ušklíbl se Olda.

„To ne, jeden bavič nevydrží bavit čtyřicet hodin. Museli se střídat, ale byla jich stále menší a menší skupina, taková podivná sekta. Bavili celý svět a stále častěji se stávalo, že jednoho baviče skutečně sledovali všichni, jak jeho pořad obešel obecenstvo jako veliká vlna kolem celého světa. Baviči mezi sebou tvrdě soupeřili o vysílací čas, hlídali si pečlivě pozice a nikoho cizího už mezi sebe nepustili.“

„Opravdu podivná sekta,“ otrásl se Olda.

„Možná, i když už byli asi jediní, kdo ještě dělal něco, co mělo smysl,“ zastala se jich trochu. „Ti ostatní už nedělali vůbec nic, jen se váleli u televize. Každý mohl mít

svého oblíbeného baviče doma, ale někteří se přece překonávali a chodili do společných bavíren. Málo platné, zábava je ve skupině vždycky o stupeň lepší.“

„Myslíš ten sál, plný mrtvol?“ vzpomněl si Olda.

„Nejspíš to byla jedna z nich,“ přikývla a pokračovala: „Měli dokonalejší televizi než my, tak dokonalou, že se zdálo, jakoby místnosti pokračovaly dalšími prostorami, kde se zábava odehrávala. Baviči mohli dokonce holograficky vstupovat mezi diváky, takže to bylo bezprostřednější než u nás.“

„A to jim jenom... povídali vtipy, či co?“

„Možná... původně,“ řekla neurčitě. „Když jsem se zajímala o obsah toho bavení, nezdálo se mi to ani vtipné. Jistě to souviselo s klesající úrovní obecnosti, ke konci se ty bytosti bavily dost primitivně. Šlágrem poslední doby měly být soutěže o nejhlasitější prdění, nevím, jestli by tě to bavilo.“

„Primitivové se baví různě,“ usoudil Olda. „Jen mi nejde do hlavy, jak potom dokázali sestrojít tak úžasné roboty?“

„Primitivové přece nic neseostrojovali,“ podotkla Irena. „To všechno trvalo stovky let. Stroje udělali pradědečkové těch primitivů a udělali je dobře. Samy se opravovaly, nepotřebovaly dohled ani údržbu, teď slouží i nám. Nechtěla bych ale být na nich úplně závislá. Raději skočím osobně do lesa pro nějaké plody, než abych si je jen poručila.“

„Ale jak to vlastně skončilo?“ chtěl vědět Olda.

„Až jednoho baviče napadlo vyhlásit soutěž o nejpříjemnější způsob sebevraždy,“ vzdychla si Irena. „Snad to myslel jen teoreticky, dopadlo to ale katastrofálně. Zvítězila sebevražda na způsob **Chci usnout a už se neprobudit**. Všem se zalíbila, považovali to za dobrý nápad, nevím. Zatímco pořád jako vlna obcházel světem, svět se nezadržitelně vylidňoval.“

„To nikoho nenapadlo vypnout přenos?“ divil se Olda.

„A koho?“ pokrčila rameny Irena. „Uvědom si, už stovky let nikdo nic nevypínal, nikdo se o nic nestaral. Oni už neměli nad svými roboty žádný dohled.“

„A to se nenašel nikdo, kdo by se na to nekoukal?“ žasl Olda. „Copak se opravdu všichni koukali na tak primitivní pořady?“

„Zdá se, že je to tak,“ řekla Irena. „Vyhynuli na sledování televize.“

„Fuj!“ ulevil si Olda. „Ještě že se u nás aspoň někteří nekoukají!“

„A co ty?“ zeptala se ho Irena. „Sleduješ doma televizi často, nebo jen občas?“

„Abych se přiznal, teď skoro vůbec,“ vzpomínal Olda. „Dřív jsem se koukal víc, hlavně na akční filmy. Teď na to nemám čas.“

„Děláš dobře,“ řekla.

Ráno se po snídani Olda přebarvil do černého, aby nepůsobil nápadně. Nebylo kam spěchat, ale Olda se parádou nezdržoval. Zato Irena si ve vedlejší místnosti vzala tmavší šaty a Olda jí pak v klidu vytvořil bránu na Zem.

Vynořili se nedaleko soudu a zamířili do budovy. Nikdo si jich nevšímal, bylo to tak lepší. Na Zemi bylo sychravo, ani v budově soudu nebylo teplo, ale Ireně ani Oldovi to nevadilo. Idarchon by jim umožnil i koupel v ledové tříšti, i když jim tropická mořská voda Útočiště byla příjemnější.

Posadili se na lavici na chodbě a čekali, až je pustí do soudní síně. Olda navrhoval jít už na předcházející jednání, ale Irena to odmítla.

Konečně jim dovolili vstoupit. Irena jako manželka obžalovaného dostala místo vpředu a Oldu vzala k sobě. Za nimi do síně vešlo několik známých. Všechny sestřičky, stará Gertruda Steinová a nejspíš i pár náhodných zvědavců. Olda mezi nimi ale poznal nevrleho neurochirurga z Vinohradské nemocnice, právě toho, který Oldovi předpovídal u Máni naprostou katastrofu a očividně neměl v lásce ani Alexijeve. Olda jen odhadl, že sem přišel škodolibě, aby viděl Alexijevo porážku. Potom přišli advokáti zastupující bavorskou firmu, soudci a až nakonec přivedla stráž Alexijeve.

S tím ovšem byla Irena v telepatickém kontaktu od okamžiku, kdy se objevili na Zemi, takže teď na sebe jen mrkli a oba se usmáli. Ivo svou ženu ujistil, že si věří a ona mu také věřila. Olda se ale zaměřil především na zástupce žalující strany.

Dva advokáti byli zřejmě zdejší, třetího si žalující strana přivezla z Německa. Byli zde i další zástupci firmy, Olda zkoušel odhadnout, kdo patří k bandě podvodníků přímo a kdo je jen najatý, ale podle vzhledu je nemohl odlišit.

Soud započal krátce a stručně přečtením obžaloby. Vinila Alexijeve z úmyslného neplacení pohledávky žalující firmy v částce, vysoce přesahující padesát milionů. Podle žaloby se částka zatím zvýšila o lichvářské úroky z prodlení a protože zajištěný movitý i nemovitý majetek Alexijeve včetně odhadní hodnoty kliniky nedosahoval ani šestiny pohledávky, byla obžaloba rozšířena o vědomý a úmyslný podvod. Za to by Alexijevo hrozilo delší vězení než za pouhý bankrot.

Když soud udělil slovo obhájci, Alexijev vyvolal menší rozruch, když požádal soudce, aby se mohl hájit sám, protože svému přidělenému obhájci nevěří.

„Máte k tomu vážné důvody, obžalovaný?“ zeptal se ho přísně soudce.

„Jistě,“ přikývl Alexijev. „Pan obhájce zaměřil obhajobu přes mé výhrady pouze na polehčující okolnosti případu. Zřejmě sám nevěří v moji nevinu a podle mého názoru je tedy nesmyslné, aby mě hájil.“

„Je tomu tak, pane obhájce?“ obrátil se soudce na napadeného.

„U tak silných důkazů není rozumné trvat na jejich nepravosti,“ souhlasil obhájce.

„Nemůžete teď měnit obhájce, obžalovaný,“ řekl soudce. „Můžete se hájit sám, ale váš obhájce vás bude formálně zastupovat dál.“

„Děkuji, pane soudce, přesně to jsem chtěl,“ uklonil se Alexijev. „Pak mi tedy dovoluňte obrátit vaši pozornost na důkazy obžaloby. Tvrdím, že jsou všechny zfalšované. Soudní znalci tvrdí, že jsou všechny zaručeně pravé. Stačí mi tedy

prokázat zfalšování jediného, abych zpochybnil všechny. Doporučuji vám obrátit pozornost na dodací list z dvacátého třetího září. Je stejný jako ostatní, stejný je i můj podpis, znalci označený za nepochybně pravý. Ten den jsem ale žádný dokument podepsat nemohl. Brzy ráno jsem byl zatčen kvůli udání, které se později ukázalo jako neopodstatněné, nicméně mě stálo celý den ve vyšetřovací vazbě. Ten den jsem tedy zmíněný dodací list podepsat nemohl a trvám proto na tom, že je podvržený. Pokud jsou všechny ostatní dokumenty stejně důvěryhodné, jsou všechny stejně zfalšované.“

„Žádáte tedy novou expertízu důkazů?“ zeptal se Alexijeva zamračeně soudce.

„Nač, pane soudce?“ opáčil Alexijev. „Hodíte expertízy do koše, jinak se nehodí! Ty dokumenty jsou padělané tak perfektně, že ani opakovaná expertíza nemůže zjistit nic nového. Důkazem jejich nepravosti je, že jsem je toho dne podepsat prostě nemohl! Je to dostatečný důkaz proti expertízám a současně upozornění, že soudní znalci nejsou v tomto případě schopní tyto padělky odhalit.“

Alexijev se vítězně posadil. Advokáti bavorské firmy se začali spěšně radit. Pak se ale přihlásil o slovo žalobce.

„Vyloučit všechny dokumenty, označené za pravé dvěma nezávislými experty, kvůli snadno vysvětlitelné chybě, není možné. Žalobce je nucen s politováním připustit drobné, i když mrzuté opomenutí na straně dodavatele, způsobené nejspíš jen chybným přetočením razítka. K této chybě dojít mohlo a nejspíš i došlo, ale to je vysvětlitelné. Není ale možné pro tak drobnou chybu zpochybnit pravost všech dokumentů, jak se zde obžalovaný marně snaží dokázat.“

Soud tento argument připustil a požádal o vyjádření obhajobu.

„Vážený soude!“ vstal opět Alexijev. „Chybné přetočení razítka by se možná dalo akceptovat u stánkového prodejce. U transakce za tři miliony je to závažná chyba. Není možné uznat ji i z dalšího důvodu. Všechny sporné dodávky se údajně měly uskutečnit ve stejný den, vždy s odstupem čtrnácti dnů. Ve zmíněný den ale nebylo fyzicky možné, abych dokumenty podepsal, neboť jsem byl v péči policie. To se dá přece snadno ověřit. I kdybych připustil chybné přetočení razítka a dodání zásilky jiný den, tuto abnormalitu nevysvětlíte. Všechny dodávky ve stejný den v týdnu, jediná posunutá. Proč? Firma nemohla vědět, že toho dne nebudu dostupný, aby poslala zásilku v jiný den, ledaže by i tamto udání přišlo od ní. Pak by ale tím spíš bylo logické, aby datum na zmíněném dokumentu bylo nenapadnutelné. Tohle spíš ukazuje na chybu při falšování dokumentů. Falšování důkladné, nicméně s přehlédnutím skutečnosti, že mám zrovna na zmíněný den přímo betonové alibi.“

„Vážený soude, chyba s přetočením razítka je ale tím pochopitelnější,“ oponoval ihned žalobce. „Všechno se mohlo odehrát i tak, jak popisuje obžalovaný. Dodávka léků se nemohla daného dne uskutečnit pro nedostupnost žalobce. Znamená to, že se vůbec neuskutečnila? Jistěže ne! Jestliže nebylo možné uskutečnit dodávku zboží daného dne, je přece naprosto logické, aby firemní šofér počkal přes noc a doručil ji

až následujícího dne, kdy už byl žalobce přítomen. Navíc to elegantně vysvětluje chybu s nepřetočeným razítkem, samozřejmě pečlivě připraveným na předchozí den.“

„Pak by bylo třeba vyslechnout firemního šoféra,“ mínil soudce.

„To není možné, neboť už ve firmě nepracuje,“ namítal žalobce. „Podle našeho názoru je to ale irelevantní. Nemůžeme akceptovat zpochybňování pravosti dokumentu snadno vysvětlitelnou chybou datování.“

Soud se poté chvíli dohadoval.

„Chyba datování se zdá být přijatelně vysvětlitelná,“ řekl nakonec soudce. „Není možné na jejím základě zpochybnit pravost zmíněného dokumentu, a tím méně všech. Pokud obžalovaný nemá jiné důkazy, musíme mít za to, že důkazní břemeno neunesl.“

Olda trochu zbledl. Že by to Alexijevovi nevyšlo?

Ale Alexijev nevypadal jako vyvedený z míry a Irena také působila klidně. Ti dva byli po celou dobu v trvalém telepatickém spojení, jen Olda byl mimo. Alexijev a jeho paní dosud neuměli dělit telepatii do dvou směrů, takže Olda nevěděl, co může být ještě v záloze.

Alexijev se samozřejmě ihned přihlásil o slovo a soudce mu je udělil.

„Mám ještě jeden důkaz, vážený soude,“ pokračoval Alexijev. „Předchozí chyba nebyla jediná, které se falzifikátoři dopustili a přiznávám se, tušil jsem dopředu, že tuto chybu ještě unesou, i když bych mohl i tyto argumenty napadnout. Následujícího dne se totiž stalo něco, co doslova znemožnilo příjezd dodávkového auta do kliniky a předání léků. Tou událostí byla dobře známá noční exploze plynu v Českém parlamentu. Po celý následující den nebyl povolen vjezd do kliniky žádnému vozidlu mimo vozy záchranné služby a ochranky. Šlo o podezření na teroristický útok na prominentní pacienty, klinika byla pečlivě střežena a žádné cizí auto se dovnitř nedostalo.“

„To by ale musela bezpečnostní a informační služba potvrdit,“ přikývl soudce.

„Mohla by, ale navrhuji nechat tuto možnost zatím stranou,“ pokračoval Alexijev. „Falzifikátoři se naštěstí dopustili daleko vážnější chyby a na tu bych se soustředil spíš než na zbytečné odročení jednání kvůli dalším zdlouhavým zjištěním.“

„Dobrá, máte slovo,“ přikývl soudce.

„Jak jsem řekl, když si prohlédnete dodací listy na léky, zjistíte, že jsou všechny podepsané a tedy údajně dodané ve stejný den v týdnu. To je vlastně jediné, co nehraje. Nejen pro den, kdy jsem byl mimo kliniku. Uznávám, že jsou ty dokumenty zfalšované s profesionální dokonalostí, nicméně trvám na tom, že jsou zfalšované.“

„Protestuji, to je sugestivní, nepřipustný výklad!“ vykřikl v té chvíli žalobce.

„Nerušte, pane žalobce!“ napomenul ho soudce. „A vy, pane obžalovaný, omezte se na fakta. Rozumíte? Fakta, nic než fakta. Jejich zhodnocení nechte na

nás.“

V té chvíli Olda zpozorněl. Soudní síň naplnil divný cvrkot. Velice podobný zvuk už Olda několikrát zažil. Ultrazvuk! Dáblovi pomocníci tím vyvolávali hrůzu v lidech, které chtěli pomocí strachu ovládnout. Bleskově se rozhlédl. Díky andělce a její úpravě to na něho samotného nepůsobilo, ale tušil, že to nějaký smysl musí mít, i když neviděl nikoho, kdo by měl strach a hrůzu v obličeji. Nikdo ale nic neslyšel, jen on.

Naježil se - a poslal proti lavici obsazené žalobci naslepo kosmickou sílu. Ne tak silnou, aby se projevila světlem, nepotřeboval přece nikoho léčit, ale dost na to, aby přehltila jemné obvody jakékoliv zapnuté elektroniky.

Nikde se nic neprojevilo, jen ultrazvuk zmizel.

Olda už ale věděl, s kým má tu čest. Někdo z bavorské firmy musí být d'ábelský pomocník. A celý komplot proti Alexijevovi se tak konečně dostal do pravého světla.

„Zrychli to, Ivo!“ zkusil kontaktovat Alexijeva, ale ten byl telepaticky napojen na svou ženu a nevnímal ho. Naštěstí to ani on nechtěl protahovat.

„Prosím pana soudce, aby si vzal do ruky dokument z devátého září, je první na řadě,“ řekl Alexijev. „Je to dodací list adresovaný na Alexijevovu kliniku, orazítkovaný jejím razítkem a údajně mnou podepsaný. Dokument je ovšem důkazem proti těm, kdo ho stvořili. Toho dne totiž Alexijevova klinika ani její razítko neexistovaly, já jsem byl primářem na oddělení popálenin Vinohradské nemocnice a právě v té době jsem jednal na jejím ředitelství. Tady nejde o opomenutí s přetočením či nepřetočením datumového razítka, ale o těžké selhání celého falsifikačního týmu, který si včas neověřil potřebné skutečnosti. Když chcete lhát, musíte jít na to lépe, pánové. Měli jste to dobře spočítané, každých čtrnáct dní tu milion, tu tři, ale příliš jste to protáhli do minulosti. Chamtivost se někdy nevyplácí.“

Během Alexijevovy řeči se ještě dvakrát ozvalo ultrazvukové cvrlikání podobné prvnímu, ale Olda už byl v pohotovosti, neváhal ani vteřinu a pokaždé na lavici mezi žalobce poslal další porci energie. Cvrlikání vždy ihned umlklo.

Máte těch přístrojů víc, co? pomyslel si. Nevadí, přijdete o všechny.

Soudce chvíli v naprostém klidu, nikým neovlivňován, pátravě zkoumal označený dokument.

„Můžete nějak dokázat, že vaše klinika devátého září ještě neexistovala?“ zeptal se soudce Alexijeva.

V lavici vedle Oldy vstala Alexijevová.

„Mám výpisy s sebou,“ vytáhla z kabelky jakési složené dokumenty. V nastalém tichu došla k soudcům a položila papíry před ně. „Tady je zápis o zanesení naší kliniky do rejstříku a tady je účtenka za její razítko. Oboje mnohem později než údajné zásilky. A zde je kupní smlouva na objekt kliniky - rovněž pozdějšího data než faktury. Toho dne prostě nebylo ani kam, ani komu nějaké léky dodávat.“

Soudce papíry rozevřel a nahlédl do nich. V síni nastal trochu šum, ale jinak klid. Jen mezi advokáty žalobce to šumělo trochu víc, jak se polohlasem dohadovali.

„Tohle ale staví žalobu do zcela jiného světla,“ řekl soudce zamyšleně. „Také experti budou mít co vysvětlovat. Je to podobné smlouvě, uzavřené s někým, kdo je v té době už po smrti.“

„Vážený soude!“ vstal Alexijev. „Tímto podávám na přítomné zástupce zmíněné firmy trestní oznámení pro padělání dokladů a pokus o podvod. Všichni museli vědět, že nám žádné léky nedodali, a přesto požadují jejich zaplacení. I kdyby se na falšování nepodíleli, museli o tom vědět. To se nevztahuje na jejich advokáty. Ti mohou být stejně oklamání, jako naši znalci.“

„To už bude předmětem jiného jednání,“ řekl zamračeně soudce. „Mimochodem, přece jen mě ale zajímá, od koho jste odebírali léky potřebné k provozu vaší kliniky?“

„Od nikoho,“ usmál se Alexijev. „Zeptáte-li se lékaře, který léčí akupunkturou, neboli vbodáváním jehliček do kritických bodů lidského těla, také vám řekne, že žádné léky nepotřebuje. Léčit se dá různými prostředky, naše metoda je prostě taková. Menší množství léků pro zvláštní případy jsme nakupovali po lékárnách, ale bylo jich řádově za tisíce korun, rozhodně ne za miliony. A nebyly to žádné předražené léky, ale běžná, levná anestetika. Nic víc jsme nepotřebovali.“

Během jeho prvních slov se opět ozval ďábelský ultrazvuk, ale jen krátce. Bavoři se nevzdávali, ale i Olda byl ve střehu. Dával pozor více na ně než na soudce, ale měl k tomu pádný důvod. Neměl jistotu, že se spoléhají na své přístrojky a nepoužijí něco horšího. Souboj neviditelných prostředků pokračoval dál, dokud soud po krátké poradě nevynesl rozsudek.

„Žaloba proti Ivu Alexijevovi a jeho firmě Alexijevova klinika je neoprávněná. Žalující strana se tedy odsuzuje k náhradě soudních výloh a k zaplacení škod, vzniklých neoprávněnou žalobou straně žalované.“

„Naopak je nutné zahájit trestní stíhání zástupců žalující firmy pro trestný čin podvodu a padělání veřejné listiny.“

Olda neustával v pozorném sledování bavorských žalobců. Dalo se očekávat, že přijmou rozsudek nejen se skřípěním zubů, ale podniknou i nějakou protiakci. Oddychl si až když všichni tři, ověnění zástupem sympatizujících, vyšli z budovy, zejména když je už nikdo další nenásledoval.

Spatřil jen několik vražedných pohledů, ale těmi nikdo nemohl uškodit ani jemu, ani jeho známým.

Útočiště

První cesta Alexijevových, Oldy, sestřiček i staré paní Gertrudy vedla na kliniku, jen se nakrátko zastavili v kavárně oslavit vyhraný soud. Všichni kromě Oldy si přitukli vínem, jen Olda dostal místo vína veliký zmrzlinový pohár.

Ke klinice dorazili ve výtečné náladě, ale tam je přivítala ledová sprcha.

Budova se doslova hemžila podivnými chlapy, podle vzhledu bezdomovci, kteří si ve spěchu a chvatu odnášeli, co se ještě odnést dalo. Ti, na které nic nezbylo, se bavili aspoň vytloukáním oken a vyvrácením dveří. Na místě nebyl jediný policista, ačkoliv tu ještě ráno vartovaly v hojném počtu kompletní maskované zásahové jednotky.

Mobilní telefon měla u sebe jen sestřička Hedvika. Zavolala na policejní tísňovou linku, ale tam se s ní začali zdlouhavě vybavovat: odkud volá, proč volá, zda je to tak nutné... všem se zdálo, že to služba jen úmyslně zdržuje.

Policejní hlídka přijela s houkačkou a majáky až za čtvrt hodiny, takže vandalové včas utekli opačnou stranou mezi domy a hlídka neměla koho zajistit. Nejevila o to ani zájem, spíše se věnovala zdrcené skupince. Začala je vyslýchat, jako kdyby tu spoušť v domě měli na svědomí sami.

Alexijev policisty zdvořile požádal, aby zadokumentovali stav domu, jinak bude žalovat policii o náhradu škody. To asi neměl dělat, protože policisté ztratili i poslední zbytky dobrého chování, neochotně pořídili z dálky pár fotografií, na kterých nemohlo být skoro nic vidět, načež spěšně odjeli.

Skoro současně se na zahradu vrátili vandalové a chystali se pokračovat ve své zkázonosné zábavě.

„Zmizte, syčáci!“ vykřikl na ně Olda.

„Snad nám nechce chlapeček poroučet?“ ušklíbl se ten nejdrzejší a pozvedl těžkou železnou tyč, kterou si zřejmě přinesl jako páčidlo nebo beranidlo.

Olda neřekl nic. Vykročil proti bandě otrapů, pět metrů od nejbližšího se proměnil v klubko modrých plamenů a nezmenšenou rychlostí kráčel proti nim dál.

„Zmizte, syčáci!“ obrátil se na ně všesměrovou telepatíí. „Ten modrý oheň zabije slona i tygra, hrůzou uteče i nosorožec!“

Banda se okamžitě rozprchla jako při příjezdu policie. Pak už byl slyšet jen rychle se vzdalující dusot desítek nohou.

„Tohle zažene i tyrannosaura!“ kvitoval to Olda spokojeně. „Ti už se nevrátí!“

„Horší je, že se ani vracet nemusejí,“ řekl Alexijev. „Není tu co rozbíjet, rozbité je prakticky všechno.“

Vstoupili vyvrácenými dveřmi do haly. Rozbité bylo opravdu všechno, vandalové vytrhali i radiátory topení, rozřezali podlahu a ze stěn a stropu místo lustrů a vypínačů trčely holé elektrické dráty. Jediné okno nezůstalo celé.

„Snad aspoň střecha zůstala,“ utěšoval všechny Olda. „Ostatní je jen věci peněz.“

Beztak jsem včera plánoval přesunout kliniku do Útočiště, Irena mi to potvrdí. Tady je to moc na ráně.“

„Jak to, že policie před námi kliniku tak pečlivě hlídala a teď, když jsme vyhráli, ji najednou nechala na pospas vandalům?“ lamentovala Irena.

„Možná právě proto,“ pokrčil rameny Olda. „Hlídala ji pro Bavorsy, ne pro nás. Když jsme soud vyhráli, mohli sem naopak najatou bandu vandalů pozvat. Uvědomte si, v této chvíli máme proti sobě opravdové d'ábly!“

„Ty je zase vidíš všude, i kde nejsou!“ mračil se Alexijev.

Olda mu zamračeně popsal svůj souboj s d'ábelskými pomocníky, kteří chtěli soud ovlivnit pomocí ultrazvukových přístrojů.

„Neblázni!“ nevěřil mu Alexijev. „Ničeho takového jsme si přece nevšimli!“

„Já jediný mám od Bísíáji úpravu,“ vysvětloval rychle Olda. „Umožňuje mi nejen vnímat tyhle prostředky, ale i odolávat jejich působení. Tomuhle poťouchlému podprahovému působení přes podvědomí se lidé bránit nedovedou. Nic neslyšíte, nevíte o tom, ale ovlivňuje vás to.“

„Myslíš?“ zkoušel ho zviklat Alexijev a také ostatní se dívali dost nedůvěřivě.

„Nepochybujte o tom,“ tvrdil sveřepě Olda. „Do této chvíle jsem měl jen nejisté, ničím nepodložené obavy. Teď mám, bohužel, krutou jistotu. Pustili se do nás d'áblové. První bitvu jsme vyhráli, ale rozhodně jsme tou slabší stranou. Tady to sami vidíte.“

„Můžeš nám zařídit tu úpravu, abychom vnímali podprahové působení?“ zeptal se ho už zase vážně Alexijev.

„Na to si netroufnu,“ zavrtěl hlavou Olda. „Byly to příliš jemné úpravy, něco miniaturního v očích a uších a obávám se, že na ně nemám znalosti ani vybavení. Vlastně ani nevím, kde bych to měl hledat.“

„Takže je to zase jedna z unikátních vlastností, které můžeš využívat jen ty sám,“ řekl Alexijev zamračeně. „Dobrá, tudy cesta nevede. Máš nějaký návrh, co dál?“

„Mám,“ přikývl Olda. „Nemá smysl obnovovat kliniku. Nějaké zlato bych ještě na opravy domu věnoval, ale potom bych dům prodal a kliniku odstěhoval do Útočiště. Budeme tam mít všechno co potřebujeme, zejména klid bez obtěžování.“

Pak všem přednesl svůj plán, který dosud znala jen Irena Alexijevová.

„Co byste řekli cestovní kanceláři, nazvané Cesty za zdravím?“ přednesl jim svou vizi. „Nabízela by léčebné zájezdy do exotických zemí s ošetřením akutních stavů. Na Zemi by zůstalo jen pár lidí, kteří by se starali o kontakt s pacienty a jejich odesílání“

do Útočiště. My bychom je léčili, v tropickém podnebí by se uzdravovali a vraceli by se na Zem. O spojení kliniky s rehabilitačním střediskem snil přece už Ivo.“

„Kdo by ale zůstal tady?“ ptala se opatrně Alexijevová.

„Ideální by bylo, aby to byli lékaři,“ přemýšlel nahlas Olda. „Aby uměli na místě lidi ošetřit a rozeznat, koho k nám poslat a koho ne. Víte přece, že naše léčení nemusí být neškodné. Ti na Zemi ale budou muset vydržet i případné ústrky od úřadů a možná i od d'áblů, pokud je nenechají na pokoji. Cestovní kancelář můžeme vybavit skromně, aby nebyl problém obnovit ji po každém vandalském útoku. A kdyby k nim docházelo častěji, byl by to důvod vyžadovat důslednější policejní ochranu.“

„Dobrá, ale jak si představuješ dopravu do Útočiště?“ chtěl vědět doktor Alexijev.

„Zakoupíme autobus, možná bude stačit mikrobusek,“ řekl Olda. „Na Útočišti bude v bezpečí a na Zemi bude vždycky jen krátce. Možná bychom mohli zakoupit pozemek u Mělníka pro trvalé přechodové místo, abychom nemuseli víceméně náhodně využívat veřejné silnice.“

Bylo to groteskní, když jim vykládal své vize ve zničeném domě. Ale poslouchali ho napjatě, zkáza kolem nich mu dávala za pravdu. Jestli klinika d'áblům překáží, budou proti ní útočit dál, ať už násilím, nebo intrikami. Kdoví, jestli je sveřepé odmítání nové léčebné metody pojišťovny přirozené, nebo už v něm byla znát ruka d'áblů. Totéž by se dalo nalézt v naprostém ignorování kliniky médií.

„Je vidět, že jsi o tom už přemýšlel,“ přikývl Alexijev. „Zařídit tam novou kliniku i s rehabilitačním střediskem nevypadá nemožně a tu kancelář bychom asi také zvládli. Mám už předem zájemce o místa. Některé z mých známých jsem nepřesvědčil, aby se dali změnit přidáním idarchonu, ale spolupracovali by s námi. Ti by mohli zůstat v té fiktivní cestovní kanceláři.“

„Ta cestovní kancelář ani fiktivní nebude,“ podotkl Olda. „Bude nabízet cesty do exotických zemí a není snad Útočiště dostatečně exotický svět?“

„Musel bys nám všem ale dát tu bránu,“ připomněla mu Alexijevová. „Nemůžeš přece všechno dělat sám.“

„Dostanete ji,“ řekl Olda. „Do této chvíle to nebylo nutné, ale když se dohodneme na Útočišti, bude **slýrib** potřebovat každý, kdo tam bude trvale pobývat.“

„V každém případě bude třeba co nejdříve upravit pár našich známých,“ uvažoval Alexijev. „Teď jsme jen tři dospělí. Vy děti budete muset zůstat na Zemi. Jednak byste měli nejprve vystudovat, za druhé nevím, zda by bylo vhodné, abyste tak

nakvap odešli z domova od rodičů. Lékařská fakulta není střední škola, budete s ní mít větší problémy. Mechanické vědomosti zvládáte neuvěřitelně snadno, ale tam s nimi nevystačíte, budete potřebovat přece jen aktivnější přístup. Medicína není jen biflování knižních znalostí.“

„To vím,“ uznal Olda. „Ale nebojím se toho. Uvaž, s mimozemskou pomocí jsme zvládli operace mozku. My tři budeme navíc působit i na další bývalé spolužáky, aby to také zkusili. Můžeme bydlet na Zemi u rodičů, ale na druhé straně máme všichni tři **slýrib** a můžeme na Útočiště docházet podle potřeby, třeba i denně.“

„Uvažoval jsi, co budeš dělat s Čertem a jeho štěňaty?“ napadlo Irenu.

„Čert má vlastní slýrib, ale myslím si, že se bude držet u mě,“ řekl Olda. „Štěňata chci vzít do Útočiště, jakmile to bude možné. Budeme se s nimi přátelit a měl by to být jejich domov. Zapojíme je do léčení, i když bude lidských léčitelů dostatek.“

„Myslíš, že budou mít něco z inteligence Čerta?“ vyzvídal Alexijev.

„Bísíája tvrdila, že je to k telepatii nutné,“ uvažoval Olda. „Jsou telepatická, takže mají vyšší inteligenci a i když není závratná, budou to pro nás partneři. Zapojíme je do našeho domova a nedopustíme jejich odcizení. To se nevyplácí ani mezi lidmi, psi nesmí být výjimkou.“

„A co když budou mít větší schopnosti než my?“ nadhodil Alexijev. „Říkal jsi, že Čert se telepaticky domluví i přes hranice vesmírů. Nebudou ta štěňata stejná?“

„To je možné,“ nevyloučil to Olda. „Čert má skutečně telepatický orgán odlišný. Já umím klonovat jen co mám sám. Běžně to postačí, ale přes vesmírné hranice má Čert výhodu a jeho štěňata nám mohou sloužit jako most mezi vesmíry.“

„Měli bychom je tam tedy nastěhovat co nejdřív,“ mínila Irena.

A tak se nakonec dohodli. Alexijev s Irenou zařídí opravu kliniky, aby ji prodali bez velkých ztrát. Současně oni nebo jejich přátelé založí cestovní kancelář. Zpočátku nebude nápadná, takových je všude spousta. Měli by ale získat ke spolupráci někoho, kdo má v té branži zkušenosti. I mezi cestovními kancelářemi je stálý konkurenční boj, ve kterém mohou čekat podraz z kterékoliv strany a nemuseli by to být jen d'áblové.

Alexijev se navíc chystal splnit slib a uvést Oldu a jeho kamarádky na lékařskou fakultu. Budou tam působit kuriózně, ale budou první vlašťovkou, jako když se na škole pokusili o předčasné složení maturity. Teď snad budou mít výhodu, že takovou zkoušku již jednou přestáli. To jistě vezme vítr z plachet posměváčkům.

Domluvili se a rozešli už skoro v pohodě.

Olda telepaticky přivolal Čerta.

Přiletěl vzduchem, v zubech velkou prázdnou tašku, a hned se hrnul k Oldovi pro podrbání za vzorné spojení. Olda ho pochválil, ale požádal ho, aby doprovodil manžele Alexijevovy do Útočiště. Měli mít jeho speciální telepatii k dispozici, kdyby potřebovali na Zem někomu zavolat.

Psík se samozřejmě nadmul pýchou a důležitostí a horlivě slíbil všechno zařídit. Ve světě, kde jitrnice rostou na stromech, mu prý bude dobře. Hned otevřel bránu, aby s ním Alexijevovi mohli odletět.

Sestřičky a stará Gertruda se také rozloučily a šly domů, měly tu přece kde bydlet.

Také Olda se vypravil domů, aby všechno řekl mamince.

Zdemolovaná klinika zůstala opuštěná jako němý pomník lidského vandalismu.

Jen lidského..?

Na návrat domů bylo ale brzy a Olda se pokusil zavolat Máňu a Jarču. Jednak jim chtěl sdělit, jak dopadl soud a co se stalo na klinice, jednak se s nimi chtěl poradit, co dál. Alexijev se chystal splnit slib a dovést je na lékařskou fakultu, takže se mohli těšit, že to tam projde hladce, možná lépe než ve škole.

Kamarádky našel u Hadrboleců. Oslavovaly právě včerejší maturitu. Mánini rodiče byli v práci, mladší sestřičky ve škole, takže děvčatům nikdo nepřekážel. Vedle Mániny pohovky stály na nízkém stolečku velká mísa bramborových lupínků, otevřená krabice vína a dvě skleničky. Samozřejmě Oldu bouřlivě přivítaly, Máňa mu hned přinesla třetí skleničku a přidělily mu na pohovce místo mezi sebou.

„Jedině ty's nám tu chyběl!“ přivítala ho Jarča. „Teď jsme kompletní parta, to se musí oslavit! A taky ta matura!“

Trochu se zarazil, když mu nalily opravdové víno.

„Kde jste to sebraly?“ vyslýchal je.

„Koupily jsme to v marketu,“ ujistila ho Jarča.

„Oni vám prodali pravé víno?“

„Jistě,“ přikývla Máňa. „Napsala jsem si na lísteček seznam, jako když chodím na nákup od maminky. Kromě vína a brambůrek tam bylo i mlíko a máslo, dala jsem je do ledničky a pevně doufám, že mi to máma zaplatí. Vypadalo to ale tak věrohodně, že nám prodavačka ještě poradila, kde to víno, samozřejmě pro rodiče, mají.“

„No nazdar,“ komentoval to Olda.

Vnutily mu mezitím plnou skleničku, aby je prý dohonil.

„Na tu maturu!“ zavelela Jarča. „A do dna!“

Víno mu napoprvé moc nechutnalo, nealkoholické víno z flaškovníků, rostoucích v Zahrádce, mu chutnalo víc, ale vypil všechno. Jarča mu hned přičinlivě nalila další, Olda se utěšoval, že v té krabici toho moc nebude.

„Hele, holky, mám pro vás špatné zprávy,“ pokusil se vzbudit jejich pozornost. „Přesněji, dobré i špatné. Které chcete slyšet dřív?“

„Nejdřív ty dobré!“ rozhodla Jarča. „Když už slavíme, ať je aspoň co!“

„Alexijev dneska vyhrál soud,“ řekl Olda. „Bavorákům nic platit nebude, naopak mu oni mají zaplatit všechny škody...“

„Hurá!!!“ vykřikla Jarča a z radosti se vrhla Oldovi kolem krku.

„Počkej!“ vyvinul se jí Olda. „Teď ty horší! Kliniku nám vyrabovali vandalové a policie proti nim v nejmenším nezasáhla. A ta nejhorší, pomocníci ďáblů se pokoušeli na soudu ovlivňovat lidi ultrazvukem.“

„Hele, Oldíku, zase vidíš nějaká strašidla!“ mávla Jarča rukou znechuceně.

„To nebyla žádná strašidla!“ trval na svém Olda. „Zničil jsem jim čtyři přístroje na ultrazvukové ovlivňování psychiky. Alexijev to nejspíš vyhrál jen díky tomu, že jim nic nefungovalo. Kdybych tam nebyl, mohlo to dopadnout naopak!“

„Prosím tě!“ vyprskla Jarča. „Nebudeš nám tvrdit, že jsi všechno zachraňoval zas jen ty sám! Ultrazvuk přece nemůžeš slyšet!“

„Mám od Bísíáji upravené oči i uši,“ ujistil ji. „Slyším zvuky, které žádný člověk neslyší a vidím přechodové jevy, které lidem obvykle uniknou.“

„Slyšel to vůbec někdo kromě tebe?“ zeptala se ho stručně.

„Neslyšel,“ přikývl Olda.

„Tak vidíš!“ rozesmála se Jarča. „Nikdo si ničeho nevšiml, jen ty. Nejspíš se ti to jen zdálo. Hod' to za hlavu, to bude dobré!“

„Není to dobré!“ trval na svém Olda. „Ani nevíte, jak jsem rád, že nám tu kliniku vandalové zničili! Měli by ji moc na ráně. Dohodli jsme se s Alexijevem, že ji raději založíme v Útočišti, v té lokalitě u Mělníka, budeme tam přece aspoň trochu za větrem. S ďábly nebudou žerty!“

„Hele, napij se radši, ať se ti to z hlavy vykouří!“ popadla Jarča skleničku, druhou vtiskla do ruky Oldovi a přitukla si s ním. Máňa ji následovala a zase se všichni napili.

„Co bude s klinikou?“ zeptala se Máňa věčněji.

„Alexijev dá opravit škody a budovu prodá,“ řekl Olda. „Místo ní založí malou cestovní kancelář **Cesty za zdravím**. Tam budou sbírat pacienty a posílat je do Útočiště. My je budeme léčit a vracet na Zem uzdravené. Do paláce se vejde všechno, budeme muset nakoupit jen nábytek. Tam to bude určitě lepší, hlavně bezpečnější.“

„Jen aby!“ pochybovala Máňa. „Nebude nás ohrožovat, co zabilo původní lidi?“

„To už zjistila Irena,“ usmál se Olda. „Nám to snad nehrozí a lidem bez telepatie už vůbec ne. Ti původní obyvatelé totiž zemřeli na příliš dokonalou televizi!“

Musel jim pak vyprávět, co věděl od Alexijevové.

„No to je ale gól!“ vyprskla Jarča. „Vyhnout na přiblblou televizi!“

„Nám to snad nehrozí, ale přiznám se, i u nás je spousta lidí vážným kandidátem na takovou... televizní smrt,“ řekl Olda.

„Možná,“ odvětila Jarča. „Takže svět zvaný Útočiště teď patří nám!“

„Momentálně se o něj nikdo jiný nehlásí,“ přikývl Olda.

„A my tam budeme dojíždět?“ zajímala se Máňa.

„Pokud tam nebudeme bydlet,“ přikývl Olda. „Jak už víte, bydlet se tam dá. Je

to ještě lepší než jsme si mysleli. I když asi bude lepší, když budeme nějakou dobu bydlet u rodičů. Alexijevovi to taky říkají.“

„Nevím!“ pochybovala Jarča a zase všem dolila skleničky. Až teď si Olda všiml, že ta krabice s vínem je plnější než předtím. Takže musely být dvě, druhá krabice asi stála na zemi vedle pohovky, ani si nevšiml, kdy je vyměnily. No nazdar, pomyslel si, to víno s námi třemi zamete!

„Já už se tak těším, až zpod jejich ochranných křídel zmizím!“ pokračovala Jarča procítěně. „Pořád slyším: Tohle nesmíš, tamto se nesluší, tohle si slušné děvče nesmí dovolit, chceš, aby z tebe lidi udělali couru? Vážně se těším na menší útulný studentský pokojík na Útočišti... Stoleček, židlička, postýlka, kobereček jako pelíšek pro Dana, asi nějaká skříňka, co víc by mi tam chybělo?“

„Nevím, ale já budu muset asi našim pomáhat se sestrami,“ zamyslela se Máňa. „Jsou to přece ségry, i když zatím malé. Až budou větší, vezmeme je mezi nás, všechno je naučíme a bude to v pohodě.“

„Já naštěstí sourozence nemám,“ protáhla se Jarča. „Mám to aspoň jednodušší.“

„Zařídit se tam nebude těžké,“ uvažoval Olda. „Místní roboti nám budou pomáhat a jsou nejspíš dokonalejší, než si myslíme.“

„Dobře, dobře, ale teď se na to napijeme!“ řekla Jarča a zase všem dolila.

„Já už pít nebudu!“ odstrčila najednou Máňa skleničku. „Nějak mi to nechutná, taky se mi už točí hlava. Dej si, Oldo, radši brambůrky, jsou vážně dobré.“

Olda položil víno, taky mu moc nechutnalo. Brambůrky ale byly vynikající, vzal si jich plnou hrst. Jarča se tedy napila vína sama, ale pak položila skleničku a taky sáhla do mísy s brambůrkami.

„Teď bych si dala třeba jitrnici,“ řekla zasněně. „Tam bude prima. Ráno vstaneš, skočíš si do lesa pro snídani, žádné fronty na košíky, ani u pokladny...“

„Tam žádné pokladny nejsou,“ dodal Olda. „Když něco potřebuješ, máš to hned, bez čekání a bez peněz.“

„Hele, Oldříšku, nepředělal bys mi Dana?“ začala Jarča. „Teď je to tak pitomý pes, ale kdyby byl rozumnější, aspoň jako Čert...“

„Uvažovat o tom můžeme,“ přikývl Olda. Málem přitom vrazil hlavou do misky s brambůrkami, jak to přikývnutí přehnal. „Až Dan dostane idarchon, může s námi léčit. Chystáme se tam vzít Čertova štěňata, s těmi to bude jednodušší, ta už telepatická jsou. Uvidíme, jak se budou mezi sebou snášet psi s inteligencí.“

„Na to se ještě napijeme!“ navrhla Jarča.

„Hele, já už mám dost!“ odmítla to Máňa. „Už se mi fakt točí hlava. Nemá se to přehánět. Člověk má přestat v nejlepším, pak už se to jen zhoršuje.“

„Tak si dám jen s Oldou,“ rozhodila ruce Jarča. „Přece mi nedáš košem, Oldříšku! Máš z nás upito nejmíň, ty to ještě sneseš!“

Dali si tedy spolu poslední skleničku. Jarča ji málem rozbila, když ji pokládala na stolek, zamotala se jí hlava a raději si rychle sedla, málem Oldovi na klín.

„Už jsi taky pěkně opitá!“ komentoval to Olda. „Vidět nás tak Hrdinová, všichni máme třídní důtku!“

„A vidět nás Faustka, máme ředitelskou!“ ušklíbla se Jarča. „No a co? Maturity se slavily dávno před námi a budou se slavit i po nás.“

„Jo,“ souhlasil Olda. „Ale v osmnácti už se pít smí.“

„My jsme výjimky!“ narovnal se hrdě Jarča, i když se přitom trochu zamotala.

„Dobře,“ mávl rukou Olda. „Pro jednou se svět nezboří. Ale já už asi půjdu. Jen se stavím doma a poletím do Útočiště. Měli bychom to tam pořádně prohlédnout, než si tam začneme zvat pacienty.“

„Počkej, co tě pořád žene?“ zdržovala ho Jarča. „Copak hoří?“

„Vydrž tu s námi ještě chvílku!“ připojila se k ní Máňa. „Nebo chceš, abysme to dopily samy dvě? To je tak na otravu alkoholem!“

„Kolik jste toho koupily?“ zamračil se trochu Olda. „Divím se, že vám to vůbec prodali, mohli by schytat pokutu.“

„Hele, je to oslava nebo výslech?“ zarazila ho Jarča. „Když to chceš vědět, měly jsme dvě krabice. Jedna by byla pro tři málo.“

„To jste dopředu věděly, že přijdu?“ vyzvídal, ale nechal se vmáčknot zpět mezi ně na pohovku, jen se ještě natáhl pro brambůrky. „A že jste se po mně ani nesháněly! Přišel jsem za vámi sám!“

„Náhodou jsme tě chtěly překvapit,“ ujišťovala ho Máňa. „Kdyby na každou z nás připadla polovička, bylo by to možná moc. Takhle je to ideální.“

„Ideální?“ usmál se Olda. „Skončíme pod stolem všichni tři.“

„Dneska mi to vadit nebude,“ řekla Jarča. „Ať skončíme kde skončíme, aspoň na chvíli se můžeme cítit volně jako ptáci!“

„Víc se cítím volný, když si jen tak létám,“ řekl Olda. „Samozřejmě ne na Zemi, ale v Útočišti. Tam je ta pravá volnost! Nikdo na mě nečumí, nikdo si na mě neukazuje prstem, navíc je tam pořád teplo, co víc si můžeš přát?“

„Tak se na to napijeme. Je to poslední víno, další není, leda by Olda udělal další nečekaný zázrak a proměnil ve víno obyčejnou vodu...“ dolila Jarča skleničky a otočila dnem vzhůru poslední krabici od vína.

„Tak na tu maturu!“ zvedli všichni tři skleničky.

Dopili skoro současně.

„Víš, Oldříšku, my jsme tě strašně pomlouvaly, než jsi přišel, víš?“ obrátila se Jarča na Oldu vyzývavě. „Tvrдила jsem Manče, že jsi příliš načichlý andělstvím, než abys tady s námi... řekněme to decentně... popíjel. A že budeme muset oslavovat bez tebe, dokud se obě nezahulákáme pod vobraz. Příjemně jsi mě překvapil, že netrháš partu.“

„Myslíš, že jsem vám pomohl s těma dvěma krabicema?“ zeptal se Olda.

„No samo!“ řekla Jarča.

„A co jsi o mě tvrdila ty?“ otočil se Olda na Máňu.

„Co by tvrdila!“ chytila Jarča Oldu kolem krku. „Jen se tě nesměle zastávala.“

„Neříkej!“ obrátil se k ní. „To jsem se ale dočkal časů!“

Roztáhl ruce, vzal obě kolem ramen a trochu si je přitáhl k sobě. Jarča na to skoro čekala a přitulila se k němu, ale ani Máňa se nevzepřela, tiskly se k němu z obou stran.

„Náhodou jsem se nespletla!“ řekla Máňa. „Říkala jsem, že budeš chlastat...“

„Popíjet, Mančo, popíjet!“ opravila ji Jarča. „Bud' trochu decentní..!“

„Říkala jsem, že budeš s námi chlastat jen proto, aby nás to nepoložilo úplně,“ dodala Máňa zarputile. „A nebudu říkat popíjet, když jsme prve říkaly chlastat!“

„Ale Mančo!“ udělala pohoršenou Jarča. „Decentně!“

„S tím chlastem jsi začala ty!“ vyčetla Máňa Jarče. „Neříkám, že to nebyl dobrý nápad, ale... chceš to slyšet upřímně, Oldo?“

Podívala se na něho vyčkávavě.

„Upřímně?“ rozesmála se Jarča. „Tak co? Jsi pro upřímnost, Oldo?“

„Proč ne?“ opáčil Olda. „Jsem pro upřímnost!“

„My jsme se o tebe vsadily,“ řekla Jarča. „Vsadila jsem se s Máňou, že přijdeš s nějakými novými strašidly. Takže vedu jedna: nula.“

„Ba ne,“ namítala Máňa. „To ještě není rozhodnuté! Nemusí to být strašidla!“

„Ale jistěže to jsou strašidla!“ řekla Jarča. „Tady Máňa zase tvrdila, že nás přijdeš hned ze soudu pozvat do kliniky k dalšímu léčení. Což na celé čáře prohrála, v klinice se jen tak léčit nebude!“

„Pak je to jedna: jedna,“ řekl Olda. „Jestli jste si toho nevšimly, přišel jsem vás obě pozvat jako léčitelky do nové kliniky na Útočiště!“

Chvíli jim trvalo, než si to srovnaly v hlavě. Alkohol je přece jen zpomaloval.

„Jasně!“ řekla Máňa. „Jedna: jedna! Neříkala jsem přece, do které kliniky!“

„No dobře!“ zavrčela nechotně Jarča. „Neříkala jsi do které... v té době ale byla jen jedna a tam už se léčit nebude!“

„Budeme to tam mít daleko,“ řekl Olda. „Ale na druhou stranu, budeme tam lézat bez obav, že z toho někdo udělá senzaci. A v teplejším vzduchu než tady na Zemi.“

„Hele, Oldříšku, nech si ty plány na později!“ zatvářila se Jarča kysele. „My ti je jistě schválíme, ale teď máme jiné starosti. Ještě jsme neskončili s oslavami, i když už žádné další víno nemáme. Celý tenhle den slavíme, ne?“

„Mohli bychom slavit i v Útočišti,“ napadlo Oldu.

„Tam by na nás dohlíželi Alexijevovi,“ udělala ztrápený obličej Jarča. „Víš přece, že to našim slíbili! Ti by nás určitě nenechali takhle popíjet!“

„A už vůbec ne chlastat!“ dodal Olda lišácky.

„Už i ty?“ povzdychla si Jarča. „Hele, Oldříšku, poslouvej. Aby bylo konečně učiněno spravedlnosti zadost, když vidím, že se k tomu Manča nemá, musím ti to říct sama. My dvě jsme se vsadily o více bodů. Některé jsou čistě mezi námi dvěma,

ty je nemůžeš ani ovlivnit, ani rozsoudit, ale jednu sázku můžeš rozhodnout jen ty...”

„Zkrátka jsme se vsadily, které z nás dáš první pusu!“ řekla rychle Marie.

Olda ztuhl, jak ho to překvapilo. Mrkl nalevo napravo, ale visely na něm očima obě, napjaté jako nikdy. Nezdálo se mu, že by se potměšile usmívaly. Obě to zřejmě myslely vážně.

Co teď? Pomyslel si. Naštěstí hned dostal nápad.

„Jestli jste se vsadily o moji první pusu, prohrály jste obě,“ řekl. „První pusu ode mě dostala v půlce prázdnin na rozloučenou Bísíája.“

Jak je držel kolem ramen, přímo cítil, jak obě ztuhly. Trochu je tím asi zaskočil.

„To se nepočítá!“ vzpamatovala se první Jarča. „Bísíája byla andělka. Nepočítají se ani pusy mámě a tátovi.“

„Musí to být pusa, jakou dává kluk holce,“ přidala se Máňa. Zrudla přitom jako pivoňka, ale neodtáhla se od Oldy ani o centimetr, nechtěla ho zřejmě přenechat Jarče.

„A musí to být zrovna dneska?“ sondoval alibisticky Olda.

„Jo,“ shodly se obě. Až se na sebe vyčítavě podívaly.

„No to mám na vybranou!“ vzdychl si Olda. „Když dám pusu jedné, druhá mi na místě vyškrábe oči. A vůbec, nezdá se vám oběma, že si na mě děláte velké nároky? Co víte například o Cilce? Nezmiňoval jsem se, že jsme si něco slíbili?“

„Nám neutečeš!“ řekla Jarča. „S Cilkou jsi nic neměl, nebo lépe, ona neměla nic s tebou, už jsme se jí na to ptaly. Chceš to slyšet upřímně? Prý zvažovala i poslechnout starého pana Prskavce a vzít si tě, aby nezahodila andělský dar, ale pak byla ráda, že na nic takového nepřistoupila. Teď, když máš nás dvě a nepotřebuješ ji, je zase volná jako pták. Beztak jsi byl pro ni mrňousek!“

„A jejej!“ zaúpěl Olda. „Vy jste se jí ptaly i na takové věci... to vypadá skoro jako dobře zorganizovaný hon! A pro vás dvě mrňousek nejsem?“

„Jarča má pravdu, neutečeš nám,“ řekla Máňa. „Pro nás jsi přece akorát. Ale nic si z toho nedělej, je to jen sázka. Rozumíš? Nic víc. Zkus se na to dívat nezaujatě. Jedna z nás si prostě připíše bod... a to je všechno.“

„Pak to ale není zrovna moc fér,“ zamračil se trochu na obě.

„Jak to myslíš?“ zpozorněla Jarča.

„To jsem pro vás jen čárka do seznamu sázek?“ řekl. „Vy to nemyslíte vážně? To se raději nesázejte! A já měl starost, abych některé neublížil!“

Znenadání si obě přitáhly k sobě, až se přímo před jeho obličejem srazily hlavami. Nebyl to silný náraz, bylo to jemné, ale obě přitom dostaly pusy, jenže - obě naráz.

„Udělejte si tu čárku obě,“ řekl a vstal. „Dostaly jste ji současně. Ale když chcete upřímnost, zklamaly jste mě. S tímhle se nežertuje. Pan Prskavec se snažil mě a Cilkou přesvědčit, abychom se vzali a myslel to vážně. Tvrdil, že by to byl jediný

oprávněný sňatek z rozumu za poslední dvě tisíciletí. Báł se, že promarníme andělský dar, když se odloučíme a chtěl to nějak pojistit, ale nenapadlo ho nic lepšího než svatba. Naštěstí se ukázalo, že to jde jinak, že nebudeme na celém světě jen sami dva a nemusíme ten dar zahodit, ani když půjdeme každý svou cestou. Ale ani Cilka to nebrala na lehkou váhu jako vy dvě! Zklamaly jste mě obě.“

„Ale, Oldříšku,“ řekla rychle Jarča. „Neber si to tak!“

Olda se odrazil a přeletěl saltem stoleček. Nemusel je tak žádat, aby ho pustily, ale přece jen nechtěl zmizet bez rozloučení.

„Hele, holky,“ řekl už zase šibalsky. „Až dáme dohromady kliniku na Útočišti, sejdem se tam, ne? A budeme spolu i na fakultě, netěšíte se? Já moc! Život studentský, život veselý, neříká se to tak?“

Podívaly se nejprve jedna na druhou, pak zase na Oldu.

A rozesmály se.

Z Mánina pokojíku odešel značně neobvyklou cestou. Znenadání si otevřel bránu do Útočiště a proskočil jí ven, děvčata se ani nestačila polekat. Brána se nacházela ve výšce bytu Hadrbolcových v šestém patře, na Útočišti na tom místě žádná stavba nebyla a Olda musel okamžitě přejít na let pomocí idarchonu, ale to byl nevýznamný detail.

Zamířil směrem, kde byl jejich panelák. Tady v Útočišti měl na často používaných místech značky, aby se strefoval s přesností na pár metrů.

Vynořil se vysoko nad panelákem. Jejich byl nižší, takže jeho plochá střecha byla pod ním. Zamířil přes její okraj a vzal to nejkratší cestou volným pádem dolů.

Ve chvíli, kdy míjel okraj střechy, se najednou zalekl hloubky pod sebou, až se v něm zvedl žaludek, ale jen nad tím v duchu mávl rukou. Vzápětí s ale úlekem zjistil, že se trávník pod ním přibližuje nějak moc rychle. Zabral, aby zabrzdil, ale setrvačnost byla větší než odhadl a ačkoliv ještě zvýšil protitah, země mu letěla vstříc moc rychle.

Dopadl tvrdě, nohy ho neunesly, podlomily se pod ním a jak dlouhý tak široký se rozplácl na trávník. Odřel si kolena, ruce, ale to nestačilo, praštil se i do obličeje, až měl najednou celou tvář od krve.

Sakra, víno! Okamžitě mu na mysli vytanul obrázek čarodějnice, zapasované do mohutného kmene stromu i s koštětem, s doprovodným nápisem: Když chlastáš, nelítej! Nepotřeboval ani koště, aby dopadl stejně a hned si také stejnými slovy vynadal.

Nebylo mu ale příliš do smíchu. O levou ruku se nemohl opřít, strašně ho bolela, když se jen pokusil zatížit ji. Fraktura, lekl se. Mohlo to být ale horší, tohle mi patří.

Pomalou se postavil, opíral se přitom jen o zdravou ruku. Byl strašně otřesený. Přes trávník se k němu hnál jakýsi chlap, asi mu chtěl pomoci. Naštěstí to nebylo nutné.

„Odkud jsi spadl?“ spustil na něho, když doběhl.

„To nic...“ snažil se to bagatelizovat Olda.

„Nedělej hrdinu, máš obličej samou krev!“ drmolil chlap a tahal z kapsy mobilní telefon. „Zavolám ti sanitku!“

„Ne!“ vzepřel se Olda. „Nikoho nevolejte! Je to zbytečné!“

„Zbytečné?“ podíval se na něho chlap udiveně. „Co blázníš! Spadl jsi nejméně z druhého patra, já to viděl! Na to se musí podívat doktoři!“

„Spadl jsem ze sta metrů,“ řekl Olda. „Ale byl to řízený pád, já umím létat!“

„Jo, to potom vykládej doktorům!“ řekl chlap. „Haló! Záchranka?“

V té chvíli mu mobil málem vypadl z ruky. Olda se odrazil a obrovským skokem se ocitl u vchodu, vzdáleného nejméně deset metrů.

„Nikam nevolejte!“ křičel na ochotného pomocníka. „Nebo zaplatíte neoprávněné volání záchranky! Nechte to na mně, opravdu to nic není!“

Otevřel vchod klíčem a zmizel uvnitř. Chlap se do telefonu chvíli tak nesouvisle omlouval, že ho museli na dispečinku považovat buď za cvoka, nebo opilce.

Olda nečekal na výtah a vzal to po schodech, ale ne po nohou. Letěl zdola nahoru po spirále schodiště, až se zastavil na podestě přede dveřmi jejich bytu. Postavil se na nohy, odemkl a vstoupil.

„Panebože!“ vykřikla maminka.

Šla se podívat, kdo přichází, takže na zkrvaveného syna narazila hned za dveřmi, dříve než se stačil umýt.

„Co jsi to dělal?“ vyjekla zděšeně.

„To nic, mami,“ snažil se to zlehčit Olda. „Menší nehoda, to se spraví.“

„Vždyť jsi samá krev!“ upozornila ho na to, co sám dobře věděl.

„To bude dobrý, to se umeje,“ mávl rukou.

Hned se hrnul do koupelny, pustil vodu a začal si omývat ruce. Vodu nechal téci, aby stále přitékala čistá, jenže měl na sobě krve hodně, takže voda v umyvadle střídavě rudla a zase světlala.

„Co's to dělal?“ opakovala nešťastně maminka.

„Švihl jsem sebou,“ řekl Olda. „To nic není, než to umeju, všechno se zahojí.“

Nevěděla to co on. Tacuky, orgán od chobotnicovitých mimozemšťanů, se postará o rychlé zahojení všech zranění. Žádné nebylo nebezpečné, odešel po svých a tacuky by zvládlo i horší rány. Jen nechtěl mamince přiznat, že jeho leteckou havárii zavinilo víno.

„Už je to v pořádku!“ ukázal jí obličej.

„No potěš! Ty vypadáš!“ spráskla rukama.

Olda rychle mrkl do zrcadla. To měl udělat, než s takovou důvěrou ukázal mámě obličej. Věděl podle hmatu i podle toho, že zmizela bolest, že se mu všechny oděrky na obličejí zatáhly, ale v zrcadle by zjistil, že má všechny šrámy nepřírozeně červené. Po takovém držkopádu nebylo divu.

„To nic, to se srovná,“ mávl nad tím rukou. „Všechno se mi teď hojí rychleji než jiným. Do večera to vůbec nebude znát.“

„A co děláš doma?“ podivila se. „Máš snad být ve škole!“

„Se školou jsem skončil,“ řekl Olda.

„Počkej! To snad ne! Škola je povinná, to není holubník!“ zarazila se.

„Jistě,“ souhlasil. „Ale povinná školní docházka obvykle maturitou končí. Včera jsem ji udělal, příští školní rok budu chodit na lékařskou fakultu. Koukáš, co?“

Koukala. Ale spíš soucitně. Uvědomil si, že jí maturitní vysvědčení ani neukázal, takže mu to teď nemusí věřit. Bez pádného důkazu ho může plným právem považovat za vyšinutého. Ten papír je přece jen důležitý, uvědomil si.

„A hled'me!“ ozvalo se za ním.

Byl to sice příjemný, ale pro Oldu neznámý mužský hlas. Rychle se za ním otočil. Z kuchyně přicházel neznámý chlap v černém obleku, na první pohled švihák. Černé vlasy, černý knírek, bradku do špičky a štíhlý obličej do trojúhelníku. Nejspíš nějaký manažer, ne ledajaký. Olda na něm viděl samé zlato: spona do kravaty, knoflíčky saka, podivný odznak na kravatě, připomínající čínské písmo, na každé ruce několik prstenů.

„Měla bys nás představit,“ řekl se shovívavým úsměvem. „Tohle je jistě tvůj syn Olda, nemýlím se?“

„Nemýlíte,“ přikývl Olda zamračeně. „Já sem patřím!“ dodal důrazně.

„Já skoro taky,“ řekl chlap klidně. „Od příštího týdne mi budeš muset říkat **tati**. To se totiž bereme.“

„Aha, to jste vy!“ řekl Olda skoro klidně, ačkoliv v něm náhle vzkypěl hněv. Tak tenhle chlap mu chce sebrat tátu! A ještě aby mu tak říkal! Táta je přece jen jeden!

„Víc neřekneš?“ usmál se jeho nový táta trochu nadřazeně. „Těšil jsem se, že máš lepší vyřídilku!“

„Víc snad není třeba,“ řekl Olda.

Najednou měl pocit, že toho chlapa někde viděl. A nedávno! Že by v autobusu? Ale ne, ten jistě jezdí autem, autobusem by žádný podnikatel necestoval. Olda se rychle přebíral vzpomínkami, podvědomě cítil, že to bude důležité.

„My dva už jsme se viděli, co?“ předešel ho chlap. „Mám velmi dobrou paměť na obličej, můžeš mi věřit. My dva se už známe.“

„Možná,“ přikývl Olda. V té chvíli si vzpomněl, kde toho chlapa viděl. A nebylo to dávno. Potkali se ve vchodu do soudní budovy, když odcházeli po vyhraném procesu. Málem se s ním srazili ve dveřích, jak spěchal dovnitř.

„Viděl jsem tě dnes dopoledne před soudem!“ potvrdil chlap Oldovu domněnku a pokračoval jízlivě: „Byl jsi tam přece s tou čubkou Alexijeovou, co?“

Olda se snažil vypadat klidně, ale jeho podvědomý odpor vůči novopečenému otčímovi v něm narůstal exponenciální křivkou. Co má co říkat Alexijeové čubka?

„Mám na ni trochu jiný názor,“ zavrčel zamračeně.

„Měl jsi radost, že toho pitomce Alexijeva neskřípli?“ ušklíbl se chlap. „Že jsi mu tam fandil, vid'! Bodejt', když jsi tam byl s tou jeho frajlí!“

Oldovi se zdál svým posupným, nadřazeným úšklebkem ještě odpudivější. Nemá nakonec něco společného s tou podvodnou bavorskou firmou? To by bylo ještě horší!

„Fandil,“ řekl Olda. „Dobře, že to darebáctví nevyšlo! Nějak dobře to znáte!“

„Oldo!“ napomenula ho maminka úzkostlivě. „Nemůžeš přece s Johanem mluvit takovým tónem! Ať chceš nebo nechceš, bude to teď tvůj táta.“

„To bych to schytl!“ odsekl Olda.

Chlapa nesnášel, ale maminky mu bylo líto, proti ní by jít nechtěl. Připadalo mu normální, že toho chlapa hájila. Určitě nevěděla, co je to zač, co si našla za kreaturu!

„Oldo!“ zpřísnila hlas maminka. „Omluv se mu!“

„Neomluví!“ postavil se jí Olda otevřeně na odpor. „Mami, vždyť ty ani nevíš, kdo je ten pán! Nevíš, že patří k těm, co se nás pokusili zničit?“

„Do toho ty nemůžeš vidět!“ pokusila se ho zarazit.

„Naopak, ty do toho nevidíš, mami!“ vykřikl nešťastně. „Johan je přece sluha těch nejhorších, sluha d'áblů! Zničili Alexijevovu kliniku, znemožňují nám pomáhat lidem, lžou a podvádějí, to ti nestačí?“

Rozhodl se odkrýt karty úplně. Další skrývání už beztak nemělo smysl. Stalo se to nejhorší, co se mohlo stát. Jeho vlastní maminka si chce vzít takovou krysu! To snad ne, to se nesmí stát!

„Mýlíš se, hochu!“ ušklíbl se Johan klidně. „Nikomus nesloužím! Naopak, já tady poroučím, co se bude dít! A ty mě budeš taky poslouchat, rozumíš?“

Olda cítil, jako by se pod ním bořil svět.

„To byste musel být d'ábel sám!“ řekl s netajeným odporem.

Ať je ten chlap jen člověk, přál si. Třeba si na pána jen hraje, třeba skutečně věří, že všem kolem sebe poroučí, ale ve skutečnosti... I krysa by byla lepší než samo vtělené zlo! Aťsi sluha zla, bylo by to přece jen menší zlo než to nejhorší...

„Dábel?“ usmál se jízlivě Johan. „Tohle slovo se neříká, rozumíš? Není lichotivé a na tvém místě bych je tak lehkovážně nepoužíval. Na druhou stranu mě dost urážlivě podceňuješ. Nejsem pouhý sluha!“

Olda rychle uvažoval. Takže d'ábel! Jeden z těch, před kým ho Bísíája úpěnlivě varovala. Je silnější, nemá proti němu naději. Andělka by se mu postavila, ale ani ona se do přímého střetnutí nehrnula, snažila se mu vyhnout, kam až to šlo. On ale Oldu obešel ze směru, odkud ho nečekal. Roztřáslo ho to. Učedník andělů bude mít bratříčka malého d'áblíka? To je konec! Nedá se proti tomu něco udělat? Mohl by ještě udeřit, kosmická síla vyvolává potraty. Ale to by ublížil mamince, to přece ne! Co takhle unést ji tomuhle netvorovi přímo před očima do Útočiště a tam ji schovat, aby ji už nikdy nenašel!

Jenže tím nic nevyřeší, uvědomoval si. Maminka přece neví, co je ten černý chlap zač, nemůže to ani tušit. Označení za ďábla chápe jen jako metaforu, neuvěří mu, že je to syrová skutečnost. Pro ni je to okouzlující chlap, možná lepší než Oldův táta. Proto ho tak lehce vyměnila. Neoblouznil ji nakonec nějakou podprahovou fintou? Kdyby to tak bylo, není si toho vědomá a každou nepřátelskou akci proti Johanovi pochopí jako zlovolnou, neoprávněnou a možná i zločinnou!

„Říkám, co cítím,“ řekl Olda pochmurně. „Nejsi ten, koho bych poslouchal. Naopak. Můj pravý táta mi vždycky říkal, abych si stál za pravdou.“

„Ty mě budeš poslouchat!“ řekl Johan. Oldovi se zdálo, že syčí vzteky.

Vlastně ano, už je to tady! Ultrazvuk! Přímo proti Oldovi! No to se ale spletl!

Olda vyslal proti chlapovi středně silnou porci andělské síly. Nebylo to ale znát a syčení neumlklo. Chlap to ale zaregistroval a obličej se mu zachmuřil.

„Používáte rádi podprahové prostředky? Marná práce, na mě tyhle pot'ouchlosti neplatí!“ ušklíbl se na něho Olda, aby zakryl zmatek. Nevyšlo mu to. Ďábel nepoužívá žádný přístrojek, který by se dal spálit silou. Naštěstí to ale nevyšlo ani jemu. To by se mu hodilo, aby Oldu změnil v bezvládnou loutku!

„Jo ták!“ pochopil i Johan. „Tos` byl ty? A já na tom soudu marně pátral, kdo nám škodí! Čtyři zničené inhibitory a prohraný soud u českých lemplů! A já si bláhově myslel, že je za tím ta čubka Alexijeová! Nebylo od ní špatné donést klíčové doklady až na soud! A ono to bylo tohle štěně! Ralf si naštěstí nebyl jistý a udeřit na nepravého je horší než neudeřit vůbec. Můžeš si gratulovat, že jsem tam nebyl osobně, to by ti jen tak neprošlo. Nemám rád, když se mi někdo staví do cesty!“

„Taky nemám rád, když někdo ničí mou práci!“ odvětil Olda. „Mám na klinice podíl a vy jste se nám ji pokoušeli zničit! Proč?“

„Do toho ti nic není, chlapečku!“ řekl Johan.

V té chvíli měl Olda pocit, že ho něco praštilo kladivem.

Odhodilo ho to stranou. Padl bezvládně jako pytel brambor přímo do vany, tomu se nedokázal vzepřít, jako by v něm náhle všechny svaly zhadrovatěly. Hlavou narazil, až mu před očima vylétly hvězdičky. To je konec, pomyslel si s posledním zábleskem vědomí... Jak to tenkrát říkala Bísíája? Jestli přežiješ první úder, snaž se utéci, pokud to ještě půjde...

Probral se ostrým, štiplavým zápachem.

Skláněla se nad ním ustaraná maminka a snažila se ho probudit. Hned ale zjistil, že leží na pohovce ve svém pokoji, jenže pevně přivázaný, takže se nemohl ani hnout.

Po tom úderu mu hučelo v hlavě, myšlenky mu létaly sem tam. Jak to, že žiju? On mě nezabil? Proč?

„Mami...“ zašeptal. Maminka byla jediné, čemu tady věřil.

„Oldíku!“ otřela mu čelo. „Cos to vyváděl?“

„Mami...“ vzlykl. „Kde je ten...“

„Měl by ses mu omluvit, moc ošklivě jsi ho přivítal,“ domlouvala mu.

„On mě přivítal lépe?“ vydechl vyčítavě.

„Obětavě tě ošetřoval,“ řekla mu. „Že se nestydíš! Místo abys chodil do školy, opíjíš se s nějakou pochybnou partou! Kde ses tak namazal? To je hrůza! Přišel jsi celý od krve, opilý jako kára, pohádal ses s Johanem, urážel jsi ho a pak ses složil. Co jen si o tobě Johan pomyslí? To musí přestat, rozumíš? Já ti takové kamaráčky zadržu!“

„Mami... rozvaž mě...“ poprosil ji Olda.

„Ted' ne,“ odmítla. „Až co řekne Johan. Ještě by sis ublížil.“

S Oldou se zatočil svět. Odmítla ho rozvázat! Maminka, které naprosto důvěřoval, mu odmítla pomoc, když je nablízku... ta příšera pekelná. Ona jí ještě bude proti Oldovi pomáhat! Jak to? To přece není možné! Ale je tomu tak!

„Mami... víš ty vůbec, kdo je Johan?“ snažil se Olda sebrat všechny smysly.

„Johan je doktor,“ řekla. „A dobrý! Je tady na nějakém sympoziu, měl bys mu být vděčný, že se o tebe stará.“

„Vděčný?“ zaúpěl Olda. „Za co?“

„Za to, že se o tebe stará,“ opakovala přísně. „A bude to tvůj táta, nezapomeň na to. Už proto bys ho měl respektovat.“

„Respektovat...!“ zkrivil nesouhlasně obličej. „Jeho!“

„Ono ti totiž nic jiného nezbude, chlapečku,“ ozvalo se stranou.

Olda tam otočil hlavu. Byl to výkon, svaly měl pořád jako zhadrovatělé, jak ještě přetrvávaly účinky prvního úderu. O tom ale věděl jen on a Johan. Mamince se zdálo, že se prostě složil. Ten chlap to svedl na alkohol, zřejmě poznal, že předtím pili. Pravda, nebylo asi těžké poznat to, alkohol mohl i za jeho havárii venku, proto Olda přišel od krve. Nemohl tím ale d'áblovi lépe posloužit!

„Podíváme se, co máš v sobě,“ broukal si spokojeně Johan a pomalu připravoval injekční stříkačku s podivnou bílou vodičkou. „Bolet to bude jen maličko, ale hodně se přitom dozvíme!“

„Mami!“ zaúpěl Olda. „Ať toho nechá!“

„To bude jen pro tvé dobro!“ opáčila maminka a stiskla mu ruku. „Nebude ho to bolet, že ne...?“ odvážila se nesměle zeptat.

„Jen jako každá injekce,“ uklidňoval ji. „Je to obyčejná kontrastní látka, abych si ho mohl zrentgenovat.“

„Tak vidíš!“ obrátila se maminka na Oldu. „Nic ti to neudělá.“

„Zrentgenovat?“ vyjekl Olda. „Čím? Copak tu je někde rentgen?“

„Rentgen?“ ušklíbl se Johan. „Mám na to trochu kobaltu, ten prosvítí i ocel.“

„Radioaktivní kobalt?“ vyjekl Olda. „Tím přece ublížíte i tomu miminu! Vždyť je snad taky vaše!“

„Hele, nebud' chytřej," sykl Johan. „Neplet' se do věcí, do kterých ti nic není! Kdyby ses držel zpátky od začátku, měl bys možná naději. Teď už je na lítost pozdě.“

Olda se bleskurychle rozhlédl.

Vedle dveří stál nepříliš velký kufr. Kdyby byl uvnitř radioaktivní kobalt, bude to nebezpečně zářit, i kdyby byl zbytek kufru olovo, uvažoval Olda. Ale k čemu potřebuje rentgen? Zřejmě něco ví o idarchonu a dalších orgánech, které má Olda v sobě! Kdyby ho chtěl jen zabít, měl k tomu dost času, ale on chce víc! Chce zjistit, co má Olda proti lidem navíc. Některé orgány by mohl klonovat i bez znalosti věci. Ovládat idarchon se sice musí člověk učit a k tomu potřebuje telepatii, ale na leccos by mohl přijít vlastním zkoumáním. Věnovat idarchon d'áblům jako dárek? Ne, nikdy!

Chlap skončil přípravy a blížil se k Oldovi s velikou injekční stříkačkou v ruce. Maminku nezachráním, pomyslel si Olda. Snad ji ta bestie nechá na pokoji, když mu tak věrně a dobře sloužila, i když nejspíš nevědomky.

„Podržíš mi ho?“ zeptal se jí Johan suše.

„Jistě," řekla a vstala, aby mu udělala místo. Poslouchala ho na slovo. Spoléhat se na její pomoc nemůže, je proti d'áblu úplně sám. Má ho naprosto v hrsti, ačkoliv... Ne, nesmí to vzdát, dokud dýchá!

Teď nebo nikdy! pomyslel si Olda.

Oválné okno naplocho do Útočiště se otevřelo přímo proti jeho pohovce. Pohovka se i s Oldou nadzvedla a klouzavým pohybem vjela do vzduchu ve výšce druhého patra, na druhé straně vesmírného okna se ale převážila a začala padat. Svaly Oldu zradily, ale idarchon a slýrib ne. Už na druhé straně pocítil Olda strašlivý úder, jako kladivem do hlavy, až se s ním oba světy opět zatočily.

„Ty spratku!" křičel za ním Johan. „Neutečeš mi! Ani do sousedních vesmírů se přede mnou neschováš! Najdu si tě, i kdyby...“

Olda ho ale slyšel jen jako z velké dálky. Naštěstí byla pohovka i s ním na druhé straně. Mezivesmírné okno se zprvu zvolna, pak ale rychleji zmenšovalo, až ut'alo jako sekerou d'áblový vzteklé vyhrůžky i jeho neblahé působení.

Olda zbytkem vůle zbrzdil pád. Svaly měl bezvládné jako hadry, jediným prstem nemohl pohnout, ale idarchon ještě cítil, ještě vzdoroval. Napadlo ho, že přežil d'ábelský psychoúder, o kterém mluvila Bísíája. Nemít idarchon, nebyl by naživu a bez slýribu by mu byl vydaný na milost a nemilost.

Pohovka s přivázaným chlapcem narazila do kamenité půdy. Ozvalo se zaprašnění, dvě dřevěné nohy se odlomily jako kdyby byly z cukru. Zbytek lůžka dopadl tvrdě na kamení a Olda zůstal na šikmé matraci bezvládně ležet.

„Ivo! Ireno! Čerte!" zavolal telepaticky. Drželo ho v té chvíli při vědomí, že už na něho snad žádný d'ábel nemůže.

Pak mu vyskočily před očima jiskřičky a uslyšel jakési hučení.

V Útočišti je v bezpečí...

Oldovi se sice podařilo uniknout z ďábelských spárů, ale slavné vítězství to určitě nebylo, i když se může radovat, že se mu **pro tentokrát** nic nestalo...

Dobrodružství Oldy a jeho kamarádů pokračují v další knize.

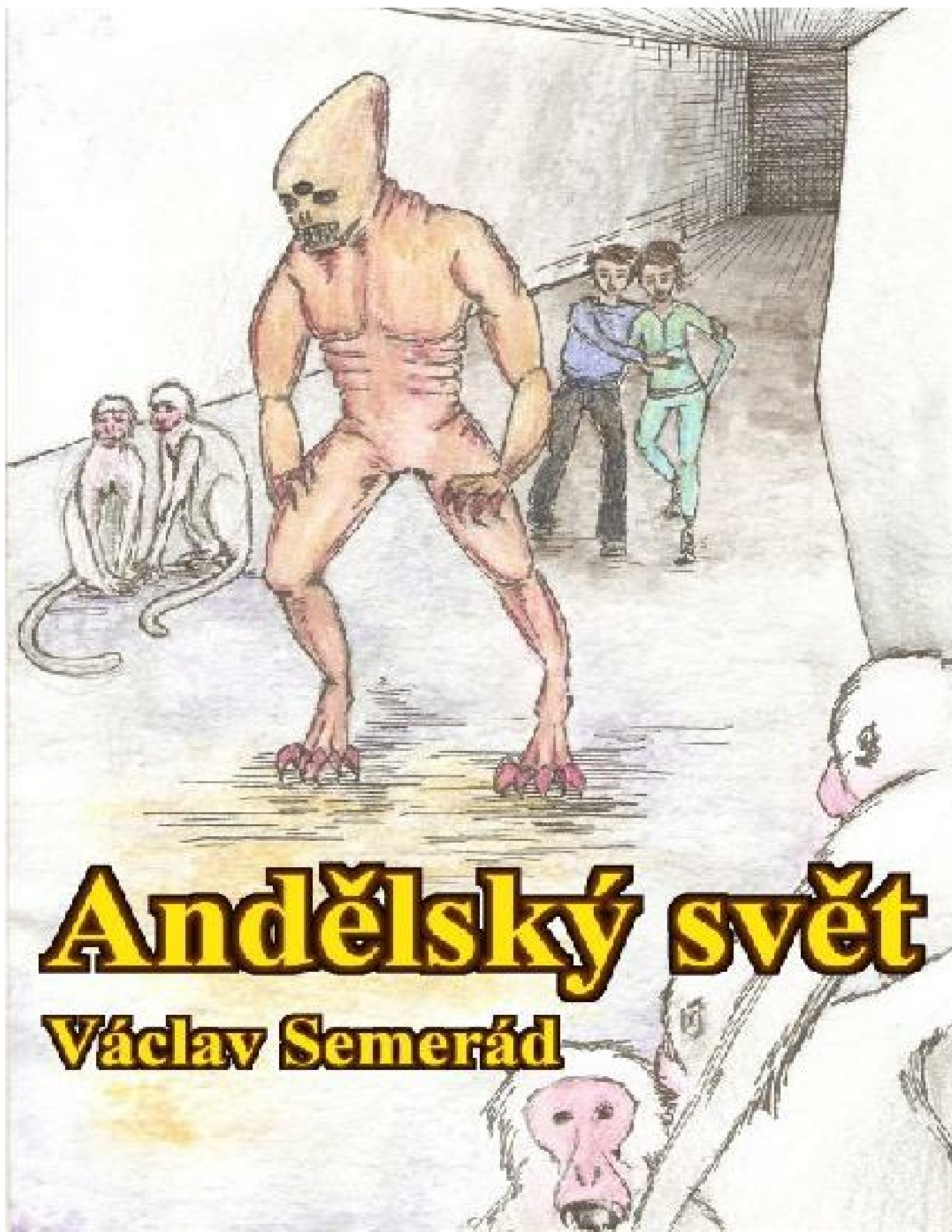
Jmenuje se Andělský svět.

(Ale tam už je zase jiný příběh.)

KONEC

Navazuje : Andělský svět Andělská trilogie 3

KONEC